CBHO

[COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS]

Jurisprudentie 2019

Den Haag, 2021

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2019 zijn gepubliceerd

I. Inhoudsopgave

II. JURISPRUDENTIE 4

CBHO 2018/066 4
CBHO 2018/067 7
CBHO 2018/138 11
CBHO 2018/139 15
CBHO 2018/150 18
CBHO 2018/151 22
CBHO 2018/158 26
CBHO 2018/163 31
CBHO 2018/164 35
CBHO 2018/165 39
CBHO 2018/166 45
CBHO 2018/167 49
CBHO 2018/168 54
CBHO 2018/169 59
CBHO 2018/170 62
CBHO 2018/174 65
CBHO 2018/175 69
CBHO 2018/176 73
CBHO 2018/178 77
CBHO 2018/180 81
CBHO 2018/182 85
CBHO 2018/183 90
CBHO 2018/184 93
CBHO 2018/186 95
CBHO 2018/188 99
CBHO 2018/189 102
CBHO 2018/190.6 105
CBHO 2018/191 107
CBHO 2018/193 113
CBHO 2018/194.5 119
CBHO 2018/195.5 123
CBHO 2018/196 127
CBHO 2018/198 132
CBHO 2018/199 135
CBHO 2018/200 138
CBHO 2018/201.5 140
CBHO 2018/202 145
CBHO 2018/203 149
CBHO 2018/204 155
CBHO 2018/206 160
CBHO 2018/207 163
CBHO 2018/208 166
CBHO 2018/209 169
CBHO 2018/210 172
CBHO 2018/212 180
CBHO 2018/213 184
CBHO 2018/214 188
CBHO 2018/215 192
CBHO 2018/217 197

CBHO 2018/218.1 201
CBHO 2018/220 EN 2019/017.1 206
CBHO 2018/221 211
CBHO 2018/222 215
CBHO 2018/223.5 219
CBHO 2018/224 227
CBHO 2019/001 231
CBHO 2019/002 236
CBHO 2019/004.1 241
CBHO 2019/005 245
CBHO 2019/006.5 248
CBHO 2019/007 253
CBHO 2019/008 259
CBHO 2019/009 263
CBHO 2019/010 267
CBHO 2019/011 270
CBHO 2019/012 274
CBHO 2019/014 280
CBHO 2019/015.1 EN 2019/015 284
CBHO 2019/016.1 EN 2019/016 289
CBHO 2019/018 294
CBHO 2019/019 301
CBHO 2019/020 305
CBHO 2019/021 309
CBHO 2019/022.1 311
CBHO 2019/024 314
CBHO 2019/025 319
CBHO 2019/026 323
CBHO 2019/027 330
CBHO 2019/028 334
CBHO 2019/031 339
CBHO 2019/032 343
CBHO 2019/035.1 348
CBHO 2019/036 351
CBHO 2019/038 357
CBHO 2019/041 362
CBHO 2019/043 364
CBHO 2019/046 367
CBHO 2019/048 371
CBHO 2019/049 377
CBHO 2019/050.4 382
CBHO 2019/051 385
CBHO 2019/055 389
CBHO 2019/056.1 393
CBHO 2019/057 395
CBHO 2019/058 399
CBHO 2019/059 403
CBHO 2019/060.5 408
CBHO 2019/062.1 413
CBHO 2019/063.5 416
CBHO 2019/067.4 422
CBHO 2019/071 425
CBHO 2019/072 429

CBHO 2019/074 ... 434
CBHO 2019/076 ... 438
CBHO 2019/077 ... 444
CBHO 2019/081 ... 449
CBHO 2019/085.5 ... 454
CBHO 2019/087 ... 456
CBHO 2019/089 ... 459
CBHO 2019/091.5 ... 463
CBHO 2019/092.5 ... 468
CBHO 2019/094 ... 471
CBHO 2019/096 ... 475
CBHO 2019/097.1 ... 481
CBHO 2019/098 ... 483
CBHO 2019/099 ... 489
CBHO 2019/100 ... 495
CBHO 2019/101.5 ... 499
CBHO 2019/102.4 ... 502
CBHO 2019/103 ... 504
CBHO 2019/104 ... 508
CBHO 2019/105 ... 512
CBHO 2019/106 ... 516
CBHO 2019/107 ... 519
CBHO 2019/110 ... 523
CBHO 2019/118 ... 526
CBHO 2019/119 ... 532
CBHO 2019/121.1 ... 537
CBHO 2019/123.1 ... 539
CBHO 2019/161 EN 2019/161.1 ... 541
CBHO 2019/165 ... 545
CBHO 2019/174.1 ... 549
CBHO 2019/184.1 ... 553
CBHO 2019/186 ... 556
CBHO 2019/186.1 ... 560
CBHO 2019/191.1 ... 562

III. ARTIKELENREGISTER ... 564

IV. REGISTER INSTELLINGEN ... 568

V. TREFWOORDENREGISTER ... 570

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER ... 580

II. Jurisprudentie

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/066**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	competentieverwerving fraude studievoortgangsoverzichten vrijstelling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Ter zitting van het College heeft appellant medegedeeld dat zijn beroep is beperkt tot die (negen) vrijstellingen, waarbij de afwijzing is gebaseerd op het standpunt van de examencommissie dat de op 23 november 2017 en 27 november 2017 ingebrachte aanvullende documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen. 2.5. In de uitspraak van vandaag met zaak nr. 2018/150 heeft het College geoordeeld dat de examencommissie appellant terecht sancties heeft opgelegd wegens fraude, omdat hij wijzigingen heeft aangebracht in de studiematerialen en studievoortgangsoverzichten zonder dit aan de examencommissie uitdrukkelijk te vermelden. Gelet hierop heeft de examencommissie terecht overwogen dat de op 23 november 2017 en 27 november 2017 ingebrachte aanvullende documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij te onderscheiden beslissingen van 16 september 2016 heeft de examinator namens examencommissie van het Instituut Bedrijfskunde en Rechten van de Faculteit Economie en Management verzoeken van appellant om hem vrijstelling te verlenen voor een elftal vakken van zijn opleiding Rechten afgewezen.

Bij beslissing van 20 maart 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 24 augustus 2017 heeft het College het door appellant daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van 20 maart 2017 vernietigd en het CBE opgedragen een nieuwe beslissing op het administratief beroep te nemen.

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft het CBE ter uitvoering van de uitspraak van het College opnieuw op het door appellant ingestelde administratief beroep beslist en het administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is J.A. ten Böhmer, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: HAN). Voordat appellant aan die studie begon heeft hij (onder meer) de opleiding HBO-rechten gevolgd aan de Hanzehogeschool in Groningen. Daar heeft hij in de hoofdfase 38 studiepunten behaald. Appellant heeft vervolgens elf verzoeken om vrijstelling ingediend bij de opleiding aan de HAN. De examinator heeft namens de examencommissie bij beslissingen van 16 september 2016 de verzoeken van appellant afgewezen.

2.2. Het CBE heeft de beslissingen van de examencommissie gehandhaafd. Het CBE heeft daartoe overwogen dat om voor een vrijstelling in aanmerking te komen, de student de competentieverwerving dient aan te tonen door een met goed gevolg afgelegd tentamen c.q. examen en/of ander bewijs waaruit blijkt dat hij de competenties beheerst. Dit betekent dat een eerder verkregen vrijstelling niet ten grondslag kan liggen aan het verlenen van een volgende vrijstelling. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de examinator de verzoeken gemotiveerd heeft afgewezen, onder meer omdat appellant aan een aantal verzoeken om vrijstelling een eerder verkregen vrijstelling ten grondslag heeft gelegd. Voorts zijn de argumenten die appellant bij negen van de elf verzochte vrijstellingen heeft aangevoerd, te weten dat de vakken qua inhoud, studielast en voorgeschreven literatuur op hoofdlijnen overeenkomen, naar het oordeel van het CBE onvoldoende onderbouwd. Het CBE heeft verder overwogen dat appellant op 23 november 2017 en 27 november 2017 aanvullende documenten in de procedure heeft gebracht, maar dat deze documenten blijkens de verklaring van de ambtelijk secretaris van de examencommissie Instituut voor Rechtenstudies van de Hanzehogeschool niet authentiek zijn, omdat ze door appellant zijn aangepast. Dit betekent dat deze documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de beslissing van het CBE onzorgvuldig tot stand is gekomen en ondeugdelijk is gemotiveerd. Hij voert ter onderbouwing aan dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de op 23 november 2017 en 27 november 2017 ingebrachte aanvullende documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen, omdat deze niet authentiek zouden zijn. Volgens appellant bevatten de door hem overgelegde documenten wel degelijk een juiste beschrijving van de inhoud van de vakken. Hij stelt dat hij de examencommissie niet op het verkeerde been heeft gezet. In dat verband verwijst appellant naar hetgeen hij in beroep heeft aangevoerd in de procedure waarbij de hogeschool hem wegens fraude sancties heeft opgelegd. Volgens appellant heeft zijn toenmalige gemachtigde zonder zijn toestemming de studiematerialen ingebracht tijdens de procedure in het kader van een administratief beroep inzake de afwijzende beslissing van de examencommissie om hem vrijstellingen te verlenen. De wijzigingen in de studiematerialen had appellant aangebracht om aan zijn gemachtigde duidelijk te maken waarom hij recht zou hebben op een vrijstelling. Het was geenszins de bedoeling dat die studiematerialen in de procedure zouden worden ingebracht. Hij wijst er voorts op dat zijn toenmalige gemachtigde destijds een begeleidend schrijven heeft gestuurd, waaruit blijkt dat de studiematerialen slechts ter vergelijking werden ingebracht. Over de ingebrachte studievoortgangsoverzichten wijst appellant erop dat het technisch onmogelijk is om hiermee fraude te plegen. Daarnaast wijst hij erop dat die studievoortgangsoverzichten niet authentiek en gewaarmerkt zijn. Appellant betwist voorts dat hij heeft nagelaten de examencommissie te informeren, terwijl hij op de hoogte was dat zijn toenmalig gemachtigde

de documenten had doorgezonden ter herbeoordeling van de vrijstellingen. Volgens appellant raakte hij hier pas van op de hoogte op het moment dat de examencommissie hem daarop aansprak.

2.4. Ter zitting van het College heeft appellant medegedeeld dat zijn beroep is beperkt tot die (negen) vrijstellingen, waarbij de afwijzing is gebaseerd op het standpunt van de examencommissie dat de op 23 november 2017 en 27 november 2017 ingebrachte aanvullende documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen.

2.5. In de uitspraak van vandaag met zaak nr. 2018/150 heeft het College geoordeeld dat de examencommissie appellant terecht sancties heeft opgelegd wegens fraude, omdat hij wijzigingen heeft aangebracht in de studiematerialen en studievoortgangsoverzichten zonder dit aan de examencommissie uitdrukkelijk te vermelden. Gelet hierop heeft de examencommissie terecht overwogen dat de op 23 november 2017 en 27 november 2017 ingebrachte aanvullende documenten bij de heroverweging geen rol kunnen spelen.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/067**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 januari 2018
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beleidsregel bijzondere omstandigheden extra herkansing
Artikelen	:	Awb: artikel 4:84 OER: artikel 7,3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 29 augustus 2017 onbevoegd is genomen. Het College overweegt hiertoe dat de brief waarin de beslissing is opgenomen is ondertekend door de ambtelijk secretaris van de examencommissie en dat bij de hoorzitting in administratief beroep mondeling is bevestigd dat deze beslissing namens de examencommissie is genomen. Ook overigens blijkt uit het mandaatbesluit van de examencommissie dat de ambtelijk secretaris bevoegd is om namens de examencommissie beslissingen te nemen. Appellant kan voorts niet worden gevolgd in zijn stelling dat de examencommissie de haar op grond van artikel 7.3, vierde lid, van de OER toekomende bevoegdheid niet nader mag uitwerken in een beleidsregel. De OER heeft de bevoegdheid over het bieden van een extra gelegenheid voor een tentamenkans uitdrukkelijk neergelegd bij de examencommissie. Met de beleidsregel, die gepubliceerd is op het intranet van de hogeschool, geeft de examencommissie invulling aan de haar toekomende bevoegdheid. Met het CBE is het College van oordeel dat de beleidsregel niet onredelijk is. Het College betrekt daarbij dat de student voor elk tentamen meerdere kansen op reguliere basis krijgt aangeboden en voorts dat ook de studieloopbaanbegeleider, zoals ter zitting bij het College is toegelicht, de bevoegdheid heeft om nog een extra gelegenheid voor een tentamen aan te bieden. Voorts betrekt het College daarbij dat het creëren van een extra tentamenkans voor de opleiding organisatorische en financiële inspanningen vergt. Het College is voorts van oordeel dat de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanleiding hoefde te zien om op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht van de beleidsregel af te wijken, reeds omdat appellant niet heeft aangevoerd dat zich in zijn geval bijzondere omstandigheden voordoen. Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2017 heeft de examencommissie van het Instituut Bedrijfskunde en Rechten van de Faculteit Economie en Management het verzoek van appellant om een extra herkansing voor vier tentamens afgewezen.

Bij beslissing van 20 december 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is J.A. ten Böhmer, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: HAN). Voordat appellant aan die opleiding begon heeft hij (onder meer) de opleiding HBO-rechten gevolgd aan de Hanzehogeschool in Groningen. Op 13 juli 2017 heeft appellant de examencommissie verzocht om een extra herkansing voor de tentamens ‘Spelling-schriftelijk’, ‘Verbintenissenrecht-schriftelijk’, ‘Staatsrecht-schriftelijk’ en ‘Formeel strafrecht-schriftelijk’.

2.2. De examencommissie heeft de verzoeken van appellant afgewezen. Zij heeft daartoe overwogen dat het op grond van artikel 7.3, vierde lid, van de Onderwijs- en examenregeling van de opleiding HBO Rechten 2016-2017 (hierna: de OER) mogelijk is om de student een extra gelegenheid te geven tot het afleggen van een tentamen. In de beleidsregel die de examencommissie ter invulling van dit artikel heeft opgesteld, is opgenomen dat een extra gelegenheid alleen wordt toegekend indien de student in de gehele opleiding nog één tentamen moet behalen. Appellant heeft 62,5 studiepunten behaald in de propedeutische fase en 7,5 studiepunten in de hoofdfase van de opleiding HBO-Rechten. Omdat het verzoek van appellant niet het laatste tentamen van de opleiding betreft, komt hij op grond van de beleidsregel niet in aanmerking voor een extra gelegenheid voor vier vakken, aldus de examencommissie.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat het beleid van de examencommissie niet onredelijk is. Het CBE heeft daarbij in aanmerking genomen dat de student voor elk tentamen meerdere kansen op reguliere basis krijgt aangeboden en voorts dat met het speciaal construeren van een extra tentamen door twee tentamenconstructeurs nogal wat inspanning en kosten gemoeid zijn. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de examencommissie het verzoek van appellant terecht heeft afgewezen nu het niet het laatste tentamen van de opleiding van appellant betreft. Daarbij komt dat appellant niet alle reguliere kansen heeft benut en niet steeds heeft deelgenomen aan de laatste reguliere tentamenkans van het betrokken vak. Daarnaast komt het voor eigen risico van appellant dat hij bij het vak ‘Spelling-schriftelijk’ een e-mail niet heeft ontvangen en dat hij bij het tentamen ‘Formeel strafrecht-schriftelijk’ te laat was door vertragingen op het spoor. Van andere bijzondere omstandigheden, op grond waarvan de examencommissie van de beleidsregel zou dienen af te wijken, is niet gebleken, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt allereerst dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing van 29 augustus 2017 onbevoegd is genomen, omdat onderaan de brief waarin die beslissing is opgenomen niet vermeld staat dat de ambtelijk secretaris van de examencommissie die beslissing namens de examencommissie heeft genomen. Voorts voert appellant aan dat uit artikel 7.3, vierde lid, van de OER niet volgt dat de invulling van de in dit artikel neergelegde bevoegdheid in een beleidsregel kan worden opgenomen. Ook stelt appellant niet bekend te zijn met de beleidsregel. Daarnaast stelt appellant zich op het standpunt dat alle regels over zijn rechtspositie in de OER moeten zijn opgenomen. Verder voert appellant aan dat de examencommissie ten onrechte is voorbij gegaan aan zijn belangen, dat het wel of niet deelnemen aan tentamens geen reden is om een verzoek af te wijzen en dat hij slechts gedeeltelijk rekening kon houden met vertraging op het spoor.

2.5. Ingevolge artikel 7.3, eerste lid, van de OER stelt de opleiding de student in de gelegenheid twee keer per studiejaar een (deel)tentamen in een onderwijseenheid af le leggen.
Ingevolge het tweede lid stelt de opleiding de student in de gelegenheid twee keer per studiejaar een integrale (deel)toets af te leggen.
Ingevolge het vierde lid kan de examencommissie, in afwijking van het eerste, tweede en derde lid alsook van artikel 7.1 lid 13, beslissen dat de student een extra gelegenheid heeft tot het afleggen van een (deel)tentamen of integrale (deel)toets. Daartoe dient de examencommissie tijdig een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek van de student te ontvangen. De examencommissie draagt er zorg voor dat de desbetreffende examinatoren en student tijdig en schriftelijk geïnformeerd worden over haar besluit.

2.6. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de beslissing van 29 augustus 2017 onbevoegd is genomen. Het College overweegt hiertoe dat de brief waarin de beslissing is opgenomen is ondertekend door de ambtelijk secretaris van de examencommissie en dat bij de hoorzitting in administratief beroep mondeling is bevestigd dat deze beslissing namens de examencommissie is genomen. Ook overigens blijkt uit het mandaatbesluit van de examencommissie dat de ambtelijk secretaris bevoegd is om namens de examencommissie beslissingen te nemen. Appellant kan voorts niet worden gevolgd in zijn stelling dat de examencommissie de haar op grond van artikel 7.3, vierde lid, van de OER toekomende bevoegdheid niet nader mag uitwerken in een beleidsregel. De OER heeft de bevoegdheid over het bieden van een extra gelegenheid voor een tentamenkans uitdrukkelijk neergelegd bij de examencommissie. Met de beleidsregel, die gepubliceerd is op het intranet van de hogeschool, geeft de examencommissie invulling aan de haar toekomende bevoegdheid. Met het CBE is het College van oordeel dat de beleidsregel niet onredelijk is. Het College betrekt daarbij dat de student voor elk tentamen meerdere kansen op reguliere basis krijgt aangeboden en voorts dat ook de studieloopbaanbegeleider, zoals ter zitting bij het College is toegelicht, de bevoegdheid heeft om nog een extra gelegenheid voor een tentamen aan te bieden. Voorts betrekt het College daarbij dat het creëren van een extra tentamenkans voor de opleiding organisatorische en financiële inspanningen vergt. Het College is voorts van oordeel dat de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanleiding hoefde te zien om op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht van de beleidsregel af te wijken, reeds omdat appellant niet heeft aangevoerd dat zich in zijn geval bijzondere omstandigheden voordoen. Gelet op het vorenstaande heeft het CBE de beslissing van de examencommissie terecht gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/138**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Drop en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	27 maart 2019
Partijen	:	appellant en CBE van de Open Universiteit
Trefwoorden	:	getuigschrift schadevergoeding voorlichting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Niet in geschil is dat appellant ten tijde van de uitreiking van zijn getuigschrift nog geen cursussen fiscaal recht had gevolgd en dat het uitgereikte getuigschrift overeenstemt met de door appellant gevolgde uitlopende masterprogrammering. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat het na uitreiking van het getuigschrift niet meer mogelijk is een aangepast getuigschrift te verstrekken. Zoals het College in de uitspraak van 27 november 2012 in zaak nr. 2012/140 heeft overwogen, heeft het getuigschrift het karakter van een éénmalige authentieke akte. Reeds op deze grond is het niet mogelijk daarop veranderingen aan te brengen en toevoegingen te plaatsen. Hetgeen appellant aanvoert inzake de in zijn ogen onjuiste voorlichting door de Open Universiteit kan, nog daargelaten de vraag of sprake is van onjuiste voorlichting dan wel van miscommunicatie, er niet toe leiden dat hem in strijd met de wet alsnog een aangepast getuigschrift wordt verstrekt. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie derhalve terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 februari 2018 heeft de Commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen van de Open Universiteit (hierna: examencommissie) het verzoek van appellant om zijn getuigschrift aan te passen, afgewezen.

Bij beslissing van 13 juni 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft appellant een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 maart 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE en S.E.M. van der Western LLB, plv. secretaris van het CBE. zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M.F.R.H. Ruijschop verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de masteropleiding Rechtsgeleerdheid in januari 2017 succesvol afgerond aan de Open Universiteit en heeft in dat kader een getuigschrift ontvangen. Appellant heeft vervolgens de examencommissie verzocht het getuigschrift aan te passen in die zin dat daarop een aantekening van de nog te volgen cursussen fiscaal recht wordt geplaatst. Appellant heeft zijn verzoek als volgt toegelicht. Hij is afgestudeerd in de zogeheten uitlopende masterprogrammering aan de Open Universiteit. Deze masteropleiding kende geen afstudeerrichtingen of profielen. Zodoende was het niet mogelijk om een aantekening van het profiel Fiscaal Recht te verkrijgen. Vanaf 1 september 2015 is de Open Universiteit begonnen met de afbouw van de uitlopende masterprogrammering en begonnen met een gewijzigde masteropleiding Rechtsgeleerdheid. Binnen deze nieuwe masteropleiding is het wel mogelijk om een afstudeerrichting of profiel te volgen en zodoende een aantekening te krijgen voor het profiel Fiscaal Recht. Een dergelijke aantekening is volgens appellant van belang, omdat hij dan voldoet aan de eisen van het NOB als erkend belastingadviseur. Volgens appellant is hij destijds door de Open Universiteit onjuist voorgelicht over de mogelijkheid om met de gewijzigde masteropleiding Rechtsgeleerdheid een aantekening te krijgen op zijn getuigschrift. Was hij juist voorgelicht, dan was hij overgestapt naar de nieuwe stijl en had hij cursussen fiscaal recht gevolgd om zo de gewenste aantekening te verkrijgen. Nu heeft hij de uitlopende masterprogrammering eerst afgerond en moet hij alsnog de gehele nieuwe masteropleiding, met daarbij het profiel fiscaal recht, volgen. Volgens appellant heeft hij hierdoor schade geleden. Die schade kan volgens appellant worden gecompenseerd door hem alleen nog cursussen fiscaal recht te laten volgen en vervolgens een aantekening te plaatsen op het reeds afgegeven getuigschrift, zodat blijkt dat hij die cursussen in het kader van een afgeronde masteropleiding heeft gevolgd.

2.2. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen. Zij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat appellant de uitlopende masterprogrammering heeft gevolgd die geen afstudeervarianten of profielen kent, hetgeen ook in de Onderwijs- en Examenregeling en in de uitvoeringsregeling 2016-2017 is vermeld. Het is derhalve niet mogelijk een aantekening op het getuigschrift te plaatsen. De examencommissie heeft appellant er voorts op gewezen dat per opleiding slechts één getuigschrift wordt uitgereikt en dat appellant zich akkoord heeft verklaard met de uitreiking daarvan. Volgens de examencommissie, daarbij verwijzend naar de uitspraak van het College van 27 november 2012 in zaak nr. 2012/140, is het na uitreiking van het getuigschrift niet meer mogelijk een aangepast getuigschrift te verstrekken.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft het standpunt van de examencommissie onderschreven dat de uitlopende masterpogrammering geen afstudeervarianten of profielen kent. Bovendien volgt uit de Wet op het hoger onderwijs (hierna: WHW) dat per opleiding slechts één getuigschrift kan worden uitgereikt. Het honoreren van een verzoek om op het getuigschrift een aantekening te plaatsen, voldoet niet aan de eisen die de WHW stelt. Reeds gelet hierop wordt niet toegekomen aan de beantwoording van de vragen of sprake is van onrechtmatige ongelijke behandeling en of appellant onjuist is voorgelicht, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert hiertoe aan dat het CBE niet heeft onderkend dat hij onjuist is voorgelicht door de Open Universiteit en dat hij door toedoen van de universiteit niet in meer dan één richting heeft kunnen afstuderen. In dat verband verwijst appellant naar diverse e-mailcorrespondentie die hij heeft gevoerd met verschillende medewerkers van de Open Universiteit. Appellant stelt dat hij hierdoor slechtere carrièreperspectieven heeft gekregen waardoor hij schade heeft geleden. Volgens appellant dient de universiteit deze schade te vergoeden. Het is niet meer dan redelijk dat de Open Universiteit zijn verzoekt toewijst ook al biedt de wet die mogelijkheid niet, aldus

appellant.

2.5. Artikel 7.11 van de WHW luidt:
“1. […]
2. Ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, wordt door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. Per opleiding wordt één getuigschrift uitgereikt. De examencommissie is bevoegd in samenwerking met een of meer Nederlandse of buitenlandse instellingen voor hoger onderwijs een gezamenlijk getuigschrift uit te reiken. Op het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde examen worden relevante gegevens vermeld, waaronder in ieder geval:
a. de naam van de instelling en welke opleiding het betreft, zoals vermeld in het register, bedoeld in artikel 6.13,
b. welke onderdelen het examen omvatte,
c. in voorkomende gevallen welke bevoegdheid daaraan is verbonden, rekening houdend met artikel 7.6, eerste lid,
d. welke graad is verleend, in overeenstemming met de opleidingsgegevens in het Centraal register opleidingen hoger onderwijs, en
e. wanneer aan de opleiding accreditatie nieuwe opleiding dan wel accreditatie bestaande opleiding is verleend en wanneer het behoud van accreditatie bestaande opleiding voor het laatst is bevestigd als bedoeld in artikel 5.16, derde lid, en
f. indien het getuigschrift een gezamenlijke opleiding of een gezamenlijke afstudeerrichting als bedoeld in artikel 7.3c betreft, de naam van de instelling of instellingen die de gezamenlijke opleiding of de gezamenlijke afstudeerrichting mede heeft of hebben verzorgd.
3. Degene die aanspraak heeft op uitreiking van een getuigschrift, kan overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels de examencommissie verzoeken daartoe nog niet over te gaan.
4. […]”

2.5.1. Niet in geschil is dat appellant ten tijde van de uitreiking van zijn getuigschrift nog geen cursussen fiscaal recht had gevolgd en dat het uitgereikte getuigschrift overeenstemt met de door appellant gevolgde uitlopende masterprogrammering.
Het CBE heeft terecht geoordeeld dat het na uitreiking van het getuigschrift niet meer mogelijk is een aangepast getuigschrift te verstrekken. Zoals het College in de uitspraak van 27 november 2012 in zaak nr. 2012/140 heeft overwogen, heeft het getuigschrift het karakter van een éénmalige authentieke akte. Reeds op deze grond is het niet mogelijk daarop veranderingen aan te brengen en toevoegingen te plaatsen.
Hetgeen appellant aanvoert inzake de in zijn ogen onjuiste voorlichting door de Open Universiteit kan, nog daargelaten de vraag of sprake is van onjuiste voorlichting dan wel van miscommunicatie, er niet toe leiden dat hem in strijd met de wet alsnog een aangepast getuigschrift wordt verstrekt. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie derhalve terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds daarom te worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J. Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/139**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	4 januari 2019
Partijen	:	appellant en het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	inschrijving niet-ontvankelijk Studielink termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellant, zoals hij ter zitting ook heeft erkend, het bezwaar niet binnen de termijn uit de Awb van 6 weken na de bekendmaking van de beslissing van 1 september 2017 heeft ingediend. Het College ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of sprake is van omstandigheden die maken dat appellant desalniettemin niet in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Hierover overweegt het College als volgt. Het College stelt vast dat appellant op 17 november 2017 opnieuw een verzoek heeft ingediend om te worden ingeschreven voor de master Geneeskunde, hetgeen heeft geresulteerd in inschrijving met ingang van 1 december 2017. Een dergelijk verzoek was niet nodig geweest, indien appellant op dat moment reeds stond ingeschreven. Dit brengt met zich dat appellant in ieder geval op 17 november 2017 op de hoogte moet zijn geweest van de omstandigheid dat zijn eerdere verzoek om inschrijving was afgewezen. Vervolgens heeft appellant nog lange tijd - tot april 2018 - gewacht met het maken van bezwaar. Onder deze omstandigheden ziet het College geen grond om aan te nemen dat de termijnoverschrijding is veroorzaakt door onwetendheid aan de kant van appellant. Het College ziet in het aangevoerde dan ook geen aanleiding voor de conclusie dat het CvB tot het oordeel had moeten komen dat appellant niet in verzuim is geweest. De slotsom is dat het CvB het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Gelet hierop kan het College niet toekomen aan het – inhoudelijke – betoog van appellant dat sprake is van een omissie in Studielink, waar hij niet verantwoordelijk voor stelt te kunnen worden gehouden. Ten overvloede merkt het College op dat appellant naast indiening van het bezwaar, in april 2019 ook een verzoek om inschrijving met terugwerkende kracht heeft ingediend, waarop volgens appellant nog niet zou zijn beslist. Het ligt in de rede dat van de zijde van de instelling alsnog een beslissing op dat verzoek wordt genomen, waarbij het betoog van appellant over de omissie in Studielink kan worden betrokken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder (hierna ook: het CvB).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2017 heeft het CvB het verzoek van appellant om ingeschreven te worden voor de master Geneeskunde voor het studiejaar 2017-2018 afgewezen.

Bij beslissing van 12 juli 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 december 2018, waar appellant bijgestaan door mr. E.A.C. Sietsma, rechtsbijstandverlener te Assen, is verschenen. Het CvB is, met bericht van afwezigheid, niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift 6 weken.
Ingevolge artikel 6:8 vangt die termijn met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaarschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft niet-ontvankelijkverklaring ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Volgens het CvB is de beslissing van 1 september 2017 aan appellant verzonden op 13 september 2017, zodat de termijn voor het maken van bezwaar op 14 september 2017 is aangevangen en 6 weken later, op 25 oktober 2017, is geëindigd. Nu het bezwaarschrift eerst op 19 april 2018 bij het CvB is binnengekomen - derhalve ruimschoots buiten de termijn die uit de Awb volgt - en niet was gebleken dat appellant niet in verzuim was, heeft het CvB het bezwaar bij de thans bestreden beslissing van 12 juli 2018 niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de niet-ontvankelijkverklaring van zijn bezwaar. Hij voert aan dat hij niet wist dat hij niet stond ingeschreven voor de master Geneeskunde, zodat hem niet kan worden tegengeworpen dat hij niet tijdig bezwaar heeft gemaakt. Appellant wijst erop dat hij in de periode van september tot en met november 2017 waarin hij niet ingeschreven stond, de opleiding heeft kunnen volgen. Van de zijde van de instelling is er geen signaal gegeven dat er iets mis was, aldus appellant. Volgens appellant is naderhand gebleken dat er als gevolg van een omissie in Studielink iets niet goed is gelopen met zijn inschrijving en de daaraan gekoppelde betaling van zijn collegegeld. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat in Studielink bij zijn inschrijvingsverzoek ten onrechte de statusmelding "ingediend" verscheen, terwijl er had moeten staan dat zijn inschrijvingsverzoek was afgewezen. Door de omissie in Studielink moet appellant over de periode september tot en met november 2017 onder meer studiefinanciering (terug)betalen. Volgens appellant mag een omissie in een systeem van de instelling niet als gevolg hebben dat een student financieel gedupeerd wordt.

2.4. Het College stelt vast dat appellant, zoals hij ter zitting ook heeft erkend, het bezwaar niet binnen de termijn uit de Awb van 6 weken na de bekendmaking van de beslissing van 1 september 2017 heeft

ingediend. Het College ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of sprake is van omstandigheden die maken dat appellant desalniettemin niet in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Hierover overweegt het College als volgt.
Het College stelt vast dat appellant op 17 november 2017 opnieuw een verzoek heeft ingediend om te worden ingeschreven voor de master Geneeskunde, hetgeen heeft geresulteerd in inschrijving met ingang van 1 december 2017. Een dergelijk verzoek was niet nodig geweest, indien appellant op dat moment reeds stond ingeschreven. Dit brengt met zich dat appellant in ieder geval op 17 november 2017 op de hoogte moet zijn geweest van de omstandigheid dat zijn eerdere verzoek om inschrijving was afgewezen. Vervolgens heeft appellant nog lange tijd - tot april 2018 - gewacht met het maken van bezwaar. Onder deze omstandigheden ziet het College geen grond om aan te nemen dat de termijnoverschrijding is veroorzaakt door onwetendheid aan de kant van appellant. Het College ziet in het aangevoerde dan ook geen aanleiding voor de conclusie dat het CvB tot het oordeel had moeten komen dat appellant niet in verzuim is geweest.
De slotsom is dat het CvB het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Gelet hierop kan het College niet toekomen aan het – inhoudelijke – betoog van appellant dat sprake is van een omissie in Studielink, waar hij niet verantwoordelijk voor stelt te kunnen worden gehouden.

Ten overvloede merkt het College op dat appellant naast indiening van het bezwaar, in april 2019 ook een verzoek om inschrijving met terugwerkende kracht heeft ingediend, waarop volgens appellant nog niet zou zijn beslist. Het ligt in de rede dat van de zijde van de instelling alsnog een beslissing op dat verzoek wordt genomen, waarbij het betoog van appellant over de omissie in Studielink kan worden betrokken.

2.5. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.6.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/150**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 januari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	competentie fraude onevenredig opzet studiematerialen
Artikelen	:	Reglement Examencommissies: artikel 6.1 Reglement Examencommissies: artikel 6.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College is met het CBE van oordeel dat de examencommissie terecht heeft aangenomen dat er sprake is van fraude. Het College overweegt daartoe dat de door appellant aangebrachte wijzigingen in de studiematerialen en de studievoortgangsoverzichten, zoals door de examencommissie in haar beslissing van 15 februari 2018 correct is weergegeven, van dien aard zijn dat appellant moet worden geacht het oogmerk te hebben gehad om het oordeel van de examencommissie over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk te maken als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van het Reglement. Daartoe is van belang dat appellant in de studiematerialen bepaalde competenties en vaardigheden heeft toegevoegd zonder dat deze toevoegingen uitdrukkelijk zijn vermeld, gearceerd of op andere wijze duidelijk zichtbaar zijn. Voorts is van belang dat in de door appellant overgelegde studievoortgangsoverzichten cijfers zijn aangepast, zonder dat hij de examencommissie daarop heeft gewezen. Dat appellant in de begeleidende e-mail bij de studievoortgangs¬overzichten in algemene bewoordingen meldt dat er wijzigingen hebben plaatsgevonden, is daartoe onvoldoende. Het College acht de stelling van appellant dat het onmogelijk zou zijn om de studievoortgangsoverzichten digitaal te bewerken niet geloofwaardig. Dat de voormalige gemachtigde van appellant de studiematerialen en studievoortgangsoverzichten zonder zijn toestemming zou hebben ingebracht, daargelaten de juistheid van de stelling, dient voor risico van appellant te komen. Gelet op de aard en ernst van de fraude is het College van oordeel dat de door het CBE gehandhaafde sanctie niet onevenredig is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 februari 2018 heeft de examencommissie van het Instituut Bedrijfskunde en Rechten van de Faculteit Economie en Management appellant een aantal besluiten genomen wegens fraude.

Bij beslissing van 4 juli 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gedeeltelijk gegrond verklaard en de beslissing van 15 februari 2018 vernietigd voor zover dat betrekking heeft op de daarin onder “1” vermelde besluiten. Voor het overige heeft het CBE het beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft ter zitting van het College, met instemming van het CBE, een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, Secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is J. ten Böhmer verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Voordat appellant aan die studie begon heeft hij (onder meer) de opleiding HBO-rechten gevolgd aan de Hanzehogeschool in Groningen. Daar heeft hij in de hoofdfase 38 studiepunten behaald.

2.2. De examencommissie heeft haar beslissing van 15 februari 2018 genomen, omdat appellant volgens haar fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van het Reglement examencommissies van de Faculteit Economie en Management 2017-2018 (hierna: het Reglement).
Aan die beslissing heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat ze heeft geconstateerd dat er wijzigingen zijn aangebracht in de door de toenmalige gemachtigde van appellant aangeleverde studiematerialen van de Hanzehogeschool in Groningen. Deze studiematerialen had de gemachtigde van appellant ingebracht in het kader van een administratief beroep inzake de beslissing van de examencommissie om hem geen vrijstellingen te verlenen voor de vakken BPCVMKB1AC.9 (Communicatief vaardig in het MKB - mondeling en verslagen) en BPCVMKB1AJ.5 (Juridisch vaardig in het MKB — portfolio). De wijzingen bestaan er uit dat appellant de competentie ‘dossier managen’ heeft toegevoegd in de authentieke studiematerialen van de Hanzehogeschool. Dat er wijzigingen zijn aangebracht, is bevestigd door de ambtelijk secretaris van de examencommissie van het Instituut voor Rechtenstudies van de Hanzehogeschool. Volgens de examencommissie heeft appellant de wijzingen in de studiematerialen aangebracht, zodat hij alsnog een vrijstelling voor de vakken BPCVMKB1AC.9 en BPCVMKB1AJ.5 zou kunnen krijgen, aangezien de competentie ‘dossier managen’ een van de competenties is die wordt getoetst bij beide vakken. De examencommissie heeft aan haar beslissing voorts ten grondslag gelegd dat appellant wijzigingen heeft aangebracht in de studievoortgangsoverzichten van de Hanzehogeschool, hetgeen eveneens blijkt uit de verklaring van de ambtelijk secretaris van de examencommissie Instituut voor Rechtenstudies van de Hanzehogeschool. Door deze aangebrachte wijzigingen van de resultaten en studiepunten van de tentamens REVHOONR1 en REVP0INO2 van de Hanzehogeschool is de authenticiteit van deze documenten aangetast. Op basis van die studievoortgangsoverzichten heeft appellant vrijstellingen gekregen voor de vakken INORV1AR.1A (Inleiding ondernemingsrecht deel A - schriftelijk), IRPV1AE.1 (Balanslezen voor juristen - schriftelijk),IRPV1AE.5 (Balanslezen voor juristen - groepsopdracht), IRUV.1AR.1 (Inleiding recht publiekrecht - schriftelijk) en 15BV1 AS.1 (inleiding staatsrecht - schriftelijk).
Door het aanbrengen van de wijzigingen wist dan wel behoorde appellant te weten dat het voor de examencommissie gedeeltelijk of geheel onmogelijk zou worden om op juiste wijze een oordeel te vormen

over de door hem verworven kennis, inzicht en vaardigheden. De examencommissie heeft appellant daarom de volgende besluiten genomen:
“1. Het intrekken van de besluiten van de examencommissie IBR inzake het verlenen van vrijstelling van het afleggen van de volgende tentamens:
- INORV1AR.1A - Inleiding ondernemingsrecht deel A - schriftelijk (besluit van 30 juni 2016),
- IRPV1AE,1 - Balanslezen voor juristen — schriftelijk (besluit van 30 juni 2016),
- IRPV1AE.5 - Balanslezen voor juristen — groepsopdracht (besluit van 30 juni 2 016),
- IRUV.1AR,1 - inleiding recht publiekrecht — schriftelijk (besluit van 27 juni 2016),
- ISBV1AS.1 - inleiding staatsrecht — schriftelijk (besluit van 27 juni 2016),
2. Het uitsluiten van deelname aan alle toetsen voor de opleiding HBO-Rechten voor een jaar (tot 1 februari 2019).”

2.3. Het CBE heeft overwogen dat appellant, zodra hij ervan op de hoogte was dat zijn toenmalige gemachtigde de aanpaste documenten had doorgezonden ter herbeoordeling van de vrijstellingen, hiervan melding had moeten maken. Door dit na te laten heeft appellant fraude gepleegd als bedoeld in artikel 6.2 van het Reglement. Volgens het CBE heeft appellant op geen enkele wijze actie ondernomen, door bijvoorbeeld alsnog de juiste documenten te overleggen, contact op te nemen of een verklaring af te leggen op het moment dat nog geen beslissing was genomen over de verzochte vrijstellingen. Dit geldt eveneens voor het overzicht met onjuiste studieresultaten. Appellant heeft nagelaten in te grijpen, terwijl voor hem duidelijk moet zijn geweest dat een aantal reeds in juni 2016 verleende vrijstellingen op basis van onjuiste cijfers is verleend. Appellant wist of kon weten dat deze onjuiste gegevens het op een juiste wijze vormen van een oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk zou maken. Omdat appellant fraude heeft gepleegd, heeft de examencommissie aan appellant sancties mogen opleggen. Dit geldt evenwel niet voor de sanctie inhoudende de intrekking van de reeds verleende vrijstellingen, nu de examencommissie op grond van het Reglement niet bevoegd is een dergelijke sanctie op te leggen, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat het CBE ten onrechte de examencommissie is gevolgd in haar oordeel dat hij fraude heeft gepleegd. Volgens appellant is hier geen sprake van en ontbreekt het aan enige vorm van opzet van zijn kant. Ter onderbouwing voert appellant aan dat zijn toenmalige gemachtigde zonder zijn toestemming de studiematerialen heeft ingebracht tijdens de procedure in het kader van een administratief beroep inzake de afwijzende beslissing van de examencommissie om hem vrijstellingen te verlenen. De wijzigingen in de studiematerialen had appellant aangebracht om aan zijn gemachtigde duidelijk te maken waarom hij recht zou hebben op een vrijstelling. Het was geenszins de bedoeling dat die studiematerialen in de procedure zouden worden ingebracht. Hij wijst er voorts op dat zijn toenmalige gemachtigde destijds een begeleidend schrijven heeft gestuurd, waaruit blijkt dat de studiematerialen slechts ter vergelijking werden ingebracht. Over de ingebrachte studievoortgangsoverzichten wijst appellant erop dat het technisch onmogelijk is om hiermee fraude te plegen. Daarnaast wijst hij erop dat die studievoortgangsoverzichten niet authentiek en gewaarmerkt zijn. Appellant betwist voorts dat hij heeft nagelaten de examencommissie te informeren, terwijl hij op de hoogte was dat zijn toenmalig gemachtigde de documenten had doorgezonden ter herbeoordeling van de vrijstellingen. Volgens appellant raakte hij hier pas van op de hoogte op het moment dat de examencommissie hem daarop aansprak. Appellant betoogt voorts dat de opgelegde sanctie onevenredig is. Hij voert daartoe aan dat de uitsluiting van alle toetsen voor de opleiding HBO-Rechten voor een jaar zeer verstrekkend is. Hij wijst er op dat niet duidelijk is hoe zijn belangen zijn meegewogen.

2.5. Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, van het Reglement wordt onder onregelmatigheid wordt verstaan elk handelen of nalaten in een situatie waarvan de betrokkene door middel van een of meer ongeoorloofde activiteiten of ongeoorloofd nalaten bewust of onbewust een onjuiste indruk wekt van zijn kennis, inzicht en vaardigheden c.q. Competentiebeheersing. Onder de definitie van onregelmatigheid wordt onder andere ook fraude begrepen.
Ingevolge het tweede lid wordt onder fraude wordt verstaan elk handelen (waaronder het plegen van plagiaat), of nalaten, waarvan betrokkene wist of behoorde te weten, dat dit handelen of nalaten het op de

juiste wijze vormen van een oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

2.6. Het College is met het CBE van oordeel dat de examencommissie terecht heeft aangenomen dat er sprake is van fraude. Het College overweegt daartoe dat de door appellant aangebrachte wijzigingen in de studiematerialen en de studievoortgangsoverzichten, zoals door de examencommissie in haar beslissing van 15 februari 2018 correct is weergegeven, van dien aard zijn dat appellant moet worden geacht het oogmerk te hebben gehad om het oordeel van de examencommissie over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk te maken als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van het Reglement. Daartoe is van belang dat appellant in de studiematerialen bepaalde competenties en vaardigheden heeft toegevoegd zonder dat deze toevoegingen uitdrukkelijk zijn vermeld, gearceerd of op andere wijze duidelijk zichtbaar zijn. Voorts is van belang dat in de door appellant overgelegde studievoortgangsoverzichten cijfers zijn aangepast, zonder dat hij de examencommissie daarop heeft gewezen. Dat appellant in de begeleidende e-mail bij de studievoortgangsoverzichten in algemene bewoordingen meldt dat er wijzigingen hebben plaatsgevonden, is daartoe onvoldoende. Het College acht de stelling van appellant dat het onmogelijk zou zijn om de studievoortgangsoverzichten digitaal te bewerken niet geloofwaardig. Dat de voormalige gemachtigde van appellant de studiematerialen en studievoortgangsoverzichten zonder zijn toestemming zou hebben ingebracht, daargelaten de juistheid van de stelling, dient voor risico van appellant te komen. Gelet op de aard en ernst van de fraude is het College van oordeel dat de door het CBE gehandhaafde sanctie niet onevenredig is.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/151**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Lubberdink en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en CvB Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	Gedrags- en Integriteitscode ongewenst gedrag reflectieverslag schorsing toegang ontzeggen veiligheidsincident Whatsapp
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College overweegt dat ter zitting is gebleken dat de beslissing van de directeur is voorbereid door de onderwijsmanager. Die heeft een screenshot van de uitlating in het Whatsapp-bericht gezien. De onderwijsmanager heeft hierover vervolgens overleg gevoerd met de directeur. Verder blijkt uit de stukken dat de directeur en de onderwijsmanager met appellant een gesprek hebben gevoerd over de uitlating voordat de directeur de beslissing tot schorsing nam. Het College ziet onder deze omstandigheden geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de directeur niet of onvoldoende op de hoogte was van de feiten die relevant waren voor het nemen van de beslissing van 16 februari 2018. Het College overweegt dat het CvB, in navolging van de directeur, de uitlating van appellant in het genoemde Whatsapp-bericht, terecht heeft aangemerkt als bedreigend en intimiderend en als strijdig met de Gedrags- en Integriteitscode. De aanleiding voor die uitlating, waar appellant op heeft gewezen, doet aan de ernst van zijn uitlating niets af. In het licht hiervan komt aan de gestelde omstandigheid dat appellant niet eerder betrokken is geweest bij een incident als hier aan de orde niet de betekenis toe die hij daaraan toegekend wenst te zien. Verder mocht het CvB ook van belang vinden dat appellant geen spijt toonde. Tegen deze achtergrond en gezien het grote belang van een veilige leeromgeving, acht het College de schorsing geenszins disproportioneel. Het College wijst hierbij ook op de relatief korte duur van de schorsing, waarbij mede van belang is dat, zoals het CvB ter zitting heeft toegelicht, de periode van de schorsing één vakantieweek bevatte. Verder is gebleken dat appellant een reflectieverslag diende te schrijven en dat een studieloopbaancoach aan appellant nazorg heeft verleend na afloop van zijn schorsing. Dit in ogenschouw genomen, treft het betoog van appellant dat hij onvoldoende zou zijn begeleid door de Hogeschool ook geen doel. Gelet op het vorenstaande ziet het College in wat appellant naar voren heeft gebracht geen aanleiding voor het oordeel dat het CvB de beslissing tot schorsing van appellant voor de duur van één maand ten onrechte heeft gehandhaafd. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam, (hierna ook: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 februari 2018 heeft de directeur van het Instituut voor Financieel management (hierna: de directeur) namens het CvB appellant voor de duur van één maand onvoorwaardelijk geschorst en hem voor die periode de toegang tot de gebouwen van de Hogeschool Rotterdam ontzegd.

Bij beslissing van 25 juli 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar, conform het advies van de Geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CvB heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 januari 2019, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. J. de Waard, secretaris van de Geschillenadviescommissie, en W.A.P. Kailas, onderwijsmanager, is verschenen. Appellant is niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.57h van de Wet op hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is het volgende bepaald:
"Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en de terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel en gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd."

In de Gedrags- en Integriteitscode van de Hogeschool Rotterdam is het volgende opgenomen:
"Ik zal me onthouden van iedere vorm van ongewenst gedrag, in het bijzonder van […] intimidatie […], agressie en geweld. Ik zal me inspannen bij te dragen aan een veilig schoolklimaat."

2.2. Het CvB heeft toegelicht dat de aanleiding voor de schorsing van appellant een ernstig veiligheidsincident is geweest. Volgens het CvB heeft appellant een medestudent bedreigd en geïntimideerd in een groepsbericht in Whatsapp. Het bewuste Whatsapp-bericht druist volgens het CvB in tegen de grondregels van de Hogeschool, neergelegd in de Gedragscode, waarbij het uitgangspunt van een veilige omgeving ernstig in het geding is geraakt. In het bewuste Whatsapp-bericht staat onder meer het volgende: "broer zeg dat in mijn face en IK RAM JE DE GROND IN".

2.3. Het CvB heeft de schorsing in bezwaar gehandhaafd. Hierbij heeft het CvB erop gewezen dat medestudenten zich door het gedrag van appellant onveilig voelden. Ook heeft het CvB van belang gevonden dat appellant geen berouw over zijn gedrag toonde. Tegen deze achtergrond is de schorsing voor de periode van één maand volgens het CvB passend en rechtvaardig. Hierbij heeft het CvB betrokken dat niet is gebleken dat appellant een studieachterstand heeft opgelopen als gevolg van de schorsing. Het CvB heeft in dit kader erop gewezen dat de schorsing in een onderwijsperiode heeft plaatsgevonden, zodat

appellant geen tentamens heeft hoeven missen. Verder heeft het CvB in aanmerking genomen dat appellant is begeleid. Zo diende hij een reflectieverslag te maken en heeft een studieloopbaancoach nazorg aan hem verleend.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB tot handhaving van de schorsing. Volgens appellant wist de directeur niet wat er in het door hem geschreven Whatsapp-bericht stond vermeld. Verder vormde een bericht in Whatsapp van een medestudent met als strekking dat appellant "hulp nodig had" de aanleiding voor de uitlating van appellant. In die aanleiding voor de uiting heeft het CvB zich, in navolging van de directeur, volgens appellant onvoldoende verdiept. Appellant wijst erop dat het nooit zijn bedoeling is geweest om de medestudent te bedreigen of intimideren. Hij was enkel gefrustreerd over de manier waarop de medestudent over hem had geschreven. Verder wijst appellant erop dat hij niet eerder betrokken is geweest bij een incident als hier aan de orde. Verder voert appellant aan dat de schorsing disproportioneel is, gezien de aard en strekking van het incident en de omstandigheid dat de Hogeschool hem onvoldoende heeft begeleid tijdens zijn schorsing.

2.5. Het College overweegt dat ter zitting is gebleken dat de beslissing van de directeur is voorbereid door de onderwijsmanager. Die heeft een screenshot van de uitlating in het Whatsapp-bericht gezien. De onderwijsmanager heeft hierover vervolgens overleg gevoerd met de directeur. Verder blijkt uit de stukken dat de directeur en de onderwijsmanager met appellant een gesprek hebben gevoerd over de uitlating voordat de directeur de beslissing tot schorsing nam. Het College ziet onder deze omstandigheden geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de directeur niet of onvoldoende op de hoogte was van de feiten die relevant waren voor het nemen van de beslissing van 16 februari 2018.
Het College overweegt dat het CvB, in navolging van de directeur, de uitlating van appellant in het genoemde Whatsapp-bericht, terecht heeft aangemerkt als bedreigend en intimiderend en als strijdig met de Gedrags- en Integriteitscode. De aanleiding voor die uitlating, waar appellant op heeft gewezen, doet aan de ernst van zijn uitlating niets af. In het licht hiervan komt aan de gestelde omstandigheid dat appellant niet eerder betrokken is geweest bij een incident als hier aan de orde niet de betekenis toe die hij daaraan toegekend wenst te zien. Verder mocht het CvB ook van belang vinden dat appellant geen spijt toonde. Tegen deze achtergrond en gezien het grote belang van een veilige leeromgeving, acht het College de schorsing geenszins disproportioneel. Het College wijst hierbij ook op de relatief korte duur van de schorsing, waarbij mede van belang is dat, zoals het CvB ter zitting heeft toegelicht, de periode van de schorsing één vakantieweek bevatte. Verder is gebleken dat appellant een reflectieverslag diende te schrijven en dat een studieloopbaancoach aan appellant nazorg heeft verleend na afloop van zijn schorsing. Dit in ogenschouw genomen, treft het betoog van appellant dat hij onvoldoende zou zijn begeleid door de Hogeschool ook geen doel.
Gelet op het vorenstaande ziet het College in wat appellant naar voren heeft gebracht geen aanleiding voor het oordeel dat het CvB de beslissing tot schorsing van appellant voor de duur van één maand ten onrechte heeft gehandhaafd.
De betogen falen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/158**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Lubberdink en Verheij
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	IND persoonlijke omstandigheden studentendecaan studievoortgang verblijfsvergunning voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51 Uitvoeringsbesluit WHW: artikel 2.1 Vreemdelingenbesluit 2000: artikel 3.87a eerste lid aanhef en onder b Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie: artikel 1 Gedragscode internationale student hoger onderwijs: artikel 5.5 OER: artikel 11a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de domeindirecteur, voor zover hij daarbij heeft vastgesteld dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm uit artikel 11a, tweede lid, van de OER heeft voldaan, op goede gronden gehandhaafd. De door appellant gesteld persoonlijke omstandigheden leiden niet tot een ander oordeel. Daarvoor is van belang dat appellant deze omstandigheden niet eerder heeft gemeld dan bij het verzoek om een voorlopige voorziening. Ook tijdens de hoorzitting in bezwaar heeft appellant geen melding van deze omstandigheden gemaakt, terwijl daar uitdrukkelijk naar was gevraagd. Dit heeft ertoe geleid dat geen bindende afspraken konden worden gemaakt, zoals de Gedragscode voorschrijft. Het lag op de weg van appellant om zich bij de studentendecaan te melden met zijn persoonlijke omstandigheden, ook al was dat moeilijk voor hem. Daarnaast volgt uit de door appellant overgelegde verklaring van zijn moeder niet in hoeverre de gestelde persoonlijke omstandigheden negatief van invloed zijn geweest op de studievoortgang van appellant. Ook is deze verklaring niet vergezeld van een verklaring van een arts. Het verband tussen de opgelopen studievertraging en de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden is dan ook niet vast te stellen. Zoals verweerder verder terecht in de beslissing op bezwaar van 25 september 2018 heeft overwogen, geldt de omstandigheid dat appellant moest wennen als internationale student in Nederland ook voor andere internationale studenten en is die omstandigheid in zoverre niet bijzonder. Het is het College bovendien niet gebleken dat de instelling onvoldoende faciliteiten ter beschikking heeft gesteld. Ter zitting van de voorzieningenrechter is in dit verband door verweerder aangegeven dat voor internationale studenten aparte faciliteiten bestaan en dat de toegang tot de studentendecaan laagdrempelig is. Het betoog van appellant dat hij eigenlijk liever de opleiding Bouwkunde had gedaan en dat hij zich daarvoor tevergeefs had ingeschreven, leidt evenmin tot het oordeel dat de domeindirecteur een onjuiste vaststelling heeft gedaan over de studievoortgang van appellant. Verweerder heeft in dit kader ter zitting toegelicht dat ook internationale studenten een studiekeuzecheck doen en dat van deze studenten wordt verwacht dat zij een bewuste studiekeuze maken. Dat appellant volgens

hemdesalniettemin een onjuiste keuze heeft gemaakt, omdat de opleiding Bouwkunde hem meer aanspreekt dient, naar het oordeel van het College, voor zijn risico te blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

En

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juli 2018 heeft de manager van de Centrale Studentenadministratie (hierna: de manager) namens de domeindirecteur aan appellant medegedeeld dat hij in het studiejaar 2018-2019 niet het vereiste aantal studiepunten heeft behaald, dat geen persoonlijke omstandigheden bekend zijn en dat hij zal worden afgemeld bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND).

Bij beslissing van 25 september 2018 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Hij heeft tevens een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Dat verzoek heeft het de Voorzieningenrechter van het College bij zijn uitspraak van 22 november 2018 afgewezen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 januari 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. J.P. Alspeer, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, vergezeld door M. Stengs, medewerker van de Centrale Studentenadministratie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Juridisch kader

2.1.Artikel 3.87a, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt:
“De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, kan in ieder geval op grond van artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden afgewezen, indien de houder daarvan […] niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoortgang boekt.”

Artikel 1 van de Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie luidt:
“De norm voor voldoende studievoortgang, als bedoeld in artikel 3.87a, eerste lid, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, is de norm zoals vastgelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs.”

Artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs (hierna: de Gedragscode) luidt:
“De instelling stelt jaarlijks, na afloop van ieder studiejaar, de studievoortgang vast van de internationale student, met uitzondering van de uitwisselingsstudent. Als voldoende studievoortgang wordt aangemerkt: 50% (of meer) van de proportionele nominale studielast voor het (gedeelte van het) studiejaar. In afwijking

hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.
Indien geen sprake is van voldoende studievoortgang stelt de instelling de oorzaak hiervan vast, bijvoorbeeld door een studievoortganggesprek met een studieadviseur.
Indien blijkt dat de internationale student niet/onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND. Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 WHW alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW 2008, ten gevolge waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND.
Het is per referentperiode slechts éénmalig mogelijk bij verblijfsvergunningplichtige studenten een melding aan de IND achterwege te laten indien geen sprake is van voldoende studievoortgang betreffende deze student, waarbij sprake is van dezelfde persoonlijke omstandigheden.
De instelling registreert wanneer er geen sprake was van voldoende voortgang en een persoonlijke omstandigheid alsmede, in geval van een verblijfsvergunningplichtige student, het feit dat er geen afmelding bij de IND heeft plaatsgevonden."

Artikel 11a, tweede lid, van de Onderwijs- en examenregeling van Hogeschool Inholland luidt als volgt:
"Als voldoende studievoortgang in het kader van de Gedragscode geldt voor elk studiejaar het behalen van minimaal 15 credits door het deelnemen aan toetsen in de eerste twee onderwijsperioden en minimaal 30 credits in een geheel studiejaar."

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant is een internationale student met een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, die verband houdt met studie. Om die reden moet hij aan de norm voor voldoende studievoortgang voldoen, neergelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode. Hij heeft zich per 1 februari 2018 ingeschreven voor de opleiding Informatica en moest daarom minimaal 15 credits behalen om te voldoen aan de in artikel 5.5 van de Gedragscode neergelegde voortgangsnorm.

2.2.1. Omdat appellant het vereiste aantal studiepunten niet had behaald, heeft de manager hem bij beslissing van 30 juli 2018 ervan op de hoogte gebracht dat hij zal worden afgemeld bij de IND. Tegen die beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt.

2.2.2. Verweerder heeft het bezwaar bij beslissing van 25 september 2018 ongegrond verklaard. Volgens verweerder is appellant bij aanvang van de opleiding Informatica geïnformeerd over de voor hem geldende studievoortgangsnorm. Appellant heeft niet aan die norm voldaan, omdat hij in het eerste jaar geen enkel studiepunt heeft behaald. Verder heeft verweerder gesteld dat niet is gebleken van persoonlijke omstandigheden die invloed hebben gehad op de studievoortgang van appellant.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Hij betoogt dat persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op de studievoortgang. Zijn moeder is ernstig ziek geworden, kort nadat hij naar Nederland was vertrokken. Naast deze ziekte, had de moeder van appellant te kampen met persoonlijke problemen die zij met hem heeft besproken. Deze situatie heeft invloed gehad op zijn welzijn, aldus appellant. Inmiddels heeft hij professionele hulp gezocht bij een maatschappelijk werker en zal hij met die hulp en begeleiding van de instelling zijn opleiding kunnen voltooien. De gevolgen van de beslissing van 30 juli 2018 zijn groot, omdat de IND kan beslissen dat hij geen rechtmatig verblijf meer heeft, als gevolg waarvan hij zijn opleiding niet meer kan voltooien. In Suriname heeft hij weinig kansen om onderwijs te kunnen volgen, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.3.1. Vaststaat dat appellant geen enkel studiepunt heeft behaald en dat bij daarmee niet voldoet aan de in artikel 11a, tweede lid, van de OER geldende studievoortgangsnorm van minimaal 15 credits. Op grond van de Gedragscode diende appellant daarom in beginsel binnen een maand te worden afgemeld bij de IND. Dat is slechts anders indien blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW alsmede artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, als gevolg waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang. In dat geval worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Onder persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51 van de WHW en artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 vallen onder andere bijzondere familieomstandigheden.

2.3.2. Appellant stelt dat in zijn situatie bijzondere familieomstandigheden bestaan, omdat zijn moeder ernstig ziek is geworden, kort nadat hij naar Nederland was vertrokken. Van deze familieomstandigheden heeft hij pas bij het indienen bij het College van het verzoek om een voorlopige voorziening melding gemaakt. Hij heeft in dat kader een verklaring van zijn moeder overgelegd. Verder heeft hij in dit verband ter zitting van het College benadrukt dat hij deze omstandigheden niet eerder naar voren heeft gebracht, omdat het voor hem lastig was om direct bij aanvang van de studie over zijn problemen te praten. Door zijn privéproblemen kon hij zich niet focussen op zijn studie. Hij heeft alleen zijn tante en hij voelde zich erg eenzaam in Nederland. Ook heeft appellant ter zitting naar voren gebracht dat hij als internationale student onvoldoende begeleiding heeft ontvangen van de instelling. Hij heeft de e-mails van de studentendecaan waarin hij is uitgenodigd voor een gesprek niet ontvangen. Bovendien wilde appellant overstappen naar de opleiding Bouwkunde.

2.3.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de domeindirecteur, voor zover hij daarbij heeft vastgesteld dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm uit artikel 11a, tweede lid, van de OER heeft voldaan, op goede gronden gehandhaafd. De door appellant gesteld persoonlijke omstandigheden leiden niet tot een ander oordeel. Daarvoor is van belang dat appellant deze omstandigheden niet eerder heeft gemeld dan bij het verzoek om een voorlopige voorziening. Ook tijdens de hoorzitting in bezwaar heeft appellant geen melding van deze omstandigheden gemaakt, terwijl daar uitdrukkelijk naar was gevraagd. Dit heeft ertoe geleid dat geen bindende afspraken konden worden gemaakt, zoals de Gedragscode voorschrijft. Het lag op de weg van appellant om zich bij de studentendecaan te melden met zijn persoonlijke omstandigheden, ook al was dat moeilijk voor hem. Daarnaast volgt uit de door appellant overgelegde verklaring van zijn moeder niet in hoeverre de gestelde persoonlijke omstandigheden negatief van invloed zijn geweest op de studievoortgang van appellant. Ook is deze verklaring niet vergezeld van een verklaring van een arts. Het verband tussen de opgelopen studievertraging en de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden is dan ook niet vast te stellen. Zoals verweerder verder terecht in de beslissing op bezwaar van 25 september 2018 heeft overwogen, geldt de omstandigheid dat appellant moest wennen als internationale student in Nederland ook voor andere internationale studenten en is die omstandigheid in zoverre niet bijzonder. Het is het College bovendien niet gebleken dat de instelling onvoldoende faciliteiten ter beschikking heeft gesteld. Ter zitting van de voorzieningenrechter is in dit verband door verweerder aangegeven dat voor internationale studenten aparte faciliteiten bestaan en dat de toegang tot de studentendecaan laagdrempelig is.
Het betoog van appellant dat hij eigenlijk liever de opleiding Bouwkunde had gedaan en dat hij zich daarvoor tevergeefs had ingeschreven, leidt evenmin tot het oordeel dat de domeindirecteur een onjuiste vaststelling heeft gedaan over de studievoortgang van appellant. Verweerder heeft in dit kader ter zitting toegelicht dat ook internationale studenten een studiekeuzecheck doen en dat van deze studenten wordt verwacht dat zij een bewuste studiekeuze maken. Dat appellant volgens hem desalniettemin een onjuiste keuze heeft gemaakt, omdat de opleiding Bouwkunde hem meer aanspreekt dient, naar het oordeel van het College, voor zijn risico te blijven.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/163**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bestraffende sanctie bestuurlijke sanctie fraude kennelijke verschrijving medepleger plagiaat rechtszekerheid uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61 Awb: artikel 5:1 Awb: artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a Awb: artikel 5:9 Fraude en Plagiaatregeling Studenten UvA: artikel 1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De bij de beslissing van 22 maart 2018 aan appellante opgelegde sanctie is een bestuurlijke sanctie als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Ingevolge artikel 5:9 van de Awb vermeldt de beslissing tot het opleggen van een dergelijke sanctie in ieder geval de overtreding en het overtreden voorschrift. In de beslissing van 22 maart 2018 is niet de overtreding vermeld die appellante zou hebben gepleegd. Onder overtreding wordt ingevolge artikel 5:1, eerste lid, van de Awb verstaan een gedraging die in strijd is met het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift. De beslissing van 22 maart 2018 vermeldt als grond voor de opgelegde sanctie de grote overeenkomst van het werk van appellante met dat van een medestudent. Voorts vermeldt de beslissing als conclusie van de examencommissie dat appellante plagiaat heeft gepleegd en zij daarom in strijd met de Regeling heeft gehandeld. In administratief beroep heeft de examencommissie te kennen gegeven dat de vermelding van plagiaat onjuist is en dat daarvoor fraude als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder a en b, van de Regeling moet worden gelezen. Verweerder heeft dit gebrek in de beslissing van 22 maart 2018 ten onrechte als een kennelijke verschrijving gepasseerd. Bij het toetsen van een bestuurlijke sanctie moet vanuit een oogpunt van rechtszekerheid groot belang worden gehecht aan de kenbaarheid voor de gesanctioneerde persoon van de tegengeworpen overtreding. Dit geldt te meer indien, zoals in dit geval, de opgelegde sanctie een bestraffende sanctie is als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb. In dit geval is pas in administratief beroep duidelijk geworden welke overtreding appellante volgens de examencommissie heeft begaan. Voor herstel van het gebrek in de beslissing van 22 maart 2018 bestond in het administratief beroep, bedoeld in artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, geen ruimte. Verweerder had het administratief beroep daarom gegrond moeten verklaren en die beslissing moeten vernietigen. In zoverre slaagt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 maart 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante namens de examencommissie medegedeeld dat het door haar op 8 februari 2018 afgelegde hertentamen voor het vak Financial Accounting Research wegens handelen in met strijd de Fraude en Plagiaatregeling Studenten UvA (hierna: de Regeling) ongeldig is verklaard, dat zij is uitgesloten van het eerste tentamen van dit vak in het studiejaar 2018-2019 en dat zij tot en met 31 augustus 2018 is uitgesloten van alle tentamens van de vakken binnen de door haar gevolgde masteropleiding Accountancy en Control.

Bij beslissing van 29 augustus 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 januari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. M.J.G. Schroeder, advocaat te Voorburg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is drs. R. van Hemert, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij e-mailbericht van 22 februari 2018 heeft de docent van het vak Financial Accounting Research de examencommissie op de hoogte gesteld van zijn vermoeden dat appellante en een medestudent gefraudeerd hebben bij het afleggen van het hertentamen van dit vak op 8 februari 2018. Dit vermoeden is gebaseerd op de grote mate van overeenkomst van hun werk. De examencommissie heeft op 12 maart 2018 hierover met appellante gesproken. Vervolgens heeft de examencommissie de beslissing van 22 maart 2018 genomen. Ten aanzien van de zwaarte van de opgelegde sanctie heeft de examencommissie verwezen naar een eerdere aan appellante wegens fraude opgelegde sanctie. Verweerder heeft de beslissing van 22 maart 2018 in stand gelaten.

2.2. Appellante betoogt onder meer dat verweerder haar administratief beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard op basis van het oordeel dat zij fraude heeft gepleegd in de vorm van afkijken of het uitwisselen van informatie. Volgens haar kan niet worden vastgesteld dat zij heeft afgekeken of informatie heeft uitgewisseld en heeft de examencommissie haar in de beslissing van 22 maart 2018 alleen tegengeworpen dat zij plagiaat heeft gepleegd.

2.3. Artikel 5:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) luidt: "In deze wet wordt verstaan onder overtreding: een gedraging die in strijd is met het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift."
Artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a, luidt: "In deze wet wordt verstaan onder […] bestuurlijke sanctie: een door een bestuursorgaan wegens een overtreding opgelegde verplichting of onthouden aanspraak[.]"
Aanhef en onder c luidt: "In deze wet wordt verstaan onder […] bestraffende sanctie: een bestuurlijke sanctie voor zover deze beoogt de overtreder leed toe te voegen."

Artikel 5:9 luidt: "De beschikking tot oplegging van een bestuurlijke sanctie vermeldt:
a. de overtreding alsmede het overtreden voorschrift;
b. zo nodig een aanduiding van de plaats waar en het tijdstip waarop de overtreding is geconstateerd."

Artikel 1, eerste lid, van de Regeling luidt: "Onder fraude en plagiaat wordt verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt."
Het tweede lid luidt: "Onder fraude wordt in ieder geval verstaan:
a. tijdens het tentamen in het bezit zijn van hulpmiddelen (voorgeprogrammeerde rekenmachine, mobiele telefoon, boeken, syllabi, aantekeningen etc), waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan;
b. tijdens het tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte uitwisselen van informatie;
[…]."
Artikel 2, eerste lid, luidt: "Zowel de pleger als de medepleger van fraude en plagiaat (kunnen) worden bestraft."

2.4. De bij de beslissing van 22 maart 2018 aan appellante opgelegde sanctie is een bestuurlijke sanctie als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Ingevolge artikel 5:9 van de Awb vermeldt de beslissing tot het opleggen van een dergelijke sanctie in ieder geval de overtreding en het overtreden voorschrift.
In de beslissing van 22 maart 2018 is niet de overtreding vermeld die appellante zou hebben gepleegd. Onder overtreding wordt ingevolge artikel 5:1, eerste lid, van de Awb verstaan een gedraging die in strijd is met het bepaalde bij of krachtens enig wettelijk voorschrift. De beslissing van 22 maart 2018 vermeldt als grond voor de opgelegde sanctie de grote overeenkomst van het werk van appellante met dat van een medestudent. Voorts vermeldt de beslissing als conclusie van de examencommissie dat appellante plagiaat heeft gepleegd en zij daarom in strijd met de Regeling heeft gehandeld. In administratief beroep heeft de examencommissie te kennen gegeven dat de vermelding van plagiaat onjuist is en dat daarvoor fraude als bedoeld in artikel 1, tweede lid, onder a en b, van de Regeling moet worden gelezen. Verweerder heeft dit gebrek in de beslissing van 22 maart 2018 ten onrechte als een kennelijke verschrijving gepasseerd. Bij het toetsen van een bestuurlijke sanctie moet vanuit een oogpunt van rechtszekerheid groot belang worden gehecht aan de kenbaarheid voor de gesanctioneerde persoon van de tegengeworpen overtreding. Dit geldt te meer indien, zoals in dit geval, de opgelegde sanctie een bestraffende sanctie is als bedoeld in artikel 5:2, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb. In dit geval is pas in administratief beroep duidelijk geworden welke overtreding appellante volgens de examencommissie heeft begaan. Voor herstel van het gebrek in de beslissing van 22 maart 2018 bestond in het administratief beroep, bedoeld in artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, geen ruimte. Verweerder had het administratief beroep daarom gegrond moeten verklaren en die beslissing moeten vernietigen.
In zoverre slaagt het betoog.

2.5. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellante voor het overige heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van verweerder van 29 augustus 2018 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 22 maart 2018 te vernietigen.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 29 augustus 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 22 maart 2018 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 22 maart 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 29 augustus 2018;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep en het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.048,00 (zegge: tweeduizend achtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/164**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	4 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	(her-)beoordeling kennen en kunnen knockout-criterium subjectiviteit
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.5. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat de examinator het cijfer 5,5 had moeten toekennen, kan het College, gelet op het beperkte toetsingskader zoals dat volgt uit rechtsoverweging 2.4, zich hierover niet uitspreken. Voorts heeft appellant ter zitting bij verweerder verklaard dat hij zich kan vinden in de beoordeling van de examinator, die helder uiteen heeft gezet op welke wijze hij tot de beoordeling is gekomen en dat de capaciteiten van de examinator niet in het geding zijn. Voor zover appellant heeft betoogd dat hij een andere beoordelaar toegewezen wenst te krijgen, omdat de kans bestaat dat die wel een positieve beoordeling geeft, volgt het College het standpunt van verweerder. Deze grond is onvoldoende zwaarwegend om het verzoek tot herbeoordeling te laten slagen, aangezien, zoals verweerder terecht heeft gesteld, elke beoordeling een zekere mate van subjectiviteit in zich draagt. Bovendien bestaat geen wettelijke regel die in gevallen als het onderhavige verplicht tot het geven van een herkansing. Voorts heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de eerste versie van het werkstuk van appellant niet is beoordeeld, is gelegen in het feit dat appellant die te laat heeft ingeleverd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij hierbij anders is behandeld of beoordeeld dan andere studenten die dit vak volgden. Dit geldt evenzeer voor de omstandigheid dat hij het college diende te verlaten omdat hij een opdracht niet had ingeleverd. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat hij een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, kan dit in deze procedure, die betrekking

heeft op de beslissing van de examinator om hem een 4,9 toe te kennen voor het vak Themacollege 1 en niet op het geven van een bindend negatief studieadvies, niet aan de orde komen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 januari 2018 heeft de examinator appellant medegedeeld dat hij een 4,9 heeft behaald voor het vak Themacollege 1 Algemene Geschiedenis van de Contemporaine Tijd (hierna: Themacollege 1).

Bij beslissing van 28 augustus 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 maart 2019, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris, is verschenen. Tevens was aanwezig mr. E.G.M. van Daal, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

Besluitvorming

2.1. Appellant volgt sinds 2017 de bacheloropleiding Geschiedenis aan de Universiteit Leiden. Op 8 december 2017 heeft hij voor het vak Themacollege 1 een werkstuk ingeleverd. Het cijfer voor dit werkstuk weegt voor 70% mee in het cijfer voor het vak Themacollege 1. Het eindcijfer voor het werkstuk is bepaald op een 5. Op 26 januari 2018 heeft hij in de herkansing een herzien werkstuk ingediend. Voor dat werkstuk heeft de examinator appellant bij beslissing van 29 januari 2018 wederom het cijfer 5 toegekend. Aan die beslissing heeft de examinator ten grondslag gelegd dat voor criterium 4 (Analyse) wederom een 5 is gescoord en dit een zogenoemd knockout-criterium betreft, zodat het eindcijfer voor het werkstuk niet anders dan een onvoldoende (cijfer 5) kan zijn.

2.2. Omdat appellant het niet eens was met het eindcijfer voor het herziene werkstuk, heeft hij administratief beroep ingesteld. Daarbij heeft hij zich, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat hij voor het knockout-criterium Analyse nu ten minste een 5,5 had moeten hebben. Tijdens de hoorzitting bij verweerder heeft appellant verklaard dat hij zich kan vinden in de beoordeling van de examinator, die helder uiteen heeft gezet op welke wijze hij tot de beoordeling is gekomen en dat de capaciteiten van de examinator niet in het geding zijn. Voorts heeft appellant verklaard dat de voorzitter van de examencommissie in het

schikkingsgesprek heeft gezegd dat een andere docent mogelijk wel een voldoende zou hebben gegeven omdat de beoordeling enige mate van subjectiviteit kent. Appellant heeft tijdens deze hoorzitting te kennen gegeven dat hij met het beroep wil bereiken dat zijn werkstuk door een andere docent wordt herbeoordeeld. Verweerder heeft dat administratief beroep bij beslissing van 28 augustus 2018 ongegrond verklaard. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat een herbeoordeling niet aan de orde is omdat niet is gebleken dat appellant anders is behandeld of beoordeeld dan andere studenten. Voorts heeft verweerder daaraan ten grondslag gelegd dat niet in geding is dat de kwaliteit van de beoordeling en/of de feedback voldoet aan de eisen die daaraan gesteld worden, nu appellant uitdrukkelijk heeft aangegeven zich daarin te kunnen vinden. Tot slot heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat de wens van appellant om een andere beoordelaar toegewezen te krijgen, omdat de kans bestaat dat die wel een positieve beoordeling geeft, onvoldoende zwaarwegende grond is om het verzoek tot herbeoordeling te kunnen laten slagen.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 28 augustus 2018. Hij voert aan dat hij minimaal het cijfer 5,5 voor het werkstuk voor het vak Themacollege 1 had moeten krijgen, nu hij voor de eerste versie al een 5 had gekregen en de analyse beter was dan bij de eerste versie. Dat volgens de examinator niet werd voldaan aan de eisen om de score 6 op het criterium Analyse toe te kennen, betekent niet dat hij niet een score 5,5 had kunnen toekennen. Dat heeft hij bij andere criteria immers ook gedaan. Zou appellant niet de score 5 voor het knockout-criterium Analyse hebben gekregen, dan had hij het vak met een goed cijfer kunnen afronden, aangezien hij gemiddeld het cijfer 7 voor zijn werkstuk heeft behaald.
Daarnaast voert hij aan dat het onevenredig is dat hij het cijfer 1 voor de eerste versie van het werkstuk heeft gekregen. Hij heeft deze eerste versie weliswaar drie uur na de deadline ingediend, maar bij andere vakken wordt bij te laat inleveren slechts 1 punt van het cijfer afgetrokken.
Ook voert hij aan dat hij het tweede college voor dit vak diende te verlaten, omdat hij een opdracht niet had ingeleverd. Bij dezelfde docent in een ander vak hoefden studenten die een opdracht niet hadden gemaakt het college niet te verlaten. Daarmee is hij ongelijk behandeld ten opzichte van die studenten.
Tot slot voert appellant aan dat hij een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, omdat hij het vak Themacollege 1 niet heeft gehaald. Hij is hierdoor uitgeschreven van de opleiding.

Beoordeling door het College

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat de examinator het cijfer 5,5 had moeten toekennen, kan het College, gelet op het beperkte toetsingskader zoals dat volgt uit rechtsoverweging 2.4, zich hierover niet uitspreken. Voorts heeft appellant ter zitting bij verweerder verklaard dat hij zich kan vinden in de beoordeling van de examinator, die helder uiteen heeft gezet op welke wijze hij tot de beoordeling is gekomen en dat de capaciteiten van de examinator niet in het geding zijn. Voor zover appellant heeft betoogd dat hij een andere beoordelaar toegew ezen wenst te krijgen, omdat de kans bestaat dat die wel

een positieve beoordeling geeft, volgt het College het standpunt van verweerder. Deze grond is onvoldoende zwaarwegend om het verzoek tot herbeoordeling te laten slagen, aangezien, zoals verweerder terecht heeft gesteld, elke beoordeling een zekere mate van subjectiviteit in zich draagt. Bovendien bestaat geen wettelijke regel die in gevallen als het onderhavige verplicht tot het geven van een herkansing.
Voorts heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de eerste versie van het werkstuk van appellant niet is beoordeeld, is gelegen in het feit dat appellant die te laat heeft ingeleverd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij hierbij anders is behandeld of beoordeeld dan andere studenten die dit vak volgden. Dit geldt evenzeer voor de omstandigheid dat hij het college diende te verlaten omdat hij een opdracht niet had ingeleverd.
Voor zover appellant heeft aangevoerd dat hij een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, kan dit in deze procedure, die betrekking heeft op de beslissing van de examinator om hem een 4,9 toe te kennen voor het vak Themacollege 1 en niet op het geven van een bindend negatief studieadvies, niet aan de orde komen.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in aanwezigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/165**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Lubberdink en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	10 januari 2019
Partijen	:	appellant en het CvB van de Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beëindiging inschrijving campusverbod horen ongewenst gedrag orderegels psychische ziekte toegang ontzegd
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid Studentenstatuut: artikel 9.3
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant betoogt dat hij vóór het nemen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord. De decaan heeft appellant bij e-mail van 19 maart 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek op 21 maart 2018 over het besluit van 19 maart 2018. Appellant is niet op deze uitnodiging ingegaan. Het CvB heeft toegelicht dat het niet mogelijk was om appellant te horen voorafgaand aan het besluit van 29 maart 2018, omdat hij sinds eind maart 2018 gedwongen was opgenomen. Bovendien is niet aannemelijk dat appellant is benadeeld doordat hij vóór het nemen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 niet is gehoord, omdat hij op de hoorzitting in bezwaar in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt naar voren te brengen, aldus het CvB. Gelet op de door het CvB omschreven omstandigheden en in aanmerking genomen dat appellant in bezwaar is gehoord, volgt het College het CvB dat appellant door deze gang van zaken niet is benadeeld en leidt dit betoog niet tot het oordeel dat de bestreden beslissing van het CvB niet in stand kan blijven. 2.4. Verder voert appellant aan dat de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 niet zorgvuldig zijn genomen, nu de daaraan ten grondslag gelegde gedragingen onvoldoende rechtvaardiging vormen voor uitschrijving als student en ontzegging van de toegang voor de periode van een jaar. Volgens hem was zijn gedrag niet bedreigend en is de veiligheid van medestudenten of personeelsleden nooit in gevaar geweest. Die gedragingen zijn voorts het gevolg van een psychische ziekte waarmee hij al een aantal jaren te kampen heeft. 2.5. Het CvB heeft de opgelegde maatregelen niet alleen gebaseerd op gedragingen van appellant na de brief van 6 februari 2018, maar ook op het daaraan voorafgaande gedrag van appellant. Uit de door het CvB overgelegde stukken kan worden opgemaakt dat dit gedrag bedreiging en intimidatie van medestudenten en personeelsleden omvat. Als gevolg daarvan heeft een personeelslid een psychologische behandeling ondergaan. Bij brief van 6 februari 2018 is appellant gewaarschuwd dat hij een campusverbod van tien werkdagen opgelegd zal krijgen indien een klacht van een student of een personeelslid over zijn gedrag wordt ingediend of als hij te laat komt voor een studiebijeenkomst, waarna het CvB zal worden verzocht om een campusverbod voor de periode van een jaar op te leggen. In maart 2018 hebben verschillende medestudenten klachten over

appellant ingediend. Tevens is appellant verschillende keren te laat gekomen op een studiebijeenkomst en was zijn gedrag tijdens de studiebijeenkomsten verstorend. Ter zitting bij het College heeft het CvB toegelicht dat het te laat komen door appellant het leerproces sterk verstoorde, omdat gebruik wordt gemaakt van het onderwijsconcept probleemgestuurd onderwijs, waarbij in kleine groepen met een tutor casus worden besproken. Aanwezigheid direct vanaf de start van de bijeenkomst is dan noodzakelijk. Dat de gedragingen van appellant het gevolg zijn van een psychische ziekte, brengt niet met zich dat voorbij kan worden gegaan aan het bepaalde in artikel 9.3. van het Studentenstatuut. Naar het oordeel van het College heeft het CvB zich gelet op het voorgaande op het standpunt mogen stellen dat het herhaalde patroon van gedragingen van appellant de getroffen maatregelen rechtvaardigde.
2.6. Volgens appellant heeft de opleiding onvoldoende rekening gehouden met zijn psychische problemen en hem onvoldoende studiebegeleiding geboden.
Ter zitting bij het College heeft appellant bevestigd dat hij in verband met zijn beperking geen voorziening heeft aangevraagd. Het CvB heeft zich bovendien terecht op het standpunt gesteld dat gelet op de aard van zijn beperking niet valt in te zien welke voorziening hem had moeten worden geboden.
Uit de stukken blijkt dat de opleiding ten minste vanaf 2015 op de hoogte was van de psychische problemen van appellant en heeft geprobeerd hem door het voeren van gesprekken hulp te bieden. Appellant heeft onderschreven dat hij intensieve begeleiding van de studieadviseur heeft gekregen. Uit de stukken blijkt voorts dat appellant zich meermalen niet heeft gehouden aan met de opleiding gemaakte afspraken. Appellant heeft zich evenmin gehouden aan de met zijn behandelaars gemaakte afspraken over medicijngebruik en heeft drugs gebruikt. Hierdoor zijn zijn psychische problemen verergerd en is hij een aantal keer gedwongen opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis.
Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van het College niet worden gezegd dat de opleiding onvoldoende rekening heeft gehouden met de psychische problemen van appellant en hem onvoldoende studiebegeleiding heeft geboden.
2.7. Volgens appellant is het CvB ten onrechte voorbij gegaan aan het advies van de adviescommissie om de uitschrijving als student te beperken tot de opleiding International Bachelor in Psychology en het toegangsverbod te beperken tot de gebouwen waarin die opleiding is gehuisvest. Volgens appellant heeft het CvB zich in dit verband ten onrechte op het standpunt gesteld dat de geadviseerde beperking praktisch onuitvoerbaar is en heeft het CvB miskend dat hij geen problemen heeft gehad met personen van buiten de door hem gevolgde opleiding.
Het CvB heeft toegelicht dat het advies van de adviescommissie praktisch onuitvoerbaar is, omdat op de campus meerdere gebouwen met algemene voorzieningen staan, studenten overal op de campus kunnen studeren en de opleiding gebruik maakt van acht verschillende gebouwen op de campus. Ter zitting bij het College heeft appellant desgevraagd het standpunt van het CvB dat een beperkt toegangsverbod praktisch onuitvoerbaar is niet inhoudelijk bestreden.

Naar het oordeel van het College heeft het CvB geen aanleiding hoeven zien de uitschrijving als student te beperken tot de opleiding International Bachelor in Psychology en het toegangsverbod te beperken tot de gebouwen waar die opleiding plaatsvindt.
2.8. Ten slotte voert appellant aan dat de medische behandeling die hij thans krijgt succesvol verloopt en dat deze is omgeven met waarborgen om te voorkomen dat hij zich eraan onttrekt.
In de omstandigheid dat de behandeling die appellant sinds zijn ontslag op 27 juli 2018 uit het psychiatrisch ziekenhuis krijgt en die onder meer voorziet in intensieve begeleiding naar hij stelt succesvol verloopt, heeft het CvB naar het oordeel van het College geen aanleiding hoeven zien om terug te komen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018. Het CvB heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat het waarborgen van een goed studieklimaat is gediend bij een langere afwezigheid van appellant, ook al is zijn psychische problematiek onder controle.
2.9. Uit het voorgaande volgt dat de decaan en het CvB de jegens appellant getroffen maatregelen bij de bestreden beslissing heeft kunnen handhaven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CvB), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 19 maart 2018 heeft de decaan van de faculteit Erasmus School of Social and Behavioural Sciences appellant per 21 maart 2018 voor een periode van tien werkdagen de toegang tot de campus Woudestein ontzegd.

Bij beslissing van 29 maart 2018 heeft het CvB appellant per 5 april 2018 voor de periode van een jaar uitgeschreven als student en hem per die dag en voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit ontzegd.

Bij beslissing van 4 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant tegen de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het CvB heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Shabaan, advocaat te Rotterdam, vergezeld van een tolk, A.T. Prins-van Dingstee, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk, zijn verschenen. Namens de opleiding is K. Dijkstra, programmaleider van de bacheloropleiding Psychology, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt sinds september 2014 de opleiding International Bachelor in Psychology. Op 6 februari 2018 is appellant een waarschuwingsbrief van dezelfde datum uitgereikt. In deze brief heeft de decaan geconstateerd dat appellant de afgelopen maanden vaak afwezig is geweest of te laat is gekomen bij studiebijeenkomsten. Wanneer aanwezig heeft appellant niet constructief deelgenomen en was hij vaak niet voorbereid. Voorts zijn er studenten die zich niet veilig voelen in de aanwezigheid van appellant. Volgens de brief is dit onacceptabel en in strijd met een brief van 19 september 2016 naar aanleiding van eerder ongewenst gedrag van appellant, waarin is opgenomen dat appellant zich moet houden aan de geldende orderegels en dat bij schending van de orderegels actie zal worden ondernomen. De bij de brief van 6 februari 2018 genomen actie bestaat uit een waarschuwing dat appellant een campusverbod van tien werkdagen opgelegd zal krijgen indien één van de drie in de brief vermelde situaties zich verwezenlijkt, waarna het CvB zal worden verzocht om een campusverbod voor de periode van een jaar op te leggen. De drie vermelde situaties zijn: een klacht van een student of een personeelslid over het gedrag van appellant, te laat komen voor een studiebijeenkomst en het halen van een onvoldoende voor professioneel gedrag. Na de brief van 6 februari 2018 heeft een aantal studenten geklaagd over het gedrag van appellant en is appellant twee keer te laat gekomen voor een studiebijeenkomst. Daarom heeft de decaan appellant bij de beslissing van 19 maart 2018 voor een periode van tien werkdagen de toegang tot de campus Woudestein ontzegd. Voorts heeft de decaan bij brief van 26 maart 2018 het CvB verzocht om de inschrijving van appellant als student te beëindigen, omdat de opleiding door het gedrag van appellant geen veilige leeromgeving kan bieden aan zijn medestudenten. Bij de beslissing van 29 maart 2018 heeft het CvB appellant per 5 april 2018 voor een jaar uitgeschreven als student en hem met ingang van die dag voor die periode de toegang tot de campus Woudestein en de overige gebouwen en terreinen van de universiteit ontzegd. Bij de beslissing van 4 oktober 2018 heeft het CvB de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 gehandhaafd.

2.2. Artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd."

Ingevolge artikel 9.3 van het Studentenstatuut moeten studenten zich houden aan de algemeen gebruikelijke normen en fatsoensregels in de omgang met andere leden van de universitaire gemeenschap en in het gebruik van de universitaire voorzieningen. Iedere student wordt geacht deel te nemen aan het onderwijs op een wijze waaruit respect blijkt voor medestudenten, docenten en andere medewerkers. (…) Een student die de orde verstoort, kan op last van de beheerder van het gebouw of van het terrein worden verwijderd. Zo nodig kan hem daarbij tevens de toegang tot gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk worden ontzegd voor ten hoogste 10 werkdagen. Bij ernstige misdraging of bij herhaling kan deze termijn worden verlengd tot ten hoogste een jaar door het CvB en/of kan het CvB de inschrijving van de betreffende student voor een periode van maximaal een jaar beëindigen. Bij ernstige overlast die na aanmaning niet wordt gestaakt, kan het CvB de student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen en/of zijn inschrijving beëindigen.

2.3. Appellant betoogt dat hij vóór het nemen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord.
De decaan heeft appellant bij e-mail van 19 maart 2018 uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek op 21 maart 2018 over het besluit van 19 maart 2018. Appellant is niet op deze uitnodiging ingegaan. Het CvB heeft toegelicht dat het niet mogelijk was om appellant te horen voorafgaand aan het besluit van 29 maart 2018, omdat hij sinds eind maart 2018 gedwongen was opgenomen. Bovendien is niet

aannemelijk dat appellant is benadeeld doordat hij vóór het nemen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 niet is gehoord, omdat hij op de hoorzitting in bezwaar in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt naar voren te brengen, aldus het CvB. Gelet op de door het CvB omschreven omstandigheden en in aanmerking genomen dat appellant in bezwaar is gehoord, volgt het College het CvB dat appellant door deze gang van zaken niet is benadeeld en leidt dit betoog niet tot het oordeel dat de bestreden beslissing van het CvB niet in stand kan blijven.

2.4. Verder voert appellant aan dat de beslissingen van 19 en 29 maart 2018 niet zorgvuldig zijn genomen, nu de daaraan ten grondslag gelegde gedragingen onvoldoende rechtvaardiging vormen voor uitschrijving als student en ontzegging van de toegang voor de periode van een jaar. Volgens hem was zijn gedrag niet bedreigend en is de veiligheid van medestudenten of personeelsleden nooit in gevaar geweest. Die gedragingen zijn voorts het gevolg van een psychische ziekte waarmee hij al een aantal jaren te kampen heeft.

2.5. Het CvB heeft de opgelegde maatregelen niet alleen gebaseerd op gedragingen van appellant na de brief van 6 februari 2018, maar ook op het daaraan voorafgaande gedrag van appellant. Uit de door het CvB overgelegde stukken kan worden opgemaakt dat dit gedrag bedreiging en intimidatie van medestudenten en personeelsleden omvat. Als gevolg daarvan heeft een personeelslid een psychologische behandeling ondergaan. Bij brief van 6 februari 2018 is appellant gewaarschuwd dat hij een campusverbod van tien werkdagen opgelegd zal krijgen indien een klacht van een student of een personeelslid over zijn gedrag wordt ingediend of als hij te laat komt voor een studiebijeenkomst, waarna het CvB zal worden verzocht om een campusverbod voor de periode van een jaar op te leggen. In maart 2018 hebben verschillende medestudenten klachten over appellant ingediend. Tevens is appellant verschillende keren te laat gekomen op een studiebijeenkomst en was zijn gedrag tijdens de studiebijeenkomsten verstorend. Ter zitting bij het College heeft het CvB toegelicht dat het te laat komen door appellant het leerproces sterk verstoorde, omdat gebruik wordt gemaakt van het onderwijsconcept probleemgestuurd onderwijs, waarbij in kleine groepen met een tutor casus worden besproken. Aanwezigheid direct vanaf de start van de bijeenkomst is dan noodzakelijk. Dat de gedragingen van appellant het gevolg zijn van een psychische ziekte, brengt niet met zich dat voorbij kan worden gegaan aan het bepaalde in artikel 9.3. van het Studentenstatuut. Naar het oordeel van het College heeft het CvB zich gelet op het voorgaande op het standpunt mogen stellen dat het herhaalde patroon van gedragingen van appellant de getroffen maatregelen rechtvaardigde.

2.6. Volgens appellant heeft de opleiding onvoldoende rekening gehouden met zijn psychische problemen en hem onvoldoende studiebegeleiding geboden.
Ter zitting bij het College heeft appellant bevestigd dat hij in verband met zijn beperking geen voorziening heeft aangevraagd. Het CvB heeft zich bovendien terecht op het standpunt gesteld dat gelet op de aard van zijn beperking niet valt in te zien welke voorziening hem had moeten worden geboden.
Uit de stukken blijkt dat de opleiding ten minste vanaf 2015 op de hoogte was van de psychische problemen van appellant en heeft geprobeerd hem door het voeren van gesprekken hulp te bieden. Appellant heeft onderschreven dat hij intensieve begeleiding van de studieadviseur heeft gekregen. Uit de stukken blijkt voorts dat appellant zich meermalen niet heeft gehouden aan met de opleiding gemaakte afspraken. Appellant heeft zich evenmin gehouden aan de met zijn behandelaars gemaakte afspraken over medicijngebruik en heeft drugs gebruikt. Hierdoor zijn zijn psychische problemen verergerd en is hij een aantal keer gedwongen opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis.
Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van het College niet worden gezegd dat de opleiding onvoldoende rekening heeft gehouden met de psychische problemen van appellant en hem onvoldoende studiebegeleiding heeft geboden.

2.7. Volgens appellant is het CvB ten onrechte voorbij gegaan aan het advies van de adviescommissie om de uitschrijving als student te beperken tot de opleiding International Bachelor in Psychology en het toegangsverbod te beperken tot de gebouwen waarin die opleiding is gehuisvest. Volgens appellant heeft het CvB zich in dit verband ten onrechte op het standpunt gesteld dat de geadviseerde beperking praktisch

onuitvoerbaar is en heeft het CvB miskend dat hij geen problemen heeft gehad met personen van buiten de door hem gevolgde opleiding.
Het CvB heeft toegelicht dat het advies van de adviescommissie praktisch onuitvoerbaar is, omdat op de campus meerdere gebouwen met algemene voorzieningen staan, studenten overal op de campus kunnen studeren en de opleiding gebruik maakt van acht verschillende gebouwen op de campus. Ter zitting bij het College heeft appellant desgevraagd het standpunt van het CvB dat een beperkt toegangsverbod praktisch onuitvoerbaar is niet inhoudelijk bestreden. Naar het oordeel van het College heeft het CvB geen aanleiding hoeven zien de uitschrijving als student te beperken tot de opleiding International Bachelor in Psychology en het toegangsverbod te beperken tot de gebouwen waar die opleiding plaatsvindt.

2.8. Ten slotte voert appellant aan dat de medische behandeling die hij thans krijgt succesvol verloopt en dat deze is omgeven met waarborgen om te voorkomen dat hij zich eraan onttrekt.
In de omstandigheid dat de behandeling die appellant sinds zijn ontslag op 27 juli 2018 uit het psychiatrisch ziekenhuis krijgt en die onder meer voorziet in intensieve begeleiding naar hij stelt succesvol verloopt, heeft het CvB naar het oordeel van het College geen aanleiding hoeven zien om terug te komen van de beslissingen van 19 en 29 maart 2018. Het CvB heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat het waarborgen van een goed studieklimaat is gediend bij een langere afwezigheid van appellant, ook al is zijn psychische problematiek onder controle.

2.9. Uit het voorgaande volgt dat de decaan en het CvB de jegens appellant getroffen maatregelen bij de bestreden beslissing heeft kunnen handhaven.
Het betoog faalt.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/166**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	geldigheidsduur persoonlijke omstandigheden rechtszekerheidsbeginsel studievertraging verlenging vertrouwensbeginsel vrijstelling vrijstellingsvereisten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.10, vierde lid
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het administratief beroep van appellante terecht ongegrond verklaard. Appellante heeft bij brief van 8 januari 2018 om verlenging van de geldigheidsduur van de verleende vrijstelling verzocht. Dit was ruimschoots na het verlopen van die geldigheidsduur op 1 september 2016. Appellante moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest van de beperkte geldigheidsduur van de verleende vrijstelling, omdat die in de ten tijde van de verlening van de vrijstelling toepasselijke Onderwijs- en examenregeling alsook in latere Onderwijs- en examenregelingen was vermeld. In de brief van 8 september 2010 is weliswaar niet vermeld dat de verleende vrijstelling een beperkte geldigheidsduur heeft, maar daarin is evenmin vermeld dat de vrijstelling een onbeperkte geldigheidsduur heeft. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is, mede gelet op de hiervoor bedoelde inhoud van de ten tijde van het opstellen van die brief van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling, geen sprake. De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden vormen geen verklaring voor het niet tijdig verzoeken om verlenging van de geldigheidsduur van de verleende vrijstelling. Haar beroep op de ratio van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW maakt dit niet anders. Van een verschoonbaar niet tijdig ingediend verlengingsverzoek is daarom geen sprake. Verweerder is er verder terecht vanuit gegaan dat de deelexamencommissie terecht heeft beoordeeld of aan de ten tijde van het nemen van de beslissing van 17 mei 2018 geldende vrijstellingsvereisten werd voldaan. Niet in geschil is dat appellante niet aan die vereisten voldoet. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College toegelicht dat die vereisten, die op 6 december 2016 officieel zijn vastgesteld maar op dat moment al jarenlang werden toegepast, strenger zijn dan de vereisten die in 2010 golden, omdat de opleiding in de loop van de tijd kritischer is geworden op het verlenen van vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage. Gelet hierop is niet aannemelijk dat appellante bij een tijdige indiening van een verlengingsverzoek wel verlenging van de geldigheidsduur van de vrijstelling zou zijn verleend. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel is geen sprake. Verweerder heeft voorts terecht geconstateerd dat de deelexamencommissie gemotiveerd heeft bestreden dat de studievertraging van appellante grotendeels aan roosterproblemen van de opleiding is te wijten. Verweerder heeft verder geen oordeel gegeven

over de juistheid van het standpunt van de deelexamencommissie over de oorzaak van de studievertraging. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat haar studievertraging grotendeels aan roosterproblemen van de opleiding is te wijten.
Er bestaat ten slotte geen grond voor het oordeel dat de belangen van appellante onvoldoende bij de beoordeling zijn betrokken. De deelexamencommissie heeft in de beslissing van 17 mei 2018, na te hebben vastgesteld dat niet aan de procedurele vrijstellingsvereisten werd voldaan, nog beoordeeld of er op inhoudelijke gronden aanleiding bestaat appellante vrijstelling te verlenen. Hiermee is de deelexamencommissie appellante al tegemoetgekomen. De deelexamencommissie en verweerder hoefden de financiële situatie van appellante en de daaruit voor haar voortvloeiende gevolgen niet te laten prevaleren boven het belang van de opleidingskwaliteit.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft de deelexamencommissie Geneeskunde geweigerd appellante vrijstelling van het mastervak Wetenschappelijke Stage te verlenen.

Bij beslissing van 6 september 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 januari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. A.Ludwig-Hendriks, rechtsbijstandverlener te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn prof. dr. A.J.L.M. van Balkom en mr. A.E.M. Boogerman, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van de deelexamencommissie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante heeft in 1999 de opleiding Diergeneeskunde afgerond.
In het studiejaar 2010-2011 is zij met de opleiding Geneeskunde begonnen. Zoals vermeld in een brief van de voorzitter van de examencommissie namens de examencommissie Geneeskunde van 8 september 2010, is haar toen vrijstelling verleend van het mastervak Wetenschappelijke Stage.
Bij brief van 18 december 2017 heeft de voorzitter van de deelexamencommissie appellante namens de deelexamencommissie medegedeeld dat de geldigheidsduur van de vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage per 1 september 2016 is verlopen, zodat zij dat vak nog moet afronden. Voorts is appellante in deze brief medegedeeld dat per 1 september 2018 de geldigheidsduur van een aantal

behaalde studieresultaten zal verlopen.
Hierop heeft appellante de deelexamencommissie bij brief van 8 januari 2018 verzocht de geldigheidsduur van de behaalde studieresultaten en verleende vrijstellingen vanaf 1 september 2018 met een jaar te verlengen. Bij beslissing van 31 januari 2018 heeft de deelexamencommissie de geldigheidsduur van de behaalde studieresultaten tot 1 september 2019 verlengd. Bij beslissing van 20 april 2018 heeft verweerder het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 31 januari 2018 vernietigd en de deelexamencommissie opgedragen een beslissing te nemen over mogelijke vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage.
Bij de beslissing van 17 mei 2018 heeft de deelexamencommissie geweigerd appellante vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage te verlenen, omdat niet wordt voldaan aan een aantal formele vrijstellingsvereisten, evenmin op inhoudelijke gronden aanleiding voor vrijstelling bestaat en de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden onvoldoende zwaarwegend zijn om een uitzondering te maken. Verweerder heeft deze beslissing bij de beslissing van 6 september 2018 in stand gelaten.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat haar terecht geen verlenging van de geldigheidsduur van de vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage is verleend, omdat zij pas na het verlopen van de geldigheidsduur om verlenging heeft verzocht. Zij voert aan dat het gezien haar persoonlijke omstandigheden, bestaande uit chronische ziekte, roosterproblemen en werk, verschoonbaar is dat zij niet tijdig om verlenging heeft verzocht. Zij beroept zich op de ratio van artikel 7.10, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Voorts voert zij aan dat het in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is om de geldigheidsduur niet te verlengen, omdat zij er door de formulering van de brief van 8 september 2010 vanuit is gegaan dat de vrijstelling gold totdat zij haar opleiding had afgerond.
Verder betoogt appellante dat verweerder bij de toetsing van de weigering om vrijstelling te verlenen ten onrechte is uitgegaan van de recente vrijstellingsvereisten. Zij voert aan dat het onredelijk is om de recente vrijstellingsvereisten op haar toe te passen, omdat haar bij tijdige indiening van een verlengingsverzoek waarschijnlijk op basis van oude vrijstellingsvereisten verlenging van de geldigheidsduur van de verleende vrijstelling zou zijn verleend. Het is volgens haar in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel om haar in 2010 wel vrijstelling te verlenen en in 2018 niet meer.
Appellante betoogt ook dat verweerder ten onrechte heeft geconstateerd dat de deelexamencommissie gemotiveerd heeft bestreden dat haar studievertraging grotendeels aan roosterproblemen van de opleiding is te wijten. Zij verwijst naar roosters van en e-mailwisselingen over de keuzestage geriatrie.
Ten slotte betoogt appellante dat haar belangen onvoldoende bij de beoordeling zijn betrokken. Volgens haar is zij financieel niet in staat het vak Wetenschappelijke Stage af te ronden, zal zij de opleiding daarom moeten beëindigen, zullen alle investeringen in haar opleiding dan voor niets zijn geweest en zal zij niet als arts kunnen werken.

2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het administratief beroep van appellante terecht ongegrond verklaard.
Appellante heeft bij brief van 8 januari 2018 om verlenging van de geldigheidsduur van de verleende vrijstelling verzocht. Dit was ruimschoots na het verlopen van die geldigheidsduur op 1 september 2016. Appellante moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest van de beperkte geldigheidsduur van de verleende vrijstelling, omdat die in de ten tijde van de verlening van de vrijstelling toepasselijke Onderwijs- en examenregeling alsook in latere Onderwijs- en examenregelingen was vermeld. In de brief van 8 september 2010 is weliswaar niet vermeld dat de verleende vrijstelling een beperkte geldigheidsduur heeft, maar daarin is evenmin vermeld dat de vrijstelling een onbeperkte geldigheidsduur heeft. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is, mede gelet op de hiervoor bedoelde inhoud van de ten tijde van het opstellen van die brief van toepassing zijnde Onderwijs- en examenregeling, geen sprake. De door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden vormen geen verklaring voor het niet tijdig verzoeken om verlenging van de geldigheidsduur van de verleende vrijstelling. Haar beroep op de ratio van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW maakt dit niet anders. Van een verschoonbaar niet tijdig ingediend verlengingsverzoek is daarom geen sprake.

Verweerder is er verder terecht vanuit gegaan dat de deelexamencommissie terecht heeft beoordeeld of aan de ten tijde van het nemen van de beslissing van 17 mei 2018 geldende vrijstellingsvereisten werd voldaan. Niet in geschil is dat appellante niet aan die vereisten voldoet. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College toegelicht dat die vereisten, die op 6 december 2016 officieel zijn vastgesteld maar op dat moment al jarenlang werden toegepast, strenger zijn dan de vereisten die in 2010 golden, omdat de opleiding in de loop van de tijd kritischer is geworden op het verlenen van vrijstelling van het vak Wetenschappelijke Stage. Gelet hierop is niet aannemelijk dat appellante bij een tijdige indiening van een verlengingsverzoek wel verlenging van de geldigheidsduur van de vrijstelling zou zijn verleend. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel is geen sprake.
Verweerder heeft voorts terecht geconstateerd dat de deelexamencommissie gemotiveerd heeft bestreden dat de studievertraging van appellante grotendeels aan roosterproblemen van de opleiding is te wijten. Verweerder heeft verder geen oordeel gegeven over de juistheid van het standpunt van de deelexamencommissie over de oorzaak van de studievertraging. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat haar studievertraging grotendeels aan roosterproblemen van de opleiding is te wijten.
Er bestaat ten slotte geen grond voor het oordeel dat de belangen van appellante onvoldoende bij de beoordeling zijn betrokken. De deelexamencommissie heeft in de beslissing van 17 mei 2018, na te hebben vastgesteld dat niet aan de procedurele vrijstellingsvereisten werd voldaan, nog beoordeeld of er op inhoudelijke gronden aanleiding bestaat appellante vrijstelling te verlenen. Hiermee is de deelexamencommissie appellante al tegemoetgekomen. De deelexamencommissie en verweerder hoefden de financiële situatie van appellante en de daaruit voor haar voortvloeiende gevolgen niet te laten prevaleren boven het belang van de opleidingskwaliteit.
De betogen falen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/167**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	11 januari 2019
Partijen	:	appellante en CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband kwalitatieve norm persoonlijke omstandigheden studentdecaan uitgesteld studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een BNSA heeft mogen geven. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu zij aan het einde van het tweede studiejaar slechts 45 van de minimaal vereiste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald. Ook heeft zij niet aan de kwalitatieve norm voldaan, nu zij het vak Wiskunde 1 niet heeft behaald. Naar het oordeel van het College kunnen de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, daargelaten of deze zijn aan te merken als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.5, derde lid, van de OER en artikel 2.1., eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, niet het tekort aan studiepunten verklaren. Het College overweegt hiertoe dat appellante het vak Wiskunde 1 in blok 1, 3 en 4 heeft afgelegd en dat zij drie maal een zware onvoldoende heeft behaald, waarbij vaststaat dat zich in blok 1 geen persoonlijke omstandigheden voordeden. Gelet hierop volgt het College het CBE in zijn standpunt dat appellante in het bijzonder moeite heeft met dit vak. Het College vindt hiervoor tevens bevestiging in de verklaring van appellante dat zij geen achtergrond in wiskunde heeft en dat zij veel moeite heeft met wiskunde. Over het tweede advies van de studentendecaan van 24 september 2018 merkt het College op dat de studentendecaan hierin weliswaar vermeldt dat hij aannemelijk acht dat de psychische gesteldheid van appellante heel wankel was en dat dit invloed heeft gehad op haar prestaties, vooral in blok 3 en 4, maar tevens vermeldt dat het feit dat appellante het vak Wiskunde 1 uit blok 1 niet heeft gehaald op zichzelf een reden is voor een BNSA. Dit advies trekt dus niet eenduidig een conclusie die het standpunt van appellante onderschrijft. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2018 heeft de examencommissie van de faculteit Technologie, Innovatie & Samenleving appellante namens de faculteitsdirecteur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde opleiding Bouwkunde.

Bij beslissing van 5 oktober 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts zijn ir. M.A. Williams en ir. S.H. van der Meulen namens de examencommissie verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Bouwkunde aan De Haagse Hogeschool. Aan het eind van dat studiejaar heeft zij onvoldoende studiepunten in de propedeutische fase behaald om te voldoen aan de voor haar geldende studievoortgangsnorm van 50 studiepunten. De examencommissie had appellante daarom een BNSA gegeven, maar na het bereiken van een schikking is aan haar een uitgesteld studieadvies gegeven. Hieraan waren twee voorwaarden verbonden. De eerste voorwaarde hield in dat appellante aan het einde van het studiejaar 2017-2018 in totaal 50 studiepunten uit de propedeutische fase moest hebben behaald . De tweede voorwaarde dat zij moest hebben voldaan aan de kwalitatieve norm, te weten het behalen van het vak Wiskunde 1.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 19 juli 2018 appellant een BNSA gegeven. De examencommissie heeft aan die beslissing ten grondslag gelegd dat appellante in het studiejaar 2017-2018 slechts 23 studiepunten heeft behaald, in totaal 45 uit de propedeutische fase, en daarmee niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm. Ook heeft appellante niet aan de kwalitatieve norm voldaan, nu zij het vak Wiskunde 1 niet heeft behaald.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft daartoe overwogen dat appellante in twee jaar tijd er niet in is geslaagd om aan de studievoortgangsnorm te voldoen en dat de door appellante aangevoerde omstandigheden onvoldoende aanleiding vormen om van het BNSA af te zien. Volgens het CBE komt uit de door appellante naar voren gebrachte feiten en omstandigheden het beeld naar voren dat zij moeite heeft met de wiskundevakken, die een belangrijk onderdeel vormen van de opleiding Bouwkunde. Mede om die reden onderschrijft het CBE het standpunt van de examencommissie dat zij twijfels heeft of appellante de opleiding met succes zal kunnen vervolgen. Aan de omstandigheid dat appellante in het studiejaar 2017-2018 in een privékwestie een rechtszaak had, en dat deze rechtszaak impact op haar heeft gehad, komt volgens het CBE in het studiejaar 2017-2018 niet veel gewicht toe, onder meer omdat appellante heeft verklaard dat ze in de periode dat haar rechtszaak speelde wel tentamens heeft behaald. Het CBE heeft voorts vastgesteld dat appellante heeft aangevoerd dat ze bij het project “Plug and Play” een geschil had met de docente. Het CBE heeft hierover overwogen dat verklaringen van appellante en de examencommissie hierover uiteenlopen, dat appellante geen formele klacht heeft ingediend en dat appellante niet nader heeft onderbouwd dat ze onbehoorlijk zou zijn behandeld. Verder heeft het CBE overwogen dat appellante heeft aangevoerd psychische en ADHD-gerelateerde klachten te hebben, maar dat appellante onvoldoende heeft onderbouwd dat deze relevante invloed hebben gehad op haar studievoortgang. Ten slotte heeft het CBE overwogen dat de stelling van

appellante dat het gezien haar leeftijd onevenredig is het BNSA in stand te laten, onvoldoende gewicht in de schaal legt om van het BNSA af te zien, aldus het CBE.

2.4.Appellante betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat het CBE de rol van de studentendecaan niet heeft onderkend. Zij wijst erop dat de studentendecaan, nadat hij op 3 september 2018 een negatief advies aan het CBE had uitgebracht, kort voor de zitting bij het CBE, na op de hoogte te zijn gebracht van bijzondere omstandigheden en kennis te hebben genomen van bewijsstukken met betrekking daartoe, een positief advies heeft uitgebracht omdat aannemelijk was gemaakt dat appellante als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden niet kon voldoen aan de studievoortgangsnorm. Met het positieve advies van de studentdecaan is de bewijslast verschoven naar de examencommissie en had de examencommissie moeten aantonen waarom er desondanks geen causaal verband kon worden vastgesteld. Appellante voert verder aan dat ze bij het project “Plug and Play” wel degelijk een geschil had met de docente en dat zij ter zitting bij het CBE een klachtenformulier heeft overgelegd. Volgens appellante staat vast dat zij is tegengewerkt en onheus is behandeld. Dit volgt volgens haar ook uit de beoordeling van het onderdeel Productspecificatie, dat deel uitmaakt van het project “Plug and Play”.

2.5. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.5, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 van de opleiding Bouwkunde (hierna: OER) kan de examencommissie, na kennis genomen te hebben van een gemotiveerd advies van de studentdecaan, beslissen om het uitbrengen van het studieadvies uit te stellen indien de persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven. Aan dit uitstel wordt een termijn verbonden, waarna alsnog een studieadvies wordt uitgebracht. Ook wordt aangegeven aan welke studievoortgangsnorm de student na deze termijn dient te voldoen. Tevens kan de examencommissie beslissen om nadere voorwaarden aan het uitstel te verbinden. De beslissing tot uitstel, inclusief de termijn, de studievoortgangsnorm waaraan na uitstel moet zijn voldaan en de eventuele nadere voorwaarden, wordt schriftelijk of per e-mail uitgebracht door de examencommissie.
Ingevolge het tweede lid moet de student, indien hij wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student voor 1 juli een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.
Ingevolge het derde lid kunnen uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden, ter beoordeling van

de examencommissie, aanleiding geven voor het verlenen van uitstel van het uitbrengen van een studieadvies:
a. ziekte: elke lichamelijke of psychische ongesteldheid;
b. functiebeperking: een lichamelijke, zintuiglijke of psychische functiebeperking;
c. zwangerschap en bevalling:
d. bijzondere familieomstandigheden:
1.de langdurige verzorging van een zieke bloedverwant of iemand binnen het eigen samenlevingsverband;
2. langdurige psychische en/of sociale problemen in het eigen samenlevingsverband;
3. andere omstandigheden die als bijzondere familieomstandigheden worden aangemerkt;
e. het beoefenen van topsport of andere activiteiten op hoog niveau waarbij de student behoort tot de (inter)nationale top van zijn discipline en hieraan ten minste 15 uur per week besteedt;
f. het lidmaatschap van de hogeschoolraad, een faculteitsraad of opleidingscommissie;
g. het lidmaatschap van een commissie binnen de hogeschool, voor zover deze commissie is opgenomen in de 'Lijst van Studentenorganisaties en Medezeggenschapsorganen' in het Studentenstatuut deel 1 van het desbetreffende studiejaar;
h. het lidmaatschap van het bestuur van een studievereniging, studentenvereniging of studentenorganisatie met volledige rechtsbevoegdheid, voor zover deze vereniging of organisatie is opgenomen in de 'lijst van Studentenorganisaties en Medezeggenschapsorganen' in het Studentenstatuut deel 1 van het desbetreffende studiejaar.

2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een BNSA heeft mogen geven. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu zij aan het einde van het tweede studiejaar slechts 45 van de minimaal vereiste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald. Ook heeft zij niet aan de kwalitatieve norm voldaan, nu zij het vak Wiskunde 1 niet heeft behaald. Naar het oordeel van het College kunnen de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, daargelaten of deze zijn aan te merken als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.5, derde lid, van de OER en artikel 2.1., eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, niet het tekort aan studiepunten verklaren. Het College overweegt hiertoe dat appellante het vak Wiskunde 1 in blok 1, 3 en 4 heeft afgelegd en dat zij drie maal een zware onvoldoende heeft behaald, waarbij vaststaat dat zich in blok 1 geen persoonlijke omstandigheden voordeden. Gelet hierop volgt het College het CBE in zijn standpunt dat appellante in het bijzonder moeite heeft met dit vak. Het College vindt hiervoor tevens bevestiging in de verklaring van appellante dat zij geen achtergrond in wiskunde heeft en dat zij veel moeite heeft met wiskunde. Over het tweede advies van de studentendecaan van 24 september 2018 merkt het College op dat de studentendecaan hierin weliswaar vermeldt dat hij aannemelijk acht dat de psychische gesteldheid van appellante heel wankel was en dat dit invloed heeft gehad op haar prestaties, vooral in blok 3 en 4, maar tevens vermeldt dat het feit dat appellante het vak Wiskunde 1 uit blok 1 niet heeft gehaald op zichzelf een reden is voor een BNSA. Dit advies trekt dus niet eenduidig een conclusie die het standpunt van appellante onderschrijft.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/168**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en daalder
Datum uitspraak	:	6 februari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	geldigheidsduur examen kwalitatieve toelatingseis patiëntcontact toelating
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs heeft de wetgever beoogd dat studenten bewuster voor een masteropleiding kiezen en zij in hun afweging ook een overstap naar een andere discipline zullen meenemen (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 17). Het College stelt vast dat het eerste lid van Artikel 7.30b van de WHW dan ook voor toelating tot een master slechts als eis stelt dat de student in het bezit is van een bachelordiploma, dan wel kennis, inzicht en vaardigheden op dat niveau. Het College heeft er evenwel oog voor dat niet tussen alle disciplines een directe overstap mogelijk is en acht het niet onredelijk dat voor toelating tot een masteropleiding Geneeskunde waarin direct met coschappen wordt begonnen, wordt vereist dat de student een vooropleiding heeft op het gebied van de Geneeskunde. Het College is van oordeel dat zo'n toelatingseis, die ziet op de inhoud van de vooropleiding, op grond van het tweede lid van Artikel 7.30b van de WHW gesteld kan worden. Een dergelijke eis is een kwalitatieve eis, omdat het aanduidt welke kennis, inzicht en vaardigheden een student in de vooropleiding heeft verworven en derhalve welke capaciteiten de student moet hebben. Ook de vijfjaarseis, die in Artikel 2.1, aanhef en onder a, van de OER is gesteld, is naar het oordeel van het College toelaatbaar op grond van het tweede lid van Artikel 7.30b van de WHW. Dit is een kwalitatieve eis, omdat deze aangeeft wat de actualiteit moet zijn van de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student op het gebied van de Geneeskunde. Nu bij aanvang van een masteropleiding Geneeskunde direct sprake is patiëntcontact, acht het College het op zichzelf niet onredelijk dat het instellingsbestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register. Er doet zich geen strijd voor met Artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW. Zoals uit het voorgaande volgt mogen op grond van artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW de in artikel 2.1, aanhef en onder a, van de OER opgenomen eisen betreffende de inhoud van de vooropleiding en de actualiteit van de kennis, inzicht en vaardigheden worden gesteld. Dit zijn twee soorten kwalitatieve toelatingseisen. Het betoog van appellant faalt in zoverre. 2.6.1. Het College is echter van oordeel dat het, mede gelet op de in beginsel onbeperkte geldigheid van een diploma, onredelijk is om voor de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden van de student uitsluitend de ouderdom van het diploma bepalend te achten. Zoals appellant terecht stelt, kunnen kennis, inzicht en vaardigheden na het behalen van doctoraal of thans bachelor actueel worden gehouden, bijvoorbeeld door in de praktijk werkzaam te zijn. Voor een student met een diploma van ouder dan vijf jaar dient er dan ook een mogelijkheid te

zijn om aan te tonen dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel zijn, bijvoorbeeld door het maken van een toets.
Het CBE heeft niet onderkend dat het college van bestuur appellant derhalve niet onverkort de vijfjaarseis heeft mogen tegenwerpen.
Op dit punt slaagt het betoog van appellant.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het CBE van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 januari 2017 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om toelating tot de master Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 17 september 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door S. El Ghafour, LLM, zijn verschenen. Voorts zijn namens de universiteit M. de Jong-Noordermeer en A. Rijsdijk verschenen.

Ter zitting van het College heeft de universiteit appellant een schikkingsvoorstel gedaan.

Bij brief van 28 december 2018 heeft appellant te kennen gegeven dat hij daar niet mee instemt.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“1. Voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs geldt als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.
2. Het instellingsbestuur kan naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.
3. Het instellingsbestuur laat degenen die aan de gestelde eisen voldoen toe tot een masteropleiding. (…)
5. Indien er sprake is van kwalitatieve toelatingseisen van studenten bedraagt het aantal soorten daarvan ten minste twee.”

Artikel 2.1 van de Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde masteropleiding (hierna: de OER) 2016-2017 luidt:

“De student is toelaatbaar indien de student:
a. In het bezit is van een getuigschrift van de Bacheloropleiding Geneeskunde behaald aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, waarbij het bachelordiploma niet ouder is dan vijf jaar bij aanvang van de masteropleiding,
b. dan wel – met ingang van het collegejaar 2017/2018 – het premasterprogramma succesvol heeft afgerond, (…)”.

2.2. Aanvankelijk had het College van Bestuur op het door appellant tegen de beslissing van 30 januari 2017 gemaakte bezwaar beslist. In de uitspraak van 31 januari 2018, zaak nr. CBHO 2017/101, heeft het College geoordeeld dat tegen die beslissing administratief beroep bij het CBE open staat. Verder heeft het College in die uitspraak ten overvloede als volgt overwogen.
“De Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is, voor zover die betrekking heeft op toelatingseisen voor masteropleidingen, op 1 september 2014 in werking getreden. Voor die inwerkingtreding bestonden zogenoemde doorstroommasters, zijnde masters waarvoor studenten met een bepaald bachelordiploma zonder verdere eisen worden toegelaten. Verder was, voor zover van belang, geregeld dat een student zonder dat bachelordiploma wordt toegelaten indien die voldoet aan door het instellingsbestuur voor de opleiding vast te stellen eisen. Die eisen moesten worden opgenomen in de onderwijs en examenregeling en overeen komen met de kwaliteiten op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden die moeten zijn verworven bij beëindiging van de bacheloropleiding. Ditzelfde gold voor toelating tot masters die niet als doorstroommaster waren aangewezen.

Met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs is de verplichting om voor elke bacheloropleiding een doorstroommaster aan te bieden, afgeschaft. Uit de geschiedenis van de totstandkoming, volgt dat de wetgever voor ogen heeft gehad dat selectie van alle studenten voor alle masteropleidingen mogelijk wordt. Dit is gericht op de doelen: profilering van opleidingen, differentiatie in het masteraanbod en de juiste student op de juiste plek. Voorts past die in de visie op een volwassen bachelor-masterstructuur, waarin de bachelor- en masteropleiding op zichzelf staande, afgeronde opleidingen zijn. Verder blijkt uit de geschiedenis van de totstandkoming dat voorwaarde voor toelating tot een masteropleiding een bachelorniveau blijft, zodat de instroom van studenten kwalitatief aan de maat is. Daarnaast kunnen de instellingen voor al hun masteropleidingen aanvullende selectiecriteria hanteren. De instellingen mogen zelf de selectiecriteria (zoals cijfers, capaciteiten, motivatie) bepalen, zolang het gaat om een combinatie van ten minste twee soorten criteria (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 17).

Het College stelt vast dat thans in Artikel 7.30b van de WHW niet het instellingsbestuur in algemene zin de bevoegdheid wordt gegeven om eisen vast te stellen voor toelating tot een master, zoals dat vóór de met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs op 1 september 2014 ingevoerde wijziging wel het geval was. De vraag rijst hoe de op grond van de OER aan appellant tegengeworpen weigeringsgrond zich verhoudt tot de op grond van Artikel 7.30b, eerste en tweede lid, van de WHW geldende of te stellen toelatingseisen. Bij de te nemen beslissing zal het CBE hierover mede in het licht van de door appellant aangevoerde beroepsgronden een standpunt moeten innemen.”

2.3. In de beslissing van 17 september 2018 heeft het CBE overwogen dat appellant niet voldoet aan de in Artikel 2.1, aanhef en onder a, van de OER gestelde eis dat de student in bezit is van een getuigschrift van minder dan vijf jaar oud. Het door appellant behaalde doctoraaldiploma is dertien jaar oud. Die eis is volgens het CBE niet in strijd met de OER of de bedoeling van de wetgever, nu deze is gesteld met het oog op de borging van de patiëntveiligheid.

2.4. Appellant betoogt dat de vijfjaarseis niet gesteld mag worden. Hij voert aan dat dit geen kwalitatieve toelatingseis is in de zin van Artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW. Het gaat niet om een criterium, zoals cijfers of motivatie. Ook worden niet twee soorten kwalitatieve toelatingseisen gesteld, zoals het vijfde lid van Artikel 7.30b vereist. Er is geen rechtvaardige grond voor het stellen van de vijfjaarseis en bovendien sluit die eis toelating op grond van Artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder b, van de WHW uit. Hiermee

wordt er volgens appellant aan voorbij gegaan dat iemand op andere wijze kan hebben gezorgd voor het op peil houden van kennis, inzicht en vaardigheden, bijvoorbeeld door in de praktijk werkzaam te zijn.

2.5. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht waarom de vijfjaarseis wordt gesteld. De masteropleiding Geneeskunde vangt in beginsel aan met coschappen, waarbij de student direct in contact treedt met patiënten. Om de patiëntveiligheid te beschermen moeten de getentamineerde kennis en vaardigheden actueel zijn. Voor de gestelde termijn is aangesloten bij de eisen die gelden voor een registratie in het BIG-register.

2.6. Met de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs heeft de wetgever beoogd dat studenten bewuster voor een masteropleiding kiezen en zij in hun afweging ook een overstap naar een andere discipline zullen meenemen (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 17). Het College stelt vast dat het eerste lid van Artikel 7.30b van de WHW dan ook voor toelating tot een master slechts als eis stelt dat de student in het bezit is van een bachelordiploma, dan wel kennis, inzicht en vaardigheden op dat niveau. Het College heeft er evenwel oog voor dat niet tussen alle disciplines een directe overstap mogelijk is en acht het niet onredelijk dat voor toelating tot een masteropleiding Geneeskunde waarin direct met coschappen wordt begonnen, wordt vereist dat de student een vooropleiding heeft op het gebied van de Geneeskunde. Het College is van oordeel dat zo'n toelatingseis, die ziet op de inhoud van de vooropleiding, op grond van het tweede lid van Artikel 7.30b van de WHW gesteld kan worden. Een dergelijke eis is een kwalitatieve eis, omdat het aanduidt welke kennis, inzicht en vaardigheden een student in de vooropleiding heeft verworven en derhalve welke capaciteiten de student moet hebben. Ook de vijfjaarseis, die in Artikel 2.1, aanhef en onder a, van de OER is gesteld, is naar het oordeel van het College toelaatbaar op grond van het tweede lid van Artikel 7.30b van de WHW. Dit is een kwalitatieve eis, omdat deze aangeeft wat de actualiteit moet zijn van de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student op het gebied van de Geneeskunde. Nu bij aanvang van een masteropleiding Geneeskunde direct sprake is patiëntcontact, acht het College het op zichzelf niet onredelijk dat het instellingsbestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register.
Er doet zich geen strijd voor met Artikel 7.30b, vijfde lid, van de WHW. Zoals uit het voorgaande volgt mogen op grond van artikel 7.30b, tweede lid, van de WHW de in artikel 2.1, aanhef en onder a, van de OER opgenomen eisen betreffende de inhoud van de vooropleiding en de actualiteit van de kennis, inzicht en vaardigheden worden gesteld. Dit zijn twee soorten kwalitatieve toelatingseisen.
Het betoog van appellant faalt in zoverre.

2.6.1. Het College is echter van oordeel dat het, mede gelet op de in beginsel onbeperkte geldigheid van een diploma, onredelijk is om voor de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden van de student uitsluitend de ouderdom van het diploma bepalend te achten. Zoals appellant terecht stelt, kunnen kennis, inzicht en vaardigheden na het behalen van doctoraal of thans bachelor actueel worden gehouden, bijvoorbeeld door in de praktijk werkzaam te zijn. Voor een student met een diploma van ouder dan vijf jaar dient er dan ook een mogelijkheid te zijn om aan te tonen dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel zijn, bijvoorbeeld door het maken van een toets.
Het CBE heeft niet onderkend dat het college van bestuur appellant derhalve niet onverkort de vijfjaarseis heeft mogen tegenwerpen.
Op dit punt slaagt het betoog van appellant.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 17 september 2018 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van het college van bestuur van 30 januari 2017 te vernietigen. Dit betekent dat opnieuw moet worden beslist op het verzoek van appellant om toelating tot de master Geneeskunde. Daartoe moet het College van Bestuur onderzoeken of appellant na het behalen van zijn bachelorexamen zijn kennis, inzicht en vaardigheden voldoende actueel heeft gehouden, zodat die vergelijkbaar zijn met die van een student met een diploma dat niet ouder dan vijf jaar is. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE.

2.8. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 17 september 2018, kenmerk 18.034;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam van 30 januari 2017, kenmerk CvB/KB/JL/273173;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 17 september 2018;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2048 (zegge: tweeduizendachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/169**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Drop en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	27 maart 2019
Partijen	:	appellant en college van bestuur Open Universiteit
Trefwoorden	:	afstudeerrichting dwingend recht getuigschrift instellingscollegegeld schade uitlopende masterprogrammering voorlichting wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Vaststaat dat appellant de masteropleiding Rechtsgeleerdheid heeft afgerond en dat hij derhalve niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste en tweede lid, van de WHW. Dit betekent dat appellant voor de cursussen Fiscaal Recht het instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.45b, derde lid, van de WHW is verschuldigd. Artikel 7.45b, derde lid, van de WHW is dwingendrechtelijk geformuleerd. Dit betekent dat het CvB niet anders kon beslissen. Het CvB heeft het verzoek van appellant dan ook terecht afgewezen. Hetgeen appellant aanvoert inzake de in zijn ogen onjuiste voorlichting door de Open Universiteit kan, nog daargelaten de vraag of sprake is van onjuiste voorlichting dan wel van miscommunicatie, er niet toe leiden dat in strijd met de wet het verzoek om het wettelijk collegegeld te betalen wordt gehonoreerd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit (hierna: college van bestuur), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 februari 2018 heeft het CvB het verzoek van appellant om cursussen fiscaal recht tegen betaling van het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld te volgen, afgewezen.

Bij beslissing van 17 september 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 maart 2019, waar appellant en het CvB, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, S.E.M. van der Western LLB en mr. M.F.R.H. Ruijschop, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de masteropleiding Rechtsgeleerdheid in januari 2017 succesvol afgerond aan de Open Universiteit en heeft in dat kader een getuigschrift ontvangen. Hij is afgestudeerd in de zogeheten uitlopende masterprogrammering aan de Open Universiteit. In deze masterprogrammering heeft appellant geen cursussen fiscaal recht gevolgd. Hij heeft vervolgens een verzoek ingediend bij het college van bestuur om cursussen fiscaal recht tegen betaling van het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld te volgen. Appellant heeft zijn verzoek als volgt toegelicht. Volgens appellant is hij ten tijde dat hij de uitlopende masterprogrammering volgde onjuist voorgelicht door de Open Universiteit. De uitlopende masterprogrammering kende geen afstudeerrichting of profielen. Zodoende was het niet mogelijk om een aantekening van het profiel Fiscaal Recht te verkrijgen. Vanaf 1 september 2015 is de Open Universiteit begonnen met de afbouw van de uitlopende masterprogrammering en begonnen met een gewijzigde masteropleiding Rechtsgeleerdheid. Binnen deze nieuwe masteropleiding is het wel mogelijk om een afstudeerrichting of profiel te volgen en zodoende een aantekening te krijgen voor het profiel Fiscaal Recht. Volgens appellant is destijds hij door de Open Universiteit onjuist voorgelicht over de mogelijkheid om met de gewijzigde masteropleiding Rechtsgeleerdheid een aantekening te krijgen op zijn getuigschrift. Was hij juist voorgelicht, was hij overgestapt en had hij vakken fiscaal recht gevolgd om zo de gewenste aantekening te verkrijgen. Nu heeft hij de uitlopende masterprogrammering eerst afgerond en moet hij nu alsnog de gehele nieuwe masteropleiding, met daarbij het profiel Fiscaal Recht, volgen. Volgens appellant heeft hij hierdoor schade geleden. Die schade kan volgens appellant worden gecompenseerd door hem de cursussen fiscaal recht te laten volgen tegen betaling van het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld.

2.2. Het CvB heeft aan de afwijzing van het verzoek van appellant ten grondslag gelegd dat uit de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) volgt dat een student het instellingscollegegeld is verschuldigd indien hij na afloop van een eerste studie een tweede studie wil volgen. Aangezien appellant reeds een mastergetuigschrift heeft behaald, is hij voor het volgen van mastercursussen fiscaal recht het instellingscollegegeld verschuldigd, aldus het CvB.
In de beslissing op bezwaar heeft het CvB de afwijzing van het verzoek gehandhaafd.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB. Hij voert hiertoe aan dat het CvB niet heeft onderkend dat hij onjuist is voorgelicht door de Open Universiteit en dat hij door toedoen van de universiteit niet in meer dan één richting heeft kunnen afstuderen. In dat verband verwijst appellant naar e-mailcorrespondentie die hij heeft gevoerd met verschillende medewerkers van de Open Universiteit alsook naar zijn toelichting op zijn verzoek, zoals weergegeven onder 2.1.

2.4. Artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […] Voor een inschrijving aan een masteropleiding geldt als aanvullende voorwaarde, dat de student blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 niet eerder bij een bekostigde instelling in verband met het volgen van initieel onderwijs een graad Master als bedoeld in artikel 7.10a heeft behaald.”
Artikel 7.45b, derde lid, luidt: “Een student die is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit en die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste en tweede lid, is collegegeld OU verschuldigd ter hoogte van ten minste één dertigste deel van het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, vermenigvuldigd met het aantal studiepunten dat een onderwijseenheid groot is.”
Het vierde lid luidt: “De hoogte van het collegegeld OU wordt door het instellingsbestuur van de Open Universiteit vastgesteld. Voor de categorie studenten, bedoeld in het derde lid, kan het instellingsbestuur

van de Open Universiteit per onderwijseenheid of groep van onderwijseenheden of per groep of groepen studenten een verschillend collegegeld OU vaststellen."

2.4.1. Vaststaat dat appellant de masteropleiding Rechtsgeleerdheid heeft afgerond en dat hij derhalve niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste en tweede lid, van de WHW. Dit betekent dat appellant voor de cursussen Fiscaal Recht het instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.45b, derde lid, van de WHW is verschuldigd. Artikel 7.45b, derde lid, van de WHW is dwingendrechtelijk geformuleerd. Dit betekent dat het CvB niet anders kon beslissen. Het CvB heeft het verzoek van appellant dan ook terecht afgewezen. Hetgeen appellant aanvoert inzake de in zijn ogen onjuiste voorlichting door de Open Universiteit kan, nog daargelaten de vraag of sprake is van onjuiste voorlichting dan wel van miscommunicatie, er niet toe leiden dat in strijd met de wet het verzoek om het wettelijk collegegeld te betalen wordt gehonoreerd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J. Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/170**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en het CvB van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	toelating toelatingstoetsen VWO-niveau
Artikelen	:	WHW: artikel 7.29
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat appellant niet beschikt over een VWO-diploma of een HBO-propedeuse. Dit betekent dat hij door het succesvol afleggen van toetsen diende aan te tonen dat hij voor bepaalde relevante vakken over het vereiste niveau beschikt voor de bacheloropleiding Psychologie aan de VU. Zelfs al zou het niveau van de door appellant behaalde certificaten voor Engels en Biologie van de UvA, zoals appellant stelt, voldoende hoog zijn, dan betekent dat, anders dan appellant veronderstelt, nog niet dat de VU die certificaten had moeten accepteren. Het College overweegt hierover dat een grote mate van vrijheid toekomt aan de VU bij de bepaling welke toetsen zij met het oog op de toelating voor een bacheloropleiding accepteert. Het College acht de keuze van de VU om uitsluitend toetsen te accepteren die zijn afgelegd bij de gespecialiseerde instituten die op de eerdergenoemde lijst zijn vermeld, niet onredelijk. Verder heeft appellant zijn stelling dat de instituten die op de genoemde lijst staan vermeld geen toetsen voor Engels en Biologie aanboden in de periode van 17 juli 2018 tot en met 31 augustus 2018 niet gestaafd. Daar komt bij dat het naar het oordeel van het College op de weg van appellant had gelegen om zich eerder te informeren over de instellingen waar toetsen konden worden gemaakt die bij de VU worden geaccepteerd, in welk geval hij die nog vóór 17 juli 2018 had kunnen maken. Dat appellant in dit opzicht geen actie heeft ondernomen, komt voor zijn rekening en risico. Gelet op het vorenstaande ziet het College in wat appellant aanvoert geen aanleiding voor het oordeel dat het CvB de afwijzing van het verzoek om toelating ten onrechte heeft gehandhaafd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder, hierna ook: het CvB)

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 13 augustus 2018 heeft het CvB het verzoek van appellant om hem toe te laten tot de bacheloropleiding Psychologie aan de Vrije Universiteit (hierna: VU) afgewezen.

Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 25 januari 2019, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. van Donk, is verschenen. Appellant is niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de HBO-opleiding Toegepaste Psychologie aan de Hogeschool van Amsterdam in het tweede jaar gestaakt zonder een propedeuse-diploma te halen. Hij is zich vervolgens gaan voorbereiden op de toelating voor de bacheloropleiding Psychologie bij een Universiteit. Appellant heeft in juli 2018 bij de Universiteit van Amsterdam (UvA) de toelatingstoetsen Engels, Biologie en Wiskunde met succes afgelegd. Appellant kon zich daarna echter niet meer bij de UvA inschrijven voor de bacheloropleiding Psychologie studiejaar 2018-2019 omdat hij dat eerder, uiterlijk 15 januari 2018, had moeten doen. Appellant heeft zich daarom op 26 juni 2018 aangemeld bij de VU om zich daar voor de bacheloropleiding Psychologie in te schrijven.
Na zijn aanmelding heeft de studentenadministratie van de VU appellant geïnformeerd dat hij – omdat hij niet beschikt over een VWO-diploma of een HBO-propedeuse – vóór 1 september 2018 de volgende toetsen diende te halen: Engels op 6 VWO-niveau, Wiskunde A of B of C op 6 VWO-niveau en Biologie op 6 VWO-niveau. De studentenadministratie van de VU heeft appellant via een hyperlink gewezen op een lijst van instituten waarbij deze toetsen kunnen worden gemaakt.
Vervolgens heeft appellant de drie certificaten die hij bij de UvA heeft behaald bij de VU ingediend. De VU heeft alleen het certificaat voor Wiskunde dat appellant had behaald geaccepteerd, omdat dat was behaald bij een van de instituten die op de genoemde lijst staan vermeld. De certificaten die appellant bij UvA heeft behaald voor Engels en Biologie heeft de VU niet geaccepteerd, omdat die niet zijn afgelegd bij een instituut dat op de genoemde lijst staat vermeld. Omdat appellant geen certificaat heeft ingebracht voor de vakken Engels en Biologie afkomstig van een instituut dat op deze lijst wordt vermeld, is zijn verzoek om te worden toegelaten tot de bacheloropleiding Psychologie bij de beslissing van 13 augustus 2018 afgewezen. Bij de beslissing van 3 oktober 2018 heeft het CvB deze beslissing gehandhaafd.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de handhaving van de afwijzing van zijn verzoek om toelating tot de bacheloropleiding Psychologie. Hij voert aan dat hij met het behalen van de certificaten aan de UvA heeft aangetoond geschikt te zijn om te worden toegelaten. Het niveau van de door hem afgelegde toetsen voldoet materieel gezien immers aan de eisen die de VU stelt. Verder voert appellant aan dat de toetsen Engels en Biologie in de periode van 17 juli 2018 tot en met 31 augustus 2018 niet werden aangeboden bij de instituten die staan vermeld op de lijst van de VU.

2.3. Het College stelt vast dat appellant niet beschikt over een VWO-diploma of een HBO-propedeuse. Dit betekent dat hij door het succesvol afleggen van toetsen diende aan te tonen dat hij voor bepaalde relevante vakken over het vereiste niveau beschikt voor de bacheloropleiding Psychologie aan de VU. Zelfs al zou het niveau van de door appellant behaalde certificaten voor Engels en Biologie van de UvA, zoals appellant stelt, voldoende hoog zijn, dan betekent dat, anders dan appellant veronderstelt, nog niet dat de VU die certificaten had moeten accepteren. Het College overweegt hierover dat een grote mate van vrijheid toekomt aan de VU bij de bepaling welke toetsen zij met het oog op de toelating voor een bacheloropleiding accepteert. Het College acht de keuze van de VU om uitsluitend toetsen te accepteren die zijn afgelegd bij de gespecialiseerde instituten die op de eerdergenoemde lijst zijn vermeld, niet onredelijk. Verder heeft appellant zijn stelling dat de instituten die op de genoemde lijst staan vermeld geen toetsen voor Engels en Biologie aanboden in de periode van 17 juli 2018 tot en met 31 augustus 2018 niet gestaafd. Daar komt bij dat het naar het oordeel van het College op de weg van appellant had gelegen om zich eerder te informeren over de instellingen waar toetsen konden worden gemaakt die bij de VU worden geaccepteerd, in welk geval hij die nog vóór 17 juli 2018 had kunnen maken. Dat appellant in dit opzicht

geen actie heeft ondernomen, komt voor zijn rekening en risico. Gelet op het vorenstaande ziet het College in wat appellant aanvoert geen aanleiding voor het oordeel dat het CvB de afwijzing van het verzoek om toelating ten onrechte heeft gehandhaafd.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/174**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	4 februari 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	bronvermelding ernstige fraude kwalificatie sanctie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Richtlijn fraude: hoofdstuk 3:
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft in de beslissing van 26 maart 2018 expliciet overwogen dat de door appellant gepleegde fraude op basis van de concrete bevindingen die door de examencommissie zijn geconstateerd niet als ernstig kan worden gekwalificeerd. Aan die beslissing van het CBE is de examencommissie gebonden. Reeds hierom heeft de examencommissie zich in de beslissing van 16 mei 2018 ten onrechte op het standpunt gesteld dat de fraude die appellant heeft gepleegd als ernstige fraude moet worden gekwalificeerd. Het betoog slaagt. […] 2.5.2. Nu in de OER “afstuderen Realisatie T&L” als module is vermeld waarvoor 30 studiepunten worden toegekend als de hele module is gehaald, moet “afstuderen Realisatie T&L” als één onderwijseenheid worden aangemerkt. Het is daarom niet in strijd met de richtlijn fraude dat de module in haar geheel ongeldig is verklaard en dat appellant deze opnieuw moet maken. Gelet op de door appellant gepleegde fraude, is deze sanctie naar het oordeel van het College niet disproportioneel. Het betoog faalt. 2.6. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4.1 is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing van het CBE van 31 augustus 2018 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 16 mei 2018 te vernietigen, voor zover daarbij de door appellant gepleegde fraude als ernstige fraude is aangemerkt. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van het CBE van 31 augustus 2018. De bij de beslissing van 16 mei 2018 opgelegde sanctie dat de afstudeeropdracht van appellant ongeldig wordt verklaard en hij de gehele module Afstuderen Realisatie T&L opnieuw moet maken, blijft in stand.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 mei 2018 heeft de examencommissie DAR-Velp de afstudeeropdracht van appellant wegens ernstige fraude ongeldig verklaard en bepaald dat hij een nieuwe afstudeeropdracht moet maken.

Bij beslissing van 31 augustus 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Brouwer, advocaat te Zoetermeer, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. dr. N.Y. Del Grosso, lid van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn ir. A.K. Bot en M.M.A. Goudswaard verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in zijn afstudeeropdracht gebruik gemaakt van materiaal dat hij tijdens een in 2016 gelopen stage in bezit heeft gekregen. Hij heeft hierbij geen bron vermeld en het doen voorkomen alsof hij het materiaal zelf heeft vervaardigd.

2.2. Bij beslissing van 2 oktober 2017 heeft de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat appellant hiermee ernstige fraude heeft gepleegd, hem geschorst en voorgesteld om zijn inschrijving te beëindigen.
Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard. Het CBE heeft geoordeeld dat de door appellant gepleegde fraude niet als ernstig kan worden gekwalificeerd. Het CBE vindt het besluit om appellant te schorsen daarom niet evenredig. Een sanctie inhoudende de verplichting om een nieuwe afstudeeropdracht te maken, ligt volgens het CBE meer in de rede. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie van 2 oktober 2017 vernietigd en de examencommissie opgedragen om een nieuwe beslissing te nemen.

2.3. De examencommissie heeft zich bij de beslissing van 16 mei 2018 op het standpunt gesteld dat de kwalificatie ernstige fraude in dit geval gerechtvaardigd is. Gevolg gevend aan de beslissing van het CBE verklaart de examencommissie de afstudeeropdracht van appellant ongeldig en bepaalt zij dat hij een nieuwe afstudeeropdracht moet maken. Dit betreft de hele module Afstuderen Realisatie T&L en omvat het praktijkonderzoek en technisch-constructief ontwerp. Het onderwerp van de nieuwe afstudeeropdracht mag niet in het verlengde liggen van de ongeldig verklaarde afstudeeropdracht.
In de beslissing van 31 augustus 2018 heeft het CBE gewezen op zijn beslissing van 26 maart 2018 en het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie in de beslissing van 16 mei 2018 heeft vermeld dat hij ernstige fraude heeft gepleegd, hoewel het CBE bij de beslissing van 26 maart 2018 heeft geoordeeld dat dit niet aannemelijk is.

2.4.1. Het CBE heeft in de beslissing van 26 maart 2018 expliciet overwogen dat de door appellant gepleegde fraude op basis van de concrete bevindingen die door de examencommissie zijn geconstateerd niet als ernstig kan worden gekwalificeerd. Aan die beslissing van het CBE is de examencommissie gebonden. Reeds hierom heeft de examencommissie zich in de beslissing van 16 mei 2018 ten onrechte op het standpunt gesteld dat de fraude die appellant heeft gepleegd als ernstige fraude moet worden gekwalificeerd.
Het betoog slaagt.

2.5. Voorts betoogt appellant dat het disproportioneel is dat hij de twee onderdelen van de afstudeeropdracht beide opnieuw moet maken. Bij het onderdeel praktijkonderzoek zijn geen onregelmatigheden geconstateerd. Appellant verwijst naar de Richtlijn fraude 2017. Ook is hij door de gang van zaken, onder meer de onterechte beschuldiging van ernstige fraude en het tijdsverloop, al voldoende gestraft.

2.5.1. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.”

In hoofdstuk 3 van de richtlijn fraude voor examencommissies is vermeld:
“De examencommissie weegt de omstandigheden en kan de volgende sancties of een combinatie van onderstaande sancties opleggen:
1. (…);
2. het maken van een vervangende toets, vervangend werkstuk of ander vervangend ingeleverd document van overeenkomstige strekking;
(…).”

In bijlage 3 van de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Tuin- en landschapsinrichting 2017-2018 (hierna: de OER) is “afstuderen Realisatie T&L” als één module vermeld. Voor deze module als geheel zijn de competenties, de leerdoelen, de inhoud, de werkvormen, studiebelasting en de beoordelingsschaal en het aantal te behalen studiepunten beschreven. Bij “deeltoetsen” zijn het praktijkonderzoek en het technisch en constructief ontwerp vermeld.

2.5.2. Nu in de OER “afstuderen Realisatie T&L” als module is vermeld waarvoor 30 studiepunten worden toegekend als de hele module is gehaald, moet “afstuderen Realisatie T&L” als één onderwijseenheid worden aangemerkt. Het is daarom niet in strijd met de richtlijn fraude dat de module in haar geheel ongeldig is verklaard en dat appellant deze opnieuw moet maken. Gelet op de door appellant gepleegde fraude, is deze sanctie naar het oordeel van het College niet disproportioneel.
Het betoog faalt.

2.6. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4.1 is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing van het CBE van 31 augustus 2018 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 16 mei 2018 te vernietigen, voor zover daarbij de door appellant gepleegde fraude als ernstige fraude is aangemerkt. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van het CBE van 31 augustus 2018. De bij de beslissing van 16 mei 2018 opgelegde sanctie dat de afstudeeropdracht van appellant ongeldig wordt verklaard en hij de gehele module Afstuderen Realisatie T&L opnieuw moet maken, blijft in stand.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep gegrond;

I. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de hogeschool Van Hall Larenstein van 31 augustus 2018, kenmerk CBE 2018-81;
II. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de hogeschool Van Hall Larenstein ingestelde administratief beroep gegrond;
III. vernietigt de beslissing van de examencommissie DAR-Velp van 16 mei 018, voor zover daarbij de door appellant gepleegde fraude als ernstige fraude is aangemerkt;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 31 augustus 018;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de hogeschool Van Hall Larenstein tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.048,00 (zegge: tweeduizendachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de hogeschool Van Hall Larenstein het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/175**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	3 januari 2019
Partijen	:	appellante en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	groepsproduct groepsbeoordeling herbeoordeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College ziet in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten voor het oordeel dat niet is voldaan aan voorschriften van procedurele aard, als vorenbedoeld. In dit kader merkt het College op dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de studiebegeleiding niet toereikend is geweest. Verder mist de stelling van appellante dat er geen sprake was van een groep feitelijke grondslag. Hierbij is van belang dat weliswaar 1 van de 5 groepsleden tussentijds was gestopt, maar dat er nog altijd 4 personen over waren om de groepsopdracht te af te ronden. Het enkele feit dat 2 van de overgebleven 4 personen aan het einde van het studiejaar met de opleiding zijn gestopt, brengt niet met zich dat het CBE had moeten aannemen dat zij zich niet meer zouden inzetten voor de groepsopdracht. Hierbij is van belang dat niet is gebleken dat appellante tijdens het verrichten van de groepswerkzaamheden bij de begeleidende tutor melding heeft gemaakt van eventueel disfunctioneren van de groep. Het vorenstaande brengt met zich dat het CBE de afwijzing van het verzoek van appellante om een individuele beoordeling mocht handhaven. Hierbij heeft het CBE ook betekenis mogen toekennen aan de omstandigheid dat het doel van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" juist is gelegen in het presteren in groepsverband. Voor zover appellante heeft aangevoerd dat de beoordeling van de groepsopdracht om inhoudelijke redenen niet in stand kan blijven, wijst het College erop dat het bovenvermelde toetsingskader met zich brengt dat de beoordeling van de opdracht niet inhoudelijk kan worden getoetst. Verder kan het betoog van appellante dat de beoordeling van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" voor haar onevenredige gevolgen heeft gehad reeds niet tot het ermee beoogde doel leiden, omdat niet gebleken is dat voorschriften van formele aard zijn geschonden. Voorts vermag het College niet in te zien dat het niet slagen voor één vak uit een bepaald studiejaar per definitie onevenredige gevolgen met zich zou brengen, zoals appellante in de kern betoogt. In dit kader merkt het College overigens op dat appellante voldoende studiepunten in haar eerste studiejaar heeft gehaald om de opleiding te kunnen voortzetten en dat zij, zoals het CBE in het verweerschrift heeft toegelicht, in het tweede studiejaar opnieuw de onderwijseenheid "Beroepsproduct" kan volgen. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool te Breda, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 juni 2018 heeft de examencommissie van de opleiding "Integrale Veiligheidskunde" het verzoek van appellante om een herbeoordeling van de door haar verkregen onvoldoende voor de onderwijseenheid "Beroepsproduct" (BPR4) afgewezen.

Bij beslissing van 26 september 2018 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 december 2018, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.C. van Wamel voorzitter van het CBE, is verschenen. Namens de examencommissie is drs. J.B. Proper-Groen verschenen en namens de opleiding E.W. Jans, begeleidend tutor.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding "Integrale Veiligheidskunde" aan de Avans Hogeschool te 's-Hertogenbosch. Zij heeft in haar eerste studiejaar (2017-2018) 57 van de maximaal haalbare 60 studiepunten gehaald. De enige onderwijseenheid waar appellante geen studiepunten voor heeft gehaald is "Beroepsproduct" (BPR4). Voor deze onderwijseenheid doet een groep studenten onderzoek naar veiligheid in een onderneming, welk onderzoek moet leiden tot de ontwikkeling van een communicatietool waarmee de veiligheid in de onderneming kan worden verbeterd. Een tutor begeleidt de groep. Voor deze onderwijseenheid is door de groep, waar appellante deel van uitmaakte, een rapport opgesteld, waaraan het cijfer NVD (niet voldaan) is toegekend. Hierdoor is appellante niet doorgestroomd naar de tweede fase van de tentaminering voor deze onderwijseenheid, waarbij er ten overstaan van een beroepsproductcommissie een mondelinge verdediging zou hebben plaatsgevonden. Groepen die een onvoldoende hebben behaald voor het rapport zijn namelijk uitgesloten van deelname aan deze tweede fase van de tentaminering.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellante om de groepsopdracht opnieuw te laten beoordelen, door middel van een individuele beoordeling in plaats van een groepsbeoordeling, afgewezen. De examencommissie heeft erop gewezen dat de examinator heeft aangegeven dat een concept-versie van de groepsopdracht te mager was en dat daarna het uiteindelijke stuk onvoldoende verbeterd was. Volgens de examencommissie heeft de examinator gehandeld conform het themaboek en de lijn die de opleiding in de propedeuse heeft gekozen. De examencommissie heeft geen reden gezien voor afwijking van deze lijn. De examencommissie heeft aangegeven te begrijpen dat het voor appellante vervelend is dat zij haar propedeuse niet meer binnen één jaar kan halen, maar heeft dat onvoldoende zwaarwegend geacht om de gevraagde herbeoordeling toe te staan.

Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie terecht het groepsproduct niet opnieuw of individueel heeft beoordeeld. Volgens het CBE doet het niet ter zake dat een lid van de groep tijdens de opdracht is gestopt met de opleiding, omdat er nog steeds een groep over was die als zodanig een rapport kon opstellen. Dat de motivatie van de overgebleven groepsleden zou ontbreken, is niet gedeeld in het tutor-proces en zodoende niet aangetoond, aldus het CBE. Verder heeft het CBE erop gewezen dat het doel van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" is dat in groepsverband wordt gepresteerd. Het belang hiervan wordt ook benadrukt in de handleiding, zodat een individuele beoordeling van het werk van appellante niet aan de orde is, aldus het CBE. Volgens het CBE is de procedure van de beoordeling correct verlopen.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE tot handhaving van de afwijzing van de examencommissie van haar verzoek om een herbeoordeling van de genoemde onderwijseenheid. Volgens appellante is er één groepslid tijdens de groepswerkzaamheden met de opleiding gestopt en hadden twee andere groepsleden aangegeven aan het einde van het studiejaar met de opleiding te stoppen, zodat hun inzet niet meer optimaal was. In feite zijn er 3 van de 5 groepsleden weggevallen, zodat er maar twee leden, waaronder appellante, overbleven. Van een echte groep was dus geen sprake, zo betoogt appellante. Onder deze omstandigheden had van een groepsbeoordeling moeten worden afgezien, aldus appellante. Zij wenst op haar (grote) individuele inbreng in de groep te worden beoordeeld. Verder stelt appellante dat de beoordeling inhoudelijk niet juist is. Er is voldoende tegemoetgekomen aan de tussentijds gegeven feedback, aldus appellante. Tenslotte wijst appellante erop dat het niet halen van de onderwijseenheid onevenredige gevolgen voor haar heeft gehad, aangezien zij niet haar propedeuse heeft afgerond en dus niet kan doorstromen naar een andere opleiding.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een College van Beroep voor de Examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.
Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" (BPR4) is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Het College ziet in hetgeen appellante naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten voor het oordeel dat niet is voldaan aan voorschriften van procedurele aard, als vorenbedoeld. In dit kader merkt het College op dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de studiebegeleiding niet toereikend is geweest. Verder mist de stelling van appellante dat er geen sprake was van een groep feitelijke grondslag. Hierbij is van belang dat weliswaar 1 van de 5 groepsleden tussentijds was gestopt, maar dat er nog altijd 4 personen over waren om de groepsopdracht te af te ronden. Het enkele feit dat 2 van de overgebleven 4 personen aan het einde van het studiejaar met de opleiding zijn gestopt, brengt niet met zich dat het CBE had moeten aannemen dat zij zich niet meer zouden inzetten voor de groepsopdracht. Hierbij is van belang dat niet is gebleken dat appellante tijdens het verrichten van de groepswerkzaamheden bij de begeleidende tutor melding heeft gemaakt van eventueel disfunctioneren van de groep. Het vorenstaande brengt met zich dat het CBE de afwijzing van het verzoek van appellante om een individuele beoordeling mocht handhaven. Hierbij heeft het CBE ook betekenis mogen toekennen aan de omstandigheid dat het doel van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" juist is gelegen in het presteren in groepsverband. Voor zover appellante heeft aangevoerd dat de beoordeling van de groepsopdracht om inhoudelijke redenen niet in stand kan blijven, wijst het College erop dat het bovenvermelde toetsingskader met zich brengt dat de beoordeling van de opdracht niet inhoudelijk kan worden getoetst. Verder kan het betoog van appellante dat de beoordeling van de onderwijseenheid "Beroepsproduct" voor haar onevenredige gevolgen heeft gehad reeds niet tot het ermee beoogde doel leiden, omdat niet gebleken is dat voorschriften van formele

aard zijn geschonden. Voorts vermag het College niet in te zien dat het niet slagen voor één vak uit een bepaald studiejaar per definitie onevenredige gevolgen met zich zou brengen, zoals appellante in de kern betoogt. In dit kader merkt het College overigens op dat appellante voldoende studiepunten in haar eerste studiejaar heeft gehaald om de opleiding te kunnen voortzetten en dat zij, zoals het CBE in het verweerschrift heeft toegelicht, in het tweede studiejaar opnieuw de onderwijseenheid "Beroepsproduct" kan volgen.
De betogen slagen niet.

2.6. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/176**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	27 juni 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	begeleiding bijzondere omstandigheden BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies studieloopbaanbegeleider studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, terecht geen causaal verband heeft gezien tussen de persoonlijke omstandigheden van appellant betreffende de complicaties bij de geboorte van zijn dochter en de hersenbloeding van zijn moeder en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Hierbij is van belang dat die omstandigheden zich al in 2017 voordeden. Appellant had echter ook in 2018 de gelegenheid om aan de studievoortgangsnorm te voldoen. Niet valt in te zien dat de genoemde omstandigheden, nu die zich in 2017 voordeden, ook in 2018 nog een oorzaak zouden zijn geweest voor het niet halen van de studievoortgangsnorm. In zoverre faalt het betoog. 2.5. Vaststaat dat in 2017 de diagnose borderline bij appellant is gesteld. Zoals appellant ter zitting heeft toegelicht, wordt borderline onder meer gekenmerkt door hevige stemmingswisselingen. Ook kan er bij borderline sprake zijn van onstabiele relaties en de angst om verlaten te worden. Het College vindt het in dit licht bezien aannemelijk dat de wisselingen van studieloopbaanbegeleiders een negatieve invloed hebben gehad op de studieprestaties van appellant. Ook moet het ervoor worden gehouden dat de problemen die appellant ondervond bij het beoordeeld krijgen van zijn stage van negatieve invloed hierop zijn geweest. Het College merkt op dat van de onderwijsinstelling onder de gegeven omstandigheden een intensieve begeleiding van appellant mocht worden verwacht, gelet op de uitzonderlijke medische aspecten die aan de orde zijn. Dit geldt met name in de situaties waarmee appellant problemen ondervond, zoals het verkrijgen van een stagebeoordeling. Ter zitting is naar voren gekomen dat de onderwijsinstelling niet goed wist hoe de begeleiding bij een persoon met borderline moet plaatsvinden en die begeleiding niet heeft geboden. Het College is daarom van oordeel dat de onderwijsinstelling niet heeft aangetoond dat de in het concrete geval benodigde intensieve begeleiding is geboden. Onder deze omstandigheden ziet het College in dit geval een causaal verband tussen de persoonlijke medische situatie van appellant en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten. Het betoog slaagt in zoverre. 2.6. Reeds hierom is het beroep gegrond. Het betoog van appellant dat de BNSA ten onrechte vóór 31 augustus 2018 is gegeven omdat tot die

datum aan de studievoortgangsnorm kon worden voldaan, zal niet worden besproken. Ook ziet het College geen aanleiding in te gaan op het betoog dat een verlengingsverzoek voor de studieduur is toegekend. De bespreking van deze betogen is niet nodig. Er is immers al een slagende beroepsgrond. De beslissing van het CBE van 28 augustus 2018 dient te worden vernietigd. Het College zal het door appellant bij het CBE ingestelde administratief beroep gegrond verklaren en het door de examencommissie gegeven BNSA vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder (hierna ook: het CBE)**.**

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juli 2018 heeft de examencommissie van de lerarenopleiding Technisch Beroepsonderwijs namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 28 augustus 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 april 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen en E.L. van der Ree, secretarissen van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie was E. Haandrikman MSc aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek wordt aan iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse opleiding advies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie. Volgens het tweede lid van deze bepaling kan het instellingsbestuur het advies uitbrengen zolang de student het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Ingevolge het derde lid van deze bepaling kan aan een advies een afwijzing worden verbonden indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding.
Uit artikel 24, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling van de Hogeschool Windesheim van de lerarenopleiding voor het beroepsonderwijs volgt dat aan het studieadvies een bindende afwijzing wordt verbonden, indien de student bij het uitbrengen daarvan minder dan 54 studiepunten heeft behaald.

2.2. Appellant staat sinds 1 september 2016 ingeschreven als student voor de lerarenopleiding Technisch Beroepsonderwijs aan de Hogeschool Windesheim. Aan het einde van zijn eerste studiejaar had appellant 37 studiepunten van propedeusevakken gehaald, zodat hij op dat moment niet voldeed aan de studievoortgangsnorm van 54 studiepunten. De examencommissie vond aan het einde van dat studiejaar dat zich bij appellant bijzondere omstandigheden voordeden. Daarom heeft de examencommissie op dat

moment de effectuering van een BNSA opgeschort. Nadien, in februari 2018, heeft de examencommissie, nadat een gesprek met appellant had plaatsgevonden, de effectuering van een BNSA opnieuw opgeschort, dit keer tot en met 31 augustus 2018. Ter zitting is van de zijde van de onderwijsinstelling toegelicht dat, indien appellant op 31 augustus 2018 alsnog aan de studievoortgangsnorm zou hebben voldaan, de beslissing van 6 juli 2018 tot het geven van een BNSA aan appellant zou zijn ingetrokken. Vast staat dat appellant op 31 augustus 2018 in totaal 37 studiepunten had gehaald van propedeusevakken, zodat hij op dat moment niet voldeed aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm.
Appellant heeft tegen de beslissing van de examencommissie om hem een BNSA te geven in administratief beroep bij het CBE naar voren gebracht dat bijzondere omstandigheden verklaren waarom hij niet aan deze studievoortgangsnorm voldeed. Als bijzondere omstandigheid heeft hij aangevoerd dat bij de geboorte van zijn dochter in 2017 ernstige complicaties zijn opgetreden en dat zijn moeder in 2017 een hersenbloeding heeft gehad, waardoor zij van mantelzorg afhankelijk werd. Verder heeft appellant als bijzondere omstandigheid aangevoerd dat hij al jaren een persoonlijkheidsstoornis heeft en dat pas in 2017 de diagnose – borderline – is gesteld. Volgens appellant is de onderwijsinstelling tekortgeschoten bij zijn begeleiding. In dit kader heeft appellant aangevoerd dat er driemaal een wisseling van studieloopbaanbegeleider heeft plaatsgevonden en dat stage-afspraken zijn afgezegd.

Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Volgens het CBE heeft de examencommissie voldoende rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht, omdat de examencommissie de effectuering van het BNSA tweemaal heeft opgeschort. Voorts ziet het CBE geen causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Volgens het CBE is de onderwijsinstelling niet tekortgeschoten bij de begeleiding van appellant.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Volgens appellant is er sprake van een causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden die zich in 2017 hebben voorgedaan en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Verder voert appellant aan dat het CBE onvoldoende aandacht heeft besteed aan de persoonlijke medische omstandigheid dat hij borderline heeft.
Volgens appellant heeft het CBE niet onderkend dat de onderwijsinstelling is tekortgeschoten bij zijn begeleiding. Appellant wijst erop dat de wisselingen van studieloopbaanbegeleiders van grote invloed op hem waren, gelet op de kenmerken van borderline. Verder wijst appellant erop dat in het besluit van 6 juli 2018 stond vermeld dat hij binnen enkele weken uitgeschreven zou worden. Appellant betoogt dat dit niet is te rijmen met de aan hem gegeven gelegenheid om uiterlijk op 31 augustus 2018 aan de studievoortgangsnorm te voldoen. Appellant betoogt ten slotte dat in overleg met de studentendecaan een verzoek is ingediend om de termijn voor het halen van een diploma met vijf jaar te verlengen op grond van een chronische beperking. Die verlenging is toegekend, aldus appellant.

2.4. Het College is van oordeel dat het CBE, in navolging van de examencommissie, terecht geen causaal verband heeft gezien tussen de persoonlijke omstandigheden van appellant betreffende de complicaties bij de geboorte van zijn dochter en de hersenbloeding van zijn moeder en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Hierbij is van belang dat die omstandigheden zich al in 2017 voordeden. Appellant had echter ook in 2018 de gelegenheid om aan de studievoortgangsnorm te voldoen. Niet valt in te zien dat de genoemde omstandigheden, nu die zich in 2017 voordeden, ook in 2018 nog een oorzaak zouden zijn geweest voor het niet halen van de studievoortgangsnorm.
In zoverre faalt het betoog.

2.5. Vaststaat dat in 2017 de diagnose borderline bij appellant is gesteld. Zoals appellant ter zitting heeft toegelicht, wordt borderline onder meer gekenmerkt door hevige stemmingswisselingen. Ook kan er bij borderline sprake zijn van onstabiele relaties en de angst om verlaten te worden. Het College vindt het in dit licht bezien aannemelijk dat de wisselingen van studieloopbaanbegeleiders een negatieve invloed hebben gehad op de studieprestaties van appellant. Ook moet het ervoor worden gehouden dat de problemen die appellant ondervond bij het beoordeeld krijgen van zijn stage van negatieve invloed hierop zijn geweest.
Het College merkt op dat van de onderwijsinstelling onder de gegeven omstandigheden een intensieve

begeleiding van appellant mocht worden verwacht, gelet op de uitzonderlijke medische aspecten die aan de orde zijn. Dit geldt met name in de situaties waarmee appellant problemen ondervond, zoals het verkrijgen van een stagebeoordeling. Ter zitting is naar voren gekomen dat de onderwijsinstelling niet goed wist hoe de begeleiding bij een persoon met borderline moet plaatsvinden en die begeleiding niet heeft geboden. Het College is daarom van oordeel dat de onderwijsinstelling niet heeft aangetoond dat de in het concrete geval benodigde intensieve begeleiding is geboden.
Onder deze omstandigheden ziet het College in dit geval een causaal verband tussen de persoonlijke medische situatie van appellant en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten.
Het betoog slaagt in zoverre.

2.6. Reeds hierom is het beroep gegrond. Het betoog van appellant dat de BNSA ten onrechte vóór 31 augustus 2018 is gegeven omdat tot die datum aan de studievoortgangsnorm kon worden voldaan, zal niet worden besproken. Ook ziet het College geen aanleiding in te gaan op het betoog dat een verlengingsverzoek voor de studieduur is toegekend. De bespreking van deze betogen is niet nodig. Er is immers al een slagende beroepsgrond. De beslissing van het CBE van 28 augustus 2018 dient te worden vernietigd. Het College zal het door appellant bij het CBE ingestelde administratief beroep gegrond verklaren en het door de examencommissie gegeven BNSA vernietigen.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Windesheim van 28 augustus 2018;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Windesheim ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 6 juli 2018 door de examencommissie namens het instellingsbestuur aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Windesheim het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/178**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	5 februari 2019
Partijen	:	appellant en college van beroep voor de examens Hogeschool NHTV
Trefwoorden	:	60 studiepunten bindend negatief studieadvies BNSA compensatie kennelijk onredelijk nominaal is normaal persoonlijke omstandigheden propedeuse studievoortgangseis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 2.4.1 OER: artikel 3.1
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Anders dan in de uitspraken van 26 april 2018 in de zaken nrs. CBHO 2017/182 en CBHO 2017/223 (www.cbho.nl), komt het College in deze zaak tot het oordeel dat de studievoortgangseis van 60 studiepunten niet in overeenstemming is met doel en strekking van de WHW en kennelijk onredelijk is. Daartoe is van belang dat in deze zaak, anders dan in die zaken, enige vorm van compensatie van of een herstelmogelijkheid bij een onvoldoende resultaat voor een onderwijseenheid ontbreekt. De studenten krijgen weliswaar veel feedback, maar moeten elk van de blokken in één traject met een voldoende afronden. Aan het eind van een blok krijgen zij een week de tijd om het project te verbeteren. Dit is geen volwaardige nieuwe kans, omdat dat onvoldoende tijd biedt om een project van acht weken volledig over te doen. Evenmin bestaat de mogelijkheid om een onvoldoende te compenseren. Hieruit volgt dat artikel 3.1, zesde lid, van de OER onverbindend is en aan appellant ten onrechte een BNSA is verstrekt omdat hij niet aan de norm van 60 studiepunten heeft voldaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de NHTV Internationale Hogeschool, (hierna het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2018 heeft de examencommissie van de Academy for Digital Entertainment appellant namens het college van bestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Game Architecture and Design.

Bij beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 december 2018, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.P.J.M. van de Ven, voorzitter van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn M. Klaassen, voorzitter, en N. Marcinkowski verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2017 gestart met de opleiding Game Architecture and Design. Het eerste jaar van de opleiding bestaat uit vier blokken van elk 15 studiepunten. Het voor een blok gegeven cijfer wordt gebaseerd op de door de student gedurende het blok gepresenteerde resultaten en geboekte vooruitgang. Alle blokken moeten worden gehaald en er is geen mogelijkheid tot compensatie. Appellant heeft blok C met een onvoldoende afgerond en voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies. Appellant heeft geen persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 naar voren gebracht.

2.2. Appellant betoogt dat hem ten onrechte een BNSA is gegeven. Hij voert aan dat er voor een blok van acht weken slechts twee weken worden gegeven voor een herkansing en dat leerlingen onvoldoende worden begeleid. Hij dacht dat hij de feedback had begrepen, maar kennelijk was het niet goed genoeg.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”
Het vierde lid luidt:
“Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.”
Het zesde lid luidt:
“Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.”

Artikel 2.4.1, vierde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling HBO bachelor Game Architecture and Design luidt:
“De opleiding Creative Media and Game Technologies omvat vier leerjaren en gaat uit van role based learning binnen projectmatige industriesimulaties. Per blok werken studenten individueel of in groepen en vanuit een gekozen of toegewezen projectrol aan een project.”

Het vijfde lid luidt:
“Tijdens het project krijgen studenten individueel of in groepen formatieve feedback op hun leerproces. Aan het eind van elke project wordt de student beoordeeldop basis van zijn ontwikkeling. (…)”
Artikel 3.1, vijfde lid, luidt:
“De examencommissie geeft een positief studieadvies af als de student aan het einde van het eerste jaar het propedeuse-examen met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het zesde lid luidt:
“Als de student niet aan de norm heeft voldaan als bedoeld in lid 5 en er geen aanleiding is om de termijn van het studieadvies op te schorten wegens persoonlijke omstandigheden, wordt de student niet geschikt geacht voor de opleiding en geeft de examencommissie deze student een negatief studieadvies.”

2.4. Een hoger onderwijsinstelling kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW slechts een BNSA aan een student geven, indien de student met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarvoor zijn gesteld.
Of een student niet geschikt moet worden geacht voor een opleiding als bedoeld in voormelde bepaling van de WHW, is voor de opleiding Game Architecture and Design vertaald in de studievoortgangseis van (de nominale) 60 studiepunten.

2.5. Ter zitting van het College is namens de examencommissie toegelicht dat studenten gedurende een blok steeds sturende feedback krijgen. Ook krijgen zij een waarschuwing als zij onvoldoende werk afleveren. Meerdere dagen per week zijn er begeleiders beschikbaar voor vragen. Aan het eind van een project van acht weken krijgen studenten die een onvoldoende hebben gescoord ongeveer een week om het resultaat te verbeteren. De opleiding is op deze wijze ingericht omdat dit het beste aansluit bij het werkveld, aldus de examencommissie.

2.6. Anders dan in de uitspraken van 26 april 2018 in de zaken nrs. CBHO 2017/182 en CBHO 2017/223 (www.cbho.nl), komt het College in deze zaak tot het oordeel dat de studievoortgangseis van 60 studiepunten niet in overeenstemming is met doel en strekking van de WHW en kennelijk onredelijk is. Daartoe is van belang dat in deze zaak, anders dan in die zaken, enige vorm van compensatie van of een herstelmogelijkheid bij een onvoldoende resultaat voor een onderwijseenheid ontbreekt. De studenten krijgen weliswaar veel feedback, maar moeten elk van de blokken in één traject met een voldoende afronden. Aan het eind van een blok krijgen zij een week de tijd om het project te verbeteren. Dit is geen volwaardige nieuwe kans, omdat dat onvoldoende tijd biedt om een project van acht weken volledig over te doen. Evenmin bestaat de mogelijkheid om een onvoldoende te compenseren.
Hieruit volgt dat artikel 3.1, zesde lid, van de OER onverbindend is en aan appellant ten onrechte een BNSA is verstrekt omdat hij niet aan de norm van 60 studiepunten heeft voldaan.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 2 oktober 2018 moet worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 10 juli 2018 te vernietigen. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van het CBE van 2 oktober 2018.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de NHTV Internationale Hogeschool van 2 oktober 2018;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de NHTV Internationale Hogeschool ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de Academy for Digital Entertainment van 10 juli 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 2 oktober 2018;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de NHTV Internationale Hogeschool het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/180**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Drop en Daalder.
Datum uitspraak	:	4 februari 2018
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband extra herkansing lesuitval persoonlijke omstandigheid studentendecaan studieadvies studieloopbaanbegeleider studieplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.5, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Appellant heeft een uitdraai van 29 oktober 2018 van aantekeningen van zijn huisarts overgelegd. Hieruit blijkt dat hij op 23 januari 2018 bij de huisarts is geweest in verband met terugkomende rugklachten, op 26 januari 2018 een röntgenfoto is gemaakt en op 23 februari 2018 aan appellant is medegedeeld dat een operatie niet nodig is, maar oefentherapie wordt geadviseerd. In maart 2018 is aangevangen met oefentherapie/houdingstherapie. Het College stelt vast dat uit deze uitdraai van aantekeningen van de huisarts van appellant weliswaar blijkt dat hij rugklachten heeft, doch niet of en in welke mate deze klachten invloed hebben (gehad) op zijn studieresultaten. Hiermee heeft appellant dus niet aannemelijk gemaakt dat de achterblijvende studieresultaten het gevolg zijn van zijn rugklachten. Appellant heeft pas in september 2018 de studentendecaan over zijn rugklachten geïnformeerd. Als de rugklachten appellant in het tweede en derde blok beperkten bij het studeren, had hij deze omstandigheid op dat moment ook moeten melden bij de studentendecaan. Appellant behoorde hiermee bekend te zijn, nu dit volgt uit artikel 7.5 van de OER en aan het begin van het studiejaar voorlichting is gegeven over de verschillende rollen van de studieloopbaanbegeleider en de studentendecaan. Doordat appellant de rugklachten niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, heeft deze geen causaal verband tussen de klachten en het achterblijven van de studieresultaten kunnen vaststellen. Ook is daardoor aan de instelling de mogelijkheid ontnomen om appellant te begeleiden bij de studievoortgang en voorzieningen te bieden. Ter zitting van het College is namens de examencommissie stellig bestreden dat er voor het vak ISM-IRM nauwelijks les zou zijn gegeven. Dit is nagevraagd bij de vakcoördinator. Afhankelijk van welke docent appellant had, kan het wel zo zijn dat een les is uitgevallen. Ter zitting van het CBE is toegelicht dat het vak ISM-IRM is behaald door een gebruikelijk percentage van de studenten. Daarom is geen aanleiding gezien een extra herkansing aan te bieden. Verder heeft de examencommissie verklaard dat voor het vak ISM-ISM1 een extra herkansing en een extra voorbereidende les zijn aangeboden. Het College ziet onder deze omstandigheden geen grond voor het oordeel dat de mogelijkheden voor een goede studievoortgang onvoldoende waren gewaarborgd.

Het CBE heeft derhalve terecht geoordeeld dat de examencommissie appellant een BNSA mocht geven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2018 heeft de examencommissie van de faculteit IT & Design appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA)gegeven voor de opleiding HBO-ICT.

Bij beslissing van 10 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 december 2018, waar appellant, bijgestaan door R.R.K. Mohunlol, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J. Franssen, secretaris CBE , zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. P.P.L.A. Baart verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2017 begonnen met de opleiding HBO-ICT. In het eerste studiejaar heeft hij 40 studiepunten gehaald. Hij voldoet daarmee niet aan de norm van 50 studiepunten.

2.2. Het CBE heeft in aanmerking genomen dat appellant de rugklachten die hij als persoonlijke omstandigheid aanvoert, niet heeft gemeld bij de studentendecaan toen die zich voordeden. Pas een aantal maanden later heeft appellant de klachten gemeld. Daardoor kan niet worden vastgesteld of de klachten de oorzaak zijn geweest van het achterblijven van de studieresultaten. Dat er sprake is geweest van lesuitval, hoefde volgens het CBE geen aanleiding te zijn om van het geven van een BNSA af te zien.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat hem ten onrechte een BNSA is gegeven. Hij voert aan dat hij in blok 2 en 3 kampte met rugklachten. Dit zorgde voor slapeloosheid en vermoeidheid. Appellant stelt dat hij deze klachten bij aanvang van blok 3 met zijn studieloopbaanbegeleider heeft besproken en heeft een verklaring van zijn huisarts overgelegd. Verder voert appellant aan dat de studenten te weinig tijd werd gegeven om zich voor te bereiden op het hertentamen voor het vak ISM-ISM1. Van het vak ISM-IRM zijn vijf van de zes colleges uitgevallen.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van

opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

Artikel 7.5, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 HBO-ICT (hierna: de OER) luidt: "Indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, dan moet hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student uiterlijk twee weken voor het uit te brengen advies een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken."

2.5. Appellant heeft een uitdraai van 29 oktober 2018 van aantekeningen van zijn huisarts overgelegd. Hieruit blijkt dat hij op 23 januari 2018 bij de huisarts is geweest in verband met terugkomende rugklachten, op 26 januari 2018 een röntgenfoto is gemaakt en op 23 februari 2018 aan appellant is medegedeeld dat een operatie niet nodig is, maar oefentherapie wordt geadviseerd. In maart 2018 is aangevangen met oefentherapie/houdingstherapie. Het College stelt vast dat uit deze uitdraai van aantekeningen van de huisarts van appellant weliswaar blijkt dat hij rugklachten heeft, doch niet of en in welke mate deze klachten invloed hebben (gehad) op zijn studieresultaten. Hiermee heeft appellant dus niet aannemelijk gemaakt dat de achterblijvende studieresultaten het gevolg zijn van zijn rugklachten. Appellant heeft pas in september 2018 de studentendecaan over zijn rugklachten geïnformeerd. Als de rugklachten appellant in het tweede en derde blok beperkten bij het studeren, had hij deze omstandigheid op dat moment ook moeten melden bij de studentendecaan. Appellant behoorde hiermee bekend te zijn, nu dit volgt uit artikel 7.5 van de OER en aan het begin van het studiejaar voorlichting is gegeven over de verschillende rollen van de studieloopbaanbegeleider en de studentendecaan. Doordat appellant de rugklachten niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld, heeft deze geen causaal verband tussen de klachten en het achterblijven van de studieresultaten kunnen vaststellen. Ook is daardoor aan de instelling de mogelijkheid ontnomen om appellant te begeleiden bij de studievoortgang en voorzieningen te bieden.
Ter zitting van het College is namens de examencommissie stellig bestreden dat er voor het vak ISM-IRM nauwelijks les zou zijn gegeven. Dit is nagevraagd bij de vakcoördinator. Afhankelijk van welke docent appellant had, kan het wel zo zijn dat een les is uitgevallen. Ter zitting van het CBE is toegelicht dat het vak ISM-IRM is behaald door een gebruikelijk percentage van de studenten. Daarom is geen aanleiding gezien een extra herkansing aan te bieden. Verder heeft de examencommissie verklaard dat voor het vak ISM-ISM1 een extra herkansing en een extra voorbereidende les zijn aangeboden. Het College ziet onder deze omstandigheden geen grond voor het oordeel dat de mogelijkheden voor een goede studievoortgang onvoldoende waren gewaarborgd.
Het CBE heeft derhalve terecht geoordeeld dat de examencommissie appellant een BNSA mocht geven. Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/182**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Lubberdink en De Moor-van Vugt.
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en CvB Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	collegegeldtarief discriminatieverbod instellingscollegegeld rechtsgevolgen verblijfsstatus wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 3:46 Wet Studiefinanciering 2000: artikel 2.2 Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije: artikel 9 UWHW 2008: Regeling inschrijving en Collegegeld: artikel 15
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellant al in zijn bezwaarschrift heeft betoogd dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen, terwijl hij het hogere tarief aan instellingscollegegeld II moest betalen. Daarbij heeft appellant expliciet een beroep gedaan op het algemene discriminatieverbod op grond van nationaliteit van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit 1/80. Het College overweegt dat artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft (vergelijk punt 21 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, waarop appellant heeft gewezen). Dit mede in ogenschouw genomen, is het College van oordeel dat het CvB, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 1989, zaak 103/88, Fratelli Costanzo Spa, ECLI:EU:C:1989:256, inhoudelijk had moeten toetsen of het toepassen van het instellingscollegegeld II bij appellant niet in strijd was met het discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Het CvB heeft zich hierover in zijn beslissing van 2 oktober 2018 echter niet uitgelaten, maar volstaan met een vaststelling over welk type verblijfsvergunning appellant beschikt. Gelet hierop is die beslissing in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht niet deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt reeds hierom. 2.5. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient te beslissing van 2 oktober 2018 te worden vernietigd. 2.6. Het College ziet aanleiding te bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven. Hierbij is van belang dat het CvB ter zitting het standpunt heeft ingenomen dat appellant geen aanspraken kan ontlenen aan artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. 2.7. Het College stelt vast dat appellant al vanaf de start van zijn opleiding aan de RUG zelfstandig in Groningen woont. Zijn vader is nadien, in maart 2017, in Nederland komen werken. Vast staat dat appellant en zijn vader - ook sinds maart 2017 - in Nederland niet bij elkaar hebben gewoond. Onder deze omstandigheden is het College, met het CvB, van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin

van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. De andersluidende uitleg van appellant volgt het College niet, omdat die met zich zou brengen dat dat vereiste zinledig zou worden.
De verwijzing van appellant in dat kader naar het arrest van 7 juli 2005 treft geen doel. In dat arrest is overwogen dat aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 is voldaan in het geval van een Turks kind dat, na legaal in de ontvangende lidstaat bij zijn ouders te hebben gewoond, zijn eerste woonplaats verlegt naar de plaats, gelegen in dezelfde lidstaat, waar het een universitaire opleiding volgt, en het adres van zijn ouders slechts als tweede woonplaats opgeeft. De situatie die in dat arrest aan de orde was, verschilt derhalve van de situatie van appellant, aangezien in dat geval wel sprake was van wonen bij de ouders in de ontvangende lidstaat, terwijl dat bij appellant niet zo is.

2.8. Gelet op het vorenstaande voldoet appellant niet aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Daarom is het niet strijdig met dat artikel dat bij appellant het instellingscollegegeld II is toegepast. Gelet hierop ziet het College aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven. Dit betekent dat de RUG van appellant terecht betaling van het instellingscollegegeld II heeft verlangd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: de RUG), verweerder (hierna ook: het CvB)

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 25 april 2018 heeft het Immigration Service Desk van de RUG, namens het CvB, het verzoek van appellant om niet het instellingscollegegeld II, maar het lagere tarief van het wettelijk collegegeld te behoeven te voldoen voor het studiejaar 2017-2018 voor de opleiding Psychologie aan de RUG afgewezen.

Bij beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 januari 2019, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. N. Türkkol, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra en mr. E.R. Dreijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 9 van het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (hierna: het Besluit 1/80) is het volgende bepaald:
"Turkse kinderen die legaal in een Lid-Staat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, hebben in die Lid-Staat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding van kinderen van onderdanen van die Lid-Staat. Zij kunnen in die Lid-Staat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten."

In artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het volgende bepaald:
"1. Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]."
In artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 is onder meer bepaald dat een studerende die de Nederlandse nationaliteit bezit in aanmerking kan komen voor studiefinanciering.
In artikel 7.46 van de WHW is het volgende bepaald:
"1. Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, […] is het instellingscollegegeld verschuldigd.
2. De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. […]".

Vast staat dat volgens artikel 15 van de Regeling Inschrijving en Collegegeld van de RUG (hierna: de RIC) het instellingscollegegeld II voor het studiejaar 2017-2018 voor de opleiding Psychologie € 8.200,- bedroeg.

2.2. Appellant is op 1 september 2015 gestart met de opleiding Psychologie aan de RUG. Hij heeft de Turkse nationaliteit. Hij beschikt niet over de Nederlandse nationaliteit. Wel heeft appellant een Nederlandse verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking "studie". Vast staat dat appellant, gelet op zijn verblijfsvergunning, niet voldeed aan de voorwaarden voor toepassing van het wettelijk collegegeld. Het CvB heeft zich daarom bij de beslissing van 25 april 2018 op het standpunt gesteld dat appellant het instellingscollegegeld II verschuldigd is.
Bij de beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CvB het bezwaar van appellant, in afwijking van het advies van de Geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard. Volgens het CvB kan de RUG de verblijfsstatus van een student niet bepalen, maar volgt hierin de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Het CvB stelt dat alleen een ander en lager collegegeldtarief kan worden vastgesteld, indien appellant een ander type verblijfsvergunning had ingebracht. Het CvB acht zich niet bevoegd af te wijken van het type verblijfsvergunning dat aan appellant is verleend.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de handhaving in bezwaar van de afwijzing van zijn verzoek om het wettelijk collegegeld toe te passen. Hij meent dat hij te veel collegegeld heeft moeten betalen. Appellant heeft in dit kader erop gewezen dat zijn vader de Turkse nationaliteit heeft en legaal in Nederland werkt. Hij voert aan dat artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 een verbod bevat op discriminatie van kinderen van een Turkse werknemer die legaal in een lidstaat van de Europese Unie werkt. Appellant wijst in dit kader - met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, C-374/03, Gaye Gurol, ECLI:EU:C:2005:435 - erop dat artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft, zodat hij zich op dit artikel kan beroepen. Volgens appellant is dit artikel geschonden. Appellant stelt daartoe dat hij vanaf het moment - maart 2017 - dat zijn vader in Nederland woonde recht had op een gelijke behandeling ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit. Dit betekent volgens appellant dat hij in het studiejaar 2017-2018 het wettelijk collegegeld verschuldigd was. Volgens appellant is voor een geslaagd beroep op artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 niet vereist dat hij bij zijn vader in Nederland heeft gewoond.

2.4. Het College stelt vast dat appellant al in zijn bezwaarschrift heeft betoogd dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen, terwijl hij het hogere tarief aan instellingscollegegeld II moest betalen. Daarbij heeft appellant expliciet een beroep gedaan op het algemene discriminatieverbod op grond van nationaliteit van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit 1/80. Het College overweegt dat artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft (vergelijk punt 21 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, waarop appellant heeft gewezen). Dit mede in ogenschouw genomen, is het College van oordeel dat het CvB, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 1989, zaak 103/88, Fratelli Costanzo Spa, ECLI:EU:C:1989:256, inhoudelijk had moeten toetsen of het toepassen van het instellingscollegegeld II bij appellant niet in strijd was met het discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Het CvB heeft zich hierover in zijn beslissing van 2 oktober 2018 echter niet uitgelaten, maar volstaan met een vaststelling over welk type verblijfsvergunning appellant beschikt. Gelet hierop is die beslissing in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht niet deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt reeds hierom.

2.5. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient te beslissing van 2 oktober 2018 te worden vernietigd.

2.6. Het College ziet aanleiding te bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven. Hierbij is van belang dat het CvB ter zitting het standpunt heeft ingenomen dat appellant geen aanspraken kan ontlenen aan artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80.

2.7. Het College stelt vast dat appellant al vanaf de start van zijn opleiding aan de RUG zelfstandig in Groningen woont. Zijn vader is nadien, in maart 2017, in Nederland komen werken. Vast staat dat appellant en zijn vader - ook sinds maart 2017 - in Nederland niet bij elkaar hebben gewoond.
Onder deze omstandigheden is het College, met het CvB, van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. De andersluidende uitleg van appellant volgt het College niet, omdat die met zich zou brengen dat dat vereiste zinledig zou worden.
De verwijzing van appellant in dat kader naar het arrest van 7 juli 2005 treft geen doel. In dat arrest is overwogen dat aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 is voldaan in het geval van een Turks kind dat, na legaal in de ontvangende lidstaat bij zijn ouders te hebben gewoond, zijn eerste woonplaats verlegt naar de plaats, gelegen in dezelfde lidstaat, waar het een universitaire opleiding volgt, en het adres van zijn ouders slechts als tweede woonplaats opgeeft. De situatie die in dat arrest aan de orde was, verschilt derhalve van de situatie van appellant, aangezien in dat geval wel sprake was van wonen bij de ouders in de ontvangende lidstaat, terwijl dat bij appellant niet zo is.

2.8. Gelet op het vorenstaande voldoet appellant niet aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Daarom is het niet strijdig met dat artikel dat bij appellant het instellingscollegegeld II is toegepast. Gelet hierop ziet het College aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven. Dit betekent dat de RUG van appellant terecht betaling van het instellingscollegegeld II heeft verlangd.

2.9. Het CvB dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 2 oktober 2018, kenmerk 18/12017;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing geheel in stand blijven;
IV. veroordeelt het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/183**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beoordeling kwalitatief criterium persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling door het College*** 2.3.1. De domeindirecteur kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), appellant slechts een bindend negatief studieadvies geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Die vereisten zijn neergelegd in artikel 13 van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 (hierna: OER). De student moet aan het einde van het eerste jaar van inschrijving ten minste 50 studiepunten uit de propedeutische fase hebben behaald en aan het kwalitatieve criterium hebben voldaan. De persoonlijke omstandigheden waarmee de domeindirecteur rekening kan houden, zijn opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Dat zijn bijvoorbeeld bijzondere familieomstandigheden. Niet gebleken is dat appellant met persoonlijke omstandigheden te kampen had. 2.3.2. Vaststaat dat appellant 47 studiepunten heeft behaald in het eerste studiejaar en dat hij daarmee niet voldoet aan de studievoortgangsnorm die is neergelegd in de OER. Appellant heeft een aantal SLB-verslagen ingeleverd. Omdat deze verslagen volgens de docent niet tijdig waren ingeleverd, zijn ze niet beoordeeld. Indien appellant een voldoende voor die verslagen zou hebben, zou hij wel aan de studievoortgangsnorm voldoen. Verweerder heeft in zijn beslissing van 24 september 2018 vastgesteld dat de verslagen ten onrechte niet zijn beoordeeld. Daarop heeft verweerder de SLB-verslagen alsnog laten beoordelen door een andere docent-examinator. Die beoordeling heeft in een onvoldoende geresulteerd. Volgens verweerder staat daarmee vast dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm van ten minste 50 studiepunten voldoet. Appellant betoogt in beroep, kort en goed, dat de SLB-verslagen ten onrechte als onvoldoende zijn beoordeeld. Dat betoog kan het College in deze procedure echter niet beoordelen. Indien appellant het niet eens was met de beoordeling van de examinator, had hij tegen die beoordeling rechtsmiddelen moeten instellen. In deze procedure, die gaat over de beslissing over een bindend negatief studieadvies, kan de beoordeling van de SLB-verslagen echter niet aan de orde komen. Verweerder heeft dan ook terecht vastgesteld dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm voldoet. Dat betekent dat verweerder de beslissing van de domeindirecteur van 23 juli 2018 terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2018 heeft de domeindirecteur van de Bacheloropleiding Media en Entertainment Management voltijd (hierna: de domeindirecteur), namens het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat hij niet aan de vereiste studievoortgangsnorm voldoet.

Bij beslissing van 24 september 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 januari 2019, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is verschenen drs. J. de Groot, teamleider bij de opleiding.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt sinds het studiejaar 2017-2018 de bacheloropleiding Media en Entertainment Management aan de Hogeschool Inholland. Aan het einde van het eerste studiejaar had appellant 47 studiepunten behaald. Daarmee voldeed hij niet aan de studievoortgangsnorm. Hij moest namelijk ten minste 50 van de in totaal te behalen 60 studiepunten en één van de onderwijseenheden Studieloopbaanbegeleiding jaar 1 – deel I of Studieloopbaanbegeleiding jaar 1 – deel II hebben behaald. Voor deze onderwijseenheden Studieloopbaanbegeleiding (SBL) heeft appellant wel verslagen ingeleverd die echter niet zijn nagekeken. Als gevolg daarvan heeft hij onvoldoende studiepunten behaald en heeft de domeindirecteur appellant bij beslissing van 23 juli 2018 een bindend negatief studieadvies gegeven.

2.2.1. Bij beslissing van 24 september 2018 heeft verweerder het daartegen gerichte administratief beroep van appellant ongegrond verklaard.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat zijn SLB-verslagen inmiddels wel zijn beoordeeld door een neutrale examinator, zij het met een onvoldoende resultaat. Deze examinator was echter niet, zo stelt appellant, op de hoogte van de afspraken die hij met de vorige docent had gemaakt. Hij behoefde namelijk niet elk onderdeel opnieuw te doen en er waren bovendien aangepaste eisen afgesproken. Omdat de neutrale examinator niet over de afspraken was ingelicht, zijn de SLB-verslagen ten onrechte met een onvoldoende beoordeeld.

Beoordeling door het College

2.3.1. De domeindirecteur kan op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), appellant slechts een bindend negatief studieadvies geven, indien

hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.
Die vereisten zijn neergelegd in artikel 13 van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 (hierna: OER). De student moet aan het einde van het eerste jaar van inschrijving ten minste 50 studiepunten uit de propedeutische fase hebben behaald en aan het kwalitatieve criterium hebben voldaan. De persoonlijke omstandigheden waarmee de domeindirecteur rekening kan houden, zijn opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Dat zijn bijvoorbeeld bijzondere familieomstandigheden. Niet gebleken is dat appellant met persoonlijke omstandigheden te kampen had.

2.3.2. Vaststaat dat appellant 47 studiepunten heeft behaald in het eerste studiejaar en dat hij daarmee niet voldoet aan de studievoortgangsnorm die is neergelegd in de OER.
Appellant heeft een aantal SLB-verslagen ingeleverd. Omdat deze verslagen volgens de docent niet tijdig waren ingeleverd, zijn ze niet beoordeeld. Indien appellant een voldoende voor die verslagen zou hebben, zou hij wel aan de studievoortgangsnorm voldoen. Verweerder heeft in zijn beslissing van 24 september 2018 vastgesteld dat de verslagen ten onrechte niet zijn beoordeeld. Daarop heeft verweerder de SLB-verslagen alsnog laten beoordelen door een andere docent-examinator. Die beoordeling heeft in een onvoldoende geresulteerd. Volgens verweerder staat daarmee vast dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm van ten minste 50 studiepunten voldoet.
Appellant betoogt in beroep, kort en goed, dat de SLB-verslagen ten onrechte als onvoldoende zijn beoordeeld. Dat betoog kan het College in deze procedure echter niet beoordelen. Indien appellant het niet eens was met de beoordeling van de examinator, had hij tegen die beoordeling rechtsmiddelen moeten instellen. In deze procedure, die gaat over de beslissing over een bindend negatief studieadvies, kan de beoordeling van de SLB-verslagen echter niet aan de orde komen. Verweerder heeft dan ook terecht vastgesteld dat appellant niet aan de studievoortgangsnorm voldoet.

Dat betekent dat verweerder de beslissing van de domeindirecteur van 23 juli 2018 terecht in stand heeft gelaten.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/184**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	tentamen incident
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	• Appellant heeft in zijn beroepschrift medegedeeld dat hij niet opkomt tegen de vaststelling van het cijfer voor het tentamen Aansprakelijkheidsrecht. • Nu appellant geen gronden heeft gericht tegen het handhaven van de uitslag en hij over het incident als zodanig niet kan klagen bij het college is zijn beroep niet-ontvankelijk. • Aangezien het beroep niet-ontvankelijk is, dient het verzoek om schadevergoeding reeds hierom te worden afgewezen.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

Openbare zitting gehouden op: 24 april 2019 om 10.30 uur.

Tegenwoordig:	mr. J.D. Streefkerk	lid van de enkelvoudige kamer
	mr. Y. Soffner	wnd. secretaris

Partijen zijn, met bericht van verhindering, niet verschenen.

Procesverloop

Bij beslissing van 14 mei 2018 heeft de examencommissie van de faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant medegedeeld dat de uitslag voor het tentamen Aansprakelijkheidsrecht in stand wordt gelaten en aan het incident tijdens het tentamen verder geen consequenties te verbinden.

Bij beslissing van 8 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld. Tevens heeft hij een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Nadat de zaak is uitgeroepen heeft het lid van de enkelvoudige kamer het onderzoek gesloten en meteen mondeling uitspraak gedaan.

Beslissing

I. Het College verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
II. Het College wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Gronden

- Appellant heeft in zijn beroepschrift medegedeeld dat hij niet opkomt tegen de vaststelling van het cijfer voor het tentamen Aansprakelijkheidsrecht.

- Nu appellant geen gronden heeft gericht tegen het handhaven van de uitslag en hij over het incident als zodanig niet kan klagen bij het college is zijn beroep niet-ontvankelijk.

- Aangezien het beroep niet-ontvankelijk is, dient het verzoek om schadevergoeding reeds hierom te worden afgewezen.

Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/186**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	5 april 2019
Partijen	:	appellant en CvB Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	collegegeld restitutie studieschuld,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.43 WHW: artikel 7.48
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. In artikel 7.48 van de WHW is vastgelegd wanneer de student aanspraak heeft op terugbetaling van het wettelijk collegegeld. Dit is een uitputtende regeling. Dit betekent dat een onderwijsinstelling het wettelijk collegegeld alleen mag verminderen of een student daarvan mag vrijstellen in de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in dat artikellid wordt aangemerkt als niet doelmatige besteding van de rijksbijdrage, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Dat betekent dat de instelling in een dergelijk geval geen bekostiging ter grootte van het niet inrekening gebrachte collegegeld van het Rijk ontvangt. De situatie van appellant valt niet onder één van de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Dit heeft tot gevolg dat de WHW geen rechtsgrond bevat op grond waarvan het CvB het verzoek van appellant tot terugbetaling van het door hem betaalde collegegeld vanaf september 2017 kon inwilligen. Omdat er geen wettelijke mogelijkheden zijn op grond waarvan appellant aanspraak kan maken op terugbetaling van het collegegeld heeft het CvB het verzoek van appellant terecht afgewezen. 2.6. Over het betoog van appellant dat hij de door het CvB naar voren gebrachte feiten en omstandigheden die zich tijdens zijn studieloopbaan zouden hebben voorgedaan niet heeft kunnen nagaan omdat hij geen toegang meer had tot zijn studentenaccount, heeft het CvB toegelicht dat een account van een student een maand na uitschrijving wordt afgesloten. Naar het oordeel van het College zijn er situaties denkbaar dat een onderwijsinstelling in het kader van een beroepsprocedure, voor zover mogelijk, opnieuw toegang verschaft tot een studentenaccount, maar appellant heeft in dit geval niet kunnen aangeven in welk opzicht dat een ander licht op de zaak zou werpen. 2.7. Gelet op het voorgaande is het beroep van appellant ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen (hierna: CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juli 2018 heeft het CvB het verzoek van appellant om het door hem betaalde collegegeld voor de periode 1 september 2017 tot 1 december 2017 te restitueren, afgewezen.

Bij beslissing van 29 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 februari 2019, waar appellant en het CvB, vertegenwoordigd door mr. V.I.F.S. Strom de Grave, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant brengt naar voren dat hij in de periode 1 september 2017 tot 1 december 2017 geen gebruik heeft gemaakt van het onderwijs aan de Hanzehogeschool Groningen. Hij is in die periode slechts drie keer naar de hogeschool geweest voor gesprekken over zijn studievoortgang. Die gesprekken hebben er uiteindelijk toe geleid dat hij zich per 1 december 2017 heeft uitgeschreven. Appellant vindt het wrang dat hij daarvoor drie termijnen collegegeld heeft moeten betalen. Hij heeft het CvB daarom op 22 mei 2018 verzocht het door hem betaalde collegegeld vanaf september 2017 terug te betalen.

2.2. Het CvB heeft het verzoek van appellant afgewezen en het door appellant daartegen gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard. Het CvB heeft vastgesteld dat appellant van 1 september 2017 tot 1 december 2017 stond ingeschreven bij de Hanzehogeschool Groningen en dat hij als gevolg daarvan over die periode wettelijk collegegeld verschuldigd is. Hoewel het CvB het met appellant betreurt dat hij zijn opleiding niet heeft kunnen afronden, geeft de wet volgens het CvB geen mogelijkheid voor terugbetaling van het verschuldigde collegegeld in die periode.

2.3. Appellant is op 1 september 2012 gestart met de bacheloropleiding Communicatie Systemen. Hij heeft de opleiding twee keer voor een bepaalde tijd onderbroken, tussen 1 februari 2014 en 1 september 2014 en tussen 1 september 2016 en 1 maart 2017. Daarnaast is de opleiding per 1 september 2015 omgezet naar de opleiding Communicatie & Multimedia Design (CMD). Door deze omstandigheden heeft appellant een studievertraging opgelopen. Appellant wilde niettemin zijn opleiding graag afronden en heeft zich daarom in het voorjaar 2017 opnieuw ingeschreven bij de Hanzehogeschool Groningen. Omdat het onderwijsprogramma per 1 september 2015 was gewijzigd, volgde appellant een maatwerktraject aan de hand van een door de hogeschool aan hem verstrekte transitietabel. Voor appellant was het niet mogelijk om bij een klas aan te sluiten, aangezien de klassen het reguliere onderwijsprogramma van de opleiding CMD volgden. Appellant geeft aan blij te zijn met de interesse die twee docenten in die periode in zijn studievoortgang hebben getoond, maar hij heeft het als lastig ervaren om alleen op basis van een tabel zijn weg te vinden in het gewijzigde onderwijsprogramma. Hij had in zijn situatie meer begeleiding van de hogeschool verwacht. Door zelfstudie heeft hij in het studiejaar 2016-2017 uiteindelijk één vak behaald. Hoewel appellant besefte dat zijn studiesituatie nijpender was geworden, heeft hij zich op 1 september 2017 nogmaals ingeschreven. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij ook niet wist wat hij anders had moeten doen vanwege de studieschuld die hij zou moeten terugbetalen wanneer hij de opleiding niet zou afronden. Vanwege zijn situatie is appellant na zijn inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 in overleg gegaan met een studieloopbaanbegeleider. In dat overleg werd duidelijk dat het onmogelijk zou zijn om de opleiding binnen afzienbare tijd te behalen, onder andere omdat eerder behaalde studiepunten voor de

opleiding Communicatie Systemen kwamen te vervallen. Op advies van de studieloopbaanbegeleider heeft appellant contact gezocht met de studentendecaan. Daar kon appellant in november 2017 terecht. Hoewel appellant op een andere uitkomst had gehoopt, heeft hij zich naar aanleiding van het gesprek met de studentendecaan per 1 december 2017 uitgeschreven van de opleiding. Vanwege de hierboven vermelde vervelende samenloop van omstandigheden in zijn studieloopbaan en omdat hij in de periode 1 september 2017 tot 1 december 2017 geen gebruik heeft gemaakt van het onderwijs, is het volgens appellant passend dat het CvB het door hem betaalde collegegeld vanaf september 2017 terugbetaalt.

2.4. In de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is in artikel 7.43, eerste lid, vastgelegd wanneer een student wettelijk collegegeld verschuldigd is. Artikel 7.43, eerste lid, bepaalt dat een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling wettelijk collegegeld is verschuldigd. Aangezien appellant zich per 1 september 2017 heeft ingeschreven voor de opleiding CMD aan de Hanzehogeschool Groningen volgt uit de WHW dat hij collegegeld is verschuldigd over de periode van zijn inschrijving.

2.5. In artikel 7.48 van de WHW is vastgelegd wanneer de student aanspraak heeft op terugbetaling van het wettelijk collegegeld. Dit is een uitputtende regeling. Dit betekent dat een onderwijsinstelling het wettelijk collegegeld alleen mag verminderen of een student daarvan mag vrijstellen in de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in dat artikellid wordt aangemerkt als niet doelmatige besteding van de rijksbijdrage, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Dat betekent dat de instelling in een dergelijk geval geen bekostiging ter grootte van het niet inrekening gebrachte collegegeld van het Rijk ontvangt.
De situatie van appellant valt niet onder één van de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Dit heeft tot gevolg dat de WHW geen rechtsgrond bevat op grond waarvan het CvB het verzoek van appellant tot terugbetaling van het door hem betaalde collegegeld vanaf september 2017 kon inwilligen. Omdat er geen wettelijke mogelijkheden zijn op grond waarvan appellant aanspraak kan maken op terugbetaling van het collegegeld heeft het CvB het verzoek van appellant terecht afgewezen.

2.6. Over het betoog van appellant dat hij de door het CvB naar voren gebrachte feiten en omstandigheden die zich tijdens zijn studieloopbaan zouden hebben voorgedaan niet heeft kunnen nagaan omdat hij geen toegang meer had tot zijn studentenaccount, heeft het CvB toegelicht dat een account van een student een maand na uitschrijving wordt afgesloten. Naar het oordeel van het College zijn er situaties denkbaar dat een onderwijsinstelling in het kader van een beroepsprocedure, voor zover mogelijk, opnieuw toegang verschaft tot een studentenaccount, maar appellant heeft in dit geval niet kunnen aangeven in welk opzicht dat een ander licht op de zaak zou werpen.

2.7. Gelet op het voorgaande is het beroep van appellant ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/188**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bachelorgraad ffnale geschillenbeslechting toelating toelatingsvereisten
Artikelen	:	WHW: artikel 7:30b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verweerder heeft de door appellant bedoelde beroepsgrond ten onrechte niet beoordeeld. Naar het oordeel van het College had verweerder deze beroepsgrond moeten laten slagen. In de beslissing van 3 juni 2018 is appellant medegedeeld dat op basis van de door hem overgelegde documenten toen is geconcludeerd dat zijn vooropleiding voldeed aan de toelatingsvereisten en dat het hem daarom was toegestaan aan de opleiding deel te nemen. Dit kan gelet op artikel 7:30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, waarin de criteria voor toelating zijn neergelegd, niet anders worden begrepen dan dat is geoordeeld dat appellant kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een relevante bachelorgraad bezat en dat hij daarom voor toelating in aanmerking kwam. Verweerder heeft ter zitting van het College niet kunnen uitleggen welke andere betekenis die mededeling zou kunnen hebben. In de beslissing van 3 juni 2018 staat weliswaar verder de mededeling dat de toelating alleen kan worden voltooid als appellant vóór 1 september 2018 zijn bachelorgraad behaalt en dat hij voor de voltooiing van de toelating documenten moet overleggen waarin staat dat hij die graad heeft verkregen, maar daaraan ziet het College geen beslissende betekenis toekomen. Ter zitting van het College heeft verweerder immers toegelicht dat die mededeling een niet op appellant toegespitste standaardtekst is. Het College gaat er daarom vanuit dat die mededeling niet afdoet aan het eraan voorafgaande wél op appellant toegespitste tekstgedeelte. Het betoog slaagt. 2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 19 oktober 2018 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 21 juni 2018 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen. Omdat door de vernietiging van de beslissing van 19 oktober 2018 de grondslag aan de beslissing van de toelatingscommissie van 12 november 2018 is ontvallen, zal het College ook de beslissing van 12 november 2018 vernietigen. Op grond van het voorgaande moet worden geconstateerd dat appellant bij de beslissing van 3 juni 2018 is toegelaten tot de masteropleiding Artificial Intelligence, omdat hij kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een relevante bachelorgraad bezat.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juni 2018 heeft de voorzitter van de toelatingscommissie appellant namens de decaan medegedeeld dat op basis van de door hem overgelegde documenten is geconcludeerd dat zijn vooropleiding voldoet aan de toelatingsvereisten van de op 1 september 2018 van start gaande masteropleiding Artificial Intelligence, dat het appellant daarom is toegestaan aan deze opleiding deel te nemen, dat de toelating alleen kan worden voltooid als appellant vóór 1 september 2018 zijn bachelorgraad behaalt en dat hij voor de voltooiing van de toelating documenten over moet leggen waarin staat dat hij die graad heeft verkregen.

Bij beslissing van 21 juni 2018 is appellant medegedeeld dat hij zonder bezit van een bachelorgraad niet tot de masteropleiding Artificial Intelligence kan worden toegelaten.

Bij beslissing van 19 oktober 2018 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissing van 21 juni 2018 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, die beslissing vernietigd en de toelatingscommissie opgedragen met inachtneming van de beslissing van 19 oktober 2018 een nieuwe beslissing te nemen.

Bij beslissing van 12 november 2018 heeft de toelatingscommissie appellant medegedeeld dat hij niet toelaatbaar is tot de masteropleiding Artificial Intelligence omdat hij geen relevante bachelorgraad bezit en hij evenmin kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een relevante bachelorgraad bezit.

Tegen de beslissing van 19 oktober 2018 heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 januari 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het door appellant tegen de beslissing van 21 juni 2018 ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en die beslissing vernietigd, omdat toelating tot de masteropleiding Artificial Intelligence zonder bezit van een bachelorgraad mogelijk is als bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een bachelorgraad kan worden aangetoond en niet is beoordeeld of dit bij appellant het geval is. Verweerder heeft verder geoordeeld dat de toelatingscommissie een nieuwe beslissing moet nemen en daarbij moet onderzoeken of appellant kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een bachelorgraad bezit.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte niet zijn beroepsgrond heeft beoordeeld dat de beslissing van 3 juni 2018 een onvoorwaardelijke toelating inhoudt, zodat de toelatingscommissie niet de ruimte had om hiervan terug te komen.

2.3. Verweerder heeft de door appellant bedoelde beroepsgrond ten onrechte niet beoordeeld. Naar het oordeel van het College had verweerder deze beroepsgrond moeten laten slagen. In de beslissing van 3 juni 2018 is appellant medegedeeld dat op basis van de door hem overgelegde documenten toen is geconcludeerd dat zijn vooropleiding voldeed aan de toelatingsvereisten en dat het hem daarom was toegestaan aan de opleiding deel te nemen. Dit kan gelet op artikel 7:30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, waarin de criteria voor toelating zijn neergelegd, niet anders worden begrepen dan dat is geoordeeld dat appellant kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een relevante bachelorgraad bezat en dat hij daarom voor toelating in aanmerking kwam. Verweerder heeft ter zitting van het College niet kunnen uitleggen welke andere betekenis die mededeling zou kunnen hebben. In de beslissing van 3 juni 2018 staat weliswaar verder de mededeling dat de toelating alleen kan

worden voltooid als appellant vóór 1 september 2018 zijn bachelorgraad behaalt en dat hij voor de voltooiing van de toelating documenten moet overleggen waarin staat dat hij die graad heeft verkregen, maar daaraan ziet het College geen beslissende betekenis toekomen. Ter zitting van het College heeft verweerder immers toegelicht dat die mededeling een niet op appellant toegespitste standaardtekst is. Het College gaat er daarom vanuit dat die mededeling niet afdoet aan het eraan voorafgaande wél op appellant toegespitste tekstgedeelte.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 19 oktober 2018 moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 21 juni 2018 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen. Omdat door de vernietiging van de beslissing van 19 oktober 2018 de grondslag aan de beslissing van de toelatingscommissie van 12 november 2018 is ontvallen, zal het College ook de beslissing van 12 november 2018 vernietigen.
Op grond van het voorgaande moet worden geconstateerd dat appellant bij de beslissing van 3 juni 2018 is toegelaten tot de masteropleiding Artificial Intelligence, omdat hij kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een relevante bachelorgraad bezat.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 19 oktober 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van 21 juni 2018 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 21 juni 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 19 oktober 2018;
VI. vernietigt de beslissing van de toelatingscommissie van 12 november 2018;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/189**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Daalder en Vermeulen
Datum uitspraak	:	6 mei 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	herkansing financiële situatie functiebeperking dyslexie voorzieningen
Artikelen	:	OER: artikel 41
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Vast staat dat appellant niet aan de eis voldoet dat hij voor een van beide toetsen van het vak International and European Tax Law tenminste een 5 heeft behaald. Verweerder heeft in de beslissing van 24 september 2018 terecht geoordeeld dat de financiële situatie van appellant bij de beoordeling of hem een extra toetskans moet worden verleend, geen rol kan spelen. Verder heeft verweerder er in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op gewezen dat ten tijde van de behandeling van het administratief beroep het resultaat van de door appellant gemaakte scriptie nog niet bekend was en dat inmiddels bekend is dat appellant hiervoor het onvoldoende cijfer 5 heeft behaald. Appellant heeft dit niet betwist. Gelet hierop kan het College appellant niet volgen in zijn stelling dat hij alleen nog het vak International and European Tax Law moet halen om zijn opleiding af te ronden. Voorts stelt het College vast dat appellant niet met stukken heeft onderbouwd dat hij dyslectisch is. Volgens het verslag van de hoorzitting bij verweerder op 24 september 2018 heeft de examencommissie hierop tijdens die hoorzitting al gewezen. Appellant heeft de universiteit voorafgaand aan of gedurende het studiejaar ook niet gemeld dat hij dyslectisch is. Gelet op de informatie over het studeren met dyslexie die op de website van de universiteit beschikbaar is, mocht dit wel van hem worden verwacht. Gelet hierop kon de examencommissie in redelijkheid weigeren appellant een extra toetskans te verlenen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht , verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant namens de examencommissie medegedeeld dat zijn verzoek om een extra toetskans voor het vak International and European Tax Law is afgewezen.

Bij beslissing van 24 september 2018, verzonden op 9 oktober 2018, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 april 2019, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van verweerder, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2017-2018 de éénjarige masteropleiding International and European Tax Law gevolgd. Na het onvoldoende cijfer 3 te hebben behaald voor zowel het reguliere tentamen als de herkansing van het vak International and European Tax Law, heeft appellant de examencommissie op 6 juli 2018 verzocht om een extra toetskans. Bij de beslissing van 11 juli 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie appellant namens de examencommissie medegedeeld dat het verzoek is afgewezen, omdat niet wordt voldaan aan het vereiste dat voor het enige nog niet gehaalde vak ten minste het cijfer 5 is gehaald. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder hoefde de examencommissie geen uitzondering voor appellant te maken op grond van de door hem aangevoerde omstandigheden dat hij dyslexie heeft en in een moeilijke financiële situatie verkeert.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat hij alleen nog het vak International and European Tax Law moet halen om zijn opleiding af te ronden en dat hij zich in een uitzonderlijke situatie bevindt die noopte tot afwijking van het hem tegengeworpen vereiste dat voor het enige niet gehaalde vak ten minste het cijfer 5 is gehaald. Hij wijst erop dat hij dyslexie heeft en niet op de hoogte was van de speciale voorzieningen die de universiteit beschikbaar stelt voor dyslectische studenten. De inkom-week vóór het begin van het studiejaar, waarin deze informatie werd verstrekt, kon hij buiten zijn schuld niet bijwonen en de overige informatievoorziening is onvoldoende. Voorts wijst hij erop dat hij financieel niet in staat is zich opnieuw voor de opleiding in te schrijven en dat een door hem ingediend verzoek om inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 is afgewezen.

2.3. Artikel 41, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt: "Tot het afleggen van tentamens wordt twee maal per jaar op door de Examencommissie te bepalen tijdstippen de gelegenheid gegeven: één maal direct na afloop van het onderwijs en één maal in de loop van het academische jaar, zoveel mogelijk na afloop van de blokperiode die daarop volgt. Indien een toets onderdelen bevat zoals genoemd in art. 32 heeft de student anders dan in de eerste zin bepaald geen recht om deze onderdelen te herkansen."
Het derde lid luidt: "In bijzondere gevallen kan de Examencommissie besluiten tot het afnemen van een tentamen op een ander moment dan de ingevolge het eerste lid vastgestelde kansen dan wel een extra herkansing."
De examencommissie heeft beleid ontwikkeld voor de toepassing van artikel 41, derde lid, van de OER. Volgens dit beleid wordt een extra toetskans verleend aan onder meer een student voor wie de desbetreffende toets het laatste examenonderdeel van de opleiding is, indien die student in het lopende studiejaar beide reguliere toetskansen heeft benut, voor één van beide kansen ten minste een 5 heeft behaald en de desbetreffende toets niet binnen een redelijke termijn in het reguliere programma van het volgende studiejaar wordt aangeboden.

2.4. Vast staat dat appellant niet aan de eis voldoet dat hij voor een van beide toetsen van het vak International and European Tax Law tenminste een 5 heeft behaald. Verweerder heeft in de beslissing van 24 september 2018 terecht geoordeeld dat de financiële situatie van appellant bij de beoordeling of hem een extra toetskans moet worden verleend, geen rol kan spelen. Verder heeft verweerder er in zijn verweerschrift en ter zitting van het College op gewezen dat ten tijde van de behandeling van het administratief beroep het resultaat van de door appellant gemaakte scriptie nog niet bekend was en dat inmiddels bekend is dat appellant hiervoor het onvoldoende cijfer 5 heeft behaald. Appellant heeft dit niet betwist. Gelet hierop kan het College appellant niet volgen in zijn stelling dat hij alleen nog het vak

International and European Tax Law moet halen om zijn opleiding af te ronden. Voorts stelt het College vast dat appellant niet met stukken heeft onderbouwd dat hij dyslectisch is. Volgens het verslag van de hoorzitting bij verweerder op 24 september 2018 heeft de examencommissie hierop tijdens die hoorzitting al gewezen. Appellant heeft de universiteit voorafgaand aan of gedurende het studiejaar ook niet gemeld dat hij dyslectisch is. Gelet op de informatie over het studeren met dyslexie die op de website van de universiteit beschikbaar is, mocht dit wel van hem worden verwacht.
Gelet hierop kon de examencommissie in redelijkheid weigeren appellant een extra toetskans te verlenen. Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/190.6**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	25 april 2019
Partijen	:	verzoekster en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden	:	proceskostenvergoeding studiepad tegemoetkomen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:75a Awb: artikel 8:75
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College is verweerder met de brief van 12 maart 2019 niet aan verzoekster tegemoetgekomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb. Uit de stukken blijkt dat verweerder de beslissing om verzoekster alsnog toe te laten tot de coschappen en een studiepad voor haar te reserveren heeft genomen, omdat verzoekster met een medische verklaring heeft aangetoond dat zij meer dan drie maanden aanvalsvrij is. Dit was eerder nog niet het geval. Verweerder heeft zijn beslissing om verzoekster alsnog toe te laten tot de coschappen dus genomen wegens gewijzigde omstandigheden in de medische situatie van verzoekster en niet omdat de eerdere beslissingen volgens hem op onjuiste gronden zijn genomen. Op het moment dat de eerdere beslissingen werden genomen was verzoekster immers nog niet voor langere tijd aanvalsvrij en kon zij volgens verweerder niet op een veilige manier aan de coschappen deelnemen. 2.5. Nu geen sprake is van tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb, kan verweerder niet in de proceskosten worden veroordeeld.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juli 2018 heeft de programmaleider masteropleiding geneeskunde namens de opleidingsdirecteur geneeskunde het verzoek van verzoekster om een alternatief programma voor de coschappen van de masteropleiding Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 8 oktober 2018 heeft het College van Bestuur van de Vrije Universiteit (hierna: verweerder) het door verzoekster gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld.

Bij brief van 12 maart 2019 heeft verzoekster het bij het College ingestelde beroep ingetrokken en verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Verweerder meent dat voor een vergoeding geen aanleiding bestaat.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Met instemming van partijen is een zitting achterwege gebleven.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb kan het bestuursorgaan, in geval van intrekking van het beroep omdat het geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetgekomen, op verzoek van de indiener bij afzonderlijke uitspraak met toepassing van artikel 8:75 in de kosten worden veroordeeld.

2.2. Verzoekster heeft verzocht om een alternatief programma voor de coschappen van de masteropleiding Geneeskunde, omdat bij haar epilepsie is geconstateerd. Vanwege die aandoening kon en mocht zij op dat moment bepaalde coschappen niet volgen. Verzoekster heeft daarom verzocht de coschappen gedeeltelijk in een andere volgorde te mogen volgen. Bij de beslissing van 2 juli 2018 is dit verzoek afgewezen. Daaraan is onder meer ten grondslag gelegd dat het vanwege de opbouw in het programma van de masteropleiding geneeskunde niet mogelijk is het programma te starten met een ander coschap dan interne geneeskunde of heelkunde. Deze beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster in het geheel niet met de coschappen kon beginnen. Verweerder heeft de beslissing van 2 juli 2018 in bezwaar in stand gelaten.

2.3. Bij brief van 12 maart 2019 heeft de programmaleider masteropleiding geneeskunde verzoekster onder meer laten weten dat er voor haar een studiepad voor de coschappen is gereserveerd, zodat zij vanaf 6 mei 2019 alsnog kan beginnen met de coschappen. Deze brief is voor verzoekster aanleiding geweest het beroep in te trekken. Volgens haar is hiermee tegemoet gekomen aan haar beroep.

2.4. Naar het oordeel van het College is verweerder met de brief van 12 maart 2019 niet aan verzoekster tegemoetgekomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb. Uit de stukken blijkt dat verweerder de beslissing om verzoekster alsnog toe te laten tot de coschappen en een studiepad voor haar te reserveren heeft genomen, omdat verzoekster met een medische verklaring heeft aangetoond dat zij meer dan drie maanden aanvalsvrij is. Dit was eerder nog niet het geval. Verweerder heeft zijn beslissing om verzoekster alsnog toe te laten tot de coschappen dus genomen wegens gewijzigde omstandigheden in de medische situatie van verzoekster en niet omdat de eerdere beslissingen volgens hem op onjuiste gronden zijn genomen. Op het moment dat de eerdere beslissingen werden genomen was verzoekster immers nog niet voor langere tijd aanvalsvrij en kon zij volgens verweerder niet op een veilige manier aan de coschappen deelnemen.

2.5. Nu geen sprake is van tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb, kan verweerder niet in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/191**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Daalder
Datum uitspraak	:	8 mei 2019
Partijen	:	appellant en CBE van de Aeres Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA compensatieregeling Engels studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 2:6, eerste lid OER: Hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.1 OER: hoofdstuk 34, deel A, artikel 2 OER: Hoofdstuk 40, deel A, onderdeel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.3. Uit het overzicht van studieresultaten blijkt dat appellant voor de vakken “English 1” en “English 2” het cijfer 4 heeft gehaald. Het College stelt voorop dat de door de examencommissie aangewezen examinatoren de uitslag van afgenomen tentamens vaststellen. Appellant heeft de beoordeling van de tentamens en hertentamens van de vakken “English 1” en “English 2” niet in administratief beroep bestreden. Het CBE mocht in beginsel dan ook uitgaan van de resultaten zoals die zijn vastgesteld en in het overzicht van studieresultaten zijn weergegeven. Dat is alleen anders als evident is dat er procedurele fouten zijn gemaakt bij de beoordeling, waardoor gerede twijfel ontstaat aan de rechtmatigheid daarvan. 2.4.4. Naar het oordeel van het College is niet duidelijk gebleken dat er procedurele fouten zijn gemaakt bij de vaststelling van de uitslagen voor de vakken “English 1” en “English 2”. Het College betrekt hierbij allereerst dat hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.1, van de OER recht op inzage geeft, maar niet bepaalt dat de student het tentamen met de eigen docent moet kunnen bespreken. Voor zover appellant door hem gemaakte tentamens niet heeft kunnen inzien, is voor het College niet komen vast te staan dat appellant steeds tijdig een verzoek om inzage heeft gedaan. Hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.1, van de OER bevat hiervoor een termijn van een week. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat een tweede corrector de tentamens had moeten beoordelen en dat de scores voor een presentatie en opdracht niet bij het eindcijfer zijn opgeteld, is van belang dat op grond van hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.2, van de OER een verzoek om herbeoordeling kan worden gedaan. Uit de stukken blijkt echter niet dat appellant zo’n verzoek heeft gedaan. De enkele omstandigheid dat de tentamens door één examinator zijn beoordeeld, is onvoldoende voor het oordeel dat de beoordeling van de tentamens evident onzorgvuldig is geweest. Daarnaast is van belang dat in hoofdstuk 40, deel A, onderdeel 3, van de OER uitdrukkelijk is bepaald dat de daarin opgenomen compensatieregeling voor onvoldoende resultaten niet van toepassing is op zogenoemde “personal development modules”. De vakken “English 1” en “English 2” maken deel uit van een dergelijke module. 2.4.5. Gelet op het voorgaande mocht het CBE bij de beoordeling van het administratief beroep uitgaan van de uitslagen voor de vakken

> “English 1” en “English 2” zoals die in het overzicht van studieresultaten zijn vermeld. Nu appellant een onvoldoende resultaat heeft behaald voor beide onderdelen van het schakelvak Engels, kon het CBE zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding European Food Business. Het College ziet in zoverre geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van het CvB tot het geven van een BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten.
> Het betoog faalt.
> […]
> 2.6.1. Zoals hiervoor is overwogen, kon het CBE naar het oordeel van het College uitgaan van de beoordeling van de vakken “English 1” en “English 2”. Het enkele feit dat appellant door het BNSA studievertraging oploopt, geeft geen aanleiding om het besluit van het CBE onevenredig of onzorgvuldig te achten. Bij het geven van een BNSA moet weliswaar, gelet op artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, rekening worden gehouden met persoonlijke omstandigheden van de student, maar studievertraging als gevolg van het BNSA valt niet onder persoonlijke omstandigheden als bedoeld in die bepaling en het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Appellant heeft ook geen andere persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht die kunnen leiden tot het oordeel dat het CBE het BNSA in administratief beroep niet in stand had mogen laten.
> Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Aeres Hogeschool (hierna: CBE), verweerder

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 27 augustus 2018 heeft de faculteitsdirecteur van de faculteit Almere namens het college van bestuur (hierna: CvB) aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding European Food Business.

Bij beslissing van 8 oktober 2018 heeft het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 maart 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. C.R.T.M. Ninhuijs, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.M.C. Verheijden, voorzitter, en M.L.M. Kooistra, secretaris, zijn verschenen. Tevens is de examencommissie, vertegenwoordigd door M. Cox, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CvB heeft een BNSA gegeven, omdat appellant in de propedeutische fase onvoldoende studievoortgang heeft behaald. Op 27 augustus 2018 had appellant 50 studiepunten (ECTS) gehaald en had hij het schakelvak Engels niet afgerond. Appellant heeft daarmee niet voldaan aan de studievoortgangseisen die zijn opgenomen in de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 (hierna: OER). Het CBE heeft de beslissing van het CvB in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellant voert aan dat de procedure van het administratief beroep in het Engels had moeten verlopen. Hij vindt het bezwaarlijk dat een aantal stukken en de beslissing op administratief beroep in het Nederlands zijn opgesteld. Appellant wijst daarbij op het internationale karakter van de opleiding European Food Business.

2.2.1. In artikel 2:6, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat bestuursorganen en onder hun verantwoordelijkheid werkzame personen de Nederlandse taal gebruiken, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In het tweede lid is bepaald dat in afwijking van het eerste lid een andere taal kan worden gebruikt indien het gebruik daarvan doelmatiger is en de belangen van derden daardoor niet onevenredig worden geschaad.

2.2.2. Uit de stukken blijkt dat in het kader van het administratief beroep een aantal brieven en stukken in het Engels is opgesteld en een aantal stukken, waaronder de beslissing op administratief beroep van 8 oktober 2018, in het Nederlands. Tijdens de hoorzitting bij het CBE was Engels de voertaal. Uit artikel 2:6 van de Awb volgt dat de procedure bij het CBE in het Nederlands mocht worden gevoerd. De Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en de OER bevatten op dit punt geen afwijkende regeling. Het betoog kan daarom niet slagen.

2.3. Appellant betoogt dat de OER voor internationale studenten niet begrijpelijk is, omdat deze regeling grotendeels in het Nederlands is opgesteld. Dit is volgens appellant in strijd met de rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast stelt appellant dat er gedurende het studiejaar meerdere versies van de OER in omloop waren. Volgens hem waren er verschillende regelingen voor Almere en Dronten. Het CBE had zijn beslissing daarom niet op de OER mogen baseren.

2.3.1. Het CBE heeft in beroep zowel een Nederlandstalige als een Engelstalige versie van de OER overgelegd. De Engelstalige versie bevat ondubbelzinnig specifieke eisen die gelden voor de internationale studieprogramma's, waaronder de opleiding European Food Business. Verweerder hanteer deze eisen. Gelet hierop treft het betoog dat de OER in het Nederlands onbegrijpelijk is voor appellant geen doel. Het betoog dat er verschillende regelingen voor Almere en Dronten waren, mist feitelijke grondslag. In de OER is namelijk vermeld dat deze betrekking heeft op de "Aeres Hogeschool (Dronten/Almere)". Het College ziet daarom in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het CBE zich niet op de OER had mogen baseren.
Het betoog faalt.

2.4. Het CBE heeft de beslissing van het CvB van 27 augustus 2018 in stand gelaten, omdat appellant niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm uit hoofdstuk 34, deel A, artikel 2 van de OER. Volgens het CBE heeft appellant slechts 50 studiepunten gehaald en heeft hij geen voldoende resultaat behaald voor het schakelvak Engels, bestaande uit de vakken "English 1" en "English 2".

2.4.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, voor zover hier van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.

In hoofdstuk 34, deel A, artikel 2, onder 2, van de Engelse versie van de OER is het volgende bepaald:
“The assessment after the second semester of the first curriculum year will be determined in August and will be based on the first curriculum year (propaedeutic year).
2.1. The exam committee may give a binding negative study advice when:
a. the student has received a warning
b. and according to the registration system up until that moment this student did not obtain the minimum of 52 ECTS in total of the propaedeutic phase (first curriculum year) and/or
c. the student has (an) insufficient result(s) for any of the English language courses.
d. The student has not completed the refresher courses (PSVAi module) within the first curriculum year.”

2.4.2. Appellant voert aan dat de beoordeling van de toetsen voor het vak Engels onzorgvuldig is verlopen. Hij stelt dat hij geen inzage heeft gekregen in de door hem gemaakte tentamens en hertentamens. Volgens appellant kon hij in eerste instantie vanwege verblijf in het buitenland de gemaakte toetsen niet inzien. Hij stelt dat hij vervolgens door tegenwerking van de docent de oorspronkelijke tentamens voor “English 1” en “English 2” in het geheel niet heeft kunnen inzien en de hertentamens voor deze vakken alleen in aanwezigheid van een andere docent heeft kunnen inzien. Volgens appellant zijn bij de beide hertentamens onder meer vanwege de leesbaarheid van zijn handschrift te weinig punten toegekend. Daarnaast betwijfelt hij of bij het vak “English 2” de punten voor een eerdere presentatie en opdracht bij het cijfer zijn opgeteld. Appellant vindt het onzorgvuldig dat hij de beoordeling niet met zijn docent heeft kunnen bespreken en dat er geen tweede corrector bij de tentamens betrokken was. Het CBE heeft volgens hem ten onrechte geoordeeld dat het niet kunnen inzien van de tentamens in zijn risicosfeer lag en dat er geen indicaties zijn om te twijfelen aan de beoordeling van het tentamen “English 2”. Appellant betoogt daarnaast dat het CBE er ten onrechte van is uitgegaan dat het resultaat voor het vak Engels niet gecompenseerd kan worden.

2.4.3. Uit het overzicht van studieresultaten blijkt dat appellant voor de vakken “English 1” en “English 2” het cijfer 4 heeft gehaald.
Het College stelt voorop dat de door de examencommissie aangewezen examinatoren de uitslag van afgenomen tentamens vaststellen. Appellant heeft de beoordeling van de tentamens en hertentamens van de vakken “English 1” en “English 2” niet in administratief beroep bestreden. Het CBE mocht in beginsel dan ook uitgaan van de resultaten zoals die zijn vastgesteld en in het overzicht van studieresultaten zijn weergegeven. Dat is alleen anders als evident is dat er procedurele fouten zijn gemaakt bij de beoordeling, waardoor gerede twijfel ontstaat aan de rechtmatigheid daarvan.

2.4.4. Naar het oordeel van het College is niet duidelijk gebleken dat er procedurele fouten zijn gemaakt bij de vaststelling van de uitslagen voor de vakken “English 1” en “English 2”.
Het College betrekt hierbij allereerst dat hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.1, van de OER recht op inzage geeft, maar niet bepaalt dat de student het tentamen met de eigen docent moet kunnen bespreken. Voor zover appellant door hem gemaakte tentamens niet heeft kunnen inzien, is voor het College niet komen vast te staan dat appellant steeds tijdig een verzoek om inzage heeft gedaan. Hoofdstuk 29, artikel

C, onderdeel C.1, van de OER bevat hiervoor een termijn van een week.
Voor zover appellant heeft aangevoerd dat een tweede corrector de tentamens had moeten beoordelen en dat de scores voor een presentatie en opdracht niet bij het eindcijfer zijn opgeteld, is van belang dat op grond van hoofdstuk 29, artikel C, onderdeel C.2, van de OER een verzoek om herbeoordeling kan worden gedaan. Uit de stukken blijkt echter niet dat appellant zo'n verzoek heeft gedaan. De enkele omstandigheid dat de tentamens door één examinator zijn beoordeeld, is onvoldoende voor het oordeel dat de beoordeling van de tentamens evident onzorgvuldig is geweest.
Daarnaast is van belang dat in hoofdstuk 40, deel A, onderdeel 3, van de OER uitdrukkelijk is bepaald dat de daarin opgenomen compensatieregeling voor onvoldoende resultaten niet van toepassing is op zogenoemde "personal development modules". De vakken "English 1" en "English 2" maken deel uit van een dergelijke module.

2.4.5. Gelet op het voorgaande mocht het CBE bij de beoordeling van het administratief beroep uitgaan van de uitslagen voor de vakken "English 1" en "English 2" zoals die in het overzicht van studieresultaten zijn vermeld. Nu appellant een onvoldoende resultaat heeft behaald voor beide onderdelen van het schakelvak Engels, kon het CBE zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat appellant niet geschikt moet worden geacht voor de bacheloropleiding European Food Business. Het College ziet in zoverre geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van het CvB tot het geven van een BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Uit hoofdstuk 34, deel A, artikel 2, onder 2, van de OER volgt dat een BNSA kan worden gegeven als minder dan 52 studiepunten zijn gehaald en/of als geen voldoende resultaat is gehaald voor het schakelvak Engels. Deze eisen gelden naast elkaar, zodat één van deze gronden op zichzelf toereikend is om een BNSA te kunnen geven. Nu appellant geen voldoende resultaat heeft gehaald voor de vakken "English 1" en "English 2", kan daarom buiten beschouwing blijven of het CBE er terecht van is uitgegaan dat appellant minder dan 52 studiepunten heeft gehaald. Het College zal de beroepsgronden die appellant hierover heeft aangevoerd daarom niet bespreken.

2.6. Appellant betoogt dat het BNSA ernstige consequenties voor hem heeft, zoals aanzienlijke studievertraging. Het CvB en het CBE hebben volgens hem te weinig rekening gehouden met zijn belangen. Appellant acht de beslissingen van het CvB en het CBE daarom onevenredig en onzorgvuldig.

2.6.1. Zoals hiervoor is overwogen, kon het CBE naar het oordeel van het College uitgaan van de beoordeling van de vakken "English 1" en "English 2". Het enkele feit dat appellant door het BNSA studievertraging oploopt, geeft geen aanleiding om het besluit van het CBE onevenredig of onzorgvuldig te achten. Bij het geven van een BNSA moet weliswaar, gelet op artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, rekening worden gehouden met persoonlijke omstandigheden van de student, maar studievertraging als gevolg van het BNSA valt niet onder persoonlijke omstandigheden als bedoeld in die bepaling en het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Appellant heeft ook geen andere persoonlijke omstandigheden naar voren gebracht die kunnen leiden tot het oordeel dat het CBE het BNSA in administratief beroep niet in stand had mogen laten.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/193**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor–van Vugt
Datum uitspraak	:	11 juni 2019
Partijen	:	appellant en het college van bestuur van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	coulance hardheidsclausule instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kennismigrant niet-ontvankelijk ongerechtvaardigd onderscheid restitutie studiefinanciering verblijfsvergunning vertrouwensbeginsel wettelijk collegegeld wettelijk collegegeldtarief
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.51d EVRM: artikel 14 Eerste Protocol bij het EVRM: artikel 2 Vreemdelingenwet 2000: artikel 14 Vreemdelingenbesluit 2000: Artikel 3.4, eerste lid Wet Studiefinanciering 2000: artikel 2.2, eerste lid Bsf: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf. Vaststaat dat appellant in 2010 met zijn niet-Nederlandse stiefmoeder naar Nederland is gekomen op basis van een aan de stiefmoeder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid als kennismigrant. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf gekregen, die later als gevolg van een wijziging van de terminologie is aangeduid als een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden. De aan appellant verleende verblijfsvergunningvergunning kan niet worden aangemerkt als een verblijfsvergunning in de zin van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf. Alleen een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' leidt ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. De beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' waaronder de huidige verblijfsvergunning van appellant is verleend, houdt niet verband met de beperking 'tijdelijke humanitaire gronden',

maar met de beperking arbeid als kennismigrant. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander.
Anders dan appellant betoogt, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake. Zoals het College heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 25 juni 2013 in zaak nr. CBHO 2013/009 is het maken van onderscheid geen discriminatie, indien daarvoor in het licht van de doelen van de in geding zijnde regeling redelijke en objectieve gronden bestaan. Uit de nota van toelichting bij het Bsf (Stb. 2007, 64) blijkt dat er bewust voor is gekozen om bij de tijdelijke verblijfsvergunningen geen ondersteuning uit publieke middelen te bieden, aangezien het verblijf van kortstondige aard betreft, behoudens wanneer de tijdelijke verblijfsvergunning een opmaat voor een verblijf voor onbepaalde tijd is. Het College is van oordeel dat dit gemaakte onderscheid berust op redelijke en objectieve gronden, als hiervoor bedoeld, zodat het niet ongeoorloofd is.
Appellant mocht er voorts niet op vertrouwen dat hij door de enkele omstandigheid dat hij van DUO studiefinanciering heeft ontvangen ook aanspraak maakte op betaling van het wettelijk collegegeld. De hogeschool heeft een eigen taak om uit te zoeken of een student in aanmerking komt voor betaling van het wettelijk collegegeld. Overigens heeft DUO inmiddels het standpunt ingenomen dat ten onrechte aan appellant studiefinanciering is toegekend. Het CvB heeft voorts gemotiveerd toegelicht waarom in de studiejaren 2014-2015 en 2016-2017 maar gedeeltelijk het instellingscollegegeld bij appellant in rekening is gebracht. Het CvB heeft dit uit coulance gedaan gelet op de gerezen onduidelijkheid over de verblijfsstatus van appellant. Het College is van oordeel dat appellant hieraan niet de verwachting mocht ontlenen dat hij ook in de komende studiejaren slechts gedeeltelijk het instellingscollegegeld hoefde te betalen.
Wat betreft het beroep op artikel 7.51d van de WHW overweegt het College dat appellant geen verzoek heeft gedaan om financiële ondersteuning, zodat niet wordt toegekomen aan de vraag of de hogeschool een uitzondering voor hem had moeten maken.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding. Het CvB heeft dan ook het verzoek van appellant om het door hem betaalde instellingscollegegeld over de studiejaren 2014-2015, 2016-2017 en 2017-2018 te restitueren mogen afwijzen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van De Haagse Hogeschool (hierna: CvB), verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2018 heeft de Centrale Studenten Inschrijving (hierna: CSI) , namens het college van bestuur, het verzoek van appellant om het door hem betaalde instellingscollegegeld over de studiejaren 2014-2015, 2016-2017 en 2017-2018 te restitueren, afgewezen.

Bij beslissing van 11 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 mei 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. A.A. van Harmelen, advocaat te Den Haag en M.L. van der Assen, tolk, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. C.A.M van Tiel zijn verschenen. Voorts is M.R. Goedhart namens de CSI verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de Nieuw-Zeelandse nationaliteit en is in 2010 naar Nederland gekomen. In het studiejaar 2013-2014 is hij begonnen met de opleiding Industrieel Ontwerpen aan De Haagse Hogeschool. Appellant heeft vier jaar lang studiefinanciering ontvangen op grond van daartoe strekkende beslissingen van de Dienst Uitvoering Onderwijs(DUO) van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. In het studiejaar 2017-2018 heeft appellant geen studiefinanciering ontvangen. De CSI heeft appellant voor de studiejaren 2014-2015 en 2016-2017 niet het wettelijk collegegeld in rekening gebracht maar een bedrag dat was samengesteld uit deels het instellingscollegegeld en deels het wettelijke collegegeld. Voor het studiejaar 2017-2018 heeft de CSI het instellingscollegegeld volledig in rekening gebracht. Omdat appellant in alle studiejaren studiefinanciering heeft ontvangen, is appellant van oordeel dat hij in die studiejaren het recht had om tegen het wettelijk collegegeld te worden ingeschreven. Voorts is appellant van oordeel dat het CSI voor het studiejaar 2017-2018 een uitzondering voor hem had moeten maken en hem het wettelijk collegegeld in rekening had moeten brengen. Hij heeft daarom het CSI verzocht om het door hem betaalde instellingscollegegeld over de studiejaren 2014-2015, 2016-2017 en 2017-2018 te restitueren.

2.2. De CSI heeft het verzoek van appellant afgewezen. De CSI heeft hiertoe overwogen dat artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bepaalt dat wettelijk collegegeld is verschuldigd indien een student behoort tot één van de groepen personen aangeduid in artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 dan wel tot de in artikel 3 van het Besluit studiefinanciering 2000 (hierna: Bsf) aangeduide personen. Aangezien de huidige verblijfsvergunning van appellant is afgegeven onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden moet de aanspraak op het wettelijk collegegeldtarief beoordeeld worden op grond van zijn oorspronkelijke verblijfsvergunning. Deze valt niet binnen de voor het recht op studiefinanciering aangeduide categorieën en geeft appellant daarmee geen recht op studiefinanciering. Dat appellant feitelijk studiefinanciering heeft ontvangen, doet hieraan niet af, aldus de CSI.

2.3. Het CvB heeft geoordeeld dat de vraag of een beslissing van DUO houdende toekenning van studiefinanciering voor een bepaald jaar met zich brengt dat een student een aanspraak heeft op betaling van het wettelijk collegegeld ontkennend moet worden beantwoord. Het CvB heeft hiertoe overwogen dat de vraag welk tarief een student is verschuldigd op grond van artikel 7.45a van de WHW moet worden vastgesteld. Dit artikel bepaalt dat het wettelijke collegegeld is verschuldigd door een student indien hij tot één van de daar bedoelde - in de Wet studiefinanciering 2000 en het Bsf omschreven - groepen van personen behoort. De WHW bepaalt op geen enkele manier dat de vaststelling van het tarief afhankelijk is of gebaseerd moet zijn op een beslissing van DUO. Dat appellant feitelijk studiefinanciering heeft ontvangen van DUO is dus niet van belang. Dat appellant studiefinanciering heeft ontvangen, hield verband

met onduidelijkheid over de verschillende verblijfstitels die hij had. Die verschillende verblijfstitels zijn ook voor de CSI aanleiding geweest uit coulance bij appellant in 2014-2015 en 2016-2017 deels het wettelijke en deels het instellingscollegegeldtarief in rekening te brengen.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB. Hij blijft bij zijn standpunt dat hem ten onrechte het instellingscollegegeld in rekening is gebracht aangezien hij studiefinanciering heeft genoten. Over het studiejaar 2014-2015 voert appellant aan dat de onduidelijkheid over zijn verblijfstatus ertoe heeft geleid dat hij deels het instellingscollegegeld heeft moeten betalen. Hij wijst erop dat hem in 2015 een verblijfsvergunning is verleend onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden. Deze vergunning komt overeen met de vroegere verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf. De verwarring die hierdoor bij de hogeschool is ontstaan, dient voor rekening van de hogeschool te komen. Appellant benadrukt dat hij nooit verschillende verblijfstitels heeft gehad. Over het studiejaar 2016-2017 voert appellant aan dat niet is gemotiveerd waarom hij deels het instellingscollegegeld heeft moeten betalen. Over het studiejaar 2017-2018 voert appellant aan dat DUO hem inmiddels ook over het studiejaar 2017-2018 studiefinanciering toegekend, zodat hij ook over dat jaar aanspraak had om betaling van het wettelijk collegegeld. Volgens appellant heeft de hogeschool naar hem altijd gecommuniceerd dat als hij kon aantonen dat hij studiefinanciering ontving over het desbetreffende jaar, hij ook in aanmerking zou komen voor het wettelijke collegegeld. Door hem alsnog het instellingscollegegeld in rekening te brengen, heeft de hogeschool in strijd met het vertrouwensbeginsel gehandeld. Appellant voert verder aan dat hogeschool op basis van artikel 7.51d van de WHW een uitzondering voor hem had moeten maken. Appellant voert ten slotte aan dat sprake is van schending van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol bij het EVRM), in verbinding gelegen met artikel 14 van het EVRM. Onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 8 januari 2019, ECLI:NL:RBAMS:2019:81, stelt appellant dat er geen gerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus.

2.4.1. Artikel 14 van het EVRM luidt: “Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM luidt: “Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]”
Het tweede lid luidt: “ Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”
Het derde lid luidt: “ Een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een voltijdse opleiding is het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, verschuldigd.”
Artikel 7.51d, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan voorzieningen treffen voor de financiële ondersteuning van een student die aan de desbetreffende instelling is ingeschreven voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend, en noch tot een van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort, noch de Surinaamse nationaliteit bezit.“

Artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 luidt: “Voor studiefinanciering kan een studerende in aanmerking komen die:
a. de Nederlandse nationaliteit bezit;
b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een

volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld."

Artikel 3, eerste lid, van het Bsf luidt: "Met een Nederlander wordt gelijkgesteld de vreemdeling die in Nederland rechtmatig verblijf heeft:
a. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
b. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000;
c. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000;
d. op grond van artikel 8, onderdelen g of h, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover hij reeds studiefinancieringsgenietende is; of
e. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 die is verleend onder een beperking:
1°. verband houdend met verblijf als familie- of gezinslid van een Nederlander of van een vreemdeling als bedoeld in onderdeel a, of dit onderdeel, of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
2°. verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
3°. als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden; of
4°. verband houdend met afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet als bedoeld in artikel 3.17a, onderdeel b, van het Voorschrift Vreemdelingen

Artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt: "De in artikel 14, derde lid, van de Wet bedoelde beperkingen houden verband met:
a. verblijf als familie- of gezinslid;
[…]
d. arbeid als kennismigrant;
[…]
q. tijdelijke humanitaire gronden
[…]
s. niet-tijdelijke humanitaire gronden.

2.4.2. Het CvB heeft in zijn verweerschrift alsook ter zitting van het College zich op het standpunt gesteld dat appellant niet-ontvankelijk moet worden verklaard voor zover het verzoek tot restitutie betrekking heeft op de studiejaren 2014-15 en 2016-17, omdat de besluiten tot vaststelling van het collegegeldtarief onherroepelijk zijn geworden. Het College volgt dit niet. Appellant heeft voor de studiejaren 2014-2015 en 2016-2017 het CvB verzocht om de besluiten te herzien en het door hem betaalde instellingscollegegeld te restitueren. Niet valt in te zien waarom een dergelijk verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

2.4.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf.
Vaststaat dat appellant in 2010 met zijn niet-Nederlandse stiefmoeder naar Nederland is gekomen op basis van een aan de stiefmoeder verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid als kennismigrant. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf gekregen, die later als gevolg van een wijziging van de terminologie is aangeduid als een

verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden.
De aan appellant verleende verblijfsvergunningvergunning kan niet worden aangemerkt als een verblijfsvergunning in de zin van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf. Alleen een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' leidt ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. De beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' waaronder de huidige verblijfsvergunning van appellant is verleend, houdt niet verband met de beperking 'tijdelijke humanitaire gronden', maar met de beperking arbeid als kennismigrant. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander.
Anders dan appellant betoogt, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake. Zoals het College heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 25 juni 2013 in zaak nr. CBHO 2013/009 is het maken van onderscheid geen discriminatie, indien daarvoor in het licht van de doelen van de in geding zijnde regeling redelijke en objectieve gronden bestaan. Uit de nota van toelichting bij het Bsf (Stb. 2007, 64) blijkt dat er bewust voor is gekozen om bij de tijdelijke verblijfsvergunningen geen ondersteuning uit publieke middelen te bieden, aangezien het verblijf van kortstondige aard betreft, behoudens wanneer de tijdelijke verblijfsvergunning een opmaat voor een verblijf voor onbepaalde tijd is. Het College is van oordeel dat dit gemaakte onderscheid berust op redelijke en objectieve gronden, als hiervoor bedoeld, zodat het niet ongeoorloofd is.
Appellant mocht er voorts niet op vertrouwen dat hij door de enkele omstandigheid dat hij van DUO studiefinanciering heeft ontvangen ook aanspraak maakte op betaling van het wettelijk collegegeld. De hogeschool heeft een eigen taak om uit te zoeken of een student in aanmerking komt voor betaling van het wettelijk collegegeld. Overigens heeft DUO inmiddels het standpunt ingenomen dat ten onrechte aan appellant studiefinanciering is toegekend. Het CvB heeft voorts gemotiveerd toegelicht waarom in de studiejaren 2014-2015 en 2016-2017 maar gedeeltelijk het instellingscollegegeld bij appellant in rekening is gebracht. Het CvB heeft dit uit coulance gedaan gelet op de gerezen onduidelijkheid over de verblijfsstatus van appellant. Het College is van oordeel dat appellant hieraan niet de verwachting mocht ontlenen dat hij ook in de komende studiejaren slechts gedeeltelijk het instellingscollegegeld hoefde te betalen.
Wat betreft het beroep op artikel 7.51d van de WHW overweegt het College dat appellant geen verzoek heeft gedaan om financiële ondersteuning, zodat niet wordt toegekomen aan de vraag of de hogeschool een uitzondering voor hem had moeten maken.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding. Het CvB heeft dan ook het verzoek van appellant om het door hem betaalde instellingscollegegeld over de studiejaren 2014-2015, 2016-2017 en 2017-2018 te restitueren mogen afwijzen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/194.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	20 februari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 4 december 2018 in zaaknummer 2018/179.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. 2.3.2. Omdat appellant te kampen heeft met persoonlijke omstandigheden en hij aannemelijk heeft gemaakt dat die omstandigheden een nadelige invloed hebben gehad op de studieresultaten, ligt het op de weg van verweerder om aannemelijk te maken dat desondanks een causaal verband ontbreekt tussen de door appellant ondervonden beperkingen en het niet-behalen van de studievoortgangsnorm. Naar het oordeel van het College is verweerder daarin geslaagd. Verweerder heeft, in navolging van de opleidingsdirecteur, op goede gronden overwogen dat appellant in het tweede semester, toen hij naar eigen zeggen weer kon studeren, 3 van de 6 vakken heeft behaald. Van die 3 vakken heeft appellant maar 1 vak op het gebied van Farmacie gehaald. In de vierde periode, een periode waarin appellant al geruime tijd medicatie had, heeft hij voor geen enkel Farmacie(kern)vak een voldoende gehaald. Hij heeft alleen de profileringscursus Spaans gehaald, aldus verweerder. Verweerder heeft terecht van belang geacht dat appellant in het studiejaar 2017-2018 22,5 EC heeft behaald, waarvan slechts 7,5 EC aan Farmaciecursussen en 15 EC aan profileringscursussen Spaans. Over een periode van twee studiejaren heeft appellant in totaal slechts 30 EC behaald, waarvan 7,5 EC uit de major Farmacie en 22,5 EC aan profileringscursussen. Verder heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat in het kader van de geschiktheid van appellant voor specifiek de bacheloropleiding Farmacie van belang is dat deze opleiding verschilt van de bacheloropleiding Spaans in die zin dat de opleiding Farmacie een multidisciplinaire studie is, waarbij biologie, geneeskunde en scheikunde bij elkaar komen. De opleiding omvat, zo heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht, niet alleen een kennisonderdeel maar ook een onderdeel met opdrachten in projecten. Verweerder heeft verder, in navolging van de opleidingsdirecteur, gemotiveerd dat appellant regelmatig contact heeft gehad met de studieadviseur en dat voor hem de voorziening is getroffen dat hij recht heeft op 10 minuten extra tentamentijd per uur. Het betoog van

appellant dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn individuele omstandigheden slaagt dan ook niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 augustus 2018 heeft de opleidingsdirecteur Bacheloropleiding Farmacie (hierna: de opleidingsdirecteur), namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat hij niet aan de vereiste studievoortgangsnorm voldoet.

Bij beslissing van 25 september 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Appellant heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij het College.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 januari 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLb, zijn verschenen. Tevens is verschenen dr. R.J. Kok, opleidingsdirecteur van de Bacheloropleiding Farmacie.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant volgt sinds het studiejaar 2016-2017 de bacheloropleiding Farmacie aan de Universiteit Utrecht. Aan het einde van het eerste studiejaar had de opleidingsdirecteur appellant aanvankelijk een bindend negatief studieadvies gegeven wegens het niet-behalen van de studievoortgangsnorm van 45 EC. Later heeft de opleidingsdirecteur de afgifte van een bindend negatief studieadvies uitgesteld in het kader van een minnelijke schikking. Daarbij heeft hij onder andere mee laten wegen dat hij het vertrouwen heeft dat appellant voldoende zorg rondom zijn persoonlijke problemen heeft geregeld en dat hij op korte termijn ondersteuning zal ontvangen voor zijn “Attention Deficit Hyperactivity Disorder” (ADHD). Daarop heeft appellant zijn studie voortgezet.

Besluitvorming

2.2. Bij beslissing van 24 augustus 2018 heeft de opleidingsdirecteur appellant alsnog een bindend negatief studieadvies gegeven. In het studiejaar 2017-2018 heeft appellant opnieuw niet aan de norm van 45 EC voldaan. Hij heeft, aldus de opleidingsdirecteur, slechts 22,5 EC behaald. Volgens de opleidingsdirecteur zijn de studieresultaten dusdanig dat deze een bindend negatief studieadvies rechtvaardigen.

2.2.1. Bij beslissing van 25 september 2018 heeft verweerder de beslissing van de opleidingsdirecteur in stand gelaten en het daartegen gerichte administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft het standpunt van de opleidingsdirecteur gevolgd dat appellant ondanks de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, omdat hij niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm. Daarbij heeft de opleidingsdirecteur volgens verweerder ook mogen betrekken dat de bacheloropleiding Farmacie anders in elkaar zit dan andere opleidingen wat betreft onderwijs en

toetsing. Van studenten wordt verwacht dat zij zijn opgewassen tegen stresserende omstandigheden, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder niet heeft onderkend dat de persoonlijke omstandigheden die speelden in het eerste studiejaar, ook in het tweede studiejaar speelden. De oma van appellant had in de eerste helft van het tweede studiejaar veel verzorging nodig en hij kon niet eerder met medicatie starten voor zijn ADHD dan half april. Na het starten van de medicatie was de druk voor appellant enorm en is hij in zodanige mate door zijn ADHD gehinderd dat hij niet optimaal aan het onderwijs kon deelnemen. Appellant stelt zich verder op het standpunt dat verweerder bij zijn beslissing ten onrechte heeft laten meewegen dat de bacheloropleiding Farmacie anders in elkaar zit dan andere opleidingen. Daarmee hanteert verweerder een strengere maatstaf bij de beoordeling van de geschiktheid voor de opleiding. Verder voert appellant aan dat de onderwijsinstelling onvoldoende en ontoereikende voorzieningen heeft getroffen voor appellant.

Beoordeling College

2.3.1. Zoals volgt uit onder meer de uitspraak van het College van 4 december 2018 in zaaknummer 2018/179.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellant om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.3.2. Omdat appellant te kampen heeft met persoonlijke omstandigheden en hij aannemelijk heeft gemaakt dat die omstandigheden een nadelige invloed hebben gehad op de studieresultaten, ligt het op de weg van verweerder om aannemelijk te maken dat desondanks een causaal verband ontbreekt tussen de door appellant ondervonden beperkingen en het niet-behalen van de studievoortgangsnorm.
Naar het oordeel van het College is verweerder daarin geslaagd. Verweerder heeft, in navolging van de opleidingsdirecteur, op goede gronden overwogen dat appellant in het tweede semester, toen hij naar eigen zeggen weer kon studeren, 3 van de 6 vakken heeft behaald. Van die 3 vakken heeft appellant maar 1 vak op het gebied van Farmacie gehaald. In de vierde periode, een periode waarin appellant al geruime tijd medicatie had, heeft hij voor geen enkel Farmacie(kern)vak een voldoende gehaald. Hij heeft alleen de profileringscursus Spaans gehaald, aldus verweerder. Verweerder heeft terecht van belang geacht dat appellant in het studiejaar 2017-2018 22,5 EC heeft behaald, waarvan slechts 7,5 EC aan Farmaciecursussen en 15 EC aan profileringscursussen Spaans. Over een periode van twee studiejaren heeft appellant in totaal slechts 30 EC behaald, waarvan 7,5 EC uit de major Farmacie en 22,5 EC aan profileringscursussen. Verder heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat in het kader van de geschiktheid van appellant voor specifiek de bacheloropleiding Farmacie van belang is dat deze opleiding verschilt van de bacheloropleiding Spaans in die zin dat de opleiding Farmacie een multidisciplinaire studie is, waarbij biologie, geneeskunde en scheikunde bij elkaar komen. De opleiding omvat, zo heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht, niet alleen een kennisonderdeel maar ook een onderdeel met opdrachten in projecten.
Verweerder heeft verder, in navolging van de opleidingsdirecteur, gemotiveerd dat appellant regelmatig contact heeft gehad met de studieadviseur en dat voor hem de voorziening is getroffen dat hij recht heeft op 10 minuten extra tentamentijd per uur. Het betoog van appellant dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn individuele omstandigheden slaagt dan ook niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/195.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Streefkerk en Drop
Datum uitspraak	:	7 januari 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studievoortgangsnorm zwangerschap
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 5.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een BNSA heeft mogen geven. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu zij aan het einde van het tweede studiejaar de propedeuse niet heeft behaald. Deze studievoortgangsnorm is opgenomen in artikel 5.2 van de OER. Appellante is bij brief van 28 maart 2018 gewezen op deze studievoortgangsnorm. De stelling van appellante dat zij niet wist dat zij aan het einde van het tweede studiejaar alle studiepunten uit de propedeutische fase moest halen, mist dan ook feitelijke grondslag. Over de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden overweegt het College als volgt. Wat betreft de afgebroken zwangerschap merkt het College op dat niet in geschil is dat dit in het eerste en niet in het tweede studiejaar speelde. De examencommissie heeft in het eerste studiejaar met deze omstandigheid rekening gehouden door het studieadvies op te schorten. Het College is met het CBE van oordeel dat de overige door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, voorzover deze als persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 5.2 van de OER en artikel 2.1., eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn aan te merken, niet het tekort aan studiepunten kunnen rechtvaardigen. Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat de beslissing van het CBE gebrekkig is, omdat de studentendecaan geen inhoudelijk advies heeft gegeven. Het CBE heeft als onafhankelijk orgaan vastgesteld dat de studentendecaan niet naar alle persoonlijke omstandigheden heeft gekeken, maar heeft vervolgens vastgesteld dat de examencommissie dat wel heeft gedaan. Het CBE was dan ook niet gehouden de studentendecaan op te dragen een nieuw advies te geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2018 heeft de examencommissie van de opleiding Commerciële Economie appellante namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 2 november 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2018, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is namens de examencommissie M. de Feber Msc verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Commerciële Economie aan de Hogeschool van Amsterdam. In dat studiejaar heeft zij minder dan 50 studiepunten behaald en hierdoor niet aan de studievoortgangsnorm voldaan. De examencommissie heeft in verband met persoonlijke omstandigheden van appellante, te weten een zwangerschap voorafgaand aan het eerste studiejaar en een afgebroken zwangerschap tijdens het eerste studiejaar, het studieadvies opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving.

2.2. De examencommissie heeft bij beslissing van 13 juli 2018 appellante een BNSA gegeven. De examencommissie heeft aan die beslissing ten grondslag gelegd dat appellante aan het einde van het tweede jaar van inschrijving 50 van de 60 studiepunten heeft behaald en dus niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm dat zij de propedeuse moet hebben behaald.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft allereerst vastgesteld dat appellante in het studiejaar 2016-2017 een uitgesteld advies heeft gekregen. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan en dat de door appellante aangedragen omstandigheden geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 5.2. van de Onderwijs- en Examenregeling Opleiding Commerciële Economie 2017-2018 (hierna: de OER) en artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat de examencommissie een beslissing heeft genomen zonder dat de studentendecaan een inhoudelijk advies heeft gegeven over het causaal verband tussen de gemelde persoonlijke omstandigheden en het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. In dit verband wijst zij erop dat het CBE heeft overwogen dat de studentendecaan alleen heeft onderzocht of zich nieuwe omstandigheden hebben voorgedaan, maar niet of er causaal verband bestaat. Volgens appellante had het CBE de studentendecaan daarom moeten opdragen een nieuw advies te geven. Volgens haar is de beslissing van het CBE om die reden gebrekkig. Voorts voert appellante aan dat zij niet wist dat ze aan het einde van tweede studiejaar alle 60 studiepunten uit de propedeutische fase moest behalen. Verder voert appellante aan dat het CBE niet alle door haar aangevoerde omstandigheden in de beoordeling heeft betrokken. Zij wijst erop dat ze als moeder van een jong kind te maken had met chronische vermoeidheid. Voort wijst ze erop dat ze te maken had met een afgebroken zwangerschap. Ook wijst ze op de bijzondere

familieomstandigheden. Volgens appellante draagt ze als hoofd van het gezin veel verantwoordelijkheid en daarnaast zijn er veel wrijvingen met haar moeder, bij wie zij inwoont.

2.5. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1., eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
[…]
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 5.2 van de OER kan de examencommissie besluiten aan een student bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uit te brengen in het eerste jaar van inschrijving. Persoonlijke omstandigheden zijn;
a. ziekte;
b. functiebeperking:
c. zwangerschap;
d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie;
f. het lidmaatschap van het bestuur van een actieve studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid.
De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie. De examencommissie kan besluiten dat het afgeven van het studieadvies wordt opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving. De student krijgt hiervan per e-mail bericht van de examencommissie. Bij opschorting wordt het studieadvies aan het einde van het tweede jaar van inschrijving afgegeven. Dit heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, aan het einde van haar tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft behaald. Voor het afgeven van het studieadvies in het tweede jaar geldt dezelfde procedure als bij het uitbrengen van een regulier studieadvies.

2.6. Met het CBE is het College van oordeel dat de examencommissie aan appellante een BNSA heeft mogen geven. Daartoe overweegt het College dat niet in geschil is dat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan nu zij aan het einde van het tweede studiejaar de propedeuse niet

heeft behaald. Deze studievoortgangsnorm is opgenomen in artikel 5.2 van de OER. Appellante is bij brief van 28 maart 2018 gewezen op deze studievoortgangsnorm. De stelling van appellante dat zij niet wist dat zij aan het einde van het tweede studiejaar alle studiepunten uit de propedeutische fase moest halen, mist dan ook feitelijke grondslag. Over de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden overweegt het College als volgt. Wat betreft de afgebroken zwangerschap merkt het College op dat niet in geschil is dat dit in het eerste en niet in het tweede studiejaar speelde. De examencommissie heeft in het eerste studiejaar met deze omstandigheid rekening gehouden door het studieadvies op te schorten. Het College is met het CBE van oordeel dat de overige door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, voorzover deze als persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 5.2 van de OER en artikel 2.1., eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 zijn aan te merken, niet het tekort aan studiepunten kunnen rechtvaardigen. Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat de beslissing van het CBE gebrekkig is, omdat de studentendecaan geen inhoudelijk advies heeft gegeven. Het CBE heeft als onafhankelijk orgaan vastgesteld dat de studentendecaan niet naar alle persoonlijke omstandigheden heeft gekeken, maar heeft vervolgens vastgesteld dat de examencommissie dat wel heeft gedaan. Het CBE was dan ook niet gehouden de studentendecaan op te dragen een nieuw advies te geven.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/196**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	1 april 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA horen persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 7:16, eerste lid UWHW: artikel 2.1 OER: artikel 17
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Het geschil in beroep***

I. Horen

[…]

2.2.1. Op grond van artikel 7:16, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) stelt het beroepsorgaan belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord, alvorens het op het beroep beslist. Appellante is uitgenodigd voor een hoorzitting op 27 september 2018. Zij heeft niet aangegeven op die datum verhinderd te zijn. Ter zitting van verweerder is de gemachtigde van appellante verschenen, maar appellante zelf niet. Gemachtigde van appellante heeft tijdens de hoorzitting gemeld dat hij appellante niet telefonisch kon bereiken, ondanks diverse pogingen daartoe. Appellante is vervolgens na afloop van de hoorzitting alsnog verschenen, zonder opgaaf van redenen voor het te laat komen. Zowel haar gemachtigde als de vertegenwoordiger van de opleiding waren echter al vertrokken. Deze door appellante in het leven geroepen situatie dient voor haar rekening en risico te blijven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder artikel 7:16, eerste lid, van de Awb niet geschonden.

II. Het bindend negatief studieadvies

[…]

2.3.1. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 27 september 2018 in stand te laten, stelt het College voorop dat aan appellante op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW,) slechts een bindend negatief studieadvies kan worden geven, indien zij met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

Appellante diende, zoals volgt uit de beslissing van 6 september 2017, het eerstejaarsprogramma af te ronden in het studiejaar 2017-2018. Dat betekende voor appellante dat zij nog 10 credits moest behalen. De persoonlijke omstandigheden waarmee verweerder rekening kan houden, zijn opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Uit die bepaling volgt dat onder andere rekening kan worden gehouden met bijzondere familieomstandigheden. Op grond van artikel 17 van de Onderwijs- en examenregeling moet een student, indien zich een persoonlijke omstandigheid voordoet die kan leiden tot

studievertraging, daarvan zo spoedig mogelijk melding doen bij een studentendecaan.
2.3.2. Appellante heeft gesteld dat zij te kampen heeft gehad met bijzondere familieomstandigheden. Zij werd naar haar zeggen gestalkt door haar ex-vriend en haar zoontje ondervindt leerproblemen. Zij heeft van deze persoonlijke omstandigheden geen melding gemaakt bij de studentendecaan, noch bij haar studiebegeleider. Deze omstandigheden heeft zij pas naar voren gebracht tijdens het hoorgesprek op 2 juli 2018 in het kader van de besluitvorming door de domeindirecteur over het bindend negatief studieadvies. Ter onderbouwing van deze omstandigheden heeft appellante een verklaring van een vriendin overgelegd en een brief van de huisarts. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat de late melding van de persoonlijke omstandigheden ertoe heeft geleid dat de decaan geen verklaring heeft kunnen afgeven over de persoonlijke omstandigheden en in hoeverre deze omstandigheden hebben geleid tot de opgelopen studievertraging. Daarbij heeft verweerder ook van belang geacht dat appellante, vanwege het feit dat haar al meermaals een extra termijn is gegeven om het eerstejaarsprogramma af te ronden, op de hoogte was van het feit dat zij haar omstandigheden tijdig moest aankaarten. Dat is ook nog eens vermeld in de beslissing van 6 september 2017. Zij heeft bovendien, zo heeft verweerder toegelicht, met haar studiebegeleider in september 2017 een studieplan opgesteld, waarmee zij haar propedeuse binnen afzienbare termijn had kunnen afronden. Zij heeft daarna, aldus verweerder, geen lessen meer gevolgd en geen gebruik gemaakt van de aangeboden ondersteuning, ondanks regelmatige pogingen van drie docenten om per e-mail contact met appellante te krijgen.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de domeindirecteur van 20 juli 2018 waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is gegeven, onder deze omstandigheden op goede gronden in stand gelaten. Het lag op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig bij de decaan te melden, zodat de studentendecaan met appellante studieafspraken had kunnen maken en de studievoortgang van appellante had kunnen monitoren. Dat appellante het, zoals ter zitting van het College naar voren is gebracht, moeilijk vindt om over haar persoonlijke problemen te praten, leidt niet tot een ander oordeel. In het verleden heeft appellante overigens ook de weg naar de studentendecaan weten te vinden. Verweerder heeft bij zijn besluitvorming bovendien terecht rekening gehouden met het feit dat appellante, die in het studiejaar 2014-2015 is begonnen met de opleiding, in het studiejaar 2017-2018 geen enkel propedeusevak heeft behaald. Uit een memo van de teamleider van de opleiding blijkt in dit verband dat appellante in het studiejaar 2017-2018 in totaal 6 toetsen heeft gemaakt die allemaal met een onvoldoende zijn beoordeeld. Ook heeft verweerder terecht meegewogen dat appellante weinig credits uit het tweede en derde studiejaar heeft behaald. De stelling van appellante dat de beslissing van verweerder op dit punt onvoldoende is gemotiveerd, deelt het College niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2018 heeft de directeur van het domein Gezondheid, Sport en Welzijn (hierna: de domeindirecteur) namens het college van bestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 27 september 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 februari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. J.M. Lintz, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.E. Auw Yang, zijn verschenen. Tevens is verschenen M. Cho, teamleider Social Work locatie Den Haag.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is in het studiejaar 2014-2015 begonnen met de opleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening. Bij beslissing van 24 juli 2017 heeft de domeindirecteur haar een bindend negatief studieadvies gegeven, omdat zij in het studiejaar 2016-2017 het eerstejaarsprogramma, ondanks een aan haar gegunde extra termijn, niet had afgerond. Appellante had 50 van de 60 credits behaald. De domeindirecteur heeft dit bindend negatief studieadvies bij beslissing van 6 september 2017 weer ingetrokken. Redengevend daarvoor was dat appellante te kampen had met relevante persoonlijke omstandigheden. In de beslissing van 6 september 2017 is vermeld dat appellante aan het einde van het volgende studiejaar het volledige eerstejaarsprogramma moest afronden. Zij moest in het daaropvolgende studiejaar 2017-2018 dus nog 10 credits van het eerstejaarsprogramma behalen.

2.1.1. Omdat appellante het eerstejaarsprogramma niet had afgerond in het studiejaar 2017-2018, heeft de domeindirecteur haar bij beslissing van 20 juli 2018 een bindend negatief studieadvies gegeven. Tegen die beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld. Zij heeft – kort samengevat – gesteld dat zij ook in het studiejaar 2017-2018 te kampen heeft gehad met persoonlijke omstandigheden.

2.1.2. Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 27 september 2018 ongegrond verklaard. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante niet het benodigde aantal credits heeft behaald om aan de studievoortgangsnorm te voldoen. Over de door appellante opgeworpen persoonlijke omstandigheden heeft verweerder overwogen dat deze niet zijn besproken met de studiebegeleider of met de decaan. Volgens verweerder is het de verantwoordelijkheid van appellante om deze omstandigheden te melden bij de decaan en stukken over te leggen die de omstandigheden onderbouwen. Dat appellante dit heeft nagelaten, dient voor haar rekening en risico te komen. Verweerder heeft om die reden geen aanleiding gezien om de beslissing van de domeindirecteur te vernietigen, waarbij hij ook heeft meegewogen dat appellante in het tweede en derde studiejaar zeer weinig credits heeft behaald.

Het geschil in beroep

I. Horen

2.2. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van 27 september 2018. Zij voert in de eerste plaats aan dat verweerder de beslissing heeft genomen zonder dat zij was gehoord. Appellante was bij aanvang van de hoorzitting niet aanwezig en haar gemachtigde had ingestemd met de behandeling van de zaak. Zij is echter na sluiting van de hoorzitting alsnog verschenen en zij wilde toen alsnog worden gehoord. Dit had voor verweerder aanleiding moeten zijn om de hoorzitting te heropenen om appellante en haar gemachtigde in de gelegenheid te stellen alsnog te worden gehoord, aldus appellante.

2.2.1. Op grond van artikel 7:16, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) stelt het beroepsorgaan belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord, alvorens het op het beroep beslist. Appellante is uitgenodigd voor een hoorzitting op 27 september 2018. Zij heeft niet aangegeven op die datum verhinderd te zijn. Ter zitting van verweerder is de gemachtigde van appellante verschenen, maar appellante zelf niet. Gemachtigde van appellante heeft tijdens de hoorzitting gemeld dat hij appellante niet telefonisch kon bereiken, ondanks diverse pogingen daartoe. Appellante is vervolgens na afloop van de hoorzitting alsnog verschenen, zonder opgaaf van redenen voor het te laat komen. Zowel haar gemachtigde als de vertegenwoordiger van de opleiding waren echter al vertrokken. Deze door appellante in het leven geroepen situatie dient voor haar rekening en risico te blijven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder artikel 7:16, eerste lid, van de Awb niet geschonden.

II. Het bindend negatief studieadvies

2.3. Appellante betoogt in de tweede plaats dat verweerder te veel gewicht heeft toegekend aan het ontbreken van een advies van de decaan. Verweerder diende, aldus appellante, de persoonlijke omstandigheden van appellante te betrekken bij zijn besluitvorming. Zo nodig had verweerder alsnog een advies bij de decaan moeten opvragen. Het kan volgens appellante niet zo zijn dat het enkele feit dat zij het heel moeilijk vindt om te praten over haar persoonlijke omstandigheden die tot de studievertraging hebben geleid, ertoe leidt dat deze persoonlijke omstandigheden niet worden betrokken bij de besluitvorming. Dat geldt temeer, omdat appellante tot aan het einde van het studiejaar 2017-2018 in de veronderstelling verkeerde dat zij het benodigde aantal credits zou halen. Bovendien heeft zij wel degelijk credits behaald voor vakken van het tweede en derde studiejaar. Verweerder heeft de beslissing op dat punt onvoldoende gemotiveerd, aldus appellante.

2.3.1. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 27 september 2018 in stand te laten, stelt het College voorop dat aan appellante op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW,) slechts een bindend negatief studieadvies kan worden geven, indien zij met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.
Appellante diende, zoals volgt uit de beslissing van 6 september 2017, het eerstejaarsprogramma af te ronden in het studiejaar 2017-2018. Dat betekende voor appellante dat zij nog 10 credits moest behalen. De persoonlijke omstandigheden waarmee verweerder rekening kan houden, zijn opgesomd in artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008. Uit die bepaling volgt dat onder andere rekening kan worden gehouden met bijzondere familieomstandigheden. Op grond van artikel 17 van de Onderwijs- en examenregeling moet een student, indien zich een persoonlijke omstandigheid voordoet die kan leiden tot studievertraging, daarvan zo spoedig mogelijk melding doen bij een studentendecaan.

2.3.2. Appellante heeft gesteld dat zij te kampen heeft gehad met bijzondere familieomstandigheden. Zij werd naar haar zeggen gestalkt door haar ex-vriend en haar zoontje ondervindt leerproblemen. Zij heeft van deze persoonlijke omstandigheden geen melding gemaakt bij de studentendecaan, noch bij haar

studiebegeleider. Deze omstandigheden heeft zij pas naar voren gebracht tijdens het hoorgesprek op 2 juli 2018 in het kader van de besluitvorming door de domeindirecteur over het bindend negatief studieadvies. Ter onderbouwing van deze omstandigheden heeft appellante een verklaring van een vriendin overgelegd en een brief van de huisarts. Verweerder heeft in dit kader toegelicht dat de late melding van de persoonlijke omstandigheden ertoe heeft geleid dat de decaan geen verklaring heeft kunnen afgeven over de persoonlijke omstandigheden en in hoeverre deze omstandigheden hebben geleid tot de opgelopen studievertraging. Daarbij heeft verweerder ook van belang geacht dat appellante, vanwege het feit dat haar al meermaals een extra termijn is gegeven om het eerstejaarsprogramma af te ronden, op de hoogte was van het feit dat zij haar omstandigheden tijdig moest aankaarten. Dat is ook nog eens vermeld in de beslissing van 6 september 2017. Zij heeft bovendien, zo heeft verweerder toegelicht, met haar studiebegeleider in september 2017 een studieplan opgesteld, waarmee zij haar propedeuse binnen afzienbare termijn had kunnen afronden. Zij heeft daarna, aldus verweerder, geen lessen meer gevolgd en geen gebruik gemaakt van de aangeboden ondersteuning, ondanks regelmatige pogingen van drie docenten om per e-mail contact met appellante te krijgen.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de domeindirecteur van 20 juli 2018 waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is gegeven, onder deze omstandigheden op goede gronden in stand gelaten. Het lag op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig bij de decaan te melden, zodat de studentendecaan met appellante studieafspraken had kunnen maken en de studievoortgang van appellante had kunnen monitoren. Dat appellante het, zoals ter zitting van het College naar voren is gebracht, moeilijk vindt om over haar persoonlijke problemen te praten, leidt niet tot een ander oordeel. In het verleden heeft appellante overigens ook de weg naar de studentendecaan weten te vinden. Verweerder heeft bij zijn besluitvorming bovendien terecht rekening gehouden met het feit dat appellante, die in het studiejaar 2014-2015 is begonnen met de opleiding, in het studiejaar 2017-2018 geen enkel propedeusevak heeft behaald. Uit een memo van de teamleider van de opleiding blijkt in dit verband dat appellante in het studiejaar 2017-2018 in totaal 6 toetsen heeft gemaakt die allemaal met een onvoldoende zijn beoordeeld. Ook heeft verweerder terecht meegewogen dat appellante weinig credits uit het tweede en derde studiejaar heeft behaald. De stelling van appellante dat de beslissing van verweerder op dit punt onvoldoende is gemotiveerd, deelt het College niet.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/198**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 februari 2019
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling cursusmateriaal kennen en kunnen rechtszekerheidsbeginsel tentamenstof tentamenvragen toetsingskader vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, tweede lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het CBE heeft onderzocht of de beoordeling van de examinatoren niet in strijd met de geldende regels binnen de universiteit tot stand is gekomen of anderszins in strijd met het recht is genomen als bedoeld in artikel 7.61, tweede lid, van de WHW. Het heeft in dat kader onderzocht of de examinatoren voormelde tentamenvragen in redelijkheid hebben kunnen stellen en in redelijkheid hebben kunnen komen tot hun beoordeling van de door appellant gegeven antwoorden op die vragen. Het College acht de door het CBE aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Het CBE kon derhalve niet ingaan op de inhoudelijke bezwaren die appellant tegen de tentamenstof heeft aangevoerd. Aan de brief van het CBE aan appellant, waarin hij is verzocht zijn administratief beroep van nadere gronden te voorzien, kon hij ook niet die verwachting ontlenen. Een dergelijke brief heeft slechts tot doel dat appellant uiteen zet waarom hij zich niet met de beoordeling kan verenigen. Het betekent niet dat alles wat appellant vervolgens aanvoert ook inhoudelijk door het CBE kan worden getoetst. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onvoldoende is gemotiveerd. Dat de motivering grote gelijkenissen vertoont met de beslissing van het CBE van 19 september 2018 in zaak nr. 2018/050 van studente [Naam 1] maakt dit niet anders. Het College kan gelet op het in 2.4. vermelde toetsingskader evenmin treden in de inhoudelijke discussie die appellant over de tentamenstof heeft opgeworpen. Het is het College voorts niet gebleken dat bij de beoordeling van het tentamen niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Het vorenstaande leidt dan ook tot de conclusie dat geen grond bestaat voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 mei 2018 heeft de examencommissie van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschappen bericht dat de examinator het door appellant afgelegde tentamen Inleiding Internationaal Recht met een 6,0 heeft beoordeeld.

Bij beslissing van 19 september 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 januari 2019, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, en S.E.M. van der Westen LLB zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Rechtswetenschappen aan de Open Universiteit. In het kader van die opleiding heeft appellant het tentamen van het vak Inleiding Internationaal Recht afgelegd. De examinator heeft het door appellant afgelegde tentamen met een 6,0 beoordeeld.

2.2. Het CBE heeft vastgesteld dat de bezwaren van appellant zijn gericht tegen de beoordeling en waardering van zijn antwoorden op de vragen 5, 12, 17, 19 en 26. Het CBE heeft vervolgens voorop gesteld dat voorkomen dient te worden dat de toetsing door het CBE het karakter krijgt van een hertentamen. Volgens het CBE dient het ingevolge artikel 7.61, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), te beoordelen of de beslissing medegedeeld door de examencommissie in strijd is genomen met het recht. In dat kader dient het CBE de vraag te beantwoorden of de examinatoren voormelde tentamenvragen in redelijkheid hebben kunnen stellen en in redelijkheid hebben kunnen komen tot hun beoordeling van de door appellant gegeven antwoorden op die vragen. Na vergelijking van het cursusmateriaal met de bestreden tentamenvragen, is het CBE tot het oordeel gekomen dat die vraag bevestigend dient te worden beantwoord. De examinator heeft dan ook in redelijkheid de door haar toegekende puntenwaardering kunnen toekennen, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe aan dat de beslissing van het CBE onvoldoende is gemotiveerd en in strijd met het rechtszekerheids- en/of vertrouwensbeginsel tot stand is gekomen. Appellant wijst erop dat hij in zijn stukken uitvoerig uiteen heeft gezet waarom hij het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling van het tentamen. Volgens appellant had het CBE in zijn beslissing in moeten gaan op de inhoudelijke discussie over de tentamenstof, hetgeen volgens hem ten onrechte niet is gebeurd. In dat verband wijst appellant er onder meer op dat het CBE hem heeft verzocht om de nadere gronden van zijn administratief beroep in te dienen, zodat hij erop mocht vertrouwen dat het CBE de inhoudelijke discussie over de tentamenstof met hem zou aangaan. De beslissing van het CBE bevat daarnaast wat betreft de motivering grote gelijkenissen met de beslissing van het CBE van 19 september 2018 in zaak nr. 2018/050 van studente [Naam 1], aldus appellant.

2.4. Ingevolge artikel 7.61, tweede lid, van de WHW kan het beroep, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van hoofdstuk 7 van de Algemene wet bestuursrecht, worden ingesteld terzake dat een beslissing in strijd is met het recht.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van

de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Het CBE heeft onderzocht of de beoordeling van de examinatoren niet in strijd met de geldende regels binnen de universiteit tot stand is gekomen of anderszins in strijd met het recht is genomen als bedoeld in artikel 7.61, tweede lid, van de WHW. Het heeft in dat kader onderzocht of de examinatoren voormelde tentamenvragen in redelijkheid hebben kunnen stellen en in redelijkheid hebben kunnen komen tot hun beoordeling van de door appellant gegeven antwoorden op die vragen. Het College acht de door het CBE aangelegde toetsingsmaatstaf niet onjuist. Het CBE kon derhalve niet ingaan op de inhoudelijke bezwaren die appellant tegen de tentamenstof heeft aangevoerd. Aan de brief van het CBE aan appellant, waarin hij is verzocht zijn administratief beroep van nadere gronden te voorzien, kon hij ook niet die verwachting ontlenen. Een dergelijke brief heeft slechts tot doel dat appellant uiteen zet waarom hij zich niet met de beoordeling kan verenigen. Het betekent niet dat alles wat appellant vervolgens aanvoert ook inhoudelijk door het CBE kan worden getoetst. Het College ziet dan ook geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE onvoldoende is gemotiveerd. Dat de motivering grote gelijkenissen vertoont met de beslissing van het CBE van 19 september 2018 in zaak nr. 2018/050 van studente [Naam 1] maakt dit niet anders. Het College kan gelet op het in 2.4. vermelde toetsingskader evenmin treden in de inhoudelijke discussie die appellant over de tentamenstof heeft opgeworpen. Het is het College voorts niet gebleken dat bij de beoordeling van het tentamen niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Het vorenstaande leidt dan ook tot de conclusie dat geen grond bestaat voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/199**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 februari 2019
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	antwoordmodel beoordeling gelijkheidsbeginsel studiestof
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Examenreglement: artikel 2.2.3 Examenreglement: artikel 2.2.8
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College overweegt dat het gelet op voormeld toetsingskader niet mag treden in een beoordeling van de vaststelling van de tentamenopgaven en het antwoordmodel, zodat de inhoudelijke discussie over het antwoordmodel alsook de vraag of bepaalde tentamenvragen gesteld mochten worden niet aan de orde kunnen komen. Appellante werpt dan ook tevergeefs inhoudelijke bezwaren op tegen het antwoordmodel. Ook voert zij tevergeefs aan dat vraag 11 van het tentamen betrekking heeft op geschrapte studiestof. Over het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel stelt het College vast dat de door appellante aangehaalde zaak betrekking heeft op hetzelfde tentamen en op dezelfde vraag 10. Het College stelt voorts vast dat het CBE in die zaak heeft geoordeeld dat de examinator niet in redelijkheid vraag 10 heeft kunnen stellen, omdat paragraaf 4.9 expliciet niet tot de studiestof behoort. Volgens het CBE heeft de examinator in die zaak onvoldoende gemotiveerd waarom de vraag wel gesteld kon worden. In de beslissing van het CBE die thans voor ligt, is het CBE niet op het beroep op het gelijkheidsbeginsel ingegaan. Appellante voert dan ook terecht aan dat de beslissing van het CBE in zoverre gebrekkig is gemotiveerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 mei 2018 heeft de examencommissie van de Faculteit Cultuur- en Rechtswetenschappen bericht dat de examinator het door appellante afgelegde tentamen Inleiding Internationaal Recht met een 6,0 heeft beoordeeld.

Bij beslissing van 17 juli 2018 heeft de examencommissie namens de examinator laten weten dat de beslissing van 30 mei 2018 is herzien en het door appellante afgelegde tentamen Inleiding Internationaal Recht met een 7,0 is beoordeeld.

Bij beslissing van 19 september 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 januari 2019, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, en S.E.M. van der Westen LLB zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Rechtswetenschappen aan de Open Universiteit. In het kader van die opleiding heeft appellante het tentamen van het vak Inleiding Internationaal Recht afgelegd. De examinator heeft het door appellante afgelegde tentamen aanvankelijk met een 6,0 beoordeeld. Deze beoordeling is vervolgens herzien en aangepast naar een 7,0.

2.2. Het CBE heeft vastgesteld dat de bezwaren van appellante zijn gericht tegen de beoordeling en waardering van haar antwoorden op de vragen 3, 10, 11, 15, 16 en 17. Het CBE heeft vervolgens voorop gesteld dat voorkomen dient te worden dat de toetsing door het CBE het karakter krijgt van een hertentamen. Volgens het CBE dient het ingevolge artikel 7.61, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), te beoordelen of de beslissing medegedeeld door de examencommissie in strijd is genomen met het recht. In dat kader dient het CBE de vraag te beantwoorden of de examinatoren voormelde tentamenvragen in redelijkheid hebben kunnen stellen en in redelijkheid hebben kunnen komen tot hun beoordeling van de door appellante gegeven antwoorden op die vragen. Na vergelijking van het cursusmateriaal met de bestreden tentamenvragen, is het CBE tot het oordeel gekomen dat die vraag bevestigend dient te worden beantwoord. De examinator heeft dan ook in redelijkheid de door haar toegekende puntenwaardering kunnen toekennen, aldus het CBE.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat de beslissing van het CBE gebrekkig is gemotiveerd. Volgens appellante heeft het CBE in strijd met het gelijkheidsbeginsel gehandeld. In dit verband wijst zij erop dat het CBE haar bezwaren tegen vraag 10 ongegrond heeft verklaard, terwijl het CBE in een procedure van een andere student dezelfde bezwaren tegen exact dezelfde vraag wel gegrond heeft verklaard. In de beslissing van het CBE is niet ingegaan op het beroep op het gelijkheidsbeginsel. Appellante voert verder aan dat het CBE ten onrechte haar bezwaren tegen de tentamenvragen waarbij geschrapte studiestof aan de orde werd gesteld, heeft afgewezen. Volgens appellante is dit in strijd met artikel 2.2.3, derde lid, van het Examenreglement OU 2017-2018, waarin is bepaald dat de tentamenvragen de van tevoren bekend gemaakte tentamenstof niet te buiten mag gaan. Ook is dit in strijd met artikel 2.2.8, eerste lid, waarin is bepaald dat het antwoordmodel per vraag moet vermelden in welk leerstofonderdeel de desbetreffende stof is behandeld. Ten slotte voert appellante aan dat ze inhoudelijke bezwaren heeft tegen het antwoordmodel.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan

onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Het College overweegt dat het gelet op voormeld toetsingskader niet mag treden in een beoordeling van de vaststelling van de tentamenopgaven en het antwoordmodel, zodat de inhoudelijke discussie over het antwoordmodel alsook de vraag of bepaalde tentamenvragen gesteld mochten worden niet aan de orde kunnen komen. Appellante werpt dan ook tevergeefs inhoudelijke bezwaren op tegen het antwoordmodel. Ook voert zij tevergeefs aan dat vraag 11 van het tentamen betrekking heeft op geschrapte studiestof. Over het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel stelt het College vast dat de door appellante aangehaalde zaak betrekking heeft op hetzelfde tentamen en op dezelfde vraag 10. Het College stelt voorts vast dat het CBE in die zaak heeft geoordeeld dat de examinator niet in redelijkheid vraag 10 heeft kunnen stellen, omdat paragraaf 4.9 expliciet niet tot de studiestof behoort. Volgens het CBE heeft de examinator in die zaak onvoldoende gemotiveerd waarom de vraag wel gesteld kon worden. In de beslissing van het CBE die thans voor ligt, is het CBE niet op het beroep op het gelijkheidsbeginsel ingegaan. Appellante voert dan ook terecht aan dat de beslissing van het CBE in zoverre gebrekkig is gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 19 september 2018 dient te worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van deze uitspraak opnieuw te beslissen op het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 17 juli 2018.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 19 september 2018, kenmerk U2018/07707/MIC, CBE 2018-150;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/200**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	4 april 2019
Partijen	:	appellante en het CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	contractstudent bevoegdheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid
Uitspraak	:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.1. Het College overweegt ambtshalve het volgende. 2.2. Ingevolge artikel 7.66 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) oordeelt het College over het beroep dat betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Ingevolge artikel 7.59a, derde lid, wordt onder “betrokkene” verstaan: een student, een aanstaand student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus. 2.3. Uit het voorgaande volgt dat toegang tot het College is voorbehouden aan een betrokkene als bedoeld in artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. In die bepaling is uitputtend geregeld welke categorieën van personen daaronder moeten worden begrepen. Uit de door verweerder ter zitting overgelegde uitdraai van de studentenadministratie blijkt dat appellante was ingeschreven als contractstudent. Een contractstudent behoort niet tot één van de genoemde categorieën. Appellante heeft voorts ook niet aangetoond dat zij student was in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Dat appellante de inschrijving heeft beleefd als inschrijving als student in voorbedoelde zin, is niet van belang. En dat de examencommissie haar in eerste instantie heeft aangezien voor student in de zin van de WHW, leidt evenmin tot een ander oordeel, nu daarmee nog steeds geen inschrijving als student bestaat. Appellante is derhalve geen betrokkene in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Gelet hierop is het College onbevoegd van het beroep kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 18 april 2018 heeft de examencommissie aan appellante gemeld dat zij de herkansingstoets (de miniles) niet op de voorschreven wijze heeft afgelegd, waarmee niet is voldaan aan de door de examencommissie vooraf gestelde voorwaarden.

Bij beslissing van 16 oktober 2018 heeft verweerder zich niet bevoegd geacht om van het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep kennis te nemen.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 februari 2019, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve het volgende.

2.2. Ingevolge artikel 7.66 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) oordeelt het College over het beroep dat betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.
Ingevolge artikel 7.59a, derde lid, wordt onder “betrokkene” verstaan: een student, een aanstaand student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus.

2.3. Uit het voorgaande volgt dat toegang tot het College is voorbehouden aan een betrokkene als bedoeld in artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. In die bepaling is uitputtend geregeld welke categorieën van personen daaronder moeten worden begrepen. Uit de door verweerder ter zitting overgelegde uitdraai van de studentenadministratie blijkt dat appellante was ingeschreven als contractstudent. Een contractstudent behoort niet tot één van de genoemde categorieën. Appellante heeft voorts ook niet aangetoond dat zij student was in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Dat appellante de inschrijving heeft beleefd als inschrijving als student in voorbedoelde zin, is niet van belang. En dat de examencommissie haar in eerste instantie heeft aangezien voor student in de zin van de WHW, leidt evenmin tot een ander oordeel, nu daarmee nog steeds geen inschrijving als student bestaat. Appellante is derhalve geen betrokkene in de zin van artikel 7.59a, derde lid, van de WHW. Gelet hierop is het College onbevoegd van het beroep kennis te nemen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in aanwezigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/201.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 januari 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden rechtsmiddel studentendecaan studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 5.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College overweegt dat appellant weliswaar tijdens zijn tweede studiejaar 27 studiepunten heeft gehaald voor vakken uit het tweede studiejaar, maar dat dit onverlet laat dat hij vanwege het niet halen van het vak Statistiek niet de 60 vereiste studiepunten voor het eerste jaar heeft gehaald. Hierbij tekent het College aan dat appellant tijdens het tweede studiejaar is gewezen op het belang van het halen van de studiepunten uit het eerste studiejaar. Voor zover appellant zich met zijn stelling over zijn geschiktheid voor de opleiding beoogt te keren tegen het hanteren van de uit de OER volgende studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in geval van een uitgesteld studieadvies, overweegt het College dat de WHW het vaststellen van de studievoorgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Het College ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de in dit geval gehanteerde studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is. De door appellant bedoelde opmerkingen van de minister maken dit niet anders. Die opmerkingen geven weliswaar blijk van een politieke of maatschappelijke discussie over de studievoortgangsnorm, maar die hebben thans niet tot nieuwe wetgeving geleid. Het staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase niet volledig had afgerond. Dit is in het algemeen een gegeven dat kan duiden op ongeschiktheid voor de opleiding. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid is echter tevens een op de persoon toegesneden beoordeling noodzakelijk. Hieromtrent overweegt het College het volgende. Appellant heeft de door hem ingeroepen omstandigheden bestaande uit stress en oververmoeidheid die in zijn tweede studiejaar aan de orde zouden zijn geweest, eerst bij de studentendecaan gemeld, toen het vak Statistiek reeds -onvoldoende- was afgerond. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht het standpunt ingenomen dat appellant de studentendecaan hierdoor de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren en te begeleiden. Dit heeft als gevolg dat thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de genoemde persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Datzelfde geldt voor de overige door appellant aangevoerde omstandigheden, zoals de omstandigheid dat hij te

kampen had met de gevolgen van de scheiding, tien jaar eerder, van zijn ouders. Verder ziet het College in hetgeen appellant naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het advies van de studentendecaan onzorgvuldig tot stand is gekomen. Zo is niet gebleken dat de studentendecaan relevante omstandigheden, voor zover die bij de decaan bekend konden zijn, buiten beschouwing heeft gelaten. Hierbij merkt het College op dat uit de stukken valt op te maken dat er regelmatig contact is geweest tussen de studentendecaan en appellant. Voorts overweegt het College dat appellant niet op andere wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden er toe hebben geleid dat hij niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Hierbij heeft verweerder van belang mogen achten dat appellant in de periode dat het vak Statistiek speelde, wel in staat is gebleken andere tentamens met succes af te ronden. Verder merkt het College op dat aan het einde van het eerste studiejaar het geven van een studieadvies aan appellant werd uitgesteld in verband met het bijwonen door appellant van een herdenkingsdienst in het buitenland vanwege het overlijden van zijn oma. Hierdoor kon appellant bepaalde herkansingen feitelijk niet bijwonen. Deze omstandigheid deed zich niet voor in zijn tweede studiejaar. In de omstandigheid die in het eerste studiejaar van appellant heeft geleid tot een uitgesteld studieadvies hoefde het CBE, in navolging van de examencommissie, derhalve geen verband te zien met het niet halen van de studievoortgangsnorm in zijn tweede studiejaar.
Ten aanzien van de stelling van appellant dat de examencommissie het door hem in het eerste studiejaar gedane verzoek om een extra herkansing voor het vak Statistiek ten onrechte heeft afgewezen, stelt het College vast dat appellant tegen die beslissing geen rechtsmiddel heeft aangewend. Voor zover appellant beoogt te betogen dat het CBE het administratief beroep tegen de BNSA ook had moeten opvatten als een rechtsmiddel tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing, volgt het College appellant daarin niet. Hierbij is van belang dat ten tijde van het indienen van het administratief beroep de termijn om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing al was verstreken. Het vorenstaande betekent dat de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing in het kader van het onderhavige geding niet ter discussie kan worden gesteld.
Tenslotte overweegt het College dat bij de beslissing inzake de BNSA een beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van appellant heeft plaatsgevonden. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, kan niet worden vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden de oorzaak waren van het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Naast de beoordeling die door het CBE, in navolging van de examencommissie, is gegeven van de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangedragen, is voor een toetsing aan een hardheidsclausule, zoals appellant wenst, geen plaats. De OER voorziet namelijk niet in een hardheidsclausule in het kader waarvan de persoonlijke omstandigheden wederom zouden moeten worden afgewogen in een geval als hier aan de orde. De WHW verplicht daar overigens ook niet toe.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de examencommissie van de opleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 9 november 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 19 december 2018, waar appellant, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en F.J.A.E. de Bruin, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie was L. de Bruijn aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in zijn eerste jaar van inschrijving voor de opleiding Aviation 33 studiepunten gehaald. Hiermee voldeed hij niet aan de studievoortgangsnorm. De examencommissie heeft aan het einde van het eerste studiejaar besloten het geven van een studieadvies uit te stellen tot het eind van het tweede jaar van inschrijving.

2.2. Op grond van artikel 5.2 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam (OER) heeft een studieadvies aan het eind van het tweede jaar van inschrijving een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, aan het einde van zijn tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft gehaald. Dit betekent in het geval van appellant dat hij aan het einde van het tweede studiejaar alle 60 studiepunten diende te halen uit de propedeutische fase.

2.3. Vast staat dat appellant aan het einde van het tweede studiejaar 57 studiepunten heeft gehaald en daarmee niet voldeed aan de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten. Appellant heeft het vak Statistiek (3 studiepunten) niet gehaald. Gelet hierop acht de examencommissie appellant niet geschikt voor de opleiding Aviation en heeft daarom besloten appellant een BNSA te geven. De examencommissie heeft bij haar beslissing, met verwijzing naar een advies van de studentendecaan, erop gewezen dat er weliswaar sprake is van persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellant, maar dat het causaal verband tussen die omstandigheden en het niet halen van het vak Statistiek niet is gebleken. Hierbij heeft de examencommissie betrokken dat appellant in de periode dat het vak Statistiek werd afgenomen wel andere vakken met succes heeft afgerond. Ook heeft de examencommissie van belang geacht dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden dusdanig laat heeft gemeld dat de studentendecaan niet in de gelegenheid is geweest om appellant tijdig te begeleiden en te monitoren.

Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Het CBE heeft daarbij de examencommissie gevolgd in zijn oordeel dat niet is gebleken van een causaal verband tussen de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Ter zitting heeft het CBE erop gewezen dat het vak Statistiek voor appellant een te moeilijk vak is gebleken, gezien de lage score die hij heeft gehaald voor de verschillende tentamens die hij voor dat vak heeft gemaakt.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de handhaving van de BNSA. Hij wijst erop dat hij, naast de 57 studiepunten uit de propedeutische fase in twee jaar studie, tijdens zijn tweede studiejaar daarbij ook nog 27 studiepunten uit dat studiejaar heeft gehaald. Volgens appellant kan hij hiermee redelijkerwijs niet ongeschikt worden geacht voor de opleiding Aviation. Appellant wijst in dit kader ook op uitlatingen van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap die ertoe strekken dat het halen van 60 studiepunten een te strenge studievoortgangsnorm is. Verder betoogt appellant dat er persoonlijke omstandigheden, zoals stress en oververmoeidheid (mede veroorzaakt door andere werkzaamheden en sporten), aan de orde waren en dat ook de scheiding van zijn ouders van tien jaar eerder hem hinderde in zijn tweede studiejaar. Appellant voert aan dat het advies van de studentendecaan niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Verder heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, volgens appellant onvoldoende betekenis aan zijn persoonlijke omstandigheden toegekend. Ook voert appellant aan dat de examencommissie in het eerste studiejaar zijn verzoek om een extra herkansing voor het vak Statistiek ten onrechte heeft afgewezen. Appellant stelt verder dat in zijn geval een hardheidsclausule had moeten worden toegepast.

2.5. Het College overweegt dat appellant weliswaar tijdens zijn tweede studiejaar 27 studiepunten heeft gehaald voor vakken uit het tweede studiejaar, maar dat dit onverlet laat dat hij vanwege het niet halen van het vak Statistiek niet de 60 vereiste studiepunten voor het eerste jaar heeft gehaald. Hierbij tekent het College aan dat appellant tijdens het tweede studiejaar is gewezen op het belang van het halen van de studiepunten uit het eerste studiejaar. Voor zover appellant zich met zijn stelling over zijn geschiktheid voor de opleiding beoogt te keren tegen het hanteren van de uit de OER volgende studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in geval van een uitgesteld studieadvies, overweegt het College dat de WHW het vaststellen van de studievoorgangsnorm overlaat aan de instellingen. Slechts als deze in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is, kan het College het algemeen verbindend voorschrift waarin de norm is opgenomen buiten toepassing laten. Het College ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de in dit geval gehanteerde studievoortgangsnorm van 60 studiepunten in strijd is met de wet of kennelijk onredelijk is. De door appellant bedoelde opmerkingen van de minister maken dit niet anders. Die opmerkingen geven weliswaar blijk van een politieke of maatschappelijke discussie over de studievoortgangsnorm, maar die hebben thans niet tot nieuwe wetgeving geleid.
Het staat vast dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase niet volledig had afgerond. Dit is in het algemeen een gegeven dat kan duiden op ongeschiktheid voor de opleiding. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid is echter tevens een op de persoon toegesneden beoordeling noodzakelijk. Hieromtrent overweegt het College het volgende. Appellant heeft de door hem ingeroepen omstandigheden bestaande uit stress en oververmoeidheid die in zijn tweede studiejaar aan de orde zouden zijn geweest, eerst bij de studentendecaan gemeld, toen het vak Statistiek reeds -onvoldoende- was afgerond. Naar het oordeel van het College heeft het CBE terecht het standpunt ingenomen dat appellant de studentendecaan hierdoor de mogelijkheid heeft ontnomen hem te monitoren en te begeleiden. Dit heeft als gevolg dat thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de genoemde persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm. Datzelfde geldt voor de overige door appellant aangevoerde omstandigheden, zoals de omstandigheid dat hij te kampen had met de gevolgen van de scheiding, tien jaar eerder, van zijn ouders. Verder ziet het College in hetgeen appellant naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het advies van de studentendecaan onzorgvuldig tot stand is gekomen. Zo is niet gebleken dat de studentendecaan relevante omstandigheden, voor zover die bij de decaan bekend konden zijn, buiten beschouwing heeft gelaten. Hierbij merkt het College op dat uit de stukken valt op te maken dat er regelmatig contact is geweest tussen de studentendecaan en appellant. Voorts overweegt het College dat appellant niet op andere wijze aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem gestelde persoonlijke

omstandigheden er toe hebben geleid dat hij niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Hierbij heeft verweerder van belang mogen achten dat appellant in de periode dat het vak Statistiek speelde, wel in staat is gebleken andere tentamens met succes af te ronden. Verder merkt het College op dat aan het einde van het eerste studiejaar het geven van een studieadvies aan appellant werd uitgesteld in verband met het bijwonen door appellant van een herdenkingsdienst in het buitenland vanwege het overlijden van zijn oma. Hierdoor kon appellant bepaalde herkansingen feitelijk niet bijwonen. Deze omstandigheid deed zich niet voor in zijn tweede studiejaar. In de omstandigheid die in het eerste studiejaar van appellant heeft geleid tot een uitgesteld studieadvies hoefde het CBE, in navolging van de examencommissie, derhalve geen verband te zien met het niet halen van de studievoortgangsnorm in zijn tweede studiejaar.
Ten aanzien van de stelling van appellant dat de examencommissie het door hem in het eerste studiejaar gedane verzoek om een extra herkansing voor het vak Statistiek ten onrechte heeft afgewezen, stelt het College vast dat appellant tegen die beslissing geen rechtsmiddel heeft aangewend. Voor zover appellant beoogt te betogen dat het CBE het administratief beroep tegen de BNSA ook had moeten opvatten als een rechtsmiddel tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing, volgt het College appellant daarin niet. Hierbij is van belang dat ten tijde van het indienen van het administratief beroep de termijn om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing al was verstreken. Het vorenstaande betekent dat de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing in het kader van het onderhavige geding niet ter discussie kan worden gesteld.
Tenslotte overweegt het College dat bij de beslissing inzake de BNSA een beoordeling van de persoonlijke omstandigheden van appellant heeft plaatsgevonden. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, kan niet worden vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden de oorzaak waren van het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Naast de beoordeling die door het CBE, in navolging van de examencommissie, is gegeven van de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangedragen, is voor een toetsing aan een hardheidsclausule, zoals appellant wenst, geen plaats. De OER voorziet namelijk niet in een hardheidsclausule in het kader waarvan de persoonlijke omstandigheden wederom zouden moeten worden afgewogen in een geval als hier aan de orde. De WHW verplicht daar overigens ook niet toe.
De betogen falen.

2.6. Gezien het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/202**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Drop
Datum uitspraak	:	14 maart 2019
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 4.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat het CBE een onjuist oordeel heeft gegeven. Vast staat dat appellant aan het einde van het studiejaar 2017-2018 niet aan de studievoortgangsnorm van het behalen van 70% van studiepunten van de openstaande propedeuse vakken, heeft voldaan. Voor zover appellant beoogt te stellen dat deze aangepaste norm niet mocht worden gesteld, volgt het CBHO deze stelling niet. De norm is in lijn met artikel 4.3, achtste lid van de OER en artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW. Verder is niet betwist dat appellant in het studiejaar 2017-2018 geen persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld. Appellant wist dan wel behoorde ervan op de hoogte te zijn dat persoonlijke omstandigheden tijdig aan de studentendecaan moesten worden gemeld. Dit geldt temeer nu appellant aan het einde van het studiejaar 2016-2017 uitstel van het geven van het bindend studieadvies heeft gekregen en hij in de uitstelbrief van 22 augustus 2017 nadrukkelijk erop is gewezen dat mochten zich in de toekomst bijzondere omstandigheden voordoen die van invloed zijn op zijn studievoortgang, appellant deze tijdig en op de voorgeschreven wijze moest melden bij de studentendecaan. Het lag derhalve op de weg van appellant om tijdig eventuele persoonlijke omstandigheden te melden en studiebegeleiding in te roepen. Dat hij dit niet heeft gedaan, dient voor zijn rekening en risico te komen. Daar komt bij dat appellant zijn gestelde persoonlijke omstandigheden ook niet aannemelijk heeft gemaakt nu hij deze niet met stukken heeft gestaafd. Uit de studieresultaten van appellant lijkt verder te kunnen worden afgeleid dat hij in het tweede studiejaar geen prioriteit heeft gegeven aan het behalen van propedeusevakken terwijl hij in eerdergenoemde brief van 22 augustus 2017 nadrukkelijk erop is gewezen dat het hem is toegestaan een deel van de tweedejaarsvakken te volgen en af te ronden maar dat hij voorrang moest geven aan de afronding van het eerste jaar. Ook dit dient voor rekening en risico van appellant te komen. Uit de studieresultaten van appellant kan verder niet worden opgemaakt dat hij in het tweede semester minder goed heeft gepresteerd als gevolg van persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft in zowel het eerste als het tweede semester van het studiejaar 2017-2018 drie vakken, waarvan één eerstejaarsvak, behaald. In zijn verweerschrift van 8 januari 2019 en ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat het argument dat appellant moeite zou hebben met het behalen van de kwantitatieve vakken, niet ten grondslag ligt aan het BNSA. Derhalve gaat het College niet in op hetgeen appellant op dit punt heeft aangevoerd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 augustus 2018 heeft de decaan van de Tilburgse School voor Economie en Management (hierna: de decaan) appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding International Business Administration (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 20 september 2018 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 februari 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie van de Tilburgse School voor Economie en Management waren aanwezig mr. A. Turgut, secretaris, en prof. mr. N. Gubbels, vice-voorzitter.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 4.3, tweede lid, aanhef en onder b, van het Onderwijs- en Examenreglement 2017/2018 voor de opleiding (hierna: de OER) ontvangt de student een BNSA wanneer de studievoortgang in de opleiding minder dan 42 studiepunten is.
Ingevolge het derde lid, aanhef en onder c, kan het BNSA worden uitgesteld tot het eind van het volgende studiejaar indien sprake is van persoonlijke omstandigheden in geval van: ziekte, een lichamelijke, zintuiglijke of andere functiebeperking, zwangerschap, bijzondere familieomstandigheden of een topsportstatus erkend door het College van Bestuur.

Ingevolge het vierde lid worden deze omstandigheden alleen in overweging genomen voor zover deze hebben geleid tot het niet behalen van het vereiste aantal studiepunten. Bovendien moeten deze omstandigheden binnen twee maanden na het begin van de omstandigheden door de student zelf of namens hem/haar aan een studentendecaan zijn gemeld.
Ingevolge het vijfde lid moeten studenten die persoonlijke omstandigheden aanvoeren, deze kunnen staven. Ter beoordeling van de aangevoerde omstandigheden kan de Examencommissie advies inwinnen bij een studentendecaan of een andere deskundige.
Ingevolge het achtste lid ontvangt de student, indien het bindend studieadvies na toepassing van het derde lid, aanhef en onder c, aan het eind van het studiejaar wordt uitgesteld, aan het eind van het volgende studiejaar een bindend studieadvies met aangepaste voorwaarden. Voor dit bindend studieadvies dient de student 70% van de resterende studiepunten van het eerste jaar te hebben behaald.
Ingevolge het negende lid worden het bindend studieadvies namens de decaan van de faculteit door de Examencommissie gegeven.

Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.2. Appellant is per 1 september 2016 gestart met de opleiding. Aan het einde van het eerste studiejaar 2016-2017 heeft hij niet voldaan aan de studievoortgangsnorm van 42 studiepunten als bedoeld in artikel 4.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de OER. Appellant heeft in totaal 39 studiepunten van het propedeutisch programma behaald. De decaan heeft appellant in kennis gesteld van het voornemen hem een BNSA te geven. Naar aanleiding van de ingebrachte zienswijze van appellant heeft de decaan appellant bij beslissing van 22 augustus 2017 een uitgesteld bindend studieadvies verleend wegens persoonlijke omstandigheden. In de beslissing is vermeld dat in het studiejaar 2017-2018 70% van de studiepunten van de nog openstaande vakken van het eerste studiejaar behaald moesten zijn (te weten 14,7 studiepunten). Aan het einde van het tweede studiejaar heeft appellant niet aan deze norm voldaan. Hij heeft in totaal 12 studiepunten van vakken van het eerste jaar behaald. Gelet hierop heeft de decaan appellant een BNSA gegeven.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de decaan in stand gelaten. Daarbij heeft het CBE het volgende overwogen. Het lag op de weg van appellant om voorrang te geven aan het behalen van eerstejaarsvakken. Het dient voor risico van appellant te komen dat hij ervoor heeft gekozen om tweedejaarsvakken te volgen en tentamens in die vakken af te leggen terwijl hij nog niet aan de gestelde norm voor de eerstejaarsvakken voldeed. Verder heeft appellant in het studiejaar 2017-2018 geen persoonlijke omstandigheden gemeld bij de studentendecaan. De in het beroep bij het CBE aangevoerde omstandigheden zijn niet gestaafd en verder kan niet worden vastgesteld dat een causaal verband bestaat tussen deze omstandigheden en het niet behaald hebben van de gestelde norm, aldus het CBE.

2.4. Volgens appellant is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Hij voert het volgende aan. De decaan heeft een nieuw bindend studieadvies gegeven met een andere norm, te weten 70% van de studiepunten van de openstaande eerstejaarsvakken. Het oorspronkelijke studieadvies hield in dat 42 studiepunten moesten zijn behaald en aan deze norm is aan het einde van het tweede studiejaar voldaan. Appellant had zelf niet door dat de in beroep bij het CBE naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden – die zich voordeden in het tweede semester van het studiejaar - een negatieve invloed hadden op zijn studieresultaten. Hij is op geen enkele manier begeleid vanuit de universiteit en is ook niet gewaarschuwd toen hij dreigde niet aan de norm te zullen voldoen. Appellant was zich ervan bewust dat hij prioriteit moest geven aan het behalen van eerstejaarsvakken maar heeft in overleg met de programmacoördinator besloten bepaalde tweedejaarsvakken te volgen. Vanuit de universiteit is herhaaldelijk gesteld dat appellant moeilijkheden zou hebben met het behalen van kwantitatieve vakken.

Appellant betwist dit en wijst erop dat hij de kwantitatieve eerstejaarsvakken Mathematics 1, Finance 1, Financial accounting en Economics 2 heeft behaald.

2.4.1. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat het CBE een onjuist oordeel heeft gegeven. Vast staat dat appellant aan het einde van het studiejaar 2017-2018 niet aan de studievoortgangsnorm van het behalen van 70% van studiepunten van de openstaande propedeuse vakken, heeft voldaan. Voor zover appellant beoogt te stellen dat deze aangepaste norm niet mocht worden gesteld, volgt het CBHO deze stelling niet. De norm is in lijn met artikel 4.3, achtste lid van de OER en artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW. Verder is niet betwist dat appellant in het studiejaar 2017-2018 geen persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan heeft gemeld. Appellant wist dan wel behoorde ervan op de hoogte te zijn dat persoonlijke omstandigheden tijdig aan de studentendecaan moesten worden gemeld. Dit geldt temeer nu appellant aan het einde van het studiejaar 2016-2017 uitstel van het geven van het bindend studieadvies heeft gekregen en hij in de uitstelbrief van 22 augustus 2017 nadrukkelijk erop is gewezen dat mochten zich in de toekomst bijzondere omstandigheden voordoen die van invloed zijn op zijn studievoortgang, appellant deze tijdig en op de voorgeschreven wijze moest melden bij de studentendecaan. Het lag derhalve op de weg van appellant om tijdig eventuele persoonlijke omstandigheden te melden en studiebegeleiding in te roepen. Dat hij dit niet heeft gedaan, dient voor zijn rekening en risico te komen. Daar komt bij dat appellant zijn gestelde persoonlijke omstandigheden ook niet aannemelijk heeft gemaakt nu hij deze niet met stukken heeft gestaafd. Uit de studieresultaten van appellant lijkt verder te kunnen worden afgeleid dat hij in het tweede studiejaar geen prioriteit heeft gegeven aan het behalen van propedeusevakken terwijl hij in eerdergenoemde brief van 22 augustus 2017 nadrukkelijk erop is gewezen dat het hem is toegestaan een deel van de tweedejaarsvakken te volgen en af te ronden maar dat hij voorrang moest geven aan de afronding van het eerste jaar. Ook dit dient voor rekening en risico van appellant te komen. Uit de studieresultaten van appellant kan verder niet worden opgemaakt dat hij in het tweede semester minder goed heeft gepresteerd als gevolg van persoonlijke omstandigheden. Appellant heeft in zowel het eerste als het tweede semester van het studiejaar 2017-2018 drie vakken, waarvan één eerstejaarsvak, behaald. In zijn verweerschrift van 8 januari 2019 en ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat het argument dat appellant moeite zou hebben met het behalen van de kwantitatieve vakken, niet ten grondslag ligt aan het BNSA. Derhalve gaat het College niet in op hetgeen appellant op dit punt heeft aangevoerd.
Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J. TH. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/203**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Drop
Datum uitspraak	:	16 april 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 10.10 UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 31 OER: artikel 33
Uitspraak	:	ongegrond, wel proceskostenvergoeding
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert het volgende aan. De beslissing om een BNSA te geven is onbevoegd genomen nu de beslissing niet door de decaan maar de voorzitter van de examencommissie is genomen. Aan het einde van het eerste studiejaar gold de studievoortgangsnorm van 42 studiepunten. Aan het einde van het derde studiejaar diende zij te voldoen aan de 70%-norm hetgeen erop neerkomt dat zij in totaal 51 studiepunten van de propedeutische fase behaald moest hebben. Feitelijk betekent dit dat daarmee aan appellante een zwaardere norm is opgelegd dan aan studenten die niet te maken hebben gehad met persoonlijke omstandigheden. Dit is niet toegestaan. In dit verband verwijst appellante naar de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (hierna: de minister) van 9 september 2016 (Tweede Kamer vergaderjaar 2015-2016, 31 288, nr. 553). Voor haar had nog steeds de voortgangsnorm van 42 studiepunten moeten gelden en aan deze norm had zij aan het einde van het derde studiejaar voldaan. Volgens appellante dienen de door haar aangevoerde omstandigheden als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 31, zevende lid, van de OER (welk artikel is gebaseerd op artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008) te worden aangemerkt en vallen deze onder de noemer “ bijzondere familieomstandigheden”. De omstandigheden zijn ten onrechte niet meegewogen bij het geven van het BNSA. Voor zover de omstandigheden niet als zodanig kunnen worden aangemerkt, diende haar betoog te worden opgevat als een beroep op de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 33 van de OER. Appellante wijst erop dat haar belangen bij afstuderen zwaarwegend zijn en dat zij ook studiepunten uit andere studiejaren heeft behaald. 2.4.1. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij betoogt dat het BNSA onbevoegd is genomen nu hieruit niet blijkt dat de beslissing namens de decaan is genomen. Uit artikel 31, vijfde lid, van de OER volgt dat de voorzitter bevoegd is alle besluiten inzake het studieadvies namens de decaan te nemen. Ingevolge artikel 10.10 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient een krachtens mandaat genomen besluit te vermelden namens welk bestuursorgaan het besluit is genomen. In strijd met deze bepaling vermeldt het BNSA niet dat het namens de decaan is genomen. Appellante is hierdoor echter niet in haar belangen geschaad nu de voorzitter materieel

bevoegd is het BNSA te geven. Het College ziet gelet hierop aanleiding het geconstateerde gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren.
2.4.2. Vaststaat dat appellante aan het einde van het studiejaar 2017-2018 niet aan de studievoortgangsnorm van het behalen van ten minste 70% van studiepunten van de openstaande propedeuse vakken, heeft voldaan. De stelling van appellante dat de aangepaste norm niet mocht worden gesteld, volgt het College niet. Uit artikel 31, derde lid, onder 3.4, van de OER en artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW volgt dat een aangepaste norm mocht worden gesteld. Anders dan appellante stelt, valt dit ook uit voormelde brief van de minister af te leiden. Op pagina 2 van de brief is immers vermeld: “Als in verband met persoonlijke omstandigheden die in het eerste studiejaar zijn opgetreden geen oordeel kan worden gegeven over de ongeschiktheid van de student, dan kan dat oordeel tot een later moment worden uitgesteld. De instelling kan voor de betreffende studenten een aangepaste norm hanteren of nadere voorwaarden stellen”. Het College acht de aangepaste norm verder niet onredelijk. Ter zitting van het College heeft appellante nog gesteld dat een eerstejaarsstudent zonder persoonlijke omstandigheden met 42 studiepunten mag doorstuderen en vervolgens in het tweede jaar 0 studiepunten kan behalen maar dan alsnog de studie mag voortzetten terwijl in het geval van appellant een strengere studievoortgangsnorm wordt gesteld. Deze vergelijking gaat niet op. Het CBE heeft ter zitting terecht naar voren gebracht dat een student in staat moet worden geacht in een bepaald studiejaar een substantieel aantal studiepunten te behalen en dat een student die aan het einde van het eerste studiejaar 42 studiepunten heeft behaald, dit reeds heeft aangetoond, en appellante nog niet. Voor appellante is ook geen zwaardere eis gesteld dan voor studenten zonder persoonlijke omstandigheden nu appellant immers over een periode van drie studiejaren 51 studiepunten diende te behalen.
2.4.3. Appellante is in september 2015 gestart met de opleiding. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij 30 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Zij heeft een uitgesteld studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Daarbij is de norm gesteld dat zij aan het einde van het tweede studiejaar ten minste 70% van de studiepunten van de nog openstaande vakken van de propedeutische vakken behaald moest hebben. Aan het einde van het tweede studiejaar heeft appellante 0 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Appellante heeft wederom een uitgesteld studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Daarbij is wederom voormelde 70%-norm gesteld. Gelet op het aantal in het eerste jaar behaalde punten had appellante op grond hiervan in het derde studiejaar ten minste 21 studiepunten van de propedeutische fase behaald moeten hebben. Zij heeft slechts 12 studiepunten van eerstejaarsvakken behaald. Het College is van oordeel dat het, gelet op de studieresultaten van appellante in de afgelopen drie studiejaren, niet aannemelijk is dat zij haar studie binnen afzienbare termijn zal afronden. De door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, zoals het overlijden van haar grootmoeder, het vertrek van haar oppas en haar huwelijksproblemen, verklaren het geringe aantal in die drie jaren behaalde studiepunten onvoldoende. Ook is niet aannemelijk geworden dat appellante haar studie alsnog binnen afzienbare tijd zal

kunnen afronden. Het CBE is terecht tot zijn oordeel gekomen. Reeds hierom had het CBE ook geen aanleiding behoeven te zien voor toepassing van de hardheidsclausule.
2.4.4. Gelet op het vorenstaande faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 augustus 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Tilburg Law School (hierna: de voorzitter) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Global Law (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 20 september 2018 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 februari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts was mr. P. Snoep aanwezig namens de examencommissie van de Tilburg Law School.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, onder 1.1, van het Onderwijs- en Examenreglement Bacheloropleidingen van Tilburg School Law voor het studiejaar 2017/2018 (hierna: de OER) ontvangt de student aan het einde van het eerste studiejaar een studieadvies over de voortzetting van de opleiding. Dit kan ook een uitgesteld advies zijn. De propedeutische fase omvat een eerste periode in de bacheloropleiding met een studiebelasting van 60 studiepunten.

Ingevolge het tweede lid, onder 1.4, wordt een afwijzend studieadvies gegeven indien in de propedeutische fase minder dan 42 studiepunten zijn behaald.
Ingevolge het derde lid, onder 3.1, aanhef en onder b, wordt het studieadvies uitgesteld wanneer er sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in lid 7.
Ingevolge het derde lid, onder 3.4, ontvangt de student, indien het studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden wordt uitgesteld, aan het eind van het daarop volgende studiejaar een studieadvies als bedoeld in het eerste lid. De examencommissie kan nadere eisen stellen aan het te behalen studiepunten.
Ingevolge het vijfde lid worden alle besluiten inzake het studieadvies namens en onder verantwoordelijkheid van de decaan genomen door de voorzitter van de examencommissie.
Ingevolge het zesde lid ontvangt de student, indien wegens persoonlijke omstandigheden een uitgesteld studieadvies is uitgebracht, aan het einde van het daarop volgende studiejaar een studieadvies waaraan een afwijzing is verbonden indien voor het eind van dat studiejaar niet de volledige 60 studiepunten zijn behaald voor alle onderdelen van de propedeutische fase.
Ingevolge het zevende lid, onder 7.1, worden, voor zover hier van belang, bij het oordeel over een uitgesteld studieadvies uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden in aanmerking genomen: ziekte, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis, zwangerschap en bijzondere familieomstandigheden, indien en voor zover deze omstandigheden ertoe hebben geleid dat het vereiste aantal studiepunten niet is behaald.
Ingevolge het zevende lid, onder 7.2, worden persoonlijke omstandigheden uitsluitend in aanmerking genomen indien deze zo spoedig als redelijkerwijs verwacht mag worden, door of namens betrokken zijn gemeld aan de studieadviseur of aan een studentendecaan.
Ingevolge het zevende lid, onder 7.3, dient de student die zich beroept op persoonlijke omstandigheden, deze aan te tonen.
Ingevolge artikel 33, eerste lid, is de examencommissie bevoegd om in geval van onbillijkheden van overwegende aard in individuele gevallen ten voordele van de student een uitzondering te maken op de OER.

Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 (www.cbho.nl) is het niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en de studievertraging aan te tonen. Voldoende is de gestelde persoonlijke omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan de examencommissie om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.2. Appellante is per 1 september 2015 gestart met de opleiding. In verband met persoonlijke omstandigheden heeft appellante zowel in het studiejaar 2015-2016 als in het studiejaar 2016-2017 een uitgesteld studieadvies gekregen. Appellante diende aan het einde van het studiejaar 2017-2018 te voldoen aan de norm van het behalen van ten minste 70% van de studiepunten van de nog openstaande eerstejaarsvakken. Nu zij nog 30 studiepunten voor het eerste jaar diende te behalen, kwam deze norm voor haar neer op het behalen van ten minste 21 studiepunten. Appellante heeft aan het einde van het derde studiejaar 2017-2018 niet aan deze norm voldaan nu zij 12 studiepunten voor eerstejaarsvakken heeft behaald. Gelet hierop heeft de voorzitter appellante een BNSA gegeven.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat niet gezegd kan worden dat de voorzitter niet in redelijkheid het BNSA heeft kunnen geven. Daarbij heeft het CBE het volgende overwogen. Appellante heeft het vertrek van haar oppas, huwelijksproblemen en het ervaren van stalking als bijzondere omstandigheden aangevoerd. Het CBE acht aannemelijk dat deze omstandigheden serieuze gevolgen kunnen hebben voor het leven van appellante, maar het CBE is met de voorzitter van oordeel dat het geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 31, zevende lid, van de OER zodat deze omstandigheden terecht niet zijn meegewogen bij het oordeel over het uitgestelde BNSA. Appellante heeft op 27 juni 2018 melding gemaakt bij de studentendecaan van een nieuwe persoonlijke omstandigheid, te weten het overlijden van haar grootmoeder, die van invloed zou zijn geweest op het niet behalen van haar herkansing voor het vak Economics for Lawyers op 23 mei 2018. Ook al moet worden aangenomen dat een causaal verband

bestaat tussen deze omstandigheden en het niet behalen van het vak, leidt dit niet tot een ander oordeel. Ook als appellente een voldoende voor dit vak had behaald, dan had zij niet aan de gestelde 70%-norm voldaan, aldus het CBE.

2.4. Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert het volgende aan. De beslissing om een BNSA te geven is onbevoegd genomen nu de beslissing niet door de decaan maar de voorzitter van de examencommissie is genomen. Aan het einde van het eerste studiejaar gold de studievoortgangsnorm van 42 studiepunten. Aan het einde van het derde studiejaar diende zij te voldoen aan de 70%-norm hetgeen erop neerkomt dat zij in totaal 51 studiepunten van de propedeutische fase behaald moest hebben. Feitelijk betekent dit dat daarmee aan appellante een zwaardere norm is opgelegd dan aan studenten die niet te maken hebben gehad met persoonlijke omstandigheden. Dit is niet toegestaan. In dit verband verwijst appellante naar de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (hierna: de minister) van 9 september 2016 (Tweede Kamer vergaderjaar 2015-2016, 31 288, nr. 553). Voor haar had nog steeds de voortgangsnorm van 42 studiepunten moeten gelden en aan deze norm had zij aan het einde van het derde studiejaar voldaan. Volgens appellante dienen de door haar aangevoerde omstandigheden als persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 31, zevende lid, van de OER (welk artikel is gebaseerd op artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008) te worden aangemerkt en vallen deze onder de noemer “ bijzondere familieomstandigheden”. De omstandigheden zijn ten onrechte niet meegewogen bij het geven van het BNSA. Voor zover de omstandigheden niet als zodanig kunnen worden aangemerkt, diende haar betoog te worden opgevat als een beroep op de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 33 van de OER. Appellante wijst erop dat haar belangen bij afstuderen zwaarwegend zijn en dat zij ook studiepunten uit andere studiejaren heeft behaald.

2.4.1. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij betoogt dat het BNSA onbevoegd is genomen nu hieruit niet blijkt dat de beslissing namens de decaan is genomen. Uit artikel 31, vijfde lid, van de OER volgt dat de voorzitter bevoegd is alle besluiten inzake het studieadvies namens de decaan te nemen. Ingevolge artikel 10.10 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient een krachtens mandaat genomen besluit te vermelden namens welk bestuursorgaan het besluit is genomen. In strijd met deze bepaling vermeldt het BNSA niet dat het namens de decaan is genomen. Appellante is hierdoor echter niet in haar belangen geschaad nu de voorzitter materieel bevoegd is het BNSA te geven. Het College ziet gelet hierop aanleiding het geconstateerde gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren.

2.4.2. Vaststaat dat appellante aan het einde van het studiejaar 2017-2018 niet aan de studievoortgangsnorm van het behalen van ten minste 70% van studiepunten van de openstaande propedeuse vakken, heeft voldaan. De stelling van appellante dat de aangepaste norm niet mocht worden gesteld, volgt het College niet. Uit artikel 31, derde lid, onder 3.4, van de OER en artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW volgt dat een aangepaste norm mocht worden gesteld. Anders dan appellante stelt, valt dit ook uit voormelde brief van de minister af te leiden. Op pagina 2 van de brief is immers vermeld: “*Als in verband met persoonlijke omstandigheden die in het eerste studiejaar zijn opgetreden geen oordeel kan worden gegeven over de ongeschiktheid van de student, dan kan dat oordeel tot een later moment worden uitgesteld. De instelling kan voor de betreffende studenten een aangepaste norm hanteren of nadere voorwaarden stellen”.* Het College acht de aangepaste norm verder niet onredelijk. Ter zitting van het College heeft appellante nog gesteld dat een eerstejaarsstudent zonder persoonlijke omstandigheden met 42 studiepunten mag doorstuderen en vervolgens in het tweede jaar 0 studiepunten kan behalen maar dan alsnog de studie mag voortzetten terwijl in het geval van appellant een strengere studievoortgangsnorm wordt gesteld. Deze vergelijking gaat niet op. Het CBE heeft ter zitting terecht naar voren gebracht dat een student in staat moet worden geacht in een bepaald studiejaar een substantieel aantal studiepunten te behalen en dat een student die aan het einde van het eerste studiejaar 42 studiepunten heeft behaald, dit reeds heeft aangetoond, en appellante nog niet. Voor appellante is ook geen zwaardere eis gesteld dan voor studenten zonder persoonlijke omstandigheden nu appellant immers over een periode van drie studiejaren 51 studiepunten diende te behalen.

2.4.3. Appellante is in september 2015 gestart met de opleiding. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft zij 30 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Zij heeft een uitgesteld studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Daarbij is de norm gesteld dat zij aan het einde van het tweede studiejaar ten minste 70% van de studiepunten van de nog openstaande vakken van de propedeutische vakken behaald moest hebben. Aan het einde van het tweede studiejaar heeft appellante 0 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Appellante heeft wederom een uitgesteld studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Daarbij is wederom voormelde 70%-norm gesteld. Gelet op het aantal in het eerste jaar behaalde punten had appellante op grond hiervan in het derde studiejaar ten minste 21 studiepunten van de propedeutische fase behaald moeten hebben. Zij heeft slechts 12 studiepunten van eerstejaarsvakken behaald. Het College is van oordeel dat het, gelet op de studieresultaten van appellante in de afgelopen drie studiejaren, niet aannemelijk is dat zij haar studie binnen afzienbare termijn zal afronden. De door appellante naar voren gebrachte omstandigheden, zoals het overlijden van haar grootmoeder, het vertrek van haar oppas en haar huwelijksproblemen, verklaren het geringe aantal in die drie jaren behaalde studiepunten onvoldoende. Ook is niet aannemelijk geworden dat appellante haar studie alsnog binnen afzienbare tijd zal kunnen afronden. Het CBE is terecht tot zijn oordeel gekomen. Reeds hierom had het CBE ook geen aanleiding behoeven te zien voor toepassing van de hardheidsclausule.

2.4.4. Gelet op het vorenstaande faalt het betoog.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Gelet op hetgeen in 2.4.1 is overwogen ziet het College aanleiding het CBE op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/204**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk Lubberdink en De Moor-van Vugt,
Datum uitspraak	:	18 april 20192018
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	causaal verband mantelzorg persoonlijke omstandigheden studentendecaan uitstel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 Reglement studieadvies en afwijzing
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Het College overweegt, met verwijzing naar de uitspraak van 16 mei 2018 in zaaknummer 2017/209 (www.cbho.nl), dat het niet aan een studente is om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. 2.6. Het College overweegt dat appellante haar omstandigheden wat het tweede jaar betreft weliswaar laat heeft gemeld bij de opleiding, maar dat betekent niet zonder meer dat de directeur met die relevante omstandigheden geen rekening behoefde te houden, ook in het licht van de voorgeschiedenis in dit geval van een uitgesteld advies in het eerste studiejaar. Bovendien zijn de studentendecanen ondanks de late melding in staat geweest om - voor appellante gunstige - adviezen over het oorzakelijk verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm te geven. In hun advies stellen de studentendecanen een oorzakelijk verband te zien tussen de bijzondere omstandigheden aan de kant van appellante en de studievoortgang. Verder heeft ook de studieadviseur een advies gegeven, waarin is vermeld dat zij het intrekken van het BNSA adviseert. Het College stelt vast dat het CBE, in navolging van de directeur, het bestaan van de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, te weten een ernstige depressie, als zodanig niet heeft betwist. Het College acht aannemelijk dat deze ernstige depressie de studieresultaten van appellante nadelig heeft beïnvloed. Gelet op de bovenvermelde uitspraak van 16 mei 2018 is het onder deze omstandigheden niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen, maar aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt. Naar het oordeel van het College is verweerder daar niet in geslaagd. Weliswaar heeft verweerder gewezen op de studiehouding en afwezigheid van appellante, maar appellante heeft adequaat weerlegd dat die de studieachterstand zouden verklaren. Zij heeft toegelicht dat

zij mede op advies van de studentendecaan zich in het tweede jaar heeft gericht op het halen van eerstejaars vakken. De eerstejaars vakken die appellante nog moest halen waren echter aan de orde in de latere periode van het studiejaar, juist toen zij te kampen had met een ernstige depressie.
Dit betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2018 heeft de directeur van de Rotterdam Business School van de Hogeschool Rotterdam (hierna: de directeur) namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding "Trade Management for Asia".

Bij beslissing van 31 oktober 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 januari 2019, waar appellante bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding is drs. B.J. ter Horst, opleidingsmanager, verschenen. Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst om verweerder in staat te stellen nadere informatie te verstrekken.

Verweerder en appellante hebben nadere stukken ingediend.

Zij hebben toestemming verleend voor het achterwege laten van een nadere zitting.

Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten. .

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt als volgt:
"1. Het instellingsbestuur van een […] hogeschool […] brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. […].
2. Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
3. Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden.

Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]"

In artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 staat het volgende vermeld:
"1. De persoonlijke omstandigheden bedoeld in […] artikel 7.8b, derde lid, […] van de wet, zijn:
a. ziekte van betrokkene, […].

Het Reglement studieadvies en afwijzing bepaalt dat aan het studieadvies een afwijzing wordt verbonden indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving van de propedeutische fase niet aan de studievoortgangsnorm voldoet. Een afwijzing blijft achterwege indien persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW aan het halen van de studievoortgangsnorm in de weg hebben gestaan.

2.2. Appellante volgt de opleiding "Trade Management for Asia" aan de Hogeschool Rotterdam. In haar eerste studiejaar - 2016/2017 - heeft appellante 44 studiepunten gehaald. Hiermee voldeed zij niet aan de studievoortgangsnorm van 48 studiepunten. Appellante heeft in dat jaar mantelzorg aan haar moeder verleend, die vanwege medische omstandigheden niet voor zichzelf kon zorgen. Appellante stelt dat zij in die periode last heeft gehad van extreme vermoeidheid en hoofdpijn. Gelet op deze persoonlijke omstandigheden heeft de directeur aan het einde van het eerste studiejaar het geven van een studieadvies aan appellante uitgesteld.
In het tweede studiejaar gold voor appellante als studievoortgangsnorm dat zij alle studiepunten - in totaal 60 - van de propedeuse moest halen, dan wel dat zij opnieuw in het studiejaar 48 punten moest halen. Zij heeft in het tweede studiejaar 6 studiepunten van de propedeuse gehaald en 12 studiepunten van post-propedeusevakken. In totaal heeft zij hiermee 52 studiepunten uit de propedeuse fase gehaald, zodat zij niet voldeed aan de studievoortgangsnorm van 60. Evenmin voldeed zij aan de studievoortgangsnorm dat zij in het studiejaar 49 studiepunten, met inbegrip van studiepunten van post-propedeuse vakken, gehaald moest hebben. Gelet hierop heeft de directeur aan appellante een BNSA verstrekt.
Appellante heeft in reactie op de BNSA naar voren gebracht dat sprake was van persoonlijke omstandigheden die het niet halen van de studievoortgangsnorm verklaren. Volgens appellante heeft de medische situatie van haar moeder een grote impact op haar gehad. Zij wijst erop dat een psycholoog heeft geconstateerd dat zij aan een ernstige depressie lijdt.

2.3. Het CBE heeft, in navolging van de directeur, gesteld dat weliswaar sprake is van persoonlijke omstandigheden die van invloed zijn geweest op de studieprestaties van appellante, maar dat van een logisch en eenduidig verband tussen de behaalde studieresultaten en deze persoonlijke omstandigheden niet, althans niet genoegzaam, is gebleken. Hierbij heeft het CBE erop gewezen dat ook omstandigheden zoals de studiehouding en het in staat zijn om te studeren, door middel van het volgen van onderwijs en het afleggen van tentamens, betrokken moeten worden bij de afweging. Voorts heeft appellante volgens het CBE de voor haar relevante belemmeringen niet tijdig gesignaleerd en de opleiding niet betrokken bij haar situatie. Het CBE heeft hierbij erop gewezen dat het op de weg van appellante had gelegen om tijdig met de studentendecaan contact te zoeken teneinde via die weg de instelling in de gelegenheid te stellen tijdig maatregelen te treffen om eventuele nadelige gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de handhaving door het CBE van het door de directeur gegeven BNSA. Appellante voert aan dat er geen BNSA meer aan haar kan worden gegeven, omdat de directeur aan het einde van haar eerste studiejaar geen studieadvies heeft gegeven en ook niet expliciet heeft besloten of bericht dat het geven van een studieadvies wordt uitgesteld.

2.4.1. Hoewel appellante terecht naar voren brengt dat niet is gebleken dat een besluit tot uitstel van het studieadvies aan appellante is verzonden, staat wel vast dat zij in haar tweede studiejaar vakken heeft

gevolgd. Zij wist dus dat zij mocht doorgaan met haar studie. Verder leidt het College uit de nadere stukken, die verweerder na de zitting heeft overgelegd, af dat appellante expliciet op de hoogte is gesteld geweest van de omstandigheid dat in 2017 het geven van een studieadvies in het eerste jaar was uitgesteld. Zo staat aan een van de zijde van de instelling aan appellante verzonden e-mailbericht van 26 juli 2017 het volgende: "Dat je nu mag doorgaan betekent wel dat je het komende jaar minimaal 48 ects moet halen […]". Onder deze omstandigheden stond artikel 7.8b van de WHW op zichzelf niet in de weg aan het geven van een BNSA aan appellante aan het einde van haar tweede studiejaar een BNSA.
Dit betoog faalt.

2.5.Verder voert appellante aan dat het CBE een onjuiste betekenis heeft toegekend aan haar persoonlijke omstandigheden. Appellante wijst erop dat de studentendecanen en de studieadviseur in het kader van de procedure bij het CBE adviezen hebben uitgebracht die ertoe strekken dat er sprake is van een causaal verband tussen haar persoonlijke omstandigheden en het niet behaald hebben van de studievoortgangsnorm. Volgens appellante heeft het CBE niet onderkend dat de directeur zonder deugdelijke motivering is voorbijgegaan aan deze, voor haar gunstige adviezen.

2.5.1. Het College overweegt, met verwijzing naar de uitspraak van 16 mei 2018 in zaaknummer 2017/209 (www.cbho.nl), dat het niet aan een studente is om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen. Voldoende is de gestelde omstandigheden aan te tonen en aannemelijk te maken dat die omstandigheden de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is vervolgens aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.

2.6. Het College overweegt dat appellante haar omstandigheden wat het tweede jaar betreft weliswaar laat heeft gemeld bij de opleiding, maar dat betekent niet zonder meer dat de directeur met die relevante omstandigheden geen rekening behoefde te houden, ook in het licht van de voorgeschiedenis in dit geval van een uitgesteld advies in het eerste studiejaar. Bovendien zijn de studentendecanen ondanks de late melding in staat geweest om - voor appellante gunstige - adviezen over het oorzakelijk verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm te geven. In hun advies stellen de studentendecanen een oorzakelijk verband te zien tussen de bijzondere omstandigheden aan de kant van appellante en de studievoortgang. Verder heeft ook de studieadviseur een advies gegeven, waarin is vermeld dat zij het intrekken van het BNSA adviseert.
Het College stelt vast dat het CBE, in navolging van de directeur, het bestaan van de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, te weten een ernstige depressie, als zodanig niet heeft betwist. Het College acht aannemelijk dat deze ernstige depressie de studieresultaten van appellante nadelig heeft beïnvloed.
Gelet op de bovenvermelde uitspraak van 16 mei 2018 is het onder deze omstandigheden niet aan appellante om het causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet behaald hebben van de benodigde studiepunten aan te tonen, maar aan verweerder om te motiveren waarom desondanks een causaal verband tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten ontbreekt.
Naar het oordeel van het College is verweerder daar niet in geslaagd. Weliswaar heeft verweerder gewezen op de studiehouding en afwezigheid van appellante, maar appellante heeft adequaat weerlegd dat die de studieachterstand zouden verklaren. Zij heeft toegelicht dat zij mede op advies van de studentendecaan zich in het tweede jaar heeft gericht op het halen van eerstejaars vakken. De eerstejaars vakken die appellante nog moest halen waren echter aan de orde in de latere periode van het studiejaar, juist toen zij te kampen had met een ernstige depressie.
Dit betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van 31 oktober 2018 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dient ervan te worden uitgegaan dat een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet hebben behaald van de benodigde studiepunten niet ontbreekt.

Het College zal het door appellante bij het CBE ingestelde administratief beroep gegrond verklaren, het door de directeur gegeven BNSA vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het CBE.

2.8. Het CBE dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam van 31 oktober 2018;
III. verklaart het door appellante bij het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 30 augustus 2018 van de directeur van de Rotterdam Business School van de Hogeschool Rotterdam waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is gegeven voor de opleiding "Trade Management for Asia";
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 31 oktober 2018;
VI. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij Appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.304 (zegge: tweeduizenddriehonderdenvier euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/206**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	22 mei 2018
Partijen	:	appellant en CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 7.4 OER: artikel 9.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is met het CBE van oordeel dat het op de weg van appellant had gelegen om opnieuw contact met de studentendecaan dan wel met de examencommissie te zoeken zodra hem was gebleken dat hij niet binnen afzienbare tijd een medische verklaring kon verkrijgen. Hij had met de studentendecaan dan wel de examencommissie kunnen bespreken of er andere mogelijkheden waren om de extra tijd te krijgen. Ook voor de studieloopbaanbegeleiding geldt dat het aan een student is om contact op te nemen als er behoefte aan begeleiding bestaat. Ter zitting is namens examencommissie verklaard dat studenten in het eerste jaar het vak “personal coaching” volgen dat onder meer bestaat uit studieloopbaanbegeleiding. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat appellant zowel in het studiejaar 2017-2018 als in het studiejaar 2016-2017 voor studieloopbaanbegeleiding aan de heer R. Arons, docent Engels, was toegewezen. Ter zitting is namens de examencommissie verklaard dat de heer Arons de hele week aanwezig en benaderbaar is voor studieloopbaanbegeleiding. De opleiding heeft hiermee studieloopbaanbegeleiding aangeboden, als bedoeld in artikel 7.4, tweede lid, aanhef en onder a, van de OER. Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt derhalve niet tot het oordeel dat hem geen BNSA mocht worden gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2018 heeft de examencommissie van de Faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid (hierna: de examencommissie) namens het instellingsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Applied Safety & Security Studies.

Bij beslissing van 24 oktober 2018 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 mei 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. G.J. van Duijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant is in het studiejaar 2015-2016 gestart met de opleiding Applied Safety & Security Studies. Aan het einde van het eerste studiejaar heeft appellant 40 studiepunten van de propedeutische fase behaald. Daarmee voldeed hij niet aan de studievoortgangsnorm van 50 studiepunten. Wegens persoonlijke omstandigheden is het geven van een bindend studieadvies uitgesteld. In het studiejaar 2016-2017 heeft appellant 8 studiepunten behaald. Na een gegrond beroep bij het CBE heeft de examencommissie het geven van een bindend studieadvies aan appellant wederom uitgesteld. Daarbij is bepaald dat appellant aan het einde van studiejaar 2017-2018 alle 60 studiepunten van het propedeutisch programma moet hebben behaald. Appellant heeft in dat studiejaar 8 van de resterende 12 studiepunten aan eerstejaarsvakken gehaald en daarmee niet voldaan aan de norm voor een positief studieadvies.

2.2. Het CBE heeft het door de examencommissie gegeven BNSA in stand gelaten. Volgens het CBE mocht van appellant, die al sinds 2014 aan de Haagse Hogeschool studeert, worden verwacht dat hij bekend is met de mogelijkheid om te vragen om studieloopbaanbegeleiding. Hij had van die mogelijkheid gebruik kunnen maken. Voor zover appellant stelt dat hij in het studiejaar geen extra tentamentijd had, heeft het CBE zich op het standpunt gesteld dat appellant na 13 september 2017 geen contact meer heeft opgenomen met de studentendecaan. Overigens is het de vraag of appellant met extra tijd een voldoende zou hebben gehaald voor het resterende eerstejaarsvak, nu hij voor de tentamens van dat vak een 2,6 en een 3,8 heeft gehaald. Tot slot heeft het CBE gesteld het onvoldoende aannemelijk te achten dat de situatie van appellant op korte termijn zodanig zal verbeteren dat hij in staat zal zijn om zijn studie zonder grote vertraging te vervolgen en af te ronden.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE het aan hem gegeven BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat hij door de studentendecaan niet juist is geïnformeerd over het aanvragen van extra tijd bij tentamens. Hij moest een medische verklaring inleveren, die hij buiten zijn macht pas op 9 augustus 2018 heeft verkregen. Appellant stelt dat hij later begreep dat er ook andere mogelijkheden waren geweest om extra tijd bij tentamens te krijgen. Voorts heeft het CBE volgens appellant niet onderkend dat in artikel 7.4 van de Onderwijs- en Examenregeling Bestuur, Recht en Veiligheid van het studiejaar 2017-2018 (hierna: de OER) duidelijk vermeld staat dat een BNSA alleen kan worden gegeven als voldaan is aan de voorwaarde dat de student studieloopbaanbegeleiding is aangeboden. Uit de regeling volgt niet dat de student zelf de studieloopbaanbegeleider moet benaderen, aldus appellant.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het tweede lid luidt:
“Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de

opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)”
Het zesde lid luidt:
“Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.”

In artikel 7.4, tweede lid, aanhef en onder a, van de OER is bepaald dat een BNSA alleen mag worden gegeven indien aan de student studieloopbaanbegeleiding is aangeboden.
In artikel 9.1 van de OER is bepaald dat een student met een functiebeperking aanspraak kan maken op aanpassingen en daartoe een gemotiveerd verzoek bij de examencommissie kan indienen.

2.5. Het College is met het CBE van oordeel dat het op de weg van appellant had gelegen om opnieuw contact met de studentendecaan dan wel met de examencommissie te zoeken zodra hem was gebleken dat hij niet binnen afzienbare tijd een medische verklaring kon verkrijgen. Hij had met de studentendecaan dan wel de examencommissie kunnen bespreken of er andere mogelijkheden waren om de extra tijd te krijgen. Ook voor de studieloopbaanbegeleiding geldt dat het aan een student is om contact op te nemen als er behoefte aan begeleiding bestaat. Ter zitting is namens examencommissie verklaard dat studenten in het eerste jaar het vak “personal coaching” volgen dat onder meer bestaat uit studieloopbaanbegeleiding. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat appellant zowel in het studiejaar 2017-2018 als in het studiejaar 2016-2017 voor studieloopbaanbegeleiding aan de heer R. Arons, docent Engels, was toegewezen. Ter zitting is namens de examencommissie verklaard dat de heer Arons de hele week aanwezig en benaderbaar is voor studieloopbaanbegeleiding. De opleiding heeft hiermee studieloopbaanbegeleiding aangeboden, als bedoeld in artikel 7.4, tweede lid, aanhef en onder a, van de OER.
Hetgeen appellant heeft aangevoerd, leidt derhalve niet tot het oordeel dat hem geen BNSA mocht worden gegeven.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/207**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 maart 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder is ervan uitgegaan dat de gezondheidsproblemen waarop appellante zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen. Appellante heeft zich pas in administratief beroep op persoonlijke omstandigheden beroepen en heeft pas op 30 augustus 2018 de studentendecaan bezocht. De studentendecaan heeft op 5 september 2018 advies uitgebracht. Volgens dit advies is de mate van hinder die appellante van haar medische situatie heeft ondervonden niet meer vast te stellen en is het door de late melding niet mogelijk geweest voor begeleiding te zorgen. Naar het oordeel van het College had appellante de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in administratief beroep, bij de studentendecaan naar voren kunnen brengen. De omstandigheden deden zich immers al sinds januari 2018 voor. De stelling van appellante dat zij zich voor haar gezondheidsproblemen schaamde en niet wist dat de studentendecaan begeleiding kon bieden, leidt niet tot een ander oordeel. De opleiding heeft appellante gedurende het studiejaar immers een aantal keren gewezen op het belang van een tijdige melding bij de studentendecaan. Omdat appellante de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellante op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar overgelegde medische informatie kan dit niet worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder het BNSA terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de examencommissie namens de decaan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding International Business and Management Studies.

Bij beslissing van 16 november 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift en een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. H. Stuyt, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2017 met de bacheloropleiding International Business and Management Studies begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2017-2018 had zij 44 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten van het eerste jaar gehaald. De decaan heeft haar daarom bij de beslissing van 18 juli 2018 een BNSA gegeven. Volgens de decaan zijn er geen persoonlijke omstandigheden bekend. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat de studieachterstand is veroorzaakt door persoonlijke omstandigheden, bestaande uit menstruatiepijn en bloedingen, die zich gedurende het studiejaar hebben voorgedaan.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Verweerder is ervan uitgegaan dat de gezondheidsproblemen waarop appellante zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan van belang. Een tijdige

melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen.
Appellante heeft zich pas in administratief beroep op persoonlijke omstandigheden beroepen en heeft pas op 30 augustus 2018 de studentendecaan bezocht. De studentendecaan heeft op 5 september 2018 advies uitgebracht. Volgens dit advies is de mate van hinder die appellante van haar medische situatie heeft ondervonden niet meer vast te stellen en is het door de late melding niet mogelijk geweest voor begeleiding te zorgen.
Naar het oordeel van het College had appellante de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in administratief beroep, bij de studentendecaan naar voren kunnen brengen. De omstandigheden deden zich immers al sinds januari 2018 voor. De stelling van appellante dat zij zich voor haar gezondheidsproblemen schaamde en niet wist dat de studentendecaan begeleiding kon bieden, leidt niet tot een ander oordeel. De opleiding heeft appellante gedurende het studiejaar immers een aantal keren gewezen op het belang van een tijdige melding bij de studentendecaan.
Omdat appellante de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellante op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar overgelegde medische informatie kan dit niet worden afgeleid.
Dit betekent dat verweerder het BNSA terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/208**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	22 maart 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Open Universiteit
Trefwoorden	:	beroepstermijn herzien tentamenuitslag
Artikelen	:	Awb: artikel 6.7 Awb: artikel 6.8 Awb: artikel 6.9 Awb: artikel 6.11
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het beroep van appellant is, zoals hij ter zitting ook heeft toegelicht, gericht tegen de beslissing van verweerder, gedateerd op 16 mei 2018. Deze beslissing is verzonden op 5 juni 2018. De termijn voor het indienen van een beroepschrift liep derhalve tot en met 18 juli 2018. Appellant heeft bij brief van 4 december 2018, ontvangen op 5 december 2018, bij het College beroep ingesteld. Daarmee is het beroepschrift ingediend na het verstrijken van de beroepstermijn bij het College. Het betoog van appellant dat de examinator niet tijdig een besluit heeft genomen, dat hij verweerder hiervoor in gebreke heeft gesteld en dat hij in de veronderstelling verkeerde dat de rechtbank bevoegd was om hierover te oordelen en het beroep zo nodig zou doorzenden naar het alsdan bevoegde beroepsorgaan, miskent dat verweerder op 16 mei 2018 een besluit had genomen waartegen appellant tot en met 18 juli 2018 beroep bij het College had kunnen instellen. Deze omstandigheid kan dan ook niet tot de conclusie leiden dat moet worden geoordeeld dat appellant redelijkerwijs niet in verzuim is geweest. Hij heeft voorts ook geen andere omstandigheden aangevoerd die tot een dergelijke conclusie kunnen leiden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder

Procesverloop

Bij beslissing van 15 november 2017 heeft de examinator de tentamenuitslag voor het vak Voorbereiding onderzoek (R79331) op het cijfer 6 vastgesteld.

Bij beslissing, gedateerd 16 mei 2018, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 februari 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels en S.E.M. van der Westen LLb, respectievelijk secretaris en plv. secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de masteropleiding Rechtsgeleerdheid en heeft op 30 juni 2016 voor het vak Voorbereiding onderzoek (R79331) het cijfer 5 behaald. Nadat appellant daartegen administratief beroep had ingesteld, heeft verweerder bij beslissing van 12 april 2017 de beslissing van de examinator van 14 oktober 2016 vernietigd en hem opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.
De examinator heeft bij beslissing van 30 mei 2017 het cijfer voor het vak herzien naar een 6. Appellant heeft ook tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld. Bij beslissing van 11 oktober 2017 heeft verweerder ook dit administratief beroep gegrond verklaard. Daartoe heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet inzichtelijk is hoe de beoordeling van de presentatie van het vak Voorbereiding onderzoek tot stand is gekomen en welke elementen daarbij zijn meegewogen. Verweerder heeft de examinator opgedragen binnen twee weken na de datum van de verzending van de beslissing een nieuwe beslissing te nemen.
Bij beslissing van 15 november 2017 heeft de examinator de uitslag van het tentamen opnieuw vastgesteld en medegedeeld dat appellant het cijfer 6 behoudt. Daarbij heeft hij de beoordeling nader aangevuld met de opmerkingen die de bij de presentatie aanwezige docent heeft gemaakt. Verder is in de beslissing vermeld dat appellant geen herziene tentamenuitslag ontvangt. Ook tegen deze beslissing heeft appellant administratief beroep ingesteld. Daarbij heeft hij aangevoerd dat de examinator geen nieuwe beslissing heeft genomen, zodat zijn administratief beroep moet worden begrepen als gericht tegen de fictieve weigering tot het nemen van een nieuwe beslissing nadat de beslissing van 30 mei 2017 is vernietigd. Bij beslissing, gedateerd op 16 mei 2018, heeft verweerder het administratief beroep ongegrond verklaard. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examinator een nieuwe beslissing heeft genomen onder overlegging van een nadere motivering. Daarbij heeft verweerder de zinsnede “Dat houdt in dat u het cijfer 6 behoudt.” van belang geacht. De zinsnede “U ontvangt geen herziene tentamenuitslag.” heeft verweerder geduid als dat buiten de beslissing niet op nog andere wijze mededeling van de nieuwe beslissing wordt gedaan.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant voert aan dat de beslissing van verweerder niet op de juiste wijze tot stand is gekomen en dat de beslissing in de weg staat aan de correcte uitvoering van de eerdere beslissing van verweerder waarbij de examinator was gehouden om een nieuw besluit te nemen. Om die reden heeft hij bij brief van 5 oktober 2018 bij verweerder een aanvraag ingediend om alsnog tot zuivere verslaglegging te komen van de feiten en omstandigheden. Hij verzoekt het College de beslissing van verweerder te vernietigen en om verweerder te veroordelen tot laten uitvoeren van een werkelijke herbeoordeling door de examinator en het laten nemen van een nieuw uitslagbesluit door de examinator.

2.3. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College te kennen gegeven dat het beroep niet tijdig is ingediend en derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Wettelijk kader

2.4. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- en beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft niet-ontvankelijkverklaring ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Beoordeling door het College

2.5. Het beroep van appellant is, zoals hij ter zitting ook heeft toegelicht, gericht tegen de beslissing van verweerder, gedateerd op 16 mei 2018. Deze beslissing is verzonden op 5 juni 2018. De termijn voor het indienen van een beroepschrift liep derhalve tot en met 18 juli 2018. Appellant heeft bij brief van 4 december 2018, ontvangen op 5 december 2018, bij het College beroep ingesteld. Daarmee is het beroepschrift ingediend na het verstrijken van de beroepstermijn bij het College.
Het betoog van appellant dat de examinator niet tijdig een besluit heeft genomen, dat hij verweerder hiervoor in gebreke heeft gesteld en dat hij in de veronderstelling verkeerde dat de rechtbank bevoegd was om hierover te oordelen en het beroep zo nodig zou doorzenden naar het alsdan bevoegde beroepsorgaan, miskent dat verweerder op 16 mei 2018 een besluit had genomen waartegen appellant tot en met 18 juli 2018 beroep bij het College had kunnen instellen. Deze omstandigheid kan dan ook niet tot de conclusie leiden dat moet worden geoordeeld dat appellant redelijkerwijs niet in verzuim is geweest. Hij heeft voorts ook geen andere omstandigheden aangevoerd die tot een dergelijke conclusie kunnen leiden.

Slotsom

2.6. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/209**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	3 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b,
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Het College overweegt als volgt. Hoewel aan appellant in het studiejaar 2017-2018 tenminste twee keer is medegedeeld dat hij zich met persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan moet melden, heeft hij dat niet gedaan. Het is op zichzelf denkbaar dat klachten als depressiviteit tot gevolg kunnen hebben dat een student niet in staat is die klachten tijdig te melden. Appellant heeft echter geen medische verklaring overgelegd waaruit blijkt dat dat bij hem het geval was. Het komt daarom voor zijn risico dat de studentendecaan door de late melding geen causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en de achterblijvende studieresultaten kan vaststellen. Dit causale verband is verder evenmin op andere wijze aannemelijk geworden. Uit de verklaring van de huisarts blijkt slechts dat appellant zich eerst in juli 2018 bij de huisartsenpraktijk heeft gemeld met klachten en dat hij niet heeft ingestemd met doorverwijzing naar basis GGZ. Verder heeft appellant in het tweede semester, waarin zich volgens hem de persoonlijke omstandigheden voordeden 17 studiepunten gehaald, terwijl hij in het eerste semester slechts 7 studiepunten heeft gehaald. Het is derhalve niet aannemelijk dat het volledig aan de persoonlijke omstandigheden van appellant te wijten is dat hij de tentamens van de resterende propedeusevakken, die plaatsvonden in maart, april, mei en juni 2018, niet heeft gehaald. Gelet hierop, heeft het CBE terecht geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2018 heeft de examencommissie namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 2 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 maart 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. D.G.M. Ceder, advocaat te Amsterdam, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 gestart met de opleiding Bedrijfseconomie en heeft 43 studiepunten gehaald. Aan het eind van dat studiejaar is het geven van een studieadvies aan appellant uitgesteld in verband met persoonlijke omstandigheden. In zijn tweede studiejaar moest appellant de volledige propedeuse behalen. Hij heeft na dat jaar 50 studiepunten van de propedeuse gehaald en voldoet dus niet aan de norm voor een positief studieadvies. Appellant doet een beroep op persoonlijke omstandigheden.

2.2. Het CBE heeft geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven. De studentendecaan heeft in het advies opgenomen dat appellant zijn persoonlijke omstandigheid dusdanig laat heeft gemeld dat hij niet in de gelegenheid is geweest om hem te begeleiden en monitoren. Daardoor kan de studentendecaan niet vaststellen of er een causaal verband is tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm voor een positief studieadvies.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing om hem een BNSA te geven ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat hij depressief was en dat daarmee gepaard ging dat hij zich niet durfde te melden bij de studentendecaan. Met het argument dat hij zich te laat heeft gemeld, kan het CBE niet concluderen dat hij niet geschikt is voor de opleiding, aldus appellant.

2.4. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. […]
3. Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]”

2.5. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat appellant in twee studiejaren 50 studiepunten van de propedeuse heeft behaald, waarvan 8 door vrijstellingen. Ook heeft appellant 10 studiepunten uit het tweede studiejaar gehaald. Zonder de vrijstellingen heeft appellant dus in twee studiejaren slechts 52 studiepunten gehaald. In studiejaar 2017-2018 heeft appellant 7 studiepunten gehaald in het eerste semester en 17 studiepunten in het tweede semester. De tentamens van de drie propedeusevakken die appellant niet heeft afgerond, vonden plaats in maart, april, mei en juni 2018. Tijdens de hoorzitting op 3 juli 2018 heeft appellant toegelicht dat hij in het tweede semester depressieve klachten had, aldus het CBE.

2.6. In een e-mail van 15 september 2017 is aan appellant medegedeeld dat hij in het studiejaar 2017-2018 de volledige propedeuse moet behalen. Ook is hierin vermeld dat wordt verwacht dat hij de studieadviseur

en de studentendecaan op de hoogte houdt van zijn persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang, en dat het initiatief daartoe bij hem ligt. Voorts is appellant bij brief van 29 maart 2018 gewaarschuwd omtrent het bindend studieadvies. Ook in die brief is vermeld dat indien zich persoonlijke omstandigheden voordoen deze zo spoedig mogelijk moeten worden gemeld bij de studentendecaan.
Appellant heeft in het studiejaar 2017-2018 pas op 3 juli 2018 melding gemaakt van persoonlijke omstandigheden. De studentendecaan heeft op 11 juli 2018 in het advies opgenomen dat hij appellant door de late melding niet heeft kunnen begeleiden en monitoren en dat hij daarom niet kan vaststellen of zich een causaal verband voordoet. Op 27 augustus 2018 heeft appellant tijdens een schikkingsgesprek een verklaring van zijn huisarts van 30 juli 2018 overgelegd. Daaruit blijkt dat appellant zich op 16 juli 2018 bij de POH GGZ heeft gemeld met een suf en depressief gevoel. Ook blijkt daaruit dat appellant is aangeraden zich te laten doorverwijzen voor basis GGZ, doch dat hij daarmee niet heeft ingestemd.

2.7. Het College overweegt als volgt.
Hoewel aan appellant in het studiejaar 2017-2018 ten minste twee keer is medegedeeld dat hij zich met persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan moet melden, heeft hij dat niet gedaan. Het is op zichzelf denkbaar dat klachten als depressiviteit tot gevolg kunnen hebben dat een student niet in staat is die klachten tijdig te melden. Appellant heeft echter geen medische verklaring overgelegd waaruit blijkt dat dat bij hem het geval was. Het komt daarom voor zijn risico dat de studentendecaan door de late melding geen causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en de achterblijvende studieresultaten kan vaststellen. Dit causale verband is verder evenmin op andere wijze aannemelijk geworden. Uit de verklaring van de huisarts blijkt slechts dat appellant zich eerst in juli 2018 bij de huisartsenpraktijk heeft gemeld met klachten en dat hij niet heeft ingestemd met doorverwijzing naar basis GGZ. Verder heeft appellant in het tweede semester, waarin zich volgens hem de persoonlijke omstandigheden voordeden 17 studiepunten gehaald, terwijl hij in het eerste semester slechts 7 studiepunten heeft gehaald. Het is derhalve niet aannemelijk dat het volledig aan de persoonlijke omstandigheden van appellant te wijten is dat hij de tentamens van de resterende propedeusevakken, die plaatsvonden in maart, april, mei en juni 2018, niet heeft gehaald.
Gelet hierop, heeft het CBE terecht geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/210**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten – Hinloopen, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak	:	10 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA inzagemoment Osiris persoonlijke omstandigheden screenshots studieadvies studievoortgangseis vooringenomenheid wraking wrakingsverzoek
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 2:4 Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 7:18, tweede lid Awb: artikel 8:15 Awb: artikel 8:74, tweede lid Reglement studieadvies en afwijzing: artikel 1.4
Uitspraak	:	ongegrond, wel proceskostenvergoeding
Hoofdoverwegingen	:	*i. Wraking* […] Het College zal daarom beoordelen of verweerder zonder vooringenomenheid heeft gehandeld. 2.3.2. In de brief van 15 oktober 2018 heeft appellant zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verweerder vooringenomen heeft gehandeld bij de behandeling van het door hem ingediende administratief beroepschrift. Het College ziet in die brief geen aanleiding om de beslissing van 18 oktober 2018 te vernietigen. Het is het College niet gebleken dat verweerder bewust informatie voor appellant heeft achtergehouden. Wel heeft de directeur bijlagen bij zijn verweerschrift gevoegd die origineel tentamenwerk bevatten en waarin persoonsgegevens zijn opgenomen. Die bijlagen zijn niet naar appellant doorgezonden. Appellant is in de plaats daarvan in de gelegenheid gesteld die bijlagen in te zien op 17 oktober 2018. Of deze handelwijze van verweerder onjuist is, zoals appellant heeft aangevoerd in zijn beroepschrift, komt hieronder aan de orde. Die handelwijze betekent echter niet dat verweerder vooringenomen is geweest bij de uitoefening van zijn taak. Dat verweerder pittige vragen aan appellant heeft gesteld, om een verklaring te verkrijgen voor het verschil tussen de screenshots van appellant en de in de administratie van de opleiding opgenomen studieresultaten, betekent evenmin dat verweerder daarmee vooringenomen is geweest. Tot slot bestaat voor verweerder geen wettelijke verplichting om de aantekeningen van de hoorzitting aan appellant te verstrekken (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 september 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1225 overweging 3.1). Ook in zoverre heeft verweerder niet vooringenomen gehandeld. Verweerder is in zijn besluit van 18 oktober 2018 ten onrechte niet ingegaan op de brief van appellant van 15 oktober 2018, zodat aan het besluit van verweerder in zoverre een motiveringsgebrek kleeft. Omdat het College heeft geoordeeld dat verweerder niet vooringenomen heeft gehandeld en

appellant aldus niet in zijn belangen is benadeeld, zal dat gebrek op grond van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd.

ii. Het verstrekken van stukken tijdens de procedure in administratief beroep

[…]

2.4.1. De directeur heeft tentamenwerk meegezonden bij zijn verweerschrift van 17 september 2018, om te illustreren dat de door appellant overgelegde screenshots niet overeenkomen met de daadwerkelijk door hem behaalde resultaten. Vaststaat dat die stukken niet aan appellant zijn doorgezonden. Wel is appellant in de gelegenheid gesteld om het tentamenwerk in te zien en daarop te reageren, nadat daarover afspraken waren gemaakt op de hoorzitting. Op grond van artikel 7:18, tweede lid, van de Awb dienen de stukken een week van tevoren ter inzage te worden gelegd en had appellant op grond van het vierde lid van die bepaling op verzoek een afschrift van de stukken kunnen krijgen. In zoverre heeft verweerder niet overeenkomstig artikel 7:18, tweede en vierde lid, van de Awb gehandeld. Het College ziet echter geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 18 oktober 2018 op deze procedurele grond te vernietigen. Daarvoor is van belang dat appellant in de gelegenheid is gesteld het tentamenwerk in te zien op 17 oktober 2018. Van die gelegenheid heeft appellant evenwel geen gebruik gemaakt. Inmiddels heeft verweerder het tentamenwerk ook in de beroepsprocedure bij het College geanonimiseerd overgelegd en heeft appellant in zijn brief van 5 februari 2019 een uitgebreide reactie op deze overgelegde stukken gegeven. Onder die omstandigheden is appellant niet in zijn processuele belangen benadeeld en zal het College dit procedurele gebrek passeren op grond van artikel 6:22 van de Awb.

iii. *Het bindend negatief studieadvies*

[…]

Appellant heeft ter onderbouwing van zijn standpunt dat bij de beoordeling van de studievoortgangseis een onjuist aantal studiepunten is gehanteerd, drie screenshots uit Osiris overgelegd van 4 februari 2018, 26 april 2018 en 29 april 2018. Uit die screenshots volgt, aldus appellant, dat hij niet 9, maar 58 studiepunten zou hebben behaald. Verweerder heeft die screenshots onderzocht en geconstateerd dat deze screenshots meerdere inconsistenties bevatten die het vermoeden rechtvaardigen dat deze screenshots niet op de door appellant gepresenteerde wijze uit Osiris zijn verkregen. Uit de door appellant overgelegde screenshots volgt bijvoorbeeld, zo heeft verweerder toegelicht, dat voor de cursus BIMBDK01 op de screenshot van 4 februari 2018 een 8 als cijfer is vermeld, terwijl voor diezelfde cursus op de screenshot van 26 april 2018 een 6 is vermeld. Uit de onderliggende tentamenstukken volgt echter, zo stelt verweerder, dat appellant voor deze cursus geen voldoende heeft behaald. Zo heeft verweerder bij meerdere cursussen op inconsistenties gewezen waarbij de cijfers en mutatiedata in de opeenvolgende screenshots telkens verschillen. Voor een aantal van die cursussen volgt bovendien uit het onderliggende tentamenwerk dat appellant daadwerkelijk een onvoldoende heeft behaald. Ter zitting van het College heeft een deskundige ten aanzien van Osiris verklaard dat hij de historie heeft bekeken van drie cursussen die loopt van het aanmaken van een ‘toetsrecord’ tot en met het vaststellen van het resultaat. Volgens de

deskundige is uit zijn onderzoek gebleken dat bij de door hem gecontroleerde resultaten geen afwijkingen in het eerste en het laatste resultaat bestaan. De cijfers zijn niet bijgesteld zoals op de screenshots is te zien en zoals appellant betoogt, aldus de deskundige.
Gelet op het voorgaande, heeft verweerder de directeur terecht gevolgd in zijn vaststelling dat appellant 9 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de studievoortgangseis. Dat ingeleverd werk ten onrechte niet is nagekeken, zoals appellant betoogt, is het College niet gebleken. Bovendien is niet gebleken dat appellant eerder heeft geklaagd over het feit dat werk niet is nagekeken.
Het betoog faalt.

iv. Onzorgvuldige informatieverstrekking over de studievoortgang

[…]
2.6.1. Het College volgt de stelling van appellant, dat steeds aan hem is gecommuniceerd dat hij positieve studieresultaten had, niet. Daarvoor neemt het College in aanmerking dat appellant waarschuwingsbrieven heeft gehad over zijn studievoortgang. Weliswaar is de brief van 8 december 2017 gerectificeerd door de brief van 13 december 2017, maar zelfs als die tweede brief in december bij appellant voor verwarring heeft gezorgd, moest hem na de brief van maart 2018 toch wel duidelijk zijn dat zijn studieresultaten achterbleven. Verweerder heeft bovendien de verklaring van de coach van appellant van 12 oktober 2018 bij zijn besluitvorming mogen betrekken, ook al is deze verklaring na de hoorzitting ontvangen. Appellant heeft op die verklaring kunnen reageren, hetgeen hij bij brief van 15 oktober 2018 ook uitgebreid heeft gedaan. Uit deze verklaring volgt dat de studieloopbaancoach twee keer met appellant heeft gesproken over zijn studieresultaten en tijdens deze gesprekken duidelijk heeft gemaakt dat de studieresultaten, motivatie en houding onvoldoende waren. In die verklaring is ook vermeld dat appellant op 22 mei 2018 zijn eindassessment had voor de module SLC, dat hij daarvoor een incomplete portfolio had ingeleverd en dat hij deze portfolio niet heeft aangepast en opnieuw heeft ingeleverd, zodat de portfolio onvoldoende was. Ook volgt uit die verklaring dat de studieloopbaancoach in haar hoedanigheid als docent van een vak gesprekken met appellant heeft gehad over zijn functioneren in de projectgroep en dat dit beeld niet positief was. Het is het College dan ook niet gebleken dat de opleiding onzorgvuldig heeft gehandeld in de communicatie met appellant.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2018 heeft de directeur van het Instituut voor Bedrijfskunde (hierna: de directeur) namens het college van bestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Business IT & Management.

Bij beslissing van 18 oktober 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant en verweerder hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 februari 2019, waar appellant, bijgestaan door G.K. Fraser, en G.R.L. Fraser, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J. de Waard, secretaris van verweerder, is verschenen. Tevens zijn verschenen P.M. Karstel, directeur van het Instituut voor Bedrijfskunde, A.M. Monteny-Schriek, onderwijsmanager, en C. Ooms, medewerker en deskundige ten aanzien van Osiris.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant is in het studiejaar 2017-2018 begonnen met de opleiding Business IT & Management. Voor deze opleiding geldt op grond van artikel 1.4 van het Reglement studieadvies en afwijzing een studievoortgangseis van ten minste 48 studiepunten voor onderdelen van het eerstejaarsprogramma. Indien een student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase niet aan deze studievoortgangseis heeft voldaan, dan wordt aan een studieadvies een afwijzing verbonden. Hiervan kan worden afgeweken indien persoonlijke omstandigheden van een student daartoe aanleiding geven.

2.1.1. Omdat appellant volgens de directeur voor onderdelen van het eerstejaarsprogramma slechts 9 studiepunten had behaald, heeft hij appellant bij beslissing van 30 augustus 2018 een bindend negatief studieadvies gegeven. Daartegen heeft appellant administratief beroep ingesteld, waarin hij zich – kort samengevat – op het standpunt heeft gesteld dat hij op drie momenten screenshots heeft gemaakt van de in Osiris opgenomen studieresultaten en dat daaruit volgt dat hij 58 studiepunten heeft behaald.

2.1.2. Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 18 oktober 2018 ongegrond verklaard. Verweerder heeft gemotiveerd dat de directeur heeft mogen aannemen dat de door appellant aangedragen screenshots geen bewijs leveren van het feit dat hij 58 studiepunten heeft behaald. De directeur heeft, aldus verweerder, aangetoond dat de screenshots inconsistent zijn en dat de daarop weergegeven cijfers niet overeenkomen met het door appellant gemaakte tentamenwerk. Bovendien is niet gebleken dat de door appellant gepresenteerde cijfers op deze wijze in Osiris backoffice en Osiris docent hebben gestaan. Volgens verweerder mocht de directeur uitgaan van de juistheid van de geadministreerde cijfers en op grond daarvan aannemen dat appellant 9 studiepunten heeft behaald. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om de beslissing van 18 oktober 2018 van de directeur te vernietigen.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van 18 oktober 2018. In zijn beroepschrift heeft appellant een aantal procedurele gronden en een aantal inhoudelijke gronden tegen deze beslissing aangevoerd. Die gronden zal het College achtereenvolgens behandelen. Daarbij is van belang dat deze procedure is beperkt tot een beoordeling van de beslissing van verweerder van 18 oktober 2018. Dat, zoals appellant stelt, ten onrechte niet is beslist op zijn verzoeken op grond van de Wet openbaarheid van bestuur en de Algemene Verordening Gegevensbescherming, kan in deze procedure niet aan bod komen. De gronden die daarover gaan, zal het College daarom niet beoordelen.

i. Wraking

2.3. Appellant betoogt dat verweerder zijn verzoek om wraking van het gehele college van beroep voor de examens ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens appellant heeft verweerder tijdens de procedure niet onafhankelijk gehandeld en de schijn van partijdigheid gewekt. Verweerder heeft, aldus appellant, ten onrechte het standpunt ingenomen dat de wraking te laat is gedaan en dat het 'Reglement college van beroep voor de examens' (hierna: het Reglement) niet zou voorzien in de mogelijkheid om alle leden van het gehele college van beroep voor de examens te wraken. Artikel 8:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geeft een ruimer bereik voor het indienen van een wrakingsverzoek dan verweerder stelt, aldus appellant.

2.3.1. Artikel 8:15 van de Awb, waarin het instrument van wraking is geregeld en waarop appellant zich beroept, geldt niet voor een administratief beroepsorgaan als verweerder. Wel heeft verweerder op grond van artikel 2:4 van de Awb de plicht om zijn taak zonder vooringenomenheid te vervullen. Het College vat het Reglement, waarin de mogelijkheid van wraking is opgenomen, dan ook op als een interne regeling die een voorziening beoogt te treffen tegen vooringenomenheid. Het College zal daarom beoordelen of verweerder zonder vooringenomenheid heeft gehandeld.

2.3.2. In de brief van 15 oktober 2018 heeft appellant zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verweerder vooringenomen heeft gehandeld bij de behandeling van het door hem ingediende administratief beroepschrift. Het College ziet in die brief geen aanleiding om de beslissing van 18 oktober 2018 te vernietigen. Het is het College niet gebleken dat verweerder bewust informatie voor appellant heeft achtergehouden. Wel heeft de directeur bijlagen bij zijn verweerschrift gevoegd die origineel tentamenwerk bevatten en waarin persoonsgegevens zijn opgenomen. Die bijlagen zijn niet naar appellant doorgezonden. Appellant is in de plaats daarvan in de gelegenheid gesteld die bijlagen in te zien op 17 oktober 2018. Of deze handelwijze van verweerder onjuist is, zoals appellant heeft aangevoerd in zijn beroepschrift, komt hieronder aan de orde. Die handelwijze betekent echter niet dat verweerder vooringenomen is geweest bij de uitoefening van zijn taak. Dat verweerder pittige vragen aan appellant heeft gesteld, om een verklaring te verkrijgen voor het verschil tussen de screenshots van appellant en de in de administratie van de opleiding opgenomen studieresultaten, betekent evenmin dat verweerder daarmee vooringenomen is geweest. Tot slot bestaat voor verweerder geen wettelijke verplichting om de aantekeningen van de hoorzitting aan appellant te verstrekken (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 september 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1225 overweging 3.1). Ook in zoverre heeft verweerder niet vooringenomen gehandeld. Verweerder is in zijn besluit van 18 oktober 2018 ten onrechte niet ingegaan op de brief van appellant van 15 oktober 2018, zodat aan het besluit van verweerder in zoverre een motiveringsgebrek kleeft. Omdat het College heeft geoordeeld dat verweerder niet vooringenomen heeft gehandeld en appellant aldus niet in zijn belangen is benadeeld, zal dat gebrek op grond van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd.

ii. Het verstrekken van stukken tijdens de procedure in administratief beroep

2.4. Appellant betoogt verder dat verweerder onjuist heeft gehandeld door de bijlagen achter het verweerschrift van de directeur niet aan hem te verstrekken, maar in plaats daarvan een inzagemoment te organiseren. Volgens appellant is bovendien slechts een inzagemoment aangeboden voor alleen de door hem gemaakte tentamens. Dit betroffen echter niet de stukken die waren ingediend bij verweerder dan wel de geanonimiseerde stukken waarom hij had verzocht. Hij is daardoor in zijn verdediging geschaad, aldus appellant.

2.4.1. De directeur heeft tentamenwerk meegezonden bij zijn verweerschrift van 17 september 2018, om te illustreren dat de door appellant overgelegde screenshots niet overeenkomen met de daadwerkelijk door hem behaalde resultaten. Vaststaat dat die stukken niet aan appellant zijn doorgezonden. Wel is appellant in de gelegenheid gesteld om het tentamenwerk in te zien en daarop te reageren, nadat daarover afspraken waren gemaakt op de hoorzitting. Op grond van artikel 7:18, tweede lid, van de Awb dienen de stukken een week van tevoren ter inzage te worden gelegd en had appellant op grond van het vierde lid van die bepaling op verzoek een afschrift van de stukken kunnen krijgen. In zoverre heeft verweerder niet overeenkomstig artikel 7:18, tweede en vierde lid, van de Awb gehandeld. Het College ziet echter geen aanleiding om de beslissing van verweerder van 18 oktober 2018 op deze procedurele grond te vernietigen. Daarvoor is van belang dat appellant in de gelegenheid is gesteld het tentamenwerk in te zien op 17 oktober 2018. Van die gelegenheid heeft appellant evenwel geen gebruik gemaakt. Inmiddels heeft verweerder het tentamenwerk ook in de beroepsprocedure bij het College geanonimiseerd overgelegd en heeft appellant in zijn brief van 5 februari 2019 een uitgebreide reactie op deze overgelegde stukken gegeven. Onder die omstandigheden is appellant niet in zijn processuele belangen benadeeld en zal het College dit procedurele gebrek passeren op grond van artikel 6:22 van de Awb.

iii. *Het bindend negatief studieadvies*

2.5. Volgens appellant heeft verweerder de door hem overgelegde screenshots ten onrechte niet doorslaggevend geacht bij zijn beoordeling. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat de cijfers zoals vermeld op die screenshots naar hem zijn gecommuniceerd en dat daarvan uit moet worden gegaan. Bovendien zijn bepaalde cijfers volgens appellant niet meegenomen bij de eindbeoordelingen en zijn tentamenwerken niet nagekeken. Verder betwist hij het standpunt van verweerder dat een deskundige heeft verklaard dat de cijfers in Osiris niet zijn gemanipuleerd dan wel dat de door appellant gepresenteerde cijfers niet op deze wijze in Osiris hebben gestaan. .

2.5.1. Verweerder heeft zich, in navolging van de directeur, op het standpunt gesteld dat appellant over het studiejaar 2017-2018 een totaal van 9 studiepunten heeft behaald en dat appellant daarmee niet voldoet aan de studievoortgangseis. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat voor het aantal behaalde studiepunten in een studiejaar de door de instelling bijgehouden cijferadministratie als uitgangspunt wordt gehanteerd. Uit die administratie, Osiris, volgt dat appellant 9 studiepunten heeft behaald en niet de door hem gestelde 58 studiepunten. Daarnaast heeft verweerder meegewogen dat de directeur onderliggend tentamenwerk uit de archieven heeft opgevraagd. De resultaten van dat tentamenwerk komen overeen met het aantal geregistreerde studiepunten. Ter zitting van het College heeft verweerder daarnaast verklaard dat navraag is gedaan bij de docenten over de juistheid van de in de cijferadministratie opgenomen cijfers en dat de docenten hebben bevestigd dat die cijfers juist zijn.

Appellant heeft ter onderbouwing van zijn standpunt dat bij de beoordeling van de studievoortgangseis een onjuist aantal studiepunten is gehanteerd, drie screenshots uit Osiris overgelegd van 4 februari 2018, 26 april 2018 en 29 april 2018. Uit die screenshots volgt, aldus appellant, dat hij niet 9, maar 58 studiepunten zou hebben behaald. Verweerder heeft die screenshots onderzocht en geconstateerd dat deze screenshots meerdere inconsistenties bevatten die het vermoeden rechtvaardigen dat deze screenshots niet op de door appellant gepresenteerde wijze uit Osiris zijn verkregen. Uit de door appellant overgelegde screenshots volgt bijvoorbeeld, zo heeft verweerder toegelicht, dat voor de cursus BIMBDK01

op de screenshot van 4 februari 2018 een 8 als cijfer is vermeld, terwijl voor diezelfde cursus op de screenshot van 26 april 2018 een 6 is vermeld. Uit de onderliggende tentamenstukken volgt echter, zo stelt verweerder, dat appellant voor deze cursus geen voldoende heeft behaald. Zo heeft verweerder bij meerdere cursussen op inconsistenties gewezen waarbij de cijfers en mutatiedata in de opeenvolgende screenshots telkens verschillen. Voor een aantal van die cursussen volgt bovendien uit het onderliggende tentamenwerk dat appellant daadwerkelijk een onvoldoende heeft behaald. Ter zitting van het College heeft een deskundige ten aanzien van Osiris verklaard dat hij de historie heeft bekeken van drie cursussen die loopt van het aanmaken van een 'toetsrecord' tot en met het vaststellen van het resultaat. Volgens de deskundige is uit zijn onderzoek gebleken dat bij de door hem gecontroleerde resultaten geen afwijkingen in het eerste en het laatste resultaat bestaan. De cijfers zijn niet bijgesteld zoals op de screenshots is te zien en zoals appellant betoogt, aldus de deskundige.
Gelet op het voorgaande, heeft verweerder de directeur terecht gevolgd in zijn vaststelling dat appellant 9 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de studievoortgangseis. Dat ingeleverd werk ten onrechte niet is nagekeken, zoals appellant betoogt, is het College niet gebleken. Bovendien is niet gebleken dat appellant eerder heeft geklaagd over het feit dat werk niet is nagekeken.
Het betoog faalt.

iv. Onzorgvuldige informatieverstrekking over de studievoortgang

2.6. Vervolgens betoogt appellant dat de opleiding niet zorgvuldig heeft gehandeld. De opleiding heeft volgens appellant gedurende het studiejaar 2017-2018 zowel verbaal als non-verbaal tegenstrijdige berichten gecommuniceerd over zijn studieresultaten. Hij heeft daarom op verschillende momenten in het jaar contact opgenomen met zijn coach en hij heeft van haar positieve berichten meegekregen, nadat steeds de laatste 15 behaalde resultaten vanuit Osiris waren gecommuniceerd. Bovendien heeft appellant na een waarschuwingsbrief op 8 december 2017 een rectificatiebrief ontvangen op 13 december 2017. Deze brief is volgens appellant verzonden naar aanleiding van de afwijkende studieresultaten. Deze onzorgvuldige handelwijze had aanleiding moeten zijn om de beslissing van 30 augustus 2018 te vernietigen.

2.6.1. Het College volgt de stelling van appellant, dat steeds aan hem is gecommuniceerd dat hij positieve studieresultaten had, niet. Daarvoor neemt het College in aanmerking dat appellant waarschuwingsbrieven heeft gehad over zijn studievoortgang. Weliswaar is de brief van 8 december 2017 gerectificeerd door de brief van 13 december 2017, maar zelfs als die tweede brief in december bij appellant voor verwarring heeft gezorgd, moest hem na de brief van maart 2018 toch wel duidelijk zijn dat zijn studieresultaten achterbleven. Verweerder heeft bovendien de verklaring van de coach van appellant van 12 oktober 2018 bij zijn besluitvorming mogen betrekken, ook al is deze verklaring na de hoorzitting ontvangen. Appellant heeft op die verklaring kunnen reageren, hetgeen hij bij brief van 15 oktober 2018 ook uitgebreid heeft gedaan. Uit deze verklaring volgt dat de studieloopbaancoach twee keer met appellant heeft gesproken over zijn studieresultaten en tijdens deze gesprekken duidelijk heeft gemaakt dat de studieresultaten, motivatie en houding onvoldoende waren. In die verklaring is ook vermeld dat appellant op 22 mei 2018 zijn eindassessment had voor de module SLC, dat hij daarvoor een incomplete portfolio had ingeleverd en dat hij deze portfolio niet heeft aangepast en opnieuw heeft ingeleverd, zodat de portfolio onvoldoende was. Ook volgt uit die verklaring dat de studieloopbaancoach in haar hoedanigheid als docent van een vak gesprekken met appellant heeft gehad over zijn functioneren in de projectgroep en dat dit beeld niet positief was. Het is het College dan ook niet gebleken dat de opleiding onzorgvuldig heeft gehandeld in de communicatie met appellant.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Het College ziet, vanwege de in overweging 2.3.2 en 2.4.1 vermelde gebreken, aanleiding om op grond van artikel 8:74, tweede lid, van de Awb het door appellant betaalde griffierecht te vergoeden. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/212**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 maart 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7,8b UWHW: artikel 2.1 OER: artikel 5.1 OER: artikel 5.2 OER: artikel 5.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2017-2018 eerst op 6 juni 2018 persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij het studentendecanaat en deze omstandigheden pas op 23 augustus 2018 met bewijzen heeft gestaafd. Mede gelet op het bepaalde in artikel 5.3 van de OER lag het op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen de omstandigheden en de studieresultaten. Daarbij is van belang dat van appellante had mogen worden verlangd dat zij, mede gelet op de gestelde duur van de persoonlijke problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat zij verdere studievertraging zou oplopen. In dat geval had de opleiding zo nodig voorzieningen voor haar kunnen treffen dan wel haar kunnen adviseren waar zij hulp zou kunnen vinden voor haar problemen. Het College is van oordeel dat, mede gelet op de aard van de omstandigheden, het CBE zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld. Uit de door appellant overgelegde medische stukken kan niet worden opgemaakt dat haar medische situatie heeft geleid tot het niet behalen van de norm. Niet in geschil is dat appellante 41 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 5.2 van de OER. Dat de resultaten van de door haar behaalde vakken van het propedeusejaar en de hoofdfase goed zijn en dat zij in het studiejaar 2017-2018 wel 30 punten van het tweede studiejaar heeft gehaald, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 5.3 van de OER. Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juli 2018 heeft de examencommissie van de opleiding Communicatie namens de decaan aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 29 oktober 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 februari 2019, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is A. van Winden verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
(..)

Ingevolge artikel 5.1, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Opleiding Media, Informatie en Communicatie van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER), brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student, aan het einde van haar eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse van de opleiding, advies uit over de voortzetting van haar studie binnen de opleiding. (…) Het studieadvies heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden (zie 5.2), minder dan 50 studiepunten voor onderwijseenheden uit de propedeuse heeft behaald. (…)

Ingevolge artikel 5.2, kan de examencommissie besluiten aan een student bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uit te brengen in het eerste jaar van inschrijving. Persoonlijke omstandigheden zijn:
a. ziekte;
b. functiebeperking;
c. zwangerschap;

d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie;
f. het lidmaatschap van het bestuur van een actieve studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid.
De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie. De examencommissie kan besluiten dat het afgeven van het studieadvies wordt opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving. (…)
Bij opschorting wordt het studieadvies aan het einde van het tweede jaar van inschrijving afgegeven. Dit heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, aan het einde van haar tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft behaald. (…)

Ingevolge artikel 5.3, beslist de examencommissie pas over het uitbrengen van een negatief bindend studieadvies aan een student, nadat de studentendecaan om advies is gevraagd ten aanzien van door de student bij de studentendecaan gemelde persoonlijke omstandigheden (zie 5.2).
De studentendecaan brengt een schriftelijk advies alleen uit indien de student de persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld bij de studentendecaan. Een melding wordt in dit verband aangemerkt als tijdig wanneer de student de omstandigheden meldt zodra deze zich voordoen, dan wel zeer spoedig daarna (…).

2.2. Appellante is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Communicatie. Aan het eind van het eerste studiejaar had zij 32 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten behaald. In verband met persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie bij beslissing van 29 augustus 2017 het bindend studieadvies opgeschort tot het studiejaar 2017-2018.
Bij beslissing van 10 juli 2018 heeft de examencommissie aan het eind van het tweede studiejaar aan appellante een BNSA gegeven, omdat appellante niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Aan het eind van het tweede studiejaar had zij 41 van de voor een positief advies vereiste 60 punten behaald.
Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten, omdat niet kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de door appellante naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studienorm.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert zij aan dat
het CBE niet heeft onderkend dat persoonlijke omstandigheden haar hebben belemmerd voldoende studiepunten te behalen. Volgens appellante bestaat een causaal verband tussen haar mentale en fysieke klachten en het niet behalen van de norm. De examencommissie heeft niet onderkend dat de klachten die in het studiejaar 2016-2017 speelden ook in het hele studiejaar 2017-2018 optraden, aldus appellante. Volgens appellante was de decaan op de hoogte van haar persoonlijke omstandigheden. Ook wijst zij erop dat de resultaten van de door haar behaalde vakken van het propedeusejaar en de hoofdfase goed zijn.

2.4. Niet in geschil is dat appellante in het studiejaar 2017-2018 eerst op 6 juni 2018 persoonlijke omstandigheden heeft gemeld bij het studentendecanaat en deze omstandigheden pas op
23 augustus 2018 met bewijzen heeft gestaafd. Mede gelet op het bepaalde in artikel 5.3 van de OER lag het op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen de omstandigheden en de studieresultaten. Daarbij is van belang dat van appellante had mogen worden verlangd dat zij, mede gelet op de gestelde duur van de persoonlijke problemen, tijdig hulp had gezocht teneinde te voorkomen dat zij verdere studievertraging zou oplopen. In dat geval had de opleiding zo nodig voorzieningen voor haar kunnen treffen dan wel haar kunnen adviseren waar zij hulp zou kunnen vinden voor haar problemen. Het College is van oordeel dat, mede gelet op de aard van de omstandigheden, het CBE zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het causale verband niet meer kon worden vastgesteld. Uit de door appellant overgelegde medische stukken kan niet worden opgemaakt dat haar medische situatie heeft geleid tot het niet behalen van de norm.

Niet in geschil is dat appellante 41 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 5.2 van de OER. Dat de resultaten van de door haar behaalde vakken van het propedeusejaar en de hoofdfase goed zijn en dat zij in het studiejaar 2017-2018 wel 30 punten van het tweede studiejaar heeft gehaald, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 5.3 van de OER.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE naar het oordeel van het College het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/213**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 maart 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 OER: artikel 5.1 OER: artikel 5.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Niet in geschil is dat appellant 49 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm bedoeld in artikel 5.2 van de OER. Voorts is niet in geschil dat zich bij appellant in het studiejaar 2017-2018 geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die het niet voldoen aan de studienorm kunnen verklaren. Hetgeen appellant aanvoert over het eerste studiejaar, ligt in deze procedure niet ter beoordeling voor. Appellant had dit betoog moeten aanvoeren in het kader van de beslissing van 18 juli 2017 tot opschorting van het bindend studieadvies tot het tweede studiejaar. De examencommissie heeft erop gewezen dat appellant in het studiejaar 2017-2018 twee maal in de gelegenheid is gesteld om deel te nemen aan een tentamen voor het project "sales", maar dat hij dit tentamen op 7 november 2017 geen voldoende heeft behaald en de examencommissie niet heeft verzocht om een extra toetsgelegenheid. Bovendien heeft appellant ook het vak Engels niet gehaald. Nu appellant niet aan de studienorm heeft voldaan, is aan hem terecht een BNSA verstrekt. Dat appellant de overige vakken wel heeft behaald, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 5.2 van de OER. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de examencommissie van het cluster Marketing, Sales & Trade appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Commerciële Economie gegeven.

Bij beslissing van 2 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 februari 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is M.T. de Feber verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrentheeft vastgesteld. (…)
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden als bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
(..)

Ingevolge artikel 5.1, van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Opleiding Commerciële Economie van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER), brengt de examencommissie namens de decaan aan iedere student, aan het einde van haar eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse van de opleiding, advies uit over de voortzetting van haar studie binnen de opleiding. (…) Het studieadvies heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van persoonlijke omstandigheden (zie 5.2), minder dan 50 studiepunten voor onderwijseenheden uit de propedeuse heeft behaald. (…)

Ingevolge artikel 5.2, kan de examencommissie besluiten aan een student bij wie zich persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die tot studievertraging hebben geleid, geen studieadvies uit te brengen in het eerste jaar van inschrijving. Persoonlijke omstandigheden zijn:
a. ziekte;
b. functiebeperking;
c. zwangerschap;
d. bijzondere familieomstandigheden;
e. het lidmaatschap van medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie;
f. het lidmaatschap van het bestuur van een actieve studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid.
De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie. De examencommissie kan besluiten dat het afgeven van het studieadvies wordt opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving. (…)

Bij opschorting wordt het studieadvies aan het einde van het tweede jaar van inschrijving afgegeven. Dit heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, aan het einde van haar tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft behaald.
(…)

2.2. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Commerciële Economie. Aan het eind van het eerste studiejaar had hij 49 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten behaald. In verband met persoonlijke omstandigheden heeft de examencommissie bij beslissing van 18 juli 2017 het bindend studieadvies opgeschort tot het studiejaar 2017-2018.
Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de examencommissie aan het einde van het tweede studiejaar aan appellant een BNSA gegeven, omdat appellant niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Aan het eind van het tweede studiejaar had hij 49 van de voor een positief advies vereiste 60 punten behaald.
Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten, omdat niet is gebleken van persoonlijke omstandigheden die hebben geleid tot het niet halen van de studienorm door appellant.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe voert hij aan dat hij buiten zijn schuld niet 50 studiepunten in het eerste studiejaar heeft behaald. Ook in het tweede studiejaar is hij niet in de gelegenheid gesteld om het onderdeel "verkopen" van het project "sales" te herkansen, aldus appellant. Verder wijst appellant erop dat hij geschikt is voor de opleiding, aangezien hij de overige onderdelen van het project "sales" wel heeft behaald en daarnaast alle vakken, behalve Engels, met een voldoende heeft afgesloten.

2.4. Niet in geschil is dat appellant 49 studiepunten heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de norm bedoeld in artikel 5.2 van de OER. Voorts is niet in geschil dat zich bij appellant in het studiejaar 2017-2018 geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan die het niet voldoen aan de studienorm kunnen verklaren. Hetgeen appellant aanvoert over het eerste studiejaar, ligt in deze procedure niet ter beoordeling voor. Appellant had dit betoog moeten aanvoeren in het kader van de beslissing van 18 juli 2017 tot opschorting van het bindend studieadvies tot het tweede studiejaar.
De examencommissie heeft erop gewezen dat appellant in het studiejaar 2017-2018 twee maal in de gelegenheid is gesteld om deel te nemen aan een tentamen voor het project "sales", maar dat hij dit tentamen op 7 november 2017 geen voldoende heeft behaald en de examencommissie niet heeft verzocht om een extra toetsgelegenheid. Bovendien heeft appellant ook het vak Engels niet gehaald. Nu appellant niet aan de studienorm heeft voldaan, is aan hem terecht een BNSA verstrekt. Dat appellant de overige vakken wel heeft behaald, kan niet met zich meebrengen dat voorbij wordt gegaan aan het bepaalde in artikel 5.2 van de OER. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie ten onrechte heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/214**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	24 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 5.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College stelt vast dat de studentendecaan appellant in maart 2018 heeft uitgenodigd om zijn studievoortgang te bespreken. Appellant heeft aan deze uitnodiging geen gevolg gegeven. Verder heeft appellant in de periode toen de lessen voor het vak "Wet- en Regelgeving" werden gegeven niet gemeld bij de studentendecaan dat hij bepaalde lessen niet kon volgen in verband met zijn persoonlijke familieomstandigheden. Dit had naar het oordeel van het College wel op de weg van appellant gelegen als de omstandigheden inderdaad deze gevolgen hadden. Door dit niet te melden, heeft de studentendecaan appellant bovendien in die periode niet kunnen begeleiden en monitoren. Naar het oordeel van het College kan, gelet op het voorgaande, niet worden vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke familieomstandigheden de oorzaak waren van het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Dat wordt niet anders door de verklaring van de zus van appellant. Die verklaring doet er immers niet aan af dat appellant niet tijdig zijn situatie aan de studentendecaan heeft gemeld. Verder overweegt het College dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de twee auto-ongelukken zodanige effecten op of gevolgen voor hem hebben gehad dat hij om die reden het vak "Wet- en Regelgeving" niet heeft kunnen halen. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat appellant weliswaar knieletsel heeft opgelopen bij het laatste auto-ongeluk, maar dat er geen aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat dit appellant heeft verhinderd om te studeren. Het College tekent hierbij aan dat appellant daags na het vak "Wet- en Regelgeving" een ander tentamen, voor het vak "Statistiek" met succes heeft kunnen afleggen. De slotsom is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat niet is gebleken van een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangedragen en het niet halen van de studievoortgangsnorm, zodat het CBE het BNSA terecht in stand heeft gelaten. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna ook: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de examencommissie van de bacheloropleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam namens de decaan aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 9 november 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 april 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Vast staat dat appellant aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving voor de bacheloropleiding Aviation niet voldeed aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm. De examencommissie heeft toen besloten het geven van een studieadvies aan appellant uit te stellen tot het eind van het tweede jaar van zijn inschrijving, omdat zich bijzondere persoonlijke omstandigheden voordeden.

2.2. Op grond van artikel 5.2 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam heeft een studieadvies aan het eind van het tweede jaar van inschrijving een bindend negatief karakter indien de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, aan het einde van zijn tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft gehaald.
Dit betekent voor appellant dat hij aan het einde van zijn tweede studiejaar alle 60 studiepunten behaald moest hebben uit de propedeutische fase.

2.3. Vast staat dat appellant aan het einde van zijn tweede studiejaar 57 studiepunten heeft gehaald. Hij heeft het propedeusevak "Wet- en Regelgeving" - en daarmee 3 studiepunten - niet gehaald. Appellant voldeed derhalve niet aan de voor hem geldende studievoortgangsnorm van 60 studiepunten. Daarom vindt de examencommissie appellant niet geschikt voor de bacheloropleiding Aviation. Dit gaf de examencommissie aanleiding om appellant een BNSA te geven. De examencommissie heeft hierbij opgemerkt dat zij geen persoonlijke omstandigheden heeft geconstateerd die verklaren waarom appellant niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan.
Appellant heeft tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij het CBE. Hij heeft naar voren gebracht dat zich bijzondere familieomstandigheden hebben voorgedaan. Hij voert aan dat zijn oma is overleden. Ook voert appellant aan dat zich andere persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Appellant is namelijk tweemaal betrokken geweest bij een auto-ongeluk en bij het laatste ongeluk heeft appellant knieletsel opgelopen.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep gehandhaafd. Volgens het

CBE is niet gebleken van een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangedragen en het niet halen van de studievoortgangsnorm.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij stelt dat zijn persoonlijke omstandigheden van invloed zijn geweest op het niet halen van de studievoortgangsnorm. Hij merkt op dat uit de overlijdensakte die hij in beroep heeft ingebracht, blijkt dat zijn oma op 14 mei 2018 is overleden. Appellant voert verder aan dat hij in de periode dat haar gezondheid achteruitging regelmatig geholpen heeft met haar verzorging en met huishoudelijke taken. Appellant stelt in deze periode veel lessen voor het vak "Wet- en Regelgeving" te hebben gemist. Weliswaar werden die lessen in een latere periode opnieuw gegeven, maar ook in die periode zou appellant veel lessen hebben gemist. Verder voert appellant aan dat de auto-ongelukken waarschijnlijk het gevolg waren van zware vermoeidheid vanwege onder andere het overlijden van zijn oma. Ter zitting heeft appellant ook aangevoerd dat hij erg is geschrokken van de twee auto-ongelukken die kort na elkaar plaatsvonden. Ter zitting heeft appellant verder toegelicht dat hem niet valt tegen te werpen dat hij een ander vak, "Statistiek", in diezelfde periode wel met een voldoende heeft afgerond. Hij wijst erop dat hij dit vak "met de hakken over de sloot" heeft gehaald, terwijl hij normaalgesproken juist heel goed was in dat vak. Volgens appellant is het causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en het niet halen van de studievoortgangsnorm aannemelijk. Hij wijst hierbij ook op een verklaring van zijn zus.

2.5. Het CBE heeft in het verweerschrift gesteld dat appellant met de overlijdensakte heeft aangetoond dat zijn oma op 14 mei 2018 is overleden. Ook staat volgens het CBE vast dat appellant op 27 mei 2018 en 2 juni 2018 betrokken is geweest bij auto-ongelukken. Het CBE heeft ook aangenomen dat appellant bij het laatste auto-ongeluk knieletsel heeft opgelopen. Hoewel het CBE aannemelijk acht dat deze omstandigheden impact hebben gehad op appellant, vindt het CBE niet aannemelijk dat er een causaal verband is tussen die omstandigheden en het niet behalen van de studievoortgangsnorm. Het CBE wijst erop dat het op de weg van appellant had gelegen om, indien hij daadwerkelijk lessen moest missen, dat tijdig aan de studentendecaan te melden, zodat de studentendecaan hem kon monitoren en begeleiden. Het CBE merkt op dat appellant de studentendecaan niet tijdig heeft ingelicht. Het CBE wijst er in dit kader op dat de studentendecaan appellant in maart 2018 heeft uitgenodigd voor een gesprek, maar dat appellant hierbij niet is verschenen. Verder heeft het CBE over de auto-ongelukken opgemerkt dat die niet hebben geleid tot ernstig letsel, zodat appellant daarna in staat is geweest te studeren. Het CBE heeft hierbij ook in ogenschouw genomen dat appellant daags na het tentamen "Wet- en Regelgeving" een ander vak - "Statistiek" - met succes heeft afgelegd.

2.6. Het College stelt vast dat de studentendecaan appellant in maart 2018 heeft uitgenodigd om zijn studievoortgang te bespreken. Appellant heeft aan deze uitnodiging geen gevolg gegeven. Verder heeft appellant in de periode toen de lessen voor het vak "Wet- en Regelgeving" werden gegeven niet gemeld bij de studentendecaan dat hij bepaalde lessen niet kon volgen in verband met zijn persoonlijke familieomstandigheden. Dit had naar het oordeel van het College wel op de weg van appellant gelegen als de omstandigheden inderdaad deze gevolgen hadden. Door dit niet te melden, heeft de studentendecaan appellant bovendien in die periode niet kunnen begeleiden en monitoren. Naar het oordeel van het College kan, gelet op het voorgaande, niet worden vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke familieomstandigheden de oorzaak waren van het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm. Dat wordt niet anders door de verklaring van de zus van appellant. Die verklaring doet er immers niet aan af dat appellant niet tijdig zijn situatie aan de studentendecaan heeft gemeld.
Verder overweegt het College dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de twee auto-ongelukken zodanige effecten op of gevolgen voor hem hebben gehad dat hij om die reden het vak "Wet- en Regelgeving" niet heeft kunnen halen. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat appellant weliswaar knieletsel heeft opgelopen bij het laatste auto-ongeluk, maar dat er geen aanknopingspunten zijn om aan te nemen dat dit appellant heeft verhinderd om te studeren. Het College tekent hierbij aan dat appellant daags na het vak "Wet- en Regelgeving" een ander tentamen, voor het vak "Statistiek" met succes heeft kunnen afleggen.
De slotsom is dat het CBE terecht heeft geoordeeld dat niet is gebleken van een causaal verband tussen

de persoonlijke omstandigheden die appellant heeft aangedragen en het niet halen van de studievoortgangsnorm, zodat het CBE het BNSA terecht in stand heeft gelaten.
De betogen falen.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/215**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor – van Vught
Datum uitspraak	:	11 juni 2019
Partijen	:	appellant en CBE van de Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	eindbeoordeling herbeoordeling kennen en kunnen presentatie reformatio in peius verdediging verslag voorlopige beoordeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Zoals in overweging 2.1. is vermeld, kent de hogeschool bij de cursus Afstudeerproject het systeem waarbij er eerst voorlopige beoordelingen worden toegekend. De eindbeoordeling van alle onderliggende toetsen van de cursus Afstudeerproject, dus ook die van het 'Afstudeerverslag', vindt pas plaats na afloop van de toets 'Presentatie en Verdediging'. Ter zitting van het College is toegelicht dat voor dit systeem is gekozen, omdat een zekere koppeling bestaat tussen de competenties die zowel bij het 'Afstudeerverslag' als bij de 'Presentatie en Verdediging' aan bod komen. Dit komt met name tot uiting bij de mondelinge verdediging van het afstudeerverslag. Een goede mondelinge verdediging kan er toe leiden dat de eindbeoordeling van het 'Afstudeerverslag' hoger wordt dan de voorlopige beoordeling. Andersom kan een slechte mondelinge verdediging ertoe leiden dat de eindbeoordeling van het 'Afstudeerverslag' lager wordt. Het College vindt dit systeem niet onredelijk. In het geval van appellant, zo is ter zitting toegelicht, is de hogere beoordeling voor de toets 'Presentatie en Verdediging' toe te schrijven aan een betere presentatie door appellant. Op het onderdeel verdediging heeft appellant volgens het CBE evenwel geen significante verbetering laten zien. Om die reden heeft de hogere beoordeling voor de toets 'Presentatie en Verdediging' niet geleid tot een hogere beoordeling voor het 'Afstudeerverslag'. Gelet op deze uitleg, en gelet op het beperkte toetsingskader zoals weergegeven in overweging 2.3.1, bestaat er geen grond voor het oordeel dat appellant gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat een hoger cijfer voor 'Presentatie en Verdediging' zou resulteren in een hogere beoordeling voor het 'Afstudeerverslag'. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE niet inzichtelijk heeft gemaakt dat de examinator per abuis bij zes competenties verkeerde cijfers heeft ingevoerd op de beoordelingsformulieren. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat sprake is van strijd met het verbod op reformatio in peius. Het College overweegt hiertoe dat het CBE zowel in zijn stukken als ter zitting heeft toegelicht dat de examinator bij het invullen van de digitale beoordelingsformulieren in het Excel-bestand '[Naam 1] Beoordelingsformulieren – zitting 2' per abuis de scores in Kolom C van het werkblad Presentatie en Verdediging heeft aangepast. In Kolom C zijn de vastgestelde scores voor het Afstudeerverslag opgenomen via een formule die gekoppeld is aan het werkblad Afstudeerverslag. Het College heeft dit gecontroleerd

en vastgesteld dat in Kolom C in enkele velden de formules zijn verwijderd en vervangen door een cijfer. Dit kan niet anders worden verklaard dan dat de examinator per abuis bij het invullen van zijn beoordeling formules heeft gewist. De correctie die vervolgens heeft plaatsgevonden, had betrekking op het herstellen van de formule voor de koppeling tussen het werkblad voor het Afstudeerverslag en het werkblad voor Presentatie en Verdediging, zodat in laatstgenoemd werkblad de juiste scores voor het afstudeerverslag verschenen. Het CBE heeft daarmee voldoende aangetoond dat het aanpassen van de beoordeling slechts de correctie van een vergissing betrof.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van het CBE standhoudt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam 1], wonend te [woonplaats], appellant,

en

Het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juni 2018 heeft de examinator het door appellant gevolgde cursus Afstudeerproject met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 17 september 2018 heeft de examencommissie van het Instituut Engineering & Design het verzoek van appellant om de cursus Afstudeerproject opnieuw te beoordelen, afgewezen.

Bij beslissing van 7 november 2018 heeft het CBE het door appellant tegen de beslissingen van 25 juni 2018 en 17 september 2018 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 mei 2019, waar appellant, vertegenwoordigd door [naam 2], bijgestaan door mr. J.S. Maas, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door J. Kroon LLB, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is E.G. van der Bor Msc, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde in het studiejaar 2017-2018 de opleiding Technische Bedrijfskunde aan de Hogeschool Utrecht. In dit studiejaar heeft hij de cursus Afstudeerproject gevolgd. Het Afstudeerproject bestaat uit vijf onderdelen. Voor de onderdelen ‘Afstudeerverslag’, ‘Presentatie en Verdediging’ en ‘Professioneel Functioneren’ dient de student elk minimaal een 5,5 te behalen. Voor deelname aan de toets ‘Presentatie en Verdediging’, dient ‘Afstudeerverslag’ en ‘Professioneel Functioneren’ met een voldoende (VD) te zijn afgetekend. Eerst worden er voorlopige beoordelingen toegekend, maar de eindbeoordeling van alle onderliggende toetsen van de cursus Afstudeerproject, vindt pas plaats na afloop van de toets ‘Presentatie en Verdediging’.
Op 26 februari 2018 heeft appellant voor de eerste keer zijn afstudeerverslag ingeleverd. Dit afstudeerverslag is met een onvoldoende beoordeeld. Appellant heeft vervolgens de ontvangen feedback

verwerkt en vervolgens op 4 mei 2018 hij de herziene versie ingeleverd. Deze is met een voldoende (VD) beoordeeld, waarbij er een voorlopige beoordeling van 5,5 is gegeven. Op 28 mei 2018 heeft appellant deelgenomen aan de toets 'Presentatie en Verdediging'. De door appellant geleverde prestatie werd met een 5,0 beoordeeld en de voorlopige beoordeling van het afstudeerverslag is vervolgens op een drietal punten naar beneden bijgesteld, waardoor de eindbeoordeling van het afstudeerverslag uitkwam op een 5,4. Appellant heeft vervolgens gebruik gemaakt van de herkansing van de toets 'Presentatie en Verdediging' en hiervoor een 6,0 behaald. Deze herkansing heeft vervolgens niet geleid tot een verhoging van het cijfer voor het afstudeerverslag.
De examinator heeft vervolgens de door appellant gevolgde cursus Afstudeerproject met een onvoldoende beoordeeld. Appellant heeft vervolgens verzocht om een herbeoordeling, maar dat verzoek is door de examencommissie afgewezen.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat de beoordeling van een tentamen of afstudeerproject exclusief tot de bevoegdheid van de examinator behoort. De taken en bevoegdheden van het CBE strekken niet tot het (opnieuw) beoordelen van een tentamen of afstudeerproject. Het CBE toetst dan ook of de besluitvorming, inhoudende het in stand houden van de beoordeling van de cursus Afstudeerproject van appellant, voldoende zorgvuldig is geweest en of zij genoegzaam is onderbouwd. Dit brengt mee dat de beoordeling slechts voor vernietiging in aanmerking komt als er strijd is met enige regel van geschreven of ongeschreven recht, aldus het CBE.
Het CBE heeft vervolgens de door de examencommissie en appellant overgelegde beoordelingsformulieren bestudeerd en met elkaar vergeleken. In alle drie de beoordelingsformulieren zijn de onderdelen 'Afstudeerverslag' met een 5,4, 'Presentatie en Verdediging' met een 6,0 en 'Professioneel Functioneren' met een 6,6 beoordeeld. Conform de afstudeerhandleiding, waarin de bepaling is opgenomen dat alle onderdelen van het Afstudeerproject afzonderlijk tenminste met een 5,5 beoordeeld dienen te worden, concludeert het CBE dat appellant de cursus Afstudeerproject niet voldoende heeft afgerond ten gevolge van de beoordeling van de toets 'Afstudeerverslag' met een 5,4.
Het CBE is vervolgens ingegaan op de stelling van appellant dat de examinator het beoordelingsformulier van het onderdeel 'Presentatie en Verdediging' heeft gecorrigeerd. Volgens het CBE ziet deze correctie in het beoordelingsformulier op een aanpassing in het tabblad 'Presentatie en Verdediging'. Het CBE acht de uitleg van de examinator en de examencommissie dat de examinator abusievelijk een foutief veld heeft gebruikt voor invoer van gegevens plausibel. Bovendien brengt de correctie van het beoordelingsformulier geen ander eindoordeel voor de cursus Afstudeerproject met zich mee. De stelling van appellant dat met het uploaden van een gecorrigeerd beoordelingsformulier sprake is van strijdigheid met het vertrouwensbeginsel kan naar het oordeel van het CBE geen standhouden, te meer nu er geen aanpassing in de eindbeoordeling heeft plaatsgevonden.
Het CBE is tot de conclusie gekomen dat de onvoldoende voor de cursus Afstudeerproject veroorzaakt wordt door de onvoldoende beoordeling voor het onderdeel 'Afstudeerverslag'. De toets 'Afstudeerverslag' is zowel bij de eerste toetskans als bij de hertoets met een 5,4 beoordeeld, waarbij bovendien het gecorrigeerde
beoordelingsformulier eveneens een beoordeling van een 5,4 voor het 'Afstudeerverslag' weergeeft.
Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat er een foutieve berekeningsformule is gehanteerd die onterecht een onvoldoende beoordeling voor appellant met zich brengt, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat het CBE heeft miskend dat het niet gaat om de vraag of de scores op het beoordelingsformulier in een andere eindbeoordeling hebben geresulteerd. Dat de eindbeoordeling hetzelfde is gebleven is tussen partijen immers niet in geschil. Het gaat om de vraag of de verhoogde scores op het beoordelingsformulier voor 'Presentatie en Verdediging', mede gelet
op de identieke competenties voor beide vakken, tot een andere eindbeoordeling voor het 'Afstudeerverslag' hadden moeten leiden. Volgens appellant moet dat het geval zijn. Hij voert hiertoe aan dat het eerste cijfer voor 'Presentatie en Verdediging', een 5,0, tot gevolg had dat het cijfer voor het 'Afstudeerverslag' werd verlaagd van een 5,5 naar een 5,4. Hij mocht er dan ook gerechtvaardigd op vertrouwen dat een hoger cijfer voor 'Presentatie en Verdediging' omgekeerd zou resulteren in een hogere

beoordeling voor het ‘Afstudeerverslag’. Dit geldt temeer nu de competenties voor beide vakken identiek zijn en door het CBE is erkend dat een hogere beoordeling voor het ene onderdeel gevolgen kan hebben voor de score van de andere onderdelen. Dat de eindbeoordeling voor het ‘Afstudeerverslag’ altijd op een 5,4 heeft gestaan, doet hieraan niet af, omdat de eindbeoordeling wordt bepaald aan de hand van de scores die in de beoordelingsformulieren staan weergegeven. Deze beoordelingsformulieren dienen volgens appellant leidend te zijn. Appellant voert voorts aan dat het CBE niet inzichtelijk heeft gemaakt waarom het de uitleg van de examinator en de examencommissie dat de examinator abusievelijk een foutief veld heeft gebruikt voor invoer van gegevens in het beoordelingsformulier plausibel acht. Volgens appellant is het niet plausibel dat de examinator per abuis bij zes competenties verkeerde cijfers heeft ingevoerd. Appellant voert ten slotte aan dat de scores in de beoordelingsformulieren uiteindelijk zijn gecorrigeerd naar aanleiding van het ingestelde bezwaar en beroep hetgeen volgens appellant in strijd is met het verbod op reformatio in peius.

2.3.1.Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. Zoals in overweging 2.1. is vermeld, kent de hogeschool bij de cursus Afstudeerproject het systeem waarbij er eerst voorlopige beoordelingen worden toegekend. De eindbeoordeling van alle onderliggende toetsen van de cursus Afstudeerproject, dus ook die van het ‘Afstudeerverslag’, vindt pas plaats na afloop van de toets ‘Presentatie en Verdediging’. Ter zitting van het College is toegelicht dat voor dit systeem is gekozen, omdat een zekere koppeling bestaat tussen de competenties die zowel bij het ‘Afstudeerverslag’ als bij de ‘Presentatie en Verdediging’ aan bod komen. Dit komt met name tot uiting bij de mondelinge verdediging van het afstudeerverslag. Een goede mondelinge verdediging kan er toe leiden dat de eindbeoordeling van het ‘Afstudeerverslag’ hoger wordt dan de voorlopige beoordeling. Andersom kan een slechte mondelinge verdediging ertoe leiden dat de eindbeoordeling van het ‘Afstudeerverslag’ lager wordt. Het College vindt dit systeem niet onredelijk. In het geval van appellant, zo is ter zitting toegelicht, is de hogere beoordeling voor de toets ‘Presentatie en Verdediging’ toe te schrijven aan een betere presentatie door appellant. Op het onderdeel verdediging heeft appellant volgens het CBE evenwel geen significante verbetering laten zien. Om die reden heeft de hogere beoordeling voor de toets ‘Presentatie en Verdediging’ niet geleid tot een hogere beoordeling voor het ‘Afstudeerverslag’. Gelet op deze uitleg, en gelet op het beperkte toetsingskader zoals weergegeven in overweging 2.3.1, bestaat er geen grond voor het oordeel dat appellant gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat een hoger cijfer voor ‘Presentatie en Verdediging’ zou resulteren in een hogere beoordeling voor het ‘Afstudeerverslag’.
Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE niet inzichtelijk heeft gemaakt dat de examinator per abuis bij zes competenties verkeerde cijfers heeft ingevoerd op de beoordelingsformulieren. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat sprake is van strijd met het verbod op reformatio in peius. Het College overweegt hiertoe dat het CBE zowel in zijn stukken als ter zitting heeft toegelicht dat de examinator bij het invullen van de digitale beoordelingsformulieren in het Excel-bestand ‘[Naam 1] Beoordelingsformulieren – zitting 2’ per abuis de scores in Kolom C van het werkblad Presentatie en Verdediging heeft aangepast. In Kolom C zijn de vastgestelde scores voor het Afstudeerverslag opgenomen via een formule die gekoppeld is aan het werkblad Afstudeerverslag. Het College heeft dit gecontroleerd en vastgesteld dat in Kolom C in enkele velden de formules zijn verwijderd en vervangen door een cijfer. Dit kan niet anders worden verklaard dan dat de examinator per abuis bij het invullen van zijn beoordeling formules heeft gewist. De

correctie die vervolgens heeft plaatsgevonden, had betrekking op het herstellen van de formule voor de koppeling tussen het werkblad voor het Afstudeerverslag en het werkblad voor Presentatie en Verdediging, zodat in laatstgenoemd werkblad de juiste scores voor het afstudeerverslag verschenen. Het CBE heeft daarmee voldoende aangetoond dat het aanpassen van de beoordeling slechts de correctie van een vergissing betrof.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van het CBE standhoudt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/217**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 maart 2019
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Advies bevoegdheid BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden rechtsmiddelenvoorlichting studentendecaan tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Volgens de beslissing van 10 oktober 2017 heeft de voorzitter van de examencommissie alsnog besloten om in het geval van appellant wegens de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden uit het studiejaar 2016-2017 de bsa-norm niet toe te passen. Appellant mag de bacheloropleiding Fiscaal Recht voortzetten en moet uiterlijk op 31 augustus 2018 alle 60 studiepunten van het eerste jaar hebben gehaald. In de beslissing is verder vermeld dat deze het BNSA van 23 augustus 2017 vervangt. De beslissing is namens de voorzitter van de examencommissie ondertekend door de secretaris van de examencommissie. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de beslissing van 10 oktober 2017 in rechte onaantastbaar is geworden, omdat appellant tegen deze beslissing, die is voorzien van een rechtsmiddelenvoorlichting, geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Er moet daarom van de rechtmatigheid van de beslissing van 10 oktober 2017 worden uitgegaan. Dit betekent dat het BNSA van 23 augustus 2017 is vervallen. Het BNSA van 9 augustus 2018 is daarom niet een tweede BNSA zoals door appellant bedoeld. Het betoog faalt. 2.5. Verweerder is ervan uitgegaan dat de gezondheidsproblemen waarop appellant zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellant. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur of de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen. Appellant heeft zich in het studiejaar 2017-2018 pas in administratief beroep op persoonlijke omstandigheden beroepen. Volgens hem houden de persoonlijke omstandigheden verband met de nasleep van de bijzondere familieomstandigheden uit het studiejaar 2016-2017. Naar het oordeel van het College had appellant de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in administratief beroep, bij de studieadviseur of de studentendecaan naar voren kunnen brengen. Dat appellant er pas na het laatste

tentamen via zijn huisarts achter kwam dat hij lactose intolerant is, waardoor de effecten van zijn stress werden verergerd, betekent niet dat hij de persoonlijke omstandigheden niet eerder had kunnen melden. Deze omstandigheden hinderden hem naar gesteld immers al eerder bij het studeren.
Omdat appellant de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellant op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden zijn studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat hij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de huisartsverklaring die hij in administratief beroep heeft overlegd, kan dit niet worden afgeleid. Dat een advies van een studieadviseur of een studentendecaan ontbreekt, leidt onder deze omstandigheden niet tot het oordeel dat het BNSA ten onrechte is gegeven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam

1. <u>Procesverloop</u>

Op 9 augustus 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie van de Erasmus School of Law appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Fiscaal Recht.

Bij beslissing van 22 oktober 2018, verzonden op 12 november 2018, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, zijn verschenen. Voor de decaan is mr. dr. J.L. de Wit, lid van de examencommissie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant is in september 2016 met de opleiding Fiscaal Recht begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2016-2017 had hij 37,5 van de voor een positief advies vereiste 60 studiepunten van het eerste jaar gehaald. De voorzitter van de examencommissie heeft hem toen bij beslissing van 23 augustus 2017 namens de decaan een BNSA gegeven. Bij beslissing van 10 oktober 2017 heeft de voorzitter van de examencommissie te kennen gegeven dat appellant de opleiding wegens zijn persoonlijke omstandigheden alsnog mag voortzetten en hij uiterlijk op 31 augustus 2018 alle 60 studiepunten van het eerste jaar moet hebben behaald.

Aan het eind van het studiejaar 2017-2018 had appellant 45 studiepunten van het eerste jaar gehaald. De voorzitter van de examencommissie heeft hem daarom op 9 augustus 2018 namens de decaan opnieuw een BNSA gegeven. Verweerder heeft dit BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat de decaan hem al bij beslissing van 23 augustus 2017 een BNSA voor de opleiding Fiscaal Recht heeft gegeven en hij niet bevoegd was nogmaals een BNSA te geven. Volgens hem is de beslissing van 10 oktober 2017 onbevoegd genomen, omdat alleen de decaan, en niet de voorzitter van de examencommissie, een beslissing over een BNSA kan nemen, zodat het BNSA van 23 augustus 2017 van kracht is gebleven. Voorts betoogt hij dat zijn persoonlijke omstandigheden aan het geven van een BNSA in de weg staan. Hierbij wijst hij erop dat de studieadviseur noch de studentendecaan een advies heeft uitgebracht.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: "Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd."

Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Volgens de beslissing van 10 oktober 2017 heeft de voorzitter van de examencommissie alsnog besloten om in het geval van appellant wegens de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden uit het studiejaar 2016-2017 de bsa-norm niet toe te passen. Appellant mag de bacheloropleiding Fiscaal Recht voortzetten en moet uiterlijk op 31 augustus 2018 alle 60 studiepunten van het eerste jaar hebben gehaald. In de beslissing is verder vermeld dat deze het BNSA van 23 augustus 2017 vervangt. De beslissing is namens de voorzitter van de examencommissie ondertekend door de secretaris van de examencommissie.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de beslissing van 10 oktober 2017 in rechte onaantastbaar is geworden, omdat appellant tegen deze beslissing, die is voorzien van een rechtsmiddelenvoorlichting, geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Er moet daarom van de rechtmatigheid van de beslissing van 10 oktober 2017 worden uitgegaan. Dit betekent dat het BNSA van 23 augustus 2017 is vervallen. Het BNSA van 9 augustus 2018 is daarom niet een tweede BNSA zoals door appellant bedoeld.
Het betoog faalt.

2.5. Verweerder is ervan uitgegaan dat de gezondheidsproblemen waarop appellant zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellant. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur of de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen. Appellant heeft zich in het studiejaar 2017-2018 pas in administratief beroep op persoonlijke

omstandigheden beroepen. Volgens hem houden de persoonlijke omstandigheden verband met de nasleep van de bijzondere familieomstandigheden uit het studiejaar 2016-2017.
Naar het oordeel van het College had appellant de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in administratief beroep, bij de studieadviseur of de studentendecaan naar voren kunnen brengen. Dat appellant er pas na het laatste tentamen via zijn huisarts achter kwam dat hij lactose intolerant is, waardoor de effecten van zijn stress werden verergerd, betekent niet dat hij de persoonlijke omstandigheden niet eerder had kunnen melden. Deze omstandigheden hinderden hem naar gesteld immers al eerder bij het studeren.
Omdat appellant de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellant op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden zijn studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat hij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de huisartsverklaring die hij in administratief beroep heeft overlegd, kan dit niet worden afgeleid. Dat een advies van een studieadviseur of een studentendecaan ontbreekt, leidt onder deze omstandigheden niet tot het oordeel dat het BNSA ten onrechte is gegeven.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/218.1**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	30 januari 2019
Partijen	:	appellant en college van bestuur Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Aangifte camerabeelden digitale inbraak keylogger rechtmatigheidsoordeel sanctie schorsing toegang ontzeggen vermoeden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid Awb: artikel 8:81, vijfde lid
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7. De voorzieningenrechter zal zich mede aan de hand van hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht een voorlopig rechtmatigheidsoordeel vormen over de beslissing van het CvB van 17 januari 2019. Hierbij merkt de voorzieningenrechter op dat verzoeker ter zitting een nadere toelichting heeft kunnen geven op zijn pro forma beroep. In de bodemprocedure zal naar verwachting in de eerste plaats de vraag centraal staan of het CvB, in een mate die voor het treffen van een sanctie als de onderhavige is vereist, aannemelijk heeft mogen achten dat verzoeker de keylogger heeft geplaatst. Op de beveiligingsbeelden is niet te zien dat verzoeker dat heeft gedaan terwijl het niet is gelukt de aangetroffen keylogger uit te lezen, zodat niet aan de hand van de daarop aanwezige gegevens kon worden vastgesteld of de keylogger al in de computer aanwezig was vóór de desbetreffende avond. Desondanks heeft het CvB zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter op het standpunt mogen stellen dat aannemelijk is dat verzoeker die keylogger heeft geplaatst. Het CvB heeft daartoe zoals is gebeurd in de hierboven weergegeven onderbouwing kunnen verwijzen naar de camerabeelden, het ontbreken van een afdoende en geloofwaardige verklaring voor de aanwezigheid van verzoeker na sluitingstijd van het servicepunt, de verklaring van de aanwezige medewerkster en het aantreffen van de keylogger de volgende ochtend. Al deze feiten in onderlinge samenhang bezien rechtvaardigen vooralsnog de conclusie dat het CvB aannemelijk heeft mogen achten dat verzoeker de keylogger heeft geplaatst. In het licht van het vorenstaande en gelet op de ernst van de vooralsnog aannemelijk geachte gedraging moet het belang van verzoeker bij het direct weer kunnen voortzetten van zijn studie en zuivering van zijn naam wijken voor het belang van het CvB bij onmiddellijke uitvoering van de sanctie. Dat belang bestaat er mede uit dat het tot de taak van het CvB behoort een veilig leer- en informatieklimaat op de Hogeschool te waarborgen, welk belang thans is gediend bij een afwezigheid van verzoeker op de Hogeschool van langere duur. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat aannemelijk is dat het leer- en informatieklimaat door het plaatsen van de keylogger ernstig in gevaar is gekomen. Naar ter zitting is toegelicht hebben de medewerkers die belast zijn met het registreren van studieresultaten en -cijfers regelmatig dienst achter de balie van het

servicepunt, waarbij zij ingelogd zijn op de daar aanwezige computers. Met behulp van de keylogger hadden hun inlognaam en -code kunnen worden achterhaald, zodat toegang tot die registratie, waarin persoonlijke gegevens van vele medestudenten zijn opgeslagen, had kunnen worden verkregen.

Conclusie

2.8. Gelet op al het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter bij afweging van de betrokken belangen aanleiding om het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder (hierna ook: het CvB).

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 22 november 2018 heeft de vestigingsdirecteur van de Hogeschool Inholland, Locatie Rotterdam (hierna: de Hogeschool) verzoeker van 22 november 2018 tot en met 31 augustus 2019 geschorst en hem de toegang tot de gebouwen en terreinen van de Hogeschool ontzegd.

Verzoeker heeft tegen deze beslissing op 7 december 2018 bezwaar gemaakt bij het CvB.

Bij brief van 18 december 2018 heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Bij beslissing van 17 januari 2019 heeft het CvB het door verzoeker gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 25 januari 2019, waar verzoeker, bijgestaan door mr. R.H. Bouwman, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, J. Meulenbroeks en S. Teeuwen, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

Verzoek hangende beroep

2.2. In artikel 8:81, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is het volgende bepaald: "Indien een verzoek om een voorlopige voorziening is gedaan nadat bezwaar is gemaakt […] en op dit bezwaar […] wordt beslist voordat de zitting heeft plaatsgevonden, wordt de verzoeker in de gelegenheid gesteld beroep bij de bestuursrechter in te stellen. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt gelijkgesteld met een verzoek dat wordt gedaan hangende het beroep bij de bestuursrechter".

2.3. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening heeft ingediend nadat hij bezwaar had gemaakt tegen de beslissing van 22 november 2018. Vervolgens heeft het

CvB op dat bezwaar beslist voordat de zitting bij de voorzieningenrechter heeft plaatsgevonden. Verzoeker is naar aanleiding hiervan in de gelegenheid gesteld om beroep bij het College in te stellen. Van die gelegenheid heeft verzoeker gebruik gemaakt. Hij heeft een pro forma beroep - dat wil zeggen: een beroep op nader in te dienen gronden - ingesteld. Uit de laatste zin van artikel 8:81, vijfde lid, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), volgt dat het verzoek onder deze omstandigheden dient te worden gelijkgesteld met een verzoek dat wordt gedaan hangende het beroep bij het College.

Wettelijk kader

2.4. Artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW luidt als volgt:
"Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd."

De beslissingen van 22 november 2018 en 17 januari 2019

2.5. Aan de beslissing van 22 november 2018 legt de vestigingsdirecteur ten grondslag dat verzoeker op 8 oktober 2018, vlak voor 19.00 uur, een zogeheten keylogger heeft geplaatst in een computer van het servicepunt van de Hogeschool. Een keylogger is een elektronisch apparaat dat, ingeplugd in bijvoorbeeld de USB-ingang van een computer, alle aanslagen op het toetsenbord daarvan vastlegt. Op die manier kunnen ingetoetste gegevens, waaronder inlogcodes en wachtwoorden, worden bemachtigd. Volgens de vestigingsdirecteur is op camerabeelden van de bij het servicepunt opgestelde bewakingscamera te zien dat verzoeker iets vasthoudt wat gelijkenis vertoont met een keylogger en vervolgens verdwijnt achter de balie van het servicepunt dat op dat moment onbemand was. Een medewerkster van de Hogeschool heeft dit ook opgemerkt en verzoeker hierop aangesproken, aldus de vestigingsdirecteur. Ook heeft deze medewerkster dit voorval gemeld bij de veiligheidscoördinator. Vervolgens heeft de veiligheidscoördinator de keylogger de volgende ochtend rond 07.30 uur aangetroffen op een computer van het servicepunt. De verklaring van verzoeker die erop neer komt dat hij de keylogger niet heeft geplaatst, heeft de vestigingsdirecteur niet geloofwaardig gevonden. De vestigingsdirecteur heeft geconcludeerd dat verzoeker heeft (mee)gewerkt aan een digitale inbraak in het computersysteem van de Hogeschool. Volgens de vestigingsdirecteur is hiermee sprake van een ernstige bedreiging voor een veilig leerklimaat die ook zorgt voor ernstige overlast voor alle betrokkenen in het onderwijsproces. In de hierboven beschreven omstandigheden heeft de vestigingsdirecteur aanleiding gezien om verzoeker bij de beslissing van 22 november 2018 te schorsen en hem, met toepassing van artikel 7.57h van de WHW, toegang tot de gebouwen en terreinen van de onderwijsinstelling te ontzeggen voor de periode van 22 november 2018 tot en met 31 augustus 2019.
Bij de beslissing op bezwaar van 17 januari 2019 heeft het CvB de beslissing van 22 november 2018 gehandhaafd. Hierbij heeft het CvB het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften overgenomen. Het CvB heeft aan zijn beslissing ten grondslag gelegd dat zich op de bewuste avond gezien de camerabeelden en de melding van de medewerkster aan de veiligheidscoördinator een verdachte situatie voordeed. Vervolgens is de ochtend erna een keylogger op een computer van het servicepunt aangetroffen. Het CvB acht het niet aannemelijk dat het aantreffen van de keylogger op louter toeval berust. Hierbij wijst het CvB erop dat de computers na de zomervakantie nog waren gecontroleerd en zich nadien geen onregelmatigheden hadden voorgedaan. Ook wijst het CvB erop dat op de camerabeelden is te zien dat verzoeker een voorwerp uit zijn zakken haalt dat gelijkenis vertoont met een keylogger. Verder heeft het CvB aan zijn beslissing ten grondslag gelegd dat het onlogisch is dat, als verzoeker, zoals hij stelt, een toetsenbord had willen vervangen, hij niet (één van) de twee medewerkers van de Hogeschool heeft aangesproken die blijkens de camerabeelden kort even bij het servicepunt aanwezig waren. De verklaring die verzoeker hiervoor geeft, te weten dat hij met zijn aandacht bij zijn mobiele telefoon was, wordt volgens het CvB niet gestaafd door de camerabeelden of ander bewijs. Verder heeft het CvB toegelicht dat

verzoeker rond 19.00 uur bij het servicepunt aanwezig was. Zijn verklaring dat hij ervan uitging dat er nog andere medewerkers langs zouden komen en om die reden niet heeft gevraagd om hulp aan de twee medewerkers die voorbij liepen, heeft het CvB niet aannemelijk geacht. Hierbij heeft het CvB betrokken dat verzoeker geacht wordt te weten dat het servicepunt doorgaans rond 17.00 uur sluit. Voorts heeft het CvB ter zitting toegelicht dat de medewerkster betrokkene weliswaar niet zelf achter de balie van het servicepunt heeft gezien, maar dat hij daar wel moet zijn geweest omdat ze hem niet elders in de ruimte van en rond het servicepunt zag. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat op de beveiligingsbeelden te zien is dat de betreffende medewerkster zoekend rondkijkt terwijl zij de ruimte voor de balie betreedt, aldus het CvB ter zitting.

De voorzieningenrechter merkt op dat het CvB in de beslissing van 17 januari 2019 heeft vermeld dat het bezwaar niet-ontvankelijk is. Dit betreft echter een kennelijke verschrijving. Het CvB heeft, gelet op de door hem gebezigde argumentatie, bedoeld om het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften over te nemen. Deze adviescommissie heeft het CvB geadviseerd om het bezwaar van verzoeker ongegrond te verklaren. De voorzieningenrechter zal er daarom voor de behandeling van dit verzoek vanuit gaan dat het CvB bezwaar ongegrond acht.

Strekking en inhoud van het verzoek

2.6. Ter zitting heeft verzoeker medegedeeld dat hij met het verzoek beoogt te bereiken dat hij kan deelnemen aan het onderwijs op de Hogeschool gedurende de periode dat zijn beroep bij het College aanhangig is.
Verzoeker betwist dat hij een keylogger op de computer van het servicepunt heeft geplaatst. Volgens verzoeker is er slechts sprake van een vermoeden dat hij een keylogger heeft geplaatst.
Verzoeker betoogt dat het CvB dit vermoeden niet nader heeft onderbouwd. Daarbij wijst hij erop dat niet op de camerabeelden is te zien dat hij een keylogger heeft geplaatst en dat ook niet is vastgesteld dat er een keylogger is geplaatst op de dag dat hij bij het servicepunt aanwezig was. Verder is volgens verzoeker niet gebleken dat de medewerkster van de Hogeschool hem achter of onder de balie van het servicepunt heeft gezien. Hij was daar die avond aanwezig omdat hij op zoek was naar een toetsenbord voor gebruik in een studieruimte elders in het gebouw. Dat hij twee medewerkers die zich kort achter de balie bevonden niet daarover heeft aangesproken wijt hij aan het feit dat hij verdiept was in een What's appconversatie met zijn vriendin. Verzoeker wil zijn studie kunnen voortzetten en voelt zich aangetast in zijn goede naam. Het geval is bekend geworden op de Hogeschool en inmiddels is er zelfs aangifte gedaan bij de politie.

Beoordeling van het verzoek

2.7. De voorzieningenrechter zal zich mede aan de hand van hetgeen verzoeker naar voren heeft gebracht een voorlopig rechtmatigheidsoordeel vormen over de beslissing van het CvB van 17 januari 2019. Hierbij merkt de voorzieningenrechter op dat verzoeker ter zitting een nadere toelichting heeft kunnen geven op zijn pro forma beroep. In de bodemprocedure zal naar verwachting in de eerste plaats de vraag centraal staan of het CvB, in een mate die voor het treffen van een sanctie als de onderhavige is vereist, aannemelijk heeft mogen achten dat verzoeker de keylogger heeft geplaatst. Op de beveiligingsbeelden is niet te zien dat verzoeker dat heeft gedaan terwijl het niet is gelukt de aangetroffen keylogger uit te lezen, zodat niet aan de hand van de daarop aanwezige gegevens kon worden vastgesteld of de keylogger al in de computer aanwezig was vóór de desbetreffende avond. Desondanks heeft het CvB zich naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter op het standpunt mogen stellen dat aannemelijk is dat verzoeker die keylogger heeft geplaatst. Het CvB heeft daartoe zoals is gebeurd in de hierboven weergegeven onderbouwing kunnen verwijzen naar de camerabeelden, het ontbreken van een afdoende en geloofwaardige verklaring voor de aanwezigheid van verzoeker na sluitingstijd van het servicepunt, de verklaring van de aanwezige medewerkster en het aantreffen van de keylogger de volgende ochtend. Al deze feiten in onderlinge samenhang bezien rechtvaardigen vooralsnog de conclusie dat het CvB aannemelijk heeft mogen achten dat verzoeker de keylogger heeft geplaatst.

In het licht van het vorenstaande en gelet op de ernst van de vooralsnog aannemelijk geachte gedraging moet het belang van verzoeker bij het direct weer kunnen voortzetten van zijn studie en zuivering van zijn naam wijken voor het belang van het CvB bij onmiddellijke uitvoering van de sanctie. Dat belang bestaat er mede uit dat het tot de taak van het CvB behoort een veilig leer- en informatieklimaat op de Hogeschool te waarborgen, welk belang thans is gediend bij een afwezigheid van verzoeker op de Hogeschool van langere duur. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat aannemelijk is dat het leer- en informatieklimaat door het plaatsen van de keylogger ernstig in gevaar is gekomen. Naar ter zitting is toegelicht hebben de medewerkers die belast zijn met het registreren van studieresultaten en -cijfers regelmatig dienst achter de balie van het servicepunt, waarbij zij ingelogd zijn op de daar aanwezige computers. Met behulp van de keylogger hadden hun inlognaam en -code kunnen worden achterhaald, zodat toegang tot die registratie, waarin persoonlijke gegevens van vele medestudenten zijn opgeslagen, had kunnen worden verkregen.

Conclusie

2.8. Gelet op al het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter bij afweging van de betrokken belangen aanleiding om het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.9. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/220 en 2019/017.1**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	14 februari 2019
Partijen	:	verzoekster en CBE Hogeschool Zeeland
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband herkansingen LEARN mondeling persoonlijke omstandigheden rechtszekerheid studentendecaan studieadvies uitslagen voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak	:	beroep gegrond, verzoek voorlopige voorziening afgewezen.
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Niet in geschil is dat verzoekster vanaf februari 2018 problemen heeft gehad met haar huisbaas, waarbij zij geestelijk en fysiek is mishandeld, en dat in april/ mei 2018 een escalatie van de situatie heeft plaatsgevonden. Verzoekster heeft hiervan melding gemaakt bij haar study career coach. Deze heeft haar doorverwezen naar de studentendecaan, met wie zij in juni 2018 een gesprek heeft gehad. Naar het oordeel van het College hebben verweerder en de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd waarom een causaal verband tussen de door verzoekster ondervonden problemen en de onvoldoendes voor de door haar op 23 april en 3 juli 2018 gemaakte toetsen ontbreekt. Verzoekster heeft gesteld dat de problemen met de huisbaas bij haar stress en depressie hebben veroorzaakt, en dat zij hierdoor bij het studeren is gehinderd. Het College ziet geen aanleiding om aan deze stelling te twijfelen. Het enkele feit dat verzoekster geen medische verklaring heeft overgelegd, maakt dit niet anders. Hierbij is van belang dat verzoekster in juni 2018, niet lang na de escalatie van de problemen, een gesprek met de studentendecaan heeft gehad. De studentendecaan heeft naar aanleiding van dit gesprek echter geen advies opgesteld en aan verzoekster en de examencommissie voorgelegd. Dit had hij uit een oogpunt van zorgvuldigheid wel moeten doen. Door het ontbreken van een advies kan ook niet worden vastgesteld of de studentendecaan verzoekster heeft gevraagd haar problemen met stukken te onderbouwen en of hij verzoekster begeleiding heeft aangeboden. Gelet hierop had verweerder verzoekster bij de beoordeling van het causaal verband het voordeel van de twijfel moeten geven. Vergelijk de uitspraak van het College van 15 februari 2016 in zaak nr. 2015/264 (www.cbho.nl). Het betoog slaagt. 2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 16 november 2018 moet worden vernietigd. De voorzieningenrechter zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van

23 augustus 2018 te vernietigen. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2018 heeft de examencommissie verzoekster namens het college van bestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Watermanagement gegeven.

Bij beslissing van 16 november 2018 heeft verweerder het hiertegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoekster op 21 december 2018 beroep ingesteld. Voorts heeft zij op 24 januari 2019 de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 januari 2019, waar verzoekster, bijgestaan door mr. E.W. Kempe, advocaat te Middelburg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.J.C. Hans en C.E. Minderhoud-Beenhouwer, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is de examencommissie, vertegenwoordigd door drs. P.N.C. Vader, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ter zitting verklaard in te stemmen met het doen van uitspraak in de hoofdzaak. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Verzoekster is per 1 september 2017 begonnen met de opleiding Watermanagement. Aan het eind van het studiejaar had zij 32,5 van de voor een positief studieadvies vereiste 45 studiepunten behaald. Daarom heeft de examencommissie haar het BNSA gegeven. Verweerder heeft het hiertegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Volgens verweerder heeft de opleiding bij de vakken Integrated Layer Approach 2 en Dutch-Flemish Delta-English, samen goed voor 7,5 studiepunten, onzorgvuldig jegens verzoekster gehandeld, zodat het haar niet is toe te rekenen dat zij die vakken niet heeft gehaald. Ook uitgaande van 40 behaalde studiepunten heeft verzoekster echter niet aan de studienorm voldaan, aldus verweerder.

2.4. Verzoekster is het niet eens met de ongegrondverklaring van haar administratief beroep. Zij betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de opleiding bij de bekendmaking van de resultaten van de door haar in het kader van de eerste module gemaakte opdrachten zorgvuldig heeft gehandeld. Hiertoe voert zij aan dat de informatievoorziening over de resultaten gebrekkig was en dat zij hierdoor geen gebruik heeft kunnen maken van een herkansingsmogelijkheid. Hierdoor is zij 5 studiepunten misgelopen, aldus verzoekster. Voorts betoogt zij dat verweerder in het kader van de niet door haar behaalde toets Society & Space, afgelegd op 23 april 2018, en de herkansing ervan, afgelegd op 3 juli 2018, ten onrechte haar beroep op persoonlijke omstandigheden heeft verworpen. Hiertoe voert zij aan dat zij vanaf februari 2018 problemen had met haar huisbaas, waardoor zij met stress en depressie kampte. Hierdoor is zij 5 studiepunten misgelopen, aldus verzoekster.

2.5. Artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.6. Verzoekster heeft in het eerste semester voor het portfolio-onderdeel van de eerste module vier opdrachten gemaakt en in het softwaresysteem LEARN gezet. Het resultaat van één van de opdrachten is door de betrokken docent ook in LEARN gezet. Voor deze opdracht had verzoekster een voldoende. De resultaten van de overige drie opdrachten zijn niet in LEARN gezet. Het College begrijpt uit de dossierstukken en de toelichting van verweerder en de examencommissie ter zitting dat resultaten van dergelijke opdrachten in beginsel via publicatie in LEARN aan de betrokken student worden bekendgemaakt. Omdat publicatie in LEARN in de praktijk niet altijd plaatsvindt, worden studenten volgens verweerder ook mondeling door de betrokken docent en door het ophangen van lijsten over de behaalde resultaten geïnformeerd.
Verweerder heeft zich in de beslissing van 16 november 2016 op het standpunt gesteld dat het de verantwoordelijkheid van verzoekster was om te achterhalen welke resultaten zij had gehaald en dat zij deze verantwoordelijkheid niet heeft genomen. Verzoekster heeft pas begin juli 2018 naar haar resultaten geïnformeerd. Op dat moment werden er geen herkansingen meer gegeven, aldus verweerder. In beroep heeft verweerder hieraan nog toegevoegd dat verzoekster kon weten dat zij voor twee van de drie opdrachten een onvoldoende had gehaald, omdat zij volgens haar eigen verklaringen in mei 2018 een lijst met resultaten heeft gezien waarop bij haar twee keer een nul was vermeld en haar op 31 mei 2018 een e-mailbericht over de resultaten is gestuurd.
Het College overweegt dat bij de bekendmaking van de resultaten van drie van de vier door verzoekster gemaakte opdrachten zonder duidelijke aanleiding is afgeweken van het kennelijk door de opleiding gehanteerde uitgangspunt dat dergelijke resultaten in LEARN worden gepubliceerd. Het was de verantwoordelijkheid van de opleiding om deze resultaten, mede in het belang van de rechtszekerheid van verzoekster, overeenkomstig de eigen uitgangspunten te publiceren. Verzoekster heeft ontkend dat zij deugdelijk via een alternatieve wijze van bekendmaking over haar resultaten is geïnformeerd. Zij heeft gesteld dat zij tijdig navraag heeft gedaan bij haar docenten, maar dat zij haar achteraf gezien onjuist hebben geïnformeerd, waardoor zij tot in mei 2018 in de veronderstelling verkeerde dat zij alle opdrachten had gehaald. Verweerder en de examencommissie hebben niet aannemelijk gemaakt dat een deugdelijke bekendmaking op alternatieve wijze wel heeft plaatsgevonden. De in mei 2018 opgehangen lijst en het

verstuurde e-mailbericht kunnen niet als een deugdelijke bekendmaking worden aangemerkt. Op dat moment was de vierde module bezig, terwijl de opdrachten al in de eerste module waren gemaakt. Verweerder heeft voorts niet de stelling van verzoekster weersproken dat van de op de lijst vermelde nullen niet duidelijk was bij welke opdrachten ze hoorden. Verweerder heeft voorts erkend dat één van de op de lijst vermelde nullen onjuist was. Het e-mailbericht bevatte in het geheel geen resultaten. Gelet op het voorgaande had verweerder het de opleiding moeten toerekenen dat verzoekster niet aan de herkansingen van de niet door haar behaalde opdrachten heeft deelgenomen.
Het betoog slaagt.

2.7. Niet in geschil is dat verzoekster vanaf februari 2018 problemen heeft gehad met haar huisbaas, waarbij zij geestelijk en fysiek is mishandeld, en dat in april/ mei 2018 een escalatie van de situatie heeft plaatsgevonden. Verzoekster heeft hiervan melding gemaakt bij haar study career coach. Deze heeft haar doorverwezen naar de studentendecaan, met wie zij in juni 2018 een gesprek heeft gehad.
Naar het oordeel van het College hebben verweerder en de examencommissie ondeugdelijk gemotiveerd waarom een causaal verband tussen de door verzoekster ondervonden problemen en de onvoldoendes voor de door haar op 23 april en 3 juli 2018 gemaakte toetsen ontbreekt. Verzoekster heeft gesteld dat de problemen met de huisbaas bij haar stress en depressie hebben veroorzaakt, en dat zij hierdoor bij het studeren is gehinderd. Het College ziet geen aanleiding om aan deze stelling te twijfelen. Het enkele feit dat verzoekster geen medische verklaring heeft overgelegd, maakt dit niet anders. Hierbij is van belang dat verzoekster in juni 2018, niet lang na de escalatie van de problemen, een gesprek met de studentendecaan heeft gehad. De studentendecaan heeft naar aanleiding van dit gesprek echter geen advies opgesteld en aan verzoekster en de examencommissie voorgelegd. Dit had hij uit een oogpunt van zorgvuldigheid wel moeten doen. Door het ontbreken van een advies kan ook niet worden vastgesteld of de studentendecaan verzoekster heeft gevraagd haar problemen met stukken te onderbouwen en of hij verzoekster begeleiding heeft aangeboden. Gelet hierop had verweerder verzoekster bij de beoordeling van het causaal verband het voordeel van de twijfel moeten geven. Vergelijk de uitspraak van het College van 15 februari 2016 in zaak nr. 2015/264 (www.cbho.nl).
Het betoog slaagt.

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 16 november 2018 moet worden vernietigd. De voorzieningenrechter zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 23 augustus 2018 te vernietigen. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.9. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland van 16 november 2018;
III. verklaart het administratief beroep tegen de door de examencommissie namens het college van bestuur genomen beslissing van 23 augustus 2018 gegrond;
IV. vernietigt die beslissing van 23 augustus 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland;
VI. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland in de bij verzoekster in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek opgekomen

proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Zeeland aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het beroep en het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 93,00 (zegge: drieënnegentig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/221**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	12 april 2019
Partijen	:	appellant en CBE van de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	BNSA familieomstandigheden persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.8. Het College overweegt dat het in beginsel de verantwoordelijkheid van appellant is om de studieadviseurs tijdig in bezit te stellen van de volgens hem relevante bewijsstukken ter staving van zijn persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft de later door appellant overgelegde bewijsstukken bij het beroep betrokken en heeft ook de adviezen van de studieadviseurs mogen betrekken. Het schadeoverzicht en de verklaring van de huisarts bevestigen namelijk hetgeen appellant in zijn uitstelverzoek aan de studieadviseurs heeft beschreven. Uit de verklaring van de huisarts van appellant blijkt niet dat hij zich gedurende het studiejaar met klachten bij de huisarts heeft gemeld. Appellant heeft bij de huisarts toegelicht dat de familiesituatie sinds mei 2018 steeds stabieler wordt. Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat zijn vader geen 24-uurs zorg nodig had en dat de situatie van zijn vader gedurende het jaar steeds iets verbeterde. De familieomstandigheden van appellant hebben dus weliswaar tijdens het studiejaar enig beslag op hem gelegd, doch waren niet zodanig dat het voor hem onmogelijk was enige colleges te volgen, thuis te studeren en tentamens te maken. De BSA-commissie heeft zich derhalve in navolging van de studieadviseurs op het standpunt mogen stellen dat de familieomstandigheden van appellant een onvoldoende verklaring vormen voor het behalen van 0 studiepunten. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2018 heeft de BSA-commissie namens het faculteitsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 12 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 maart 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Namens de BSA-commissie is prof. dr. A.R. Neerhof verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2017-2018 gestart met de bachelor Rechtsgeleerdheid. Hij heeft geen studiepunten gehaald en voldoet niet aan de norm voor een positief studieadvies van 42 studiepunten. Appellant doet een beroep op persoonlijke omstandigheden. Zijn ouders zijn begin 2017 gescheiden en zijn vader heeft in augustus 2017 een auto-ongeluk gehad.

2.2. Het CBE heeft geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven. Appellant heeft verklaard dat de toestand van zijn vader gedurende het jaar verbeterde en de persoonlijke omstandigheden zich sinds april 2018 niet meer voordeden. Desondanks heeft appellant geen studiepunten gehaald en slechts aan een enkel tentamen deelgenomen. Er bestaat daarom onvoldoende causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de achterblijvende studieresultaten, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat op het door hem bij het CBE ingediende verzoek om voorlopige voorziening ten onrechte pas twee maanden later is beslist en dat de voorzitter en niet het volledige CBE bevoegd is op een dergelijk verzoek te beslissen.
Verder betoogt appellant dat het onduidelijk is wie de beslissing om hem een BNSA te geven heeft genomen.
Tot slot betoogt appellant dat het CBE de beslissing waarbij hem een BNSA is gegeven ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat niet kan worden beoordeeld of hij niet geschikt is voor de opleiding omdat hij nauwelijks aan tentamens heeft deelgenomen. Omstandigheden van praktische en organisatorische aard hadden samen met zijn persoonlijke omstandigheden invloed op zijn functioneren. Verder stelt appellant dat zijn persoonlijke omstandigheden in mei 2018 niet volledig opgelost waren. Ook na april 2018 heeft de zorg voor zijn vader appellant fysiek en emotioneel belast. Appellant voert ook aan dat het advies van de studieadviseurs onzorgvuldig tot stand is gekomen en ontoereikend is gemotiveerd. Zij beschikten niet over de onderliggende bewijsstukken.

2.4. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

3. Het instellingsbestuur kan aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.”
Artikel 7.61 luidt:
“6. Indien onverwijlde spoed dat vereist kan de voorzitter van het college van beroep een voorlopige voorziening treffen op verzoek van de indiener van het beroepschrift, onverminderd het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, en artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht. De voorzitter beslist op dit verzoek na het desbetreffende orgaan dan wel de desbetreffende examinator te hebben gehoord, althans te hebben opgeroepen.”

2.5. Ter zitting is namens de BSA-commissie toegelicht dat het BNSA door de BSA-commissie namens het faculteitsbestuur is gegeven.

2.6 Op 10 september 2018 heeft appellant administratief beroep ingesteld en daarbij tevens verzocht om een voorlopige voorziening. Bij de beslissing van 12 november 2018 heeft het CBE het administratief beroep ongegrond verklaard en daarbij het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat de behandeling van het door appellant ingediende verzoek om voorlopige voorziening niet eerder kon plaatsvinden dan de inhoudelijke behandeling van zijn zaak. Gelet op het belang bij een spoedige beslissing op zijn verzoek om een voorlopige voorziening is dat ongelukkig. Appellant had echter, gelet op het uitblijven van een beslissing op zijn verzoek, aan de voorzitter van het College een voorlopige voorziening kunnen vragen.
Tegen een beslissing op een verzoek om een voorlopige voorziening staat geen beroep bij het College open. Dat betekent dat de beroepsgrond van appellant die zich tegen de wijze van afdoening van het verzoek om een voorlopige voorziening richt niet kan worden beoordeeld.

2.7. Op 21 juni 2018 hebben twee studieadviseurs advies uitgebracht. De eerste heeft vermeld: “geeft familieomstandigheden aan en verwijst naar bijlage. Die is echter niet bijgevoegd. Heeft in december bij studieadviseur gemeld dat hij ook in afrondende fase zat van HBO Informatica. Studieadviseur heeft hem ook gewezen op stoppersregeling (voor 1 feb). Tijdens tweede gesprek in maart (…). Toen gaf hij ook voor het eerst aan dat er familieproblemen waren. Zou nog langskomen na P4, niet meer gedaan. Causaal verband te onduidelijk. Advies: geen uitstel van BNSA”. Ook de tweede studieadviseur adviseert om geen uitstel te verlenen, omdat 0 studiepunten heel weinig is en geen bewijs van de omstandigheden is geleverd. Verder sluit deze studieadviseur zich aan bij hetgeen de andere studieadviseur heeft vermeld.
Bij zijn administratief beroep heeft appellant de documenten die zijn familieomstandigheden staven bijgevoegd. Dit betreft een schadeoverzicht waaruit blijkt dat zijn vader op 31 augustus 2017 een ongeval heeft gehad en een verklaring van de huisarts van appellant van 12 juni 2018. Uit deze verklaring blijkt dat de huisarts op die datum heeft vermeld: “sinds begin 2017 scheiding ouders, daarnaast eind 2017 ongeval vader, waardoor patiënt voor vader heeft moeten zorgen. Hierdoor mogelijk studievertraging opgelopen. Situatie wordt sinds mei 2018 steeds stabieler. Wil graag studie vervolgen.”
Ter zitting van het College heeft appellant een verklaring van een studentendecaan overgelegd, waaruit blijkt dat appellant op 24 januari 2018 bij haar heeft gemeld dat hij door familieomstandigheden studievertraging heeft opgelopen.

2.8. Het College overweegt dat het in beginsel de verantwoordelijkheid van appellant is om de studieadviseurs tijdig in bezit te stellen van de volgens hem relevante bewijsstukken ter staving van zijn persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft de later door appellant overgelegde bewijsstukken bij het beroep betrokken en heeft ook de adviezen van de studieadviseurs mogen betrekken. Het schadeoverzicht en de verklaring van de huisarts bevestigen namelijk hetgeen appellant in zijn uitstelverzoek aan de studieadviseurs heeft beschreven.
Uit de verklaring van de huisarts van appellant blijkt niet dat hij zich gedurende het studiejaar met klachten bij de huisarts heeft gemeld. Appellant heeft bij de huisarts toegelicht dat de familiesituatie sinds mei 2018 steeds stabieler wordt. Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat zijn vader geen 24-uurs zorg nodig had en dat de situatie van zijn vader gedurende het jaar steeds iets verbeterde. De familieomstandigheden van appellant hebben dus weliswaar tijdens het studiejaar enig beslag op hem gelegd, doch waren niet zodanig dat het voor hem onmogelijk was enige colleges te volgen, thuis te studeren en tentamens te maken. De BSA-commissie heeft zich derhalve in navolging van de studieadviseurs op het standpunt mogen stellen dat de familieomstandigheden van appellant een onvoldoende verklaring vormen voor het behalen van 0 studiepunten. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat aan appellant een BNSA mocht worden gegeven.

2.9. De betogen falen.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/222**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	8 mei 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bewijs fraude ongeldigverklaring plausibel uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat de uitwerking van de programmeeropdracht van appellant en zijn vier medestudenten grote gelijkenissen vertoont. Daarbij bevat de uitwerking van de programmeeropdracht een identieke typefout. Verder neemt het College in ogenschouw dat de examinator ter zitting heeft uitgelegd dat er niet slechts één uitwerking mogelijk was, maar ruimte bestond voor verschillende keuzes bij de uitwerking, zoals bij de benaming van variabelen en bij de volgorde van stappen. Onder deze omstandigheden lag het naar het oordeel van het College op de weg van appellant om een plausibele verklaring te geven voor de grote gelijkenissen bij de uitwerking van de programmeeropdracht, waaronder de identieke typefout. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, de verklaring van appellant, die erop neer komt dat hij en zijn medestudenten gezamenlijk een uitwerking van een eerdere tentamenopdracht uit het hoofd zouden hebben geleerd, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij tekent het College aan dat het uit het hoofd leren van een schermpagina met programmeercodes, spaties, leestekens en woorden een zeer zware opgave is. Het College vermag niet in te zien dat die inspanning wordt geleverd als, zoals ter zitting is gebleken, het niet duidelijk is of de uitwerking die appellant stelt uit het hoofd te hebben geleerd een goede beantwoording zou opleveren. Ook heeft het CBE de verklaring voor de typefout, die ertoe strekt dat appellant dacht dat die typefout een foutmelding zou opleveren, waardoor de aandacht zou worden afgeleid van andere inhoudelijke fouten, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij is van belang dat appellant niet duidelijk heeft gemaakt waarom vanwege de typefout andere inhoudelijke fouten niet meer zouden zijn opgevallen. Tenslotte neemt het College in ogenschouw dat de examencommissie aan de vier medestudenten ook maatregelen wegens fraude heeft opgelegd die inmiddels onherroepelijk vast staan. Aan de drie verklaringen van die medestudenten, die appellant ter onderbouwing van zijn beroep naar voren heeft gebracht, komt in dit verband geen betekenis toe. Het College komt gelet op het vorenstaande tot de slotsom dat het CBE terecht heeft aangenomen dat sprake is van fraude bestaande uit hetzij het tijdens de toets gebruiken van hulpmiddelen die niet zijn toegestaan, hetzij het binnen de toetsruimte uitwisselen van informatie over de toets. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juni 2018, zoals gewijzigd bij beslissing van 29 juni 2018, heeft de examencommissie van de cluster ICT van de Hogeschool Inholland Diemen het door appellant gemaakte tentamen voor het vak "Programmeren in C# of Python" ongeldig verklaard en appellant uitgesloten van deelname aan toetsen voor de duur van twee onderwijsperioden.

Bij beslissing van 23 november 2018 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 april 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. J. Alspeer, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie was mr. E. de Vries, aanwezig. Verder was de examinator van het vak "Programmeren in C# of Python", S.H.P. Janszen, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.12b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is het volgende bepaald:
"[…] 2. Indien een student […] fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar. […];
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in […] het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen."

In de Onderwijs- en Examenregeling van de Hogeschool Inholland Diemen is het volgende opgenomen:
"Fraude is het handelen van een student of het nalaten daarvan, waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps)houding geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.
Fraude is onder meer, maar niet uitsluitend:
- het tijdens de toets gebruiken van hulpmiddelen die niet zijn toegestaan;
- het afkijken tijdens een toets en het binnen of buiten de toetsruimte uitwisselen van informatie over de toets;
[…]."

2.2. Appellant volgt de opleiding Business IT & Management aan de Hogeschool Inholland Diemen. Hij heeft op 6 april 2018 de toets "Programmeren in C# of Python" afgelegd. Dit betrof een herkansing. Hierbij diende appellant onder andere een programmeeropdracht op een computer te maken.
De examencommissie heeft zich, in navolging van de examinator, bij de beslissing van 18 juni 2018 op het standpunt gesteld dat de programmeeropdracht die appellant heeft ingeleverd grote gelijkenissen vertoont met de programmeeropdracht die vier medestudenten bij dezelfde gelegenheid hebben ingeleverd. Zo zijn er overeenkomsten in structuur, een zeer sterke gelijkende keuze van benamingen voor variabelen en een

sterk gelijkende tekstinvoer. Die gelijkenissen zijn zodanig dat het volgens de examencommissie aannemelijk is dat de studenten hetzij gebruik hebben gemaakt van een digitale hulpmiddelen die niet zijn toegestaan, hetzij informatie hebben uitgewisseld wat eveneens niet is toegestaan. De examencommissie heeft daarom geconcludeerd dat appellant heeft gefraudeerd. Appellant heeft als verklaring voor de grote gelijkenissen van de uitwerking van de tentamenopdracht naar voren gebracht dat hij en vier andere studenten een uitwerking van een eerder tentamen uit hun hoofd hebben geleerd en hierbij om strategische redenen hebben gekozen om allemaal dezelfde typefout te maken door het woord "middel" met drie d's te formuleren. De examencommissie heeft de verklaring van appellant voor de grote gelijkenissen van de uitwerking van de tentamenopdracht niet plausibel gevonden. Hierbij wijst de examencommissie erop dat de ingeleverde opdracht bestaat uit een scherm vol spaties, lettertekens, programmeercodes en woorden en daarom niet eenvoudig uit het hoofd valt te leren. De examencommissie vindt het ongeloofwaardig dat alle vijf genoemde studenten die uitwerking uit het hoofd zouden hebben geleerd. Hierbij heeft de examencommissie ook van belang gevonden dat de verklaring voor de typefout niet toereikend is. De examencommissie heeft verder erop gewezen dat aan alle vijf studenten een maatregel wegens fraude bij het genoemde tentamen is opgelegd. De maatregel die aan appellant is opgelegd is zwaarder dan de maatregel die aan de andere studenten is opgelegd, omdat appellant al eerder heeft gefraudeerd, aldus de examencommissie.
Het CBE heeft in administratief beroep de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Met de examencommissie ziet het CBE dat de gelijkenissen in opmaak, spaties, leestekens, programmeercodes en woorden zo treffend is dat het niet anders kan dan dat appellant en zijn vier medestudenten gedurende de programmeeropdracht toegang hadden tot eenzelfde document dan wel met elkaar in contact zijn geweest. Het CBE heeft in dit kader ter zitting erop gewezen dat de computers waarop de studenten de opdracht maakten verbonden waren met het netwerk en dat het mogelijk was dat men toegang had tot eigen documenten of tot internet. Volgens het CBE maakt dit dat het aan appellant is om een plausibele verklaring te geven voor de gelijkenissen. Het CBE is van oordeel dat appellant hierin niet is geslaagd.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert aan dat er geen bewijs is dat hij heeft gefraudeerd. Appellant wijst er daarbij op dat de examinator geen uitwerking heeft aangetroffen, het beweerdelijke digitale brondocument niet heeft overgelegd en ook geen andere digitale stukken heeft ingebracht. Appellant stelt dat hij samen met medestudenten de programmeeropdracht heeft voorbereid en alle antwoorden heeft gebaseerd op een uitwerking van een oud tentamen. Die uitwerking stelt appellant uit het hoofd te hebben geleerd. Appellant wijst in dit kader erop dat hij slechts één schermpagina aan woorden, zinnen en programmeertekens uit het hoofd hoefde te leren wat minder moeilijk is dan de volledige studiestof van het vak te bestuderen. Volgens hem staat de vraag of het leren van een oud tentamen de juiste studiemethode is geheel los van de vraag of er sprake is van fraude. Appellant heeft ter nadere onderbouwing van zijn beroep drie verklaringen van zijn medestudenten ingebracht.

2.4. Het College stelt vast dat de uitwerking van de programmeeropdracht van appellant en zijn vier medestudenten grote gelijkenissen vertoont. Daarbij bevat de uitwerking van de programmeeropdracht een identieke typefout. Verder neemt het College in ogenschouw dat de examinator ter zitting heeft uitgelegd dat er niet slechts één uitwerking mogelijk was, maar ruimte bestond voor verschillende keuzes bij de uitwerking, zoals bij de benaming van variabelen en bij de volgorde van stappen. Onder deze omstandigheden lag het naar het oordeel van het College op de weg van appellant om een plausibele verklaring te geven voor de grote gelijkenissen bij de uitwerking van de programmeeropdracht, waaronder de identieke typefout. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, de verklaring van appellant, die erop neer komt dat hij en zijn medestudenten gezamenlijk een uitwerking van een eerdere tentamenopdracht uit het hoofd zouden hebben geleerd, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij tekent het College aan dat het uit het hoofd leren van een schermpagina met programmeercodes, spaties, leestekens en woorden een zeer zware opgave is. Het College vermag niet in te zien dat die inspanning wordt geleverd als, zoals ter zitting is gebleken, het niet duidelijk is of de uitwerking die appellant stelt uit het hoofd te hebben geleerd een goede beantwoording zou opleveren. Ook heeft het CBE de verklaring voor de typefout, die ertoe strekt dat appellant dacht dat die typefout een

foutmelding zou opleveren, waardoor de aandacht zou worden afgeleid van andere inhoudelijke fouten, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij is van belang dat appellant niet duidelijk heeft gemaakt waarom vanwege de typefout andere inhoudelijke fouten niet meer zouden zijn opgevallen. Tenslotte neemt het College in ogenschouw dat de examencommissie aan de vier medestudenten ook maatregelen wegens fraude heeft opgelegd die inmiddels onherroepelijk vast staan. Aan de drie verklaringen van die medestudenten, die appellant ter onderbouwing van zijn beroep naar voren heeft gebracht, komt in dit verband geen betekenis toe.
Het College komt gelet op het vorenstaande tot de slotsom dat het CBE terecht heeft aangenomen dat sprake is van fraude bestaande uit hetzij het tijdens de toets gebruiken van hulpmiddelen die niet zijn toegestaan, hetzij het binnen de toetsruimte uitwisselen van informatie over de toets.
De betogen falen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/223.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Verheij en Drop
Datum uitspraak	:	15 april 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	academische vrijheid Engels functiebeperkingen Gedragscode Voertaal international classroom internationaliseringsbeleid Nederlands noodzaak studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 1.6 WHW: artikel 7.2 OER: artikel 2.9 Gedragscode: artikel 3.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	iii. <u>De beoordeling van de noodzaak van het Engelstalige onderwijs in de onderwijseenheid PIL</u> 2.3.6. Verweerder heeft zich wat betreft de noodzaak om de onderwijseenheid PIL in het Engels te verzorgen, naar aanleiding van de uitgebreide motivering van de examencommissie en onder verwijzing naar de Midterm review 2015 en het Visitatierapport Rechtsgeleerdheid 2018, op het volgende standpunt gesteld. In 2012-2013 is het curriculum van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid herzien. Met die herziening beoogde de instelling een betere weerspiegeling van de internationalisering van de Nederlandse rechtsorde. Het internationaliseringsthema is in de herziening sterker aangezet en beter gespreid door de opleiding heen. Het college van bestuur van de Universiteit van Leiden heeft uitgesproken voorstander te zijn van het creëren van een “international classroom”. Bij die “international classroom” studeren eigen studenten samen met buitenlandse studenten en volgen zij Engelstalig onderwijs. Het college van bestuur beschouwt het als zijn maatschappelijke taak om juristen af te leveren met een beheersing van de Engelse taal. Daarnaast biedt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid toegang tot de Engelstalige specialisaties binnen de masteropleiding rechtsgeleerdheid. Er is verder bewust voor gekozen om – specifiek in verband met de internationalisering – de onderwijseenheid PIL in het Engels aan te bieden, omdat alle bronnen in het Engels zijn. De onderwijseenheid Europees recht is daarvoor minder geschikt, omdat ook Nederlands een officiële taal van de Europese Unie is, zo heeft verweerder ter zitting van het College verder toegelicht. 2.3.7. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt van de examencommissie dat uitvoerig is onderbouwd met verschillende documenten, in redelijkheid kunnen volgen. Daarbij is van belang dat met de curriculumherziening is beoogd een betere weerspiegeling te geven van de internationalisering van de Nederlandse rechtsorde. Dat past, zo heeft de examencommissie gemotiveerd, in de doelstelling van het internationaliseringsbeleid van de instelling die is opgenomen in de Zelfstudie Instellingsaudit 2012. Uit die Zelfstudie volgt dat een substantieel deel van de studenten de mogelijkheid krijgt

om een internationale leerervaring op te doen onder meer in de vorm van onderwijs in een “international classroom”. Verder heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, inzichtelijk gemaakt waarom Engelstalig onderwijs juist voor de onderwijseenheid PIL in het licht van de aard en de inrichting van de opleiding noodzakelijk is. Anders dan appellante betoogt, doet het feit dat zij vrijstelling zou kunnen krijgen indien zij het vak Internationaal Publiekrecht aan de RUG volgt, niet af aan de gestelde noodzaak voor het onderwijs en de tentaminering in de Engelse taal voor de Leidse onderwijseenheid PIL. De onderwijseenheid PIL is onderdeel van een andere bacheloropleiding dan de opleiding die aan de RUG wordt aangeboden. Aan die noodzaak doet evenmin af het standpunt van de examencommissie dat de kwaliteit van het Engels van de student geen rol speelt en dat het de student evenmin wordt aangerekend als delen van het antwoord in het Nederlands zijn. In de door appellante aangehaalde e-mail van 11 juli 2018 is namelijk ook vermeld dat van een student wordt verwacht dat hij eerst in het Engels probeert te antwoorden. Dit standpunt van de examencommissie ziet bovendien alleen op de wijze van tentamineren en beoordelen.

Evidente onbillijkheid in de situatie van appellante?

2.4. Appellante betoogt in de tweede plaats dat de examencommissie een voorziening kan bieden die het voor haar mogelijk maakt om de onderwijseenheid PIL te behalen. Het volgen van onderwijs en het afleggen van een tentamen aan de RUG is voor haar vanwege haar functiebeperkingen geen optie. Ook het voorstel om het tentamen mondeling in het Engels af te leggen dan wel schriftelijk in het Engels te maken met behulp van woordenboeken biedt geen oplossing. Appellante wijst in dat kader op de brief van de studentendecaan, waaruit volgt dat het voorstelbaar is dat appellante niet vaardig genoeg is in het Engels om met vrucht het Engelstalig onderwijs te volgen en tentamen te doen.

2.4.1. Op grond van artikel 10.4 van de Regels en richtlijnen tentamens en examens betreffende de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid, Notarieel recht, Fiscaal recht en Criminologie (hierna: de Regels en richtlijnen) is de examencommissie bevoegd om in bijzondere gevallen anders te besluiten indien onverkorte toepassing de regels en richtlijnen tot evidente onbillijkheid leidt.

2.4.2. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij de colleges van de onderwijseenheid PIL twee keer heeft gevolgd en dat zij één keer het tentamen heeft afgelegd. Verder heeft zij geen bijles gehad of hulp van een coach ontvangen. Zij heeft, zoals zij ter zitting verder heeft toegelicht, als gevolg van haar functiebeperkingen ADD en HMS moeite met het verrichten van twee taken tegelijkertijd. Bij de onderwijseenheid PIL moet zij niet alleen de stof tot zich nemen, maar deze stof ook naar het Nederlands vertalen. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een brief van 13 juni 2018 van de studentendecaan waarin is vermeld dat appellante hinder ondervindt bij haar studieactiviteiten door de gevolgen van ADD en HMS. Studenten met ADD hebben in het algemeen moeite met het houden van de concentratie, informatieverwerking, het maken van onderscheid tussen hoofd- en bijzaken in studiestof en het structureren van een essay. Veel studenten hebben, aldus de studieadviseur, ook moeite om overzicht te houden bij het combineren van diverse taken.

2.4.3. Vaststaat dat appellante als gevolg van haar functiebeperkingen hinder ondervindt bij het studeren. De examencommissie heeft in dat kader voorgesteld om appellante in de gelegenheid te stellen het tentamen PIL naar keuze mondeling of schriftelijk af te leggen. In beide gevallen dient het tentamen wel in het Engels te worden afgelegd. Indien zij het schriftelijk wenst af te leggen, mag zij het tentamen in een aparte ruimte afleggen en daarbij bij wege van hoge uitzondering gebruik maken van vertalende woordenboeken. De examencommissie heeft verder te kennen gegeven dat het derdejaarsvak Internationaal Publiekrecht aan de RUG een vergelijkbare onderwijseenheid betreft, zodat zij desgewenst dat vak, dat in het Nederlands wordt gegeven, zou kunnen volgen. Daarnaast heeft de examencommissie gemeld dat de kwaliteit van het Engels geen rol speelt bij de beoordeling en dat het een student evenmin wordt aangerekend als delen van het antwoord tijdens het mondelinge tentamen in het Nederlands zijn. Wel wordt van een student verwacht dat hij eerst in het Engels probeert te antwoorden. Verweerder heeft naar het oordeel van het College het standpunt mogen innemen dat de examencommissie met deze extra voorzieningen voor appellante voldoende rekening heeft gehouden met haar individuele omstandigheden en functiebeperkingen. Anders dan appellante betoogt, geeft de hiervoor weergegeven inhoud van de brief van de studentendecaan geen aanleiding voor een ander oordeel. Dat appellante als gevolg van haar functiebeperkingen wellicht minder vaardig is in het Engels, betekent niet, zoals verweerder terecht heeft overwogen, dat zij reeds om die reden voor een vrijstelling in aanmerking zou moeten komen dan wel dat zij in de gelegenheid zou moeten worden gesteld de onderwijseenheid in het Nederlands te volgen. Dat zij als gevolg van haar functiebeperkingen in de absolute onmogelijkheid verkeert om de onderwijseenheid PIL met succes af te ronden, heeft zij niet met objectieve gegevens onderbouwd. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie van 22 maart 2018 dan ook terecht in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 22 maart 2018 heeft de Examencommissie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Leiden (hierna: de examencommissie) een verzoek van appellante om vrijstelling van de onderwijseenheid “Public International Law” (hierna: PIL) en het verlenen van toestemming om in plaats van deze onderwijseenheid een andere onderwijseenheid te kiezen, afgewezen. Bij deze beslissing heeft de examencommissie ook het verzoek van appellante om het tentamen PIL in het Nederlands af te leggen onder de voorwaarde dat de te bestuderen stof ook in het Nederlands wordt aangeboden en haar de gebruikelijke drie maanden voorbereidingstijd te gunnen, afgewezen.

Bij beslissing van 30 juli 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Het College heeft het door appellante tegen de beslissing van 30 juli 2018 ingestelde beroep bij zijn uitspraak van 21 september 2018 gegrond verklaard en die beslissing vernietigd.

Bij beslissing van 13 december 2018 heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 22 maart 2018 opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 januari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.H. Mandel, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. J. Robbe, plaatsvervangend voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is in het studiejaar 2013-2014 begonnen met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit Leiden. Omdat zij te kampen heeft met “Attention Deficit Disorder” (ADD), kan zij zich niet goed concentreren op meer dan één taak. Bovendien heeft appellante te kampen met het Hypermobiliteitssyndroom (HMS), als gevolg waarvan zij haar gewrichten maar beperkt kan belasten. Zij vreest de onderwijseenheid PIL als gevolg van haar functiebeperkingen niet te kunnen behalen en haar bacheloropleiding niet te kunnen voltooien. Daarom heeft appellante zich tot de examencommissie gewend met het verzoek om vrijstelling van de onderwijseenheid PIL dan wel het verzoek om het tentamen PIL in het Nederlands te mogen afleggen onder de voorwaarde dat de te bestuderen stof ook in het Nederlands wordt aangeboden en haar de gebruikelijke drie maanden voorbereidingstijd wordt gegund. Die verzoeken heeft de examencommissie bij beslissing van 22 maart 2018 afgewezen.

2.2. In de beslissing van 13 december 2018 op het administratief beroep heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het feit dat PIL in het Engels wordt onderwezen en getentamineerd, niet in strijd is met artikel 7.2 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) noch met de Gedragscode Voertaal van de Universiteit Leiden (hierna: de Gedragscode). In de tweede plaats heeft verweerder geen aanleiding gezien om in de situatie van appellante een uitzondering te maken in verband met de door haar ondervonden functiebeperkingen.

Het geschil in beroep

I. Strijd met hogere regelgeving?

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Zij betoogt ten eerste dat het feit dat de onderwijseenheid PIL in het Engels wordt onderwezen en getentamineerd in strijd is met artikel 7.2 van de WHW. Het gaat volgens appellante om de noodzaak het onderwijs in het Engels aan te bieden en die noodzaak ontbreekt in dit geval. Daarvoor is van belang dat de examencommissie heeft gesteld dat de kwaliteit van het Engels geen rol speelt en bovendien wordt het in het Nederlands gedoceerde en getentamineerde vak Internationaal Publiekrecht van de Rijksuniversiteit Groningen (RUG) als vergelijkbaar aangemerkt. Hieruit volgt dat het probleem om het vak in het Nederlands aan te bieden voornamelijk organisatorisch van aard is en niet is gelegen in de noodzaak, aldus appellante.

i) Het relevante juridische kader

2.3.1. Artikel 7.2 van de WHW luidt als volgt:
“Het onderwijs wordt gegeven en de examens worden afgenomen in het Nederlands. In afwijking van de eerste volzin kan een andere taal worden gebezigd:
a. wanneer het een opleiding met betrekking tot die taal betreft,
b. wanneer het onderwijs betreft dat in het kader van een gastcollege door een anderstalige docent gegeven wordt, of
c. indien de specifieke aard, de inrichting of de kwaliteit van het onderwijs dan wel de herkomst van de studenten daartoe noodzaakt, overeenkomstig een door het instellingsbestuur vastgestelde gedragscode.”

In artikel 2.9 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bachelor Rechtsgeleerdheid is vermeld dat de voertalen binnen de opleiding met inachtneming van de Gedragscode, Nederlands en soms Engels zijn. De student wordt geacht de gebruikte voertalen binnen de opleiding voldoende te beheersen.

Artikel 3.2 van de Gedragscode bepaalt dat onderdelen van het curriculum, waaronder tevens de toetsen, in het Engels dan wel een andere taal, kunnen worden aangeboden indien:
(…).
c. het voor dit onderdeel noodzakelijk wordt geacht dat studenten de vaardigheid verwerven in het Engels, dan wel een andere taal, te spreken en te schrijven, of
d. het onderdeel ter voorbereiding geldt op de vereisten van een anderstalig masterprogramma en aanwijsbaar is dat het onderdeel voorziet in een behoefte van studenten om zich via deelname aan het onderdeel voor te bereiden op een anderstalig masterprogramma.

ii) Het toetsingskader

2.3.2. Zoals het College in zijn uitspraak van 21 september 2018, in zaak nr. CBHO 2018/130.5 (www.cbho.nl) heeft geoordeeld, dient verweerder te beoordelen of het onderwijzen en tentamineren van de onderwijseenheid PIL in de Engelse taal in strijd is met een hogere regeling, meer in het bijzonder met artikel 7.2 van de WHW.
Verweerder stelt zich op het standpunt dat de beslissing om de onderwijseenheid PIL in het Engels aan te bieden, kon worden gebaseerd op artikel 7.2, eerste lid, aanhef, en onder c, van de WHW en artikel 3.2, onder c, van de Gedragscode. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de noodzaak bestaat om die onderwijseenheid in het Engels aan te bieden.

2.3.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.2, aanhef en onder c, van de WHW (Zesde Nota van Wijziging, Kamerstukken II, 1991/92, 21 073, nr. 26, p. 2) volgt dat het Nederlands de voertaal is bij het geven van onderwijs en het afnemen van de examens. Op deze regel zijn uitzonderingen mogelijk. In onderdeel c wordt, aldus de Zesde Nota van Wijziging, ruimte geboden om ook op andere gronden, verband houdend met de specifieke aard en de inrichting van het onderwijs alsmede op basis van overwegingen verband houdend met de kwaliteit van het onderwijs of de herkomst van de studenten, het onderwijs in een andere taal aan te bieden. Aard en inrichting van het onderwijs kunnen verband houden met internationalisering en internationale uitwisselingsprogramma's. De kwaliteit van het onderwijs kan een uitzonderingsgrond vormen wanneer specifieke expertise niet in Nederland beschikbaar is en een buitenlandse docent aangetrokken moet worden. Ten slotte kan de herkomst van de studenten een grond zijn om het onderwijs in een andere taal dan het Nederlands aan te bieden. In een gedragscode werkt het instellingsbestuur deze gronden nader uit.

2.3.4. Kort gezegd volgt hieruit dat de aard en inrichting van het onderwijs als bedoeld in artikel 7.2, aanhef en onder c, van de WHW volgens de wetgever kan samenhangen met internationalisering en internationale uitwisselingsprogramma’s. Dit heeft onder meer zijn uitdrukking gevonden in artikel 3.2, onder c, van de Gedragscode. Verder is van belang dat de aard en inrichting van het onderwijs primair, gelet ook op de in artikel 1.6 van de WHW neergelegde academische vrijheid, ter vrije invulling van de instellingen staat. Het

zijn de instellingen die de opleidingen inrichten mede met inachtneming van artikel 7.3, derde lid, van de WHW. Uiteraard dienen de instellingen daarbij kwaliteitsnormen in acht te nemen en geldt daarbij een accreditatieregime.

2.3.5. Omdat de aard en de inrichting van het onderwijs echter ter vrije invulling van de instellingen staat, dient de noodzaak als bedoeld in artikel 7.2, aanhef en onder c, van de WHW en artikel 3.2, onder c, van de Gedragscode in het licht van die vrije invulling te worden bezien. Dat betekent naar het oordeel van het College dat instellingen een zekere beoordelingsruimte hebben bij het bepalen van de noodzaak voor het hanteren van een andere taal voor een onderwijseenheid dan het Nederlands. Die beoordelingsruimte houdt, anders dan appellante stelt, in dat het College slechts beoordeelt of een instelling bij een bepaalde onderwijseenheid in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat onderwijs in een andere taal noodzakelijk is, bezien in het licht van de aard en de inrichting van de opleiding. Het College kan echter niet zo ver gaan dat het zelf een beoordeling over de noodzaak maakt en die beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling van verweerder. Dit laat overigens onverlet dat de noodzaak deugdelijk moet worden onderbouwd.

iii) De beoordeling van de noodzaak van het Engelstalige onderwijs in de onderwijseenheid PIL

2.3.6. Verweerder heeft zich wat betreft de noodzaak om de onderwijseenheid PIL in het Engels te verzorgen, naar aanleiding van de uitgebreide motivering van de examencommissie en onder verwijzing naar de Midterm review 2015 en het Visitatierapport Rechtsgeleerdheid 2018, op het volgende standpunt gesteld. In 2012-2013 is het curriculum van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid herzien. Met die herziening beoogde de instelling een betere weerspiegeling van de internationalisering van de Nederlandse rechtsorde. Het internationaliseringsthema is in de herziening sterker aangezet en beter gespreid door de opleiding heen. Het college van bestuur van de Universiteit van Leiden heeft uitgesproken voorstander te zijn van het creëren van een “international classroom”. Bij die “international classroom” studeren eigen studenten samen met buitenlandse studenten en volgen zij Engelstalig onderwijs. Het college van bestuur beschouwt het als zijn maatschappelijke taak om juristen af te leveren met een beheersing van de Engelse taal. Daarnaast biedt de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid toegang tot de Engelstalige specialisaties binnen de masteropleiding rechtsgeleerdheid. Er is verder bewust voor gekozen om – specifiek in verband met de internationalisering – de onderwijseenheid PIL in het Engels aan te bieden, omdat alle bronnen in het Engels zijn. De onderwijseenheid Europees recht is daarvoor minder geschikt, omdat ook Nederlands een officiële taal van de Europese Unie is, zo heeft verweerder ter zitting van het College verder toegelicht.

2.3.7. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het standpunt van de examencommissie dat uitvoerig is onderbouwd met verschillende documenten, in redelijkheid kunnen volgen. Daarbij is van belang dat met de curriculumherziening is beoogd een betere weerspiegeling te geven van de internationalisering van de Nederlandse rechtsorde. Dat past, zo heeft de examencommissie gemotiveerd, in de doelstelling van het internationaliseringsbeleid van de instelling die is opgenomen in de Zelfstudie Instellingsaudit 2012. Uit die Zelfstudie volgt dat een substantieel deel van de studenten de mogelijkheid krijgt om een internationale leerervaring op te doen onder meer in de vorm van onderwijs in een “international classroom”. Verder heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, inzichtelijk gemaakt waarom Engelstalig onderwijs juist voor de onderwijseenheid PIL in het licht van de aard en de inrichting van de opleiding noodzakelijk is. Anders dan appellante betoogt, doet het feit dat zij vrijstelling zou kunnen krijgen indien zij het vak Internationaal Publiekrecht aan de RUG volgt, niet af aan de gestelde noodzaak voor het onderwijs en de tentaminering in de Engelse taal voor de Leidse onderwijseenheid PIL. De onderwijseenheid PIL is onderdeel van een andere bacheloropleiding dan de opleiding die aan de RUG wordt aangeboden. Aan die noodzaak doet evenmin af het standpunt van de examencommissie dat de kwaliteit van het Engels van de student geen rol speelt en dat het de student evenmin wordt aangerekend als delen van het antwoord in het Nederlands zijn. In de door appellante aangehaalde e-mail van 11 juli 2018 is namelijk ook vermeld dat van een student wordt verwacht dat hij eerst in het Engels probeert te antwoorden. Dit standpunt van de examencommissie ziet bovendien alleen op de wijze van tentamineren

en beoordelen.

II. Evidente onbillijkheid in de situatie van appellante?

2.4. Appellante betoogt in de tweede plaats dat de examencommissie een voorziening kan bieden die het voor haar mogelijk maakt om de onderwijseenheid PIL te behalen. Het volgen van onderwijs en het afleggen van een tentamen aan de RUG is voor haar vanwege haar functiebeperkingen geen optie. Ook het voorstel om het tentamen mondeling in het Engels af te leggen dan wel schriftelijk in het Engels te maken met behulp van woordenboeken biedt geen oplossing. Appellante wijst in dat kader op de brief van de studentendecaan, waaruit volgt dat het voorstelbaar is dat appellante niet vaardig genoeg is in het Engels om met vrucht het Engelstalig onderwijs te volgen en tentamen te doen.

2.4.1. Op grond van artikel 10.4 van de Regels en richtlijnen tentamens en examens betreffende de bacheloropleidingen Rechtsgeleerdheid, Notarieel recht, Fiscaal recht en Criminologie (hierna: de Regels en richtlijnen) is de examencommissie bevoegd om in bijzondere gevallen anders te besluiten indien onverkorte toepassing de regels en richtlijnen tot evidente onbillijkheid leidt.

2.4.2. Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat zij de colleges van de onderwijseenheid PIL twee keer heeft gevolgd en dat zij één keer het tentamen heeft afgelegd. Verder heeft zij geen bijles gehad of hulp van een coach ontvangen. Zij heeft, zoals zij ter zitting verder heeft toegelicht, als gevolg van haar functiebeperkingen ADD en HMS moeite met het verrichten van twee taken tegelijkertijd. Bij de onderwijseenheid PIL moet zij niet alleen de stof tot zich nemen, maar deze stof ook naar het Nederlands vertalen. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een brief van 13 juni 2018 van de studentendecaan waarin is vermeld dat appellante hinder ondervindt bij haar studieactiviteiten door de gevolgen van ADD en HMS. Studenten met ADD hebben in het algemeen moeite met het houden van de concentratie, informatieverwerking, het maken van onderscheid tussen hoofd- en bijzaken in studiestof en het structureren van een essay. Veel studenten hebben, aldus de studieadviseur, ook moeite om overzicht te houden bij het combineren van diverse taken.

2.4.3. Vaststaat dat appellante als gevolg van haar functiebeperkingen hinder ondervindt bij het studeren. De examencommissie heeft in dat kader voorgesteld om appellante in de gelegenheid te stellen het tentamen PIL naar keuze mondeling of schriftelijk af te leggen. In beide gevallen dient het tentamen wel in het Engels te worden afgelegd. Indien zij het schriftelijk wenst af te leggen, mag zij het tentamen in een aparte ruimte afleggen en daarbij bij wege van hoge uitzondering gebruik maken van vertalende woordenboeken. De examencommissie heeft verder te kennen gegeven dat het derdejaarsvak Internationaal Publiekrecht aan de RUG een vergelijkbare onderwijseenheid betreft, zodat zij desgewenst dat vak, dat in het Nederlands wordt gegeven, zou kunnen volgen. Daarnaast heeft de examencommissie gemeld dat de kwaliteit van het Engels geen rol speelt bij de beoordeling en dat het een student evenmin wordt aangerekend als delen van het antwoord tijdens het mondelinge tentamen in het Nederlands zijn. Wel wordt van een student verwacht dat hij eerst in het Engels probeert te antwoorden.
Verweerder heeft naar het oordeel van het College het standpunt mogen innemen dat de examencommissie met deze extra voorzieningen voor appellante voldoende rekening heeft gehouden met haar individuele omstandigheden en functiebeperkingen. Anders dan appellante betoogt, geeft de hiervoor weergegeven inhoud van de brief van de studentendecaan geen aanleiding voor een ander oordeel. Dat appellante als gevolg van haar functiebeperkingen wellicht minder vaardig is in het Engels, betekent niet, zoals verweerder terecht heeft overwogen, dat zij reeds om die reden voor een vrijstelling in aanmerking zou moeten komen dan wel dat zij in de gelegenheid zou moeten worden gesteld de onderwijseenheid in het Nederlands te volgen. Dat zij als gevolg van haar functiebeperkingen in de absolute onmogelijkheid verkeert om de onderwijseenheid PIL met succes af te ronden, heeft zij niet met objectieve gegevens onderbouwd.
Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie van 22 maart 2018 dan ook terecht in stand gelaten.

III. Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2018/224**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	8 mei 2019
Partijen	:	appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	causaal verband persoonlijke omstandigheden profileringsfonds studieadvies studiekosten studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.51
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellant aan het einde van zijn eerste studiejaar (2013-2014) 17 studiepunten miste. Appellant heeft in zijn tweede studiejaar (2014-2015) die studievertraging ingelopen. In april 2015 had hij immers alle propedeusevakken succesvol afgerond. Appellant miste aan het einde van dat studiejaar weliswaar 11 studiepunten, maar dat betrof alleen tweedejaarsvakken uit het vierde blok van zijn tweede studiejaar. Appellant hoefde in dat vierde blok van zijn tweede studiejaar geen tentamens meer te maken voor of lessen te volgen van vakken uit zijn eerste studiejaar. Hij kon zich ten tijde van het vierde blok van zijn tweede studiejaar dus volledig concentreren op vakken van zijn tweede studiejaar. Het CvB heeft dan ook terecht gesteld dat het tekort van 11 studiepunten aan het einde van het tweede studiejaar geen verband hield met de persoonlijke omstandigheden die zich in het jaar ervoor hadden voorgedaan. Daarom en mede gelet op het grote tijdsverloop valt ook niet in te zien dat de persoonlijke omstandigheden die zich aan het eind van het eerste studiejaar van appellant hebben voorgedaan doorwerkten aan het einde van zijn studie. Verder houdt het College het ervoor dat appellant vanaf het halen van het propedeusediploma in zijn tweede studiejaar over de benodigde basiskennis voor het vervolg van zijn studie beschikte. Gelet op het vorenstaande heeft het CvB terecht gesteld dat de studievertraging die appellant aan het eind van zijn vierde studiejaar had niet is terug te voeren op de persoonlijke omstandigheden die zich aan het begin van zijn studie in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan. Het College is daarom van oordeel dat het CvB reeds hierom geen aanleiding hoefde te zien om appellant een vergoeding toe te kennen vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan. Verder merkt het College op dat appellant in het tweede semester van zijn vijfde studiejaar alle vakken had kunnen volgen die hij op dat moment nog miste. Dat één van die vakken in het eerste semester in het kader van een bezemregeling kon worden gevolgd en in het tweede semester alleen nieuwe stijl, doet daar niet aan af nu niet is komen vast te staan dat dit tot een wezenlijk grotere studiebelasting voor appellant zou hebben geleid. Onder deze omstandigheden had appellant de mogelijkheid zich halverwege het vijfde studiejaar in te schrijven om zo zijn studiekosten te halveren. Het is een keuze van appellant om dit niet te doen, waarvan de gevolgen niet hoeven te worden gecompenseerd met een extra vergoeding vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan. Het College concludeert dat de inmiddels toegekende vergoeding voor zes maanden

studievertraging, die het CvB aan appellant heeft toegekend vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan, toereikend is.
De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juni 2018 heeft het CvB het verzoek van appellant om een vergoeding uit het profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 20 november 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar, voor zover het betreft het beroep op het profileringsfonds wegens omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan, gegrond verklaard en het beroep op het profileringsfonds wegens omstandigheden die zich in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan, ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 10 april 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. H.M.A. Nobel, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhoff, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 7.51 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt als volgt:
"1. Het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs treft voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen."

In het Studentenstatuut van de Hogeschool van Amsterdam staat in artikel 7.3 het volgende:
"1. De student heeft studievertraging als gevolg van één of meerdere bijzondere omstandigheden als bedoeld in […]:
c. bijzondere familieomstandigheden […]."

2.2. Appellant heeft in 2013-2014 zijn eerste studiejaar aan de Hogeschool van Amsterdam gevolgd. Aan het einde van dat studiejaar miste hij 17 studiepunten. De examencommissie heeft het geven van een studieadvies aan appellant aan het einde van dat studiejaar uitgesteld, omdat er persoonlijke omstandigheden aan de orde waren. Vervolgens heeft appellant in zijn tweede studiejaar (2014-2015) alsnog zijn propedeuse-diploma gehaald. Hij miste aan het einde van zijn tweede studiejaar 11 studiepunten van tweedejaarsvakken. Aan het einde van zijn derde studiejaar (2015-2016) miste appellant 17 studiepunten. Appellant is er niet in geslaagd om zijn studie binnen vier jaren af te ronden. Aan het einde van het vierde studiejaar (2016-2017) miste appellant nog 13 studiepunten. Aan het eind van het vijfde

studiejaar (2017-2018) heeft hij zijn studie afgerond. Dit betekent dat appellant, nu zijn studie een vier jaren-studie is, één jaar studievertraging heeft opgelopen.
Vast staat dat appellant inmiddels een vergoeding van € 3.367,68 uit het profileringsfonds heeft ontvangen vanwege zes maanden studievertraging vanwege omstandigheden die zich in 2015-2016 hebben voorgedaan. Tijdens dat studiejaar was de verdwijning, psychose en vervolgens de opname in een instelling van de broer van appellant aan de orde.
Appellant is van mening dat hij bovenop de verkregen vergoeding recht heeft op een extra vergoeding wegens studievertraging ontstaan in het studiejaar 2013-2014. Hij wijst daarbij erop dat er in dat jaar studievertraging is ontstaan doordat zijn moeder ziek werd en dit leidde tot een stressvolle thuissituatie. Hierbij speelde volgens appellant ook een rol dat het lange tijd onduidelijk was of zijn moeder beter zou worden. Een en ander heeft er toe geleid dat aan het einde van dit studiejaar het geven van een bindend studieadvies vanwege zijn bijzondere omstandigheden is uitgesteld.
Het CvB heeft bij de bestreden beslissing in bezwaar de afwijzing van het verzoek, voor zover dat ziet op de omstandigheden uit het studiejaar 2013-2014, gehandhaafd. Volgens het CvB is niet komen vast te staan dat er een causaal verband is tussen de door appellant aangedragen omstandigheden die zich in dat studiejaar hebben voorgedaan en de studievertraging aan het einde van zijn studie. Daarnaast wijst het CvB erop dat appellant ervoor heeft gekozen om zich al in het eerste semester van zijn vijfde studiejaar in te schrijven. Volgens het CvB had appellant alleen ingeschreven hoeven staan in het tweede semester van dat jaar, aangezien de vakken die hij nog miste allemaal in dat semester werden gegeven. Volgens het CvB had van appellant mogen worden verwacht dat hij zich aan het begin van zijn vijfde studiejaar tussentijds had uitgeschreven en zich weer had ingeschreven halverwege het studiejaar voor aanvang van het tweede semester om zo zijn studiekosten te beperken. Daarom vindt het CvB dat appellant met de inmiddels toegekende vergoeding vanwege zes maanden studievertraging voldoende is gecompenseerd.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB. Hij voert aan dat sprake is van een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden die zich hebben voorgedaan en de studievertraging aan het eind van zijn vierde studiejaar, zodat hem een extra vergoeding uit het profileringsfonds had moeten worden toegekend. Volgens appellant werkte de studievertraging die hij in zijn eerste jaar heeft opgelopen door in zijn verdere studiejaren. Er ontbrak immers basiskennis die nodig was om de vakken in zijn latere studiejaren met succes af te ronden, aldus appellant. Verder heeft hij gesteld dat hij in het eerste semester van zijn vijfde studiejaar ingeschreven moest staan, omdat hij toen een specifiek vak in het kader van een bezemregeling deed. Appellant wijst erop dat, indien hij voor het volgen van dat vak had gewacht tot het tweede semester van zijn vijfde studiejaar, hij het volgens een gewijzigde opzet had moeten volgen. Volgens appellant had hij in dat geval een zwaardere studiebelasting gehad. Ter zitting heeft appellant verduidelijkt dat hij een vergoeding wenst voor drie maanden studievertraging in verband met de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan en een vergoeding voor tien maanden studievertraging wegens de omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan.

2.4. Het College stelt vast dat appellant aan het einde van zijn eerste studiejaar (2013-2014) 17 studiepunten miste. Appellant heeft in zijn tweede studiejaar (2014-2015) die studievertraging ingelopen. In april 2015 had hij immers alle propedeusevakken succesvol afgerond. Appellant miste aan het einde van dat studiejaar weliswaar 11 studiepunten, maar dat betrof alleen tweedejaarsvakken uit het vierde blok van zijn tweede studiejaar. Appellant hoefde in dat vierde blok van zijn tweede studiejaar geen tentamens meer te maken voor of lessen te volgen van vakken uit zijn eerste studiejaar. Hij kon zich ten tijde van het vierde blok van zijn tweede studiejaar dus volledig concentreren op vakken van zijn tweede studiejaar. Het CvB heeft dan ook terecht gesteld dat het tekort van 11 studiepunten aan het einde van het tweede studiejaar geen verband hield met de persoonlijke omstandigheden die zich in het jaar ervoor hadden voorgedaan. Daarom en mede gelet op het grote tijdsverloop valt ook niet in te zien dat de persoonlijke omstandigheden die zich aan het eind van het eerste studiejaar van appellant hebben voorgedaan doorwerkten aan het einde van zijn studie. Verder houdt het College het ervoor dat appellant vanaf het halen van het propedeusediploma in zijn tweede studiejaar over de benodigde basiskennis voor het vervolg van zijn studie beschikte. Gelet op het vorenstaande heeft het CvB terecht gesteld dat de studievertraging die

appellant aan het eind van zijn vierde studiejaar had niet is terug te voeren op de persoonlijke omstandigheden die zich aan het begin van zijn studie in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan. Het College is daarom van oordeel dat het CvB reeds hierom geen aanleiding hoefde te zien om appellant een vergoeding toe te kennen vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2013-2014 hebben voorgedaan.
Verder merkt het College op dat appellant in het tweede semester van zijn vijfde studiejaar alle vakken had kunnen volgen die hij op dat moment nog miste. Dat één van die vakken in het eerste semester in het kader van een bezemregeling kon worden gevolgd en in het tweede semester alleen nieuwe stijl, doet daar niet aan af nu niet is komen vast te staan dat dit tot een wezenlijk grotere studiebelasting voor appellant zou hebben geleid. Onder deze omstandigheden had appellant de mogelijkheid zich halverwege het vijfde studiejaar in te schrijven om zo zijn studiekosten te halveren. Het is een keuze van appellant om dit niet te doen, waarvan de gevolgen niet hoeven te worden gecompenseerd met een extra vergoeding vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan. Het College concludeert dat de inmiddels toegekende vergoeding voor zes maanden studievertraging, die het CvB aan appellant heeft toegekend vanwege de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2015-2016 hebben voorgedaan, toereikend is.
De betogen falen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/001**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 juni 2019
Partijen	:	appellante en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling eindbeoordeling leerdoelen ontwikkelpunten portfolio remediëring
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Regels en Richtlijnen Examencommissie: artikel 8.1 Regels en Richtlijnen Examencommissie: artikel 8.1.7 Regels en Richtlijnen Examencommissie: artikel 8.3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.9. Het College constateert dat, zoals het CBE heeft gesteld, de in de tussenbeoordeling vermelde ontwikkelpunten van appellante in latere beoordelingsformulieren als feedback worden vermeld en deze ook in de eindbeoordeling als ontwikkelpunten zijn genoemd. Ook begrijpt het College dat voor de eindbeoordeling niet slechts wordt uitgegaan van het gemiddelde van de bij de beoordelingsformulieren gegeven cijfers, nu die op initiatief van de student worden ingevuld. Appellante heeft echter dertien door docenten en supervisors ingevulde beoordelingsformulieren uit haar portfolio overgelegd, waarvan er bij tien aan haar voldoendes zijn toegekend. Slechts op 13 april 2018 zijn aan appellante op een beoordelingsformulier onvoldoendes gegeven en uit het verslag van de tussenbeoordeling van 17 april 2018 blijkt dat de medische deskundigheid van appellante op dat moment nog onvoldoende was. Na deze tussenbeoordeling heeft appellante acht beoordelingsformulieren ontvangen waarbij aan haar voldoendes zijn gegeven. Desondanks is bij de eindbeoordeling het door appellante gelopen co-schap als onvoldoende beoordeeld. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij bij het eindbeoordelingsgesprek geen presentatie heeft gegeven. Verder heeft appellante onweersproken gesteld dat zij e-mails en evaluaties waarop volgens haar de onvoldoende eindbeoordeling is gebaseerd niet heeft gekregen. Ook uit het door de examinator ingevulde eindbeoordelingsformulier blijkt niet waarop hij zijn oordeel baseert dat het door appellante gelopen co-schap ondanks de formulieren in haar portfolio met een onvoldoende moet worden beoordeeld. Niet inzichtelijk is of dit oordeel van de examinator is gebaseerd op zijn eigen waarnemingen gedurende het co-schap of bijvoorbeeld op terugkoppeling van waarnemingen van andere docenten en supervisors die appellante tijdens het co-schap hebben begeleid. Evenmin is inzichtelijk op welke momenten en in welke situaties die waarnemingen hebben plaatsgehad. Gelet hierop is het College, mede in het licht van de voldoende beoordelingen in het portfolio van appellante, van oordeel dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de beslissing van 12 mei 2018 om aan appellante een onvoldoende toe te kennen onvoldoende is gemotiveerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 mei 2018 heeft een examinator het door appellante gevolgde coschap Interne Geneeskunde met een 5 beoordeeld.

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft de examencommissie bepaald dat appellante het gehele coschap over moet doen.

Bij beslissing van 22 november 2018 heeft het CBE het door appellante tegen de twee voormelde beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 mei 2019, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examinator heeft appellante op 12 mei 2018 voor medische deskundigheid een 5 en voor professioneel gedrag een 6 gegeven. Als eindcijfer heeft appellante een 5 gekregen. Op het beoordelingsformulier heeft de examinator het volgende vermeld:
“Sterke punten: [naam] is beleefd naar collega’s en patiënten.
Ontwikkelpunten: gedurende het co-schap bleek het kennisniveau zwak en met name het klinisch redeneren onder verwacht niveau. Overzicht, verbanden leggen, interpretatie van anamnese, lich. onderzoek en diagnostiek is onvoldoende. Daarbij is er tijdens het coschap wel verbetering geweest maar onvoldoende. Er zijn onvoldoende KPB’s en patiëntverslagen gemaakt (5 in totaal). De patiëntpresentatie was voldoende. T.a.v. professioneel gedrag hebben we gezien dat [naam] aandacht heeft voor patiënt en diens omstandigheden, maar onvoldoende functioneert als academicus. Ze heeft moeite met goede verslaglegging zoals een ontslagbrief. Ook de competentie organisator is zwak. We missen hier een stuk proactieve houding en initiatief.”

2.2. De examencommissie heeft in de beslissing van 17 mei 2018 vermeld dat de examinator heeft geadviseerd dat appellante het gehele coschap moet overdoen. Dit advies heeft de examencommissie overgenomen. In de poging tot een minnelijke schikking te komen, heeft de examencommissie aangeboden dat appellante de duur van het coschap kan verkorten van acht naar vier tot zes weken.

2.3. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat de beoordeling van het coschap voldoende zorgvuldig tot stand is gekomen. Bij de eerste tussenbeoordeling is appellante erop gewezen dat haar niveau onvoldoende is en dat er verbeter- en ontwikkelpunten zijn. Bij de tweede tussenbeoordeling is aan appellante feedback gegeven en is een leerplan opgesteld. Hieruit mocht appellante volgens het CBE niet afleiden dat de eindbeoordeling van het coschap voldoende zou zijn.

2.4. Appellante betoogt dat de beoordeling van het coschap niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Zij voert aan dat artikel 8.1.7 van de Regels en richtlijnen examencommissie Geneeskunde Masteropleiding Geneeskunde Curius+ (hierna: de Regels en richtlijnen) is geschonden, omdat de eindbeoordeling is opgesteld op basis van e-mails en evaluaties in plaats van haar portfolio. Appellante wijst op ingevulde beoordelingsformulieren in haar portfolio, waarbij aan haar voor werkzaamheden tijdens het co-schap voldoendes zijn gegeven. Verder stelt appellante dat de e-mails en evaluaties waarop volgens haar de eindbeoordeling is gebaseerd, niet aan haar kenbaar zijn gemaakt. Bij de tussenbeoordelingen is bovendien niet vermeld dat zij onvoldoende zou functioneren.

2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.6. Artikel 8.1, zevende lid, van de Regels en richtlijnen luidt:
“De examinator stelt tijdens het eindbeoordelingsgesprek de eindbeoordeling van het coschap vast aan de hand van het portfolio van de betreffende student en zijn presentatie tijdens het eindbeoordelingsgesprek. De examinator maakt de eindbeoordeling tijdens het eindbeoordelingsgesprek bekend aan de student en licht deze toe.”

Artikel 8.3, voor zover van toepassing, luidt:
“a. de student behaalt voor de eerste keer cijfer 5 op onderdeel Medische deskundigheid:
3. De examinator doet aan de examencommissie een voorstel over de remediëring.
4. De examencommissie neemt kennis van het remediëringsvoorstel van de examinator en neemt een besluit over de wijze van de remediëring.”

2.7. Appellante heeft ingevulde beoordelingsformulieren uit haar portfolio overgelegd. Door docenten en supervisors zijn aan appellante de volgende cijfers gegeven:
- 5 april 2018 presentatie: voldaan;
- 6 april 2018 anamnese/statusvoering: een zes en een zeven;
- 13 april 2018 dienstoverdracht: twee vijven en een zes;
- 18 april 2018 brief: vijf zevens;
- 19 april 2018 brief: een zes en twee zevens;
- 24 april 2018 visite: twee zessen, twee zevens en een acht;
- 25 april 2019 patiëntverslag: twee zessen en een zeven;
- 26 april 2019 klinisch referaat: voldaan;
- 6 mei 2018 patiëntverslag: een zes en twee zevens;
- 7 mei 2019 anamnese: twee zevens;
- 9 mei 2019 lichamelijk onderzoek: twee zevens.

Op 17 april 2018 heeft een tussentijdse beoordeling plaatsgevonden. Hierbij zijn geen cijfers toegekend. Wel is op het formulier vermeld dat qua medisch deskundig niveau nog verbetering moet plaatsvinden en dat het onderscheiden van hoofd- en bijzaken nog onvoldoende is. Verder zijn blijkens het formulier met appellante leerdoelen vastgesteld. Eveneens op 17 april 2018 heeft appellante feedback ontvangen op een patiëntverslag, waarbij geen cijfers zijn gegeven. Verder heeft een tweede tussengesprek plaatsgevonden.

Daarvan is geen verslag gemaakt.

2.8. In het verweerschrift wijst het CBE erop dat appellante er bij de eerste tussenbeoordeling op is gewezen dat haar niveau onvoldoende was en er leer- en ontwikkelpunten waren. Deze ontwikkelpunten zijn volgens het CBE essentiële onderdelen van het niveau dat aan het eind van het co-schap bereikt moet zijn. Verder heeft het CBE ter zitting toegelicht dat het voor een co-schap gegeven eindcijfer niet het gemiddelde is van de beoordelingen in het portfolio, omdat het initiatief voor het geven van die beoordelingen bij de student ligt. Voorts worden de ontwikkelpunten van appellante, zoals het beter scheiden van hoofd- en bijzaken, op meer beoordelingsformulieren door docenten als feedback meegegeven.

2.9. Het College constateert dat, zoals het CBE heeft gesteld, de in de tussenbeoordeling vermelde ontwikkelpunten van appellante in latere beoordelingsformulieren als feedback worden vermeld en deze ook in de eindbeoordeling als ontwikkelpunten zijn genoemd. Ook begrijpt het College dat voor de eindbeoordeling niet slechts wordt uitgegaan van het gemiddelde van de bij de beoordelingsformulieren gegeven cijfers, nu die op initiatief van de student worden ingevuld. Appellante heeft echter dertien door docenten en supervisors ingevulde beoordelingsformulieren uit haar portfolio overgelegd, waarvan er bij tien aan haar voldoendes zijn toegekend. Slechts op 13 april 2018 zijn aan appellante op een beoordelingsformulier onvoldoendes gegeven en uit het verslag van de tussenbeoordeling van 17 april 2018 blijkt dat de medische deskundigheid van appellante op dat moment nog onvoldoende was. Na deze tussenbeoordeling heeft appellante acht beoordelingsformulieren ontvangen waarbij aan haar voldoendes zijn gegeven. Desondanks is bij de eindbeoordeling het door appellante gelopen co-schap als onvoldoende beoordeeld. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij bij het eindbeoordelingsgesprek geen presentatie heeft gegeven. Verder heeft appellante onweersproken gesteld dat zij e-mails en evaluaties waarop volgens haar de onvoldoende eindbeoordeling is gebaseerd niet heeft gekregen. Ook uit het door de examinator ingevulde eindbeoordelingsformulier blijkt niet waarop hij zijn oordeel baseert dat het door appellante gelopen co-schap ondanks de formulieren in haar portfolio met een onvoldoende moet worden beoordeeld. Niet inzichtelijk is of dit oordeel van de examinator is gebaseerd op zijn eigen waarnemingen gedurende het co-schap of bijvoorbeeld op terugkoppeling van waarnemingen van andere docenten en supervisors die appellante tijdens het co-schap hebben begeleid. Evenmin is inzichtelijk op welke momenten en in welke situaties die waarnemingen hebben plaatsgehad. Gelet hierop is het College, mede in het licht van de voldoende beoordelingen in het portfolio van appellante, van oordeel dat het CBE ten onrechte niet heeft onderkend dat de beslissing van 12 mei 2018 om aan appellante een onvoldoende toe te kennen onvoldoende is gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 22 november 2018 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en zal het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, de beslissingen van de examinator van 12 mei 2018 en van de examencommissie van 17 mei 2018 vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 november 2018. De examencommissie en de examinator dienen nieuwe beslissingen te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.11. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 22 november 2018, kenmerk AC 1807 24459;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examinator van 12 mei 2018;
V. vernietigt de beslissing van de examencommissie geneeskunde van 17 mei 2018, kenmerk EC/MK;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 november 2018;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 47,00 aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/002**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	appellant en CBE van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht beoordelingsformulier herbeoordeling
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Niet in geschil is dat de opleiding HBO-rechten deeltijd geen beoordelingsformulier had dat was toegespitst op een afstudeeropdracht van 10 punten. De examinatoren hebben met goedkeuring van de examencommissie een beoordelingsformulier gebruikt voor een afstudeeropdracht van 30 studiepunten. De te toetsen competenties op beide formulieren zijn identiek. Met verweerder is het College van oordeel dat het gebruik van dat beoordelingsformulier niet heeft geleid tot een onzorgvuldige beoordeling van de opdracht van appellant. Voorts betoogt appellant op zichzelf terecht, zoals verweerder ook heeft erkend, dat de eerste examinator de scores per beoordelingscriterium – door middel van het zetten van kruisjes – op slordige wijze op het beoordelingsformulier heeft ingevuld. Zo zijn de kruisjes op de onderdelen C2 en D1 op de lijn tussen score 1 en score 2 neergezet. Dit kan echter niet leiden tot het door appellant gewenste conclusie dat voor beide onderdelen een score 2 moet worden toegekend. Allereerst blijkt uit een e-mail van de eerste examinator van 28 juni 2018 aan appellant dat hij in ieder geval met één kruisje een score 1 heeft willen toekennen, maar hij het kruisje abusievelijk op de lijn heeft geplaatst. Daarnaast heeft de examinator elke score gemotiveerd onderbouwd en daaruit valt niet op te maken dat de examinator op een van beide onderdelen een score 2 had willen toekennen. Voor zover appellant heeft betoogd dat op beide onderdelen een score 1,5 had moeten worden toegekend, wat daar ook van zij, kan een dergelijke waardering niet leiden tot een ander eindcijfer. Ook het betoog van appellant dat hij op grond van de herbeoordeling door de derde examinator een hoger eindcijfer had moeten krijgen, slaagt niet. De derde examinator is op het door haar herbeoordeelde onderdeel A ‘onderzoeksverslag’ gemotiveerd tot dezelfde scores gekomen als de eerste en tweede examinator. Uit de herbeoordeling kan, anders dan appellant heeft aangevoerd, niet worden afgeleid dat hij met dit onderwerp, deze doelstelling en deze deelvragen, geen score 2 of 3 had kunnen behalen. Uit de motivering blijkt juist, zoals verweerder terecht heeft gesteld, dat met de gekozen insteek en onderzoeksvragen wel een hogere score haalbaar was geweest. Appellant heeft echter niet laten zien dat hij hiertoe in staat was. Het College is derhalve van oordeel dat verweerder terecht de vaststelling door de examinatoren van het eindcijfer 6,0 in stand heeft gelaten. Op grond van het beoordelingsformulier en de toelichtingen daarop is voldoende duidelijk dat het eindresultaat van de beoordeling van de drie examinatoren het eindcijfer 6,0 is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder.

2. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juni 2018 hebben de examinatoren de afstudeeropdracht van appellant met het cijfer 6,0 beoordeeld.

Appellant heeft daartegen administratief beroep bij verweerder ingesteld.

Bij beslissing van 29 oktober 2018, verzonden op 23 november 2018, heeft verweerder het door appellant ingediende administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 mei 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.E. Jansen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. M. Huls, lid van de examencommissie Instituut Bedrijfskunde en Rechten.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant is inmiddels voormalig student aan de opleiding HBO-Rechten deeltijd van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Op 21 juni 2018 heeft hij zijn afstudeeronderzoek strafrecht verdedigd en heeft hij met het cijfer 6,0 voor het vak “Afstudeeropdracht” zijn opleiding afgerond. De examinatoren hebben zijn opdracht beoordeeld op grond van negen criteria (A1 t/m A4, B1, C1 t/m C3 en D1), waarbij voor elk criterium de score 1 (voldoende), 2 (goed) of 3 (onderscheidend) kon worden behaald. Het geheel aan gescoorde punten heeft tot het cijfer geleid.
Het cijfer is bij beslissing van 21 juni 2018 aan hem medegedeeld. Het gewogen eindcijfer van appellant is daardoor op een 6,98 uitgekomen. Met dit eindcijfer is hij afgewezen voor de premaster Rechtsgeleerdheid aan de Radboud Universiteit in Nijmegen, waar het vereiste gewogen eindcijfer ‘gemiddeld een 7’ is.

2.2. Bij de beslissing van 29 oktober 2018 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die meebrengen dat de beoordeling op onjuiste gronden of onrechtmatig tot stand is gekomen of dat de examinatoren in redelijkheid niet tot hun beslissing hadden kunnen komen. De beoordeling is niet in strijd met enige rechtsregel of enig rechtsbeginsel en is ook niet onredelijk.
Aan de beslissing heeft verweerder, voor zover thans van belang, ten grondslag gelegd dat appellant geen feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de examinatoren niet in redelijkheid tot het resultaat van de afstudeeropdracht hadden kunnen komen. Voorts heeft verweerder daaraan ten grondslag gelegd dat de beoordeling weliswaar niet geheel overeenkomstig de afstudeerhandleiding heeft plaatsgevonden omdat het beoordelingsformulier niet in de afstudeerhandleiding 2017-2018 was opgenomen, maar dat dit niet betekent dat appellant niet wist wat er van hem werd verwacht en om die reden geen hoger cijfer kon scoren. Appellant heeft al twee maal eerder

in de afrondende fase van zijn studie een afstudeeropdracht moeten doen en heeft daarmee al eerder de beschikking gehad over het beoordelingsformulier. Daarnaast had hij ook om het beoordelingsformulier kunnen vragen. Verder heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat, hoewel het beoordelingsformulier voor verbetering vatbaar is, de afstudeeropdracht op de juiste en voorgeschreven wijze is beoordeeld en dus dient te worden uitgegaan van de geldigheid van het cijfer.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de examinatoren van 21 juni 2018, gehandhaafd door verweerder bij beslissing van 29 oktober 2018, waarbij hem het cijfer 6,0 voor het tentamen “Afstudeeropdracht” is toegekend. Appellant betoogt dat de beoordeling van zijn afstudeeropdracht niet op een redelijke manier tot stand is gekomen. Daartoe voert hij aan dat in de herbeoordeling kritiek is geuit op de doelstelling en de onderzoekvragen van zijn afstudeeropdracht, maar dat deze voorafgaand aan de opdracht zijn goedgekeurd door de examinator/eerste lezer. Hij voert verder aan dat in de herbeoordeling de kritiek is geuit dat de verbinding met de praktijk ontbreekt. Het onderwerp van zijn afstudeeropdracht – bestuurlijke boetes – werd echter nog niet in de praktijk van zijn stageorganisatie toegepast. De eerste en tweede examinator waren hiervan op de hoogte maar hebben daarover nooit een opmerking gemaakt, terwijl zij wisten dat hij daardoor met deze doelstelling en deze deelvragen geen score ‘goed’ of ‘onderscheidend’ kon behalen. Appellant voert daarnaast aan dat de afstudeeropdracht een opdracht is op het vlak van strafrecht. In de herbeoordeling zijn nauwelijks opmerkingen gemaakt over het strafrechtelijke deel van de afstudeeropdracht. Hieruit moet worden geconcludeerd dat in ieder geval het strafrechtelijke deel, waar de nadruk op ligt in de opdracht, ten minste goed is. Dit strookt niet met de initiële beoordeling, zodat die beoordeling niet in redelijkheid tot stand heeft kunnen komen.
Verder betoogt appellant dat de beslissing van verweerder in strijd is met het opleidingsstatuut en het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat er geen beoordelingsformulier in de afstudeerhandleiding is opgenomen en ook niet aan hem is verstrekt. Voor zover verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat hij al twee keer eerder in de afrondende fase van zijn studie een afstudeeropdracht heeft moeten doen en hij dus bekend was met dat formulier, voert appellant aan dat ook in de afstudeerhandleiding Civiel geen beoordelingsformulier was opgenomen en dat hij, ondanks meerdere verzoeken daartoe, dat formulier ook niet toegezonden heeft gekregen.
Appellant betoogt voorts dat de examinatoren niet consequent hebben gehandeld en de geldende regels niet worden gevolgd. In een e-mailbericht van 28 juni 2018 heeft de eerste examinator aangegeven dat hij maximaal 11,5 punten heeft toegekend, maar uit het verweerschrift van 15 oktober 2018 blijkt dat in totaal 11 punten zijn toegekend. Daarnaast is het gebruikte formulier toegespitst op een afstudeeropdracht van 30 punten en niet, zoals in het onderhavige geval, op een afstudeeropdracht van 10 punten. Daarmee is de beslissing van verweerder in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en is het gebruikte formulier niet geschikt voor de beoordeling van deze opdracht, aldus appellant.
Tot slot betoogt appellant dat de beslissing van verweerder onzorgvuldig is genomen, omdat het puntentotaal onjuist is opgeteld. De kruisjes die op de lijn zijn geplaatst, moeten, gelet op de toelichting van de eerste examinator, worden geteld als score 2. Het puntentotaal komt daarmee op 13,5, hetgeen betekent dat een eindcijfer van 6,5 toegekend had moeten worden.

2.4. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het feit dat appellant niet wordt toegelaten tot een premaster van zijn keuze geen aanleiding kan zijn om het cijfer te wijzigen. Voorts geeft verweerder te kennen dat appellant niet onevenredig is benadeeld door de eerste examinatoren, nu de beoordeling van de derde beoordelaar de beoordeling van de eerste examinatoren niet tegenspreekt. Op het voorblad van de afstudeeropdracht heeft zij vermeld dat het een en ander aan het product schort, maar dat met de gekozen insteek en onderzoeksvragen wel een hogere score haalbaar was geweest. Appellant heeft echter niet laten zien dat hij hiertoe in staat was.
Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de examinatoren met goedkeuring van de examencommissie een beoordelingsformulier hebben gebruikt dat wordt gehanteerd bij de beoordeling van een afstudeeropdracht van 30 studiepunten. Bij die beoordeling worden dezelfde competenties getoetst.

Appellant is niet benadeeld door het ontbreken van het beoordelingsformulier bij de onderhavige afstudeeropdracht, nu hij door twee eerdere afstudeeropdrachten al bekend was met het formulier en op beide formulieren dezelfde competenties worden getoetst.
Tot slot stelt verweerder zich op het standpunt dat de puntentelling weliswaar ongelukkig op het beoordelingsformulier is weergegeven, maar dat met de toelichting van de examinatoren de beoordeling duidelijk is. Vaststaat dat de beoordeling is afgegeven door drie examinatoren die niet tot een hoger cijfer zijn gekomen, aldus verweerder. Voor zover appellant heeft betoogd dat zijn afstudeeropdracht niet soepel is beoordeeld, heeft verweerder aangegeven dat soepel niet betekent dat appellant meer punten toegekend zou moeten krijgen dan de afstudeeropdracht waard is.

Beoordeling door het College

2.5. Niet in geschil is dat de opleiding HBO-rechten deeltijd geen beoordelingsformulier had dat was toegespitst op een afstudeeropdracht van 10 punten. De examinatoren hebben met goedkeuring van de examencommissie een beoordelingsformulier gebruikt voor een afstudeeropdracht van 30 studiepunten. De te toetsen competenties op beide formulieren zijn identiek. Met verweerder is het College van oordeel dat het gebruik van dat beoordelingsformulier niet heeft geleid tot een onzorgvuldige beoordeling van de opdracht van appellant.
Voorts betoogt appellant op zichzelf terecht, zoals verweerder ook heeft erkend, dat de eerste examinator de scores per beoordelingscriterium – door middel van het zetten van kruisjes – op slordige wijze op het beoordelingsformulier heeft ingevuld. Zo zijn de kruisjes op de onderdelen C2 en D1 op de lijn tussen score 1 en score 2 neergezet. Dit kan echter niet leiden tot het door appellant gewenste conclusie dat voor beide onderdelen een score 2 moet worden toegekend. Allereerst blijkt uit een e-mail van de eerste examinator van 28 juni 2018 aan appellant dat hij in ieder geval met één kruisje een score 1 heeft willen toekennen, maar hij het kruisje abusievelijk op de lijn heeft geplaatst. Daarnaast heeft de examinator elke score gemotiveerd onderbouwd en daaruit valt niet op te maken dat de examinator op een van beide onderdelen een score 2 had willen toekennen. Voor zover appellant heeft betoogd dat op beide onderdelen een score 1,5 had moeten worden toegekend, wat daar ook van zij, kan een dergelijke waardering niet leiden tot een ander eindcijfer.
Ook het betoog van appellant dat hij op grond van de herbeoordeling door de derde examinator een hoger eindcijfer had moeten krijgen, slaagt niet. De derde examinator is op het door haar herbeoordeelde onderdeel A ‘onderzoeksverslag’ gemotiveerd tot dezelfde scores gekomen als de eerste en tweede examinator. Uit de herbeoordeling kan, anders dan appellant heeft aangevoerd, niet worden afgeleid dat hij met dit onderwerp, deze doelstelling en deze deelvragen, geen score 2 of 3 had kunnen behalen. Uit de motivering blijkt juist, zoals verweerder terecht heeft gesteld, dat met de gekozen insteek en onderzoeksvragen wel een hogere score haalbaar was geweest. Appellant heeft echter niet laten zien dat hij hiertoe in staat was.
Het College is derhalve van oordeel dat verweerder terecht de vaststelling door de examinatoren van het eindcijfer 6,0 in stand heeft gelaten. Op grond van het beoordelingsformulier en de toelichtingen daarop is voldoende duidelijk dat het eindresultaat van de beoordeling van de drie examinatoren het eindcijfer 6,0 is.

Slotsom

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/004.1**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	30 januari 2019
Partijen	:	verzoeker en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	adviescijfer beoordeling coschap kennen en kunnen voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid Regels en Richtlijnen van de Examencommissie: bijlage 1 Regels en Richtlijnen van de Examencommissie: bijlage 2
Uitspraak	:	verzoek afgewezen.
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het door verzoeker aangevoerde biedt naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter geen twijfel dat de beslissing van het CBE van 26 november 2018 in de bodemprocedure stand zal kunnen houden. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe als volgt. De eindbeoordeling van het coschap is door de examinator vastgesteld. Vaststaat dat de examinator een medisch specialist is. De examinator voldoet dan ook aan de “Profieleisen examinator coschappen” zoals beschreven in bijlage 1 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018. Dat de examinator bij de vaststelling van de eindbeoordeling input heeft gekregen van arts-assistenten maakt dit niet anders nu de examinator degene is die uiteindelijk de eindbeoordeling geeft. Ten aanzien van deze eindbeoordeling overweegt de voorzieningenrechter dat deze eindbeoordeling ziet op een aantal deelbeoordelingen van verzoeker tijdens het coschap Heelkunde. Verzoeker heeft hierbij drie maal de deelbeoordeling ‘twijfelachtig’ ontvangen. Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter dient bijlage 2 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018 aldus te worden uitgelegd dat er wordt uitgegaan van een 6,5 als eindbeoordeling die vervolgens positief of negatief wordt bijgesteld al naar gelang een deelbeoordeling ‘boven niveau’ of ‘twijfelachtig’ is. Het resultaat van aftrek voor een beoordeling ‘twijfelachtig’ kan vervolgens nooit tot een onvoldoende eindbeoordeling leiden. Dat is ook in de situatie van verzoeker het geval. In zijn situatie heeft drie maal een aftrek van 0,25 punt plaatsgevonden, waardoor zijn eindbeoordeling uitkomt op een 5,75, hetgeen is afgerond naar een 6,0. Gelet op de redactie van bijlage 2 volgt de voorzieningenrechter de uitleg van de examencommissie en het CBE dat met deze eindbeoordeling het adviescijfer in EPASS wordt bedoeld en dat de examinator vervolgens nog de bevoegdheid heeft om dit adviescijfer met 1 punt naar boven of beneden aan te passen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de examinator in strijd met bijlage 2 heeft gehandeld. De voorzieningenrechter is gelet op het vorenstaande vooralsnog van oordeel dat bij de vaststelling van de eindbeoordeling van het coschap Heelkunde is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Wat betreft de inhoudelijke bezwaren van verzoeker tegen de beoordeling door de examinator overweegt de voorzieningen-rechter dat deze bezwaren, gelet op het in 2.3. weergegeven toetsingskader, niet door

het College, en dus ook niet door de voorzieningenrechter, kunnen worden getoetst.
2.4. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 mei 2018 heeft de examinator de door verzoeker gevolgde coschap Heelkunde met een 5,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 17 augustus 2018 heeft de examencommissie het verzoek van verzoeker om de beoordeling te doen herzien, afgewezen.

Bij beslissing van 26 november 2018 heeft het CBE het door verzoeker daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 januari 2019, waar verzoeker, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door S. el Ghafour LLM, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M. de Jong – Noordermeer verschenen. Namens de opleiding is drs. E.M. Pluijms verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoeker heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hij wordt behandeld als ware hij een student die het coschap Heelkunde heeft behaald. Hij heeft het verzoek als volgt toegelicht.
Verzoeker volgt de opleiding Geneeskunde aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. In het kader van zijn opleiding dient verzoeker coschappen te volgen, waaronder het coschap Heelkunde, een zogeheten A-coschap. De examinator heeft bij beslissing van 30 mei 2018 dit coschap met een 5,0 beoordeeld. Daarbij heeft de examinator een puntaftrek van 1,0 toegepast. Nu hij hiervoor een onvoldoende heeft gehaald, mag verzoeker niet het coschap KNO/Dermatologie en Oogheelkunde, een zogeheten B-coschap volgen, omdat volgens de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleiding Geneeskunde 2017-2018 (hierna: de OER) studenten eerst de A-coschappen moeten hebben behaald alvorens ze aan de B-coschappen mogen beginnen. Verzoeker heeft gesteld spoedeisend belang te hebben nu het coschap KNO/Dermatologie en Oogheelkunde vanaf 22 februari 2019 begint. Verzoeker heeft toegelicht dat indien hij niet aan dit coschap

kan deelnemen hij studievertraging zal oplopen en dat dit onder meer gevolgen zal hebben voor zijn studiefinanciering en zijn ov-jaarkaart.
Volgens verzoeker dient zijn verzoek te worden toegewezen, omdat er gerede twijfel bestaat dat de beslissing van het CBE van 26 november 2018 in beroep bij het College stand zal houden, omdat de examinator in strijd met bijlage 2 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018 heeft gehandeld door zijn eindbeoordeling 'twijfelachtig', hetgeen als adviescijfer een 6,0 opleverde, met 1 punt te verlagen naar een 5,0. Een adviescijfer kan weliswaar met 1 punt worden verhoogd of verlaagd, maar bij een beoordeling 'twijfelachtig' kan een puntenaftrek volgens verzoeker niet resulteren in een onvoldoende eindbeoordeling. Verzoeker voert verder aan dat hij in strijd met de regels is beoordeeld door arts-assistenten in plaats van medische specialisten. In dit verband verwijst appellant naar de "Profieleisen examinator coschappen", waarin onder meer is vermeld dat de examinator bij voorkeur een gepromoveerde specialist is. Verder heeft verzoeker inhoudelijke bezwaren tegen de beoordeling van zijn coschap.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

In bijlage 1 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018 inzake de Profieleisen Examinatoren opleiding Geneeskunde aan het Erasmus MC Rotterdam is onder 1.2, onderdeel F, onder meer het volgende vermeld:
"Profieleisen examinator coschappen:
• Bij voorkeur een gepromoveerde specialist
• Deel BKO toetsing / teach de teacher behaald of ruime ervaring in het beoordelen van coassistenten
• Kennis van beoordelingssysteem coschappen in EPASS
• Goede contactuele en managementkwaliteiten
• Sterke motivatie en betrokkenheid bij de opleiding van studenten. "
In bijlage 2 inzake de bepaling van het cijfer van reguliere coschappen is het volgende vermeld:
"1. Voor de bepaling van het eindcijfer voor een regulier coschap wordt gerekend met een default voor het geval dat alle rollen "op niveau" zijn. Het eindcijfer is dan 6,5 (afgerond 7). Vanuit die score worden de volgende aanpassingen gedaan aan het eindcijfer:
o Indien rol medisch deskundige boven niveau = +1 punt
o Per rol andere rol boven niveau = + ½ punt
o Per andere rol beneden niveau = – ½ punt
o Per rol twijfelachtig = - ¼ punt
Het resultaat van aftrek voor een beoordeling twijfelachtig kan nooit resulteren in een onvoldoende eindbeoordeling. In dat geval kan het cijfer niet lager worden dan 5,5 (afgerond 6).
2. Medisch deskundige Beneden niveau óf 2 of meer andere rollen Beneden niveau = eindcijfer 5.

De examinator krijgt in EPASS een adviescijfer en kan dit eindcijfer met 1 punt naar boven of beneden aanpassen. Indien de rol "medisch deskundige" of 2 of meer discipline-overstijgende rollen 'onder niveau' zijn, kan dit niet door de examinator naar boven worden aangepast zodat de student alsnog een voldoende krijgt."

2.4. Het door verzoeker aangevoerde biedt naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter geen twijfel dat de beslissing van het CBE van 26 november 2018 in de bodemprocedure stand zal kunnen

houden. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe als volgt. De eindbeoordeling van het coschap is door de examinator vastgesteld. Vaststaat dat de examinator een medisch specialist is. De examinator voldoet dan ook aan de “Profieleisen examinator coschappen” zoals beschreven in bijlage 1 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018. Dat de examinator bij de vaststelling van de eindbeoordeling input heeft gekregen van arts-assistenten maakt dit niet anders nu de examinator degene is die uiteindelijk de eindbeoordeling geeft.
Ten aanzien van deze eindbeoordeling overweegt de voorzieningenrechter dat deze eindbeoordeling ziet op een aantal deelbeoordelingen van verzoeker tijdens het coschap Heelkunde. Verzoeker heeft hierbij drie maal de deelbeoordeling ‘twijfelachtig’ ontvangen. Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter dient bijlage 2 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie 2017-2018 aldus te worden uitgelegd dat er wordt uitgegaan van een 6,5 als eindbeoordeling die vervolgens positief of negatief wordt bijgesteld al naar gelang een deelbeoordeling ‘boven niveau’ of ‘twijfelachtig’ is. Het resultaat van aftrek voor een beoordeling ‘twijfelachtig’ kan vervolgens nooit tot een onvoldoende eindbeoordeling leiden. Dat is ook in de situatie van verzoeker het geval. In zijn situatie heeft drie maal een aftrek van 0,25 punt plaatsgevonden, waardoor zijn eindbeoordeling uitkomt op een 5,75, hetgeen is afgerond naar een 6,0. Gelet op de redactie van bijlage 2 volgt de voorzieningenrechter de uitleg van de examencommissie en het CBE dat met deze eindbeoordeling het adviescijfer in EPASS wordt bedoeld en dat de examinator vervolgens nog de bevoegdheid heeft om dit adviescijfer met 1 punt naar boven of beneden aan te passen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de examinator in strijd met bijlage 2 heeft gehandeld. De voorzieningenrechter is gelet op het vorenstaande vooralsnog van oordeel dat bij de vaststelling van de eindbeoordeling van het coschap Heelkunde is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. Wat betreft de inhoudelijke bezwaren van verzoeker tegen de beoordeling door de examinator overweegt de voorzieningen-rechter dat deze bezwaren, gelet op het in 2.3. weergegeven toetsingskader, niet door het College, en dus ook niet door de voorzieningenrechter, kunnen worden getoetst.

2.4. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/005**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	2 mei 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beroepstermijn BNSA herkansing, persoonlijke omstandigheden rechtsmiddelenclausule studentendecaan studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid Awb: artikel 6.7 Awb: artikel 6.8 Awb: artikel 6.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Niet in geschil is dat appellant eerst na afloop van de beroepstermijn administratief beroep heeft ingesteld. Het bestaan van bijzondere persoonlijke omstandigheden in het leven van appellant wordt door het CBE niet betwist. De vraag die het College moet beantwoorden is of die omstandigheden appellant hebben verhinderd om tijdig administratief beroep in te stellen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 18 juli 2018 een rechtsmiddelenclausule is opgenomen waarin duidelijk is vermeld dat de student binnen zes weken na dagtekening van deze brief administratief beroep kan instellen bij het CBE. Appellant kon en behoorde derhalve op de hoogte te zijn van de termijn waarbinnen hij administratief beroep kon instellen. Dit geldt temeer nu C.W. Elbers vóór het verstrijken van de termijn telefonisch contact heeft opgenomen met de vader van appellant, die als gemachtigde voor hem optreedt, en hem uitdrukkelijk erop heeft gewezen dat de beroepstermijn bijna was verlopen. Omstandigheden die het juist in die periode onmogelijk maakten om beroep in te stellen zijn gesteld noch gebleken. Dat appellant niet bekend was met de mogelijkheid om op nader aan te voeren gronden administratief beroep in te stellen, doet hieraan niet af. Dat appellant, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, dacht dat het aanwenden van rechtsmiddelen tegen het opgelegde BNSA toch geen zin zou hebben, omdat hij het vak Kennistoets Nederlands en Integrale veiligheid niet zou mogen herkansen, dient voor zijn risico te blijven. De conclusie is dat het CBE het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de aan appellant opgelegde BNSA en de vraag of de persoonlijke omstandigheden daarbij een rol hebben gespeeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2018 heeft de heeft de directeur van het domein Business, Finance and Law aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Integrale Veiligheid.

Bij beslissing van 14 september 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 april 2019, waar appellant, bijgestaan door G. van den Brink, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van het CBE), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2017-2018 begonnen met de bacheloropleiding Integrale Veiligheidskunde aan de Hogeschool Inholland. Bij beslissing van 14 juli 2018 heeft appellant een BNSA ontvangen, omdat hij niet aan de voorschreven minimumnorm heeft voldaan. Appellant heeft 37 van de 50 minimum voorgeschreven studiepunten behaald. Ook heeft hij het vak Kennistoets Nederlands en Integrale veiligheid, onderdeel van de kwalitatieve eis, niet behaald.

2.2. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat appellant pas na afloop van de beroepstermijn van zes weken administratief beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 14 juli 2018. Volgens het CBE heeft appellant toegelicht dat hij niet eerder administratief beroep heeft ingesteld, omdat hij dacht dat dat toch geen zin had, omdat hij niet aan de kwalitatieve norm heeft voldaan en zijn verzoek om herkansing was afgewezen. Ook heeft appellant toegelicht dat hij persoonlijke omstandigheden heeft die hinder geven bij zijn studie. Die persoonlijke omstandigheden heeft appellant evenwel niet onderbouwd. Naar het oordeel van het CBE bestaat er dan ook geen verschoonbare reden voor het overschrijden van de termijn voor het instellen van administratief beroep. Niet valt in te zien dat appellant niet binnen de gestelde termijn een e-mail met het beroepschrift, desnoods op nader aan te vullen gronden, had kunnen versturen aan de afdeling Geschillen of kunnen indienen via insite, zoals hij dat nu na afloop van die termijn wel heeft kunnen doen, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert hiertoe aan dat zijn vader, die optreedt als zijn gemachtigde, op 29 augustus 2018, werd gebeld door mevrouw C.W. Elbers van de afdeling Geschillen, waarbij zij heeft gewezen op de beroepstermijn. Daardoor was het onmogelijk om op 30 augustus 2018, de laatste dag van de beroepstermijn, nog administratief beroep in de stellen. Volgens appellant was hij niet bekend met de mogelijkheid om op nader aan te voeren gronden administratief beroep in te stellen. Hij is daarvan niet op de hoogte gesteld. Appellant voert voorts aan dat persoonlijke omstandigheden zijn studievertraging hebben veroorzaakt en heeft daartoe een uitgebreid dossier overgelegd, waaronder een ondersteunende verklaring van de studentendecaan.

2.4. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.5. Niet in geschil is dat appellant eerst na afloop van de beroepstermijn administratief beroep heeft ingesteld. Het bestaan van bijzondere persoonlijke omstandigheden in het leven van appellant wordt door het CBE niet betwist. De vraag die het College moet beantwoorden is of die omstandigheden appellant hebben verhinderd om tijdig administratief beroep in te stellen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet van dien aard zijn dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat hij in verzuim is geweest. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 18 juli 2018 een rechtsmiddelenclausule is opgenomen waarin duidelijk is vermeld dat de student binnen zes weken na dagtekening van deze brief administratief beroep kan instellen bij het CBE. Appellant kon en behoorde derhalve op de hoogte te zijn van de termijn waarbinnen hij administratief beroep kon instellen. Dit geldt temeer nu C.W. Elbers vóór het verstrijken van de termijn telefonisch contact heeft opgenomen met de vader van appellant, die als gemachtigde voor hem optreedt, en hem uitdrukkelijk erop heeft gewezen dat de beroepstermijn bijna was verlopen. Omstandigheden die het juist in die periode onmogelijk maakten om beroep in te stellen zijn gesteld noch gebleken. Dat appellant niet bekend was met de mogelijkheid om op nader aan te voeren gronden administratief beroep in te stellen, doet hieraan niet af. Dat appellant, zoals hij ter zitting van het College heeft toegelicht, dacht dat het aanwenden van rechtsmiddelen tegen het opgelegde BNSA toch geen zin zou hebben, omdat hij het vak Kennistoets Nederlands en Integrale veiligheid niet zou mogen herkansen, dient voor zijn risico te blijven. De conclusie is dat het CBE het administratief beroep van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet toekomt aan de inhoudelijke beoordeling van de aan appellant opgelegde BNSA en de vraag of de persoonlijke omstandigheden daarbij een rol hebben gespeeld.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/006.5**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Streefkerk
Datum uitspraak	:	14 maart 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	begeleiden beoordelen gelijkheidsbeginsel persoonlijke omstandigheden rechtsgevolgen stage stageadres zwaarwegend belang
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De examencommissie heeft toegelicht dat een verzoek om afwijking van het uitgangspunt dat stage 4.2 niet op dezelfde stageplek plaatsvindt als stage 3.2 alleen in overweging wordt genomen indien er een duidelijk zwaarwegend belang is. Dat een zwaarwegend belang bestaat dient te worden ondersteund door een decaanverklaring. In beroep bij het College zijn namens de opleiding, de examencommissie en het CBE stukken ingebracht waaruit blijkt dat de studentendecaan in september en oktober 2018 appellante heeft bericht nog geen decaanverklaring te kunnen opmaken, omdat daarvoor een verklaring van haar psycholoog nodig is waaruit blijkt dat de stageplaats bij 't Haagsch Geboortehuys gezien de omstandigheden noodzakelijk is voor haar leerproces. Op 15 november 2018 heeft de studentendecaan aan de examencommissie laten weten dat zij het verzoek van appellante inhoudelijk niet kan ondersteunen. Appellante betoogt terecht dat uit de beslissing van 17 september 2018 evenwel kan worden afgeleid dat een ondersteunende verklaring van de studentendecaan bestaat, omdat daarin melding wordt gemaakt van een ondersteunende decaanverklaring en daaruit blijkt dat haar verzoek in overweging is genomen. Verder heeft de examencommissie toegelicht dat aan de afwijzing van het verzoek ten grondslag ligt dat twee docenten, van wie één lid is van het stageteam en één lid is van de stagebeoordelingscommissie, onafhankelijk van elkaar hebben verklaard dat 't Haagsch Geboortehuys in de situatie van appellante moeite zou hebben om begeleiden en beoordelen te scheiden. Volgens de examencommissie heeft dit onderzoek bij de twee docenten mondeling plaatsgevonden, zodat hiervan geen stukken beschikbaar zijn. Appellante betoogt terecht dat deze motivering, die niet op enigerlei wijze met stukken is gestaafd, zodanig summier is, dat de examencommissie hiermee ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat 't Haagsch Geboortehuys voor haar niet geschikt is voor een herkansing van de stage 4.2. Gelet op het voorgaande heeft het CBE niet onderkend dat in de beslissing van 17 september 2018 niet deugdelijk is gemotiveerd dat aanleiding bestaat het verzoek van appellante om herkansing van de stage 4.2 bij 't Haagsch Geboortehuys af te wijzen. Het CBE heeft het beroep van appellante daarom ten onrechte ongegrond verklaard. 2.5. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van het CBE van 21 december 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Doende hetgeen het CBE had moeten doen, zal het

College het door appellante bij het CBE ingestelde administratief beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 17 september 2018 vernietigen. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 17 september 2018 in stand te laten.

2.6. Ten aanzien van het betoog van appellante dat de aan haar aangeboden alternatieve stageplekken in Nunspeet en Katwijk niet geschikt zijn, geldt dat het niet tot de verantwoordelijkheid van de examencommissie of het CBE behoort om voor haar een geschikte stageplaats te vinden.
Wat betreft het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel heeft de examencommissie uiteengezet dat de door haar genoemde student inderdaad in het vierde studiejaar stage heeft gelopen op een eerder stageadres, maar dat die eerdere stage niet in het derde studiejaar heeft plaatsgevonden. Verder heeft de examencommissie toegelicht dat uit onderzoek in het stageplanningssysteem is gebleken dat de afgelopen jaren niet door een student zowel in het derde jaar als in het vierde jaar een stage bij hetzelfde adres is uitgevoerd. Derhalve faalt het betoog van appellante dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden.
Ter zitting van het College heeft het CBE uitgelegd dat geen ondersteunende verklaring van de studentendecaan beschikbaar is. Het CBE heeft toegelicht dat de studentendecaan de vraag of persoonlijke omstandigheden speelden bij appellante bevestigend heeft beantwoord, maar dat de studentendecaan het verzoek van appellante niet met een verklaring inhoudelijk heeft ondersteund. Daartoe wijst het CBE op de in beroep bij het College ingebrachte stukken. Gelet hierop is alsnog voldoende verduidelijkt dat, hoewel de beslissing van 17 september 2018 melding maakt van een ondersteunende decaanverklaring, geen verklaring door de studentendecaan is afgegeven die het verzoek van appellante daadwerkelijk inhoudelijk ondersteunt.
In beroep bij het College zijn namens de opleiding, de examencommissie en het CBE stukken ingebracht waarin het stageteam zijn standpunt heeft toegelicht dat 't Haagsch Geboortehuys voor appellante niet geschikt moet worden geacht om de herkansing van de stage 4.2 te lopen. Uit die stukken blijkt dat bij 't Haagsch Geboortehuys sinds het studiejaar 2013-2014 maximaal drie studenten per jaar stage hebben gelopen en dat er in die periode door één student een stage 4.2 is uitgevoerd onder het oude curriculum. Verder wordt toegelicht dat de inzet is om studenten te plaatsen in praktijken vanaf 20 uitgerekende zwangeren, maar dat het aantal uitgerekende zwangeren bij 't Haagsch Geboortehuys 15 tot 20 is. Bovendien vindt de stagebegeleiding bijna geheel door één verloskundige plaats. Hiermee is alsnog deugdelijke gemotiveerd dat 't Haagsch Geboortehuys niet geschikt is als stageadres voor de herkansing van de stage 4.2 door appellante.
Gelet op het voorgaande is het verzoek van appellante om een herkansing voor de stage 4.2 bij 't Haagsch Geboortehuys te lopen terecht afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 september 2018 heeft de examencommissie van de Academie Verloskunde Amsterdam Groningen het verzoek van appellante om een herkansing voor de stage 4.2 bij 't Haagsch Geboortehuys te lopen, afgewezen.

Bij beslissing van 21 december 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Namens de opleiding, de examencommissie en het CBE is een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 februari 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is I.E. Roon Msc verschenen. Tevens is W.L.H. Hendriks, directeur van de opleiding, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is een vierdejaars student van de opleiding Verloskunde aan de Hogeschool Inholland. Appellante heeft in het studiejaar 2017-2018 zes weken stage 3.2 gelopen bij 't Haagsch Geboortehuys. Tijdens haar eerste stage 4.2 heeft appellante een nare ervaring gehad, waardoor zij zich op dat stageadres niet veilig voelde. Voor deze stage heeft zij een onvoldoende gehaald. Daarna heeft zij nogmaals een stage 4.2 gelopen, die eveneens als onvoldoende is beoordeeld. Appellante heeft de examencommissie verzocht om een herkansing, inhoudend dat zij stage 4.2 loopt bij 't Haagsch Geboortehuys. Daarbij heeft zij toegelicht dat het voor haar noodzakelijk is dat haar stage in een veilige omgeving plaatsvindt.
Het CBE heeft de afwijzing van het verzoek om herkansing van de stage 4.2 door appellante bij 't Haagsch Geboortehuys in stand gelaten, omdat de examencommissie zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit stageadres voor appellante niet geschikt is om stage 4.2 te herkansen.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing van 17 september 2018 ondeugdelijk is gemotiveerd. Daartoe voert zij aan dat de examencommissie zich zonder onderbouwing op het standpunt heeft gesteld dat een stage bij 't Haagsch Geboortehuys voor haar niet geschikt is, omdat een objectieve beoordeling niet is gewaarborgd. Verder betoogt appellante dat in haar geval een zwaarwegend belang bestaat om af te wijken van het uitgangspunt dat stage 4.2 plaatsvindt bij een ander stageadres dan stage 3.2. In dat verband wijst appellante op een ondersteunende verklaring van de studentendecaan. Volgens appellante zijn de aangeboden stageplekken in Nunspeet en Katwijk voor haar geen veilige stageplaatsen en ook wat betreft reistijd niet geschikt voor haar. Ten slotte doet appellante een

beroep op het gelijkheidsbeginsel, omdat eerder andere studenten wel is toegestaan om op dezelfde plek nogmaals stage te lopen.

2.3. In de stagehandleiding jaar 4 "Van verloskundige in opleiding naar zelfstandig beroepsbeoefenaar" 2018-2019 van de Verloskunde Academie Amsterdam en de Verloskunde Academie Groningen wordt vermeld dat het voor de planning van de stage van belang is dat een student haar stage in jaar 4 niet in dezelfde eerstelijns praktijk loopt als waar ze stage 3.2 heeft gelopen. De examencommissie heeft toegelicht dat aanleiding kan bestaan af te wijken van dit uitgangspunt, indien er een duidelijk zwaarwegend belang is voor de student. In dat geval wordt uitsluitend een akkoord gegeven indien geen enkele twijfel bestaat over de mate waarin de betreffende praktijk in staat zal zijn een betrouwbaar oordeel over de student te geven, aldus de examencommissie.

2.4. De examencommissie heeft toegelicht dat een verzoek om afwijking van het uitgangspunt dat stage 4.2 niet op dezelfde stageplek plaatsvindt als stage 3.2 alleen in overweging wordt genomen indien er een duidelijk zwaarwegend belang is. Dat een zwaarwegend belang bestaat dient te worden ondersteund door een decaanverklaring. In beroep bij het College zijn namens de opleiding, de examencommissie en het CBE stukken ingebracht waaruit blijkt dat de studentendecaan in september en oktober 2018 appellante heeft bericht nog geen decaanverklaring te kunnen opmaken, omdat daarvoor een verklaring van haar psycholoog nodig is waaruit blijkt dat de stageplaats bij 't Haagsch Geboortehuys gezien de omstandigheden noodzakelijk is voor haar leerproces. Op 15 november 2018 heeft de studentendecaan aan de examencommissie laten weten dat zij het verzoek van appellante inhoudelijk niet kan ondersteunen. Appellante betoogt terecht dat uit de beslissing van 17 september 2018 evenwel kan worden afgeleid dat een ondersteunende verklaring van de studentendecaan bestaat, omdat daarin melding wordt gemaakt van een ondersteunende decaanverklaring en daaruit blijkt dat haar verzoek in overweging is genomen.
Verder heeft de examencommissie toegelicht dat aan de afwijzing van het verzoek ten grondslag ligt dat twee docenten, van wie één lid is van het stageteam en één lid is van de stagebeoordelingscommissie, onafhankelijk van elkaar hebben verklaard dat 't Haagsch Geboortehuys in de situatie van appellante moeite zou hebben om begeleiden en beoordelen te scheiden. Volgens de examencommissie heeft dit onderzoek bij de twee docenten mondeling plaatsgevonden, zodat hiervan geen stukken beschikbaar zijn. Appellante betoogt terecht dat deze motivering, die niet op enigerlei wijze met stukken is gestaafd, zodanig summier is, dat de examencommissie hiermee ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat 't Haagsch Geboortehuys voor haar niet geschikt is voor een herkansing van de stage 4.2.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE niet onderkend dat in de beslissing van 17 september 2018 niet deugdelijk is gemotiveerd dat aanleiding bestaat het verzoek van appellante om herkansing van de stage 4.2 bij 't Haagsch Geboortehuys af te wijzen. Het CBE heeft het beroep van appellante daarom ten onrechte ongegrond verklaard.

2.5. Uit het voorgaande volgt dat het beroep gegrond is en dat de beslissing van het CBE van 21 december 2018 voor vernietiging in aanmerking komt. Doende hetgeen het CBE had moeten doen, zal het College het door appellante bij het CBE ingestelde administratief beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van 17 september 2018 vernietigen. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 17 september 2018 in stand te laten.

2.6. Ten aanzien van het betoog van appellante dat de aan haar aangeboden alternatieve stageplekken in Nunspeet en Katwijk niet geschikt zijn, geldt dat het niet tot de verantwoordelijkheid van de examencommissie of het CBE behoort om voor haar een geschikte stageplaats te vinden.
Wat betreft het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel heeft de examencommissie uiteengezet dat de door haar genoemde student inderdaad in het vierde studiejaar stage heeft gelopen op een eerder stageadres, maar dat die eerdere stage niet in het derde studiejaar heeft plaatsgevonden. Verder heeft de examencommissie toegelicht dat uit onderzoek in het stageplanningssysteem is gebleken dat de afgelopen jaren niet door een student zowel in het derde jaar als in het vierde jaar een stage bij hetzelfde adres is uitgevoerd. Derhalve faalt het betoog van appellante dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Ter zitting van het College heeft het CBE uitgelegd dat geen ondersteunende verklaring van de studentendecaan beschikbaar is. Het CBE heeft toegelicht dat de studentendecaan de vraag of persoonlijke omstandigheden speelden bij appellante bevestigend heeft beantwoord, maar dat de studentendecaan het verzoek van appellante niet met een verklaring inhoudelijk heeft ondersteund. Daartoe wijst het CBE op de in beroep bij het College ingebrachte stukken. Gelet hierop is alsnog voldoende verduidelijkt dat, hoewel de beslissing van 17 september 2018 melding maakt van een ondersteunende decaanverklaring, geen verklaring door de studentendecaan is afgegeven die het verzoek van appellante daadwerkelijk inhoudelijk ondersteunt.
In beroep bij het College zijn namens de opleiding, de examencommissie en het CBE stukken ingebracht waarin het stageteam zijn standpunt heeft toegelicht dat 't Haagsch Geboortehuys voor appellante niet geschikt moet worden geacht om de herkansing van de stage 4.2 te lopen. Uit die stukken blijkt dat bij 't Haagsch Geboortehuys sinds het studiejaar 2013-2014 maximaal drie studenten per jaar stage hebben gelopen en dat er in die periode door één student een stage 4.2 is uitgevoerd onder het oude curriculum. Verder wordt toegelicht dat de inzet is om studenten te plaatsen in praktijken vanaf 20 uitgerekende zwangeren, maar dat het aantal uitgerekende zwangeren bij 't Haagsch Geboortehuys 15 tot 20 is. Bovendien vindt de stagebegeleiding bijna geheel door één verloskundige plaats. Hiermee is alsnog deugdelijke gemotiveerd dat 't Haagsch Geboortehuys niet geschikt is als stageadres voor de herkansing van de stage 4.2 door appellante.
Gelet op het voorgaande is het verzoek van appellante om een herkansing voor de stage 4.2 bij 't Haagsch Geboortehuys te lopen terecht afgewezen.

2.7. De examencommissie en het CBE dienen op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland van 21 december 2018;
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de Academie Verloskunde Amsterdam Groningen van 17 september 2018;
V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand blijven;
VI. veroordeelt de examencommissie van de Academie Verloskunde Amsterdam Groningen tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding van de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.A. Nieuwenhuizen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/007**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Daalder en Vermeulen
Datum uitspraak	:	8 mei 2019
Partijen	:	appellant en Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden hardheidsclausule inschrijving kopopleiding Nuffic vooropleiding vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7:12b Awb: 3:46 Awb: artikel 8:72, derde lid, Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate-degreeprogramma's: artikel 1.1.2.
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. In de uitspraak van 7 augustus 2018 heeft het College onder 2.2.4 onder meer overwogen dat het CvB bevoegd is om in het kader van een verzoek om inschrijving te beoordelen of een aspirant-student voldoet aan de bij of krachtens de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) gestelde vooropleidings- en toelatingseisen voor inschrijving. Het College heeft daarbij geoordeeld dat het CvB de Regeling niet aan zijn besluit tot weigering van het inschrijvingsverzoek ten grondslag had mogen leggen, omdat de kopopleiding een verkort programma is binnen de reguliere opleiding, een student vrijstellingen dient aan te vragen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding om het verkorte programma te kunnen volgen en het CvB niet het bevoegde orgaan is om die vrijstellingen te beoordelen. Daarnaast heeft het College in de uitspraak van 7 augustus 2018 geoordeeld dat het CvB verder niet had gemotiveerd op grond van welke bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- of toelatingseis voor de kopopleiding leraar Wiskunde het inschrijvingsverzoek van appellant zou moeten worden geweigerd. 2.6.2. Het College stelt vast dat het CvB zich in de beslissingen van 23 augustus 2018 en 3 december 2018 opnieuw heeft gebaseerd op de Regeling en zelf – terwijl het CvB daartoe niet het bevoegde orgaan is – heeft beoordeeld of de vooropleiding van appellant gelijkwaardig is aan de in de Regeling vermelde verwante opleidingen en kan leiden tot 180 studiepunten aan vrijstellingen voor het vakinhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding. Ter zitting heeft het CvB erkend dat de primaire beslissing en de beslissing op bezwaar op dit punt onjuist zijn. Gelet hierop is de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 in strijd met artikel 7:12b van de WHW en artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en moet dit besluit worden vernietigd. […] 2.7.3. Het College overweegt dat het daartoe bevoegde orgaan, namelijk de examencommissie, alsnog een beoordeling heeft gegeven van de gelijkwaardigheid van de vooropleiding van appellant aan de in de Regeling vermelde verwante opleidingen en van de mogelijkheid om vrijstellingen te krijgen van het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding. De beoordeling van 29 januari 2019 komt grotendeels overeen met de beoordelingen uit de jaren 2015, 2016 en 2017, die

inmiddels onherroepelijk zijn geworden. Volgens de beoordeling uit 2019 komt appellant in aanmerking voor 91 studiepunten aan vrijstellingen.
Appellant heeft aangevoerd dat het Nuffic zijn in Marokko behaalde universitaire diploma onjuist heeft gewaardeerd door het diploma gelijk te stellen aan twee jaar wo-bachelor Wiskunde. De examencommissie is er in de beslissing van 29 januari 2019, anders dan appellant stelt, van uitgegaan dat dit diploma gelijk is te stellen met tweeënhalf jaar wo-bachelor Wiskunde. De examencommissie is daarbij uitgegaan van de waardering door het Nuffic. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich daarop baseren.
Ook als de examencommissie de vrijstellingen voor het overige niet geheel juist heeft beoordeeld, is niet te verwachten dat alsnog voor 180 studiepunten vrijstellingen kunnen worden gegeven. Daarvoor heeft appellant immers nog voor 89 studiepunten extra aan vrijstellingen nodig. Naar het oordeel van het College kan er daarom van worden uitgegaan dat met de vooropleiding van appellant toelating tot de eenjarige kopopleiding leraar Wiskunde niet mogelijk is.
2.7.4. Appellant heeft verder betoogd dat hij vanwege bijzondere omstandigheden toch tot de kopopleiding leraar Wiskunde moet worden toegelaten. Hij stelt in dit verband dat hij vanwege eisen van het UWV alleen een opleiding kan volgen die maximaal één jaar duurt en dat hij financieel niet in staat is de deeltijdopleiding of de opleiding voor zijinstromers te volgen. Daarnaast stelt appellant dat hij in Amsterdam wel toelaatbaar zou zijn tot de kopopleiding, maar dat hij de opleiding om financiële redenen niet in Amsterdam kan volgen.
Appellant beroept zich hiermee op de hardheidsclausule die is opgenomen in artikel 1.1.2 van het Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate-degreeprogramma's van de Hogeschool Rotterdam. Daarin is het volgende bepaald: "In onvoorziene gevallen en in gevallen waarin toepassing van dit reglement leidt tot duidelijke onrechtvaardigheden, beslist de directeur Administratie, Informatievoorziening en Control (AIC)."
Naar het oordeel van het College kan er op grond van de beslissingen van de examencommissie van worden uitgegaan dat appellant nog ongeveer 90 punten aan vrijstellingen tekortkomt om toelaatbaar te zijn tot de eenjarige kopopleiding leraar Wiskunde. Dit is zo veel dat van de instelling niet kan worden gevergd dat zij appellant vanwege de gestelde bijzondere omstandigheden toch toelaat tot de kopopleiding leraar Wiskunde. Bij toelating tot de kopopleiding moet immers gewaarborgd zijn dat de student over voldoende vakinhoudelijke kennis beschikt.
2.7.5. Gelet op het voorgaande kan het besluit om appellant niet toe te laten tot de kopopleiding leraar Wiskunde materieel juist worden geacht. Het College ziet daarom aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2018 heeft de directeur Administratie, Informatievoorziening en Control namens het CvB het verzoek van appellant tot inschrijving aan de Hogeschool Rotterdam afgewezen.

Bij beslissing van 3 december 2018 heeft het CvB het door appellant hiertegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 18 maart 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. drs. ir. G.A.S. Maduro, advocaat te Rotterdam, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, zijn verschenen. Tevens is de examencommissie, vertegenwoordigd door S.J. Mikkers, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft een verzoek gedaan om inschrijving voor de kopopleiding leraar Wiskunde voor het studiejaar 2018-2019. Hij beschikt over een buitenlands universitair diploma, behaald in Marokko in 1995, en een hbo-bachelordiploma Informatica.
De kopopleiding is een eenjarige variant van de lerarenopleiding, die opleidt tot een tweedegraadsbevoegdheid. In de kopopleiding komt alleen de didactiek aan de orde. De vakinhoudelijke kennis moet al zijn opgedaan in een afgeronde wo- of hbo-bacheloropleiding in het desbetreffende schoolvak of een verwant vakgebied. De verwante studies zijn per schoolvak vermeld in de Regeling van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 7 augustus 2017, Stcrt. 2017, nr. 46450 (hierna: de Regeling). Voor de kopopleiding leraar Wiskunde zijn dit de hbo-bachelor Bedrijfswiskunde en de wo-bachelor Wiskunde.

2.2. Bij de beslissing van 23 augustus 2018 heeft het CvB het verzoek om inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 afgewezen, omdat appellant niet de vereiste vooropleiding heeft om te worden toegelaten tot de kopopleiding leraar Wiskunde. Bij de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 heeft het CvB deze beslissing in stand gelaten.

2.3. Het College heeft eerder al geoordeeld over de afwijzing van het verzoek van appellant om inschrijving voor de kopopleiding leraar Wiskunde voor het studiejaar 2017-2018. Bij uitspraak van 7 augustus 2018, nr. CBHO 2018/002 (www.cbho.nl), heeft het College het beroep van appellant tegen die afwijzing gegrond verklaard.

2.4. Niet in geschil is dat appellant geen hbo-bachelordiploma Bedrijfswiskunde of wo-bachelordiploma Wiskunde heeft en dus geen afgeronde bacheloropleiding heeft die is vermeld in de Regeling. Verder is niet in geschil dat toelating tot de kopopleiding leraar Wiskunde ook mogelijk is als de student een andere, niet in de Regeling vermelde vooropleiding heeft die gelijkwaardig is te achten aan een hbo-bachelordiploma Bedrijfswiskunde of wo-bachelordplima Wiskunde. Toelating tot de kopopleiding is in dat geval mogelijk als de student op basis van zijn vooropleiding 180 studiepunten aan vrijstellingen voor het vakinhoudelijke

gedeelte van de reguliere opleiding kan krijgen.

2.5. Het CvB heeft aan de beslissingen van 23 augustus 2018 en 3 december 2018 ten grondslag gelegd dat de vooropleiding van appellant niet gelijkwaardig is aan een diploma van een hbo-bachelor Bedrijfswiskunde of een wo-bachelor Wiskunde.

2.6. Appellant kan zich niet verenigen met de afwijzing van zijn verzoek om inschrijving. Volgens hem heeft het CvB in strijd met de uitspraak van 7 augustus 2018 gehandeld, omdat er nog steeds geen beoordeling van de mogelijke vrijstellingen is verricht door het daartoe bevoegde orgaan, namelijk de examencommissie.

2.6.1. In de uitspraak van 7 augustus 2018 heeft het College onder 2.2.4 onder meer overwogen dat het CvB bevoegd is om in het kader van een verzoek om inschrijving te beoordelen of een aspirant-student voldoet aan de bij of krachtens de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) gestelde vooropleidings- en toelatingseisen voor inschrijving. Het College heeft daarbij geoordeeld dat het CvB de Regeling niet aan zijn besluit tot weigering van het inschrijvingsverzoek ten grondslag had mogen leggen, omdat de kopopleiding een verkort programma is binnen de reguliere opleiding, een student vrijstellingen dient aan te vragen voor het inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding om het verkorte programma te kunnen volgen en het CvB niet het bevoegde orgaan is om die vrijstellingen te beoordelen. Daarnaast heeft het College in de uitspraak van 7 augustus 2018 geoordeeld dat het CvB verder niet had gemotiveerd op grond van welke bij of krachtens de WHW gestelde vooropleidings- of toelatingseis voor de kopopleiding leraar Wiskunde het inschrijvingsverzoek van appellant zou moeten worden geweigerd.

2.6.2. Het College stelt vast dat het CvB zich in de beslissingen van 23 augustus 2018 en 3 december 2018 opnieuw heeft gebaseerd op de Regeling en zelf – terwijl het CvB daartoe niet het bevoegde orgaan is – heeft beoordeeld of de vooropleiding van appellant gelijkwaardig is aan de in de Regeling vermelde verwante opleidingen en kan leiden tot 180 studiepunten aan vrijstellingen voor het vakinhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding. Ter zitting heeft het CvB erkend dat de primaire beslissing en de beslissing op bezwaar op dit punt onjuist zijn.
Gelet hierop is de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 in strijd met artikel 7:12b van de WHW en artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en moet dit besluit worden vernietigd.

2.7. Bij het verweerschrift heeft het CvB stukken overgelegd waaruit blijkt dat de examencommissie op 29 januari 2019 een inhoudelijk oordeel heeft gegeven over de vraag in hoeverre aan appellant vanwege zijn vooropleiding vrijstellingen kunnen worden verleend van het vakinhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding. Het College zal beoordelen of deze stukken aanleiding geven om de rechtsgevolgen van de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 in stand te laten.

2.7.1. Uit de overgelegde stukken blijkt dat de examencommissie in 2015, 2016, 2017 en 2019 besluiten heeft genomen op verzoeken om vrijstelling van appellant. De eerste drie besluiten zijn genomen in het kader van een inschrijving voor de deeltijdbacheloropleiding leraar Wiskunde. De beslissing van 29 januari 2019 heeft betrekking op de kopopleiding leraar Wiskunde. Uit die laatste beoordeling blijkt dat appellant volgens de examencommissie op basis van zijn vooropleiding slechts voor 91 studiepunten aan vrijstellingen in aanmerking komt, terwijl het inhoudelijke deel van de reguliere bacheloropleiding 180 studiepunten omvat.

2.7.2. Appellant is van mening dat hij vakinhoudelijk voldoende gekwalificeerd is om de kopopleiding leraar Wiskunde te volgen. Hij stelt ook dat zijn in Marokko behaalde universitaire diploma onjuist is gewaardeerd door het Nuffic.

2.7.3. Het College overweegt dat het daartoe bevoegde orgaan, namelijk de examencommissie, alsnog een beoordeling heeft gegeven van de gelijkwaardigheid van de vooropleiding van appellant aan de in de Regeling vermelde verwante opleidingen en van de mogelijkheid om vrijstellingen te krijgen van het

inhoudelijke gedeelte van de reguliere opleiding. De beoordeling van 29 januari 2019 komt grotendeels overeen met de beoordelingen uit de jaren 2015, 2016 en 2017, die inmiddels onherroepelijk zijn geworden. Volgens de beoordeling uit 2019 komt appellant in aanmerking voor 91 studiepunten aan vrijstellingen. Appellant heeft aangevoerd dat het Nuffic zijn in Marokko behaalde universitaire diploma onjuist heeft gewaardeerd door het diploma gelijk te stellen aan twee jaar wo-bachelor Wiskunde. De examencommissie is er in de beslissing van 29 januari 2019, anders dan appellant stelt, van uitgegaan dat dit diploma gelijk is te stellen met tweeënhalf jaar wo-bachelor Wiskunde. De examencommissie is daarbij uitgegaan van de waardering door het Nuffic. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich daarop baseren.
Ook als de examencommissie de vrijstellingen voor het overige niet geheel juist heeft beoordeeld, is niet te verwachten dat alsnog voor 180 studiepunten vrijstellingen kunnen worden gegeven. Daarvoor heeft appellant immers nog voor 89 studiepunten extra aan vrijstellingen nodig. Naar het oordeel van het College kan er daarom van worden uitgegaan dat met de vooropleiding van appellant toelating tot de eenjarige kopopleiding leraar Wiskunde niet mogelijk is.

2.7.4. Appellant heeft verder betoogd dat hij vanwege bijzondere omstandigheden toch tot de kopopleiding leraar Wiskunde moet worden toegelaten. Hij stelt in dit verband dat hij vanwege eisen van het UWV alleen een opleiding kan volgen die maximaal één jaar duurt en dat hij financieel niet in staat is de deeltijdopleiding of de opleiding voor zijinstromers te volgen. Daarnaast stelt appellant dat hij in Amsterdam wel toelaatbaar zou zijn tot de kopopleiding, maar dat hij de opleiding om financiële redenen niet in Amsterdam kan volgen.
Appellant beroept zich hiermee op de hardheidsclausule die is opgenomen in artikel 1.1.2 van het Reglement inschrijving en voorbereiding voor bacheloropleidingen en associate-degreeprogramma's van de Hogeschool Rotterdam. Daarin is het volgende bepaald: "In onvoorziene gevallen en in gevallen waarin toepassing van dit reglement leidt tot duidelijke onrechtvaardigheden, beslist de directeur Administratie, Informatievoorziening en Control (AIC)."
Naar het oordeel van het College kan er op grond van de beslissingen van de examencommissie van worden uitgegaan dat appellant nog ongeveer 90 punten aan vrijstellingen tekortkomt om toelaatbaar te zijn tot de eenjarige kopopleiding leraar Wiskunde. Dit is zo veel dat van de instelling niet kan worden gevergd dat zij appellant vanwege de gestelde bijzondere omstandigheden toch toelaat tot de kopopleiding leraar Wiskunde. Bij toelating tot de kopopleiding moet immers gewaarborgd zijn dat de student over voldoende vakinhoudelijke kennis beschikt.

2.7.5. Gelet op het voorgaande kan het besluit om appellant niet toe te laten tot de kopopleiding leraar Wiskunde materieel juist worden geacht. Het College ziet daarom aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb de rechtsgevolgen van de beslissing op bezwaar van 3 december 2018 in stand te laten.

2.8. Het CvB dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam van 3 december 2018, kenmerk BKG-S-003475;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/008**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	22 mei 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden studieadviseur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. De omstandigheden dat appellant reeds twee jaren heeft gestudeerd, zijn ouders veel hebben geïnvesteerd in zijn studie en hij een andere culturele achtergrond heeft, onderscheiden hem niet in belangrijke mate van andere studenten. Ter zitting is namens de BSA-commissie toegelicht dat ongeveer de helft van de studenten van de opleiding PPLE uit het buitenland komt. Voorts is het de eigen keuze van appellant geweest om te beginnen aan een opleiding waarin zijn ouders veel investeren en waarvoor een BNSA geldt. Ook was het zijn eigen keuze om na het eerste jaar de opleiding te vervolgen. Van Harreveld, hoofd van de afdeling Psychologie van PPLE, heeft in een brief van 18 juli 2018 vermeld dat appellant het resterende eerstejaarsvak slechts met een klein verschil niet heeft gehaald. Hij vraagt om appellant een extra kans te geven omdat appellant anders met de studie moet stoppen en terug moet naar Pakistan. Ter zitting van het College is namens de BSA-commissie toegelicht dat Van Harreveld enkel hoorcolleges geeft en appellant daarom vermoedelijk niet goed kent. Uit de brief blijkt niet dat Van Harreveld van mening is dat appellant geschikt is voor de opleiding. Aan appellant moet worden toegegeven dat hij de resterende zes studiepunten van het eerste jaar op slechts 0,25 punt na heeft gehaald. Daarbij is niet ondenkbaar dat deelname aan de Ramadan enige invloed heeft op studieprestaties. De directeur en het CBE hebben zich echter op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheid er niet toe leidt dat het geven van een BNSA aan appellant bovenmatig onredelijk of oneerlijk is. Na het in studiejaar 2016-2017 gegeven uitstel behoorde voor appellant zonder meer duidelijk te zijn dat hij in het studiejaar 2017-2018 de drie resterende eerstejaarsvakken moest halen om zijn studie te mogen voortzetten. Hij kon zich dat studiejaar dan ook volledig op die drie vakken concentreren. Voorts heeft appellant, ondanks zijn deelname aan de Ramadan, in die periode wel tweedejaarsvakken gehaald. Deze zaak onderscheidt zich van de zaak die leidde tot de voormelde uitspraak van het College van 10 januari 2018. Anders dan in die zaak, heeft appellant al twee jaar de opleiding gevolgd, geen persoonlijke omstandigheden gemeld en geen positieve verklaringen van zowel de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur als de studentendecaan overgelegd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2018 heeft de directeur van het College of Law namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Politics, Psychology, Law and Economics (PPLE).

Bij beslissing van 4 december 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 mei 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. G.J. Mulder, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de BSA-commissie is mr. E.H. Olthuis verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft aan het eind van studiejaar 2016-2017 uitstel gekregen van een bindend negatief studieadvies. In het studiejaar 2017-2018 diende hij de resterende 18 studiepunten aan eerstejaarsvakken te behalen. Appellant heeft dat studiejaar 12 studiepunten aan eerstejaarsvakken behaald en voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies.

2.2. Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten. Vastgesteld is dat appellant de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet heeft gemeld bij een studieadviseur. In tussentijdse studievoortgangsbrieven is appellant erop gewezen dat persoonlijke omstandigheden zo spoedig mogelijk bij de studieadviseur moeten worden gemeld. Ook was appellant volgens het college hiervan op de hoogte nu hij het voorgaande studiejaar uitstel heeft gekregen. Verder heeft de directeur zich volgens het CBE op het standpunt mogen stellen dat de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden onvoldoende verklaren waarom hij het resterende eerstejaarsvak niet heeft gehaald. Appellant was er immers wel in geslaagd om 30 studiepunten aan tweedejaarsvakken te behalen.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de hardheidsclausule had moeten worden toegepast. Hij voert aan dat hij onevenredig wordt geraakt doordat zijn ouders veel hebben geïnvesteerd in zijn studie en hij reeds twee jaren heeft gestudeerd. Hij komt uit een andere cultuur en heeft meegedaan aan de Ramadan, waardoor hij zich minder goed kon concentreren. Hij mist slechts één eerstejaarsvak en heeft dat met een tekort van slechts 0,25 punt niet gehaald. Bovendien heeft het hoofd van de afdeling psychologie een aanbevelingsbrief geschreven. Appellant verwijst naar de uitspraak van het College van 10 januari 2018 in zaak nr. CBHO 2017/201 (www.cbho.nl).

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische

fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het tweede lid luidt:
“Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)”

2.5. De omstandigheden dat appellant reeds twee jaren heeft gestudeerd, zijn ouders veel hebben geïnvesteerd in zijn studie en hij een andere culturele achtergrond heeft, onderscheiden hem niet in belangrijke mate van andere studenten. Ter zitting is namens de BSA-commissie toegelicht dat ongeveer de helft van de studenten van de opleiding PPLE uit het buitenland komt. Voorts is het de eigen keuze van appellant geweest om te beginnen aan een opleiding waarin zijn ouders veel investeren en waarvoor een BNSA geldt. Ook was het zijn eigen keuze om na het eerste jaar de opleiding te vervolgen.
Van Harreveld, hoofd van de afdeling Psychologie van PPLE, heeft in een brief van 18 juli 2018 vermeld dat appellant het resterende eerstejaarsvak slechts met een klein verschil niet heeft gehaald. Hij vraagt om appellant een extra kans te geven omdat appellant anders met de studie moet stoppen en terug moet naar Pakistan. Ter zitting van het College is namens de BSA-commissie toegelicht dat Van Harreveld enkel hoorcolleges geeft en appellant daarom vermoedelijk niet goed kent. Uit de brief blijkt niet dat Van Harreveld van mening is dat appellant geschikt is voor de opleiding. Aan appellant moet worden toegegeven dat hij de resterende zes studiepunten van het eerste jaar op slechts 0,25 punt na heeft gehaald. Daarbij is niet ondenkbaar dat deelname aan de Ramadan enige invloed heeft op studieprestaties. De directeur en het CBE hebben zich echter op het standpunt mogen stellen dat deze omstandigheid er niet toe leidt dat het geven van een BNSA aan appellant bovenmatig onredelijk of oneerlijk is. Na het in studiejaar 2016-2017 gegeven uitstel behoorde voor appellant zonder meer duidelijk te zijn dat hij in het studiejaar 2017-2018 de drie resterende eerstejaarsvakken moest halen om zijn studie te mogen voortzetten. Hij kon zich dat studiejaar dan ook volledig op die drie vakken concentreren. Voorts heeft appellant, ondanks zijn deelname aan de Ramadan, in die periode wel tweedejaarsvakken gehaald.
Deze zaak onderscheidt zich van de zaak die leidde tot de voormelde uitspraak van het College van 10 januari 2018. Anders dan in die zaak, heeft appellant al twee jaar de opleiding gevolgd, geen persoonlijke omstandigheden gemeld en geen positieve verklaringen van zowel de studieloopbaanbegeleider, de studieadviseur als de studentendecaan overgelegd.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/009**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	4 juli 2019
Partijen	:	appellant en de Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bekostiging collegegeld ongerechtvaardigd onderscheid Premaster restitutie schakelprogramma vergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7,57i, eerste lid Richtlijn: artikel 1 Procedureregels: artikel 4.3 Procedureregels: artikel 4.6 Regeling: artikel 6a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Bij brief van 27 augustus 2015 heeft appellant een bewijs van inschrijving voor het collegejaar 2015/2016 ontvangen. Hierin staat dat hij is ingeschreven voor de opleiding Premaster Bestuurskunde. De door appellant aangehaalde passage in het verweerschrift van 2 juli 2018 doet hieraan niet af. Bovendien was uitgangspunt van dat verweerschrift dat appellant voor de Premaster was ingeschreven en dat hij daarvoor geen collegegeld, maar een vergoeding heeft betaald. Het betoog faalt. 2.5. Het toepassingsbereik van de Richtlijn is, gelet op artikel 1, eerste lid, beperkt tot bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument. In het arrest van de Hoge Raad van 27 oktober 2017 was een beding in een overeenkomst tussen een particuliere onderwijsinstelling en een student aan de orde, waarop de Richtlijn van toepassing was. In deze zaak gaat het niet om een beding in een overeenkomst, maar om algemeen verbindende voorschriften, neergelegd in de artikelen 4.6 van de Procedureregels en 6a van de Regeling. Daarop is de Richtlijn niet van toepassing. Premasters hebben een louter publiekrechtelijke grondslag in artikel 7:57i van de WHW. Het betoog faalt. 2.6. Voor zover appellant bedoelt te betogen dat de artikelen 4.6 van de Procedureregels en 6a van de Regeling onverbindend zijn, omdat hierdoor een ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt tussen reguliere studenten, die bij tussentijdse uitschrijving restitutie van betaald collegegeld kunnen krijgen, en deelnemers aan een premaster, die bij tussentijdse uitschrijving geen restitutie van betaalde premastervergoeding kunnen krijgen, faalt dit betoog eveneens. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat een onderwijsinstelling voor een reguliere student rijksbekostiging ontvangt en voor een deelnemer aan een premaster niet. Dit rechtvaardigt naar het oordeel van het College het verschil in restitutieregime.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 februari 2018 heeft verweerder een verzoek van appellant om restitutie van een deel van de door hem voor het collegejaar 2015/2016 betaalde vergoeding voor het volgen van de Premaster Bestuurskunde afgewezen.

Bij beslissing van 28 mei 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 21 september 2018 in zaak nr. 2018/102 (www.cbho.nl) heeft het College het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 28 mei 2018 vernietigd.

Bij beslissing van 11 januari 2019 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juni 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door L.I.M. Jillissen MSc, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Voor de voorgeschiedenis van de zaak verwijst het College naar de uitspraak van 21 september 2018. In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat verweerder het bezwaar van appellant bij de beslissing van 28 mei 2018 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Verder heeft het College geoordeeld dat verweerder opnieuw op het bezwaar moet beslissen en daarbij inhoudelijk moet ingaan op de vraag of appellant, gezien het door hem ingeroepen arrest van de Hoge Raad van 27 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2775, recht heeft op restitutie van een deel van de door hem betaalde vergoeding. Verweerder heeft de beslissing van 11 januari 2019 ter uitvoering van die uitspraak genomen en het bezwaar onder verwijzing naar een advies van de adviescommissie voor de bezwaarschriften ongegrond verklaard.

2.2. Appellant betoogt dat hij in het collegejaar 2015/2016 was ingeschreven als reguliere bachelorstudent, en niet als deelnemer aan de Premaster, zodat het reguliere regime voor restitutie van collegegeld op hem van toepassing is. Dit blijkt volgens hem uit het verweerschrift van 2 juli 2018 dat verweerder heeft ingediend in de zaak waarin het College de uitspraak van 21 september 2018 heeft gedaan. Voorts betoogt hij dat, als het voorgaande niet juist is, de Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (hierna: de Richtlijn) van toepassing is en gedeeltelijke restitutie van de door hem betaalde vergoeding daarom niet mocht worden geweigerd.

2.3. Artikel 7.32, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), luidde ten tijde van belang: "De inschrijving geschiedt voor een opleiding, met dien verstande dat de inschrijving aan de Open Universiteit geschiedt voor een of meer onderwijseenheden. Een student die een Ad-programma wil volgen, schrijft zich in voor de opleiding en het Ad-programma."

Artikel 7.57i, eerste lid, luidde: "De onderwijs- en examenregelingen van de betreffende hogescholen en universiteiten regelen de wijze waarop aan degene die met goed gevolg het afsluitend examen, verbonden aan een verwante bacheloropleiding in het hoger beroepsonderwijs heeft afgelegd, door het instellingsbestuur ondersteuning wordt geboden ter bevordering van een goede doorstroming naar een verwante masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs."
Het vijfde lid luidde: "Een student die gebruik maakt van de ondersteuning en, in afwijking van artikel 7.32, derde lid, alleen met dat oogmerk is ingeschreven voor een opleiding, betaalt gedurende de periode dat hij ondersteuning ontvangt in plaats van collegegeld een vergoeding voor de ondersteuning."

Artikel 4.3 van de Procedureregels inschrijving Erasmus Universiteit Rotterdam, art. 7.33, 7.42 en 7.42a WHW (hierna: de Procedureregels) luidt, voor zover thans van belang: "Studenten betalen voor de inschrijving van een premaster de premastervergoeding."
Artikel 4.6 luidt, voor zover thans van belang: "De premastervergoeding wordt niet gerestitueerd bij een tussentijdse uitschrijving."

Artikel 6a van de Regeling instellingscollegegeld, wettelijk collegegeld deeltijdse opleidingen, verhoogd wettelijk collegegeld voor opleiding met kleinschalig en intensief onderwijs en vergoeding premasters (hierna: de Regeling) luidt: "Indien op digitaal verzoek van betrokkene diens inschrijving voor een premaster in de loop van het studiejaar wordt beëindigd door het College van Bestuur en de betrokkene de premastervergoeding zoals bedoeld in artikel 7:57i van de WHW heeft betaald, vindt geen vermindering van de premastervergoeding plaats."

Artikel 1, eerste lid, van de Richtlijn luidt: "Deze richtlijn strekt tot de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten betreffende oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument."

2.4. Bij brief van 27 augustus 2015 heeft appellant een bewijs van inschrijving voor het collegejaar 2015/2016 ontvangen. Hierin staat dat hij is ingeschreven voor de opleiding Premaster Bestuurskunde. De door appellant aangehaalde passage in het verweerschrift van 2 juli 2018 doet hieraan niet af. Bovendien was uitgangspunt van dat verweerschrift dat appellant voor de Premaster was ingeschreven en dat hij daarvoor geen collegegeld, maar een vergoeding heeft betaald.
Het betoog faalt.

2.5. Het toepassingsbereik van de Richtlijn is, gelet op artikel 1, eerste lid, beperkt tot bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument. In het arrest van de Hoge Raad van 27 oktober 2017 was een beding in een overeenkomst tussen een particuliere onderwijsinstelling en een student aan de orde, waarop de Richtlijn van toepassing was. In deze zaak gaat het niet om een beding in een overeenkomst, maar om algemeen verbindende voorschriften, neergelegd in de artikelen 4.6 van de Procedureregels en 6a van de Regeling. Daarop is de Richtlijn niet van toepassing. Premasters hebben een louter publiekrechtelijke grondslag in artikel 7:57i van de WHW.
Het betoog faalt.

2.6. Voor zover appellant bedoelt te betogen dat de artikelen 4.6 van de Procedureregels en 6a van de Regeling onverbindend zijn, omdat hierdoor een ongerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt tussen reguliere studenten, die bij tussentijdse uitschrijving restitutie van betaald collegegeld kunnen krijgen, en deelnemers aan een premaster, die bij tussentijdse uitschrijving geen restitutie van betaalde premastervergoeding kunnen krijgen, faalt dit betoog eveneens. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat een onderwijsinstelling voor een reguliere student rijksbekostiging ontvangt en voor

een deelnemer aan een premaster niet. Dit rechtvaardigt naar het oordeel van het College het verschil in restitutieregime.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/010**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 maart 2019
Partijen	:	appellante en het CBE van de Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder is ervan uitgegaan dat de problemen waarop appellante zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen. Appellante heeft pas op 19 juni 2018 de studentendecaan bezocht. De studentendecaan heeft op 19 oktober 2018 advies uitgebracht. Volgens dit advies kan op basis van het met appellante gevoerde gesprek geen causaal verband worden vastgesteld. Het gesprek met de onderwijsmanager en de coördinator waarnaar appellante verwijst, heeft pas in juli 2018 plaatsgevonden. Naar het oordeel van het College had appellante de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in juni 2018, bij de studentendecaan naar voren kunnen brengen en onderbouwen. Zij was immers al sinds november 2017 van haar bloedarmoede op de hoogte. Uit de door appellante in beroep overgelegde medische informatie kan niet worden afgeleid dat de late melding, zoals door haar gesteld, het gevolg was van haar bloedarmoede. Omdat appellante de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld en onderbouwd, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellante op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar in beroep overgelegde medische informatie kan dit niet worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder het BNSA terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2018 heeft de decaan van de Rotterdam Business School namens het instellingsbestuur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding International Business and Management Studies.

Bij beslissing van 29 november 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 maart 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. A.P.E.M. Pover, advocaat te Meppel, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, zijn verschenen. Voor de decaan is H.J. Schiltmans-Wit verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2017 met de opleiding International Business and Management Studies begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2017-2018 had zij 41 van de voor een positief studieadvies vereiste 48 studiepunten gehaald. De decaan heeft haar daarom bij de beslissing van 30 augustus 2018 een BNSA gegeven. Volgens de decaan kan niet worden vastgesteld dat de studieachterstand het gevolg van persoonlijke omstandigheden is. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat wegens haar persoonlijke omstandigheden van het geven van het BNSA had moeten worden afgezien. Volgens haar is in november 2017 ernstige bloedarmoede bij haar geconstateerd. Bovendien had zij als gevolg van een probleem met haar vader een lange reistijd. Haar vermoeidheid en concentratieproblemen zijn door een docent opgemerkt, waarna een gesprek met de onderwijsmanager en de coördinator heeft plaatsgevonden, aldus appellante.

2.3. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: "Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het

eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld."

2.4. Verweerder is ervan uitgegaan dat de problemen waarop appellante zich beroept, kwalificeren als persoonlijke omstandigheden op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder moet daarbij echter een causaal verband worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding van de persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen.
Appellante heeft pas op 19 juni 2018 de studentendecaan bezocht. De studentendecaan heeft op 19 oktober 2018 advies uitgebracht. Volgens dit advies kan op basis van het met appellante gevoerde gesprek geen causaal verband worden vastgesteld. Het gesprek met de onderwijsmanager en de coördinator waarnaar appellante verwijst, heeft pas in juli 2018 plaatsgevonden.
Naar het oordeel van het College had appellante de persoonlijke omstandigheden al in de loop van het studiejaar 2017-2018, en niet pas in juni 2018, bij de studentendecaan naar voren kunnen brengen en onderbouwen. Zij was immers al sinds november 2017 van haar bloedarmoede op de hoogte. Uit de door appellante in beroep overgelegde medische informatie kan niet worden afgeleid dat de late melding, zoals door haar gesteld, het gevolg was van haar bloedarmoede.
Omdat appellante de persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld en onderbouwd, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft appellante op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Uit de door haar in beroep overgelegde medische informatie kan dit niet worden afgeleid.
Dit betekent dat verweerder het BNSA terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/011**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en De moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	4 juli 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	begeleiding ergotherapeut innovatieve stage Stagehandleiding stageovereenkomst
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b,
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, is, gelet op de verwevenheid van de cursus met de stage, op pagina 24 van de reguliere stagehandleiding onder het kopje 'inspanningsverplichting supervisiebijeenkomsten' opgenomen wat van de student wordt verwacht. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat een handleiding ontbreekt. Onderdeel van de inspanningsverplichting is onder meer het digitaal beschikbaar stellen van een ontwikkeldossier aan de studieloopbaancoach op de laatste terugkomdag. Aan dit vereiste heeft appellante niet voldaan. Voorts is een onvoldoende leerhouding en bijdrage aan de groepsbijeenkomsten geconstateerd. Niet kan worden gezegd dat deze beoordeling onjuist is, zodat appellante evenmin heeft voldaan aan een aantal inhoudelijke onderdelen van de inspanningsverplichting. Het betoog faalt. […] 2.4.1. Verweerder heeft in zijn verweerschrift, onder verwijzing naar het door de examencommissie in administratief beroep overgelegde screenshot, toegelicht dat de studiehandleiding voor de cursus beschikbaar was in de digitale leeromgeving. Het College ziet geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Dat deze studiehandleiding ook in voorgaande studiejaren werd gebruikt en daardoor niet geheel aansloot op de door appellante gevolgde cursus, zoals zij stelt, betekent niet dat er geen studiehandleiding was of dat de beschikbare handleiding redelijkerwijs niet van toepassing kon worden geacht. Volgens hoofdstuk 7 van deze handleiding vindt toetsing onder meer plaats in de vorm van "een beroepsproduct gebaseerd op een casestudy uit je stage" die wordt ingeleverd en beoordeeld. Dit beroepsproduct is het verslag dat appellante had moeten inleveren. Gelet hierop kan het College appellante niet volgen in haar stelling dat op grond van haar aanwezigheid bij het onderwijs en de tijdens de stage gemaakte casestudies een voldoende had moeten worden toegekend. Dat medestudenten van appellante de cursus hebben gehaald zonder een verslag te hebben ingeleverd, is niet komen vast te staan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2018 is vastgesteld dat appellante het cijfer 1, niet beoordeelbaar, heeft behaald voor de stagecompetenties ERGSCC01P3, Cliëntgerichtheid, ERGSOC01P3, Organisatiegerichtheid, en ERGSBC01P3, Beroepsgerichtheid, alsmede voor de aan de stage gerelateerde cursus ERGPRO01S3, Professionalisering. Voor de aan de stage gerelateerde cursus ERGBPR02S3, Beroepsproduct professioneel redeneren 1, is geen cijfer vastgesteld.

Bij beslissing van 10 december 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verweerder en appellante hebben ieder nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juni 2019, waar appellante, bijgestaan door W.D.M. Beelen en mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie zijn drs. H. Melsert en drs. N. van Hal, voorzitter onderscheidenlijk lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2014 begonnen met de bacheloropleiding Ergotherapie. In de eerste helft van het jaar 2018 heeft zij de derdejaars stage gelopen. Deze stage kent drie te beoordelen competenties: ERGSCC01P3, Cliëntgerichtheid, ERGSOC01P3, Organisatiegerichtheid, en ERGSBC01P3, Beroepsgerichtheid. Voor deze competenties heeft de stagedocent het cijfer 1, niet beoordeelbaar vastgesteld, omdat appellante niet heeft meegewerkt aan begeleiding en beoordeling overeenkomstig het document Begeleiden van student ergotherapie in innovatieve stage (hierna: het document).
Cursus ERGPRO01S3, Professionalisering, vond grotendeels plaats op de terugkomdagen tijdens de stageperiode. Voor deze cursus is eveneens het cijfer 1, onbeoordeelbaar, vastgesteld. Appellante heeft het vereiste ontwikkeldossier niet ingeleverd en gelet op haar leerhouding en bijdrage aan groepsbijeenkomsten onvoldoende aan haar inspanningsverplichting voldaan. Voor cursus ERGBPR02S3, Beroepsproduct professioneel redeneren 1, wordt voorgebouwd op tijdens de stage gemaakte casestudies. Voor deze cursus is geen cijfer vastgesteld, omdat appellante het vereiste verslag niet heeft ingeleverd en beoordeling ervan dus niet mogelijk was.

2.2. Appellante betoogt dat de stagecompetenties ten onrechte aan de hand van het document zijn beoordeeld. Volgens haar kan het document niet worden aangemerkt als een richtlijn of aanwijzing als bedoeld in artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Voorts voldoet het document niet aan de eisen van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) en is het niet vermeld in de ondertekende stageovereenkomst. De beoordeling had daarom aan de hand van de Stagehandleiding voor studenten en stagebegeleiders stage niveau 1 & 2 (hierna: de reguliere stagehandleiding) moeten plaatsvinden. Dit betekent dat de stagedocent de voldoende beoordelingen die de begeleider op de stageplaats heeft gegeven, had moeten overnemen, aldus appellante.

2.2.1. Artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b, van de WHW luidt: "Naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, heeft een examencommissie de volgende taken en bevoegdheden: […] het vaststellen van richtlijnen en aanwijzingen binnen het kader van de onderwijs- en

examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen[.]"

2.2.2. Appellante heeft haar stage gelopen bij een instelling waar geen ergotherapeut aanwezig was. Een dergelijke stage wordt door de opleiding een innovatieve stage genoemd. Verweerder en de examencommissie hebben ter zitting van het College toegelicht dat de examencommissie het document in aanvulling op de reguliere stagehandleiding heeft opgesteld ten behoeve van de begeleiding en beoordeling van innovatieve stages. Omdat geen ergotherapeut op de stageplaats aanwezig is en expertise voor begeleiding en beoordeling op dat vlak ontbreekt, is de rol van de docent bij een innovatieve stage, in vergelijking met de rol van de docent bij een reguliere stage, groter. De rol van de begeleider op de stageplaats is bij een innovatieve stage navenant kleiner, met name op het gebied van de beoordeling. Dit wordt in het document tot uitdrukking gebracht. Naar het oordeel van het College bevat het document aanwijzingen en richtlijnen en is het daarom door de examencommissie krachtens haar in artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder b, van de WHW neergelegde bevoegdheid opgesteld. Omdat het document niet een op zichzelf staande handleiding, maar een aanvulling op de reguliere stagehandleiding is, is van strijd met de OER geen sprake. De beoordeling mocht daarom aan de hand van het document plaatsvinden. Dat het document niet in de ondertekende stageovereenkomst is vermeld, doet niet af aan de geldigheid ervan. Op 31 augustus 2017 is er een hoorcollege gehouden waarbij het verschil tussen reguliere en innovatieve stages aan de orde is geweest. Voorts is het document op 29 november 2017 aan appellante toegestuurd. Het kan voor haar dus geen verrassing zijn geweest dat het document een rol bij de beoordeling zou spelen. Het College overweegt daarbij dat verweerder voldoende heeft onderbouwd dat ook wanneer de reguliere handleiding van toepassing zou zijn geweest, de cijfers van de stagebegeleider niet één op één zouden zijn overgenomen, maar als een advies zouden hebben gediend.
Het betoog faalt.

2.3. Appellante betoogt dat voor de cursus Professionalisering een handleiding ontbreekt. Volgens haar is voor het halen van de cursus bepalend of aan de toepasselijke inspanningsverplichting wordt voldaan. Dit is bij haar het geval, aldus appellante.

2.3.1. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht, is, gelet op de verwevenheid van de cursus met de stage, op pagina 24 van de reguliere stagehandleiding onder het kopje 'inspanningsverplichting supervisiebijeenkomsten' opgenomen wat van de student wordt verwacht. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat een handleiding ontbreekt. Onderdeel van de inspanningsverplichting is onder meer het digitaal beschikbaar stellen van een ontwikkeldossier aan de studieloopbaancoach op de laatste terugkomdag. Aan dit vereiste heeft appellante niet voldaan. Voorts is een onvoldoende leerhouding en bijdrage aan de groepsbijeenkomsten geconstateerd. Niet kan worden gezegd dat deze beoordeling onjuist is, zodat appellante evenmin heeft voldaan aan een aantal inhoudelijke onderdelen van de inspanningsverplichting.
Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt dat voor de cursus Beroepsproduct professioneel redeneren 1 een handleiding ontbreekt. Voor het halen van deze cursus is volgens haar alleen nodig dat de student aanwezig is geweest bij het onderwijs en voor de drie tijdens de stage gemaakte casestudies een voldoende heeft gehaald, hetgeen bij haar het geval is, omdat haar stagebegeleider haar voldoendes heeft gegeven. Zij wijst erop dat medestudenten de cursus hebben gehaald zonder een verslag te hebben ingeleverd.

2.4.1. Verweerder heeft in zijn verweerschrift, onder verwijzing naar het door de examencommissie in administratief beroep overgelegde screenshot, toegelicht dat de studiehandleiding voor de cursus beschikbaar was in de digitale leeromgeving. Het College ziet geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Dat deze studiehandleiding ook in voorgaande studiejaren werd gebruikt en daardoor niet geheel aansloot op de door appellante gevolgde cursus, zoals zij stelt, betekent niet dat er geen studiehandleiding was of dat de beschikbare handleiding redelijkerwijs niet van toepassing kon worden geacht. Volgens hoofdstuk 7 van deze handleiding vindt toetsing onder meer plaats in de vorm van "een beroepsproduct gebaseerd op een

casestudy uit je stage" die wordt ingeleverd en beoordeeld. Dit beroepsproduct is het verslag dat appellante had moeten inleveren. Gelet hierop kan het College appellante niet volgen in haar stelling dat op grond van haar aanwezigheid bij het onderwijs en de tijdens de stage gemaakte casestudies een voldoende had moeten worden toegekend. Dat medestudenten van appellante de cursus hebben gehaald zonder een verslag te hebben ingeleverd, is niet komen vast te staan.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/012**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	22 juli 2019
Partijen	:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	collegegeld dwaling hoorzitting informatieverstrekking openbaar processuele belangen restitutie schadevergoeding terugbetaling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42, eerste lid WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.48 Awb: artikel 7:4, tweede lid Awb: artikel 8:58 Regeling Inschrijving en Collegegeld: artikel 23 Regeling Inschrijving en Collegegeld: artikel 24
Uitspraak	:	beroep ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling van het beroep***

i. Formele gronden

2.3. Appellant stelt, naar het College begrijpt, dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord, omdat hem uit eerdere procedures is gebleken dat een hoorzitting ten onrechte niet achter gesloten deuren plaatsvindt. Appellant is uitgenodigd voor een hoorzitting op 19 november 2018. In zoverre is hij dus in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord. Zoals het College verder eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 26 juni 2018 in zaak nr. 2018/049) dienen zwaarwegende bijzondere omstandigheden te bestaan voor een uitzondering op het uitgangspunt dat zittingen openbaar zijn. Die omstandigheden heeft appellant niet aangevoerd. De beslissing op bezwaar komt dan ook niet om die reden voor vernietiging in aanmerking.
2.3.1. Wat betreft het betoog van appellant dat hij wegens de te late indiening van de op de zaak betrekking hebbende stukken in de bezwaarprocedure door verweerder in zijn processuele belangen is geschaad, overweegt het College als volgt. Op grond van artikel 7:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) legt het bestuursorgaan het bezwaarschrift en alle verder op de zaak betrekking hebbende stukken voorafgaand aan het horen gedurende ten minste een week voor belanghebbenden ter inzage. Verweerder heeft op 9 november 2018 de op de zaak betrekking hebbende stukken aan appellant overgelegd. Aangezien verweerder daarmee de in artikel 7:4, tweede lid, van de Awb neergelegde termijn, in acht heeft genomen, is appellant door deze handelwijze niet in zijn processuele belangen geschaad.
Voor zover appellant betoogt dat verweerder het verweerschrift in beroep niet tijdig heeft ingediend, is van belang dat verweerder bij brief van 13 maart 2019 is uitgenodigd om dat verweerschrift vóór 25 april

2019 in te dienen. Het verweerschrift is op 26 april 2019 ontvangen. Weliswaar is het verweerschrift dus iets later dan de aldus gestelde termijn ontvangen, maar ruim vóór de in artikel 8:58 van de Awb vermelde uiterste termijn. Ook hierin ziet het College, ook gelet op de omvang van het verweerschrift, geen aanleiding voor het oordeel dat appellant door deze handelwijze in zijn processuele belangen is geschaad.

ii. Inhoudelijke gronden

2.4. Appellant heeft zich eerder per 1 september 2017 aangemeld voor de bachelor Rechtsgeleerdheid. Die aanmelding heeft niet tot een inschrijving geleid. Daarna heeft appellant een verzoek gedaan om alsnog ingeschreven te kunnen worden. Naar aanleiding van dat verzoek heeft de toelatingscommissie haar akkoord gegeven voor een inschrijving – in afwijking van het reguliere instroommoment – per 1 februari 2018. Tegen die beslissing van 17 januari 2018 heeft appellant rechtsmiddelen aangewend, omdat hij per 1 november dan wel 1 december 2017 wenste te worden ingeschreven. Het College heeft het beroep van appellant bij uitspraak van 20 december 2018 (zaak nr. 2018/100) ongegrond verklaard. Appellant heeft vervolgens van de mogelijkheid gebruik gemaakt om zich in te schrijven per 1 februari 2018. In zijn verzoek van 21 juni 2018 heeft hij om teruggave van collegegeld verzocht, omdat het collegegeld volgens hem onverschuldigd is betaald. Volgens appellant was een inschrijving, anders dan hem was medegedeeld, niet een noodzakelijke voorwaarde om een verzoek bij de examencommissie in te kunnen dienen.
2.4.1. Artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt: het instellingsbestuur beëindigt op verzoek van degene die is uitgeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
In artikel 7.43, eerste lid, is, voor zover hier van belang, bepaald dat een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven aan de desbetreffende instelling collegegeld is verschuldigd.
In artikel 7.48, vierde lid, is – voor zover relevant – bepaald dat de student aanspraak heeft op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt. In het vijfde lid van deze bepaling is vermeld dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in onder andere het eerste lid, wordt aangemerkt als niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage.
Uit artikel 23 van de Regeling volgt dat het verzoek tot beëindiging van de inschrijving moet worden ingediend voor het einde van het studiejaar en dat dit verzoek wordt gedaan via Studielink.
Op grond van artikel 24 van de Regeling is beëindiging op andere gronden mogelijk. Die gronden zijn neergelegd in de leden 1 tot en met 5 van die bepaling.
2.4.2. Appellant heeft zich ingeschreven per 1 februari 2018 en hij heeft geen verzoek tot uitschrijving gedaan via Studielink. Ook zijn de in

artikel 24 van de Regeling neergelegde andere gronden van beëindiging niet relevant voor de situatie van appellant. Gelet hierop geldt voor appellant de in artikel 7.43, eerste lid, van de WHW neergelegde verplichting tot betaling van collegegeld. Voor zover appellant betoogt dat hij zich heeft ingeschreven op grond van onjuiste informatie, leidt dat betoog niet tot het gewenste doel. Appellant heeft zelf de keuze gemaakt zich in te schrijven, nadat de toelatingscommissie akkoord was gegaan met een inschrijving per 1 februari 2018. Dat in een e-mail van 15 januari 2018 aan appellant is medegedeeld dat de examencommissie een verzoek tot goedkeuring van een vakkenpakket kan beoordelen in het geval dat appellant ingeschreven staat als student en hij daartoe een verzoek doet, betekent niet dat appellant is ontslagen van de wettelijke verplichting om collegegeld te voldoen. Overigens heeft appellant geen verzoek ingediend tot goedkeuring van een vakkenpakket en zich evenmin direct uitgeschreven. Voor zover appellant op het verkeerde been was gezet door de e-mail van 15 januari 2018, hetgeen de instelling heeft erkend, had hij zo snel mogelijk een verzoek tot uitschrijving kunnen doen. Dat hij dit heeft nagelaten, komt voor zijn risico. Voor verweerder bestond geen aanleiding om, zonder verzoek van appellant daartoe, tot uitschrijving over te gaan.
2.4.3. De terugbetaling van collegegeld is in artikel 7.48 van de WHW geregeld en die regeling is uitputtend. Dit betekent dat een onderwijsinstelling het wettelijk collegegeld alleen mag verminderen of een student daarvan mag vrijstellen in de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in dat artikellid wordt aangemerkt als niet doelmatige besteding van de rijksbijdrage, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. De situatie van appellant valt niet onder één van de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Dit heeft tot gevolg dat de WHW geen rechtsgrond bevat op grond waarvan verweerder het verzoek van appellant tot terugbetaling van het door hem betaalde collegegeld vanaf 1 februari 2018 kon inwilligen (zie ook de uitspraak van 5 april 2019 in zaak nr. 2018/186).

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 29 juni 2018 heeft het Hoofd Studenten Informatie & Administratie (hierna: het Hoofd) namens verweerder een verzoek van appellant tot terugbetaling van collegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 11 december 2018 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld en daarbij verzocht om vergoeding van door hem geleden schade.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 juni 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. van der Leest, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant heeft op 21 juni 2018 een verzoek gedaan tot teruggave van collegegeld dat volgens hem onverschuldigd is betaald. Daarnaast is in dat verzoek vermeld dat hij, voor zover nodig, de door hem afgegeven machtiging met terugwerkende kracht intrekt. Volgens appellant is hij door de instelling onjuist geïnformeerd over de noodzaak tot inschrijving en is de machtiging verstrekt onder invloed van dwaling die is veroorzaakt door deze onjuiste informatieverstrekking. Dat verzoek heeft het Hoofd bij de beslissing van 29 juni 2018 afgewezen. Omdat geen verzoek tot uitschrijving is gedaan via Studielink, loopt de inschrijving met de daarbij behorende verplichting tot betaling van het collegegeld door, aldus het Hoofd. Verder is in deze beslissing vermeld dat appellant de keuze voor inschrijving zelf heeft gemaakt en dat van dwaling niet is gebleken. Verweerder heeft het door appellant gemaakte bezwaar vervolgens bij beslissing van 11 december 2018 ongegrond verklaard.

Het beroep

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing op bezwaar. Hij heeft daartegen beroep ingesteld en daarbij een verzoek om schadevergoeding gedaan. Appellant voert onder verwijzing naar het door hem in andere procedures ingenomen standpunt – kort samengevat – aan dat hij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord. Verder heeft verweerder volgens appellant ten onrechte gesteld dat het op zijn weg lag om bij de examencommissie te informeren of inschrijving noodzakelijk was. Bovendien is hij niet tijdig op de hoogte gesteld van de Regeling inschrijving en collegegeld Rijksuniversiteit Groningen studiejaar 2017-2018 (hierna: de Regeling). Daarnaast heeft verweerder volgens appellant miskend dat hij zich moest inschrijven om bezwaar te kunnen maken tegen de beslissing van de examencommissie die strekte tot intrekking van de goedkeuring van zijn vakkenpakket, terwijl later bleek dat die inschrijving niet noodzakelijk was. Hij is dus ten onrechte afgegaan op de e-mail van het Hoofd van de Dienst Onderwijs en Studiebegeleiding van 15 januari 2018. Hij heeft bovendien, anders dan verweerder stelt, een verzoek ingediend bij de examencommissie door middel van het bezwaarschrift van 16 maart 2018. In de uitvoerige nadere gronden heeft appellant zich – kort samengevat – op het standpunt gesteld dat verweerder nadere stukken te kort voor de hoorzitting heeft overgelegd.

Beoordeling van het beroep

i. Formele gronden

2.3. Appellant stelt, naar het College begrijpt, dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om te worden gehoord, omdat hem uit eerdere procedures is gebleken dat een hoorzitting ten onrechte niet achter gesloten deuren plaatsvindt. Appellant is uitgenodigd voor een hoorzitting op 19 november 2018. In zoverre is hij dus in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord. Zoals het College verder eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 26 juni 2018 in zaak nr. 2018/049) dienen zwaarwegende bijzondere omstandigheden te bestaan voor een uitzondering op het uitgangspunt dat zittingen openbaar zijn. Die omstandigheden heeft appellant niet aangevoerd. De beslissing op bezwaar komt dan ook niet om die reden voor vernietiging in aanmerking.

2.3.1. Wat betreft het betoog van appellant dat hij wegens de te late indiening van de op de zaak betrekking hebbende stukken in de bezwaarprocedure door verweerder in zijn processuele belangen is geschaad, overweegt het College als volgt. Op grond van artikel 7:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) legt het bestuursorgaan het bezwaarschrift en alle verder op de zaak betrekking hebbende stukken voorafgaand aan het horen gedurende ten minste een week voor belanghebbenden ter inzage. Verweerder heeft op 9 november 2018 de op de zaak betrekking hebbende stukken aan appellant overgelegd. Aangezien verweerder daarmee de in artikel 7:4, tweede lid, van de Awb neergelegde termijn, in acht heeft genomen, is appellant door deze handelwijze niet in zijn processuele belangen geschaad. Voor zover appellant betoogt dat verweerder het verweerschrift in beroep niet tijdig heeft ingediend, is van belang dat verweerder bij brief van 13 maart 2019 is uitgenodigd om dat verweerschrift vóór 25 april 2019 in te dienen. Het verweerschrift is op 26 april 2019 ontvangen. Weliswaar is het verweerschrift dus iets later dan de aldus gestelde termijn ontvangen, maar ruim vóór de in artikel 8:58 van de Awb vermelde uiterste termijn. Ook hierin ziet het College, ook gelet op de omvang van het verweerschrift, geen aanleiding voor het oordeel dat appellant door deze handelwijze in zijn processuele belangen is geschaad.

ii. Inhoudelijke gronden

2.4. Appellant heeft zich eerder per 1 september 2017 aangemeld voor de bachelor Rechtsgeleerdheid. Die aanmelding heeft niet tot een inschrijving geleid. Daarna heeft appellant een verzoek gedaan om alsnog ingeschreven te kunnen worden. Naar aanleiding van dat verzoek heeft de toelatingscommissie haar akkoord gegeven voor een inschrijving – in afwijking van het reguliere instroommoment – per 1 februari 2018. Tegen die beslissing van 17 januari 2018 heeft appellant rechtsmiddelen aangewend, omdat hij per 1 november dan wel 1 december 2017 wenste te worden ingeschreven. Het College heeft het beroep van appellant bij uitspraak van 20 december 2018 (zaak nr. 2018/100) ongegrond verklaard. Appellant heeft vervolgens van de mogelijkheid gebruik gemaakt om zich in te schrijven per 1 februari 2018. In zijn verzoek van 21 juni 2018 heeft hij om teruggave van collegegeld verzocht, omdat het collegegeld volgens hem onverschuldigd is betaald. Volgens appellant was een inschrijving, anders dan hem was medegedeeld, niet een noodzakelijke voorwaarde om een verzoek bij de examencommissie in te kunnen dienen.

2.4.1. Artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt als volgt: het instellingsbestuur beëindigt op verzoek van degene die is uitgeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.
In artikel 7.43, eerste lid, is, voor zover hier van belang, bepaald dat een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven aan de desbetreffende instelling collegegeld is verschuldigd.
In artikel 7.48, vierde lid, is – voor zover relevant – bepaald dat de student aanspraak heeft op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijke collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt. In het vijfde lid van deze bepaling is vermeld dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in onder andere het eerste lid, wordt aangemerkt als niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage.
Uit artikel 23 van de Regeling volgt dat het verzoek tot beëindiging van de inschrijving moet worden ingediend voor het einde van het studiejaar en dat dit verzoek wordt gedaan via Studielink.
Op grond van artikel 24 van de Regeling is beëindiging op andere gronden mogelijk. Die gronden zijn neergelegd in de leden 1 tot en met 5 van die bepaling.

2.4.2. Appellant heeft zich ingeschreven per 1 februari 2018 en hij heeft geen verzoek tot uitschrijving gedaan via Studielink. Ook zijn de in artikel 24 van de Regeling neergelegde andere gronden van beëindiging niet relevant voor de situatie van appellant. Gelet hierop geldt voor appellant de in artikel 7.43, eerste lid, van de WHW neergelegde verplichting tot betaling van collegegeld. Voor zover appellant betoogt dat hij zich heeft ingeschreven op grond van onjuiste informatie, leidt dat betoog niet tot het gewenste doel. Appellant heeft zelf de keuze gemaakt zich in te schrijven, nadat de toelatingscommissie akkoord was gegaan met een inschrijving per 1 februari 2018. Dat in een e-mail van 15 januari 2018 aan appellant is

medegedeeld dat de examencommissie een verzoek tot goedkeuring van een vakkenpakket kan beoordelen in het geval dat appellant ingeschreven staat als student en hij daartoe een verzoek doet, betekent niet dat appellant is ontslagen van de wettelijke verplichting om collegegeld te voldoen. Overigens heeft appellant geen verzoek ingediend tot goedkeuring van een vakkenpakket en zich evenmin direct uitgeschreven. Voor zover appellant op het verkeerde been was gezet door de e-mail van 15 januari 2018, hetgeen de instelling heeft erkend, had hij zo snel mogelijk een verzoek tot uitschrijving kunnen doen. Dat hij dit heeft nagelaten, komt voor zijn risico. Voor verweerder bestond geen aanleiding om, zonder verzoek van appellant daartoe, tot uitschrijving over te gaan.

2.4.3. De terugbetaling van collegegeld is in artikel 7.48 van de WHW geregeld en die regeling is uitputtend. Dit betekent dat een onderwijsinstelling het wettelijk collegegeld alleen mag verminderen of een student daarvan mag vrijstellen in de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in dat artikellid wordt aangemerkt als niet doelmatige besteding van de rijksbijdrage, als bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. De situatie van appellant valt niet onder één van de in artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW vermelde gevallen. Dit heeft tot gevolg dat de WHW geen rechtsgrond bevat op grond waarvan verweerder het verzoek van appellant tot terugbetaling van het door hem betaalde collegegeld vanaf 1 februari 2018 kon inwilligen (zie ook de uitspraak van 5 april 2019 in zaak nr. 2018/186).

Slotsom

2.5. Het beroep van appellant is ongegrond.

2.6. Omdat het beroep ongegrond is verklaard, dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/014**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 juni 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA causaal verband hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 6.4 OER: artikel 7.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Uit de verslagen van gesprekken en e-mails met de studieadviseurs blijkt dat appellante tot 20 februari 2018 regelmatig contact had en dat uitdrukkelijk is afgesproken en haar is gevraagd om contact te blijven houden. Desondanks heeft appellante na 20 februari 2018 eerst op 6 juli 2018 weer contact gezocht. Hierdoor hebben de studieadviseurs appellante in die periode niet kunnen begeleiden. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat daardoor geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behalen van de eerstejaarsvakken. Juist indien, zoals appellante stelt, het haar niet lukte om eerder bij Punt P terecht te kunnen en zij in die periode door haar persoonlijke omstandigheden werd belemmerd, had appellante de studieadviseurs in die periode moeten informeren. Uit de door appellante overgelegde verklaring van de psycholoog blijkt niet in welke mate zij in het studiejaar 2017-2018 door de psychische problemen is belemmerd in de studievoortgang. Daarin is immers slechts vermeld dat in het algemeen gesteld kan worden dat een persisterende depressieve stoornis kan leiden tot verminderde energie en concentratie. Uit het verslag van het gesprek met de studieadviseur op 6 februari 2018 blijkt dat de studieadviseur heeft voorgesteld om deel te nemen aan e-coaching, maar appellante dat niet wilde. Appellante heeft in het studiejaar 2017-2018 wel 18 studiepunten aan tweedejaarsvakken behaald. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie zich onder deze omstandigheden op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden onvoldoende verklaren waarom zij in het studiejaar 2017-2018 geen eerstejaarsvakken heeft gehaald. De examencommissie heeft appellante een BNSA mogen geven en heeft van toepassing van de hardheidsclausule mogen afzien. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 augustus 2018 heeft de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde appellante namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Economie en Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 13 december 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 mei 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. S.L. Soedamah, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. R. van Hemert verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft aan het eind van studiejaar 2016-2017 uitstel gekregen van een bindend negatief studieadvies. In het studiejaar 2017-2018 diende zij de resterende 24 studiepunten aan eerstejaarsvakken te behalen. Appellante heeft dat studiejaar geen studiepunten aan eerstejaarsvakken behaald en voldoet daarmee niet aan de norm voor een positief studieadvies. Ze doet een beroep op persoonlijke omstandigheden.

2.2. Het CBE heeft het BNSA in stand gelaten. Appellante heeft na februari 2018 geen contact meer gehad met de studieadviseur. Nu aan haar in het studiejaar 2016-2017 uitstel is verleend, was zij ervan op de hoogte dat persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur moeten worden gemeld. De examencommissie heeft zich volgens het CBE op het standpunt mogen stellen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden onvoldoende verklaren waarom zij in het studiejaar 2017-2018 geen eerstejaarsvakken heeft gehaald. Appellante is er immers wel in geslaagd om 18 studiepunten aan tweedejaarsvakken te behalen.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE het aan haar gegeven BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij doet een beroep op de hardheidsclausule. Appellante legt een verklaring van een psycholoog van 11 februari 2019 over waaruit blijkt dat ze een persisterende depressieve stoornis heeft. Op 20 december 2017 heeft de studentenpsycholoog appellante verwezen naar Punt P, een GGZ-instelling. Het heeft tot juli 2018 geduurd voordat zij daar een afspraak had. Dit komt volgens appellante doordat de doorverwijzing van de studentenpsycholoog niet goed is gegaan en bij eigen aanmelding haar contactgegevens niet goed waren doorgekomen. Appellante voert aan dat het haar hierom niet kan worden verweten dat zij tussen februari 2018 en juli 2018 geen contact heeft gehad met de studieadviseur en de studentenpsycholoog.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het tweede lid luidt:
“Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt:
“Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van

opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…)"
Het zesde lid luidt:
"Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. (…)"

Artikel 6.4, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleidingen Economie en Bedrijfskunde 2017-2018 luidt:
"De decaan verbindt geen afwijzing aan het studieadvies, indien sprake is van persoonlijke omstandigheden en de betrokken student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm bedoeld in artikel 6.3, eerste lid."
Het tweede lid luidt:
"Indien een omstandigheid, als bedoeld in het vierde lid, zich voordoet, maakt de student daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur tijdens een persoonlijk gesprek onder opgave van:
a. de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of voordeed;
b. een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan;
c. de mate waarin de student niet aan het onderwijs of een tentamen kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.
De student draagt zorg voor het aanleveren van bewijsstukken om zijn melding te onderbouwen en bespreekt deze met de studieadviseur.

Artikel 7.1 Hardheidsclausule luidt:
"In gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, beslist de decaan, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie betreft."

2.5. Appellante heeft verslagen van gesprekken en e-mails met de studieadviseurs en studentenpsycholoog overgelegd. In het verslag van een gesprek op 6 februari 2018 met een studieadviseur staat dat de studentenpsycholoog appellante zou doorverwijzen naar Punt P, maar dat appellante nog geen verwijzing heeft gehad. Ook staat in het verslag dat de studieadviseur appellante heeft aangeraden daarover contact te zoeken en dat appellante e-coaching niet ziet zitten. Verder is vermeld dat is afgesproken dat appellante contact houdt. Op 20 februari 2018 heeft appellante met een studieadviseur gemaild. De studieadviseur heeft gevraagd of appellante haar op de hoogte houdt. Hierna is eerst op 6 juli 2018 weer contact geweest tussen appellante en een studieadviseur. Appellante heeft daarbij toegelicht dat het lang heeft geduurd voor ze een afspraak had bij Punt P, omdat de verwijzing van de studentenpsycholoog en haar eigen aanmelding niet goed waren gegaan. Uit verslagen van de studentenpsycholoog blijkt dat appellante daar in studiejaar 2016-2017 is geweest en daarna op 20 december 2017, waarbij het gesprek is afgesloten met de afspraak door te verwijzen naar Punt P.
Appellante heeft een brief van Punt P van 11 februari 2019 overgelegd, waaruit blijkt dat bij haar in juli 2018 de diagnose Persisterende depressieve stoornis is gesteld.

2.6. Uit de verslagen van gesprekken en e-mails met de studieadviseurs blijkt dat appellante tot 20 februari 2018 regelmatig contact had en dat uitdrukkelijk is afgesproken en haar is gevraagd om contact te blijven houden. Desondanks heeft appellante na 20 februari 2018 eerst op 6 juli 2018 weer contact gezocht. Hierdoor hebben de studieadviseurs appellante in die periode niet kunnen begeleiden. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat daardoor geen causaal verband kan worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en het niet behalen van de eerstejaarsvakken. Juist indien, zoals appellante stelt, het haar niet lukte om eerder bij Punt P terecht te kunnen en zij in die periode door haar persoonlijke omstandigheden werd belemmerd, had appellante de studieadviseurs in die periode moeten informeren. Uit de door appellante overgelegde verklaring van de

psycholoog blijkt niet in welke mate zij in het studiejaar 2017-2018 door de psychische problemen is belemmerd in de studievoortgang. Daarin is immers slechts vermeld dat in het algemeen gesteld kan worden dat een persisterende depressieve stoornis kan leiden tot verminderde energie en concentratie. Uit het verslag van het gesprek met de studieadviseur op 6 februari 2018 blijkt dat de studieadviseur heeft voorgesteld om deel te nemen aan e-coaching, maar appellante dat niet wilde. Appellante heeft in het studiejaar 2017-2018 wel 18 studiepunten aan tweedejaarsvakken behaald.
Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie zich onder deze omstandigheden op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden onvoldoende verklaren waarom zij in het studiejaar 2017-2018 geen eerstejaarsvakken heeft gehaald. De examencommissie heeft appellante een BNSA mogen geven en heeft van toepassing van de hardheidsclausule mogen afzien.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/015.1 en 2019/015**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	20 februari 2018
Partijen	:	verzoekster en het CBE van de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	aangetekend, BNSA causaal verband hinderverklaring hoor en wederhoor oproepen persoonlijke omstandigheden studieadvies voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 Regeling Bindend negatief studieadvies: artikel 2 Regeling Bindend negatief studieadvies: artikel 5
Uitspraak	:	beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7.1. Het College stelt vast dat verzoekster op behoorlijke wijze is opgeroepen voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018. Uit de dossierstukken volgt dat de oproep van 31 oktober 2018 per aangetekende post naar het juiste adres van verzoekster is verzonden. Gelet hierop mag ervan worden uitgegaan dat PostNL het aangetekende poststuk ook op het juiste adres heeft aangeboden en verzoekster vervolgens de gelegenheid heeft geboden het poststuk op te halen. Hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, vormt geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Uit de dossierstukken volgt dat PostNL de oproep heeft geretourneerd aan het CBE onder de vermelding “niet afgehaald”. Dat verzoekster het poststuk niet heeft afgehaald, dient voor rekening en risico van verzoekster te komen. Er bestond voor het CBE geen belemmering om in afwezigheid van verzoekster ter hoorzitting een mondelinge beslissing op het administratief beroep van verzoekster te nemen. Het CBE heeft hiermee – voor zover verzoekster dit beoogt aan te voeren - niet gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor. In zoverre faalt het betoog. 2.7.2. Anders dan verzoekster betoogt, heeft het CBE geen ondeugdelijke motivering aan zijn beslissing ten grondslag gelegd. Het CBE heeft onderzocht of verzoekster in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of verzoekster niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft in dit kader een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt waarbij niet alleen de studieresultaten van verzoekster maar ook haar persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. In het licht van deze beoordeling is de voorzieningenrechter met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoekster niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt daartoe dat verzoekster slechts 10 studiepunten van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Voor de afgelegde tentamens heeft verzoekster forse

onvoldoendes gehaald. Niet betwist is dat verzoekster in het desbetreffende studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden waardoor zij gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties. In de hinderverklaring van SOZ van 11 juni 2018 is uiteengezet in welke periode van het desbetreffende studiejaar verzoekster welke mate van hinder als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden. Verzoekster heeft de hinderverklaring als zodanig niet betwist. Uit de hinderverklaring blijkt weliswaar dat appellant in de onder 2.6 vermelde periode hinder heeft ondervonden, maar deze hinder kan niet het gehele tekort aan studiepunten verklaren gelet op de mate van hinder zoals SOZ heeft vastgesteld.
Gelet op het vorenstaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie verzoekster een BNSA heeft mogen geven. Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 13 augustus 2018 heeft de het bestuur van de facultaire examencommissie (hierna: de examencommissie) verzoekster namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Notarieel Recht (hierna: de opleiding).

Bij mondelinge beslissing van 14 november 2018 heeft het CBE het daartegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 7 februari 2019, waar verzoekster, bijgestaan door mr. W. Lindeboom, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts waren namens de examencommissie aanwezig mr. J. Robbe en mr. S. Wamelink.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoekster en het CBE hebben ter zitting verklaard geen bezwaar daartegen te hebben.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2, onderdeel 2.1, van de Regeling Bindend Studieadvies Universiteit Leiden (hierna: de BSA-regeling) moet een voltijdstudent aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving bij een bacheloropleiding minimaal 45 studiepunten van de propedeutische fase hebben behaald.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.2.2, is het bindend studieadvies voor voltijdstudenten negatief en afwijzend indien op het moment dat het advies wordt uitgebracht minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase van de desbetreffende bacheloropleiding zijn behaald.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.7.1, wordt aan het negatieve studieadvies geen afwijzing verbonden indien de in onderdeel 5.8 genoemde persoonlijke omstandigheden van de student de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de in artikel 2 genoemde norm.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.8, wordt bij het geven van een bindend studieadvies rekening gehouden met “bijzondere familieomstandigheden” als persoonlijke omstandigheid. Of sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van de BSA-regeling en in welke mate deze omstandigheden de studieresultaten beïnvloeden, dient de student ter beoordeling voor te leggen aan het College van Bestuur. Namens het College van Bestuur beoordeelt “Studenten- en Onderwijszaken” (hierna SOZ) of sprake is van persoonlijke omstandigheden.

2.4. Verzoekster is in het studiejaar 2017-2018 gestart met de opleiding. Aan het einde van dit studiejaar diende zij te voldoen aan de studievoortgangsnorm van 45 studiepunten van de propedeutische fase. Verzoekster heeft niet aan deze norm voldaan nu zij aan het einde van het studiejaar 10 studiepunten heeft behaald.

2.5. Bij beslissing van 13 augustus 2018 heeft de examencommissie verzoekster op basis van haar studieresultaten een BNSA gegeven. Aan deze beslissing heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat de verwachting is dat verzoekster de opleiding niet binnen een redelijke termijn zal kunnen afronden.

2.6. Bij mondelinge beslissing van 14 november 2018 heeft het CBE geoordeeld dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andersluidend oordeel zouden moeten luiden. Het CBE heeft in dit verband het volgende overwogen. Op 11 juni 2018 heeft SOZ een hinderverklaring ten behoeve van verzoekster afgegeven waarin staat dat zij door persoonlijke omstandigheden van 1 september 2017 tot 31 augustus 2018 gehinderd is bij het verrichten van studieprestaties. Dit betekent dat zij in deze circa 25% minder belastbaar moet worden geacht. De procedure tot het geven van het BNSA is correct verlopen. De

omstandigheid dat verzoekster persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden, is meegewogen in de beslissing van de examencommissie. De studieresultaten van verzoekster voldoen niet aan de vereiste norm en de aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen het behalen van 10 studiepunten niet rechtvaardigen. Het verschil tussen de behaalde punten (10) en de punten die verzoekster in het licht van de hinderverklaring had moeten halen (circa 35), is daarvoor te groot. De examencommissie heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat verzoekster de opleiding binnen redelijke termijn zal kunnen afronden.

2.7. Verzoekster betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Zij voert het volgende aan. Er heeft in administratief beroep ten onrechte geen hoor en wederhoor plaatsgevonden. Verzoekster heeft de oproep voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018 niet ontvangen. Verzoekster weet niet hoe dit kan, maar zij wenst te benadrukken dat een buurman heeft geklaagd dat voor hem bestemde post op een ander adres was aangeboden terwijl de postbezorger dit niet heeft vermeld op het niet-thuis briefje en PostNL heeft verklaard dat de bezorger van “belangrijke documenten” van het CBE ten onrechte geen niet-thuis briefje in de brievenbus van verzoekster heeft gedaan. Het CBE heeft echter zonder nader onderzoek meteen ter zitting een mondelinge beslissing genomen. Verder is in strijd met vaste jurisprudentie van het College gehandeld (zoals de uitspraak van 16 mei 2018 in zaaknummer CBHO 2017/209) omdat onvoldoende is gemotiveerd waarom het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de studievoortgangsnorm ontbreekt. Verzoekster verwijst naar haar brief van 11 juli 2018 aan de examencommissie waarin zij heeft uiteengezet hoe de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten negatief hebben beïnvloed. Hieruit blijkt dat gedurende het gehele studiejaar sprake is geweest van hinder en gedurende meer dan de helft van het studiejaar zelfs van ernstige of zeer ernstige hinder. Verzoekster verzoekt de voorzieningenrechter de beslissingen van de examencommissie en het CBE te schorsen en te bepalen dat zij gedurende de beroepsprocedure bij het College onderwijs mag volgen en tentamens mag afleggen. Voorts verzoekt zij de voorzieningenrechter het faculteitsbestuur op te dragen alle door haar afgelegde en af te leggen tentamens te beoordelen en de resultaten aan haar bekend te maken.

2.7.1. Het College stelt vast dat verzoekster op behoorlijke wijze is opgeroepen voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018. Uit de dossierstukken volgt dat de oproep van 31 oktober 2018 per aangetekende post naar het juiste adres van verzoekster is verzonden. Gelet hierop mag ervan worden uitgegaan dat PostNL het aangetekende poststuk ook op het juiste adres heeft aangeboden en verzoekster vervolgens de gelegenheid heeft geboden het poststuk op te halen. Hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, vormt geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Uit de dossierstukken volgt dat PostNL de oproep heeft geretourneerd aan het CBE onder de vermelding “niet afgehaald”. Dat verzoekster het poststuk niet heeft afgehaald, dient voor rekening en risico van verzoekster te komen. Er bestond voor het CBE geen belemmering om in afwezigheid van verzoekster ter hoorzitting een mondelinge beslissing op het administratief beroep van verzoekster te nemen. Het CBE heeft hiermee – voor zover verzoekster dit beoogt aan te voeren - niet gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor.
In zoverre faalt het betoog.

2.7.2. Anders dan verzoekster betoogt, heeft het CBE geen ondeugdelijke motivering aan zijn beslissing ten grondslag gelegd. Het CBE heeft onderzocht of verzoekster in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of verzoekster niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft in dit kader een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt waarbij niet alleen de studieresultaten van verzoekster maar ook haar persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. In het licht van deze beoordeling is de voorzieningenrechter met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoekster niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt daartoe dat verzoekster slechts 10 studiepunten van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Voor de afgelegde tentamens heeft verzoekster forse onvoldoendes gehaald. Niet betwist is dat verzoekster in het desbetreffende studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden waardoor zij gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties. In de hinderverklaring van

SOZ van 11 juni 2018 is uiteengezet in welke periode van het desbetreffende studiejaar verzoekster welke mate van hinder als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden. Verzoekster heeft de hinderverklaring als zodanig niet betwist. Uit de hinderverklaring blijkt weliswaar dat appellant in de onder 2.6 vermelde periode hinder heeft ondervonden, maar deze hinder kan niet het gehele tekort aan studiepunten verklaren gelet op de mate van hinder zoals SOZ heeft vastgesteld.
Gelet op het vorenstaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie verzoekster een BNSA heeft mogen geven.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.8. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College,

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/016.1 en 2019/016**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	20 februari 2018
Partijen	:	verzoekster en het CBE van de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	aangetekend, BNSA causaal verband hinderverklaring hoor en wederhoor oproepen persoonlijke omstandigheden studieadvies voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 Regeling Bindend negatief studieadvies: artikel 2 Regeling Bindend negatief studieadvies: artikel 5
Uitspraak	:	beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7.1. Het College stelt vast dat verzoekster op behoorlijke wijze is opgeroepen voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018. Uit de dossierstukken volgt dat de oproep van 31 oktober 2018 per aangetekende post naar het juiste adres van verzoekster is verzonden. Gelet hierop mag ervan worden uitgegaan dat PostNL het aangetekende poststuk ook op het juiste adres heeft aangeboden en haar vervolgens de gelegenheid heeft geboden het poststuk op te halen. Hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, vormt geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Uit de dossierstukken volgt dat PostNL de oproep heeft geretourneerd aan het CBE onder de vermelding “niet afgehaald”. Dat verzoekster het poststuk niet heeft afgehaald, dient voor haar rekening en risico te komen. De afwezigheid van verzoekster vormde voor het CBE dan ook geen beletsel om na afloop van de hoorzitting meteen een mondelinge beslissing op het administratief beroep van verzoekster te nemen. Het CBE heeft hiermee – voor zover verzoekster dit heeft beoogt aan te voeren niet gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor. In zoverre faalt het betoog. 2.7.2. Anders dan verzoekster betoogt, heeft het CBE geen ondeugdelijke motivering aan zijn beslissing ten grondslag gelegd. Het CBE heeft onderzocht of verzoekster in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of verzoekster niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft in dit kader een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt waarbij niet alleen de studieresultaten van verzoekster maar ook haar persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. In het licht van deze beoordeling is de voorzieningenrechter met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoekster niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt daartoe dat verzoekster 0 studiepunten van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Voor de afgelegde tentamens heeft verzoekster forse

onvoldoendes gehaald. Niet betwist is dat verzoekster in het desbetreffende studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden waardoor zij gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties. In de hinderverklaring van SOZ van 24 juli 2018 is uiteengezet in welke perioden van het desbetreffende studiejaar verzoekster welke mate van hinder als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden.
Verzoekster heeft de hinderverklaring als zodanig niet betwist. Uit de hinderverklaring blijkt weliswaar dat appellant in de onder 2.6 vermelde perioden hinder tot zeer ernstige hinder heeft ondervonden, maar deze hinder kan het geheel ontbreken van studiepunten echter niet verklaren nu uit de verklaring niet volgt dat verzoekster gedurende het gehele studiejaar volledig gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties. Gelet op het vorenstaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie verzoekster een BNSA heeft mogen geven. Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 13 augustus 2018 heeft de het bestuur van de facultaire examencommissie (hierna: de examencommissie) verzoekster namens het bestuur van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (hierna: de opleiding).

Bij mondelinge beslissing van 14 november 2018 heeft het CBE het daartegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 7 februari 2019, waar verzoekster, bijgestaan door mr. W. Lindeboom, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts waren namens de examencommissie aanwezig mr. J. Robbe en mr. S. Wamelink.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige

voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. In dit geval kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak en bestaat ook overigens geen beletsel om met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Awb onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoekster en het CBE hebben ter zitting verklaard geen bezwaar daartegen te hebben.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2, onderdeel 2.1, van de Regeling Bindend Studieadvies Universiteit Leiden (hierna: de BSA-regeling) moet een voltijdstudent aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving bij een bacheloropleiding minimaal 45 studiepunten van de propedeutische fase hebben behaald.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.2.2, is het bindend studieadvies voor voltijdstudenten negatief en afwijzend indien op het moment dat het advies wordt uitgebracht minder dan 45 studiepunten van de propedeutische fase van de desbetreffende bacheloropleiding zijn behaald.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.7.1, wordt aan het negatieve studieadvies geen afwijzing verbonden indien de in onderdeel 5.8 genoemde persoonlijke omstandigheden van de student de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de in artikel 2 genoemde norm.
Ingevolge artikel 5, onderdeel 5.8, wordt bij het geven van een bindend studieadvies rekening gehouden met “bijzondere familieomstandigheden” als persoonlijke omstandigheid. Of sprake is van persoonlijke omstandigheden in de zin van de BSA-regeling en in welke mate deze omstandigheden de studieresultaten beinvloeden, dient de student ter beoordeling voor te leggen aan het College van Bestuur. Namens het College van Bestuur beoordeelt “Studenten- en Onderwijszaken” (hierna SOZ) of sprake is van persoonlijke omstandigheden.

2.4. Verzoekster is in het studiejaar 2017-2018 gestart met de opleiding. Aan het einde van dit studiejaar diende zij te voldoen aan de studievoortgangsnorm van 45 studiepunten van de propedeutische fase. Verzoekster heeft niet aan deze norm voldaan nu zij aan het einde van het studiejaar 0 studiepunten heeft behaald.

2.5. Bij beslissing van 13 augustus 2018 heeft de examencommissie verzoekster op basis van haar studieresultaten een BNSA gegeven. Aan deze beslissing heeft zij ten grondslag gelegd dat de verwachting is dat verzoekster de opleiding niet binnen een redelijke termijn zal kunnen afronden.

2.6. Bij mondelinge beslissing van 14 november 2018 heeft het CBE geoordeeld dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andersluidend oordeel zouden moeten luiden. Het CBE heeft in dit verband het volgende overwogen. Op 24 juli 2018 heeft SOZ een hinderverklaring ten behoeve van verzoekster afgegeven waarin staat dat zij door persoonlijke omstandigheden van 1 september 2017 tot 19

maart 2018 ernstig gehinderd, en van 19 maart 2018 tot 24 maart 2018 zeer ernstig gehinderd, en van 24 maart 2018 tot 1 september 2018 gehinderd is bij het verrichten van studieprestaties. Dit betekent dat zij in eerstgenoemde periode circa 50% minder belastbaar, in de daaropvolgende periode circa 75% minder belastbaar, en in laatstgenoemde periode circa 25% minder belastbaar moet worden geacht. De procedure tot het geven van het BNSA is correct verlopen. De omstandigheid dat verzoekster persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden, is meegewogen in de beslissing van de examencommissie. De studieresultaten van verzoekster voldoen niet aan de vereiste norm en de aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen het behalen van
0 studiepunten echter niet rechtvaardigen. De examencommissie heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat verzoekster de opleiding binnen redelijke termijn zal kunnen afronden.

2.7. Verzoekster betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Zij voert het volgende aan. Er heeft in administratief beroep ten onrechte geen hoor en wederhoor plaatsgevonden. Verzoekster heeft de uitnodiging voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018 niet ontvangen. Verzoekster weet niet hoe dit kan maar zij wenst te benadrukken dat een buurman had geklaagd dat voor hem bestemde post op een ander adres was aangeboden terwijl de postbezorger dit niet had vermeld op het niet-thuis briefje en PostNL heeft verklaard dat de bezorger van “belangrijke documenten” van het CBE ten onrechte geen niet-thuis briefje in de brievenbus van verzoekster heeft gedaan. Het CBE heeft echter zonder enig nader onderzoek meteen ter zitting een mondelinge beslissing genomen. Verder is in strijd met vaste jurisprudentie van het College gehandeld (zoals de uitspraak van 16 mei 2018 in zaaknummer CBHO 2017/209) omdat onvoldoende is gemotiveerd waarom het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de studievoortgangsnorm ontbreekt. Verzoekster verwijst naar haar brief van 11 juli 2018 aan de examencommissie waarin zij heeft uiteengezet hoe de persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten negatief hebben beïnvloed. Hieruit blijkt dat gedurende het gehele studiejaar sprake is geweest van hinder en gedurende meer dan de helft van het studiejaar zelfs van ernstige of zeer ernstige hinder. Verzoekster verzoekt de voorzieningenrechter de beslissingen van de examencommissie en het CBE te schorsen en te bepalen dat zij gedurende de beroepsprocedure bij het College onderwijs mag volgen en tentamens mag afleggen. Voorts verzoekt zij de voorzieningenrechter het faculteitsbestuur op te dragen alle door haar afgelegde en af te leggen tentamens te beoordelen en de resultaten aan haar bekend te maken.

2.7.1. Het College stelt vast dat verzoekster op behoorlijke wijze is opgeroepen voor de hoorzitting van het CBE op 14 november 2018. Uit de dossierstukken volgt dat de oproep van 31 oktober 2018 per aangetekende post naar het juiste adres van verzoekster is verzonden. Gelet hierop mag ervan worden uitgegaan dat PostNL het aangetekende poststuk ook op het juiste adres heeft aangeboden en haar vervolgens de gelegenheid heeft geboden het poststuk op te halen. Hetgeen verzoekster heeft aangevoerd, vormt geen aanleiding om hieraan te twijfelen. Uit de dossierstukken volgt dat PostNL de oproep heeft geretourneerd aan het CBE onder de vermelding “niet afgehaald”. Dat verzoekster het poststuk niet heeft afgehaald, dient voor haar rekening en risico te komen. De afwezigheid van verzoekster vormde voor het CBE dan ook geen beletsel om na afloop van de hoorzitting meteen een mondelinge beslissing op het administratief beroep van verzoekster te nemen. Het CBE heeft hiermee – voor zover verzoekster dit heeft beoogt aan te voeren - niet gehandeld in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor.
In zoverre faalt het betoog.

2.7.2. Anders dan verzoekster betoogt, heeft het CBE geen ondeugdelijke motivering aan zijn beslissing ten grondslag gelegd. Het CBE heeft onderzocht of verzoekster in staat moet worden geacht binnen redelijke termijn de opleiding af te ronden en heeft daarmee invulling gegeven aan het criterium of verzoekster niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het CBE heeft in dit kader een op de persoon toegesneden beoordeling gemaakt waarbij niet alleen de studieresultaten van verzoekster maar ook haar persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. In het licht van deze beoordeling is de voorzieningenrechter met het CBE van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat verzoekster niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt

daartoe dat verzoekster 0 studiepunten van de minimaal vereiste 45 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. Voor de afgelegde tentamens heeft verzoekster forse onvoldoendes gehaald. Niet betwist is dat verzoekster in het desbetreffende studiejaar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden waardoor zij gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties. In de hinderverklaring van SOZ van 24 juli 2018 is uiteengezet in welke perioden van het desbetreffende studiejaar verzoekster welke mate van hinder als gevolg van haar persoonlijke omstandigheden heeft ondervonden.
Verzoekster heeft de hinderverklaring als zodanig niet betwist. Uit de hinderverklaring blijkt weliswaar dat appellant in de onder 2.6 vermelde perioden hinder tot zeer ernstige hinder heeft ondervonden, maar deze hinder kan het geheel ontbreken van studiepunten echter niet verklaren nu uit de verklaring niet volgt dat verzoekster gedurende het gehele studiejaar volledig gehinderd was bij het verrichten van studieprestaties.
Gelet op het vorenstaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie verzoekster een BNSA heeft mogen geven.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.8. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College,

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/018**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	1 augustus 2019
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bewakingscamera computerfaciliteiten digitale inbraak extern opslagmedium keylogger ontzegging toegang punitief schorsing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h Onderwijsgids: artikel 28 Huisregels, onderdeel A, nummer 11 Reglement Ongewenst gedrag
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.9. Naar aanleiding van de melding van de medewerker van het servicepunt heeft de beveiligingscoördinator op 9 oktober 2018 omstreeks 7:30 uur de computers achter de balie van het servicepunt gecontroleerd en in een van de computers een zogenoemde keylogger aangetroffen. 2.10. Vooropgesteld moet worden dat op de camerabeelden van de bewakingscamera niet is te zien dat appellant een keylogger in een computer van het servicepunt plaatst. Voorts valt, zoals appellant terecht heeft betoogd, niet uit te sluiten dat de keylogger al eerder dan 8 oktober 2018 in de computer aanwezig is geweest. De computers zijn echter in de zomervakantie gecontroleerd op de aanwezigheid van keyloggers en de medewerkers zijn, zoals in dit geval ook blijkt, alert op het plaatsen van keyloggers. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 augustus 2011 van het CBHO in zaak nr. 2011/059), heeft het opleggen van een maatregel krachtens artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, gericht op leedtoevoeging, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en tot de terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen. Dat betekent dat niet onomstotelijk hoeft te worden vastgesteld dat appellant de keylogger heeft geplaatst, maar wel dat verweerder dat voldoende aannemelijk moet maken. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat aannemelijk is dat appellant de keylogger heeft geplaatst. De verklaring van de medewerker van het servicepunt, de camerabeelden en de aangetroffen keylogger wijzen er, in onderlinge samenhang bezien, sterk op dat appellant de keylogger heeft geplaatst. Verder is van belang dat appellant geen afdoende en geloofwaardige verklaring heeft gegeven voor zijn aanwezigheid bij en achter de balie van het servicepunt op dat tijdstip. Het College overweegt daartoe als volgt. 2.11. Appellant heeft ter zitting toegelicht dat hij die dag had gewerkt en ’s avonds nog aan een opdracht voor school wilde werken. Hij had vanwege zijn werk eerder die dag zijn laptop niet bij zich, zodat hij voor het maken van zijn opdracht was aangewezen op een computer van de

Hogeschool. Volgens appellant is hij naar het servicepunt gegaan om een nieuw toetsenbord te halen, omdat de toetsenborden en andere apparatuur vaak niet goed werken. Verweerder heeft erkend dat er altijd enkele toetsenborden en muizen van computers defect kunnen zijn, maar heeft weersproken dat het merendeel van de computerapparatuur op de Hogeschool niet naar behoren zou functioneren. In dat licht bezien kan worden getwijfeld aan de stelling van appellant dat hij op zoek was naar een vervangend toetsenbord. Appellant had geen toetsenbord bij zich dat hij wilde vervangen toen hij bij het servicepunt langskwam en heeft ook niet kunnen aangeven welk toetsenbord hij had willen vervangen. De stelling van appellant dat hij er op voorhand vanuit ging dat de toetsenborden van de beschikbare computers niet goed zouden werken, acht het College ongeloofwaardig. Daarbij komt dat appellant na sluitingstijd bij het servicepunt is langsgegaan, terwijl het onaannemelijk is dat hij als ouderejaarsstudent de openingstijden van het servicepunt niet kende. Voorts is het, zoals de adviescommissie ook heeft overwogen, onlogisch dat hij na enige tijd wachten voor de balie van het gesloten servicepunt, de passerende medewerkers niet heeft aangesproken en hen niet om hulp heeft gevraagd. De toelichting van appellant dat hij bezig was met het beantwoorden van berichten op zijn telefoon en daarom geen aanstalten heeft gemaakt om hen aan te spreken, acht het College evenmin geloofwaardig.
Het betoog van appellant dat hij nooit een keylogger te voorschijn zou halen voor het oog van een bewakingscamera, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de camerabeelden niet uitsluiten dat het een keylogger betreft en appellant heeft, ook desgevraagd ter zitting, geen helderheid kunnen verschaffen over het voorwerp dat hij wel uit zijn zak heeft gehaald.
Voorts heeft appellant ter zitting bevestigd dat hij achter de balie van het servicepunt heeft gestaan, maar hij heeft ontkend dat hij onder de balie waar de desbetreffende pc zich bevond is geweest. De camerabeelden geven daarover geen uitsluitsel, nu de bewakingscamera, zoals verweerder heeft toegelicht, gaat opnemen als er enige beweging wordt waargenomen en het dus ook mogelijk is dat appellant enkel heeft stilgestaan achter de balie. Bij het concept-verslag van 15 oktober 2018 van het hoorgesprek op 8 oktober 2018 heeft appellant echter een schriftelijke opmerking geplaatst waarin hij aangeeft onder het bureau te zijn gegaan om een toetsenbord los te halen ter vervanging van zijn kapotte toetsenbord. Gelet op deze verklaring en op het ontbreken van een andere plausibele verklaring waarom hij achter die balie zou hebben stilgestaan, acht het College het aannemelijk dat appellant onder de balie is geweest.
Het voorgaande leidt ertoe dat verweerder met de verklaring van de medewerker, de camerabeelden en het aantreffen van een keylogger in de computer van het servicepunt voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een keylogger heeft geplaatst. Omdat met de keylogger wachtwoorden van medewerkers kunnen worden verkregen die toegang bieden tot onder meer examencijferapplicaties, is aannemelijk dat daardoor het veilige leerklimaat in gevaar kan komen, ernstige overlast kan worden veroorzaakt en een goede gang van zaken op de Hogeschool kan worden verstoord. Deze omstandigheden rechtvaardigen de ordemaatregel die verweerder heeft genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 november 2018 heeft de vestigingsdirecteur van de Hogeschool Inholland, locatie Rotterdam, namens verweerder appellant voor de rest van het studiejaar 2018-2019 geschorst en hem voor de periode van 22 november 2018 tot en met 31 augustus 2019 de toegang tot de gebouwen en terreinen van de Hogeschool ontzegd.

Appellant heeft daartegen bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 17 januari 2019 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk (lees: ongegrond) verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 mei 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R.H. Bouwman, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers en J. Meulenbroeks, veiligheidscoördinator, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant is voltijdstudent aan de Hogeschool Inholland in Rotterdam, waar hij is ingeschreven voor de opleiding Media en Entertainment Management. Op 12 oktober 2018 heeft de vestigingsdirecteur appellant uitgenodigd voor een gesprek op 16 oktober 2018. De vestigingsdirecteur heeft in dit gesprek aangegeven dat er een zogenaamde keylogger in een computer van het servicepunt is aangetroffen en dat appellant op aanwezige beelden van een bewakingscamera is te zien. De vestigingsdirecteur heeft appellant gevraagd om zijn aanwezigheid op maandag 8 oktober 2018 op de vierde verdieping van de Hogeschool Inholland in Rotterdam, waar het servicepunt zich bevindt, toe te lichten. Op 19 november 2018 heeft een tweede gesprek plaatsgevonden. Appellant heeft in beide gesprekken een reactie gegeven op de aan hem voorgehouden feiten. Een uitnodiging voor een derde gesprek heeft appellant afgewezen.

2.2. Bij beslissing van 22 november 2018 heeft de vestigingsdirecteur appellant voor de rest van het studiejaar 2018-2019 geschorst en hem voor de periode van 22 november 2018 tot en met 31 augustus 2019 de toegang tot de gebouwen en terreinen van de Hogeschool ontzegd. Aan die beslissing heeft de vestigingsdirecteur ten grondslag gelegd dat appellant op 8 oktober 2018, vlak voor 19:00 uur, een keylogger heeft geplaatst in een computer van het servicepunt van de Hogeschool. Een keylogger is een elektronisch apparaat dat, ingeplugd in bijvoorbeeld de USB-ingang van een computer, alle aanslagen op het toetsenbord daarvan vastlegt. Op die manier kunnen ingetoetste gegevens, waaronder bijvoorbeeld inlogcodes en wachtwoorden, worden bemachtigd. Volgens de vestigingsdirecteur is op camerabeelden van de bij het servicepunt opgestelde bewakingscamera te zien dat appellant iets vasthoudt wat gelijkenis vertoont met een keylogger en hij vervolgens verdwijnt achter de balie van het servicepunt dat op dat moment onbemand was. Een medewerkster van de Hogeschool heeft dit ook

opgemerkt en appellant hierop aangesproken, aldus de vestigingsdirecteur. Ook heeft deze medewerkster dit voorval gemeld bij de veiligheidscoördinator. Vervolgens heeft de veiligheidscoördinator de keylogger de volgende ochtend rond 7:30 uur aangetroffen in een computer van het servicepunt. De verklaring van appellant die erop neer komt dat hij de keylogger niet heeft geplaatst, heeft de vestigingsdirecteur niet geloofwaardig gevonden. De vestigingsdirecteur heeft geconcludeerd dat appellant heeft (mee)gewerkt aan een digitale inbraak in het computersysteem van de Hogeschool. Volgens de vestigingsdirecteur is hiermee sprake van een ernstige bedreiging voor een veilig leerklimaat die ook zorgt voor ernstige overlast voor alle betrokkenen in het onderwijsproces. In de hierboven beschreven omstandigheden heeft de vestigingsdirecteur aanleiding gezien om appellant bij de beslissing van 22 november 2018 te schorsen en hem, met toepassing van artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), de toegang tot de gebouwen en terreinen van de onderwijsinstelling te ontzeggen voor de periode 22 november 2018 tot en met 31 augustus 2019.

2.3. Bij beslissing op bezwaar van 17 januari 2019 heeft verweerder de beslissing van 22 november 2018 gehandhaafd. Hierbij heeft verweerder het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften overgenomen. In het advies heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat zich op de bewuste avond, gezien de camerabeelden en gelet op de melding van de medewerkster aan de veiligheidscoördinator van het voorval, een verdachte situatie voordeed. Vervolgens is de ochtend erna een keylogger in een computer van het servicepunt aangetroffen. De commissie acht het niet aannemelijk dat het aantreffen van de keylogger op louter toeval berust. Hierbij heeft de commissie erop gewezen dat de computers na de zomervakantie nog waren gecontroleerd en zich nadien geen onregelmatigheden hebben voorgedaan. Ook wijst de commissie erop dat op de camerabeelden is te zien dat appellant een voorwerp uit zijn zak haalt dat gelijkenis vertoond met een keylogger. Verder heeft de commissie zich op het standpunt gesteld dat het onlogisch is dat, als appellant, zoals hij stelt, een toetsenbord had willen vervangen, hij niet (één van) de twee medewerkers van de Hogeschool heeft aangesproken die blijkens de camerabeelden kort even bij het servicepunt aanwezig waren. De verklaring die appellant hiervoor geeft, te weten dat hij met zijn aandacht bij zijn mobiele telefoon was, wordt volgens de commissie niet gestaafd door de camerabeelden of ander bewijs. Zijn verklaring dat hij ervan uitging dat er nog andere medewerkers langs zouden komen en om die reden geen hulp heeft gevraagd aan de twee medewerkers die voorbij liepen, heeft de commissie niet aannemelijk geacht. Hierbij heeft de commissie verder nog betrokken dat appellant geacht wordt te weten dat het servicepunt doorgaans rond 17:00 uur sluit.

De gronden van beroep

2.4. Appellant betoogt dat verweerder hem ten onrechte heeft geschorst en hem de toegang heeft ontzegd tot de gebouwen en terreinen van de Hogeschool. Hij heeft niets te maken met de aangetroffen keylogger en hij heeft deze ook niet in het computersysteem van de Hogeschool geplaatst. Hij wijst erop dat als hij een keylogger zou hebben geplaatst, hij zich ook bewust zou zijn geweest van de aanwezige beveiligingscamera. Dat het voorwerp dat hij uit zijn zak heeft gehaald sterke gelijkenis vertoont met een keylogger, zoals verweerder heeft gesteld, betekent niet dat het voorwerp ook een keylogger was. Hij wijst erop dat een gemiddelde keylogger er niet heel anders uitziet dan een gemiddelde usb-stick of een op afstand bedienbare autosleutel. Het is volgens appellant ook niet aannemelijk dat hij een keylogger voor het oog van een camera uit zijn zak zou halen. Voorts voert hij aan dat de aangetroffen keylogger al langere tijd in de computer aanwezig geweest kan zijn. De computers zijn begin september gecontroleerd en de keylogger is op 8 oktober 2018 aangetroffen. In die periode kan de keylogger in de computer zijn geplaatst, zeker gelet op het feit dat er geen voorzorgsmaatregelen zijn getroffen om de USB-poorten van de computer deugdelijk af te sluiten. Dat er een keylogger is aangetroffen, zegt niets over de datum waarop deze is geplaatst, aldus appellant.

Wettelijk kader

2.5. Ingevolge artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de

instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.

2.6. Verweerder heeft op 29 juni 2017 voorschriften als bedoeld in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW vastgesteld en deze onder meer neergelegd in de Onderwijsgids 2018-2019
In artikel 28 van de Onderwijsgids is onder meer vermeld dat verweerder Huisregels heeft opgesteld waaraan iedereen binnen de hogeschool zich moet houden. Verder is er een Reglement Ongewenst gedrag. Bij overtreding van de regels kunnen sancties volgen. Een voorbeeld is ontzegging van de toegang tot de gebouwen van de hogeschool of het beëindigen van de inschrijving. Deze sancties staan in de Huisregels en het Reglement Ongewenst gedrag op Insite beschreven.
In bijlage 1, hoofdstuk 3, onder 3.1 Huisregels, onderdeel A, nummer 11, bij de Onderwijsgids is vermeld dat met materialen en apparatuur van de hogeschool zoals telefoons, computers, dataverbindingen, audiovisuele apparatuur, overheadprojectors, beamers enzovoorts, zorgvuldig en doelmatig dient te worden omgegaan. Het gebruik is alleen voor het doel, waarvoor de middelen ter beschikking zijn gesteld: ondersteuning ten behoeve van studie en/of werk in relatie tot de hogeschool. […] De gebruiker, die zich niet aan deze regels houdt, accepteert maatregelen, zoals:
- onmiddellijke uitsluiting van het gebruik voor langere of kortere periode;
- aangifte indien sprake is van een strafbaar feit;
- verhaal van de kosten die het gevolg zijn van het verkeerde gebruik.
De regels zijn nader uitgewerkt in onderdeel B van de huisregels.
In onderdeel B, nummer 1, is vermeld dat computerfaciliteiten van de hogeschool zorgvuldig en doelmatig dienen te worden gebruikt en te worden beheerd en alleen voor dat doel dienen te worden aangewend, waarvoor deze aan de medewerker of de student ter beschikking zijn gesteld: ondersteuning ten behoeve van studie en/of werk in relatie tot de hogeschool.
In onderdeel B, nummer 3, derde lid, is vermeld dat het niet is toegestaan een extern opslagmedium te gebruiken, dat programmatuur bevat die niet bedoeld is de opleiding en/of het werk van de gebruiker te ondersteunen of die het functioneren van het netwerk en de overige computerfaciliteiten in gevaar kan brengen.

Beoordeling door het College

2.7. Een medewerker van het servicepunt heeft op 8 oktober 2018 in een e-mail aan de beveiligingscoördinator melding gemaakt van een voorval. Zij was die avond aan het werk in de kantoortuin van dat servicepunt op de vierde verdieping ten behoeve van een diploma-uitreiking. De medewerker had via een beeldscherm en de daaraan gekoppelde bewakingscamera zicht op de balie van het servicepunt. Rond 19:00 uur zag de medewerker op het beeldscherm een man bij de balie enigszins zoekend en wachtend heen en weer lopen. Uiteindelijk zag zij hem niet meer, waarna zij naar de koffieautomaat is gelopen om poolshoogte te nemen. Zij zag de man nergens, tot zij zich omdraaide en hij achter de balie vandaan kwam, aldus de melding van de medewerker. Zij heeft verklaard hem te hebben aangesproken en te hebben gevraagd of zij hem ergens mee kon helpen. Hij heeft in dat gesprek aangegeven toetsenborden te willen vervangen, waarbij hij de naam van een andere medewerker van verweerder heeft genoemd. Nadat de medewerker had aangegeven hem niet te kunnen helpen, heeft appellant het gebouw verlaten.

2.8. Ter zitting van het College heeft verweerder de camerabeelden getoond van de bij het servicepunt opgestelde bewakingscamera. Niet in geschil is dat die beelden zijn gemaakt op 8 oktober 2018 en dat de daarop getoonde man appellant is. Op de beelden is te zien dat appellant rond 18:50 uur bij de balie van het servicepunt arriveert. Hij loopt enige tijd heen en weer en kijkt op zijn telefoon. Dan lopen er twee medewerkers van verweerder langs die door appellant niet worden aangesproken. Op een bepaald moment

pakt appellant iets uit zijn zak. Kort daarna is te zien dat appellant naar de balie van het servicepunt toeloopt en daar achter verdwijnt. Op volgende beelden is te zien dat hij op een andere plaats, te weten aan de andere zijde, achter de balie van het servicepunt vandaan komt.

2.9. Naar aanleiding van de melding van de medewerker van het servicepunt heeft de beveiligingscoördinator op 9 oktober 2018 omstreeks 7:30 uur de computers achter de balie van het servicepunt gecontroleerd en in een van de computers een zogenoemde keylogger aangetroffen.

2.10. Vooropgesteld moet worden dat op de camerabeelden van de bewakingscamera niet is te zien dat appellant een keylogger in een computer van het servicepunt plaatst. Voorts valt, zoals appellant terecht heeft betoogd, niet uit te sluiten dat de keylogger al eerder dan 8 oktober 2018 in de computer aanwezig is geweest. De computers zijn echter in de zomervakantie gecontroleerd op de aanwezigheid van keyloggers en de medewerkers zijn, zoals in dit geval ook blijkt, alert op het plaatsen van keyloggers.
Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 1 augustus 2011 van het CBHO in zaak nr. 2011/059), heeft het opleggen van een maatregel krachtens artikel 7.57h van de WHW geen punitief karakter, gericht op leedtoevoeging, maar is het een ordemaatregel ten behoeve van het verzekeren van de goede gang van zaken in de gebouwen en tot de terreinen van de instelling van een hogeschool of universiteit teneinde een bevorderlijk onderwijsklimaat tot stand te brengen. Dat betekent dat niet onomstotelijk hoeft te worden vastgesteld dat appellant de keylogger heeft geplaatst, maar wel dat verweerder dat voldoende aannemelijk moet maken.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat aannemelijk is dat appellant de keylogger heeft geplaatst. De verklaring van de medewerker van het servicepunt, de camerabeelden en de aangetroffen keylogger wijzen er, in onderlinge samenhang bezien, sterk op dat appellant de keylogger heeft geplaatst. Verder is van belang dat appellant geen afdoende en geloofwaardige verklaring heeft gegeven voor zijn aanwezigheid bij en achter de balie van het servicepunt op dat tijdstip. Het College overweegt daartoe als volgt.

2.11. Appellant heeft ter zitting toegelicht dat hij die dag had gewerkt en ’s avonds nog aan een opdracht voor school wilde werken. Hij had vanwege zijn werk eerder die dag zijn laptop niet bij zich, zodat hij voor het maken van zijn opdracht was aangewezen op een computer van de Hogeschool. Volgens appellant is hij naar het servicepunt gegaan om een nieuw toetsenbord te halen, omdat de toetsenborden en andere apparatuur vaak niet goed werken. Verweerder heeft erkend dat er altijd enkele toetsenborden en muizen van computers defect kunnen zijn, maar heeft weersproken dat het merendeel van de computerapparatuur op de Hogeschool niet naar behoren zou functioneren. In dat licht bezien kan worden getwijfeld aan de stelling van appellant dat hij op zoek was naar een vervangend toetsenbord. Appellant had geen toetsenbord bij zich dat hij wilde vervangen toen hij bij het servicepunt langskwam en heeft ook niet kunnen aangeven welk toetsenbord hij had willen vervangen. De stelling van appellant dat hij er op voorhand vanuit ging dat de toetsenborden van de beschikbare computers niet goed zouden werken, acht het College ongeloofwaardig. Daarbij komt dat appellant na sluitingstijd bij het servicepunt is langsgegaan, terwijl het onaannemelijk is dat hij als ouderejaarsstudent de openingstijden van het servicepunt niet kende. Voorts is het, zoals de adviescommissie ook heeft overwogen, onlogisch dat hij na enige tijd wachten voor de balie van het gesloten servicepunt, de passerende medewerkers niet heeft aangesproken en hen niet om hulp heeft gevraagd. De toelichting van appellant dat hij bezig was met het beantwoorden van berichten op zijn telefoon en daarom geen aanstalten heeft gemaakt om hen aan te spreken, acht het College evenmin geloofwaardig.
Het betoog van appellant dat hij nooit een keylogger te voorschijn zou halen voor het oog van een bewakingscamera, leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de camerabeelden niet uitsluiten dat het een keylogger betreft en appellant heeft, ook desgevraagd ter zitting, geen helderheid kunnen verschaffen over het voorwerp dat hij wel uit zijn zak heeft gehaald.
Voorts heeft appellant ter zitting bevestigd dat hij achter de balie van het servicepunt heeft gestaan, maar hij heeft ontkend dat hij onder de balie waar de desbetreffende pc zich bevond is geweest. De camerabeelden geven daarover geen uitsluitsel, nu de bewakingscamera, zoals verweerder heeft toegelicht, gaat opnemen als er enige beweging wordt waargenomen en het dus ook mogelijk is dat

appellant enkel heeft stilgestaan achter de balie. Bij het concept-verslag van 15 oktober 2018 van het hoorgesprek op 8 oktober 2018 heeft appellant echter een schriftelijke opmerking geplaatst waarin hij aangeeft onder het bureau te zijn gegaan om een toetsenbord los te halen ter vervanging van zijn kapotte toetsenbord. Gelet op deze verklaring en op het ontbreken van een andere plausibele verklaring waarom hij achter die balie zou hebben stilgestaan, acht het College het aannemelijk dat appellant onder de balie is geweest.
Het voorgaande leidt ertoe dat verweerder met de verklaring van de medewerker, de camerabeelden en het aantreffen van een keylogger in de computer van het servicepunt voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een keylogger heeft geplaatst. Omdat met de keylogger wachtwoorden van medewerkers kunnen worden verkregen die toegang bieden tot onder meer examencijferapplicaties, is aannemelijk dat daardoor het veilige leerklimaat in gevaar kan komen, ernstige overlast kan worden veroorzaakt en een goede gang van zaken op de Hogeschool kan worden verstoord. Deze omstandigheden rechtvaardigen de ordemaatregel die verweerder heeft genomen.

Slotsom

2.12. De conclusie is dat weliswaar niet onomstotelijk is komen vast te staan dat appellant de keylogger heeft geplaatst, maar dat er voldoende sterke aanwijzingen zijn die de ordemaatregel van schorsing en ontzegging van de toegang tot de terreinen rechtvaardigen.

2.13. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/019**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	3 april 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	BNSA causaliteit persoonlijke omstandigheden studieadvies studentendecaan studievoortgangsoverzicht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 9.1 OER: artikel 9.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Hoewel appellant stelt dat hij niet goed kon studeren door de migraine en hij ook tijdens de tentamens migraineaanvallen had, heeft hij zich gedurende het studiejaar 2017-2018 niet bij de studentendecaan gemeld. De studentendecaan heeft hem daarom niet kunnen monitoren en begeleiden. Voorts heeft appellant geen verzoek om een tentamenvoorziening ingediend, zodat de opleiding hierin niet met appellant heeft kunnen meedenken en voorzieningen kunnen treffen. Vanaf 24 oktober 2017 wist appellant dat hij in het studiejaar 2017-2018 de ontbrekende eerstejaarsvakken Introduction to Statistics for International Students en Financial and Project Management moest behalen om aan de norm voor een positief studieadvies te voldoen. Het CBE heeft toegelicht dat deze vakken in het tweede semester worden aangeboden. Appellant had derhalve geruime tijd om zich op deze vakken voor te bereiden. Inmiddels heeft appellant drie studiejaren de kans gehad om deze eerstejaarsvakken te behalen. Uit het studievoortgangsoverzicht van appellant blijkt dat hij de tentamens van deze vakken gedurende de studiejaren in totaal respectievelijk vier en zes keer heeft afgelegd. Appellant is in het studiejaar 2017-2018 wel in staat geweest een aantal tweedejaarsvakken te behalen. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het voor risico van appellant komt dat hij ook deze vakken heeft gevolgd en zich niet volledig op de eerstejaarsvakken heeft geconcentreerd. Onder deze omstandigheden heeft het CBE heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat het achterblijven van de studieresultaten het gevolg is van de persoonlijke omstandigheid van appellant. Het CBE heeft toegelicht en ook uit de ratio en het samenstel van bepalingen over het BNSA in de OER blijkt dat artikel 9.3, eerste lid, sub a, van de OER is bedoeld voor studenten die doordat zij op of na 1 oktober beginnen met de opleiding niet een volledig studiejaar hebben gehad om aan de norm voor een positief studieadvies te voldoen. Deze bepaling is dus bij een herinschrijving, zoals in het geval van appellant, niet van toepassing. Bovendien werden de vakken die appellant nog moest halen, gegeven in de periode dat hij was ingeschreven. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2018 heeft de examencommissie namens de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Global Management of Social Issues.

Bij beslissing van 22 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 maart 2019, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R. van Leeuwaarde-Martens, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. H. van der Pol, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In studiejaar 2015-2016 is appellant begonnen met de opleiding Global Management of Social Issues. Hij heeft in dat jaar 26 studiepunten gehaald. Wegens persoonlijke omstandigheden is het geven van een studieadvies uitgesteld. Om in studiejaar 2016-2017 een positief studieadvies te ontvangen, moest appellant 70% van de resterende studiepunten van het eerste jaar, zijnde 23,8 studiepunten, behalen. In dat studiejaar heeft appellant 23 studiepunten behaald en is het geven van een studieadvies wederom uitgesteld. Voor het studiejaar 2017-2018 gold voor appellant als norm voor een positief studieadvies het behalen van 7,7 studiepunten van de resterende eerstejaarsvakken. Dit betreft de vakken Introduction to Statistics for International Students en Financial and Project Management. Appellant heeft deze vakken niet behaald.

2.2. Het CBE heeft zich met de decaan op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van een zodanige causaliteit tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van het vereiste aantal studiepunten dat deze aan het geven van het BNSA in de weg staan. Het dient voor rekening en risico van appellant te komen dat zich niet volledig heeft gericht op de eerstejaarsvakken, maar daarnaast ook tweede- en derdejaarsvakken heeft gevolgd.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE de beslissing waarbij hem een BNSA is gegeven ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat hij zich door migraine niet goed heeft kunnen voorbereiden op de tentamens. Het was moeilijk om actief deel te nemen aan lezingen en werkgroepen en ook zelfstudie was vaak niet haalbaar. De vakken die hij nog moest halen vereisen volgens appellant herhaalde oefening. Ook voert appellant aan dat de opleiding voor hem voorzieningen had moeten treffen, zoals het mondeling afleggen van tentamens. Verder stelt appellant dat hij vanaf het najaar 2018 een nieuwe behandeling ondergaat die met minimale bijwerkingen gepaard gaat en ervoor zorgt dat zijn migraineaanvallen in frequentie zijn afgenomen. Tot slot voert hij aan dat pas op 24 oktober 2017 duidelijk was dat hij verder

mocht met de studie en hij pas weer op 1 februari 2018 voor de opleiding was ingeschreven, zodat artikel 9.3, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling van toepassing is.

2.4. Artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. […]

3. Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. […]”

Artikel 9.1 van de Onderwijs- en Examenregeling 2017-2018 Bacheloropleidingen Organisatiewetenschappen, Personeelwetenschappen, Psychologie en Sociologie Tilburg University (hierna: de OER) luidt:
“1. Aan het einde van het eerste studiejaar waarin een student staat ingeschreven voor de propedeutische fase (…) ontvangt betrokkene een advies (…) over de voortzetting van de opleiding, behoudens de uitzonderingen genoemd in artikel 9.3, eerste lid. (…)”

Artikel 9.3 luidt:
“1. Het studieadvies als bedoeld in artikel 9.1, eerste lid, wordt aangehouden, indien:

a. de student voor de opleiding is ingeschreven op of ná 1 oktober van het desbetreffende studiejaar en uiterlijk op 31 augustus van dat studiejaar niet heeft voldaan aan de norm gesteld in artikel 91, tweede of derde lid, of
b. er sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 9.6.

2. Indien met toepassing van het eerste lid, sub a, het studieadvies is aangehouden, ontvangt de desbetreffende student aan het eind van het daarop volgende studiejaar van dezelfde opleiding waarvoor hij/zij is ingeschreven alsnog een studieadvies als bedoeld in artikel 9.1. In afwijking van artikel 9.1, tweede en derde lid, wordt aan dit advies een afwijzing verbonden indien (…) niet het volledige aantal studiepunten is behaald voor alle onderdelen uit de propedeutische fase.”

2.5. Hoewel appellant stelt dat hij niet goed kon studeren door de migraine en hij ook tijdens de tentamens migraineaanvallen had, heeft hij zich gedurende het studiejaar 2017-2018 niet bij de studentendecaan gemeld. De studentendecaan heeft hem daarom niet kunnen monitoren en begeleiden. Voorts heeft appellant geen verzoek om een tentamenvoorziening ingediend, zodat de opleiding hierin niet met appellant heeft kunnen meedenken en voorzieningen kunnen treffen. Vanaf 24 oktober 2017 wist appellant dat hij in het studiejaar 2017-2018 de ontbrekende eerstejaarsvakken Introduction to Statistics for International Students en Financial and Project Management moest behalen om aan de norm voor een positief studieadvies te voldoen. Het CBE heeft toegelicht dat deze vakken in het tweede semester worden aangeboden. Appellant had derhalve geruime tijd om zich op deze vakken voor te bereiden. Inmiddels heeft appellant drie studiejaren de kans gehad om deze eerstejaarsvakken te behalen. Uit het studievoortgangsoverzicht van appellant blijkt dat hij de tentamens van deze vakken gedurende de studiejaren in totaal respectievelijk vier en zes keer heeft afgelegd. Appellant is in het studiejaar 2017-2018 wel in staat geweest een aantal tweedejaarsvakken te behalen. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het voor risico van appellant komt dat hij ook deze vakken heeft gevolgd en zich niet volledig op de eerstejaarsvakken heeft geconcentreerd. Onder deze omstandigheden heeft het CBE heeft zich op het standpunt mogen stellen dat het niet aannemelijk is dat het achterblijven van de studieresultaten het gevolg is van de persoonlijke omstandigheid van appellant.

Het CBE heeft toegelicht en ook uit de ratio en het samenstel van bepalingen over het BNSA in de OER blijkt dat artikel 9.3, eerste lid, sub a, van de OER is bedoeld voor studenten die doordat zij op of na 1 oktober beginnen met de opleiding niet een volledig studiejaar hebben gehad om aan de norm voor een positief studieadvies te voldoen. Deze bepaling is dus bij een herinschrijving, zoals in het geval van appellant, niet van toepassing. Bovendien werden de vakken die appellant nog moest halen, gegeven in de periode dat hij was ingeschreven.
Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/020**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Daalder en Vermeulen
Datum uitspraak	:	6 mei 2019
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling computerprobleem extra toetskans kennen en kunnen onzorgvuldig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.5. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of voor het door appellante afgelegde tentamen van het vak Causes of Diseases terecht het cijfer 4,18 is vastgesteld zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen reden bestaat om aan te nemen dat het cijfer 4,18 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Dit standpunt heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht. Volgens verweerder is niet gebleken dat de onderbreking van het tentamen het gevolg was van een computerprobleem en is er, nadat appellante een surveillant had aangesproken, gehandeld alsof appellante per ongeluk op de *submit*-knop had gedrukt. Terwijl werd uitgezocht welke antwoorden appellante al had ingevuld, is appellante een papieren, niet-ingevulde versie van het tentamen gegeven. Even later is haar een handgeschreven overzicht van de al ingevulde multiple choice-antwoorden gegeven en is het tentamen op de computer opnieuw opgestart. De onderbreking heeft ongeveer twintig minuten geduurd. Appellante kon toen verder met het maken van het tentamen op de computer, waarbij zij de voor de onderbreking ingevulde antwoorden opnieuw moest invoeren. De examinator heeft haar verteld dat zij haar tijd moest nemen. Ongeveer 40 minuten na de herstart heeft appellante uit eigen beweging het tentamen ingeleverd door op de

submit-knop te drukken. Door deze gang van zaken is zij niet benadeeld. Hierbij is mede van belang dat appellante voor het gesloten boek-gedeelte dat zij zonder onderbreking op de computer heeft kunnen maken, lager heeft gescoord dan voor het open boek-gedeelte, aldus verweerder.
Het College ziet gelet op deze motivering van verweerder geen grond voor het oordeel dat de vaststelling van het cijfer onzorgvuldig is geweest. Voor verlening van een extra toetskans bestond daarom geen aanleiding. Appellante heeft ter zitting van het College bevestigd dat zij het tentamen uit eigen beweging heeft ingeleverd. Daarom kan niet worden gezegd dat zij te weinig tijd voor het afronden van het tentamen heeft gekregen. Evenmin kan worden gezegd dat de genomen stappen om appellante de kans te bieden het onderbroken tentamen te hervatten en af te ronden in de gegeven omstandigheden inadequaat waren. De enkele omstandigheid dat appellante de enige deelnemer aan het tentamen was bij wie een onderbreking heeft plaatsgevonden, biedt geen grond om van een onrechtmatige ongelijke behandeling door de universiteit te spreken.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 29 augustus 2018 is vastgesteld dat appellante voor het door haar afgelegde tentamen van het vak Causes of Diseases het cijfer 4,18 heeft gehaald.

Bij beslissing van 4 december 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 april 2019, waar appellante, bijgestaan door [Naam 1] en vergezeld door een tolk, M. Roosmalen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie was aanwezig mr. M.E. Wiltvank, secretaris van de examencommissie Tandheelkunde en Geneeskunde.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante is in het studiejaar 2016-2017 met de bacheloropleiding Geneeskunde begonnen. Op 21 augustus 2018 heeft zij de herkansing van het tentamen van het tweedejaars vak Causes of Diseases afgelegd. Dit tentamen moest op een computer worden gemaakt en bestond uit een gesloten boek-gedeelte met multiple choice-vragen, gevolgd door een open boek-gedeelte met multiple choice-vragen. Bij het maken van het gedeelte met open boek-vragen door appellante heeft een onderbreking van ongeveer twintig minuten plaatsgevonden. Appellante heeft voor het gesloten boek-gedeelte het cijfer 4,07 en voor

het open boek-gedeelte het cijfer 4,27 gehaald. Dit komt neer op een eindcijfer van 4,18, zoals vastgesteld bij de beslissing van 29 augustus 2018. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder is het cijfer zorgvuldig tot stand gekomen.

2.2. Verweerder voert aan dat appellante geen belang heeft bij een beoordeling van het beroep, omdat zij het vak Causes of Diseases inmiddels heeft gehaald.
Het College kan verweerder hierin niet volgen. Als gevolg van het in het tweede studiejaar niet halen van het vak Causes of Diseases is bij appellante immers enige studievertraging ontstaan, waarmee is gegeven dat zij belang heeft bij een beoordeling van het beroep.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij voert aan dat de opleiding onzorgvuldig heeft gehandeld. De onderbreking van het tentamen was het gevolg van een computerprobleem. Na haar melding hiervan is haar een papieren versie van het tentamen verstrekt waarop de al door haar gegeven antwoorden ontbraken. Deze antwoorden werden haar even later handgeschreven op papier verstrekt, waardoor er een kans op een onjuiste weergave ervan bestond. Deze antwoorden waren voorts niet zichtbaar op de computer nadat het tentamen weer was opgestart. De extra tijd die haar is gegeven om het tentamen af te ronden bedroeg slechts vijf minuten. Zij is ongelijk behandeld ten opzichte van de studenten die het tentamen zonder herstart hebben gemaakt en er had haar een extra toetskans moeten worden verleend, aldus appellante.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Gelet op het voorgaande is de ruimte die het College heeft om te toetsen of voor het door appellante afgelegde tentamen van het vak Causes of Diseases terecht het cijfer 4,18 is vastgesteld zeer beperkt. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de vaststelling van het cijfer zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.
Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen reden bestaat om aan te nemen dat het cijfer 4,18 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Dit standpunt heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht. Volgens verweerder is niet gebleken dat de onderbreking van het tentamen het gevolg was van een computerprobleem en is er, nadat appellante een surveillant had aangesproken, gehandeld alsof appellante per ongeluk op de *submit*-knop had gedrukt. Terwijl werd uitgezocht welke antwoorden appellante al had ingevuld, is appellante een papieren, niet-ingevulde versie van het tentamen gegeven. Even later is haar een handgeschreven overzicht van de al ingevulde multiple choice-antwoorden gegeven en is het tentamen op de computer opnieuw opgestart. De onderbreking heeft ongeveer twintig minuten geduurd. Appellante kon toen verder met het maken van het tentamen op de computer, waarbij zij de voor de onderbreking ingevulde antwoorden opnieuw moest invoeren. De examinator heeft haar verteld dat zij haar tijd moest nemen. Ongeveer 40 minuten na de herstart heeft appellante uit eigen beweging het tentamen ingeleverd door op de *submit*-knop te drukken. Door deze gang van zaken is zij niet benadeeld. Hierbij is mede van belang dat appellante voor het gesloten boek-gedeelte dat zij zonder onderbreking op de computer heeft kunnen maken, lager heeft gescoord dan voor het open boek-gedeelte, aldus verweerder.
Het College ziet gelet op deze motivering van verweerder geen grond voor het oordeel dat de vaststelling

van het cijfer onzorgvuldig is geweest. Voor verlening van een extra toetskans bestond daarom geen aanleiding. Appellante heeft ter zitting van het College bevestigd dat zij het tentamen uit eigen beweging heeft ingeleverd. Daarom kan niet worden gezegd dat zij te weinig tijd voor het afronden van het tentamen heeft gekregen. Evenmin kan worden gezegd dat de genomen stappen om appellante de kans te bieden het onderbroken tentamen te hervatten en af te ronden in de gegeven omstandigheden inadequaat waren. De enkele omstandigheid dat appellante de enige deelnemer aan het tentamen was bij wie een onderbreking heeft plaatsgevonden, biedt geen grond om van een onrechtmatige ongelijke behandeling door de universiteit te spreken.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/021**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	14 maart 2018
Partijen	:	appellante en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	BNSA termijnoverschrijding vertaling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:54, eerste lid Awb: Artikel 6:7 Awb: Artikel 6:8 Awb: Artikel 6:11
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. De beslissing van 5 december 2018 is op 10 december 2018 door verzending aan appellante bekendgemaakt. De termijn voor het instellen van beroep tegen die beslissing liep tot en met 21 januari 2019. Het College heeft het beroepschrift van appellante op 1 februari 2019, na afloop van de termijn, ontvangen. Appellante heeft aangevoerd dat zij de Engelse vertaling van de beslissing pas op 22 december 2018 heeft ontvangen en dat zij hulp moest verlenen aan een plotseling ziek geworden huisgenoot. Deze omstandigheden zijn naar het oordeel van het College onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

Uitspraak met toepassing van artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2018 is appellante een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 5 december 2018 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 6:7 van de Awb luidt: "De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken."
Artikel 6:8, eerste lid, luidt: "De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt."

Artikel 6:11 luidt: "Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest."

2.2. De beslissing van 5 december 2018 is op 10 december 2018 door verzending aan appellante bekendgemaakt. De termijn voor het instellen van beroep tegen die beslissing liep tot en met 21 januari 2019. Het College heeft het beroepschrift van appellante op 1 februari 2019, na afloop van de termijn, ontvangen.
Appellante heeft aangevoerd dat zij de Engelse vertaling van de beslissing pas op 22 december 2018 heeft ontvangen en dat zij hulp moest verlenen aan een plotseling ziek geworden huisgenoot. Deze omstandigheden zijn naar het oordeel van het College onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.3. Het beroep is gelet op het voorgaande kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk,

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/022.1**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	7 maart 2019
Partijen	:	verzoeker en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	elektronische weg Engelse taal inschrijving termijnoverschrijding toelatingseisen voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 2:14 Awb: artikel 3:41 Awb: artikel 6:8 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoeker kenbaar gemaakt langs elektronische weg bereikbaar te zijn. De communicatie tussen de instelling en verzoeker over de inschrijving voor de bacheloropleiding Aeronautical Engineering en de toelatingseisen verliep uitsluitend via de e-mail. In de e-mail van 16 mei 2018 is bovendien vermeld dat in het geval dat iets niet in orde zou zijn met het inschrijfdossier, verzoeker hierover per e-mail zou worden geïnformeerd. Tussen de instelling en verzoeker bestond daarom een bestendige e-mailpraktijk (vgl. de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2744 en 17 oktober 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3392). 2.4.3. Verweerder heeft ter motivering van de stelling dat de beslissing van 3 oktober 2018 op die datum per e-mailbericht aan verzoeker is verzonden de tekst van het desbetreffende e-mailbericht overgelegd. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft verweerder verklaard dat e-mailberichten in batches worden verzonden en dat hij ervan uitgaat dat de e-mail op die datum is verzonden. De verzendgegevens van de e-mail zal verweerder, zo verklaarde hij ter zitting, in de bodemprocedure overleggen. De voorzieningenrechter gaat er gelet hierop voorlopig vanuit dat de e-mail met de beslissing tot weigering van de inschrijving op 3 oktober 2018 aan verzoeker bekend is gemaakt in de zin van artikel 3:41 van de Awb. Uitgaande van die datum, eindigde de bezwaartermijn op 14 november 2018. De voorlopige conclusie van de voorzieningenrechter is dan ook dat het bezwaarschrift van verzoeker niet tijdig is ingediend en dat die termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. 2.5. Gelet op het voorgaande verwacht de voorzieningenrechter dat het College in de bodemprocedure zal oordelen dat het bezwaar niet-ontvankelijk is. Daarom bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft de manager van de Centrale Studentenadministratie (hierna: de manager) namens het college van bestuur geweigerd om verzoeker in te schrijven voor de bacheloropleiding Aeronautical Engineering voor het studiejaar 2018-2019.

Bij beslissing van 5 februari 2019 heeft verweerder het daartegen door verzoeker gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Daarnaast heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoeker heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 februari 2019, waar verzoeker, bijgestaan door mr. H.M. Hueting, advocaat te Rhoon, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Elbers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker is in het bezit van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd en heeft de wens om de Engelstalige bacheloropleiding Aeronautical Engineering te volgen aan de Hogeschool Inholland. Aanvankelijk kreeg verzoeker per e-mail van 16 mei 2018 het bericht dat hij was ingeschreven voor het studiejaar 2018-2019. In dat bericht was ook vermeld dat nog een laatste controle op het inschrijvingsdossier zou plaatsvinden. In het geval dat iets niet in orde zou zijn met het inschrijfdossier, zou verzoeker hierover per e-mail worden geïnformeerd. Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft de manager aan verzoeker laten weten dat zijn inschrijving wordt geweigerd. Reden daarvoor is dat verzoeker geen certificaat heeft overgelegd waaruit volgt dat hij de Engelse taal voldoende machtig is. Verweerder stelt deze beslissing zowel per e-mail als per brief aan verzoeker bekend te hebben gemaakt. Op 15 oktober 2018 ontving verzoeker een e-mail via Studielink, waarin hem is medegedeeld dat zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Aeronautical Engineering is geweigerd door Hogeschool Inholland.

2.3. Verzoeker heeft tegen de e-mail van 15 oktober 2018 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dat bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat het bezwaarschrift van 23 november 2018 niet tijdig is ingediend. De beslissing waarbij de inschrijving is geweigerd, is op 3 oktober 2018 bekend gemaakt, zodat de termijn op 14 november 2018 eindigde, aldus verweerder.

2.4. Verzoeker kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 5 februari 2019. Hij heeft daartegen beroep ingesteld bij het College en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen, die strekt tot schorsing van de beslissing van 3 oktober 2018.
Verzoeker stelt zich in de eerste plaats op het standpunt dat hij tijdig bezwaar heeft gemaakt. Hij heeft de beslissing van 3 oktober 2018 niet ontvangen en hij heeft tijdig bezwaar gemaakt tegen de e-mail van

15 oktober 2018. In de tweede plaats stelt verzoeker zich gemotiveerd op het standpunt dat hij wel voldoet aan de toelatingseisen.

2.4.1. De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift vangt, ingevolge artikel 6:8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. Ingevolge artikel 3:41 van de Awb geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager. Op grond van artikel 2:14 van de Awb kan een bestuursorgaan een bericht dat tot een of meer geadresseerden is gericht, elektronisch verzenden voor zover de geadresseerde kenbaar heeft gemaakt dat hij langs deze weg voldoende bereikbaar is.

2.4.2. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoeker kenbaar gemaakt langs elektronische weg bereikbaar te zijn. De communicatie tussen de instelling en verzoeker over de inschrijving voor de bacheloropleiding Aeronautical Engineering en de toelatingseisen verliep uitsluitend via de e-mail. In de e-mail van 16 mei 2018 is bovendien vermeld dat in het geval dat iets niet in orde zou zijn met het inschrijfdossier, verzoeker hierover per e-mail zou worden geïnformeerd. Tussen de instelling en verzoeker bestond daarom een bestendige e-mailpraktijk (vgl. de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2744 en 17 oktober 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3392).

2.4.3. Verweerder heeft ter motivering van de stelling dat de beslissing van 3 oktober 2018 op die datum per e-mailbericht aan verzoeker is verzonden de tekst van het desbetreffende e-mailbericht overgelegd. Ter zitting van de voorzieningenrechter heeft verweerder verklaard dat e-mailberichten in batches worden verzonden en dat hij ervan uitgaat dat de e-mail op die datum is verzonden. De verzendgegevens van de e-mail zal verweerder, zo verklaarde hij ter zitting, in de bodemprocedure overleggen. De voorzieningenrechter gaat er gelet hierop voorlopig vanuit dat de e-mail met de beslissing tot weigering van de inschrijving op 3 oktober 2018 aan verzoeker bekend is gemaakt in de zin van artikel 3:41 van de Awb. Uitgaande van die datum, eindigde de bezwaartermijn op 14 november 2018. De voorlopige conclusie van de voorzieningenrechter is dan ook dat het bezwaarschrift van verzoeker niet tijdig is ingediend en dat die termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb.

2.5. Gelet op het voorgaande verwacht de voorzieningenrechter dat het College in de bodemprocedure zal oordelen dat het bezwaar niet-ontvankelijk is. Daarom bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/024**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	9 juli 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht beoordelingscriteria gelijkheidsbeginsel herbeoordelen kennen en kunnen motivering onvoldoende privéomstandigheden, zorgvuldigheidbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de studiebegeleider regelmatig contact heeft gehad met appellant over de voortgang van de afstudeeropdracht. Hierbij heeft de studiebegeleider feedback gegeven op de door appellant ingeleverde producten, in het bijzonder op het plan van aanpak. Zo heeft de studiebegeleider bij e-mail van 14 maart 2018 appellant bericht dat het lastig is om feedback te geven op het plan van aanpak, omdat het op een kladversie lijkt en het nog lang niet compleet is. Voorts heeft de studiebegeleider bij e-mail van 15 mei 2018 appellant bericht dat de methodologie van het plan van aanpak nog niet helemaal goed doordacht is. Bij e-mail van 28 mei 2018 heeft de studiebegeleider appellant bericht dat zij nog een concept-enquête mist. Verder is appellant meermaals uitgenodigd voor een spreekuur of een mondelinge feedbackbijeenkomst, waarbij appellant vervolgens niet is komen opdagen. Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant onvoldoende feedback heeft ontvangen. Dat de studiebegeleider in Trello meer feedback heeft verwerkt, doet hieraan niet af. Mede gelet op de inhoud van de feedback mocht hij er niet op vertrouwen dat het met zijn afstudeeropdracht wel goed zat als hij de laatste aanpassingen zou verwerken. Voorts betekent het enkele feit dat appellant door mocht gaan met het schrijven van zijn scriptie, terwijl zijn plan van aanpak nog niet was goedgekeurd, niet dat de begeleiding onvoldoende is geweest. Hiertoe is van belang dat, zoals ook door het CBE is toegelicht, in dit geval sprake was van een opleiding die per 1 september 2018 zou worden beëindigd. Indien het appellant niet was toegestaan zijn scriptie gelijktijdig met het plan van aanpak in te leveren, zou hij hoe dan ook niet hebben kunnen afstuderen. Dat heeft de hogeschool willen voorkomen door iedere student de mogelijkheid te bieden beide onderdelen van de afstudeeropdracht gelijktijdig in te dienen. Deze handelwijze acht het College niet onrechtmatig. Over de stelling van appellant dat niet duidelijk is gemaakt waarom zijn afstudeeropdracht niet door de eerste beoordelaar kon worden herbeoordeeld, overweegt het College dat het CBE gemotiveerd uiteen heeft gezet dat het qua planning niet altijd mogelijk is om een afstudeeropdracht door dezelfde examinator te laten herbeoordelen. Het CBE heeft in het verweerschrift voorts toegelicht dat alle beoordelaars deel uitmaken van de afstudeercommissie, dat deze

commissie afspraken heeft gemaakt over de wijze van beoordeling en dat in die commissie de beoordelingscriteria voor de afstudeeropdracht zijn besproken. Niet valt in te zien dat deze werkwijze onjuist zou zijn of in strijd zou zijn met de voorschriften uit de Onderwijs- en Examenregeling.
Het College volgt voorts het standpunt van het CBE dat het aan appellant is om het geheel van de inhoud van zijn onderzoek te bewaken en te controleren of het herzien van een onderdeel in zijn onderzoek naar aanleiding van de verkregen feedback tevens aanleiding geeft om de inhoud van andere delen van zijn onderzoek te herzien. De verkregen feedback dient slechts als hulpmiddel. Appellant blijft verantwoordelijk voor zijn afstudeeropdracht.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke andere gelijke gevallen er zijn, zodat alleen al hierom het beroep hierop niet kan slagen. Voor zover appellant met zijn betoog dat het CBE niet heeft onderkend dat zich privéomstandigheden hebben voortgedaan beoogt te betogen dat het CBE in door hem gevoerde omstandigheden aanleiding had moeten zien om toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke privéomstandigheden zich hebben voortgedaan en in welke mate dat zijn prestaties heeft beïnvloed. Reeds hierom bestond geen aanleiding voor het CBE toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna; CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 oktober 2018 heeft de examencommissie Marketing appellant bericht dat zijn afstudeeropdracht wederom met een onvoldoende is beoordeeld. De examencommissie heeft voorts het verzoek van appellant om zijn afstudeeropdracht door de eerste beoordelaar te laten herbeoordelen afgewezen.

Bij beslissing van 26 november 2018 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant en het CBE hebben nader stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 mei 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. D. Simons, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is E. Huisman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2011-2012 begonnen met de opleiding Commerciële Economie aan de Hogeschool Inholland in Alkmaar. Deze opleiding is met ingang van 1 september 2018 beëindigd. Appellant heeft zijn afstudeeropdracht in juli 2018 ingeleverd. Bij deze opdracht is hij begeleid door mevrouw A. de Jong. Zijn afstudeeropdracht is eind juli door twee examinatoren (K. Neef en L. van Lier) met een onvoldoende beoordeeld. Aan appellant is toen de mogelijkheid geboden om zijn afstudeeropdracht te herzien. Hiervan heeft appellant gebruik gemaakt. Zijn afstudeeropdracht werd door twee andere beoordelaars (F. Slisser en A. de Jong) opnieuw met een onvoldoende beoordeeld. Appellant heeft zich vervolgens bij de examencommissie over de beoordeling beklaagd waarna de examencommissie een second opinion heeft laten uitvoeren door een derde beoordelaar V. Pieterse. Pieterse heeft op 10 oktober 2018 de herbeoordeling verricht en de afstudeeropdracht met een onvoldoende beoordeeld. Bij beslissing van 28 oktober 2018 heeft de examencommissie de herziene uitslag van de afstudeeropdracht bekend gemaakt. De examencommissie heeft voorts het verzoek van appellant om zijn afstudeeropdracht door een van de eerste beoordelaars te laten herbeoordelen afgewezen.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat de beoordeling is verricht door examinatoren die deel uitmaakten van een commissie en dat in die commissie de beoordelingscriteria voor de afstudeeropdracht zijn besproken. De stelling van appellant dat steeds nieuwe beoordelaars tot steeds nieuwe zienswijzen komen en dat dit tot onredelijke beoordelingen leidt, acht het CBE, gelet op deze werkwijze bij de totstandkoming van de beoordelingscriteria, onvoldoende aannemelijk gemaakt. Het CBE heeft voorts overwogen dat er verschillende contactmomenten en feedbackmomenten zijn geweest tussen appellant en zijn begeleider. Het feit dat in de e-mails die appellant bij zijn beroep heeft overgelegd korte punten van feedback staan vermeld, geeft volgens het CBE onvoldoende aanleiding om te concluderen dat de feedback onvoldoende is geweest. Bovendien blijkt uit de eigen uitwerking van een feedbackgesprek door appellant dat er juist veel feedback is gegeven. Verder heeft het CBE overwogen dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij er volgens de feedback in de e-mail van 13 juli 2018 ervan uit kon gaan dat zijn afstudeeropdracht slechts kleine aanpassingen behoefde en zijn plan van aanpak in orde was nu appellant ter zitting heeft erkend dat hij op het moment van inleveren van zijn afstudeeropdracht nog geen goedgekeurd plan van aanpak had. Tot slot is het CBE ingegaan op het betoog van appellant dat als de eerste beoordelaar zijn herziene afstudeeropdracht opnieuw beoordeelt, hij een voldoende beoordeling zou krijgen nu hij haar feedback heeft verwerkt. Het CBE heeft hierover overwogen dat de examencommissie terecht heeft overwogen dat het verwerken van de feedback niet automatisch leidt tot een voldoende beoordeling voor de afstudeeropdracht, omdat feedback slechts een hulpmiddel is om de afstudeeropdracht te verbeteren. Het is aan appellant om de gehele inhoud van zijn onderzoek te bewaken en te controleren of het herzien van een onderdeel in zijn onderzoek naar aanleiding van feedback tevens aanleiding geeft om de inhoud van zijn gehele onderzoek te herzien. Dat de beoordeling van de herkansing ook zag op andere, door de eerste beoordelaars niet benoemde en daarom door appellant niet verbeterde punten, is gelet op het voorgaande geen aanleiding om te concluderen dat deze tweede beoordeling onjuist of onrechtmatig tot stand is gekomen.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat onvoldoende aanleiding bestaat om te concluderen dat de feedback onvoldoende is geweest. Hij voert hiertoe aan dat hij onvoldoende is begeleid door A. de Jong. Hij wijst erop dat zijn begeleider in Trello, het interne communicatiesysteem van de hogeschool, feedback heeft geplaatst die hij zelf niet van haar heeft ontvangen. Omdat hij die feedback niet heeft ontvangen, verkeerde hij in de veronderstelling dat het met zijn afstudeeropdracht wel goed zat als hij de laatste aanpassingen zou verwerken. Ook het feit dat appellant door mocht gaan met zijn scriptie terwijl zijn plan van aanpak nog niet was goedgekeurd, wijst erop dat de begeleiding onvoldoende is geweest.

Appellant betoogt verder dat de beslissing van het CBE in strijd met het motiverings- en zorgvuldigheidbeginsel tot stand is gekomen. Hij voert hiertoe aan dat niet duidelijk is gemaakt waarom zijn afstudeeropdracht niet door de eerste beoordelaar kon worden herbeoordeeld. Ook is volgens appellant niet duidelijk gemaakt hoe van hem kan worden gevergd om verschillende zienswijzen van verschillende beoordelaars in zijn rapport te verwerken. Appellant betoogt voorts dat het CBE in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld. Hij voert hiertoe aan dat hij heeft vernomen dat op de hogeschool, locatie Diemen, soortgelijke situaties zich hebben voortgedaan. Volgens appellant zijn er twee gevallen bekend waarbij de studenten bij de herkansing zich hebben beklaagd over de omstandigheid dat de herkansing niet door de eerste beoordelaar is nagekeken. Het bezwaar dat studenten vervolgens maakten, heeft ertoe geleid dat de eerste beoordelaar alsnog naar de herkansingen heeft gekeken. Volgens appellant had dat in zijn geval ook moeten gebeuren. Ten slotte betoogt appellant dat het CBE niet heeft onderkend dat zich ernstige privéomstandigheden hebben voorgedaan.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de studiebegeleider regelmatig contact heeft gehad met appellant over de voortgang van de afstudeeropdracht. Hierbij heeft de studiebegeleider feedback gegeven op de door appellant ingeleverde producten, in het bijzonder op het plan van aanpak. Zo heeft de studiebegeleider bij e-mail van 14 maart 2018 appellant bericht dat het lastig is om feedback te geven op het plan van aanpak, omdat het op een kladversie lijkt en het nog lang niet compleet is. Voorts heeft de studiebegeleider bij e-mail van 15 mei 2018 appellant bericht dat de methodologie van het plan van aanpak nog niet helemaal goed doordacht is. Bij e-mail van 28 mei 2018 heeft de studiebegeleider appellant bericht dat zij nog een concept-enquête mist. Verder is appellant meermaals uitgenodigd voor een spreekuur of een mondelinge feedbackbijeenkomst, waarbij appellant vervolgens niet is komen opdagen. Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat appellant onvoldoende feedback heeft ontvangen. Dat de studiebegeleider in Trello meer feedback heeft verwerkt, doet hieraan niet af. Mede gelet op de inhoud van de feedback mocht hij er niet op vertrouwen dat het met zijn afstudeeropdracht wel goed zat als hij de laatste aanpassingen zou verwerken. Voorts betekent het enkele feit dat appellant door mocht gaan met het schrijven van zijn scriptie, terwijl zijn plan van aanpak nog niet was goedgekeurd, niet dat de begeleiding onvoldoende is geweest. Hiertoe is van belang dat, zoals ook door het CBE is toegelicht, in dit geval sprake was van een opleiding die per 1 september 2018 zou worden beëindigd. Indien het appellant niet was toegestaan zijn scriptie gelijktijdig met het plan van aanpak in te leveren, zou hij hoe dan ook niet hebben kunnen afstuderen. Dat heeft de hogeschool willen voorkomen door iedere student de mogelijkheid te bieden beide onderdelen van de afstudeeropdracht gelijktijdig in te dienen. Deze handelwijze acht het College niet onrechtmatig.
Over de stelling van appellant dat niet duidelijk is gemaakt waarom zijn afstudeeropdracht niet door de eerste beoordelaar kon worden herbeoordeeld, overweegt het College dat het CBE gemotiveerd uiteen heeft gezet dat het qua planning niet altijd mogelijk is om een afstudeeropdracht door dezelfde examinator te laten herbeoordelen. Het CBE heeft in het verweerschrift voorts toegelicht dat alle beoordelaars deel uitmaken van de afstudeercommissie, dat deze commissie afspraken heeft gemaakt over de wijze van beoordeling en dat in die commissie de beoordelingscriteria voor de afstudeeropdracht zijn besproken. Niet valt in te zien dat deze werkwijze onjuist zou zijn of in strijd zou zijn met de voorschriften uit de Onderwijs-

en Examenregeling.
Het College volgt voorts het standpunt van het CBE dat het aan appellant is om het geheel van de inhoud van zijn onderzoek te bewaken en te controleren of het herzien van een onderdeel in zijn onderzoek naar aanleiding van de verkregen feedback tevens aanleiding geeft om de inhoud van andere delen van zijn onderzoek te herzien. De verkregen feedback dient slechts als hulpmiddel. Appellant blijft verantwoordelijk voor zijn afstudeeropdracht.
Over het beroep op het gelijkheidsbeginsel overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke andere gelijke gevallen er zijn, zodat alleen al hierom het beroep hierop niet kan slagen.
Voor zover appellant met zijn betoog dat het CBE niet heeft onderkend dat zich privéomstandigheden hebben voortgedaan beoogt te betogen dat het CBE in door hem gevoerde omstandigheden aanleiding had moeten zien om toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW overweegt het College dat appellant niet inzichtelijk heeft gemaakt welke privéomstandigheden zich hebben voortgedaan en in welke mate dat zijn prestaties heeft beïnvloed. Reeds hierom bestond geen aanleiding voor het CBE toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/025**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	4 juni 2019
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	gelijkheidsbeginsel getuigschrift graad titel titulatuur
Artikelen	:	WHW: artikel 5a.2, lid 2a Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Regeling titulatuur hoger onderwijs
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. Het College is van oordeel dat de Regeling titulatuur hoger onderwijs niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, noch dat toepassing ervan in het geval van appellant kennelijk onredelijk is. Bij de invoering van de graad Master of Arts voor het hoger beroepsonderwijs is gekozen voor een geleidelijke invoering die eruit bestaat dat de NVAO bij de reguliere accreditatie of toets nieuwe opleiding eveneens beoordeelt of toestemming kan worden gegeven voor de door de hogeschool voor de opleiding voorgestelde graad. Zodra 70% van de opleidingen in een cluster na 1 januari 2012 is geaccrediteerd, geeft de NVAO aan alle opleidingen van het cluster toestemming om de nieuwe graad toe te kennen. Verder is bepaald dat enkel aan studenten die zijn afgestudeerd in het studiejaar waarin deze toestemming van de NVAO voor de opleiding wordt verkregen met terugwerkende kracht de graad kan worden toegekend. Het College overweegt dat inherent aan het invoeren van nieuwe regels is dat daarbij een begrenzing moet worden gegeven die bepaalt voor welke gevallen het nieuwe regime van toepassing is en welke gevallen onder het oude regime vallen. De wijze waarop hieraan in de Regeling titulatuur hoger onderwijs invulling is gegeven, is niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel, nu de afstudeerdatum een objectief criterium is. Dat studenten die hun scriptie een aantal maanden later hebben ingeleverd wel de graad Master of Arts krijgen toegekend en appellant niet, maakt daarom niet dat toepassing van de Regeling in het geval van appellant kennelijk onredelijk is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 oktober 2018 heeft de examencommissie van Academy of Masters & Professional Courses het verzoek van appellant om hem een getuigschrift met de titel Master of Arts te verstrekken afgewezen.

Bij beslissing van 17 januari 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 mei 2019, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is verschenen K. Razzagi.

2. Overwegingen

2.1. Sinds 1 januari 2014 kan voor het afronden van een hoger beroepsopleiding de graad Master of Arts worden verstrekt. Dit mag voor opleidingen binnen een cluster wanneer voor 70% van die opleidingen accreditatie door de Nederlands-Vlaamse Accreditatie Organisatie (hierna: NVAO) heeft plaatsgevonden na 1 januari 2012.

2.2. Appellant heeft op 6 juli 2017 de opleiding Organisatiecoaching afgerond. Bij het aan hem uitgereikte getuigschrift is de graad Master of Organisatiecoaching toegekend. De opleiding valt binnen de cluster Human Resource Management. Van deze cluster was in november 2017 70% van de opleidingen geaccrediteerd, zodat sindsdien de graad Master of Arts mag worden verstrekt. Bij e-mail van 16 september 2018 heeft appellant verzocht om hem een getuigschrift uit te reiken met de graad Master of Arts. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen, omdat de graad enkel mag worden verstrekt aan studenten die in of na studiejaar 2017-2018 zijn afgestudeerd. Het afstuderen van appellant valt in studiejaar 2016-2017 en de graad kan volgens de examencommissie niet met terugwerkende kracht worden verleend.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de beslissing om hem niet de graad Master of Arts toe te kennen in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Hij wijst op drie studenten die in hetzelfde studiejaar als hij met de studie zijn begonnen. Deze studenten hebben alleen hun scriptie een aantal maanden later ingeleverd. Ze hebben geen ander onderwijs gevolgd. Volgens appellant is het strijd met het gelijkheidsbeginsel dat deze studenten de graad Master of Arts hebben gekregen en hij niet.

2.4. De Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap heeft op 11 december 2013 een wijziging van de Regeling andere toevoeging aan wo-graden vastgesteld (Staatscourant 2013, 35337). Bij de wijziging is een referentielijst titulatuur hoger beroepsonderwijs vastgesteld en is de naam van de regeling gewijzigd naar Regeling titulatuur hoger onderwijs. In de toelichting is het volgende vermeld:

“In de Wet Kwaliteit in verscheidenheid is vastgelegd dat ook afgestudeerden van het hoger beroepsonderwijs voortaan de graden Bachelor en Master ‘of Arts’ respectievelijk ‘of Sciences’ mogen gaan voeren als dat in internationaal perspectief de gebruikelijke titel is voor de opleiding die zij hebben gevolgd. Het uitgangspunt in deze wet is dat deze regeling geleidelijk wordt ingevoerd.
De geleidelijke invoering bestaat eruit dat de NVAO bij een accreditatie of een toets nieuwe opleiding beoordeelt of de door de hogeschool voorgestelde titulatuur passend is in de internationale context (artikel 5a.2, lid 2a, onderdeel a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek). Nadat de NVAO hierover positief heeft besloten, mogen afgestudeerden van de desbetreffende opleiding de nieuwe titulatuur gebruiken. Voor studenten die eerder afstuderen geldt geen overgangsrecht; de nieuwe titels worden niet met terugwerkende kracht ingevoerd.

(…) Indien ten minste 70% van de opleidingen binnen een cluster is geaccrediteerd nà 1 januari 2012, geeft de NVAO aan het gehele cluster toestemming om de titel(s) uit de referentielijst toe te kennen.”

Op 22 augustus 2015 heeft de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap een nieuwe wijziging van de Regeling vastgesteld (Staatscourant 2015, 27438). Daarbij is aan de Bijlage Referentielijst internationale herkenbaarheid titulatuur hoger beroepsonderwijs van de Regeling de volgende bepaling toegevoegd:

“Op verzoek van degene die in enig studiejaar een bachelor- of masteropleiding met succes heeft afgerond en op grond daarvan een getuigschrift heeft ontvangen met daarop vermeld een graad met een toevoeging en indien de toevoeging van deze graad van deze opleiding gedurende datzelfde studiejaar wordt gewijzigd, verstrekt het instellingsbestuur binnen het studiejaar na afstuderen tegen inlevering van het desbetreffende getuigschrift een getuigschrift waarop de graad met de gewijzigde toevoeging is vermeld.”

2.5. Het College stelt vast dat verweerder, in navolging van de examencommissie, zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij op grond van de Regeling titulatuur hoger onderwijs slechts bevoegd is aan studenten die de opleiding Organisatiecoaching in of na het studiejaar 2017-2018 hebben afgerond de graad Master of Arts toe te kennen, nu de NVAO daarvoor voor het cluster waartoe de opleiding behoort in december 2017 toestemming heeft gegeven.

2.5.1. De Regeling titulatuur hoger onderwijs is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een algemeen verbindend voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5.2. Het College is van oordeel dat de Regeling titulatuur hoger onderwijs niet in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, noch dat toepassing ervan in het geval van appellant kennelijk onredelijk is. Bij de invoering van de graad Master of Arts voor het hoger beroepsonderwijs is gekozen voor een geleidelijke invoering die eruit bestaat dat de NVAO bij de reguliere accreditatie of toets nieuwe opleiding eveneens beoordeelt of toestemming kan worden gegeven voor de door de hogeschool voor de opleiding voorgestelde graad. Zodra 70% van de opleidingen in een cluster na 1 januari 2012 is geaccrediteerd, geeft de NVAO aan alle opleidingen van het cluster toestemming om de nieuwe graad toe te kennen. Verder is bepaald dat enkel aan studenten die zijn afgestudeerd in het studiejaar waarin deze toestemming van de NVAO voor de opleiding wordt verkregen met terugwerkende kracht de graad kan worden toegekend. Het College overweegt dat inherent aan het invoeren van nieuwe regels is dat daarbij een begrenzing moet worden gegeven die bepaalt voor welke gevallen het nieuwe regime van toepassing is en welke gevallen onder het oude regime vallen. De wijze waarop hieraan in de Regeling titulatuur hoger onderwijs invulling is gegeven, is niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel, nu de afstudeerdatum een objectief criterium is. Dat studenten die hun scriptie een aantal maanden later hebben ingeleverd wel de graad Master of Arts krijgen toegekend en appellant niet, maakt daarom niet dat toepassing van de Regeling in het geval van appellant kennelijk onredelijk is.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/026**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	20 december 2019
Partijen	:	appellant en het CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	Beoordeling beoordelingssystematiek intervisietraject proces-verbaal kennen en kunnen scriptie, second opinion
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:26 OER: artikel 120
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling van het beroep***

i. Formele gronden

2.2. Het College merkt in de eerste plaats op dat verweerder, anders dan appellant meent, van rechtswege partij is op de voet van artikel 8:26 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), alleen al omdat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. Het betoog van appellant dat het college van beroep voor de examens niet is gelegitimeerd om als verweerder op te treden, faalt.

2.2.1. Voor zover appellant betoogt dat de beslissing van verweerder valselijk is opgemaakt, omdat de beslissing is gedateerd op 28 januari 2019, gaat het College voorbij aan dit betoog. Verweerder heeft in het verweerschrift een uitleg gegeven over de werkwijze in het kader van administratief beroep. Een beslissing wordt in de raadkamer genomen en alvast gecommuniceerd aan de indiener van het administratief beroepschrift. Daarna wordt de beslissing op schrift gesteld, gemotiveerd en verzonden. Na verzending gaat de beroepstermijn lopen. Niet valt in te zien hoe de beslissing van verweerder door toepassing van deze werkwijze valselijk is opgemaakt. De bestreden beslissing komt niet om die reden voor vernietiging in aanmerking.

2.2.2. Dat verweerder geen proces-verbaal van de hoorzitting heeft overgelegd, leidt evenmin tot vernietiging v8:5an de bestreden beslissing. Voor verweerder bestaat geen wettelijke verplichting om de aantekeningen van de hoorzitting aan appellant te verstrekken (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 september 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1225, overweging 3.1). Daarbij komt dat het standpunt van appellant is opgenomen in de beslissing van 28 januari 2019 en dat verweerder dat standpunt heeft betrokken bij zijn beoordeling.

ii. Inhoudelijke gronden

[…]

2.3.1. Dat appellant tijdens het schrijven van zijn scriptie onvoldoende is begeleid en dat hij onvoldoende inhoudelijke en concrete feedback van zijn begeleider heeft ontvangen, zoals hij betoogt, volgt niet uit het dossier. Zoals verweerder in dit kader gemotiveerd uiteen heeft gezet, zijn in de periode van 7 maart 2017 tot 31 augustus 2018 in totaal

83 contactmomenten geregistreerd tussen de scriptiebegeleider en appellant. Er heeft een intervisietraject plaatsgevonden van maart 2017 tot juli 2017 van 7 bijeenkomsten en er zijn 19 momenten van persoonlijke begeleiding geregistreerd. Verder heeft appellant zeer intensief e-mailcontact gehad met zijn begeleider. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat appellant onvoldoende is begeleid. Verder is niet gebleken dat de begeleiding van de scriptiebegeleider dusdanig gebrekkig is geweest, dat de beslissing van 28 januari 2019 voor vernietiging in aanmerking komt. Het niet-horen van de scriptiebegeleider van appellant door verweerder leidt gelet op het voorgaande evenmin tot vernietiging van de beslissing van 28 januari 2019. Overigens blijkt uit de gedingstukken niet dat appellant zich tijdens het begeleidingstraject bij de opleiding heeft beklaagd over de scriptiebegeleiding.
2.3.2. De beoordeling is verricht door een eerste en een tweede examinator. De beoordelingsformulieren zijn ondertekend door de eerste examinator. Het College twijfelt er niet aan dat de scriptie door twee examinatoren is beoordeeld en dat de beoordelingsformulieren door de beide examinatoren zijn ingevuld. Verweerder heeft dit ter zitting van het College bevestigd. Dat de tweede examinator zijn handtekening niet onder de beoordelingsformulieren heeft geplaatst, leidt dan ook, anders dan appellant betoogt, niet tot vernietiging van de beslissing van 28 januari 2019 (vgl. de uitspraak van het College van 11 juni 2019 in zaaknr. CBHO 2019/032, www.cbho.nl).
Verder volgt het College evenmin het betoog van appellant dat de beslissing moet worden vernietigd, omdat niet in overeenstemming met de handleiding “In 10 stappen naar je diploma: Het afstudeertraject 2016-2017” (hierna: de Afstudeerhandleiding) is gehandeld. Verweerder heeft erkend dat in afwijking van deze Afstudeerhandleiding is gehandeld. Reden daarvoor is dat de opleiding in afbouw was en dat deze na 31 augustus 2018 niet meer is geaccrediteerd. Nakijken van het werk na die datum was nog wel mogelijk, aldus verweerder. Om die reden is bij het afstudeertraject van de studenten die de opleiding nog moesten afronden de Afstudeerhandleiding verlaten, ook ten gunste van appellant. Verweerder noemt in deze context als voorbeeld dat het Plan van Aanpak van appellant een maand na de deadline voor het indienen van de scriptie is ingediend. Het College heeft deze omstandigheden al eerder aangemerkt als omstandigheden die een afwijking van de Afstudeerhandleiding rechtvaardigen (vgl. de uitspraken van 9 juli 2019 in zaaknr. 2019/024 en van 11 juni 2019 in zaaknr. 2019/032, www.cbho.nl).
De datum van 20 juli 2018 was de voorlaatste datum om de scriptie te kunnen inleveren. Appellant heeft de scriptie op 19 juli 2018 ingeleverd. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een e-mailwisseling tussen appellant en de scriptiebegeleider. Daaruit volgt dat de scriptiebegeleider op 6 juli 2018 nog feedback op de scriptie van appellant heeft gegeven en dat de scriptie nog niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen. Verder zou de scriptiebegeleider op 18 juli 2018 op vakantie zou gaan. Verweerder heeft zich gelet hierop op het standpunt gesteld dat het, gezien de spoedeisendheid waarmee de beoordeling van de scriptie moest plaatsvinden, voor de scriptiebegeleider niet mogelijk was om als tweede examinator de scriptie van appellant te beoordelen. Het College onderschrijft dat

standpunt. Het ligt in die omstandigheden ook voor de hand dat de tweede beoordeling van de aangepaste scriptie door dezelfde twee examinatoren zou plaatsvinden. Gelet op het feit dat de scriptiebegeleider op grond van artikel 120 van de Onderwijs- en examenregeling weliswaar als examinator kan worden aangewezen, maar niet als eerste examinator die verantwoordelijk is voor de definitieve beoordeling en gelet op de bijzondere omstandigheden die zich in het kader van de afbouw van de opleiding voordeden, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van 28 januari 2019 te vernietigen. Dat de scriptiebegeleider als extern adviseur zou moeten worden gezien, leidt evenmin tot dat oordeel.
2.3.3. Wat betreft de beoordeling van de scriptie, is van belang dat uit de beoordelingsformulieren van 25 juli 2018 en 21 september 2018 volgt dat de beoordeling, die is verricht door een eerste en een tweede examinator, bestaat uit de onderdelen A. Probleemstelling, B. Theoretisch kader, C. Onderzoek en D. Conclusies en Aanbevelingen. Per onderdeel gelden eisen die moeten voldoen aan kenbare criteria. Met plussen en minnen wordt beoordeeld of de gestelde eisen per onderdeel voldoen aan de daaraan gestelde criteria. Aan de hand van de plussen en de minnen wordt vervolgens bepaald of voor een onderdeel een voldoende of onvoldoende is gescoord. De examinatoren hebben deze beoordelingssystematiek ook gevolgd voor de door appellant ingeleverde scriptie. Dat daarbij niet bij elke eis een plus of een min is gegeven, maakt de beide beoordelingen op zichzelf nog niet onzorgvuldig. Daarnaast zijn de beide beoordelingsformulieren per onderdeel nog voorzien van een uitgebreide toelichting, waarin het resultaat van de beoordeling inzichtelijk is gemaakt en waarin de beoordeling nader is gemotiveerd. In zoverre heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling van de scriptie door de twee examinatoren niet onzorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat de beoordeling van de scriptie ook deugdelijk is gemotiveerd.
2.3.4. Zoals het College eerder heeft geoordeeld (vgl. de uitspraak van 6 november 2017, in zaaknr. 2017/093, www.cbho.nl) is het uitvoeren van een second opinion bij een reeds beoordeelde scriptie niet verplicht. Dat neemt echter niet weg dat, indien een verzoek om een second opinion wordt ingewilligd, de uitvoering daarvan zorgvuldig dient plaats te vinden. Een derde examinator heeft de second opinion uitgevoerd aan de hand van het daarvoor bestemde beoordelingsformulier en overeenkomstig de voor de beoordeling geldende systematiek. Ook dit beoordelingsformulier is voorzien van een uitgebreide toelichting op de beoordeling. Gelet hierop heeft verweerder heeft zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ook de second opinion met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Dat de second opinion is gegeven door één examinator en dat deze examinator geen advies aan de begeleider heeft gevraagd, doet, gelet op de uitgebreide motivering van de beoordeling, aan die zorgvuldigheid niet af.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 oktober 2018 heeft de examinator de scriptie van appellant met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 28 januari 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 juni 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. M.J. van Dam, advocaat te Capelle aan den IJssel, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen P.J. Pijpelink.

Na sluiting van het onderzoek ter zitting heeft het College het onderzoek heropend. Het College heeft verweerder schriftelijk enkele vragen voorgelegd. Bij brief van 17 juli 2019 heeft verweerder deze vragen beantwoord. Appellant heeft bij brief van 9 augustus 2019 van de gelegenheid gebruik gemaakt om op de brief van verweerder te reageren. Het College heeft met toestemming van partijen afgezien van een verdere behandeling van de zaak ter zitting. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgde de opleiding Commerciële Economie aan de Hogeschool Inholland. Die opleiding is beëindigd met ingang van 1 september 2018. Dat is twee jaar eerder aan studenten gecommuniceerd. Appellant heeft op 19 juli 2018 zijn scriptie “Marketingsstrategie op lange termijn” ingeleverd. Die scriptie is met een onvoldoende gewaardeerd, zo volgt uit het beoordelingsformulier van 25 juli 2018. Vervolgens heeft appellant een gewijzigde versie van de scriptie ingeleverd op 31 augustus 2018. Uit het beoordelingsformulier van 21 september 2018 volgt dat ook de gewijzigde scriptie met een onvoldoende is beoordeeld. Appellant heeft de examencommissie vervolgens verzocht om een second opinion. De examencommissie heeft dat verzoek ingewilligd. De second opinion is uitgevoerd door een andere examinator. Uit het beoordelingsformulier van 5 oktober 2018 volgt dat ook deze examinator de scriptie van appellant met een onvoldoende heeft beoordeeld.

2.1.1. Tegen de beoordeling van de scriptie heeft appellant administratief beroep ingesteld. In de beslissing op administratief beroep van 28 januari 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het eindcijfer op juiste wijze tot stand is gekomen en dat niet onzorgvuldig of onjuist is gehandeld.

Beoordeling van het beroep

i. Formele gronden

2.2. Het College merkt in de eerste plaats op dat verweerder, anders dan appellant meent, van rechtswege partij is op de voet van artikel 8:26 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), alleen al omdat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. Het betoog van appellant dat het college van beroep voor de examens niet is gelegitimeerd om als verweerder op te treden, faalt.

2.2.1. Voor zover appellant betoogt dat de beslissing van verweerder valselijk is opgemaakt, omdat de beslissing is gedateerd op 28 januari 2019, gaat het College voorbij aan dit betoog. Verweerder heeft in het verweerschrift een uitleg gegeven over de werkwijze in het kader van administratief beroep. Een beslissing wordt in de raadkamer genomen en alvast gecommuniceerd aan de indiener van het administratief beroepschrift. Daarna wordt de beslissing op schrift gesteld, gemotiveerd en verzonden. Na verzending gaat de beroepstermijn lopen. Niet valt in te zien hoe de beslissing van verweerder door toepassing van deze werkwijze valselijk is opgemaakt. De bestreden beslissing komt niet om die reden voor vernietiging in aanmerking.

2.2.2. Dat verweerder geen proces-verbaal van de hoorzitting heeft overgelegd, leidt evenmin tot vernietiging van de bestreden beslissing. Voor verweerder bestaat geen wettelijke verplichting om de aantekeningen van de hoorzitting aan appellant te verstrekken (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 25 september 2013, ECLI:NL:RVS:2013:1225, overweging 3.1). Daarbij komt dat het standpunt van appellant is opgenomen in de beslissing van 28 januari 2019 en dat verweerder dat standpunt heeft betrokken bij zijn beoordeling.

ii. Inhoudelijke gronden

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. Dat appellant tijdens het schrijven van zijn scriptie onvoldoende is begeleid en dat hij onvoldoende inhoudelijke en concrete feedback van zijn begeleider heeft ontvangen, zoals hij betoogt, volgt niet uit het dossier. Zoals verweerder in dit kader gemotiveerd uiteen heeft gezet, zijn in de periode van 7 maart 2017 tot 31 augustus 2018 in totaal 83 contactmomenten geregistreerd tussen de scriptiebegeleider en appellant. Er heeft een intervisietraject plaatsgevonden van maart 2017 tot juli 2017 van 7 bijeenkomsten en er zijn 19 momenten van persoonlijke begeleiding geregistreerd. Verder heeft appellant zeer intensief e-mailcontact gehad met zijn begeleider. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat appellant onvoldoende is begeleid. Verder is niet gebleken dat de begeleiding van de scriptiebegeleider dusdanig gebrekkig is geweest, dat de beslissing van 28 januari 2019 voor vernietiging in aanmerking komt. Het niet-horen van de scriptiebegeleider van appellant door verweerder leidt gelet op het voorgaande evenmin tot vernietiging van de beslissing van 28 januari 2019. Overigens blijkt uit de gedingstukken niet dat appellant zich tijdens het begeleidingstraject bij de opleiding heeft beklaagd over de scriptiebegeleiding.

2.3.2. De beoordeling is verricht door een eerste en een tweede examinator. De beoordelingsformulieren zijn ondertekend door de eerste examinator. Het College twijfelt er niet aan dat de scriptie door twee

examinatoren is beoordeeld en dat de beoordelingsformulieren door de beide examinatoren zijn ingevuld. Verweerder heeft dit ter zitting van het College bevestigd. Dat de tweede examinator zijn handtekening niet onder de beoordelingsformulieren heeft geplaatst, leidt dan ook, anders dan appellant betoogt, niet tot vernietiging van de beslissing van 28 januari 2019 (vgl. de uitspraak van het College van 11 juni 2019 in zaaknr. CBHO 2019/032, www.cbho.nl).
Verder volgt het College evenmin het betoog van appellant dat de beslissing moet worden vernietigd, omdat niet in overeenstemming met de handleiding “In 10 stappen naar je diploma: Het afstudeertraject 2016-2017” (hierna: de Afstudeerhandleiding) is gehandeld. Verweerder heeft erkend dat in afwijking van deze Afstudeerhandleiding is gehandeld. Reden daarvoor is dat de opleiding in afbouw was en dat deze na 31 augustus 2018 niet meer is geaccrediteerd. Nakijken van het werk na die datum was nog wel mogelijk, aldus verweerder. Om die reden is bij het afstudeertraject van de studenten die de opleiding nog moesten afronden de Afstudeerhandleiding verlaten, ook ten gunste van appellant. Verweerder noemt in deze context als voorbeeld dat het Plan van Aanpak van appellant een maand na de deadline voor het indienen van de scriptie is ingediend. Het College heeft deze omstandigheden al eerder aangemerkt als omstandigheden die een afwijking van de Afstudeerhandleiding rechtvaardigen (vgl. de uitspraken van 9 juli 2019 in zaaknr. 2019/024 en van 11 juni 2019 in zaaknr. 2019/032, www.cbho.nl).
De datum van 20 juli 2018 was de voorlaatste datum om de scriptie te kunnen inleveren. Appellant heeft de scriptie op 19 juli 2018 ingeleverd. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een e-mailwisseling tussen appellant en de scriptiebegeleider. Daaruit volgt dat de scriptiebegeleider op 6 juli 2018 nog feedback op de scriptie van appellant heeft gegeven en dat de scriptie nog niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen. Verder zou de scriptiebegeleider op 18 juli 2018 op vakantie zou gaan. Verweerder heeft zich gelet hierop op het standpunt gesteld dat het, gezien de spoedeisendheid waarmee de beoordeling van de scriptie moest plaatsvinden, voor de scriptiebegeleider niet mogelijk was om als tweede examinator de scriptie van appellant te beoordelen. Het College onderschrijft dat standpunt. Het ligt in die omstandigheden ook voor de hand dat de tweede beoordeling van de aangepaste scriptie door dezelfde twee examinatoren zou plaatsvinden. Gelet op het feit dat de scriptiebegeleider op grond van artikel 120 van de Onderwijs- en examenregeling weliswaar als examinator kan worden aangewezen, maar niet als eerste examinator die verantwoordelijk is voor de definitieve beoordeling en gelet op de bijzondere omstandigheden die zich in het kader van de afbouw van de opleiding voordeden, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van 28 januari 2019 te vernietigen. Dat de scriptiebegeleider als extern adviseur zou moeten worden gezien, leidt evenmin tot dat oordeel.

2.3.3. Wat betreft de beoordeling van de scriptie, is van belang dat uit de beoordelingsformulieren van 25 juli 2018 en 21 september 2018 volgt dat de beoordeling, die is verricht door een eerste en een tweede examinator, bestaat uit de onderdelen A. Probleemstelling, B. Theoretisch kader, C. Onderzoek en D. Conclusies en Aanbevelingen. Per onderdeel gelden eisen die moeten voldoen aan kenbare criteria. Met plussen en minnen wordt beoordeeld of de gestelde eisen per onderdeel voldoen aan de daaraan gestelde criteria. Aan de hand van de plussen en de minnen wordt vervolgens bepaald of voor een onderdeel een voldoende of onvoldoende is gescoord. De examinatoren hebben deze beoordelingssystematiek ook gevolgd voor de door appellant ingeleverde scriptie. Dat daarbij niet bij elke eis een plus of een min is gegeven, maakt de beide beoordelingen op zichzelf nog niet onzorgvuldig. Daarnaast zijn de beide beoordelingsformulieren per onderdeel nog voorzien van een uitgebreide toelichting, waarin het resultaat van de beoordeling inzichtelijk is gemaakt en waarin de beoordeling nader is gemotiveerd. In zoverre heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling van de scriptie door de twee examinatoren niet onzorgvuldig heeft plaatsgevonden en dat de beoordeling van de scriptie ook deugdelijk is gemotiveerd.

2.3.4. Zoals het College eerder heeft geoordeeld (vgl. de uitspraak van 6 november 2017, in zaaknr. 2017/093, www.cbho.nl) is het uitvoeren van een second opinion bij een reeds beoordeelde scriptie niet verplicht. Dat neemt echter niet weg dat, indien een verzoek om een second opinion wordt ingewilligd, de uitvoering daarvan zorgvuldig dient plaats te vinden. Een derde examinator heeft de second opinion uitgevoerd aan de hand van het daarvoor bestemde beoordelingsformulier en overeenkomstig de voor de beoordeling geldende systematiek. Ook dit beoordelingsformulier is voorzien van een uitgebreide toelichting

op de beoordeling. Gelet hierop heeft verweerder heeft zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ook de second opinion met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Dat de second opinion is gegeven door één examinator en dat deze examinator geen advies aan de begeleider heeft gevraagd, doet, gelet op de uitgebreide motivering van de beoordeling, aan die zorgvuldigheid niet af.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/027**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	22 juli 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling stage Stagegids verkorte herstelstage vrijstelling
Artikelen	:	OER: artikel 3.11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling van het beroep*** *i. De beoordeling van de stage* 2.3. Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mail van de stage-instantie met een uiteenzetting van de redenen voor de beëindiging van de stage. Daaruit volgt dat de stage is beëindigd vanwege een klacht over de wijze waarop appellante een individuele bewoner met betrekking tot diens relatienetwerk heeft bejegend en vanwege onvoldoende transparantie in de communicatie en samenwerking met directe collega's als gevolg waarvan er rolonduidelijkheid is ontstaan. Volgens de e-mail van de stage-instelling is ook van belang de wijze waarop appellante op de klacht heeft gereageerd. Zij stelde zich, aldus de stage-instelling, zeer defensief, bijna agressief op toen zij werd uitgenodigd voor een gesprek over de ingediende klacht, terwijl de uitnodiging juist was bedoeld om het verhaal van appellante te horen. De stage-instelling heeft, zo blijkt uit de e-mail, nog feedback gegeven op dit gedrag, maar deze feedback zette niet aan tot zelfreflectie. Volgens de stage-instelling past dit gedrag niet bij een studente die bezig is met afstuderen en is het gedrag onprofessioneel. Verder is het de stage-instelling gebleken dat appellante haar e-mails ondertekent als regieverpleegkundige, terwijl ze niet in dienst is als regieverpleegkundige. Verweerder heeft in dit kader gemotiveerd dat uitvoerig contact is geweest met de stage-instelling en dat appellante in de gelegenheid is gesteld haar kant van het verhaal toe te lichten. Appellante heeft van die gelegenheid geen gebruik gemaakt. Naar het oordeel van het College is in zoverre zorgvuldig gehandeld. Hieruit volgt dat de stage tussentijds is beëindigd. 2.3.1. In de Stagegids is opgenomen hoe de beoordeling van de onderwijseenheid stage plaatsvindt. In tabel 4 "Kwalificaties stagebeoordeling" zijn verschillende omschrijvingen opgenomen variërend van "excellent" tot "niet voldaan". Achter elke kwalificatie zijn de criteria opgenomen op grond waarvan de desbetreffende kwalificatie wordt toegekend. Bij de kwalificatie "niet voldaan" zijn de criteria "De student was ongeoorloofd afwezig en/of was meer dan 10% van de stagedagen absent en/of de stage werd vroegtijdig beëindigd" opgenomen. Omdat de stage van appellante, zoals uit overweging 2.3 volgt, voortijdig is beëindigd, heeft verweerder de beslissing van 12 september 2018, waarbij de beoordeling "niet voldaan" is toegekend, terecht in stand gelaten. Dat appellante een goede tussentijdse beoordeling heeft ontvangen, leidt, gelet op de in de opgenomen criteria in de Stagegids, niet tot een ander oordeel. Daarover heeft verweerder overigens nog toegelicht dat tijdens de stage geen tussentijdse beoordeling heeft plaatsgevonden, maar een tussentijdse evaluatie.

Daarbij is als aandachtspunt voor appellante aan de orde geweest dat zij ook op papier moest gaan reflecteren als onderdeel van het leerproces, juist omdat ze geen stagewerkplan en geen zelfbeoordeling had ingeleverd. Het beroep van appellante op de uitspraak van het CBHO van 12 juli 2016 in zaak nr. 2016/055, kan haar niet baten. Die zaak zag niet op een beoordeling na een tussentijdse beëindiging van een stage.

ii. Het verzoek om vrijstelling of een verkorte stage

2.4. Wat betreft het verzoek om vrijstelling, heeft verweerder zich in navolging van de examencommissie op het standpunt gesteld dat appellante niet voldoet aan de in artikel 3.11 van de OER neergelegde voorwaarden. Appellante heeft dit niet betwist.

2.4.1. Voor zover appellante heeft verzocht om de stage te herkansen via een verkorte herstelstage, volgt uit de Stagegids dat de onderwijseenheid, afhankelijk van het leerjaar en de lengte van de stage, via een verkorte herstelstage of tijdens een daarop volgende reguliere stage wordt herkanst als aan drie voorwaarden is voldaan. Eén van die voorwaarden is dat de stage niet voortijdig is afgebroken. Verweerder heeft zich gelet op deze voorwaarden in de Stagegids dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het verzoek van appellante in overeenstemming met de daarvoor geldende regels is afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 12 september 2018 is aan de stage van appellante de beoordeling “niet voldaan” toegekend.

Bij beslissing van 3 oktober 2018 is een verzoek van appellante voor vrijstelling van het vak Stage 4.1 en 4.2 afgewezen.

Bij beslissing van 16 januari 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 juni 2019, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante volgt de opleiding Verpleegkunde aan de Hogeschool van Amsterdam. Zij volgt een individueel studieplan. In het kader van de opleiding heeft zij een stage gelopen bij de stage-instelling Amsta, waar appellante al eerder als zelfstandige werkzaam was. In het kader van het individueel studieplan was de stage, die normaal 30 weken duurt, beperkt tot een duur van 20 weken. Na 10 weken is de stage voortijdig door de stage-instelling beëindigd. Om die reden is aan de stage van appellante bij beslissing van 12 september 2018 de beoordeling “niet voldaan” toegekend. Vervolgens heeft appellante verzocht om vrijstelling van de stage. Dat verzoek is bij beslissing van 3 oktober 2018 afgewezen, omdat appellante volgens de examencommissie Faculteit Gezondheid (hierna: de examencommissie) niet aan de voorwaarden voor vrijstelling, die zijn neergelegd in artikel 3.11 van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) voldoet. Tegen deze beslissingen heeft appellante administratief beroep ingesteld.

2.1.1. Verweerder heeft dat beroep ongegrond verklaard. Volgens verweerder heeft de beoordeling overeenkomstig de stagegids plaatsgevonden en heeft de examencommissie terecht gesteld dat appellante niet aan de voorwaarden voor vrijstelling voldoet.

Het beroep

2.2. Appellante kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder. Volgens appellante heeft na afloop van het vierde blok een tussentijdse beoordeling plaatsgevonden en was deze beoordeling goed. Bovendien had zij alle stageopdrachten al behaald, al 12 weken stagegelopen en is zij nooit afwezig geweest tijdens haar stage. Appellante kreeg in augustus 2018 een uitnodiging van haar nieuwe manager voor een gesprek en tijdens dat gesprek is haar medegedeeld dat een klacht was ontvangen van een familielid van een bewoner. Deze klacht is niet op papier gesteld en het is onduidelijk wat de klacht inhoudt. Volgens appellante is haar stage ten onrechte als onvoldoende beoordeeld. Verder verzoekt zij om de gelopen praktijkuren in mindering te brengen op het totaal aantal uren dan wel vrijstelling te verlenen voor de gehele stage. Zij heeft ter ondersteuning van haar betogen ook een beroep gedaan op de uitspraak van het CBHO van 12 juli 2016 in zaak nr. 2016/055.

Beoordeling van het beroep

i. De beoordeling van de stage

2.3. Onder de gedingstukken bevindt zich een e-mail van de stage-instantie met een uiteenzetting van de redenen voor de beëindiging van de stage. Daaruit volgt dat de stage is beëindigd vanwege een klacht over de wijze waarop appellante een individuele bewoner met betrekking tot diens relatienetwerk heeft bejegend en vanwege onvoldoende transparantie in de communicatie en samenwerking met directe collega’s als gevolg waarvan er rolonduidelijkheid is ontstaan. Volgens de e-mail van de stage-instelling is ook van belang de wijze waarop appellante op de klacht heeft gereageerd. Zij stelde zich, aldus de stage-instelling, zeer defensief, bijna agressief op toen zij werd uitgenodigd voor een gesprek over de ingediende klacht, terwijl de uitnodiging juist was bedoeld om het verhaal van appellante te horen. De stage-instelling heeft, zo blijkt uit de e-mail, nog feedback gegeven op dit gedrag, maar deze feedback zette niet aan tot zelfreflectie. Volgens de stage-instelling past dit gedrag niet bij een studente die bezig is met afstuderen en is het gedrag onprofessioneel. Verder is het de stage-instelling gebleken dat appellante haar e-mails ondertekent als regieverpleegkundige, terwijl ze niet in dienst is als regieverpleegkundige. Verweerder heeft in dit kader gemotiveerd dat uitvoerig contact is geweest met de stage-instelling en dat appellante in de gelegenheid is gesteld haar kant van het verhaal toe te lichten. Appellante heeft van die gelegenheid geen gebruik gemaakt. Naar het oordeel van het College is in zoverre zorgvuldig gehandeld.

Hieruit volgt dat de stage tussentijds is beëindigd.

2.3.1. In de Stagegids is opgenomen hoe de beoordeling van de onderwijseenheid stage plaatsvindt. In tabel 4 “Kwalificaties stagebeoordeling” zijn verschillende omschrijvingen opgenomen variërend van “excellent” tot “niet voldaan”. Achter elke kwalificatie zijn de criteria opgenomen op grond waarvan de desbetreffende kwalificatie wordt toegekend. Bij de kwalificatie “niet voldaan” zijn de criteria “De student was ongeoorloofd afwezig en/of was meer dan 10% van de stagedagen absent en/of de stage werd vroegtijdig beëindigd” opgenomen. Omdat de stage van appellante, zoals uit overweging 2.3 volgt, voortijdig is beëindigd, heeft verweerder de beslissing van 12 september 2018, waarbij de beoordeling “niet voldaan” is toegekend, terecht in stand gelaten. Dat appellante een goede tussentijdse beoordeling heeft ontvangen, leidt, gelet op de in de opgenomen criteria in de Stagegids, niet tot een ander oordeel. Daarover heeft verweerder overigens nog toegelicht dat tijdens de stage geen tussentijdse beoordeling heeft plaatsgevonden, maar een tussentijdse evaluatie. Daarbij is als aandachtspunt voor appellante aan de orde geweest dat zij ook op papier moest gaan reflecteren als onderdeel van het leerproces, juist omdat ze geen stagewerkplan en geen zelfbeoordeling had ingeleverd. Het beroep van appellante op de uitspraak van het CBHO van 12 juli 2016 in zaak nr. 2016/055, kan haar niet baten. Die zaak zag niet op een beoordeling na een tussentijdse beëindiging van een stage.

ii. Het verzoek om vrijstelling of een verkorte stage

2.4. Wat betreft het verzoek om vrijstelling, heeft verweerder zich in navolging van de examencommissie op het standpunt gesteld dat appellante niet voldoet aan de in artikel 3.11 van de OER neergelegde voorwaarden. Appellante heeft dit niet betwist.

2.4.1. Voor zover appellante heeft verzocht om de stage te herkansen via een verkorte herstelstage, volgt uit de Stagegids dat de onderwijseenheid, afhankelijk van het leerjaar en de lengte van de stage, via een verkorte herstelstage of tijdens een daarop volgende reguliere stage wordt herkanst als aan drie voorwaarden is voldaan. Eén van die voorwaarden is dat de stage niet voortijdig is afgebroken. Verweerder heeft zich gelet op deze voorwaarden in de Stagegids dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het verzoek van appellante in overeenstemming met de daarvoor geldende regels is afgewezen.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/028**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	22 juli 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht afstudeerrapport curriculumwijziging herbeoordeling kennen en kunnen persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling door het College***

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
2.5. Met verweerder is het College van oordeel dat de eerste examinator en de supervisor het afstudeerrapport overeenkomstig de beschrijving van de handleiding van de afstudeeropdracht hebben beoordeeld.
Het College is voorts van oordeel dat het enkele feit dat appellant de feedback van zijn begeleiders heeft verwerkt, niet betekent dat het afstudeerrapport daarmee als voldoende moet worden beoordeeld. De wijze waarop de feedback door appellant is verwerkt is daarvoor immers van doorslaggevend belang. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat van een hbo student mag worden verwacht dat hij zelf invulling geeft aan hoe de feedback verwerkt dient te worden. De uiteindelijke beoordeling van het eindrapport, en de beoordeling van de wijze waarop de feedback daarin is verwerkt, is naar zijn aard inhoudelijk.
Over het betoog dat hij tot op heden acht jaar over zijn studie heeft gedaan, overweegt het College als volgt. Appellant volgt een voltijdstudie, hetgeen betekent dat hij in beginsel fulltime aan zijn studie zou moeten besteden om de opleiding binnen vier jaar te kunnen halen. Dat hij twee banen heeft om zijn studie te bekostigen, is het gevolg van de omstandigheden waarin appellant verkeert dan wel de keuzes die hij

heeft gemaakt. De lengte van zijn studieduur tot op heden kan echter geen reden zijn om hem een voldoende toe te kennen voor zijn afstudeeropdracht. Het cijfer daarvoor is afhankelijk van de inhoud van die opdracht.
Het gevolg van de lange studieduur is voorts dat appellant een groter risico loopt dat het curriculum wordt gewijzigd, hetgeen in dit geval is gebeurd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat een overgangsregeling is getroffen waaraan appellant ook had kunnen deelnemen. Daarmee is niet gebleken dat de beslissing in zoverre onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Over het betoog van appellant dat verweerder hem niet heeft ondersteund bij het vinden van een afstudeerstage, heeft verweerder terecht gewezen op het stappenplan in de afstudeerhandleiding voor het vinden van een stage. In die handleiding wordt ook gewezen op een stageportaal waar studenten vacatures kunnen vinden van bedrijven die een stageplaats aanbieden. Daarbij komt dat naar het oordeel van het College ook in dit opzicht van de student enige assertiviteit mag worden verwacht in het zoeken naar een geschikte afstudeerstage.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 oktober 2018 hebben de examinatoren de afstudeeropdracht (graduation assignment) van appellant met het cijfer 4,0 beoordeeld.

Appellant heeft daartegen administratief beroep bij verweerder ingesteld.

Bij beslissing van 20 december 2018, verzonden op 17 januari 2019, heeft verweerder het door appellant ingediende administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 mei 2019, waar appellant, bijgestaan door C.I. Thung als tolk, en verweerder, vertegenwoordigd door M. Schoonbeek en mr. R.E. Jansen, beiden secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant is student aan de bacheloropleiding International Business and Management Studies van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen en is bezig met zijn afstudeeropdracht.

Onweersproken is dat appellant in een eerdere fase van zijn studie op 1 februari 2018 het cijfer 1,0 heeft gekregen, omdat hij geen afstudeerrapport had ingeleverd. Ook na de herkansingsperiode heeft appellant destijds geen rapport ingeleverd, zodat zijn afstudeeropdracht definitief met het cijfer 1,0 is beoordeeld. Naar aanleiding van het minnelijke schikkingsgesprek hangende een eerder administratief beroep bleek dat sprake was van bijzondere persoonlijke omstandigheden. Dit heeft erin geresulteerd dat appellant een extra mogelijkheid heeft gekregen om zijn afstudeeropdracht te maken. Het onderhavige geschil heeft betrekking op deze extra mogelijkheid.
De examinatoren hebben bij deze afstudeeropdracht het proces van afstuderen met het cijfer 6,0 – en dus voldoende – beoordeeld, maar het afstudeerrapport met het cijfer 4,0 – en dus onvoldoende – beoordeeld. De examinatoren hebben vijf onderdelen van het afstudeerrapport met een score 1 beoordeeld, terwijl voor een voldoende beoordeling op geen enkel onderdeel een score 1 mag worden behaald. Omdat het afstudeerrapport met een onvoldoende is beoordeeld, was verdediging van het rapport niet aan de orde. De examinatoren hebben de verdediging van het rapport daardoor niet kunnen beoordelen en het cijfer 0,0 voor dit onderdeel toegekend. Het gewogen eindcijfer komt daarmee op een 4,0 uit. Daarmee is appellant niet geslaagd voor zijn afstudeeropdracht. Deze uitslag is bij beslissing van 2 oktober 2018 aan appellant medegedeeld.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder van 20 december 2018. Hij voert aan dat hij al acht jaar bezig is met zijn studie aan de Hogeschool en nu het negende studiejaar ingaat. Hij had twee banen en ging daarnaast naar zijn stageplaats ten behoeve van zijn afstuderen. Bij verweerder heeft hij vele argumenten naar voren gebracht waarom hij het oneens is met de beslissing van de examinatoren, maar deze argumenten zijn in de uitspraak van verweerder tegen hem gebruikt en als rechtvaardiging gebruikt voor de beslissing om zijn afstudeeropdracht niet goed te keuren. Hij verzoekt het College in feite een volledige herbeoordeling van de door hem bij verweerder naar voren gebrachte argumenten. Deze argumenten komen op het volgende neer. Hij heeft alle aanwijzingen en feedback van zijn begeleiders volgens de afstudeerhandleiding verwerkt en desondanks een onvoldoende toegekend gekregen. Hij heeft tot nu toe acht jaar over zijn vierjarige studie gedaan. Als de afstudeeropdracht nu niet wordt goedgekeurd, gaat hem dat nog een aanvullende twee tot drie jaar kosten om zijn laatste jaar af te ronden. Dat komt onder meer omdat hij moet werken om zijn studie te betalen. Daarnaast is het curriculum al twee keer gewijzigd in de tijd dat hij de opleiding volgt. De aankomende wijziging leidt er volgens hem toe dat hij nog drie jaar nodig zal hebben. In de brief die hij in februari 2019 heeft ontvangen, is vermeld dat hij in een nieuwe klas is gezet, hetgeen betekent dat zijn studiepunten voor het vierde jaar niet meer geldig zijn en hij het hele vierde studiejaar opnieuw moet doen, aldus appellant. De Hogeschool heeft hem voorts niet ondersteund bij het vinden van een stageplaats, waardoor hij hiervoor een extern bureau heeft moeten inschakelen.

2.3. In reactie op het betoog van appellant dat hij de feedback volgens de handleiding heeft verwerkt en het daarom niet eens is met de beoordeling van zijn afstudeerrapport, verwijst verweerder naar de overwegingen 5.2 en 5.3 van de uitspraak op het administratief beroep. Voorts bevestigt verweerder dat het curriculum van de opleiding is gewijzigd. Verweerder stelt zich echter op het standpunt dat appellant hierover tijdig is geïnformeerd en hij de mogelijkheid had om voor 15 oktober 2018 met een nieuwe afstudeeropdracht in het oude curriculum te beginnen. Dat appellant van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, is zijn eigen keuze geweest en komt om die reden voor zijn rekening en risico, aldus verweerder. Verder stelt verweerder zich op het standpunt dat de studievertraging van appellant ook het gevolg is van keuzes die hij heeft gemaakt. Hij heeft twee banen terwijl hij een voltijdopleiding volgt die hij bij normale studievoortgang met hetzelfde curriculum had kunnen voltooien.
Verweerder stelt zich verder nog op het standpunt dat er een stageportaal is waar studenten vacatures kunnen vinden van bedrijven die een stageplaats aanbieden en dat appellant daarvan gebruik had kunnen maken. Tot slot stelt verweerder zich op het standpunt dat de Hogeschool hem wel tegemoet is gekomen, nu de Hogeschool hem een derde, extra mogelijkheid heeft geboden om zijn afstudeeropdracht af te ronden.

Beoordeling door het College

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het college van beroep voor de examens terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Met verweerder is het College van oordeel dat de eerste examinator en de supervisor het afstudeerrapport overeenkomstig de beschrijving van de handleiding van de afstudeeropdracht hebben beoordeeld.
Het College is voorts van oordeel dat het enkele feit dat appellant de feedback van zijn begeleiders heeft verwerkt, niet betekent dat het afstudeerrapport daarmee als voldoende moet worden beoordeeld. De wijze waarop de feedback door appellant is verwerkt is daarvoor immers van doorslaggevend belang.
Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat van een hbo-student mag worden verwacht dat hij zelf invulling geeft aan hoe de feedback verwerkt dient te worden. De uiteindelijke beoordeling van het eindrapport, en de beoordeling van de wijze waarop de feedback daarin is verwerkt, is naar zijn aard inhoudelijk.
Over het betoog dat hij tot op heden acht jaar over zijn studie heeft gedaan, overweegt het College als volgt. Appellant volgt een voltijdstudie, hetgeen betekent dat hij in beginsel fulltime aan zijn studie zou moeten besteden om de opleiding binnen vier jaar te kunnen halen. Dat hij twee banen heeft om zijn studie te bekostigen, is het gevolg van de omstandigheden waarin appellant verkeert dan wel de keuzes die hij heeft gemaakt. De lengte van zijn studieduur tot op heden kan echter geen reden zijn om hem een voldoende toe te kennen voor zijn afstudeeropdracht. Het cijfer daarvoor is afhankelijk van de inhoud van die opdracht.
Het gevolg van de lange studieduur is voorts dat appellant een groter risico loopt dat het curriculum wordt gewijzigd, hetgeen in dit geval is gebeurd. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat een overgangsregeling is getroffen waaraan appellant ook had kunnen deelnemen. Daarmee is niet gebleken dat de beslissing in zoverre onzorgvuldig tot stand is gekomen.
Over het betoog van appellant dat verweerder hem niet heeft ondersteund bij het vinden van een afstudeerstage, heeft verweerder terecht gewezen op het stappenplan in de afstudeerhandleiding voor het vinden van een stage. In die handleiding wordt ook gewezen op een stageportaal waar studenten vacatures kunnen vinden van bedrijven die een stageplaats aanbieden. Daarbij komt dat naar het oordeel van het College ook in dit opzicht van de student enige assertiviteit mag worden verwacht in het zoeken naar een geschikte afstudeerstage.

Slotsom

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/031**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Lubberdink, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	14 augustus 2019
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	authentieke akte besluit bewijs dossierverklaring getuigschrift rechtsgevolg,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11 WHW: artikel 7:61, eerste lid, aanhef en onder e Awb: artikel 1:3, eerste lid Awb: artikel 6:22
Uitspraak	:	deels gegrond, deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Verzoek om aanvulling cijferlijst*** […] 2.4.2. Het oordeel van het CBE is juist. Gelet op de in rechtsoverweging 2.2 beschreven gang van zaken, kan het examen dat heeft geleid tot de uitreiking van het Mastergetuigschrift niet worden geacht de vakken te hebben omvat die appellante thans opgenomen wil zien op de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift. De afronding van deze vakken heeft bijgedragen aan het voldoen aan de voorwaarde voor toelating tot de masteropleiding. De beroepsgrond faalt. […] ***Verzoek om aanpassing dossierverklaring*** […] 2.5.2. Het College overweegt ambtshalve het volgende. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 november 2015 in zaak nr. CBHO 2015/086; www.cbho.nl) kan een dossierverklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW, niet als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt en derhalve ook niet als een beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. Deze verklaring behelst niet meer dan een feitelijke weergave van cijfers die bij eerdere beslissingen zijn vastgesteld en die via een computer wordt uitgeprint. De verstrekking van een dergelijke weergave is niet gericht op enig rechtsgevolg. Gelet hierop, heeft het CBE zich ten onrechte bevoegd geacht om te beslissen op een administratief beroep ingesteld tegen een zodanige beslissing van de examencommissie. Reeds hierom is het beroep in zoverre gegrond en dient de door het CBE genomen beslissing van 16 januari 2019 op dit punt te worden vernietigd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 oktober 2018 heeft de Commissie voor de examens van de faculteit Cultuur en Rechtswetenschappen (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om aanvulling van de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift en aanpassing van de dossierverklaring, afgewezen.

Bij beslissing van 16 januari 2019 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2019, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.11, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderwijs (hierna: de WHW) wordt, ten bewijze dat een tentamen met goed gevolg is afgelegd, door de desbetreffende examinator of examinatoren een daarop betrekking hebbend bewijs uitgereikt.
Ingevolge het tweede lid wordt ten bewijze dat het tentamen met goed gevolg is afgelegd, door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. Per opleiding wordt één getuigschrift uitgereikt.
Ingevolge het vijfde lid ontvangt degene die meer dan een tentamen met goed gevolg heeft afgelegd en aan wie geen getuigschrift als bedoeld in het tweede lid kan worden uitgereikt, desgevraagd een door de desbetreffende examencommissie af te geven verklaring waarin in elk geval de tentamens zijn vermeld die door hem met goed gevolg zijn afgelegd.
Ingevolge artikel 7:61, eerste lid, aanhef en onder e, is het college van beroep voor de examens bevoegd ten aanzien van beslissingen van de examencommissie.

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt onder besluit verstaan een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

2.2. Appellante is in het studiejaar 2007-2008 drempelloos overgestapt van de ongedeelde opleiding Rechtsgeleerdheid naar de opleiding in de Bachelor/Masterstructuur. Als eis voor een drempelloze instroming in de masteropleiding gold dat een student minimaal 42 modulen moest hebben afgerond, inclusief vrijstellingen. Omdat appellante in de ongedeelde opleiding 51 modulen had afgerond, zijn 9 modulen ingebracht in de masteropleiding Nederlands recht. Na afronding van de opleiding heeft appellante een Mastergetuigschrift ontvangen met een bijbehorende cijferlijst. Daarop zijn de modulen vermeld die in de masteropleiding waren ingebracht en dus onderdeel waren van het examen als bedoeld in artikel 7.11, tweede lid, aanhef en onder b, van de WHW. Voor de resterende afgeronde cursussen heeft appellante een dossierverklaring ontvangen.

2.3. Op 27 augustus 2018 heeft appellante de examencommissie verzocht om aanpassing van de dossierverklaring van 17 september 2015 en aanvulling van de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift. Met het verzoek wenst appellante te bewerkstelligen dat extra vakken op haar cijferlijst worden opgenomen. Voorts heeft appellante beoogd dat de titel van de dossierverklaring wordt gewijzigd, het niveau van de vakken wordt vermeld en dat wordt vermeld waarom de verklaring is afgegeven. Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie het verzoek in redelijkheid heeft kunnen afwijzen.

Verzoek om aanvulling cijferlijst

2.4. Met betrekking tot het verzoek om aanvulling van de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift, heeft het CBE overwogen dat uit de WHW volgt dat per opleiding één Mastergetuigschrift wordt uitgereikt en dat dit getuigschrift en het daarvan deel uitmakende supplement, het karakter heeft van een eenmalige authentieke akte. Het standpunt van de examencommissie dat het examen dat heeft geleid tot uitreiking van het getuigschrift niet de vakken omvatte die appellante nu opgenomen wil zien op de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift en daarom niet opgenomen kunnen worden, is niet kennelijk onredelijk. Appellante heeft verder ook niet gesteld dat een kennelijke onjuistheid in de cijferlijst staan of dat er anderszins een gebrek kleeft aan de cijferlijst, aldus het CBE.

2.4.1. Appellante betoogt dat sprake is van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het CBE gaat er volgens haar ten onrechte aan voorbij dat alle vakken die zij op haar cijferlijst opgenomen wil zien, en ook op haar dossierverklaring staan, hebben geleid tot uitreiking van het Mastergetuigschrift. Zij voert aan dat het CBE niet heeft onderkend dat zij drempelloos is overgestapt en haar master daarom is samengesteld uit alle vakken die zij heeft behaald in de ongedeelde opleiding.

2.4.2. Het oordeel van het CBE is juist. Gelet op de in rechtsoverweging 2.2 beschreven gang van zaken, kan het examen dat heeft geleid tot de uitreiking van het Mastergetuigschrift niet worden geacht de vakken te hebben omvat die appellante thans opgenomen wil zien op de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift. De afronding van deze vakken heeft bijgedragen aan het voldoen aan de voorwaarde voor toelating tot de masteropleiding. De beroepsgrond faalt.

Verzoek om aanpassing dossierverklaring

2.5. Het CBE heeft overwogen dat wijziging van een dossierverklaring, anders dan de examencommissie in eerste instantie heeft gesteld, mogelijk is. De beslissing van 3 oktober 2018 berust op dit punt dan ook op een ondeugdelijke grondslag en is onjuist gemotiveerd. Appellante is hierdoor echter niet benadeeld. De secretaris van de examencommissie heeft appellante in het kader van het minnelijke schikkingsoverleg voorstellen gedaan die niet onredelijk zijn. Daarom ziet het CBE aanleiding voor toepassing van artikel 6:22 van de Awb en het in stand laten van de beslissing van de examencommissie op dit punt.

2.5.1. Appellante stelt dat haar geen voorstel is gedaan waarbij geheel tegemoet is gekomen aan haar verzoek. Derhalve is ten onrechte overwogen dat geen sprake is van benadeling. Verder zijn de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, zoals het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel. Zo is appellante niet in het bezit gesteld van alle op de zaak betrekking hebbende stukken. Verder is eerst toegegeven dat het vak Europees recht een einddoctoraalvak is, terwijl daar later weer van is teruggekomen. Daarnaast doet het verslag van de hoorzitting bij het CBE geen recht aan hetgeen besproken is, aldus appellante.

2.5.2. Het College overweegt ambtshalve het volgende. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 november 2015 in zaak nr. CBHO 2015/086; www.cbho.nl) kan een dossierverklaring als bedoeld in artikel 7.11, vijfde lid, van de WHW, niet als een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt en derhalve ook niet als een beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW. Deze verklaring behelst niet meer dan een feitelijke weergave van cijfers die bij eerdere beslissingen zijn vastgesteld en die via een computer wordt uitgeprint. De verstrekking van een dergelijke weergave is niet gericht op enig rechtsgevolg. Gelet hierop, heeft het CBE zich ten onrechte bevoegd geacht om te beslissen op een administratief beroep ingesteld tegen een zodanige beslissing van de examencommissie. Reeds hierom is het beroep in zoverre gegrond en dient de door het CBE genomen beslissing van 16 januari 2019 op dit punt te worden vernietigd.

2.6. Het beroep is ongegrond voor zover het is gericht tegen de beslissing van het CBE inzake het verzoek om aanvulling van de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift. Het beroep is gegrond voor zover het is gericht tegen de beslissing van het CBE inzake het verzoek om aanpassing van de dossierverklaring. Derhalve dient de beslissing van 16 januari 2019 op dit punt te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e, van de WHW.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding nu niet is gebleken van kosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond voor zover het is gericht tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 16 januari 2019 inzake het verzoek om aanvulling van de cijferlijst behorende bij het Mastergetuigschrift;
II. verklaart het beroep gegrond voor zover het is gericht tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 16 januari 2019 inzake het verzoek om aanpassing van de dossierverklaring;
III. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 16 januari 2019 voor zover het betrekking heeft op het verzoek om aanpassing van de dossierverklaring;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/032**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	11 juni 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	afstudeerbegeleider beoordeling bijzondere omstandigheden kennen en kunnen second opinion
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, OER: hoofdstuk 10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hoofdstuk 10 van de toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) is opgenomen dat de beoordeling van een afstudeerproduct door minimaal twee examinatoren plaatsvindt. Een interne begeleider kan als examinator worden aangewezen door de examencommissie, maar niet als eerstverantwoordelijke examinator. In de Handleiding “In 10 stappen naar je diploma; Het afstudeertraject 2016-2017” (hierna: de afstudeerhandleiding) is vermeld dat een student pas zijn scriptie mag schrijven indien het Plan van Aanpak met een voldoende is beoordeeld. In dit geval was Vleut de afstudeerbegeleider van appellante en was hij tevens de tweede examinator. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellante moeite had met het opstellen van het Plan van Aanpak. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij met name problemen had met het vinden van een juiste probleemstelling. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat Vleut meerdere keren aan appellante heeft gecommuniceerd dat het Plan van Aanpak nog niet voldeed. Bij e-mail van 19 juli 2018 heeft hij het door appellante ingezonden Plan van Aanpak en de scriptie doorgestuurd aan de examencommissie en daarbij vermeld dat het Plan van Aanpak nog niet is goedgekeurd en dat er geen beoordeling is uitgevoerd. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de helft van de beoordelaars het Plan van Aanpak al voldoende vond en als zodanig zou hebben moeten beoordelen. Gelet op de bewoordingen in de e-mail van 19 juli 2018 mocht appellante er niet op vertrouwen dat het enkele feit dat Vleut het Plan van Aanpak had doorgestuurd betekende dat hij het Plan van Aanpak voldoende achtte. De handelwijze van de hogeschool om het appellante toe te staan om, ondanks een nog niet goedgekeurd Plan van Aanpak, haar scriptie in te leveren acht het College niet onjuist. Hiertoe is van belang dat, zoals ook door het CBE is toegelicht, in dit geval sprake was van een opleiding die per 1 september 2018 zou worden beëindigd. Indien het appellante niet was toegestaan haar scriptie gelijktijdig met het Plan van Aanpak in te leveren, zou zij hoe dan ook niet hebben kunnen afstuderen. Dat heeft de hogeschool willen voorkomen door iedere student de mogelijkheid te bieden beide onderdelen van de afstudeeropdracht gelijktijdig in te dienen. Over de puntentelling bij de second opinion overweegt het College dat in de afstudeerhandleiding de normering van de Afstudeeropdracht is opgenomen. Hierin is vermeld dat alle hoofdcriteria, de zogeheten

onderdelen, met een voldoende moeten zijn beoordeeld. Elk onderdeel bestaat uit een aantal criteria die worden beoordeeld. Die criteria worden beoordeeld met een ‘slecht’, ‘matig’, ‘redelijk’ of ‘goed’. Indien een criterium binnen een onderdeel met ‘slecht’ wordt beoordeeld of indien meer dan de helft van de criteria als ‘matig’ is beoordeeld, levert dat een onvoldoende op voor het desbetreffende onderdeel. Voorts in de afstudeerhandleiding vermeld dat het eindcijfer het rekenkundig gemiddelde van de hoofdcriteria betreft. Uit het beoordelingsformulier, behorende bij de beoordeling van 16 oktober 2018, blijkt dat appellante bij het onderdeel Theoretisch kader bij vier van de zes criteria de score ‘matig’ heeft ontvangen, hetgeen een onvoldoende oplevert. De examinator heeft hier het cijfer 5,0 ingevuld. Dat hij niet letterlijk het woord “onvoldoende” op het formulier heeft geschreven, doet hieraan niet af nu een 5,0 onmiskenbaar een onvoldoende is. Nu appellante voor het onderdeel Theoretisch Kader een onvoldoende heeft behaald, kon zij hoe dan ook geen voldoende meer halen. Er wordt dan ook niet toegekomen aan het vaststellen van het rekenkundig gemiddelde van de hoofdcriteria. Dat – zoals appellante met juistheid heeft aangevoerd - bij twee andere onderdelen een onjuist cijfer staat vermeld, kan appellante dan ook niet baten.
Wat betreft de stelling van appellante dat het beoordelingsformulier niet voorzien is van een handtekening van de examinatoren overweegt het College dat het CBE gemotiveerd heeft toegelicht dat dit niet altijd is gebeurd, omdat niet alle docenten in staat waren een digitale handtekening te zetten en dat het verkrijgen van een natte handtekening extra tijd kostte. Tijd die er, gelet op het beëindigen van de opleiding, niet was. Het College acht dit niet onaannemelijk en twijfelt er niet aan dat de beoordelingsformulieren daadwerkelijk door de examinatoren zijn ingevuld. Het College is voorts van oordeel dat het CBE in de door appellante aangevoerde omstandigheden geen aanleiding hoefde te zien om toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 16 oktober 2018 heeft de examencommissie Marketing appellante bericht dat haar afstudeeropdracht wederom met een onvoldoende is beoordeeld.

Bij beslissing van 17 december 2018 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 mei 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is E. Huisman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt met ingang van studiejaar 2009-2010 de deeltijdopleiding Small Business & Retail Management aan de Hogeschool Inholland in Den Haag. Deze opleiding is beëindigd met ingang van 1 september 2018. In het studiejaar 2017-2018 hoefde appellante alleen nog haar afstudeeropdracht af te ronden. Deze heeft zij op 17 juli 2018 ingeleverd. De afstudeeropdracht is met een onvoldoende beoordeeld. De herkansing is eveneens met een onvoldoende beoordeeld. Appellante heeft vervolgens een second opinion aangevraagd en deze is door de examencommissie gehonoreerd. Bij beslissing van 16 oktober 2018 heeft de examencommissie appellante bericht dat haar afstudeeropdracht wederom met een onvoldoende is beoordeeld.

2.2. Het CBE heeft vooropgesteld dat het de beslissing van de examencommissie slechts marginaal kan toetsen. Het heeft vervolgens overwogen dat de beoordeling of een student een toets heeft behaald slechts kan en mag worden bepaald aan de hand van de voorafgaand vastgestelde beoordelingsnormen en dat deze beoordeling in dit geval zorgvuldig heeft plaatsgevonden. Uit het beoordelingsformulier kan worden afgeleid welke onderbouwing ten grondslag is gelegd aan de onderdelen die als onvoldoende zijn bestempeld. Hierbij heeft het CBE opgemerkt dat beide keren twee examinatoren betrokken waren bij de beoordeling en dat door de examencommissie tegemoet gekomen is aan de bijzondere situatie van appellante, te weten de afbouw van de opleiding, door maatwerk te leveren door het inschakelen van externe examinatoren om een zogenaamde ‘second opinion’ uit te voeren. Volgens het CBE is niet gebleken van bijzondere omstandigheden die meebrengen dat de beoordeling van de examinatoren in twijfel kan worden getrokken. Het CBE heeft voorts overwogen dat het verwerken van feedback niet automatisch tot een voldoende beoordeling van de afstudeeropdracht leidt, omdat feedback slechts een hulpmiddel is om de afstudeeropdracht verder te verbeteren. Het is volgens het CBE aan de student om het geheel van de inhoud van zijn onderzoek te bewaken en te controleren of het herzien van een onderdeel in zijn onderzoek naar aanleiding van feedback tevens aanleiding geeft om de inhoud van zijn gehele onderzoek te herzien. Dat de beoordeling van de herkansing ook zag op andere, door de eerste beoordelaars niet benoemde, en daarom door appellante, niet verbeterde punten is gelet op het voorgaande geen aanleiding om te concluderen dat deze tweede beoordeling onjuist of onregelmatig tot stand is gekomen. Ten slotte heeft het CBE overwogen dat het beroep van appellante op artikel 7.12b, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) niet kan slagen.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat de beslissing van het CBE onzorgvuldig tot stand is gekomen, omdat uit die beslissing niet blijkt dat is ingegaan op een aantal van de door haar aangevoerde punten. Appellante wijst er op dat de afstudeeropdracht bestaat uit het opstellen van een Plan van Aanpak en het schrijven van de scriptie. Volgens appellante kan een scriptie niet eerder ter beoordeling worden ingediend dan nadat de afstudeerbegeleider tot het oordeel is gekomen dat het Plan van Aanpak afstudeerwaardig is en op alle onderdelen een voldoende zou moeten scoren. Daarbij is de afstudeerbegeleider op grond van de geldende regelgeving als tweede examinator aangewezen. Aangezien de beoordeling door twee examinatoren dient plaats te vinden, betekent dat concreet dat de helft van de beoordelaars het Plan van Aanpak al voldoende vond en als zodanig had moeten beoordelen. Het feit dat de afstudeerbegeleider, tevens tweede examinator, J.G. Vleut, het Plan van Aanpak heeft doorgestuurd naar de andere examinator bevestigt dat hij het Plan van Aanpak voldoende achtte. Verder wijst appellante erop dat de puntentelling bij de second opinion ondeugdelijk tot stand is gekomen. Volgens appellante is voor twee van de vier onderdelen een afwijkend cijfer vastgesteld.

Dit betekent dat ook onzeker is of de examinator bij het onderdeel Theoretisch Kader wel heeft beoogd om appellante een onvoldoende toe te kennen, temeer daar het cijfer 5,0 is vermeld en niet de beoordeling “onvoldoende”. Appellante wijst er verder op dat op de beoordelingsformulieren de handtekeningen van de examinatoren ontbreken. Appellante voert voorts aan dat het CBE in door haar aangevoerde omstandigheden aanleiding had moeten zien om toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW. In dit verband wijst zij erop dat de opleiding is beëindigd, dit voor haar de laatste kans is om af te studeren en dan het verschil tussen een voldoende en onvoldoende zeer miniem is.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. In hoofdstuk 10 van de toepasselijke Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) is opgenomen dat de beoordeling van een afstudeerproduct door minimaal twee examinatoren plaatsvindt. Een interne begeleider kan als examinator worden aangewezen door de examencommissie, maar niet als eerstverantwoordelijke examinator. In de Handleiding “In 10 stappen naar je diploma; Het afstudeertraject 2016-2017” (hierna: de afstudeerhandleiding) is vermeld dat een student pas zijn scriptie mag schrijven indien het Plan van Aanpak met een voldoende is beoordeeld. In dit geval was Vleut de afstudeerbegeleider van appellante en was hij tevens de tweede examinator. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat appellante moeite had met het opstellen van het Plan van Aanpak. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij met name problemen had met het vinden van een juiste probleemstelling. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat Vleut meerdere keren aan appellante heeft gecommuniceerd dat het Plan van Aanpak nog niet voldeed. Bij e-mail van 19 juli 2018 heeft hij het door appellante ingezonden Plan van Aanpak en de scriptie doorgestuurd aan de examencommissie en daarbij vermeld dat het Plan van Aanpak nog niet is goedgekeurd en dat er geen beoordeling is uitgevoerd.
Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat de helft van de beoordelaars het Plan van Aanpak al voldoende vond en als zodanig zou hebben moeten beoordelen. Gelet op de bewoordingen in de e-mail van 19 juli 2018 mocht appellante er niet op vertrouwen dat het enkele feit dat Vleut het Plan van Aanpak had doorgestuurd betekende dat hij het Plan van Aanpak voldoende achtte. De handelwijze van de hogeschool om het appellante toe te staan om, ondanks een nog niet goedgekeurd Plan van Aanpak, haar scriptie in te leveren acht het College niet onjuist. Hiertoe is van belang dat, zoals ook door het CBE is toegelicht, in dit geval sprake was van een opleiding die per 1 september 2018 zou worden beëindigd. Indien het appellante niet was toegestaan haar scriptie gelijktijdig met het Plan van Aanpak in te leveren, zou zij hoe dan ook niet hebben kunnen afstuderen. Dat heeft de hogeschool willen voorkomen door iedere student de mogelijkheid te bieden beide onderdelen van de afstudeeropdracht gelijktijdig in te dienen.
Over de puntentelling bij de second opinion overweegt het College dat in de afstudeerhandleiding de normering van de Afstudeeropdracht is opgenomen. Hierin is vermeld dat alle hoofdcriteria, de zogeheten onderdelen, met een voldoende moeten zijn beoordeeld. Elk onderdeel bestaat uit een aantal criteria die worden beoordeeld. Die criteria worden beoordeeld met een ‘slecht’, ‘matig’, ‘redelijk’ of ‘goed’. Indien een criterium binnen een onderdeel met ‘slecht’ wordt beoordeeld of indien meer dan de helft van de criteria als ‘matig’ is beoordeeld, levert dat een onvoldoende op voor het desbetreffende onderdeel. Voorts in de afstudeerhandleiding vermeld dat het eindcijfer het rekenkundig gemiddelde van de hoofdcriteria betreft. Uit het beoordelingsformulier, behorende bij de beoordeling van 16 oktober 2018, blijkt dat appellante bij het onderdeel Theoretisch kader bij vier van de zes criteria de score ‘matig’ heeft ontvangen, hetgeen een

onvoldoende oplevert. De examinator heeft hier het cijfer 5,0 ingevuld. Dat hij niet letterlijk het woord “onvoldoende” op het formulier heeft geschreven, doet hieraan niet af nu een 5,0 onmiskenbaar een onvoldoende is. Nu appellante voor het onderdeel Theoretisch Kader een onvoldoende heeft behaald, kon zij hoe dan ook geen voldoende meer halen. Er wordt dan ook niet toegekomen aan het vaststellen van het rekenkundig gemiddelde van de hoofdcriteria. Dat – zoals appellante met juistheid heeft aangevoerd - bij twee andere onderdelen een onjuist cijfer staat vermeld, kan appellante dan ook niet baten.
Wat betreft de stelling van appellante dat het beoordelingsformulier niet voorzien is van een handtekening van de examinatoren overweegt het College dat het CBE gemotiveerd heeft toegelicht dat dit niet altijd is gebeurd, omdat niet alle docenten in staat waren een digitale handtekening te zetten en dat het verkrijgen van een natte handtekening extra tijd kostte. Tijd die er, gelet op het beëindigen van de opleiding, niet was. Het College acht dit niet onaannemelijk en twijfelt er niet aan dat de beoordelingsformulieren daadwerkelijk door de examinatoren zijn ingevuld. Het College is voorts van oordeel dat het CBE in de door appellante aangevoerde omstandigheden geen aanleiding hoefde te zien om toepassing te geven aan artikel 7.12b, derde lid, van de WHW.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht heeft gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/035.1 (zie ook CBHO 2019/063.5)**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	5 april 2019
Partijen	:	appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	spoedeisend belang ontzegging toegang ordemaatregel voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid Huisregels: artikel 3, tweede lid Facultaire Gedragscode,: artikel 1 Facultaire Gedragscode: artikel 5
Uitspraak	:	voorziening toegekend
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. De voorzieningenrechter constateert dat verweerder met gebruik van de hem in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW gegeven bevoegdheid voorschriften heeft vastgesteld, te weten de Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht (art. 7.57h WHW) (hierna: de Huisregels). Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Huisregels kan de decaan namens verweerder een student de toegang tot gebouwen, terreinen of voorzieningen ontzeggen, indien de student ondanks een mondelinge of schriftelijke waarschuwing handelt of blijft handelen in strijd met de in artikel 1 neergelegde gedragsregels. Deze bepaling duidt erop dat een beslissing zoals genomen op 29 maart 2019 pas mogelijk is na een waarschuwing. Die is er niet. Dit betekent dat de Huisregels geen grondslag bieden voor de beslissing. De in de beslissing vermelde Gedragscode kan niet als een toereikende grondslag worden aangemerkt. Deze code is niet door verweerder, maar door het faculteitsbestuur is vastgesteld. De WHW noch de Huisregels bieden een basis voor een nadere regeling door het faculteitsbestuur. Zeker nu de Gedragscode voorziet in verdergaande maatregelen dan de Huisregels, is dit bezwaarlijk. De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn ter zitting gegeven toelichting dat het faculteitsbestuur een bevoegdheid tot regelgeving kan ontlenen aan de considerans boven de Huisregels. Ten eerste maakt de considerans geen deel uit van de voorschriften. Ten tweede biedt de tekst van de considerans – nog daargelaten dat de tekst onduidelijk is doordat deze incompleet is - met het onverlet laten van een mogelijkheid voor specifieke voorschriften, geen grondslag voor het geven van zulke voorschriften. Gelet op het voorgaande heeft het door verzoeker gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 29 maart 2019 een redelijke kans van slagen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 maart 2019 heeft de decaan van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid verzoeker namens verweerder voor de duur van vijf maanden de toegang ontzegd tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de universiteit.

Hiertegen heeft verzoeker bij verweerder bezwaar gemaakt. Voorts heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 april 2019, waar verzoeker, bijgestaan door mr. C.G.J.E. Lut, advocaat te Eindhoven, en verweerder, vertegenwoordigd door prof. mr. J.J.A. Hamers, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. De decaan heeft de beslissing van 29 maart 2019 krachtens artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) genomen, omdat verzoeker zich in strijd met de artikelen 1 en 5 van de facultaire Gedragscode heeft gedragen door racistische en antisemitische berichten in een op eerstejaarsstudenten van de European Law School gerichte WhatsApp-groep te plaatsen.

2.3. Verweerder voert aan dat geen spoedeisend belang bij het treffen van een voorlopige voorziening bestaat, zodat het verzoek moet worden afgewezen. Volgens verweerder heeft de beslissing van 29 maart 2019 geen onomkeerbare gevolgen voor verzoeker.

2.3.1. De beslissing van 29 maart 2019 heeft tot gevolg dat verzoeker gedurende vijf maanden niet zal kunnen deelnemen aan het onderwijs en geen toetsen zal kunnen afleggen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is hiermee het spoedeisend belang gegeven.

2.4. Verzoeker voert onder meer aan dat de beslissing van 29 maart 2019 onrechtmatig is, omdat de decaan hem ten onrechte niet een waarschuwing heeft gegeven alvorens hem de toegang te ontzeggen.

2.4.1. De voorzieningenrechter constateert dat verweerder met gebruik van de hem in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW gegeven bevoegdheid voorschriften heeft vastgesteld, te weten de Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht (art. 7.57h WHW) (hierna: de Huisregels). Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Huisregels kan de decaan namens verweerder een student de toegang tot gebouwen, terreinen of voorzieningen ontzeggen, indien de student ondanks een mondelinge of schriftelijke waarschuwing handelt of blijft handelen in strijd met de in artikel 1 neergelegde gedragsregels. Deze bepaling duidt erop dat een beslissing zoals genomen op 29 maart 2019 pas mogelijk is na een waarschuwing. Die is er niet. Dit betekent dat de Huisregels geen grondslag bieden voor de beslissing. De in de beslissing vermelde Gedragscode kan niet als een toereikende grondslag worden aangemerkt. Deze code is niet door verweerder, maar door het faculteitsbestuur is vastgesteld. De WHW noch de Huisregels bieden een basis voor een nadere regeling door het faculteitsbestuur. Zeker nu de Gedragscode voorziet in verdergaande maatregelen dan de Huisregels, is dit bezwaarlijk. De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn ter zitting gegeven toelichting dat het faculteitsbestuur een bevoegdheid tot regelgeving kan ontlenen aan de considerans boven de Huisregels. Ten eerste maakt de considerans geen deel uit van de voorschriften. Ten tweede biedt de tekst van de considerans – nog daargelaten dat de tekst onduidelijk is doordat deze incompleet is - met het onverlet laten van een mogelijkheid voor specifieke voorschriften, geen grondslag voor het geven van zulke voorschriften.

Gelet op het voorgaande heeft het door verzoeker gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 29 maart 2019 een redelijke kans van slagen.

2.5. Het verzoek moet worden toegewezen. De voorzieningenrechter zal de na te melden voorlopige voorziening treffen.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. schorst de beslissing van 29 maart 2019 totdat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht een beslissing op het daartegen gemaakte bezwaar heeft genomen;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht in de bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizend vierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/036**
Rechter(s)	:	mr. Drop
Datum uitspraak	:	9 juli 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsdatum beoordelingsformulier feedback
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	[…] 2.3.2. Gelet op deze uitleg ziet het College in het feit dat in het cijferregistratiesysteem 29 oktober 2018 als toetsdatum is vermeld geen reden om aan te nemen dat de beoordeling betrekking heeft gehad op het werk van een andere student. Het ingevoerde cijfer komt bovendien overeen met het aantal punten dat is toegekend op het beoordelingsformulier voor de opdracht van appellante. Het betoog faalt. 2.4. Appellante voert aan dat de docent waarschijnlijk niet de definitieve versie van de opdracht heeft beoordeeld, maar een eerder ingediend concept. 2.4.1. Naar het oordeel van het College is niet gebleken dat de docent een andere versie van de opdracht heeft beoordeeld dan de versie die appellante op 4 november 2018 in de daarvoor bestemde dropbox heeft geplaatst. Het College betrekt daarbij dat uit de stukken naar voren komt dat dit tijdens een gesprek tussen de examencommissie en appellante op 10 januari 2019 is besproken en dat toen is gebleken dat de docent de juiste versie heeft beoordeeld. Het betoog faalt. […] 2.5.1. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellante op 31 oktober 2018 per e-mail een concept aan de docent heeft voorgelegd met een verzoek om feedback. Zij heeft dit niet gedaan vanaf haar HvA-mailadres, maar vanaf haar mailadres op de school waar zij werkzaam is. Op 3 november 2018 heeft de docent in twee e-mails een reactie op het concept gegeven. Deze e-mails zijn gestuurd naar het mailadres dat appellante heeft gebruikt om het concept toe te sturen. Appellante heeft de definitieve versie van haar opdracht op 4 november 2018 ingediend door deze in de dropbox te plaatsen. 2.5.2. Naar het oordeel van het College heeft de docent niet onzorgvuldig gehandeld door de feedback te verzenden naar het mailadres dat appellante heeft gebruikt voor het toesturen van het concept. De docent mocht ervan uitgaan dat appellante de berichten op dit e-mailadres zou lezen. De docent heeft binnen enkele werkdagen en voor de uiterste datum voor het indienen van de opdracht gereageerd. De opdracht kon namelijk tot en met 9 november 2018 worden ingediend. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de docent niet tijdig heeft gereageerd op appellantes verzoek om feedback. Ter zitting heeft appellante verklaard dat zij de feedback van de docent niet heeft gelezen voor het indienen van de eindversie van haar opdracht en de feedback ook niet heeft afgewacht, omdat zij er vertrouwen in had dat zij een voldoende zou halen voor de opdracht. Dit

komt voor eigen risico van appellante.
Nu is gebleken dat appellante de feedback van de docent niet heeft afgewacht en dus ook niet heeft betrokken in de eindversie van haar opdracht, hoeft hetgeen zij heeft aangevoerd over de kwaliteit van de feedback niet te worden beoordeeld.
Het College is daarnaast van oordeel dat het niet in strijd is met de zorgvuldigheid dat de docent appellante niet persoonlijk heeft aangesproken over de gebreken in het ingediende concept. De docent mocht ervan uitgaan dat appellante kennis zou nemen van de feedback die zij per e-mail had verstuurd en indien nodig zelf contact met de docent zou opnemen voor een nadere toelichting.
Gelet op het voorgaande bestaat in zoverre geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie van 29 november 2018 ten onrechte in stand heeft gelaten.
[…]
2.6.2. Gelet op het onder 2.2 weergegeven toetsingskader kan het College in beroep niet beoordelen of de opdracht van appellante inhoudelijk juist is gewaardeerd. Dit betekent dat het College niet kan ingaan op de beroepsgronden over de geschiktheid van de gekozen onderwerpen voor het vak verzorging in de onderbouw van het vmbo en het al dan niet ontbreken van een PTO en andere onderdelen van het vakwerkplan. Daarbij is mede van belang dat volgens het beoordelingsformulier niet alleen wordt getoetst of bepaalde onderdelen in het vakwerkplan staan, maar ook of die onderdelen in het vakwerkplan uitvoerig genoeg zijn beschreven.
[…]
2.7.1. Het College ziet geen aanwijzingen dat bij de beoordeling van de opdracht die in november 2018 door appellante is ingediend gebruik is gemaakt van de beoordelingscriteria die sinds april 2019 van toepassing zijn voor de herziene versie van de opdracht. Het betoog slaagt niet..

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 29 november 2018 heeft de examencommissie van de opleiding Leraar VO 2e graad in Gezondheidszorg en Welzijn van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante medegedeeld dat de examinator de door appellante gemaakte tentamenopdracht voor het vak “Vakdidactiek 2” met het cijfer 2 heeft beoordeeld.

Bij beslissing van 25 februari 2019 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 mei 2019, waar appellante en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S.C. Veenhof, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen M.S. Kruis, examinator, en namens de examencommissie mr. dr. ing. M.D. de Rijk.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de bacheloropleiding Leraar VO 2e graad in Gezondheidszorg en Welzijn aan de Hogeschool van Amsterdam. De examinator heeft de tentamenopdracht die appellante heeft gemaakt voor het vak “Vakdidactiek 2”, namelijk het opstellen van een vakwerkplan, beoordeeld met het cijfer 2. Het CBE heeft deze beoordeling in administratief beroep in stand gelaten, omdat de examencommissie volgens haar voldoende heeft aangetoond dat aan de formele voorschriften is voldaan, de beoordelingsprocedure juist is gevolgd en de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen. Appellante is het hier niet mee eens en is van mening dat haar opdracht met een voldoende had moeten worden beoordeeld.

2.2 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3. Appellante heeft het vermoeden dat de gegeven beoordeling betrekking heeft op het werk van een andere student. Zij stelt dat in het cijferregistratiesysteem SIS als beoordelingsdatum 29 oktober 2018 is vermeld, terwijl zij de opdracht pas op 4 november 2018 heeft ingeleverd.

2.3.1. Het CBE heeft ter zitting toegelicht dat in het cijferregistratiesysteem SIS voor opdrachten zonder vaste tentamendatum om administratieve redenen voor alle studenten één datum als “test date” wordt ingevoerd. Deze datum kan afwijken van de datum waarop de opdracht door de examinator is beoordeeld of waarop het cijfer in het registratiesysteem is ingevoerd.

2.3.2. Gelet op deze uitleg ziet het College in het feit dat in het cijferregistratiesysteem 29 oktober 2018 als toetsdatum is vermeld geen reden om aan te nemen dat de beoordeling betrekking heeft gehad op het werk van een andere student. Het ingevoerde cijfer komt bovendien overeen met het aantal punten dat is toegekend op het beoordelingsformulier voor de opdracht van appellante.
Het betoog faalt.

2.4. Appellante voert aan dat de docent waarschijnlijk niet de definitieve versie van de opdracht heeft beoordeeld, maar een eerder ingediend concept.

2.4.1. Naar het oordeel van het College is niet gebleken dat de docent een andere versie van de opdracht heeft beoordeeld dan de versie die appellante op 4 november 2018 in de daarvoor bestemde dropbox heeft geplaatst. Het College betrekt daarbij dat uit de stukken naar voren komt dat dit tijdens een gesprek tussen

de examencommissie en appellante op 10 januari 2019 is besproken en dat toen is gebleken dat de docent de juiste versie heeft beoordeeld.
Het betoog faalt.

2.5. Appellante stelt de feedback van de docent over het door haar ingestuurde concept niet tijdig te hebben ontvangen. Volgens haar is dit te wijten aan problemen met het ontvangen van e-mail op haar HvA-mailadres. Daarnaast betoogt appellante dat de feedback die zij heeft ontvangen van onvoldoende kwaliteit was, onder meer omdat daaruit volgens haar niet duidelijk genoeg naar voren kwam dat het vakwerkplan volgens de docent voor de verkeerde doelgroep is geschreven en de onderwerpen niet geschikt zijn voor de onderbouw van het vmbo. Ook is volgens appellante in de feedback niet duidelijk gemaakt dat zij zo'n lage score zou krijgen. Verder stelt appellante dat zij in de desbetreffende periode colleges van een ander vak volgde bij dezelfde docent. Zij is van mening dat de docent haar persoonlijk had moeten aanspreken toen zij een zware onvoldoende dreigde te krijgen voor de opdracht voor "Vakdidactiek 2".

2.5.1. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat appellante op 31 oktober 2018 per e-mail een concept aan de docent heeft voorgelegd met een verzoek om feedback. Zij heeft dit niet gedaan vanaf haar HvA-mailadres, maar vanaf haar mailadres op de school waar zij werkzaam is. Op 3 november 2018 heeft de docent in twee e-mails een reactie op het concept gegeven. Deze e-mails zijn gestuurd naar het mailadres dat appellante heeft gebruikt om het concept toe te sturen. Appellante heeft de definitieve versie van haar opdracht op 4 november 2018 ingediend door deze in de dropbox te plaatsen.

2.5.2. Naar het oordeel van het College heeft de docent niet onzorgvuldig gehandeld door de feedback te verzenden naar het mailadres dat appellante heeft gebruikt voor het toesturen van het concept. De docent mocht ervan uitgaan dat appellante de berichten op dit e-mailadres zou lezen. De docent heeft binnen enkele werkdagen en voor de uiterste datum voor het indienen van de opdracht gereageerd. De opdracht kon namelijk tot en met 9 november 2018 worden ingediend. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de docent niet tijdig heeft gereageerd op appellantes verzoek om feedback. Ter zitting heeft appellante verklaard dat zij de feedback van de docent niet heeft gelezen voor het indienen van de eindversie van haar opdracht en de feedback ook niet heeft afgewacht, omdat zij er vertrouwen in had dat zij een voldoende zou halen voor de opdracht. Dit komt voor eigen risico van appellante.
Nu is gebleken dat appellante de feedback van de docent niet heeft afgewacht en dus ook niet heeft betrokken in de eindversie van haar opdracht, hoeft hetgeen zij heeft aangevoerd over de kwaliteit van de feedback niet te worden beoordeeld.
Het College is daarnaast van oordeel dat het niet in strijd is met de zorgvuldigheid dat de docent appellante niet persoonlijk heeft aangesproken over de gebreken in het ingediende concept. De docent mocht ervan uitgaan dat appellante kennis zou nemen van de feedback die zij per e-mail had verstuurd en indien nodig zelf contact met de docent zou opnemen voor een nadere toelichting.
Gelet op het voorgaande bestaat in zoverre geen grond voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie van 29 november 2018 ten onrechte in stand heeft gelaten.

2.6. De opdracht van appellante is aan de hand van een beoordelingsformulier op een aantal punten beoordeeld. Het vakwerkplan is met een onvoldoende beoordeeld, vooral omdat de onderwerpen die in het vakwerkplan zijn opgenomen volgens de docent niet geschikt zijn voor het vak verzorging in de onderbouw van het vmbo en omdat een aantal andere vereiste onderdelen, waaronder een programma van toetsing (PTO), ontbreekt.

2.6.1. Appellante voert aan dat haar opdracht onjuist is gewaardeerd. Zij bestrijdt dat het vakwerkplan voor de verkeerde doelgroep is geschreven en dat de onderwerpen niet geschikt zijn voor het vak verzorging in de onderbouw van het vmbo. Zelf onderwijst zij de onderwerpen uit het vakwerkplan in de onderbouw van de praktijkschool. Daarnaast bevat het vakwerkplan volgens appellante wel een PTO. Voor een aantal andere onderdelen is volgens haar ten onrechte geconstateerd dat ze in het vakwerkplan ontbreken. Appellante voert daarnaast aan dat de schriftelijke informatie over de opdracht onvoldoende duidelijk is geweest. In het bijzonder stelt zij dat het voor studenten die – zoals zijzelf – een versneld programma

volgen en daarom geen colleges hoeven te volgen niet goed mogelijk is om een voldoende voor de opdracht te halen. Daarnaast wijst appellante erop dat de opdracht voor het vak “Vakdidactiek 2” inmiddels is aangepast.

2.6.2. Gelet op het onder 2.2 weergegeven toetsingskader kan het College in beroep niet beoordelen of de opdracht van appellante inhoudelijk juist is gewaardeerd. Dit betekent dat het College niet kan ingaan op de beroepsgronden over de geschiktheid van de gekozen onderwerpen voor het vak verzorging in de onderbouw van het vmbo en het al dan niet ontbreken van een PTO en andere onderdelen van het vakwerkplan. Daarbij is mede van belang dat volgens het beoordelingsformulier niet alleen wordt getoetst of bepaalde onderdelen in het vakwerkplan staan, maar ook of die onderdelen in het vakwerkplan uitvoerig genoeg zijn beschreven.

2.6.3. Het CBE stelt zich op het standpunt dat de schriftelijke informatie over de opdracht duidelijk genoeg is. In het bijzonder is volgens het CBE duidelijk genoeg dat de opdracht gaat om het vak verzorging in de onderbouw van het vmbo en zijn de elementen omschreven waarmee invulling kan worden gegeven aan de opdracht.
Volgens het CBE houdt versnelling bij deze opleiding in dat voor studenten met veel werkervaring en een baan in het onderwijs een individueel studieprogramma wordt opgesteld. Daarbij kunnen bijvoorbeeld meer vakken per jaar worden gevolgd dan in het standaardprogramma en kan worden geadviseerd dat een student voor bepaalde vakken geen colleges hoeft te volgen. Er is geen sprake van vrijstelling van het volgen van colleges, alleen al omdat het volgen van colleges voor het vak “Vakdidactiek 2” hoe dan ook niet verplicht is. Het overslaan van colleges komt volgens het CBE voor eigen risico van de student, omdat de student daardoor extra informatie en toelichting kan missen. Het CBE stelt zich op het standpunt dat een voldoende voor het vak “Vakdidactiek 2” kan worden gehaald als de colleges niet worden gevolgd.

2.6.4. Het enkele feit dat de opdracht voor “Vakdidactiek 2” inmiddels op een aantal punten is herzien, kan niet tot de conclusie leiden dat de opdracht zoals die in het najaar van 2018 is gegeven onvoldoende duidelijk was. Voor het overige heeft appellante niet geconcretiseerd op welke punten de opdracht volgens haar te onduidelijk was. Gelet hierop kan het betoog dat de schriftelijke opdracht niet duidelijk genoeg was niet slagen.
Over het versnelde programma overweegt het College nog het volgende. Uit de stukken, waaronder de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling, en de toelichting die het CBE heeft gegeven, leidt het College af dat het versnelde programma geen formele status heeft en niet specifiek een vrijstelling van het volgen van colleges inhoudt. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het overslaan van colleges voor eigen risico van de student is, omdat de studenten daardoor extra informatie en toelichting kunnen missen. Het lag op de weg van appellante om de docent om nadere uitleg te vragen als zij de schriftelijke opdracht niet duidelijk genoeg vond.
Het College ziet ook in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie van 29 november 2018 niet in stand had mogen laten.

2.7. Appellante stelt dat de eindopdracht voor het vak “Vakdidactiek 2” inmiddels is aangepast. Zij vermoedt dat haar opdracht ten onrechte is beoordeeld aan de hand van de criteria die voor deze nieuwe eindopdracht gelden.

2.7.1. Het College ziet geen aanwijzingen dat bij de beoordeling van de opdracht die in november 2018 door appellante is ingediend gebruik is gemaakt van de beoordelingscriteria die sinds april 2019 van toepassing zijn voor de herziene versie van de opdracht. Het betoog slaagt niet.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/038**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Daalder en Vermeulen
Datum uitspraak	:	28 juni 2019
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA compensatieregeling deeltijd persoonlijke omstandigheden Probleem Gestuurd Leren studieadvies voltijd vrijdagmiddagonderwijs
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 34 OER: artikel 53 OER: artikel 54
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	***De toepasselijke studievoortgangsnorm*** 2.3.2. Het College stelt vast dat uit artikel 54, eerste lid, van de OER is af te leiden dat de studievoortgangsnorm van 60 punten van toepassing is indien sprake is van een inschrijving voor de voltijdse opleiding. Het staat vast dat appellante vanaf de aanvang van haar bacheloropleiding in Studielink ingeschreven heeft gestaan als voltijdstudente. Niet gesteld of gebleken is dat de status van de inschrijving in studielink nadien is veranderd. Hieruit volgt dat voor appellante, gelet op artikel 54, eerste lid, van de OER, de studievoortgangsnorm - voor voltijdstudenten - van 60 punten gold. Aan de omstandigheid dat appellante, zoals zij heeft aangevoerd, gedurende het studiejaar 2017-2018 deel diende te nemen aan het vrijdagmiddagonderwijs, kon appellante naar het oordeel van het College niet de gerechtvaardigde verwachting ontlenen dat op haar - in afwijking van artikel 34, eerste lid, van de OER - de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten zou (moeten) worden toegepast. Hierbij is van belang dat, zoals ter zitting door verweerder is toegelicht, het vrijdagmiddagonderwijs niet uitsluitend door deeltijdstudenten wordt gevolgd, maar ook door voltijdstudenten. Verder is van belang dat appellante al bij het besluit van 27 november 2017 uitdrukkelijk te kennen is gegeven dat voor haar als studievoortgangsnorm 60 studiepunten gold. Niet is gebleken dat de onderwijsinstelling daar op enig moment op terug is gekomen. Gelet hierop kan appellante ook aan de gestelde omstandigheid dat zij tijdens het studiejaar niet is ingelicht over de reden van haar plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs niet de gerechtvaardigde verwachting ontlenen dat de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten van toepassing zou zijn. Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het CBE terecht, in navolging van de decaan, de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten, die voor voltijdstudenten geld, heeft toegepast op appellante. Het betoog faalt.

Persoonlijke omstandigheden, haalbaarheid
2.4. Het College stelt vast dat appellante in haar (aanvullend) beroepschrift heeft gesteld dat het CBE onvoldoende betekenis heeft toegekend aan haar persoonlijke omstandigheden in het collegejaar 2017-2018. Ter zitting heeft zij echter aangegeven dat het er om gaat dat een "verkeerd systeem" is toegepast en de persoonlijke omstandigheden geen argument meer vormen, en het betoog over haar persoonlijke omstandigheden niet langer handhaaft.
De stelling van appellante dat "een verkeerd systeem" is toegepast, begrijpt het College zo dat dit ziet op de plaatsing van appellante in het vrijdagmiddagonderwijs. Het College merkt op dat die plaatsing hiervoor al aan de orde is gekomen in relatie tot de vraag naar de toepasselijke studievoortgangsnorm. In dat kader faalt het betoog van appellante, zoals blijkt uit overweging 2.3.2. Verder merkt het College op dat appellante niet heeft geconcretiseerd dat vanwege de plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs tentamens niet meer haalbaar zouden zijn geweest. Voor het overige kunnen eventuele bezwaren tegen de plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs, in deze procedure, over de BNSA, niet inhoudelijk aan de orde komen.
De betogen falen.

Zorgvuldige besluitvorming?
2.5.1. Het College stelt vast dat appellante in algemene zin heeft aangevoerd dat er geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden. Appellante heeft dit betoog echter niet geconcretiseerd en onderbouwd. Daarom kan dit betoog niet slagen. Voor zover appellante heeft beoogd te verwijzen naar het in haar ogen ten onrechte toepassen van de studievoortgangsnorm voor voltijdstudenten, wijst het College op hetgeen hiervoor onder 2.3.2. is overwogen. Hieruit volgt dat het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 9 augustus 2018 heeft de decaan van de Erasmus School of Law (hierna: ESL) aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 21 januari 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juni 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Claassen, advocaat te Schiedam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de opleiding is mr. J.C. de Wit verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is bepaald dat het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse bacheloropleiding advies uitbrengt over de voortzetting van zijn studie. In het tweede lid van deze bepaling is bepaald dat het instellingsbestuur het advies aan de student kan uitbrengen zolang deze het propedeutische examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. In het derde lid is vermeld dat aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing kan worden verbonden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

In de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2017 van de Erasmus Universiteit (hierna: de OER) is in artikel 53, eerste lid, vermeld dat aan het studieadvies van de opleiding door de decaan een afwijzing kan worden verbonden. Hierbij is vermeld dat de afwijzing slechts wordt gegeven indien de examinandus met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt wordt geacht voor zijn opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de normen, zoals bedoeld in artikel 54 van deze regeling.
Uit artikel 54, eerste lid, van de OER komt naar voren dat aan het einde van het eerste jaar van inschrijving de examinandus met een inschrijving voor de voltijdse opleiding 60 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding moet hebben behaald. Voor de deeltijdse opleiding geldt dat een examinandus ten minste 37,5 studiepunten van het eerste jaar van de bacheloropleiding moet hebben behaald.

2.2. Appellante is in het collegejaar 2016-2017 begonnen met de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid bij de ESL. Aan het einde van haar eerste studiejaar heeft zij in totaal 15 studiepunten gehaald. Zij voldeed hiermee niet aan de voor haar geldende studievoortgangsnorm van 60 studiepunten. Daarom heeft zij een BNSA gekregen. Bij besluit van 27 november 2017 heeft de decaan van de ESL besloten om dat eerdere aan appellante gegeven BNSA niet toe te passen. In dat besluit is ook vermeld dat appellante uiterlijk op 31 augustus 2018 het eerste jaar (60 studiepunten) van haar opleiding volledig diende te hebben behaald. Vast staat dat appellante ten tijde van de beslissing van 9 augustus 2018 in totaal 30 studiepunten heeft gehaald. Derhalve voldeed zij niet aan de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten. De decaan heeft daarom bij de beslissing van 9 augustus 2018 aan appellante een BNSA gegeven.
Het CBE heeft die beslissing in administratief beroep in stand gelaten. Volgens het CBE gold voor appellante de studievoortgangsnorm voor voltijdstudenten en niet, zoals appellante in administratief beroep had gesteld, de lagere norm voor deeltijdstudenten. Verder kon volgens het CBE het niet behalen van de studievoortgangsnorm niet worden verklaard door persoonlijke omstandigheden aan de zijde van appellante.

De toepasselijke studievoortgangsnorm

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE tot handhaving van de BNSA. Volgens appellante heeft het CBE, in navolging van de decaan, ten onrechte de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten - voor voltijdstudenten - toegepast. Appellante voert daartoe aan dat haar opleiding vanaf het eerste blok in het studiejaar 2017-2018 is omgezet van voltijd naar deeltijd. Zij diende namelijk het zogenoemde vrijdagmiddagonderwijs te volgen. Dit betekent volgens appellante dat voor haar de studievoortgangsnorm van 37,5 studiepunten - voor deeltijdstudenten - had moeten worden toegepast. Appellant wijst hierbij erop dat zij met de door haar behaalde 30 studiepunten en daarbij opgeteld de studiepunten voor vakken die in het kader van een compensatieregeling mogen worden meegeteld, zou

hebben voldaan aan de norm van 37,5 studiepunten. Verder heeft appellante ter zitting naar voren gebracht dat haar tijdens haar studiejaar niet is gezegd waarom zij in het vrijdagmiddagonderwijs is geplaatst.

2.3.1. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat, gelet op artikel 54, eerste lid, van de OER, op appellante de studievoortgangsnorm voor voltijdstudenten van toepassing is. Dat wordt volgens het CBE niet anders door de omstandigheid dat appellante het vrijdagmiddagonderwijs heeft gevolgd. Ter zitting heeft het CBE in dat kader toegelicht dat het vrijdagmiddagonderwijs niet uitsluitend door deeltijdstudenten wordt gevolgd, maar ook door voltijdstudenten, zoals bijvoorbeeld studenten die meerdere studies volgen of topsporters. Het CBE heeft verder toegelicht dat aan studenten in hun eerste jaar van inschrijving voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid als onderwijsvorm Probleem Gestuurd Leren (hierna: PGL) wordt gegeven. Studenten die, zoals appellante, in dat eerste jaar van inschrijving niet alle studiepunten hebben behaald, voor zover aan hen geen BNSA is gegeven, komen in hun tweede jaar in het vrijdagmiddagonderwijs terecht. Het CBE stelt dat voor deze categorie van studenten weliswaar de onderwijsvorm verandert - van PGL naar het vrijdagmiddagonderwijs - maar dat hun status als voltijdstudent daarmee niet wijzigt.

2.3.2. Het College stelt vast dat uit artikel 54, eerste lid, van de OER is af te leiden dat de studievoortgangsnorm van 60 punten van toepassing is indien sprake is van een inschrijving voor de voltijdse opleiding.
Het staat vast dat appellante vanaf de aanvang van haar bacheloropleiding in Studielink ingeschreven heeft gestaan als voltijdstudente. Niet gesteld of gebleken is dat de status van de inschrijving in studielink nadien is veranderd. Hieruit volgt dat voor appellante, gelet op artikel 54, eerste lid, van de OER, de studievoortgangsnorm - voor voltijdstudenten - van 60 punten gold.
Aan de omstandigheid dat appellante, zoals zij heeft aangevoerd, gedurende het studiejaar 2017-2018 deel diende te nemen aan het vrijdagmiddagonderwijs, kon appellante naar het oordeel van het College niet de gerechtvaardigde verwachting ontlenen dat op haar - in afwijking van artikel 34, eerste lid, van de OER - de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten zou (moeten) worden toegepast. Hierbij is van belang dat, zoals ter zitting door verweerder is toegelicht, het vrijdagmiddagonderwijs niet uitsluitend door deeltijdstudenten wordt gevolgd, maar ook door voltijdstudenten. Verder is van belang dat appellante al bij het besluit van 27 november 2017 uitdrukkelijk te kennen is gegeven dat voor haar als studievoortgangsnorm 60 studiepunten gold. Niet is gebleken dat de onderwijsinstelling daar op enig moment op terug is gekomen. Gelet hierop kan appellante ook aan de gestelde omstandigheid dat zij tijdens het studiejaar niet is ingelicht over de reden van haar plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs niet de gerechtvaardigde verwachting ontlenen dat de studievoortgangsnorm voor deeltijdstudenten van toepassing zou zijn.
Gelet op het vorenstaande is het College van oordeel dat het CBE terecht, in navolging van de decaan, de studievoortgangsnorm van 60 studiepunten, die voor voltijdstudenten geld, heeft toegepast op appellante. Het betoog faalt.

Persoonlijke omstandigheden, haalbaarheid

2.4. Het College stelt vast dat appellante in haar (aanvullend) beroepschrift heeft gesteld dat het CBE onvoldoende betekenis heeft toegekend aan haar persoonlijke omstandigheden in het collegejaar 2017-2018. Ter zitting heeft zij echter aangegeven dat het er om gaat dat een "verkeerd systeem" is toegepast en de persoonlijke omstandigheden geen argument meer vormen, en het betoog over haar persoonlijke omstandigheden niet langer handhaaft.
De stelling van appellante dat "een verkeerd systeem" is toegepast, begrijpt het College zo dat dit ziet op de plaatsing van appellante in het vrijdagmiddagonderwijs. Het College merkt op dat die plaatsing hiervoor al aan de orde is gekomen in relatie tot de vraag naar de toepasselijke studievoortgangsnorm. In dat kader faalt het betoog van appellante, zoals blijkt uit overweging 2.3.2. Verder merkt het College op dat appellante niet heeft geconcretiseerd dat vanwege de plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs tentamens niet meer haalbaar zouden zijn geweest. Voor het overige kunnen eventuele bezwaren tegen de plaatsing in het vrijdagmiddagonderwijs, in deze procedure, over de BNSA, niet inhoudelijk aan de orde komen.

De betogen falen.

Zorgvuldige besluitvorming?

2.5. Tenslotte betoogt appellante dat er in haar geval geen zorgvuldig onderzoek is verricht wat het CBE niet heeft onderkend.

2.5.1. Het College stelt vast dat appellante in algemene zin heeft aangevoerd dat er geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden. Appellante heeft dit betoog echter niet geconcretiseerd en onderbouwd. Daarom kan dit betoog niet slagen. Voor zover appellante heeft beoogd te verwijzen naar het in haar ogen ten onrechte toepassen van de studievoortgangsnorm voor voltijdstudenten, wijst het College op hetgeen hiervoor onder 2.3.2. is overwogen. Hieruit volgt dat het betoog faalt.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/041**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	4 juli 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	examinatoren stage stage-examinator
Artikelen	:	
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt. Appellante beoogt met haar beroep te bereiken dat haar een stage-examinator wordt toegewezen, zodat zij de laatste fase van haar opleiding kan afronden. Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College overtuigend toegelicht dat appellante pas een stage-examinator kan worden toegewezen als de door haar gewenste vierdejaars stage is goedgekeurd. Over de weigering van die goedkeuring loopt thans een procedure bij verweerder. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellante hetgeen zij beoogt met haar beroep niet kan bereiken. Appellante heeft daarom geen belang bij een beoordeling van haar beroep. Het beroep zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 17 december 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante namens de examencommissie medegedeeld dat de examinatoren voor de opleiding Ergotherapie voor het studiejaar 2018-2019 op 9 oktober 2018 zijn vastgesteld en dat toewijzing van een beoordelaar voor een toets of vak onder verantwoordelijkheid van de opleiding valt.

Bij beslissing van 4 maart 2019 is het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juni 2019, waar appellante, bijgestaan door W.D.M. Beelen en mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie zijn drs. H. Melsert en drs. N. van Hal, voorzitter onderscheidenlijk lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2014 begonnen met de bacheloropleiding Ergotherapie. Op 28 oktober 2018 heeft appellante de examencommissie verzocht haar examinatoren toe te kennen voor de vierdejaars cursussen ERGHCC01P4, ERGHOC01P4, ERGHBC01P4, ERGAOV02P4, ERGAON01P4 en ERGAPT01P4. Bij de brief van 17 december 2018 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante namens de examencommissie medegedeeld dat de examinatoren voor de opleiding Ergotherapie voor het studiejaar 2018-2019 op 9 oktober 2018 zijn vastgesteld en dat toewijzing van een beoordelaar voor een toets of vak onder verantwoordelijkheid van de opleiding valt. Bij beslissing van 4 maart 2019 heeft de voorzitter van verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep namens verweerder niet-ontvankelijk verklaard, omdat de brief van 17 december 2018 geen besluit is en daartegen geen administratief beroep kan worden ingesteld.

2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt.
Appellante beoogt met haar beroep te bereiken dat haar een stage-examinator wordt toegewezen, zodat zij de laatste fase van haar opleiding kan afronden.
Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting van het College overtuigend toegelicht dat appellante pas een stage-examinator kan worden toegewezen als de door haar gewenste vierdejaars stage is goedgekeurd. Over de weigering van die goedkeuring loopt thans een procedure bij verweerder.
Gelet hierop is het College van oordeel dat appellante hetgeen zij beoogt met haar beroep niet kan bereiken. Appellante heeft daarom geen belang bij een beoordeling van haar beroep. Het beroep zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard.

2.3. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/043**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Lubberdink, de Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	29 juli 2019
Partijen	:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede ;lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. De gronden van appellante zijn uitsluitend gericht op (vak)inhoudelijke aspecten. Aan een beoordeling van deze aspecten komt het College, zoals reeds overwogen, niet toe. Appellante heeft in haar beroep niet gesteld dat sprake is geweest van een schending van voorschriften van procedurele aard als hiervoor bedoeld. Het is het College ook niet gebleken dat sprake is geweest van een dergelijke schending. Het CBE heeft ter zitting van het College uiteengezet op welke wijze toetsvragen worden opgesteld, toetsen worden samengesteld en de validiteit van antwoorden wordt gewaarborgd. In het dossier bevindt zich een uitgebreide uitleg van de vakdocent over de (on)juistheid van de antwoorden van appellante. Het College ziet gelet hierop geen enkele grond voor twijfel aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling van het tentamen, noch aan de zorgvuldigheid van de beoordeling van het werk van appellante. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 september 2018 heeft de voorzitter van de Commissie voor de examens van de Faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: de voorzitter) appellante meegedeeld dat zij voor het tentamen van de cursus Burgerlijk procesrecht het cijfer 5 heeft behaald..

Bij beslissing van 13 maart 2019 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft per e-mail een nadere reactie ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2019, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van het CBE, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.
Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2. De voorzitter heeft appellante namens de examinator meegedeeld dat zij op 30 augustus 2018 niet in voldoende mate heeft voldaan aan de eisen die worden gesteld aan het tentamen van de cursus Burgerlijk procesrecht en dat het door appellante behaalde resultaat voor dit tentamen het cijfer 5 is.

2.3. Het CBE heeft geoordeeld dat de meerkeuzevragen in redelijkheid konden worden gesteld en dat in redelijkheid kon worden gekomen tot beoordeling van de door appellante gegeven antwoorden op die vragen en ook overigens niet is gehandeld in strijd met een regel van geschreven of ongeschreven recht. Verder is de examinator in redelijkheid tot de toegekende puntenwaardering gekomen, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met het oordeel van het CBE. Zij is, kort gezegd, van mening dat het CBE niet heeft onderkend dat een aantal vraagstellingen onduidelijk is en haar antwoorden onjuist zijn gewogen waardoor ten onrechte tot het cijfer 5 is gekomen.

2.4.1. Voor zover het CBE in zijn verweerschrift heeft gesteld dat het beroep van appellante niet-ontvankelijk is, volgt het College dit niet. Uit vaste jurisprudentie van het College (zie onder meer de uitspraak van 7 april 2015 in zaak nr. 2015/007; www.cbho.nl) is het beroep tegen de uitslag van een tentamen ontvankelijk.

2.4.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om de beslissing van het CBE onjuist te achten. De gronden van appellante zijn uitsluitend gericht op (vak)inhoudelijke aspecten. Aan een beoordeling van deze aspecten komt het College, zoals reeds overwogen, niet toe. Appellante heeft in haar beroep niet gesteld dat sprake is geweest van een schending van voorschriften van procedurele aard als hiervoor bedoeld. Het is het College ook niet gebleken dat sprake is geweest van een dergelijke schending. Het CBE heeft ter zitting van het College uiteengezet op welke wijze toetsvragen worden opgesteld, toetsen worden samengesteld en de validiteit van antwoorden wordt gewaarborgd. In het dossier bevindt zich een uitgebreide uitleg van de vakdocent over de (on)juistheid van de antwoorden van appellante. Het College ziet gelet hierop geen enkele grond voor twijfel aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling van het tentamen, noch aan de zorgvuldigheid van de beoordeling van het werk van appellante.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/046**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	10 september 2019
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling eindopdracht Rubric schadevergoeding second opinion
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellant heeft in zijn beroepschrift, zoals hij ook ter zitting van het College van 31 juli 2019 heeft bevestigd, geen gronden aangevoerd over de door hem gevorderde schadevergoeding. Hij heeft alleen gronden naar voren gebracht over de beslissing om het cijfer 5 toe te kennen aan de eindopdracht. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 13 maart 2019 in zoverre in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. 2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. 2.3.2. De examinator heeft de beoordeling verricht aan de hand van de “Rubric eindopdracht RIC 2018 Juridisch Onderzoeksplan”. In die Rubric zijn de beoordelingsaspecten opgenomen waarop de eindopdracht van appellant is beoordeeld met daarbij een puntenscore. De examinator heeft deze Rubric voor elk te beoordelen aspect ingevuld, zodat inzichtelijk is hoe de eindopdracht op elk van die aspecten heeft gescoord. Verder heeft de examinator in het traject van de minnelijke schikking een uitgebreide toelichting gegeven, waarin per beoordelingsaspect een motivering is gegeven voor het aantal toegekende punten. Ook die motivering is inzichtelijk en consistent. Dat de motivering het niveau van “welles-nietes” niet ontstijgt, zodat het cijfer onvoldoende verifieerbaar is, onderschrijft het College dan ook niet. Verder volgt uit de toelichting van de examinator dat zij, voordat zij de beoordeling definitief heeft vastgesteld, haar conceptbeoordeling heeft voorgelegd aan een andere examinator. Die examinator kon zich vinden in de beoordeling, aldus de examinator in haar toelichting. Verweerder heeft zich ter zitting van het College op het standpunt

gesteld dat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen, mede omdat een tweede examinator de conceptbeoordeling heeft bekeken. Om die reden heeft hij geen aanleiding gezien voor een second opinion. Aangezien geen wettelijke regel bestaat die in dit soort gevallen verplicht tot het verrichten van een second opinion (zie de uitspraak van 4 april 2019, CBHO 2018/164, overweging 2.5, www.cbho.nl), de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen en inzichtelijk is gemotiveerd, heeft verweerder zich terecht op dat standpunt gesteld. Het betoog van appellant dat ten onrechte geen second opinion is verricht, faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 december 2018 heeft de examinator een opdracht van appellant voor de cursus RM0002 – Recht in context met het cijfer 5 beoordeeld.

Bij beslissing van 13 maart 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich bij diezelfde beslissing onbevoegd geacht om over de door appellant gevorderde schadevergoeding te oordelen.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 juli 2019, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. S. van Buuren, advocaat te Westmaas, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder en F.E.M. van der Westen LLB, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant heeft voor de cursus Recht in context een eindopdracht ingeleverd, getiteld “Het alcoholslot 2.0: naar een juridisch werkbare *zero tolerance* sanctie”. De examinator heeft deze eindopdracht met het cijfer 5 beoordeeld. Tegen deze beoordeling heeft appellant administratief beroep ingesteld. In de beslissing op administratief beroep van 13 maart 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het cijfer op de juiste wijze tot stand is gekomen en dat niet onzorgvuldig of onjuist is gehandeld.

Het beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder. Volgens appellant is de beslissing van de examinator, noch de beslissing van verweerder deugdelijk gemotiveerd. Met name de grens tussen een voldoende waardering en een onvoldoende waardering is onduidelijk afgebakend. Volgens appellant heeft bovendien ten onrechte geen second opinion plaatsgevonden. Vanwege het ontbreken van een second opinion, ontstijgt de motivering het niveau van “welles-nietes” niet, zodat het cijfer onvoldoende verifieerbaar is.

Beoordeling van het beroep

2.3. Appellant heeft in zijn beroepschrift, zoals hij ook ter zitting van het College van 31 juli 2019 heeft bevestigd, geen gronden aangevoerd over de door hem gevorderde schadevergoeding. Hij heeft alleen gronden naar voren gebracht over de beslissing om het cijfer 5 toe te kennen aan de eindopdracht. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 13 maart 2019 in zoverre in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. De examinator heeft de beoordeling verricht aan de hand van de “Rubric eindopdracht RIC 2018 Juridisch Onderzoeksplan”. In die Rubric zijn de beoordelingsaspecten opgenomen waarop de eindopdracht van appellant is beoordeeld met daarbij een puntenscore. De examinator heeft deze Rubric voor elk te beoordelen aspect ingevuld, zodat inzichtelijk is hoe de eindopdracht op elk van die aspecten heeft gescoord. Verder heeft de examinator in het traject van de minnelijke schikking een uitgebreide toelichting gegeven, waarin per beoordelingsaspect een motivering is gegeven voor het aantal toegekende punten. Ook die motivering is inzichtelijk en consistent. Dat de motivering het niveau van “welles-nietes” niet ontstijgt, zodat het cijfer onvoldoende verifieerbaar is, onderschrijft het College dan ook niet. Verder volgt uit de toelichting van de examinator dat zij, voordat zij de beoordeling definitief heeft vastgesteld, haar conceptbeoordeling heeft voorgelegd aan een andere examinator. Die examinator kon zich vinden in de beoordeling, aldus de examinator in haar toelichting. Verweerder heeft zich ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen, mede omdat een tweede examinator de conceptbeoordeling heeft bekeken. Om die reden heeft hij geen aanleiding gezien voor een second opinion. Aangezien geen wettelijke regel bestaat die in dit soort gevallen verplicht tot het verrichten van een second opinion (zie de uitspraak van 4 april 2019, CBHO 2018/164, overweging 2.5, www.cbho.nl), de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen en inzichtelijk is gemotiveerd, heeft verweerder zich terecht op dat standpunt gesteld. Het betoog van appellant dat ten onrechte geen second opinion is verricht, faalt.

2.3.3. De conclusie is dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examinator van 7 december 2018 te vernietigen.

Slotsom

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/048**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	appellante en de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	hardheidsclausule instellingscollegegeld instellingscollegegeldtarief kostendekkend overgangsregeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 WHW: artikel 7.63 Europees Sociaal Handvest: artikel 10 Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten: artikel 13, lid 2, sub c Inschrijvingsbesluit: artikel 1.13 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.7 Inschrijvingsbesluit: artikel 2.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat appellante op grond van artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, van de WHW geen aanspraak maakt op het mogen betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Uit de in 2.1 geschetste voorgeschiedenis blijkt dat appellante deze opleiding heeft mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling viel die was opgenomen in het Inschrijvingsbesluit UvA 2010-2011. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 niet voldeed aan de voorwaarden die in artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit zijn gesteld. Ook de overgangsregeling in artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is niet van toepassing op de situatie van appellante. Dit betekent dat appellante op grond van artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 het instellingscollegegeld van € 7.600,- verschuldigd is. 2.5.1. Verweerder heeft in redelijkheid geen gebruik hoeven maken van de hardheidsclausule in artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit. Naar het oordeel van het College leidt het hanteren van het instellingscollegegeld van € 7.600,- niet tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat verweerder appellante de mogelijkheid heeft geboden om haar opleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief af te ronden binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding, te weten zes jaar. Appellante wist bij aanvang van haar bacheloropleiding dat, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, zij het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen. Zij is niet in de loop van de opleiding onverwachts geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft verweerder appellante nog een extra kans gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Verder heeft verweerder desgevraagd ter zitting toegelicht dat appellante het instellingscollegegeld naar rato terug kan krijgen wanneer zij haar opleiding binnen een paar maanden afrondt. Dat appellante het

instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW, gelezen in samenhang met de daarop betrekking hebbende memorie van toelichting, blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in een bepaald aantal gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en heeft ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. Verder heeft verweerder de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, zoals ziekte en overmacht, bij de beoordeling betrokken. Met verweerder is het College van oordeel dat deze omstandigheden er niet toe leiden dat de hardheidsclausule moet worden toegepast. Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt. Deze omstandigheid onderscheidt appellante onvoldoende van andere studenten bij wie in verband met het volgen van een tweede bacheloropleiding Geschiedenis het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 september 2018 heeft de Centrale Studentenadministratie afwijzend beslist op het verzoek van appellante om voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in plaats van € 7.600,- te mogen betalen.

Tegen deze beslissing heeft appellante bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 15 maart 2019 heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 augustus 2019, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders en M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellante behaalde op 30 augustus 2010 een doctoraal diploma Nederlands Recht aan de Universiteit van Amsterdam (hierna: de UvA). Sinds 1 februari 2011 volgt zij in deeltijd de bacheloropleiding Geschiedenis aan de UvA. In het Inschrijvingsbesluit UvA 2010-2011 was een overgangsregeling opgenomen die onder andere bepaalde dat voor degenen die na september 2010 maar voor september 2011 een tweede bacheloropleiding waren begonnen, gold dat zij tot september 2013 geen verhoogd instellingstarief verschuldigd waren. Op basis van de overgangsregeling waren betrokkenen instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld verschuldigd zolang de nominale duur van de opleiding niet werd overschreden en de inschrijving niet werd onderbroken. In het inschrijvingsbesluit UvA 2013-2014 heeft verweerder de nominale duur voor een deeltijdopleiding vastgesteld op twee maal de nominale duur van een voltijdopleiding. In geval van een bacheloropleiding in deeltijd was de nominale duur volgens deze overgangsregeling zes jaar, tot september 2016.
Op basis van de overgangsregeling was appellante tot en met het studiejaar 2015-2016 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd voor het volgen van de bacheloropleiding Geschiedenis. Omdat appellante haar bacheloropleiding is begonnen op 1 februari 2011 heeft verweerder toentertijd beslist dat appellante ook in het studiejaar 2016-2017 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld verschuldigd was. Bij de inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 kreeg appellante van de Centrale Studentenadministratie het bericht dat zij voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2017-2018 het hoge instellingstarief verschuldigd was. Daartegen heeft appellante destijds bezwaar gemaakt. Dat bezwaar is door verweerder gegrond verklaard, omdat appellante haar opleiding vanwege bijzonder zwaarwegende persoonlijke omstandigheden niet had kunnen afronden en zij volgens verweerder daarom een gerechtvaardigd beroep kon doen op de hardheidsclausule in artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit UvA 2017-2018. Als gevolg daarvan heeft appellante voor de bachelor Geschiedenis ook in het studiejaar 2017-2018 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief betaald. Bij de inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 kreeg appellante van de Centrale Studentenadministratie opnieuw het bericht dat zij voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 het hoge instellingstarief verschuldigd was. Naar aanleiding van dat bericht heeft appellante verweerder verzocht of zij voor de bacheloropleiding Geschiedenis ook in het studiejaar 2018-2019 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief zou mogen betalen.

Besluitvorming

2.2. Bij beslissing van 13 september 2018 heeft de Centrale Studentenadministratie afwijzend op het verzoek van appellante beslist. Volgens de Centrale Studentenadministratie is appellante instellingscollegegeld verschuldigd, omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid van de WHW en de overgangsbepalingen in artikel 2.7 en 2.8 van het Inschrijvingsbesluit UvA 2018-2019 (hierna: het Inschrijvingsbesluit) niet op haar situatie van toepassing zijn.

2.2.1. Bij beslissing van 15 maart 2019 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard. Verweerder handhaaft het standpunt dat appellante niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a van de WHW en dat de overgangsbepalingen in het Inschrijvingsbesluit niet op haar situatie van toepassing zijn. Daarnaast is geen sprake van nieuwe, onvoorziene omstandigheden, aangezien de persoonlijke situatie van appellante niet is gewijzigd, en appellante bovendien onvoldoende vorderingen heeft gemaakt met het afronden van haar studie. Op basis daarvan is verweerder van oordeel dat geen sprake is zodanig bijzondere persoonlijke omstandigheden dat toepassing van de hardheidsclausule nogmaals is gerechtvaardigd.

Het geschil in beroep

2.2. Appellante kan zich met de beslissing van verweerder niet verenigen. Zij betoogt dat het onredelijk is dat het tarief dat zij voor de bacheloropleiding moet betalen in de loop van haar studietraject wordt gewijzigd van instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeld naar het hoge instellingstarief van € 7.600,-. In het studiejaar 2017-2018 is vanwege haar persoonlijke omstandigheden gebruik gemaakt van de hardheidsclausule in artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit. Haar persoonlijke situatie is niet veranderd en volgens appellante zelfs verergerd. Als gevolg van haar persoonlijke situatie heeft zij de opleiding niet binnen de nominale duur kunnen afronden. Zij heeft toegelicht dat zij alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven en haar is er alles aan gelegen om de opleiding af te ronden. Die mogelijkheid heeft zij echter alleen wanneer zij het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief mag betalen. Volgens appellante rechtvaardigen haar persoonlijke omstandigheden juist dat verweerder voor een tweede keer gebruik had moeten maken van de hardheidsclausule. Daarbij is voor het toepassen van de hardheidsclausule volgens appellante niet van belang of persoonlijke omstandigheden nieuw of onvoorzien zijn. Verder bestrijdt appellante de hoogte van het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2018-2019. Volgens appella nte is het tarief te hoog en heeft verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk gemotiveerd. Daarnaast betoogt appellante dat het verhogen van het te betalen collegegeld in strijd is met artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest. Op basis van deze bepalingen moeten de onderwijsretributies volgens appellante blijvend worden verlaagd en kan verweerder dus geen instellingscollegegeld bij haar in rekening brengen dat hoger is dan het wettelijk collegegeldtarief. Tot slot betoogt appellante dat de beslissing van verweerder van 15 maart 2019 niet mocht worden gebaseerd op het advies dat aan verweerder is uitgebracht, omdat de geschillenadviescommissie onvoldoende onafhankelijk is geweest of in elk geval de schijn heeft gewekt onvoldoende onafhankelijk te zijn geweest. Appellante wijst in dit verband op de uitspraken van het College van 20 oktober 2014 in zaak nr. CBHO 2014/087 en van 8 maart 2015 in zaak nr. CBHO 2015/048 (www.cbho.nl).

Relevante (wets)bepalingen

2.3. Op grond van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, het instellingscollegegeld verschuldigd. De hoogte van het instellingscollegegeld is op grond van artikel 7.46, tweede lid, van de WHW door het instellingsbestuur vastgesteld. In artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit heeft verweerder vastgelegd dat het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2018-2019 voor de bacheloropleiding Geschiedenis € 7.600,- bedraagt.

Artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit biedt onder meer een regeling voor studenten die aansluitend op de eerste voor een tweede bachelor bij de UvA zijn ingeschreven. Als niet aan de voorwaarden van dit artikel is voldaan, is het hoge instellingstarief van toepassing.

In artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is een overgangsregeling opgenomen voor studenten die voor of op 1 september 2017 zijn ingeschreven voor een bachelor- of masteropleiding aan de UvA.

In artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit is een hardheidsclausule opgenomen op grond waarvan het College van Bestuur van deze regeling kan afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

Beoordeling College

2.5. Het College stelt vast dat appellante op grond van artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, van de WHW geen aanspraak maakt op het mogen betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Uit de in 2.1 geschetste voorgeschiedenis blijkt dat appellante deze opleiding heeft mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling viel die was opgenomen in het Inschrijvingsbesluit UvA 2010-2011. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het studiejaar 2018-2019 niet voldeed aan de voorwaarden die in artikel 2.7 van het Inschrijvingsbesluit zijn gesteld. Ook de overgangsregeling in artikel 2.8 van het Inschrijvingsbesluit is niet van toepassing op de situatie van appellante. Dit betekent dat appellante op grond van artikel 2.2 van het Inschrijvingsbesluit voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 het instellingscollegegeld van € 7.600,- verschuldigd is.

2.5.1. Verweerder heeft in redelijkheid geen gebruik hoeven maken van de hardheidsclausule in artikel 1.13 van het Inschrijvingsbesluit. Naar het oordeel van het College leidt het hanteren van het instellingscollegegeld van € 7.600,- niet tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat verweerder appellante de mogelijkheid heeft geboden om haar opleiding tegen het wettelijk collegegeldtarief af te ronden binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding, te weten zes jaar. Appellante wist bij aanvang van haar bacheloropleiding dat, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, zij het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen. Zij is niet in de loop van de opleiding onverwachts geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft verweerder appellante nog een extra kans gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Verder heeft verweerder desgevraagd ter zitting toegelicht dat appellante het instellingscollegegeld naar rato terug kan krijgen wanneer zij haar opleiding binnen een paar maanden afrondt. Dat appellante het instellingscollegegeldtarief niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig. Uit de tekst van artikel 7.45a van de WHW, gelezen in samenhang met de daarop betrekking hebbende memorie van toelichting, blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat voor één bachelor- en één masteropleiding het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De wetgever heeft voorzien dat deze regeling in een bepaald aantal gevallen tot ongewenste uitkomsten kan leiden en heeft ter voorkoming hiervan een nadere regeling getroffen voor de student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Andere uitzonderingen heeft de wetgever uitdrukkelijk niet in de wet willen opnemen. Verder heeft verweerder de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden, zoals ziekte en overmacht, bij de beoordeling betrokken. Met verweerder is het College van oordeel dat deze omstandigheden er niet toe leiden dat de hardheidsclausule moet worden toegepast. Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt. Deze omstandigheid onderscheidt appellante onvoldoende van andere studenten bij wie in verband met het volgen van een tweede bacheloropleiding Geschiedenis het instellingscollegegeld in rekening wordt gebracht.

2.6. Verder heeft verweerder toegelicht dat de beslissing tot vaststelling van de hoogte van het instellingscollegegeldtarief is gebaseerd op de bevindingen van een werkgroep die verweerder in juni 2015 heeft geadviseerd over het beleid omtrent instellingscollegegeldtarieven voor de komende jaren. Daarbij is gewicht toegekend aan het feit dat het gaat om een tweede studie waarvoor verweerder geen rijksbijdrage ontvangt. De werkgroep heeft als uitgangspunt geformuleerd dat de tarieven kostendekkend moeten zijn. Bij de berekening en de vaststelling van het instellingscollegegeld voor 2018-2019 is daarom aansluiting is gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student, vermeerderd met het wettelijk collegegeld van het desbetreffende studiejaar. Verder heeft verweerder toegelicht op welke wijze de gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en welke rol het onderzoeksdeel daarbij heeft gespeeld. In het licht van deze motivering en in aanmerking genomen dat het door verweerder vastgestelde Inschrijvingsbesluit, waarvan de vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, een algemeen verbindend

voorschrift is, bestaat in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het instellingscollegegeldtarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

2.7. Ook het beroep van appellante op artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest faalt. Anders dan appellante betoogt, rust op verweerder niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het instellingscollegegeldtarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten.

2.8. Gelet op het voorgaande slagen de inhoudelijke beroepsgronden van appellante tegen de beslissing van verweerder van 15 maart 2019 niet. Of is voldaan aan artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW - wat volgens een nadere beroepsgrond van appellante niet het geval is - laat het College in het midden, omdat - als hieraan niet zou zijn voldaan - dit niet leidt tot andere uitspraak. Uit het schriftelijk en mondeling door verweerder in beroep betrokken standpunt valt immers op te maken dat verweerder, ook los van het advies van de adviescommissie, van oordeel is dat appellante het instellingscollegegeld van € 7600,- verschuldigd is en er zich geen bijzonder geval van onbillijkheid van geval van onbillijkheid van overwegende aard voordoet. Dit oordeel is, zoals uit voorgaande overwegingen volgt, juist.

2.9. Het beroep van appellante is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/049**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 oktober 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	examinator geldigheidsduur masterdiploma projectbeschrijving stage supervisie vertrouwen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Niet in geschil is dat appellante daadwerkelijk een stage en een coschap heeft gelopen bij het AMC onderscheidenlijk het Meander MC. In geschil is de vraag of deze stage en dit coschap kunnen worden gekwalificeerd als een Wetenschappelijke Stage en een oudste coschap c.q. artsstage als bedoeld in de OER. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is en dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Het College overweegt hiertoe als volgt. Wat betreft de Wetenschappelijke Stage bepaalt het opleidingstatuut 2009-2010 dat vooraf goedkeuring moet zijn verkregen van de coördinator Wetenschappelijke Stage. Het opleidingsstatuut 2009-2010 bepaalt voorts dat voorafgaand aan de Wetenschappelijke Stage de begeleider elektronisch een beknopt projectvoorstel indient waarop studenten kunnen worden geworven. Na goedkeuring dient de begeleider of de student met hulp van de begeleider een procesbeschrijving in bij de coördinator Wetenschappelijke Stage. De student mag pas starten met de stage als het project door de coördinator is goedgekeurd. Verder dient de Wetenschappelijke Stage te resulteren in een verslag en een voordracht die door de coördinator, die tevens examinator is, wordt bijgewoond en beoordeeld. Appellante heeft geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat zij goedkeuring heeft gekregen van de coördinator Wetenschappelijke Stage. Evenmin heeft zij stukken overgelegd waaruit blijkt dat zij de Wetenschappelijke Stage succesvol heeft afgerond, zoals het projectvoorstel, het stageverslag en de beoordeling door de coördinator. Appellante heeft dan ook onvoldoende aangetoond dat de door haar bij [Naam1] gelopen stage kwalificeert als Wetenschappelijke Stage die zij met goed gevolg heeft afgerond. De verklaringen van [Naam1] en de publicatie van een artikel in een wetenschappelijk tijdschrift doen hieraan niet af. [Naam1] is geen examinator als bedoeld in de OER en de publicatie betreft geen stageverslag of een ander voorgeschreven product dat deel uitmaakt van de Wetenschappelijke Stage. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de vereisten zoals vastgelegd in het opleidingsstatuut niet aan appellante kunnen worden tegengeworpen. Hiertoe overweegt het College dat de Wetenschappelijke Stage in de OER als verplicht onderdeel is genoemd. Dat de concrete uitwerking van de Wetenschappelijke Stage in het opleidingsstatuut is opgenomen, maakt niet dat er sprake is van strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de WHW. Appellante kan voorts niet worden gevolgd in de stelling dat zij gerechtvaardigd erop mocht vertrouwen dat

vooraf goedkeuring was verkregen, omdat zij haar project heeft geselecteerd uit een lijst van uit een door de opleiding online geplaatste lijst van projecten. Zoals in het opleidingsstatuut is vermeld, dient de student een concreet projectvoorstel ter goedkeuring aan te bieden hetgeen appellante niet heeft gedaan, althans zij heeft niet aangetoond dat zij dat heeft gedaan.
Wat betreft het onderdeel oudste coschap c.q. arts-stage overweegt het College dat het opleidingsstatuut bepaalt dat voor het lopen van het oudste coschap bij een medische instelling die niet verbonden is met het AMC voorafgaande goedkeuring van de opleiding is vereist. Appellante heeft geen bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat zij vooraf goedkeuring heeft gekregen om het oudste coschap bij het Meander MC te lopen. Evenmin heeft zij bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat het oudste coschap door een examinator van de opleiding is beoordeeld. Dat, naar appellante stelt, zij niet meer over deze stukken beschikt, dient voor haar risico te komen.
Verder kan de omstandigheid dat het Meander MC volgens het Raamplan Artsopleiding 2009 werkt en het coschap positief heeft beoordeeld appellante niet baten. Het CBE heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat het oudste coschap en de goedkeuring veel meer omvatten dan alleen de beoordeling van de kwaliteit van het medisch centrum. De goedkeuring behelst vooral een oordeel over de inhoud van het coschap en de supervisie conform het beoordelingssysteem coschappen dat de opleiding hanteert. Het College overweegt voorts dat ook voor het oudste coschap geldt dat de omstandigheid dat de concrete uitwerking ervan in het opleidingsstatuut is opgenomen niet maakt dat er sprake is van strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de WHW. Gelet op de belangen die gemoeid zijn met het borgen van de kwaliteit van de artsenopleiding legt de omstandigheid dat de afwijzing van het verzoek grote gevolgen heeft voor appellante geen gewicht in de schaal. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 17 mei 2018 heeft de examencommissie Geneeskunde van de Faculteit der Geneeskunde het verzoek van appellante tot afgifte van een masterdiploma Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 26 maart 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. G. Gabrelian , advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn prof. dr. M. Maas en dr. R.L. Hulsman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante was student in het doctoraal curriculum dat sinds 1 september 2017 niet meer wordt aangeboden. Zij heeft bij brief van 28 februari 2017 de examencommissie verzocht over te gaan tot afgifte van een masterdiploma Geneeskunde.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellante afgewezen. Zij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante zowel van het doctoraal als van de master Geneeskunde nog een onderdeel niet heeft behaald. Appellante heeft van het doctoraal het onderdeel Wetenschappelijke Stage nog niet behaald. Bovendien is een deel van de in het doctoraal afgelegde tentamens ouder dan de in dat curriculum maximale geldigheidsduur van acht jaar. Van de master Geneeskunde heeft appellante het onderdeel 'oudste coschap c.q. arts-stage' nog niet behaald. Daarbij komt dat een deel van de masteronderdelen in 2019 hun geldigheid verliest. De examencommissie heeft verder overwogen dat appellante in 2017 hiervan op de hoogte is gesteld, maar dat ze geen actie heeft ondernomen om dit te herstellen. Appellante kan daarom niet worden ingeschreven voor de masteropleiding. De examencommissie heeft onderzocht of er nog andere mogelijkheden zijn om appellante toegang te verlenen tot de masteropleiding, maar die zijn er volgens haar niet.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten en heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Wat betreft het onderdeel Wetenschappelijke Stage bepaalt het opleidingsstatuut 2009-2010 dat voorafgaand aan de Wetenschappelijke Stage de begeleider elektronisch een beknopt projectvoorstel indient waarop studenten geworven kunnen worden. Na goedkeuring dient de begeleider of de student een projectbeschrijving in te leveren bij de coördinator Wetenschappelijke Stage. De student mag pas starten met de stage als het project is goedgekeurd en er een examinator is toegewezen. Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat zij in het studiejaar 2009-2010 een Wetenschappelijke Stage heeft gevolgd die in 2012 succesvol is afgerond. Appellante heeft hiertoe een brief van [Naam1] van 13 juli 2017 overgelegd waarin staat dat appellante een Wetenschappelijke Stage heeft gevolgd. Daarnaast heeft zij een in een tijdschrift gepubliceerd wetenschappelijk artikel overgelegd. Volgens het CBE heeft appellante geen andere bewijzen van de door haar gevolgde Wetenschappelijke Stage overgelegd, zoals het onderzoeksvoorstel, een bericht van goedkeuring of het voor een beoordeling verplichte verslag van de Wetenschappelijke Stage. Nu deze stukken ontbreken, heeft appellante onvoldoende aangetoond een stage te hebben gevolgd die kan worden erkend als een met een voldoende afgeronde Wetenschappelijke Stage. Het CBE volgt de examencommissie in haar standpunt dat niet achteraf de vereiste goedkeuring kan worden gegeven, aangezien in het opleidingsstatuut is vermeld dat deze goedkeuring vooraf moet plaatsvinden.
Wat betreft het onderdeel oudste coschap c.q. arts-stage heeft appellante gesteld dat zij haar oudste coschap c.q. arts-stage orthopedie heeft gelopen bij het Meander Medisch Centrum in Amersfoort. Dit betreft een zogeheten alternatief oudste coschap, aangezien het coschap is gelopen bij een instelling, die niet direct verbonden is met het AMC. Eén van de eisen die gesteld worden om een alternatief oudste coschap te lopen, is dat dit vooraf inhoudelijk akkoord moet worden bevonden door het afdelingshoofd c.q. de coschapcoördinator AMC-UvA van de desbetreffende discipline. Vast staat dat appellante niet vooraf een akkoord heeft gekregen. Het met terugwerkende kracht toestemming verlenen voor het oudste coschap is volgens het CBE niet mogelijk. De goedkeuring vooraf behelst immers vooral een oordeel over de inhoud van het coschap en de supervisie conform het beoordelingssysteem coschappen. De inhoud van het coschap en de beoordeling of de werkzaamheden daadwerkelijk conform de daaraan te stellen eisen zijn uitgevoerd, kan volgens het CBE achteraf onvoldoende worden vastgesteld. Gelet hierop heeft de examencommissie terecht geoordeeld dat appellante het onderdeel oudste coschap c.q. arts-stage niet heeft afgerond, aldus het CBE.

Het CBE heeft verder overwogen dat appellante geen gerechtvaardigd vertrouwen kon ontlenen aan mededelingen van medewerkers van de studentenbalie dat zij alle onderdelen van haar studie zou hebben afgerond. Voorts kon niet in redelijkheid van de examencommissie worden verwacht dat zij voor appellante een individuele regeling zou treffen.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Appellante betoogt dat zij zowel een Wetenschappelijke Stage heeft gevolgd alsook het onderdeel de oudste coschap c.q. artsstage heeft gelopen, dat beide onderdelen positief zijn beoordeeld en dat deze onderdelen daarom als afgerond moeten worden beschouwd.
Ten aanzien van de Wetenschappelijke Stage voert appellante aan dat zij deze stage heeft gelopen binnen het AMC onder begeleiding van [Naam2] en [Naam1]. Dit is ook door [Naam1] bevestigd. [Naam1] heeft ook geoordeeld dat de door appellante gelopen stage is aan te merken als een Wetenschappelijke Stage. Appellante wijst erop dat haar stage heeft geresulteerd in een co-auteurschap van een artikel dat is gepubliceerd in een wetenschappelijk tijdschrift. Over de vooraf vereiste goedkeuring voert appellante aan dat deze eis niet is vastgelegd in de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER), maar in het opleidingsstatuut 2009 -2010. Volgens appellante is dit in strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Deze eis kan dan ook niet aan haar worden tegengeworpen. Zij voert voorts aan dat zij er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat vooraf goedkeuring was verkregen nu zij haar project heeft geselecteerd uit een lijst van uit een door de opleiding online geplaatste lijst van projecten. Volgens appellante heeft zij tijdens haar stage stukken ter goedkeuring aan de opleiding toegezonden, maar heeft zij die niet meer, omdat die op het afgesloten e-mailaccount van de universiteit staan.
Ten aanzien van het oudste coschap c.q. de arts-stage voert appellante aan dat zij dit coschap heeft gelopen bij het Meander MC in Amersfoort. In dit verband heeft zij onder meer een verklaring van haar begeleiders bij het Meander MC en enkele e-mails overgelegd die tussen haar en het Meander MC zijn gewisseld. Voorts voert zij aan dat de eis dat vooraf goedkeuring is vereist niet is vastgelegd in de OER en dus niet in overeenstemming is met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de WHW. Appellante voert verder aan dat er geen belangen worden geschaad indien het door haar behaalde resultaat voor het coschap c.q. de arts-stage door de opleiding wordt erkend. Zij wijst erop dat het Meander MC een gerenommeerde instelling is, dat deze instelling zich houdt aan de eindtermen van de Nederlandse artsopleidingen, zoals vastgelegd in het Raamplan Artsopleiding 2009 en dat het door haar gelopen oudste coschap door Meander MC met een 8,0 is beoordeeld. Appellante betoogt verder dat afwijzing van haar verzoek zeer grote gevolgen met zich brengt. Zij heeft een enorme studieschuld en heeft daarna geen mogelijkheid meer om zich te specialiseren.

2.4.1. Ter zitting is door appellante toegelicht dat haar verzoek zo moet worden opgevat dat zij wil dat de onderdelen Wetenschappelijke Stage en het oudste coschap c.q. artsstage worden aangemerkt als zijnde afgerond.

2.4.2. Niet in geschil is dat appellante daadwerkelijk een stage en een coschap heeft gelopen bij het AMC onderscheidenlijk het Meander MC. In geschil is de vraag of deze stage en dit coschap kunnen worden gekwalificeerd als een Wetenschappelijke Stage en een oudste coschap c.q. artsstage als bedoeld in de OER. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is en dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Het College overweegt hiertoe als volgt.
Wat betreft de Wetenschappelijke Stage bepaalt het opleidingstatuut 2009-2010 dat vooraf goedkeuring moet zijn verkregen van de coördinator Wetenschappelijke Stage. Het opleidingsstatuut 2009-2010 bepaalt voorts dat voorafgaand aan de Wetenschappelijke Stage de begeleider elektronisch een beknopt projectvoorstel indient waarop studenten kunnen worden geworven. Na goedkeuring dient de begeleider of de student met hulp van de begeleider een procesbeschrijving in bij de coördinator Wetenschappelijke Stage. De student mag pas starten met de stage als het project door de coördinator is goedgekeurd. Verder dient de Wetenschappelijke Stage te resulteren in een verslag en een voordracht die door de coördinator, die tevens examinator is, wordt bijgewoond en beoordeeld. Appellante heeft geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat zij goedkeuring heeft gekregen van de coördinator Wetenschappelijke Stage. Evenmin

heeft zij stukken overgelegd waaruit blijkt dat zij de Wetenschappelijke Stage succesvol heeft afgerond, zoals het projectvoorstel, het stageverslag en de beoordeling door de coördinator. Appellante heeft dan ook onvoldoende aangetoond dat de door haar bij [Naam1] gelopen stage kwalificeert als Wetenschappelijke Stage die zij met goed gevolg heeft afgerond. De verklaringen van [Naam1] en de publicatie van een artikel in een wetenschappelijk tijdschrift doen hieraan niet af.
[Naam1] is geen examinator als bedoeld in de OER en de publicatie betreft geen stageverslag of een ander voorgeschreven product dat deel uitmaakt van de Wetenschappelijke Stage. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de vereisten zoals vastgelegd in het opleidingsstatuut niet aan appellante kunnen worden tegengeworpen. Hiertoe overweegt het College dat de Wetenschappelijke Stage in de OER als verplicht onderdeel is genoemd. Dat de concrete uitwerking van de Wetenschappelijke Stage in het opleidingsstatuut is opgenomen, maakt niet dat er sprake is van strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de WHW. Appellante kan voorts niet worden gevolgd in de stelling dat zij gerechtvaardigd erop mocht vertrouwen dat vooraf goedkeuring was verkregen, omdat zij haar project heeft geselecteerd uit een lijst van uit een door de opleiding online geplaatste lijst van projecten. Zoals in het opleidingsstatuut is vermeld, dient de student een concreet projectvoorstel ter goedkeuring aan te bieden hetgeen appellante niet heeft gedaan, althans zij heeft niet aangetoond dat zij dat heeft gedaan.
Wat betreft het onderdeel oudste coschap c.q. arts-stage overweegt het College dat het opleidingsstatuut bepaalt dat voor het lopen van het oudste coschap bij een medische instelling die niet verbonden is met het AMC voorafgaande goedkeuring van de opleiding is vereist. Appellante heeft geen bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat zij vooraf goedkeuring heeft gekregen om het oudste coschap bij het Meander MC te lopen. Evenmin heeft zij bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat het oudste coschap door een examinator van de opleiding is beoordeeld. Dat, naar appellante stelt, zij niet meer over deze stukken beschikt, dient voor haar risico te komen.
Verder kan de omstandigheid dat het Meander MC volgens het Raamplan Artsopleiding 2009 werkt en het coschap positief heeft beoordeeld appellante niet baten. Het CBE heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat het oudste coschap en de goedkeuring veel meer omvatten dan alleen de beoordeling van de kwaliteit van het medisch centrum. De goedkeuring behelst vooral een oordeel over de inhoud van het coschap en de supervisie conform het beoordelingssysteem coschappen dat de opleiding hanteert. Het College overweegt voorts dat ook voor het oudste coschap geldt dat de omstandigheid dat de concrete uitwerking ervan in het opleidingsstatuut is opgenomen niet maakt dat er sprake is van strijd met artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x, van de WHW. Gelet op de belangen die gemoeid zijn met het borgen van de kwaliteit van de artsenopleiding legt de omstandigheid dat de afwijzing van het verzoek grote gevolgen heeft voor appellante geen gewicht in de schaal.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/050.4**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	7 augustus 2019
Partijen	:	appellant
Trefwoorden	:	collegegeld herziening terugbetaling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:119
Uitspraak	:	verzoek om herziening afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling van het verzoek*** 2.4. Allereerst is van belang dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om een geschil, naar aanleiding van de uitspraak van de rechter, in volle omvang opnieuw aan die rechter voor te leggen. Er worden daarom strenge eisen gesteld aan een herziening van een uitspraak. Die eisen staan in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. De e-mailwisseling met de studieloopbaanbegeleider heeft plaatsgevonden in juni 2017. Het gaat dus om een feit of omstandigheid van vóór de uitspraak van het College van 5 april 2019. Daarmee is voldaan aan voorwaarde a van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Vervolgens dient te worden beoordeeld of is voldaan aan voorwaarde b van dat artikel. Dit houdt in dat moet worden beoordeeld of de door verzoeker overgelegde e-mailwisseling met zijn studieloopbaanbegeleider een omstandigheid is die niet bekend was bij verzoeker en ook niet redelijkerwijs bij hem bekend kon zijn. 2.4.1. Zoals verzoeker zelf stelt, heeft zijn familie de e-mailwisseling van juni 2017 met de studieloopbaanbegeleider aangetroffen op zijn computer. Deze e-mailwisseling, waarmee verzoeker bekend was, had hij kunnen en daarom moeten inbrengen in de procedure met zaak nr. CBHO 2018/186. Verzoeker diende ervoor te zorgen dat alle gegevens, die naar zijn mening van belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn zaak, aan het College ter kennis werden gebracht. In het geval dat verzoeker niet in de gelegenheid was om die gegevens in die eerdere procedure zelf over te leggen, had hij daar toen maatregelen voor moeten treffen door bijvoorbeeld zijn familie te vragen zijn e-mail te doorzoeken. De omstandigheid dat hij dat niet heeft gedaan komt voor zijn rekening. Hiermee is niet voldaan aan voorwaarde b van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Daarom hoeft niet meer te worden getoetst aan voorwaarde c van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

om herziening van de uitspraak van het College van 5 april 2019 in zaak nr. CBHO 2018/186.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 5 april 2019 in zaak nr. CBHO 2018/186 heeft het College het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen van 29 oktober 2018 ongegrond verklaard.

Van die uitspraak heeft verzoeker herziening gevraagd.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 26 juli 2019, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op grond van artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak;
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

De uitspraak waarvan herziening is verzocht en het verzoek om herziening

2.2. In de uitspraak van 5 april 2019 gaat het om een verzoek om terugbetaling van collegegeld over de periode van 1 september 2017 tot 1 december 2017. Verzoeker heeft dat verzoek ingediend, omdat hij in die periode geen gebruik heeft gemaakt van het onderwijs aan de Hanzehogeschool Groningen. Dat verzoek heeft het college van bestuur afgewezen. Het College heeft geoordeeld dat het college van bestuur het verzoek om terugbetaling terecht heeft afgewezen. Reden daarvoor is dat de WHW geen wettelijke mogelijkheden biedt om verzoeker het collegegeld terug te betalen. Het College heeft het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 29 oktober 2018 ongegrond verklaard.

2.3. Verzoeker vindt dat deze uitspraak moet worden herzien. In zijn verzoek schrijft hij dat hij zijn familie thuis heeft gevraagd om zijn computer nog eens te doorzoeken op relevante documenten. Zijn familie heeft vervolgens nog een e-mailwisseling gevonden met zijn studieloopbaanbegeleider, waaruit valt op te maken dat hij onvoldoende is ondersteund gedurende zijn tijd bij de Hanzehogeschool Groningen. Volgens verzoeker is deze e-mailwisseling van betekenis voor de uitspraak van 5 april 2019 en kan deze leiden tot (gedeeltelijke) teruggave van het collegegeld.

Beoordeling van het verzoek

2.4. Allereerst is van belang dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om een geschil, naar aanleiding van de uitspraak van de rechter, in volle omvang opnieuw aan die rechter voor te leggen. Er worden daarom strenge eisen gesteld aan een herziening van een uitspraak. Die eisen staan in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. De e-mailwisseling met de studieloopbaanbegeleider heeft plaatsgevonden in juni 2017. Het gaat dus om een feit of omstandigheid van vóór de uitspraak van het College van 5 april 2019. Daarmee is voldaan aan voorwaarde a van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Vervolgens dient te worden beoordeeld of is voldaan aan voorwaarde b van dat artikel. Dit houdt in dat moet worden beoordeeld of de door verzoeker overgelegde e-mailwisseling met zijn studieloopbaanbegeleider een omstandigheid is die niet bekend was bij verzoeker en ook niet redelijkerwijs bij hem bekend kon zijn.

2.4.1. Zoals verzoeker zelf stelt, heeft zijn familie de e-mailwisseling van juni 2017 met de studieloopbaanbegeleider aangetroffen op zijn computer. Deze e-mailwisseling, waarmee verzoeker bekend was, had hij kunnen en daarom moeten inbrengen in de procedure met zaak nr. CBHO 2018/186. Verzoeker diende ervoor te zorgen dat alle gegevens, die naar zijn mening van belang zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn zaak, aan het College ter kennis werden gebracht. In het geval dat verzoeker

niet in de gelegenheid was om die gegevens in die eerdere procedure zelf over te leggen, had hij daar toen maatregelen voor moeten treffen door bijvoorbeeld zijn familie te vragen zijn e-mail te doorzoeken. De omstandigheid dat hij dat niet heeft gedaan komt voor zijn rekening. Hiermee is niet voldaan aan voorwaarde b van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Daarom hoeft niet meer te worden getoetst aan voorwaarde c van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb.

Slotsom

2.5. Het verzoek om herziening dient te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek om herziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/051**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	16 september 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	geldigheidsduur omkering bewijslast redelijkheid en billijkheid vervaltermijn vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.10 vierde lid WHW: artikel 7.61 eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Hiertoe overweegt het College als volgt. Voor zover appellant ageert tegen de geldigheidsduur die de opleiding hanteert bij onderwijseenheden die bij deze opleiding zijn behaald, heeft appellant geen belang bij een oordeel hierover nu vaststaat dat appellant ten tijde van belang geen onderwijseenheden van deze opleiding had afgerond. Voor zover appellant betoogt dat in het kader van een verzoek om vrijstelling de opleiding niet de regel mag hanteren dat een student voor elders behaalde onderwijseenheden, die langer dan zeven jaar geleden zijn behaald, nadere stukken bij zijn verzoek om vrijstelling dient in te leveren, omdat hiermee de bewijslast wordt omgekeerd, faalt dit betoog. Zoals ter zitting van het College door de gemachtigde van het CBE is toegelicht, hanteert de opleiding deze regel niet als een vervaltermijn maar slechts teneinde de examencommissie in staat te stellen een verzoek om vrijstelling vanwege elders behaalde resultaten die langer dan zeven jaar geleden zijn behaald inhoudelijk te beoordelen. Van een omkering van de bewijslast is, anders dan appellant stelt, geen sprake. Over het betoog van appellant dat de examencommissie niet de juiste procedures heeft gevolgd bij de aanvragen om vrijstellingen overweegt het College dat het CBE appellant op dit punt reeds gelijk heeft gegeven. Het CBE heeft het aan appellant verstrekte studie- en vrijstellingenoverzicht nietig verklaard en overwogen dat het appellant vrij staat om via de huidige, correcte procedure een verzoek om vrijstellingen in te dienen. Over de stelling van appellant dat het CBE zich had moeten uitspreken over zijn verzoek om een oordeel te geven over het vermeende onrechtmatig handelen van twee medewerkers van de opleiding overweegt het College dat het CBE met juistheid heeft overwogen dat het hierop betrekking hebbende verzoek niet leidt tot een beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de WHW waarover het CBE in beroep kan oordelen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2018 heeft de examencommissie Fontys Lerarenopleiding Tilburg van de bachelor lerarenopleiding Wiskunde het verzoek van appellant om de beperkte geldigheidsduur van 7 jaren voor elders behaalde onderwijseenheden niet van toepassing te verklaren, niet-ontvankelijk verklaard. Verder heeft de examencommissie het verzoek van appellant om hem een aantal vrijstellingen te verlenen deels afgewezen en hem een studie- en vrijstellingenoverzicht verstrekt.

Bij beslissing van 3 april 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep deels gegrond verklaard, deels ongegrond verklaard, de beslissing van 19 juni 2018 deels vernietigd en zich onbevoegd verklaard ten aanzien van het verzoek van appellant om maatregelen op te leggen aan een aantal medewerkers van de opleiding.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 september 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door J.C.J.H. Janissen, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is op 1 september 2017 gestart met de opleiding Wiskunde deeltijd Flex variant aan de Fontys Hogeschool. Deze opleidingsvariant betrof een pilot. Appellant heeft de examencommissie verzocht om te verklaren dat de beperkte geldigheidsduur van 7 jaren voor reeds elders behaalde onderwijseenheden niet van toepassing is op zijn situatie. Appellant heeft de examencommissie tevens verzocht hem vrijstellingen te verlenen voor de door hem behaalde onderwijseenheden van de opleidingen Econometrie en IVLOS. Aan zijn verzoek heeft appellant ten grondslag gelegd dat de beperkte geldigheidsduur in strijd is met diverse wet- en regelgeving, waaronder de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Appellant heeft zich in dit verband op het standpunt gesteld dat de geldigheidsduur van afgelegde onderwijseenheden slechts vervalt als de getentamineerde kennis en vaardigheden verouderd zijn. Het hanteren van een vervaltermijn is volgens hem in strijd met de redelijkheid en billijkheid.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant, voor zover betrekking hebbend op de beperkte geldigheidsduur van behaalde onderwijseenheden, niet-ontvankelijk verklaard. Zij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de regeling inzake de geldigheidsduur in overeenstemming met de geldende wet- en regelgeving is uitgevoerd. Het verzoek van appellant om hem vrijstellingen te verlenen, heeft de examencommissie deels afgewezen. Zij heeft hieraan ten grondslag gelegd dat pas vrijstellingen kunnen worden verleend als de student aantoont dat de door hem opgedane kennis en vaardigheden niet zijn verouderd en tenminste 80% van de inhoud overeenkomt met de beschreven leerdoelen. De examencommissie heeft appellant voorts een studie- en vrijstellingenoverzicht verstrekt waarbij een aantal vrijstellingen aan appellant zijn toegekend. Hierbij heeft zij aan appellant medegedeeld dat het appellant vrij staat om bezwaar te maken tegen de verleende vrijstellingen.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie in haar beslissing heeft vastgesteld dat de regeling inzake de geldigheidsduur in overeenstemming is met de geldende wet- en regelgeving. Het CBE heeft vervolgens opgemerkt dat de geldigheidsduur inmiddels is gewijzigd en dat dit thans in de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) is vastgelegd. Gelet hierop is de grond aan dit onderdeel van het beroep van appellant komen te ontvallen, aldus het CBE. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat het de examencommissie vrijstaat om vrijstellingen te verlenen voor elders behaalde onderwijseenheden. Het is volgens het CBE aan de aanvrager van een vrijstelling om aan te tonen dat de door hem elders behaalde

onderwijseenheden gelijk kunnen worden gesteld met onderwijseenheden van de te volgen opleiding. Naar het oordeel van het CBE heeft appellant dat onvoldoende aangetoond nu hij slechts heeft volstaan met het overleggen van een kopie van een getuigschrift, diploma en/of een cijferlijst.
Het CBE heeft verder overwogen dat appellant kan worden gevolgd in zijn stelling dat vrijstellingen verleend dienen te worden op grond van vooraf inzichtelijke en duidelijke regels en procedures. Deze regels en procedures ontbraken danwel zijn door de examencommissie niet nageleefd. De door de examencommissie gehanteerde praktijk was niet in overeenstemming met artikel 27 van de OER. Het voorgaande brengt mee dat het aan appellant verstrekte studie- en vrijstellingenoverzicht nietig moet worden verklaard. Volgens het CBE staat het appellant daarmee vrij om via de huidige, correcte procedure een verzoek om vrijstellingen in te dienen.
Het CBE heeft ten slotte overwogen dat het niet kan ingaan op de beroepsgrond van appellant met betrekking tot het opleggen van maatregelen aan diverse medewerkers van de opleiding. Dit verzoek van appellant ziet niet op de in artikel 7.61, eerste lid, van de WHW opgesomde beslissingen waartoe het CBE bevoegd is, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat de in de OER genoemde geldigheidsduur in strijd is met artikel 7.10, vierde lid, van de WHW. Hij voert hiertoe aan dat de opleiding niet gemotiveerd heeft waarom de geldigheidsduur van behaalde onderwijseenheden is beperkt tot 10 jaar. Daarnaast heeft het CBE ten onrechte de bewijslast ten aanzien van de vraag of de opgedane kennis en vaardigheden nog actueel zijn omgekeerd. Bovendien heeft het CBE een onjuiste voorstelling van zaken gegeven over hetgeen hij ter onderbouwing van zijn vrijstellingen heeft aangeleverd. Appellant betoogt voorts dat van hem niet kon worden gevergd te weten welke procedure voor het aanvragen van vrijstellingen moest worden gevolgd. De procedure die de examencommissie heeft gehanteerd bij zijn vrijstellingsverzoeken was onduidelijk. Verder betoogt appellant dat de heer Doggen en de heer Paaimans, beiden werkzaam bij de opleiding, zonder zijn instemming namens hem een vrijstellingsverzoek hebben ingediend. Het CBE was verplicht om dit onrechtmatig handelen te beoordelen, aldus appellant.

2.4.1. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Hiertoe overweegt het College als volgt. Voor zover appellant ageert tegen de geldigheidsduur die de opleiding hanteert bij onderwijseenheden die bij deze opleiding zijn behaald, heeft appellant geen belang bij een oordeel hierover nu vaststaat dat appellant ten tijde van belang geen onderwijseenheden van deze opleiding had afgerond. Voor zover appellant betoogt dat in het kader van een verzoek om vrijstelling de opleiding niet de regel mag hanteren dat een student voor elders behaalde onderwijseenheden, die langer dan zeven jaar geleden zijn behaald, nadere stukken bij zijn verzoek om vrijstelling dient in te leveren, omdat hiermee de bewijslast wordt omgekeerd, faalt dit betoog. Zoals ter zitting van het College door de gemachtigde van het CBE is toegelicht, hanteert de opleiding deze regel niet als een vervaltermijn maar slechts teneinde de examencommissie in staat te stellen een verzoek om vrijstelling vanwege elders behaalde resultaten die langer dan zeven jaar geleden zijn behaald inhoudelijk te beoordelen. Van een omkering van de bewijslast is, anders dan appellant stelt, geen sprake.
Over het betoog van appellant dat de examencommissie niet de juiste procedures heeft gevolgd bij de aanvragen om vrijstellingen overweegt het College dat het CBE appellant op dit punt reeds gelijk heeft gegeven. Het CBE heeft het aan appellant verstrekte studie- en vrijstellingenoverzicht nietig verklaard en overwogen dat het appellant vrij staat om via de huidige, correcte procedure een verzoek om vrijstellingen in te dienen.
Over de stelling van appellant dat het CBE zich had moeten uitspreken over zijn verzoek om een oordeel te geven over het vermeende onrechtmatig handelen van twee medewerkers van de opleiding overweegt het College dat het CBE met juistheid heeft overwogen dat het hierop betrekking hebbende verzoek niet leidt tot een beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de WHW waarover het CBE in beroep kan oordelen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/055**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	8 oktober 2019
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	afstuderen beoordeling causaal verband culturele afkomst persoonlijke omstandigheden stage
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College is van oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Hiertoe overweegt het College als volgt. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de toenmalige studieadviseur appellant toestemming heeft gegeven om in blok 4 bij zijn bedrijf een verkorte stage te lopen teneinde appellant in staat te stellen om, in overeenstemming met zijn wens, in september met zijn afstudeertraject te beginnen. Appellant behoorde derhalve te weten dat zijn stage aan het einde van blok 4 zou aflopen. De opleiding heeft in zoverre aan appellant maatwerk geboden om hem ter wille te zijn. Dit betekent evenwel niet dat appellant voor het overige niet aan de vereisten uit de Stagehandleiding hoefde te voldoen. Uit de door het CBE overgelegde e-mailcorrespondentie tussen appellant en de opleiding blijkt dat appellant bij herhaling is verzocht zijn stagedossier in orde te brengen. Ook heeft zijn studieadviseur hem per e-mail van 12 juli 2018 bericht dat hij zijn stage vóór 1 september 2018 moet hebben afgerond. Ook na 1 september 2018 is appellant erop gewezen dat hij zijn stageverslag aan het einde van het studiejaar 2017-2018 had moeten inleveren, omdat anders geen beoordeling zou plaatsvinden. Uit de e-mailcorrespondentie blijkt voorts dat appellant heeft toegezegd zijn stagedossier op orde te brengen en zijn stageverslag af te ronden, maar deze toezegging niet is nagekomen. Het College is gelet op het voorgaande dan ook van oordeel dat genoegzaam is gebleken dat appellant het stageverslag aan het eind van het studiejaar 2017-2018 diende in te leveren en dat appellant zich niet aan deze deadline heeft gehouden. De examencommissie heeft het verzoek van appellant om zijn stageverslag alsnog te laten beoordelen daarom terecht afgewezen. Zij heeft daarbij van belang mogen achten dat, zoals ter zitting van het College door de examencommissie is toegelicht, voor iedere student, behoudens bijzondere omstandigheden, dezelfde eisen gelden en dat het mogelijk moet zijn stages en stageverslagen met elkaar te vergelijken. De door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden kunnen aan het voorgaande niet afdoen. Hiertoe overweegt het College dat appellant in bezwaar heeft medegedeeld dat hij hiervan als gevolg van zijn culturele afkomst geen melding heeft gemaakt bij de opleiding. De examencommissie kon en behoefde hier in haar beslissing dan ook geen rekening mee te houden. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 november 2018 heeft de examencommissie TISD van de Faculteit Technologie, Innovatie en Samenleving het verzoek van appellant om zijn stageverslag alsnog te laten beoordelen, afgewezen.

Bij beslissing van 18 april 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 september 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. M.C.A. Kuijpers, rechtsbijstandverlener te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie is H.C.R. Duivenoorden verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2013 gestart met de studie Technische Bedrijfskunde aan de faculteit Technology, Innovation and Society Delft. Een stage is een verplicht onderdeel van het studieprogramma van het derde studiejaar. In februari 2018, toen de zogeheten ‘stage-shift 3’ van het studiejaar 2017-2018 begon, voldeed appellant nog niet aan de vereisten om te starten met zijn stage. Appellant had namelijk een individuele vervangingsopdracht voor het H2-onderzoeksproject nog niet voltooid en de beoordeling had nog niet plaatsgevonden. Hij kon daarom nog niet met zijn stage beginnen. Wel is hij in februari al begonnen met het verrichten van feitelijke werkzaamheden voor de organisatie waar hij stage wilde gaan lopen, maar pas in blok 4 is de stage officieel begonnen. Appellant heeft vervolgens op 29 oktober 2018 de examencommissie verzocht om zijn stageverslag te laten beoordelen door de docent, zodat hij kon beginnen met zijn afstuderen.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen en heeft daaraan ten grondslag gelegd dat er onvoldoende bijzondere omstandigheden zijn die in causaal verband staan met de opgelopen vertraging bij het inleveren van het stageverslag.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat de opleiding appellant in ruime mate heeft gefaciliteerd door een afwijkend stagetraject te aan te bieden. Appellant mocht op een later tijdstip starten en hij kreeg al een stagebegeleider toegewezen toen de vereiste stukken nog niet in ‘OnStage’, een computerprogramma, stonden. Appellant is meermaals aangemaand zaken op orde te brengen, zonder dat het direct consequenties had wanneer appellant daar geen gehoor aan gaf. Bovendien is toestemming gegeven de stage al eerder af te ronden in verband met de wens te starten met afstuderen. Dit alles heeft mogelijk bijgedragen aan onduidelijkheid over het exacte tijdsbestek van het stagetraject, maar dit leidt er volgens het CBE niet toe dat zijn beroep gegrond is. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat appellant keer op keer niet voldeed aan de vereisten die in de stagehandleiding zijn vermeld, terwijl hij door de opleiding

hier duidelijk op is gewezen. Volgens het CBE verkeert appellant in de onjuiste veronderstelling dat er geen deadline gold voor het inleveren van zijn stageverslag. Uit de correspondentie met de stagebegeleider valt af te leiden dat op dat moment was overeengekomen dat appellant het eindverslag aan het einde van studiejaar 2017-2018 zou inleveren. Ook uit de stagehandleiding kan worden afgeleid dat het eindverslag aan het einde van voormeld studiejaar moest worden ingeleverd. In ieder geval is afgesproken dat het stageverslag uiterlijk 23 september 2018 zou worden ingeleverd. De stagehandleiding biedt weliswaar de mogelijkheid om uitstel te vragen, maar niet is gebleken van omstandigheden die rechtvaardigen dat het verzoek van appellant toegewezen had moeten worden, aldus het CBE.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat zijn verzoek had moeten worden toegewezen. Hij voert hiertoe aan dat bij zijn stage is afgeweken van het reguliere stagetraject en dat in overleg met de studieadviseur is gekozen voor maatwerk. Volgens appellant heeft hij met de studieadviseur hierover mondelinge afspraken gemaakt, maar heeft de studieadviseur nagelaten deze afspraken op schrift te stellen. Bovendien heeft de studieadviseur nagelaten vast te leggen dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden tijdig heeft gemeld. Die persoonlijke omstandigheden bestaan daaruit dat hij vroeger veel gepest is en dat hij te maken had met allerlei juridische kwesties waarin hij verwikkeld was geraakt. Volgens appellant had de studentendecaan met terugwerkende kracht de persoonlijke omstandigheden moeten beoordelen.
Nu sprake is van maatwerk mocht hij afgaan op de afspraken die gemaakt zijn met zijn docent. Volgens appellant heeft hij gehoor gegeven aan de oproep van de stagecoördinator, mevrouw Baks, om zijn stageopdracht te uploaden in ‘OnStage’. Hem is niet verzocht om andere stagedocumenten te uploaden. Appellant voert verder aan dat hij in september 2018 wilde beginnen met afstuderen en dat de toestemming om de stage uiterlijk 23 september 2018 af te ronden slechts bedoeld was om het afstuderen te faciliteren, maar dat deze datum geenszins een deadline betrof. Hij was dan ook in de veronderstelling dat hij zijn stageverslag mocht inleveren wanneer hij het af had, aldus appellant.

2.4.1. Het College is van oordeel dat het CBE de beslissing van de examencommissie terecht in stand heeft gelaten. Hiertoe overweegt het College als volgt. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de toenmalige studieadviseur appellant toestemming heeft gegeven om in blok 4 bij zijn bedrijf een verkorte stage te lopen teneinde appellant in staat te stellen om, in overeenstemming met zijn wens, in september met zijn afstudeertraject te beginnen. Appellant behoorde derhalve te weten dat zijn stage aan het einde van blok 4 zou aflopen. De opleiding heeft in zoverre aan appellant maatwerk geboden om hem ter wille te zijn. Dit betekent evenwel niet dat appellant voor het overige niet aan de vereisten uit de Stagehandleiding hoefde te voldoen.
Uit de door het CBE overgelegde e-mailcorrespondentie tussen appellant en de opleiding blijkt dat appellant bij herhaling is verzocht zijn stagedossier in orde te brengen. Ook heeft zijn studieadviseur hem per e-mail van 12 juli 2018 bericht dat hij zijn stage vóór 1 september 2018 moet hebben afgerond. Ook na 1 september 2018 is appellant erop gewezen dat hij zijn stageverslag aan het einde van het studiejaar 2017-2018 had moeten inleveren, omdat anders geen beoordeling zou plaatsvinden. Uit de e-mailcorrespondentie blijkt voorts dat appellant heeft toegezegd zijn stagedossier op orde te brengen en zijn stageverslag af te ronden, maar deze toezegging niet is nagekomen. Het College is gelet op het voorgaande dan ook van oordeel dat genoegzaam is gebleken dat appellant het stageverslag aan het eind van het studiejaar 2017-2018 diende in te leveren en dat appellant zich niet aan deze deadline heeft gehouden. De examencommissie heeft het verzoek van appellant om zijn stageverslag alsnog te laten beoordelen daarom terecht afgewezen. Zij heeft daarbij van belang mogen achten dat, zoals ter zitting van het College door de examencommissie is toegelicht, voor iedere student, behoudens bijzondere omstandigheden, dezelfde eisen gelden en dat het mogelijk moet zijn stages en stageverslagen met elkaar te vergelijken. De door appellant naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden kunnen aan het voorgaande niet afdoen. Hiertoe overweegt het College dat appellant in bezwaar heeft medegedeeld dat hij hiervan als gevolg van zijn culturele afkomst geen melding heeft gemaakt bij de opleiding. De examencommissie kon en behoefde hier in haar beslissing dan ook geen rekening mee te houden.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/056.1**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	24 april 2019
Partijen	:	verzoekster en CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	financieel belang functiebeperking voorlopige voorziening
Artikelen	:	
Uitspraak	:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	Met haar verzoek beoogt verzoekster gedurende het lopende studiejaar tentamens en hertentamens te mogen afleggen in een afzonderlijk lokaal zonder medestudenten. De rechtsvragen die in de hoofdzaak spelen, lenen zich niet voor enkelvoudige beantwoording door de voorzieningenrechter. Die rechtsvragen betreffen de begrenzing van de verplichting om voorzieningen in verband met functiebeperking toe te kennen, de noodzaak van de door verzoekster gevraagde voorziening en welk orgaan bevoegd is te beslissen op een verzoek om voorzieningen toe te kennen. Gelet hierop zal de voorzieningenrechter het verzoek beoordelen aan de hand van een belangenafweging. Deze valt in het voordeel van verzoekster uit. Het financieel belang van de hogeschool weegt niet op tegen het belang van verzoekster om gedurende het nog resterende gedeelte van het lopend studiejaar tentamens en hertentamens op de door haar gevraagde wijze af te leggen, totdat het CBHO op het beroep heeft beslist.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

Openbare zitting gehouden op: 24 april 2019 om 10.30 uur.

Tegenwoordig:	mr. N. Verheij	Voorzieningenrechter
	mr. T. Hartsuiker	wnd. secretaris
Verschenen:	[naam]	verzoekster
	mr. R. Verspaandonk	advocaat te Den Haag
	mr. J.J.A.W. Franssen	secretaris van het college van beroep voor de examens
	mr. G.J. van Duijn	waarnemend voorzitter van de examencommissie van de faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid

Procesverloop

Bij beslissing van 30 oktober 2018 heeft de examencommissie beslist op een verzoek van verzoekster om toekenning van voorzieningen bij het maken van tentamens in verband met haar functiebeperking.

Bij beslissing van 21 mei 2019 heeft verweerder het daartegen door verzoekster ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Tevens heeft zij de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoekster heeft een nader stuk ingediend.

Nadat de zaak ter zitting is behandeld heeft de voorzieningenrechter het onderzoek gesloten en mondeling uitspraak gedaan.

Beslissing

I. de voorzieningenrechter bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat De Haagse Hogeschool verzoekster tot het einde van het lopende studiejaar in de gelegenheid stelt haar tentamens en hertentamens in een afzonderlijk lokaal zonder medestudenten af te leggen, totdat het CBHO op het beroep heeft beslist;

II. de voorzieningenrechter veroordeelt het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool in de bij verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizend vierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. de voorzieningenrechter gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Gronden

Met haar verzoek beoogt verzoekster gedurende het lopende studiejaar tentamens en hertentamens te mogen afleggen in een afzonderlijk lokaal zonder medestudenten.

De rechtsvragen die in de hoofdzaak spelen, lenen zich niet voor enkelvoudige beantwoording door de voorzieningenrechter. Die rechtsvragen betreffen de begrenzing van de verplichting om voorzieningen in verband met functiebeperking toe te kennen, de noodzaak van de door verzoekster gevraagde voorziening en welk orgaan bevoegd is te beslissen op een verzoek om voorzieningen toe te kennen.

Gelet hierop zal de voorzieningenrechter het verzoek beoordelen aan de hand van een belangenafweging. Deze valt in het voordeel van verzoekster uit. Het financieel belang van de hogeschool weegt niet op tegen het belang van verzoekster om gedurende het nog resterende gedeelte van het lopend studiejaar tentamens en hertentamens op de door haar gevraagde wijze af te leggen, totdat het CBHO op het beroep heeft beslist.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/057**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	29 juli 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	beoordeling beroep bezwaarprocedure eindscriptie herbeoordeling motiveringsgebrek onpartijdig
Artikelen	:	Awb: artikel 8:72, aanhef en derde lid, onder b OER: artikel 7.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Het College stelt vast dat appellant geen vertrouwen heeft in een onpartijdige beoordeling door de desbetreffende examinatoren omdat zij de door hen gegeven beoordelingen van de eindscriptie stellig hebben verdedigd zonder oog te hebben voor de bezwaren van appellant daartegen. De omstandigheid dat de examinatoren in een procedure bij verweerder de door hen gegeven beoordelingen stellig hebben verdedigd, is naar het oordeel van het College geen omstandigheid op basis waarvan verweerder tot het oordeel had moeten komen dat de desbetreffende examinatoren vooringenomen zijn en daarom niet kan worden uitgegaan van hun onpartijdigheid. Het College ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de examinatoren niet alsnog de bezwaren van appellant op een professionele manier bij hun beoordelingen kunnen betrekken. Verweerder heeft dan ook kunnen volstaan met de opdracht dat de desbetreffende examinatoren een nieuw besluit moeten nemen dat is voorzien van een nadere motivering waarin wordt ingegaan op de door appellant aangevoerde bezwaren tegen de gemaakte beoordeling. Dit betekent dat de beslissing van verweerder in zoverre in stand blijft.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 december 2018 is de eindscriptie van appellant door examinatoren beoordeeld met een 5,0.

Bij beslissing van 15 januari 2019 heeft de examencommissie Institute for Marketing & Commerce het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen beide beslissingen heeft appellant administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 7 mei 2019 heeft verweerder het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examinatoren om zijn eindscriptie met een onvoldoende te beoordelen, gegrond verklaard.

Verweerder heeft het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 15 januari 2019 ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellant beroep ingesteld bij het College van Beroep voor Hoger Onderwijs (hierna: het College).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juli 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.C. Stam, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens is verschenen drs. J.J.E. van Laar, voorzitter van de examencommissie,

2. Overwegingen

2.1. De eindscriptie van appellant is door twee examinatoren afzonderlijk van elkaar beoordeeld met een 5, waardoor appellant zijn afstuderen niet met een voldoende heeft afgerond. Tegen de beoordeling van zijn eindscriptie heeft appellant bezwaar gemaakt bij de examencommissie. De examencommissie heeft dit bezwaar van appellant bij beslissing van 15 januari 2019 ongegrond verklaard.

2.2. Op grond van artikel 7.2 van de Onderwijs- en ExamenregelingHU 2018-2019 (hierna: OER) kan een student die het niet eens is met een beslissing, daartegen bezwaar of beroep aantekenen. Bezwaar kun je indienen bij het Studenten Informatie Punt of rechtstreeks bij de examencommissie. Een student dient dit te doen binnen twee weken na de datum die op de brief of e-mail van de beslissing staat. In plaats van bezwaar in te dienen, of tegen de beslissing die op het bezwaar is genomen, kan een student ook binnen zes weken na de datum die op de brief of e-mail van de beslissing staat, in beroep gaan. Wanneer een student bezwaar of beroep wil aantekenen tegen een beoordeling, dan begint de termijn te lopen vanaf het moment dat de beoordeling in Osiris is geregistreerd. Een student dient een beroep in bij het HU Loket Rechtsbescherming Studenten. De formele procedures staan beschreven in het Reglement Rechtsbescherming Studenten.

2.3. Gelet op het voorgaande staat de OER toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij verweerder een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Zoals het College eerder heeft overwogen – zie de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280 en 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 (www.cbho.nl) – biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. Het voorgaande betekent dat het beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 15 januari 2019 reeds gegrond is, omdat de WHW voor het nemen van die beslissing geen grond biedt. Verweerder heeft dan ook - gelet op het dictum van de beslissing van 7 mei 2019 – ten onrechte nagelaten de beslissing van de examencommissie van 15 januari 2019 te vernietigen.

2.4. De beslissing van verweerder dient te worden vernietigd voor zover het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 15 januari 2019 ongegrond is verklaard.
Het College verklaart – met toepassing van artikel 7.66, tweede lid Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:72, aanhef en derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht – het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de

examencommissie van 15 januari 2019 gegrond en vernietigt de beslissing van de examencommissie. Deze uitspraak treedt in de plaats van het vernietigde gedeelte van de beslissing van verweerder van 7 mei 2019.

2.5. Het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examinatoren van 10 december 2018 waarbij zijn eindscriptie met een onvoldoende is beoordeeld, heeft verweerder gegrond verklaard. De beslissing van de examinatoren is wegens een motiveringsgebrek vernietigd. Verweerder heeft de examinatoren opgedragen een nieuw besluit te nemen dat is voorzien van een nadere motivering waarin wordt ingegaan op de door appellant aangevoerde bezwaren tegen de gemaakte beoordeling. Het College begrijpt het beroep van appellant zo dat hij betoogt dat verweerder de opdracht had moeten gegeven dat zijn eindscriptie opnieuw door twee andere examinatoren moet worden beoordeeld. Hij heeft er – in het bijzonder door de opstelling van onder meer de examinatoren in de procedure bij verweerder – geen vertrouwen in dat de herbeoordeling door dezelfde examinatoren op een objectieve wijze zal verlopen.

2.6. Verweerder heeft toegelicht dat het heeft bezien of de eindscriptie van appellant door twee andere examinatoren zou moeten worden beoordeeld. Volgens verweerder is niet gebleken van een dusdanige verstoorde relatie dat de examinatoren geen onpartijdige beoordeling kunnen maken. Verweerder gaat er in die situatie van uit dat de desbetreffende examinatoren op een professionele manier aan de gegeven opdracht voldoen.

2.7. Het College stelt vast dat appellant geen vertrouwen heeft in een onpartijdige beoordeling door de desbetreffende examinatoren omdat zij de door hen gegeven beoordelingen van de eindscriptie stellig hebben verdedigd zonder oog te hebben voor de bezwaren van appellant daartegen. De omstandigheid dat de examinatoren in een procedure bij verweerder de door hen gegeven beoordelingen stellig hebben verdedigd, is naar het oordeel van het College geen omstandigheid op basis waarvan verweerder tot het oordeel had moeten komen dat de desbetreffende examinatoren vooringenomen zijn en daarom niet kan worden uitgegaan van hun onpartijdigheid. Het College ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de examinatoren niet alsnog de bezwaren van appellant op een professionele manier bij hun beoordelingen kunnen betrekken. Verweerder heeft dan ook kunnen volstaan met de opdracht dat de desbetreffende examinatoren een nieuw besluit moeten nemen dat is voorzien van een nadere motivering waarin wordt ingegaan op de door appellant aangevoerde bezwaren tegen de gemaakte beoordeling. Dit betekent dat de beslissing van verweerder in zoverre in stand blijft.

2.8. Verweerder wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld, omdat het ten onrechte heeft nagelaten de beslissing van de examencommissie van 15 januari 2019 te vernietigen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht van 7 mei 2019 voor zover het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie Institute for Marketing & Commerce van 15 januari 2019 ongegrond is verklaard;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie Institute for Marketing & Commerce van 15 januari 2019 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Institute for Marketing & Commerce van 15 januari 2019;

V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde deel van de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht van 7 mei 2019;
VI. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Utrecht aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/058**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	7 oktober 2019
Partijen	:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	besluit instellingscollegegeld rechtsgevolgen rechtsmiddelenclausule termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66 Awb: artikel 1:3
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt vast dat het bezwaarschrift is gericht tegen de brief van 11 december danwel de e-mail van 17 december 2018. Het college van bestuur heeft het bezwaarschrift van appellante echter aangemerkt als gericht tegen de e-mail van 26 september 2018. Het college van bestuur heeft dit ten onrechte gedaan omdat dit niet uit het bezwaarschrift volgt en heeft ten onrechte nagelaten te beslissen op het bezwaar tegen de brief van 11 december danwel de e-mail van 17 december 2018. 2.3.2. Het beroep van appellante is reeds hierom gegrond. De beslissing op bezwaar van 23 april 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand te laten. Hiertoe overweegt het College als volgt. De brief van 11 december 2018 betreft een brief van de CSA aan appellante waarin staat vermeld dat de afschrijving van het collegegeld is mislukt. Deze brief houdt niet een besluit tot vaststelling van het collegegeldtarief in. De brief is ook niet anderszins een beslissing als bedoeld in artikel 7.66 van de WHW. De e-mail van 17 december 2018 betreft een e-mail van [naam 1], coördinator ambtelijk secretariaat, waarin zij appellante bericht dat de inschrijving niet meer ongedaan kan worden gemaakt en dat appellante uitstel van afstuderen had moeten aanvragen. Verder staat hierin vermeld dat als appellante het niet eens is met het opgelegde collegegeldtarief zij binnen zes weken nadat zij hierover bericht heeft gekregen bezwaar kan maken. Ook deze e-mail houdt niet een besluit tot vaststelling van het collegegeldtarief in. Immers, deze e-mail maakt appellante slechts erop attent dat zij bezwaar kan maken tegen het opgelegde collegegeldtarief zodra zij daarover een bericht ontvangt. De e-mail is ook niet anderszins een beslissing als bedoeld in artikel 7.66 van de WHW. Het bezwaar van appellante tegen de brief van 11 december en de e-mail van17 december 2018 is gelet op het vorenstaande niet-ontvankelijk. 2.3.3. Het College overweegt verder dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft gesteld dat de e-mail van 26 september 2018 moet worden aangemerkt als besluit tot vaststelling van het collegegeld. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is. Hiertoe is van belang dat in de e-mail nadrukkelijk is vermeld dat appellante nog afzonderlijk bericht krijgt over de verschuldigdheid van het collegegeldtarief. Dit afzonderlijke bericht heeft zij nooit gekregen. Verder dient de mededeling in de e-mail aan appellante dat als de afstudeerdatum wordt vastgesteld op augustus 2018, zij in dat geval het instellingstarief

is verschuldigd, te worden aangemerkt als een mededeling van informatieve aard.
Nu de e-mail van 26 september 2018, de brief van 11 december 2018 en de e-mail van 17 december 2018 niet kunnen worden aangemerkt als een besluit tot vaststelling van het collegegeld, en de gemachtigde van het college van bestuur ter zitting heeft medegedeeld dat er geen ander besluit is genomen, is de conclusie dat er nog geen besluit tot vaststelling van het collegegeld is genomen. Het college van bestuur dient hierover alsnog een besluit te nemen. Dat betekent ook dat er nog geen besluit door het college van bestuur over het instellingscollegegeld is genomen en appellante dat in ieder geval vooralsnog niet verschuldigd is.
2.4. Zoals hiervoor is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing op bezwaar van 23 april 2019 moet worden vernietigd. Het College zal, omdat de beslissing op bezwaar terecht, zij het op andere gronden, inhoudt dat de bezwaren van appellante niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, bepalen dat de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 26 september 2018 heeft de Centrale Studentenadministratie (hierna: CSA) appellante bericht dat zij voor het studiejaar 2018-2019 is ingeschreven, dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en dat zij hierover afzonderlijk bericht krijgt.

Bij beslissing van 23 april 2019 heeft het college van bestuur het gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 5 september 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R.B.R. van den Heuvel, advocaat te Den Haag, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB., zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in het studiejaar 2017-2018 alle onderwijseenheden van haar masteropleiding Conflict Studies and Human Rights afgerond. Omdat zij vanaf september 2018 nog graag stage wilde lopen bij Instituut Clingendael moest zij nog ingeschreven staan als student. Op 21 augustus 2018 heeft zij via Studielink een verzoek tot inschrijving ingediend voor de dezelfde masteropleiding. Bij e-mail van 21 september 2018 heeft de CSA haar bericht dat zij voor deze opleiding het instellingscollegegeld is verschuldigd, dat de CSA ervan uitgaat dat herinschrijving niet haar bedoeling is en dat het inschrijfverzoek daarom alsnog is geannuleerd. Bij e-mail van 25 september 2018 heeft appellante de CSA bericht dat zij

stage loopt en graag nog ingeschreven wil staan bij de universiteit. Bij e-mail van 26 september 2018 heeft de CSA appellante bericht dat zij voor het studiejaar 2018-2019 is ingeschreven, dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en dat zij hierover nog afzonderlijk bericht ontvangt.

2.2. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, niet-ontvankelijk verklaard. Het heeft hieraan ten grondslag gelegd dat bij e-mail van 26 september 2018 appellante is bericht dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd, dat de bezwaartermijn tegen deze beslissing is aangevangen op 27 september 2018 en afliep op 8 november 2018. Appellant heeft eerst op 27 december 2018 bezwaar gemaakt, zodat haar bezwaar buiten de bezwaartermijn is ingediend. Volgens het college van bestuur is er geen sprake van een verschoonbare termijnoverschrijding. In dat verband heeft het college van bestuur overwogen dat in de e-mail van 26 september 2018 duidelijk is vermeld dat appellante het instellingscollegegeld is verschuldigd. Hoewel in deze e-mail geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, levert dit volgens het college van bestuur geen reden op om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten, aangezien appellante te kennen heeft gegeven dat zij niet eerder bezwaar heeft gemaakt, omdat zij het verschil niet kende tussen het wettelijke collegegeld en het instellingscollegegeld. Zij heeft niet te kennen gegeven dat zij als gevolg van het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule niet eerder bezwaar heeft kunnen maken, aldus het college van bestuur.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Zij betoogt dat haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Appellante voert hiertoe het volgende aan. De e-mail van 26 september 2018 van de CSA kan niet als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) worden aangemerkt nu de woorden ‘besluit’ of ‘beslissing’ niet in de e-mail voorkomen. Daarnaast kan uit de e-mail worden opgemaakt dat indien appellante het instellingstarief verschuldigd is, zij hierover nog een afzonderlijk bericht zal krijgen. Dat afzonderlijke bericht zou het besluit moeten zijn waarin het instellingscollegegeldtarief wordt opgelegd. Zij vernam pas op 11 december 2018 dat zij het instellingstarief was verschuldigd en eerst op 17 december 2018 dat hiertegen bezwaar kon worden gemaakt. Haar bezwaarschrift van 20 december 2018 is dan ook tijdig ingediend, omdat het gericht is tegen de beslissing van 11 december danwel 17 december 2018.
Voor zover de e-mail van 26 september 2018 wel als besluit kan worden aangemerkt en haar bezwaar in dat geval niet-tijdig is ingediend, voert appellante aan dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is, aangezien in de e-mail een rechtsmiddelenclausule ontbreekt. Zij wist dan ook niet binnen welke termijn zij bezwaar kon maken.
Appellante betoogt voorts dat zij het wettelijke collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld is verschuldigd. Zij voert hiertoe aan dat de CSA onvoldoende heeft gemotiveerd waarom zij het instellingscollegegeld dient te betalen. Daarnaast heeft de CSA in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel gehandeld door geen eenduidige beslissingen te nemen. Verder heeft de CSA in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel gehandeld. Ook is volgens haar het vertrouwensbeginsel geschonden, omdat de CSA haar bij e-mails van 3 en 18 september 2018 heeft bericht dat zij het wettelijk collegegeld is verschuldigd.

2.3.1. Het College stelt vast dat het bezwaarschrift is gericht tegen de brief van 11 december danwel de e-mail van 17 december 2018. Het college van bestuur heeft het bezwaarschrift van appellante echter aangemerkt als gericht tegen de e-mail van 26 september 2018. Het college van bestuur heeft dit ten onrechte gedaan omdat dit niet uit het bezwaarschrift volgt en heeft ten onrechte nagelaten te beslissen op het bezwaar tegen de brief van 11 december danwel de e-mail van 17 december 2018.

2.3.2. Het beroep van appellante is reeds hierom gegrond. De beslissing op bezwaar van 23 april 2019 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand te laten. Hiertoe overweegt het College als volgt.
De brief van 11 december 2018 betreft een brief van de CSA aan appellante waarin staat vermeld dat de afschrijving van het collegegeld is mislukt. Deze brief houdt niet een besluit tot vaststelling van het collegegeldtarief in. De brief is ook niet anderszins een beslissing als bedoeld in artikel 7.66 van de WHW.

De e-mail van 17 december 2018 betreft een e-mail van [naam 1], coördinator ambtelijk secretariaat, waarin zij appellante bericht dat de inschrijving niet meer ongedaan kan worden gemaakt en dat appellante uitstel van afstuderen had moeten aanvragen. Verder staat hierin vermeld dat als appellante het niet eens is met het opgelegde collegegeldtarief zij binnen zes weken nadat zij hierover bericht heeft gekregen bezwaar kan maken. Ook deze e-mail houdt niet een besluit tot vaststelling van het collegegeldtarief in. Immers, deze e-mail maakt appellante slechts erop attent dat zij bezwaar kan maken tegen het opgelegde collegegeldtarief zodra zij daarover een bericht ontvangt. De e-mail is ook niet anderszins een beslissing als bedoeld in artikel 7.66 van de WHW. Het bezwaar van appellante tegen de brief van 11 december en de e-mail van17 december 2018 is gelet op het vorenstaande niet-ontvankelijk.

2.3.3. Het College overweegt verder dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft gesteld dat de e-mail van 26 september 2018 moet worden aangemerkt als besluit tot vaststelling van het collegegeld. Het College is van oordeel dat dit niet het geval is. Hiertoe is van belang dat in de e-mail nadrukkelijk is vermeld dat appellante nog afzonderlijk bericht krijgt over de verschuldigdheid van het collegegeldtarief. Dit afzonderlijke bericht heeft zij nooit gekregen. Verder dient de mededeling in de e-mail aan appellante dat als de afstudeerdatum wordt vastgesteld op augustus 2018, zij in dat geval het instellingstarief is verschuldigd, te worden aangemerkt als een mededeling van informatieve aard.
Nu de e-mail van 26 september 2018, de brief van 11 december 2018 en de e-mail van 17 december 2018 niet kunnen worden aangemerkt als een besluit tot vaststelling van het collegegeld, en de gemachtigde van het college van bestuur ter zitting heeft medegedeeld dat er geen ander besluit is genomen, is de conclusie dat er nog geen besluit tot vaststelling van het collegegeld is genomen. Het college van bestuur dient hierover alsnog een besluit te nemen. Dat betekent ook dat er nog geen besluit door het college van bestuur over het instellingscollegegeld is genomen en appellante dat in ieder geval vooralsnog niet verschuldigd is.

2.4. Zoals hiervoor is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing op bezwaar van 23 april 2019 moet worden vernietigd. Het College zal, omdat de beslissing op bezwaar terecht, zij het op andere gronden, inhoudt dat de bezwaren van appellante niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, bepalen dat de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand blijven.

2.5. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Utrecht van 23 april 2019, kenmerk: JZ 19285;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Utrecht tot vergoeding aan appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/059**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Streefwerk
Datum uitspraak	:	13 november 2019
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	schakelprogramma Schakelzone tekortkoming toelatingseisen vooropleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b WHW: artikel 7.30e WHW: artikel 7.57i Awb: artikel 2:3, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Voor toelating tot de Schakelzone Recht voor een master aan de UvA is een aantal opleidingen, voorzien van CROHO-codes, genoemd die 'automatisch' toelating tot de Schakelzone Recht geven. Dat zijn een afgeronde Nederlandse opleiding HBO-rechten of een afgeronde verwante HBO-opleiding met een substantiële juridische component. Voor de UvA is een aparte lijst opgenomen met verwante HBO-opleidingen, waaronder bijvoorbeeld de HBO-opleiding Human resource management. Het College begrijpt het beleid zo dat van een aspirant-student, die één van de in het beleid genoemde vooropleidingen heeft afgerond, in ieder geval redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master, als bedoeld in artikel 7.30e van de WHW. Dit betekent echter niet dat een aspirant-student die niet zo'n vooropleiding heeft gevolgd, automatisch niet voldoet aan de in artikel 7.30e van de WHW neergelegde voorwaarde. Naar het oordeel van het College dient, ingeval een aspirant-student een andere vooropleiding heeft gevolgd dan in het beleid is genoemd, op individuele basis te worden beoordeeld of van deze aspirant-student redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master. 2.3.3. Verweerder heeft ter zitting van het College verklaard dat de examencommissie van de OU, als het over toelating in verband met een master aan een andere universiteit dan de OU gaat, alleen bevoegd is om op grond van het beleid te beoordelen of een aspirant-student één van de in het beleid genoemde vooropleidingen heeft gevolgd. Dat betekent, zo heeft verweerder ter zitting verder toegelicht, dat de examencommissie niet bevoegd is om de individuele beoordeling te maken of van een aspirant-student redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master aan een andere universiteit dan de OU. Die beoordeling kan alleen de desbetreffende doeluniversiteit maken, aldus verweerder. 2.3.4. Hoewel de examencommissie van de OU dus een bepaalde mate van beslissingsbevoegdheid heeft over de toelating tot de Schakelzone Recht, heeft zij waar het om andere universiteiten dan de OU gaat, niet volledige beslissingsbevoegdheid. Omdat appellant een vooropleiding heeft gevolgd die wat betreft de UvA niet in het beleid is genoemd, diende, zoals uit overweging 2.3.2 volgt, een individuele beoordeling te worden gemaakt in het kader van het verzoek van appellant om

toelating tot de Schakelzone Recht. De examencommissie is, zo heeft verweerder ter zitting van het College duidelijk gemaakt, echter niet bevoegd om die beoordeling te maken. Dit betekent ook dat de examencommissie niet bevoegd is om het verzoek van appellant af te wijzen. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie dan ook ten onrechte in stand gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 oktober 2018 heeft de Commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om toelating tot de Schakelzone Recht voor doorstroom naar een masteropleiding Rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Amsterdam, afgewezen.

Bij beslissing van 10 april 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft de wens om een masteropleiding Rechtsgeleerdheid (zonder civiel effect) te volgen aan de Universiteit van Amsterdam (hierna: UvA). Om te kunnen worden toegelaten tot een masteropleiding moet een aspirant-student aan bepaalde toelatingseisen voldoen. Deze eisen zijn opgenomen in artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Appellant heeft de HBO-opleiding Personeel en Arbeid aan de Hogeschool Rotterdam afgerond en voldoet daarmee niet aan de in artikel 7.30b van de WHW neergelegde toelatingseisen.

2.1.1. Voor aspirant-studenten die nog tekortkomingen hebben en als gevolg daarvan niet voor toelating tot een masteropleiding in aanmerking komen, zijn schakelprogramma’s in het leven geroepen (zie Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 3, blz. 26 e.v.). In artikel 7.57i, eerste lid, van de WHW is daarover bepaald dat de onderwijs- en examenregelingen van de hogescholen, universiteiten en de Open Universiteit de wijze regelen waarop aan degene die met goed gevolg het afsluitend examen, verbonden aan een bacheloropleiding heeft afgelegd, door het instellingsbestuur ondersteuning wordt geboden ter bevordering van een goede doorstroming naar een verwante masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs. In artikel 7.30e van de WHW is bepaald dat indien de betrokkene niet voldoet aan de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b of 7.30c, en van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat

hij daaraan binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen, hem de mogelijkheid wordt geboden, de tekortkoming weg te nemen en alsnog aan de toelatingseisen te voldoen.

2.1.2. De Open Universiteit (hierna: OU), de Universiteit Utrecht, de Juridische Hogeschool Avans Fontys, de Universiteit van Amsterdam en de Vrije Universiteit hebben een samenwerkingsverband in de vorm van de 'Schakelzone Recht'. Deze Schakelzone Recht is, aldus de website, bedoeld om de overstap van hbo-onderwijs naar een wo-master te maken door middel van het volgen van een schakelprogramma. Toelating tot de Schakelzone Recht, waarmee tekortkomingen kunnen worden weggewerkt voor onder meer toelating tot een master Rechtsgeleerdheid aan de UvA, wordt beoordeeld aan de hand van het beleid 'Toelating tot Schakelzone Recht' (hierna: het beleid).

2.1.3. In dat beleid is onder andere neergelegd dat de examencommissie bij de beoordeling van verzoeken om toelating beziet in welke mate sprake is van een adequate vooropleiding. De inhoud van het schakelprogramma wordt afgestemd op de gevolgde vooropleiding en op de master waarvoor toelating wordt aangevraagd. Vervolgens is in het beleid voor elke instelling geregeld op grond van welke vooropleiding toelating tot het programma Schakelzone Recht geschiedt. Toelating tot het Schakelprogramma Recht voor een (variant) van een masteropleiding Rechtsgeleerdheid (zonder civiel effect) aan de UvA geschiedt op grond van een afgeronde Nederlandse opleiding HBO-Rechten of een afgeronde verwante HBO-opleiding met een substantiële juridische component.

2.1.4. Appellant heeft op 5 september 2018 een verzoek om toelating tot het programma Schakelzone Recht ingediend bij het Bureau Schakelzone van de OU. De examencommissie heeft dat verzoek bij beslissing van 29 oktober 2018 afgewezen. Zij heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant geen van de in het beleid genoemde Nederlandse opleidingen HBO-rechten dan wel een verwante HBO-opleiding heeft afgerond en dat hij op basis van de door hem verstrekte gegevens niet voor toelating tot de Schakelzone Recht in aanmerking komt. Bij beslissing van 10 april 2019 heeft verweerder het daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Het beroep

2.2. Appellant kan zich niet met deze beslissing verenigen. Hij betoogt dat hij in de studiejaren 2006-2007 en 2007-2008 al stond ingeschreven bij de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de UvA en dat hij heeft deelgenomen aan het onderwijs in het kader van de master Rechtsgeleerdheid. Hij is daarom ten onrechte niet toegelaten voor het schakeltraject. De beslissing van verweerder belemmert hem in de voortzetting en afronding van zijn studie, aldus appellant.

Beoordeling van het beroep

2.3. Vaststaat dat appellant met zijn vooropleiding, de HBO-opleiding Personeel en Arbeid, niet aan de vereisten in artikel 7.30b van de WHW voldoet om te worden toegelaten tot de door hem gewenste masteropleiding Rechtsgeleerdheid aan de UvA. Daarom dient op grond van artikel 7.30e van de WHW te worden beoordeeld of van appellant redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen. In de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW is hierover vermeld dat voor studenten die grote deficiënties hebben en niet voldoende zijn toegerust om een schakelprogramma te volgen, geldt dat ze hun tekortkomingen niet in de vorm van een schakelprogramma kunnen oplossen. Deze studenten zullen dus een reguliere bacheloropleiding moeten volgen om toegang te krijgen tot de masteropleiding (zie Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr. 3, blz. 26 e.v.). Indien van appellant redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn de tekortkomingen kan wegwerken, dient hem daartoe de mogelijkheid te worden geboden door middel van deelname aan een schakelprogramma.

2.3.1. Hoewel appellant toelating tot de Schakelzone Recht verzoekt in verband met een masteropleiding aan de UvA, diende hij het verzoek daarvoor in te dienen bij het Bureau Schakelzone Recht van de OU.

Verweerder heeft daarover ter zitting van het College toegelicht dat met de andere universiteiten afspraken zijn gemaakt over de vooropleidingseisen voor toelating tot de Schakelzone Recht en dat de OU de studenten door middel van de verschillende programma's binnen de Schakelzone Recht bijspijkert tot het vereiste niveau, zodat ze voldoen aan de in artikel 7.30b van de WHW neergelegde vereisten voor toelating tot een masteropleiding. Voor die beoordeling past verweerder, zo heeft hij ter zitting van het College toegelicht, het beleid toe. In dat beleid is per doeluniversiteit – dat is de universiteit waar een aspirant-student uiteindelijk een master wil volgen – opgenomen welke vooropleidingen toegang geven tot de Schakelzone Recht.

2.3.2. Voor toelating tot de Schakelzone Recht voor een master aan de UvA is een aantal opleidingen, voorzien van CROHO-codes, genoemd die 'automatisch' toelating tot de Schakelzone Recht geven. Dat zijn een afgeronde Nederlandse opleiding HBO-rechten of een afgeronde verwante HBO-opleiding met een substantiële juridische component. Voor de UvA is een aparte lijst opgenomen met verwante HBO-opleidingen, waaronder bijvoorbeeld de HBO-opleiding Human resource management. Het College begrijpt het beleid zo dat van een aspirant-student, die één van de in het beleid genoemde vooropleidingen heeft afgerond, in ieder geval redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master, als bedoeld in artikel 7.30e van de WHW. Dit betekent echter niet dat een aspirant-student die niet zo'n vooropleiding heeft gevolgd, automatisch niet voldoet aan de in artikel 7.30e van de WHW neergelegde voorwaarde. Naar het oordeel van het College dient, ingeval een aspirant-student een andere vooropleiding heeft gevolgd dan in het beleid is genoemd, op individuele basis te worden beoordeeld of van deze aspirant-student redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master.

2.3.3. Verweerder heeft ter zitting van het College verklaard dat de examencommissie van de OU, als het over toelating in verband met een master aan een andere universiteit dan de OU gaat, alleen bevoegd is om op grond van het beleid te beoordelen of een aspirant-student één van de in het beleid genoemde vooropleidingen heeft gevolgd. Dat betekent, zo heeft verweerder ter zitting verder toegelicht, dat de examencommissie niet bevoegd is om de individuele beoordeling te maken of van een aspirant-student redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen voor een master aan een andere universiteit dan de OU. Die beoordeling kan alleen de desbetreffende doeluniversiteit maken, aldus verweerder.

2.3.4. Hoewel de examencommissie van de OU dus een bepaalde mate van beslissingsbevoegdheid heeft over de toelating tot de Schakelzone Recht, heeft zij waar het om andere universiteiten dan de OU gaat, niet volledige beslissingsbevoegdheid. Omdat appellant een vooropleiding heeft gevolgd die wat betreft de UvA niet in het beleid is genoemd, diende, zoals uit overweging 2.3.2 volgt, een individuele beoordeling te worden gemaakt in het kader van het verzoek van appellant om toelating tot de Schakelzone Recht. De examencommissie is, zo heeft verweerder ter zitting van het College duidelijk gemaakt, echter niet bevoegd om die beoordeling te maken. Dit betekent ook dat de examencommissie niet bevoegd is om het verzoek van appellant af te wijzen. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie dan ook ten onrechte in stand gelaten.

Conclusie

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 10 april 2019 dient te worden vernietigd. Het College zal het administratief beroep alsnog gegrond verklaren en de beslissing van de examencommissie van 29 oktober 2018 vernietigen, omdat zij niet bevoegd is over het verzoek van appellant te beslissen.

2.5. Op grond van artikel 2:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht dient de examencommissie het verzoek van appellant om toelating tot de Schakelzone Recht alsnog door te zenden naar het daartoe bevoegde orgaan van de UvA, zodat dit orgaan een individuele beoordeling kan maken in het kader van het verzoek van appellant, zoals volgt uit de overwegingen 2.3.2 tot en met 2.3.4 van deze uitspraak.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 10 april 2019;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de Commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen van 29 oktober 2018 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de Commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen van 29 oktober 2018;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 10 april 2019;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/060.5**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Lubberdink en De Moor – Van Vugt
Datum uitspraak	:	29 juli 2019
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	disproportioneel groepsopdracht plagiaat sanctie studievertraging Turnitin
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen: artikel 23, onderdeel a Regels en Richtlijnen: artikel 23, onderdeel b Regels en Richtlijnen: artikel 23, onderdeel d
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het CBE heeft de examencommissie terecht gevolgd in het oordeel dat appellant plagiaat heeft gepleegd. Uit de door het CBE overgelegde stukken, te weten het Turnitin-plagiaatrapport en het artikel van de bronauteurs, volgt dat de paragraaf “literature review” geplagieerde teksten bevat. Meer delen van de paragraaf zijn letterlijk overgenomen uit het artikel van de bronauteurs, zonder dat de bron in de desbetreffende paragraaf is vermeld. De omstandigheid dat appellant de desbetreffende paragraaf niet zelf heeft geschreven, maar één van de medestudenten, leidt niet het oordeel dat appellant geen plagiaat heeft gepleegd. Het werkstuk betrof een groepsopdracht en de groepsleden droegen een gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de opdracht. Dit stond ook expliciet vermeld op het instructieformulier. Ook was daarop expliciet vermeld dat groepsleden gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor eventueel plagiaat. Op het instructieformulier was verder verwezen naar een website over plagiaat die door studenten kon worden geraadpleegd. Appellant wist dan wel had redelijkerwijs moeten weten op welke wijze bronnen moesten worden vermeld. Daar komt bij dat appellant en de twee medestudenten tijdens het gesprek met de examencommissie op 11 februari 2019 nadrukkelijk hebben verklaard dat zij in groepsverband aan het werkstuk hebben gewerkt en dat zij elkaars teksten hebben gelezen en gecontroleerd. In zoverre faalt de grond. 2.4.2. Het College is er echter niet van overtuigd dat in dit geval een evenredige sanctie is opgelegd. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat bij een groepsopdracht in beginsel alle groepsleden dezelfde sanctie opgelegd krijgen voor het plegen van plagiaat. Aan een student die het plagiaat niet zelf heeft gepleegd, wordt geen sanctie dan wel een lagere sanctie opgelegd indien deze student het plegen van plagiaat redelijkerwijs niet heeft kunnen voorkomen. De examencommissie heeft aan appellant en de twee medestudenten dezelfde sanctie opgelegd. Niet ter discussie staat dat appellant het plagiaat niet feitelijk heeft gepleegd. Verder is vast komen te staan dat het geplagieerde gedeelte moeilijk als zodanig is te herkennen, omdat ook de bronvermeldingen in de geplagieerde tekst letterlijk zijn overgenomen. Ter zitting van het College is gebleken dat de plagiaatscanner Turnitin, die door docenten van de Vrije Universiteit wordt gehanteerd, niet beschikbaar is voor studenten van de universiteit. Appellant heeft tezamen met de twee medestudenten het

concept-werkstuk via een online plagiaatscanner gecontroleerd. Dergelijke online plagiaatscanners zijn minder gedetailleerd dan de plagiaatscanner Turnitin. Deze plagiaatscanner kan - anders dan de door appellant gebruikte scanner – wel herkennen of passages waarin correcte bronvermeldingen staan, uit een ander brondocument afkomstig zijn. Enkel op basis van de online plagiaatscanner heeft appellant dus niet met zekerheid kunnen vaststellen dat sprake was van plagiaat. De controle via de online plagiaatscanner leverde een percentage op van 21% overlap met teksten uit andere bronnen. Appellant heeft gesteld dat de vakdocent bij aanvang van de opdracht aan studenten had meegedeeld dat een percentage van 20% normaal is. Hij vond de score van 21% daarom niet alarmerend. Het CBE heeft de stelling dat de vakdocent een percentage van 20% zou hebben genoemd, onvoldoende ontkracht. Het College ziet ook anderszins geen aanknopingspunten om deze stelling in twijfel te trekken. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant de plagiaatscore van 21% op zichzelf niet alarmerend heeft hoeven achten. Appellant heeft naar aanleiding van de plagiaatscore nader overleg gevoerd met de twee medestudenten en hen bevraagd op mogelijk plagiaat. De twee medestudenten hebben appellant vermeld geen plagiaat te hebben gepleegd.
Het College is - gelet op deze inspanningen die appellant heeft verricht en gezien de gevolgen die de sanctie voor appellant heeft - van oordeel dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom aan appellant dezelfde sanctie is opgelegd als aan de medestudent die het plagiaat feitelijk heeft gepleegd. Het CBE heeft dit niet onderkend. De grond slaagt in zoverre.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 februari 2019 heeft de examencommissie van de School of Business and Economics (hierna: de examencommissie) appellant een sanctiemaatregel opgelegd wegens het plegen van plagiaat.

Bij beslissing van 13 mei 2019 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. S.M. Akkersdijk, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. drs. J.J.M. Welling, secretaris van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 23, onderdeel a, van de Regels en richtlijnen voor examens/tentamens SBE, studiejaar 2018-2019, van de Vrije Universiteit (hierna: de Regels en richtlijnen) wordt onder fraude verstaan elk handelen of nalaten van een student dat erop is gericht het vormen van een juist onderdeel omtrent zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk te maken.
Ingevolge artikel 23, onderdeel b, tweede lid, is het onverminderd het bepaalde in de WHW verboden in een werkstuk een bestand, al dan niet in bewerkte vorm, op te nemen zoals een tekst, een illustratie, een digitaal en een audiovisueel bestand, zonder vermelding van de auteur en van de vindplaats van het bestand, dan wel, indien er geen auteur te identificeren is, zonder vermelding van de vindplaats van het bestand. Dit wordt ook wel plagiaat genoemd.
Ingevolge het derde lid, aanhef en onder a, b en e wordt als plagiaat onder andere in ieder geval aangemerkt: het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige of correcte bronvermelding (onderdeel a), het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of bepaalde vormgeving, dat tekst letterlijk aan werk van een andere auteur is ontleend, zelfs indien een correcte bronvermelding is opgenomen (onderdeel b) en het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk (onderdeel e).
Ingevolge artikel 23, onderdeel d, vierde lid, kan de examencommissie met inachtneming van de beginselen van rechtsgelijkheid en proportionaliteit, het tentamen of het werkstuk waarop de fraude betrekking heeft, ongeldig verklaren of een fraudeoordeel uitspreken, en bovendien de student uitsluiten van het eerstvolgende desbetreffende tentamen.

2.2. Appellant heeft tezamen met twee medestudenten een werkstuk gemaakt voor het vak Research Project for Finance van de studie MSc Finance. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellant en de twee medestudenten plagiaat hebben gepleegd omdat de paragraaf “literature review” in het werkstuk overeenkomsten vertoont met andere werken en in het werkstuk geen correcte bronvermelding is opgenomen. De examencommissie heeft appellant een sanctie opgelegd die inhoudt dat het werkstuk ongeldig is verklaard, hetgeen betekent dat als resultaat voor het werkstuk het cijfer 0 is geregistreerd, en dat appellant in het lopende studiejaar niet aan herkansing van het studieonderdeel mag deelnemen.

2.3. Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen. Van appellant mocht worden verwacht dat hij kennis heeft van de juiste wijze van refereren en citeren. Via het instructieformulier “Advise for your Research Paper” behorende bij de groepsopdracht (hierna: het instructieformulier) wist dan wel had appellant kunnen weten dat elk groepslid verantwoordelijk wordt gehouden voor geplagieerde teksten, ook al heeft een student niet zelf aan de teksten gewerkt. De aan appellant opgelegde sanctie is in overeenstemming met de Regels en richtlijnen. Deze regels zijn niet onredelijk. De opgelegde sanctie is verder in overeenstemming met gebruikelijke sancties die de examencommissie in vergelijkbare gevallen heeft opgelegd.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met het oordeel van het CBE. Appellant heeft aangevoerd dat hij ten onrechte medeverantwoordelijk is gehouden voor het werk van de medestudent die de paragraaf “literature review” heeft geschreven. Hij heeft zelf niet actief plagiaat gepleegd. Hij heeft geen werk laten doorgaan voor eigen werk. Er was simpelweg onjuist dan wel onvolledig gerefereerd. Verder is de opgelegde maatregel disproportioneel. Er is onvoldoende meegewogen dat hij de desbetreffende paragraaf niet heeft geschreven en het voor hem praktisch onmogelijk was om het plagiaat te ontdekken. Verder is

onvoldoende meegewogen dat geen sprake was van opzet en hij niet eerder plagiaat heeft gepleegd en dat het plagiaat beperkt is tot slechts één paragraaf van het werkstuk. Ook is onvoldoende bij de afwegingen betrokken dat de opgelegde straf aanzienlijke gevolgen voor appellant heeft. Zo kan hij niet met zijn thesis starten en zal hij waarschijnlijk een jaar studievertraging oplopen, aldus appellant.

2.4.1. Het CBE heeft de examencommissie terecht gevolgd in het oordeel dat appellant plagiaat heeft gepleegd. Uit de door het CBE overgelegde stukken, te weten het Turnitin-plagiaatrapport en het artikel van de bronauteurs, volgt dat de paragraaf “literature review” geplagieerde teksten bevat. Meer delen van de paragraaf zijn letterlijk overgenomen uit het artikel van de bronauteurs, zonder dat de bron in de desbetreffende paragraaf is vermeld. De omstandigheid dat appellant de desbetreffende paragraaf niet zelf heeft geschreven, maar één van de medestudenten, leidt niet het oordeel dat appellant geen plagiaat heeft gepleegd. Het werkstuk betrof een groepsopdracht en de groepsleden droegen een gezamenlijke verantwoordelijkheid voor de opdracht. Dit stond ook expliciet vermeld op het instructieformulier. Ook was daarop expliciet vermeld dat groepsleden gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor eventueel plagiaat. Op het instructieformulier was verder verwezen naar een website over plagiaat die door studenten kon worden geraadpleegd. Appellant wist dan wel had redelijkerwijs moeten weten op welke wijze bronnen moesten worden vermeld. Daar komt bij dat appellant en de twee medestudenten tijdens het gesprek met de examencommissie op 11 februari 2019 nadrukkelijk hebben verklaard dat zij in groepsverband aan het werkstuk hebben gewerkt en dat zij elkaars teksten hebben gelezen en gecontroleerd. In zoverre faalt de grond.

2.4.2. Het College is er echter niet van overtuigd dat in dit geval een evenredige sanctie is opgelegd. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat bij een groepsopdracht in beginsel alle groepsleden dezelfde sanctie opgelegd krijgen voor het plegen van plagiaat. Aan een student die het plagiaat niet zelf heeft gepleegd, wordt geen sanctie dan wel een lagere sanctie opgelegd indien deze student het plegen van plagiaat redelijkerwijs niet heeft kunnen voorkomen. De examencommissie heeft aan appellant en de twee medestudenten dezelfde sanctie opgelegd. Niet ter discussie staat dat appellant het plagiaat niet feitelijk heeft gepleegd. Verder is vast komen te staan dat het geplagieerde gedeelte moeilijk als zodanig is te herkennen, omdat ook de bronvermeldingen in de geplagieerde tekst letterlijk zijn overgenomen. Ter zitting van het College is gebleken dat de plagiaatscanner Turnitin, die door docenten van de Vrije Universiteit wordt gehanteerd, niet beschikbaar is voor studenten van de universiteit. Appellant heeft tezamen met de twee medestudenten het concept-werkstuk via een online plagiaatscanner gecontroleerd. Dergelijke online plagiaatscanners zijn minder gedetailleerd dan de plagiaatscanner Turnitin. Deze plagiaatscanner kan - anders dan de door appellant gebruikte scanner – wel herkennen of passages waarin correcte bronvermeldingen staan, uit een ander brondocument afkomstig zijn. Enkel op basis van de online plagiaatscanner heeft appellant dus niet met zekerheid kunnen vaststellen dat sprake was van plagiaat. De controle via de online plagiaatscanner leverde een percentage op van 21% overlap met teksten uit andere bronnen. Appellant heeft gesteld dat de vakdocent bij aanvang van de opdracht aan studenten had meegedeeld dat een percentage van 20% normaal is. Hij vond de score van 21% daarom niet alarmerend. Het CBE heeft de stelling dat de vakdocent een percentage van 20% zou hebben genoemd, onvoldoende ontkracht. Het College ziet ook anderszins geen aanknopingspunten om deze stelling in twijfel te trekken. Gelet hierop is het College van oordeel dat appellant de plagiaatscore van 21% op zichzelf niet alarmerend heeft hoeven achten. Appellant heeft naar aanleiding van de plagiaatscore nader overleg gevoerd met de twee medestudenten en hen bevraagd op mogelijk plagiaat. De twee medestudenten hebben appellant vermeld geen plagiaat te hebben gepleegd.
Het College is - gelet op deze inspanningen die appellant heeft verricht en gezien de gevolgen die de sanctie voor appellant heeft - van oordeel dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom aan appellant dezelfde sanctie is opgelegd als aan de medestudent die het plagiaat feitelijk heeft gepleegd. Het CBE heeft dit niet onderkend. De grond slaagt in zoverre.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 13 mei 2019 dient te worden vernietigd. Doende hetgeen het CBE had moeten doen, zal het College het administratief beroep van appellant gegrond verklaren, de

beslissing van de examencommissie van 14 februari 2019 vernietigen en de examencommissie opdragen een nieuwe beslissing te nemen naar aanleiding van het geconstateerde plagiaat.

2.6. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 13 mei 2019;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 14 februari 2019;
V. draagt de examencommissie op een nieuwe beslissing te nemen naar aanleiding van het geconstateerde plagiaat;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 13 mei 2019;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling ter hoogte van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/062.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	27 juni 2019
Partijen	:	verzoekster en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	connexiteit gespreksverslag klacht ongewenste intimiteiten onomkeerbare situatie onverwijlde spoed ordemaatregel rechtsmiddel voorlopige voorziening
Artikelen	:	
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	De voorzieningenrechter gaat er van uit dat het verzoek zich richt tegen de beslissing van 11 juni 2019 van het college van bestuur, waarbij de klacht van verzoekster ongegrond is verklaard en waarbij het advies van de klachtencommissie van 15 mei 2019 om geen inzage te verlenen in het verslag van de hoorzitting met beklaagde is overgenomen. Tegen deze beslissing heeft verzoekster (nog) geen rechtsmiddel aangewend. Gelet op de eis van connexiteit in artikel 8:81, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan de voorzieningenrechter reeds daarom geen voorlopige voorziening treffen. Indien het door verzoekster ingediende bezwaarschrift van 12 juni 2019 moet worden gelezen als een bezwaar tegen de beslissing van het college van bestuur van 11 juni 2019, dan sluit de voorzieningenrechter op voorhand niet uit dat het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs in hoofdzaak bevoegd zal zijn kennis te nemen van een eventueel beroep tegen de nog te nemen beslissing op bezwaar, voor zover dat beroep zich zou richten tegen het niet treffen van een ordemaatregel. Hierbij acht de voorzieningenrechter van belang dat verzoekster in haar klaagschrift heeft verzocht een ordemaatregel tegen haar medestudent te treffen en het college van bestuur aan dit verzoek niet tegemoetkomt met de beslissing van 11 juni 2019. Maar in het geval dat het ingediende bezwaarschrift moet worden gelezen als een bezwaar tegen de beslissing van het college van bestuur van 11 juni 2019, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter, gelet op de betrokken belangen, geen sprake van onverwijlde spoed dat het treffen van een voorlopige voorziening rechtvaardigt. Ter zitting is toegelicht dat zowel verzoekster als beklaagde de opleiding aan de universiteit feitelijk hebben afgerond, de inschrijving van beiden op 1 september 2019 zal eindigen en dat zij tot die tijd geen studieverplichtingen aan de universiteit hebben. Bovendien leidt het toewijzen van het verzoek om inzage in het verslag van de hoorzitting met beklaagde tot een onomkeerbare situatie. Naast het college van bestuur heeft ook beklaagde een nadrukkelijk belang bij het niet verlenen van inzage. Ook om deze reden is het treffen van een voorlopige voorziening niet gerechtvaardigd.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak van de voorzieningenrechter op het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) in het geding tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

Openbare zitting gehouden op: 27 juni 2019 om 10.30 uur.

Tegenwoordig:	mr. E.J. Daalder mr. S.E. Reichardt	Voorzieningenrechter wnd. secretaris
Verschenen	verzoekster bijgestaan door mr. B. Çiçek, advocaat te Breda	verzoekster
	het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A. Rijsdijk en mr. B. van Mulken	verweerder

---

1. Beslissing

De voorzieningenrechter wijst het verzoek af.

2. Overwegingen

Verzoekster heeft tegen een medestudent een klacht ingediend vanwege vermeende ongewenste intimiteiten. Die klacht is, met verwijzing naar het advies van de klachtencommissie, door het college van bestuur ongegrond verklaard. Verzoekster vraagt om bij wijze van voorlopige voorziening inzage te verlenen in het verslag dat de klachtencommissie heeft gemaakt van de besloten hoorzitting met degene jegens wie zij een klacht heeft ingediend. De klachtencommissie heeft het college van bestuur geadviseerd om de verslagen van de gesprekken die zij heeft gehouden met klaagster en de beklaagde vertrouwelijk te houden.

De voorzieningenrechter gaat er van uit dat het verzoek zich richt tegen de beslissing van 11 juni 2019 van het college van bestuur, waarbij de klacht van verzoekster ongegrond is verklaard en waarbij het advies van de klachtencommissie van 15 mei 2019 om geen inzage te verlenen in het verslag van de hoorzitting met beklaagde is overgenomen. Tegen deze beslissing heeft verzoekster (nog) geen rechtsmiddell aangewend. Gelet op de eis van connexiteit in artikel 8:81, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan de voorzieningenrechter reeds daarom geen voorlopige voorziening treffen.

Indien het door verzoekster ingediende bezwaarschrift van 12 juni 2019 moet worden gelezen als een bezwaar tegen de beslissing van het college van bestuur van 11 juni 2019, dan sluit de voorzieningenrechter op voorhand niet uit dat het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs in hoofdzaak bevoegd zal zijn kennis te nemen van een eventueel beroep tegen de nog te nemen beslissing op bezwaar, voor zover dat beroep zich zou richten tegen het niet treffen van een ordemaatregel. Hierbij acht de voorzieningenrechter van belang dat verzoekster in haar klaagschrift heeft verzocht een

ordemaatregel tegen haar medestudent te treffen en het college van bestuur aan dit verzoek niet tegemoetkomt met de beslissing van 11 juni 2019.
Maar in het geval dat het ingediende bezwaarschrift moet worden gelezen als een bezwaar tegen de beslissing van het college van bestuur van 11 juni 2019, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter, gelet op de betrokken belangen, geen sprake van onverwijlde spoed dat het treffen van een voorlopige voorziening rechtvaardigt. Ter zitting is toegelicht dat zowel verzoekster als beklaagde de opleiding aan de universiteit feitelijk hebben afgerond, de inschrijving van beiden op 1 september 2019 zal eindigen en dat zij tot die tijd geen studieverplichtingen aan de universiteit hebben. Bovendien leidt het toewijzen van het verzoek om inzage in het verslag van de hoorzitting met beklaagde tot een onomkeerbare situatie. Naast het college van bestuur heeft ook beklaagde een nadrukkelijk belang bij het niet verlenen van inzage. Ook om deze reden is het treffen van een voorlopige voorziening niet gerechtvaardigd.

Gelet op het voorgaande wordt het verzoek afgewezen.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/063.5 (zie ook 2019/035.1)**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	22 juli 2019
Partijen	:	appellant en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	geschillenadviescommissie onaanvaardbaar gedrag toegangsontzegging waarschuwing WhatsApp-groep
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid Studentenstatuut: artikel 9.1 Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht: artikel 1 Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht: artikel 3 Gedragscode: artikel 1 Gedragscode: artikel 7
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Het College stelt voorop dat, zoals ook niet in geschil is, het hiervoor in 2.1 beschreven gedrag van appellant als volkomen onaanvaardbaar moet worden aangemerkt. Dit laat echter onverlet dat er een voldoende duidelijke grondslag moet bestaan voor de aan appellant zonder voorafgaande waarschuwing opgelegde maatregel tot toegangsontzegging. Naar het oordeel van het College kan die grondslag niet in artikel 3, tweede lid, van de Huisregels worden gevonden. Die bepaling kan zo worden gelezen dat een waarschuwing vereist is voor het opleggen van zowel de maatregel tot toegangsontzegging als (het voorstel van de decaan aan verweerder voor het opleggen van) de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving. Evengoed kan die bepaling zo worden gelezen dat alleen voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing is vereist en voor het opleggen van de maatregel tot toegangsontzegging niet. Naar het oordeel van het College bestaan er onvoldoende aanknopingspunten om die laatste, door verweerder voorgestane, lezing als de enige redelijkerwijs bedoelde aan te merken. Dat artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW een waarschuwing niet als vereiste stelt, betekent niet dat een instellingsbestuur niet de bevoegdheid heeft om een voorafgaande waarschuwing voor te schrijven. Artikel 7.57h, eerste lid, schrijft evenmin ten aanzien van het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing voor, terwijl ingevolge beide lezingen van artikel 3, tweede lid, voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van die maatregel wel een waarschuwing nodig is. Uit artikel 7.57h, eerste lid, kan dus niet worden afgeleid dat met artikel 3, tweede lid, moet zijn bedoeld om het opleggen van de maatregel tot toegangsontzegging zonder waarschuwing mogelijk te maken. Artikel 9.1 van het Studentenstatuut vermeldt niet dat voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing nodig is, zodat aan die bepaling niet de door verweerder gewenste betekenis kan worden gehecht. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat de Gedragscode een grondslag biedt om een toegangsontzegging op te leggen, volgt het

College hem hierin evenmin. De Gedragscode is niet door verweerder, maar door het faculteitsbestuur vastgesteld. De daarin neergelegde bepalingen zijn daarom niet aan te merken als de in artikel 7.57h, eerste lid, bedoelde voorschriften. Dat de Gedragscode door het faculteitsbestuur namens verweerder is vastgesteld, zoals verweerder in zijn verweerschrift naar voren heeft gebracht, blijkt niet uit de Gedragscode. Het faculteitsbestuur zou ook niet bevoegd zijn geweest om namens verweerder de in artikel 7.57h, eerste lid, bedoelde voorschriften vast te stellen, omdat niet is gebleken dat verweerder het faculteitsbestuur daartoe mandaat heeft verleend.
Gelet op het voorgaande was de decaan niet bevoegd appellant voor de duur van vijf maanden de toegang tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de universiteit te ontzeggen.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 maart 2019 heeft de decaan van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant namens verweerder voor de duur van vijf maanden de toegang ontzegd tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de universiteit.

Bij beslissing van 12 juni 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 juli 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. C.G.J.E. Lut, advocaat te Eindhoven, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. V. Perey en dr. mr. B. Akkermans, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is eerstejaars student aan de European Law School. Bij de beslissing van 29 maart 2019 heeft de decaan appellant voor de duur van vijf maanden de toegang ontzegd tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de universiteit, omdat appellant zich in strijd met de artikelen 1 en 5 van de facultaire Gedragscode heeft gedragen door racistische en antisemitische berichten te plaatsen in een op eerstejaarsstudenten van de European Law School gerichte WhatsApp-groep. Die beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 12 juni 2019 gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt onder meer dat de decaan in strijd met artikel 3 van de Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht (art. 7.57h WHW) (hierna: de Huisregels) heeft gehandeld door hem zonder voorafgaande waarschuwing de toegang te ontzeggen.

2.3. Artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd."

Artikel 1, eerste lid, van de Huisregels luidt: "Een ieder die zich bevindt op terreinen of in gebouwen en/of gebruik maakt van andere voorzieningen van de UM, dient deze te gebruiken in overeenstemming met hun gebruiksdoelen en dient zich hierbij te houden aan de geldende regels en voorschriften, alsmede aan door of namens het College van Bestuur gegeven aanwijzingen. Hij dient zich daarbij zodanig te gedragen dat hij:
a) geen directe of indirecte schade berokkent dan wel overlast bezorgt voor de UM, haar medewerkers, studenten of derden die gebruik maken van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de UM;
b) geen inbreuk maakt op een recht van de UM, haar medewerkers, studenten of derden die gebruik maken van de gebouwen of terreinen of van andere voorzieningen van de UM;
c) niet in strijd handelt met enig wettelijk voorschrift of met hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt."
Het tweede lid luidt: "De regels, voorschriften en aanwijzingen als bedoeld in het eerste lid kunnen namens het College van Bestuur worden gesteld door de decaan of door de directeur of door hen aangewezen medewerkers."

Artikel 3, eerste lid, luidt: "Indien een student handelt in strijd met het bepaalde in artikel 1 of een aanwijzing als bedoeld in artikel 2 niet onmiddellijk opvolgt, kan de decaan of de directeur een student een waarschuwing geven. Indien een schriftelijke waarschuwing wordt gegeven, wordt een kopie hiervan bewaard in het studentendossier."
Het tweede lid luidt: "De decaan of de directeur kan namens het College van Bestuur een student de toegang tot gebouwen, terreinen of voorzieningen van de UM geheel of gedeeltelijk ontzeggen voor een periode van maximaal 1 jaar, of het College van Bestuur verzoeken de inschrijving gedurende eenzelfde periode te beëindigen, indien de student ondanks een mondelinge of schriftelijke waarschuwing handelt of blijft handelen in strijd met het bepaalde in artikel 1 of de aanwijzingen als bedoeld in artikel 2 niet onmiddellijk opvolgt. Ingeval een maatregel voor een langere duur dan 6 maanden wordt overwogen, dient voorafgaand overleg plaats te vinden met het College van Bestuur."

Artikel 1 van de Gedragscode luidt: "De Faculteit streeft ernaar een inclusieve, diverse en niet-hiërarchische leergemeenschap te creëren die individueel en collectief leren en individuele en collectieve groei stimuleert. Deze gemeenschap is gebaseerd op wederzijds respect. Studenten respecteren de etnische, seksuele, levensbeschouwelijke en culturele diversiteit in de academische gemeenschap. Studenten verbinden zich expliciet aan het innemen van een collegiale en respectvolle houding ten opzichte van medestudenten, stafleden en andere personen met wie zij door hun studie in aanraking komen. Studenten zullen te allen tijde in hun contacten met medestudenten, stafleden en derden afzien van het gebruik van geweld van welke aard dan ook, in het bijzonder van lichamelijk, verbaal en psychisch geweld."
Artikel 5 luidt: "Studenten conformeren zich aan de UM-regels aangaande gebruik van ICT-faciliteiten. Studenten conformeren zich expliciet aan een verantwoordelijk gebruik van sociale media, daarbij inbegrepen maar niet beperkt tot punten 1 en 4 van deze gedragscode."

Artikel 7 luidt: "Studenten houden zich aan de normen die voortvloeien uit deze gedragscode en zij dragen de consequenties verbonden aan het niet naleven van die normen. Die consequenties kunnen bestaan uit, maar zijn niet beperkt tot, een disciplinaire procedure die kan resulteren in maatregelen zoals beschreven in de artikelen 7.42a en 7.57h van de WHW en artikel 28 van het Inschrijvingsbesluit UM, namelijk de schorsing van of beëindiging van de inschrijving van de betrokken student."

Artikel 9.1 van het toepasselijk Studentenstatuut (hierna: het Studentenstatuut) luidt: "Van de student of extraneus wordt verwacht dat hij/zij zich in overeenstemming met de huisregels van de UM gedraagt in de UM-gebouwen en op de UM-terreinen. Het CvB of de daartoe gemandateerde kan degene die zich in strijd met de huisregels gedraagt de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor ten hoogste een jaar ontzeggen of de inschrijving gedurende eenzelfde periode beëindigen.
Indien een student ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het CvB niet heeft gestaakt, kan het CvB besluiten hem de toegang tot de instelling definitief te ontzeggen of zijn inschrijving te beëindigen.
Studenten verenigd in een algemene studentenvereniging of in een onafhankelijk dispuut dienen zich gedurende de introductietijd te houden aan de geldende gedragscodes. […]"

2.4. De voorzieningenrechter van het College heeft in zijn uitspraak van 5 april 2019 in zaak nr. 2019/035.1 (www.cbho.nl) op het door appellant hangende bezwaar ingediende verzoek om een voorlopige voorziening het volgende overwogen:
"De voorzieningenrechter constateert dat verweerder met gebruik van de hem in artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW gegeven bevoegdheid voorschriften heeft vastgesteld, te weten de Algemene huisregels en ordemaatregelen Universiteit Maastricht (art. 7.57h WHW) (hierna: de Huisregels). Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Huisregels kan de decaan namens verweerder een student de toegang tot gebouwen, terreinen of voorzieningen ontzeggen, indien de student ondanks een mondelinge of schriftelijke waarschuwing handelt of blijft handelen in strijd met de in artikel 1 neergelegde gedragsregels. Deze bepaling duidt erop dat een beslissing zoals genomen op 29 maart 2019 pas mogelijk is na een waarschuwing. Die is er niet. Dit betekent dat de Huisregels geen grondslag bieden voor de beslissing. De in de beslissing vermelde Gedragscode kan niet als een toereikende grondslag worden aangemerkt. Deze code is niet door verweerder, maar door het faculteitsbestuur is vastgesteld. De WHW noch de Huisregels bieden een basis voor een nadere regeling door het faculteitsbestuur. Zeker nu de Gedragscode voorziet in verdergaande maatregelen dan de Huisregels, is dit bezwaarlijk. De voorzieningenrechter volgt verweerder niet in zijn ter zitting gegeven toelichting dat het faculteitsbestuur een bevoegdheid tot regelgeving kan ontlenen aan de considerans boven de Huisregels. Ten eerste maakt de considerans geen deel uit van de voorschriften. Ten tweede biedt de tekst van de considerans – nog daargelaten dat de tekst onduidelijk is doordat deze incompleet is - met het onverlet laten van een mogelijkheid voor specifieke voorschriften, geen grondslag voor het geven van zulke voorschriften."

2.5. Bij de beslissing van 12 juni 2019 tot ongegrondverklaring van het bezwaar is verweerder gemotiveerd afgeweken van een advies van 17 mei 2019 van de geschillenadviescommissie, waarin die commissie de overwegingen van de voorzieningenrechter heeft gevolgd en heeft geadviseerd het bezwaar gegrond te verklaren. Volgens verweerder moet artikel 3, tweede lid, van de Huisregels zo worden gelezen dat voor een toegangsontzegging, anders dan voor een tijdelijke beëindiging van de inschrijving, geen voorafgaande waarschuwing is vereist. In zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft verweerder erop gewezen dat artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW een waarschuwing niet als vereiste stelt voor toepassing van de daarin vermelde maatregelen. Uit de systematiek van de overige regels van de universiteit blijkt volgens verweerder dat het ook nooit de bedoeling van verweerder is geweest om een waarschuwing als vereiste te stellen. Hierbij wijst hij op artikel 9.1 van het Studentenstatuut. Voorts wijst hij erop dat de universiteit ongewenst gedrag van studenten volstrekt niet accepteert, zeker niet binnen de internationale leeromgeving waarvan appellant deel uitmaakt, en dat appellant hiervan op de hoogte was dan wel had moeten zijn. Het is daarom niet onredelijk om artikel 3, tweede lid, zo te lezen dat in een geval als dit zonder voorafgaande waarschuwing gebruik kan worden gemaakt van de bevoegdheid om de toegang te ontzeggen, aldus verweerder.

2.6. Het College stelt voorop dat, zoals ook niet in geschil is, het hiervoor in 2.1 beschreven gedrag van appellant als volkomen onaanvaardbaar moet worden aangemerkt.
Dit laat echter onverlet dat er een voldoende duidelijke grondslag moet bestaan voor de aan appellant zonder voorafgaande waarschuwing opgelegde maatregel tot toegangsontzegging. Naar het oordeel van het College kan die grondslag niet in artikel 3, tweede lid, van de Huisregels worden gevonden. Die

bepaling kan zo worden gelezen dat een waarschuwing vereist is voor het opleggen van zowel de maatregel tot toegangsontzegging als (het voorstel van de decaan aan verweerder voor het opleggen van) de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving. Evengoed kan die bepaling zo worden gelezen dat alleen voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing is vereist en voor het opleggen van de maatregel tot toegangsontzegging niet. Naar het oordeel van het College bestaan er onvoldoende aanknopingspunten om die laatste, door verweerder voorgestane, lezing als de enige redelijkerwijs bedoelde aan te merken. Dat artikel 7.57h, eerste lid, van de WHW een waarschuwing niet als vereiste stelt, betekent niet dat een instellingsbestuur niet de bevoegdheid heeft om een voorafgaande waarschuwing voor te schrijven. Artikel 7.57h, eerste lid, schrijft evenmin ten aanzien van het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing voor, terwijl ingevolge beide lezingen van artikel 3, tweede lid, voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van die maatregel wel een waarschuwing nodig is. Uit artikel 7.57h, eerste lid, kan dus niet worden afgeleid dat met artikel 3, tweede lid, moet zijn bedoeld om het opleggen van de maatregel tot toegangsontzegging zonder waarschuwing mogelijk te maken. Artikel 9.1 van het Studentenstatuut vermeldt niet dat voor (het voorstel van de decaan tot) het opleggen van de maatregel tot tijdelijke beëindiging van de inschrijving een waarschuwing nodig is, zodat aan die bepaling niet de door verweerder gewenste betekenis kan worden gehecht.
Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat de Gedragscode een grondslag biedt om een toegangsontzegging op te leggen, volgt het College hem hierin evenmin. De Gedragscode is niet door verweerder, maar door het faculteitsbestuur vastgesteld. De daarin neergelegde bepalingen zijn daarom niet aan te merken als de in artikel 7.57h, eerste lid, bedoelde voorschriften. Dat de Gedragscode door het faculteitsbestuur namens verweerder is vastgesteld, zoals verweerder in zijn verweerschrift naar voren heeft gebracht, blijkt niet uit de Gedragscode. Het faculteitsbestuur zou ook niet bevoegd zijn geweest om namens verweerder de in artikel 7.57h, eerste lid, bedoelde voorschriften vast te stellen, omdat niet is gebleken dat verweerder het faculteitsbestuur daartoe mandaat heeft verleend.
Gelet op het voorgaande was de decaan niet bevoegd appellant voor de duur van vijf maanden de toegang tot de gebouwen, terreinen en voorzieningen van de universiteit te ontzeggen.
Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. Daarom is bespreking van hetgeen appellant voor het overige aanvoert niet nodig. De beslissing van 12 juni 2019 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door de beslissing van 29 maart 2019 te herroepen.

2.8. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Maastricht van 12 juni 2019;
III. herroept de beslissing van de decaan van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit Maastricht van 29 maart 2019;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Maastricht in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Maastricht aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/067.4** ***(zie ook CBHO 2018/184)***
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	26 augustus 2019
Partijen	:	verzoeker
Trefwoorden	:	herziening incident
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het bijzondere rechtsmiddel van herziening dient er niet toe om een geschil, waarin al onherroepelijk is beslist, in volle omvang opnieuw aan de rechter voor te leggen. Er worden daarom strenge eisen gesteld aan een herziening van een rechterlijke uitspraak. Anders dan verzoeker ter zitting van het College heeft betoogd, bestaat voor het College in het kader van een herzieningsverzoek dus geen ruimte om de onherroepelijke uitspraak van 24 april 2019 opnieuw te beoordelen. Dat zou zelfs zo zijn indien het College, zoals verzoeker stelt, wettelijk bevoegd zou zijn om zich over het incident tijdens het inleveren van het tentamen uit te spreken. De eisen voor herziening staan in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten en omstandigheden die vóór de uitspraak van 24 april 2019 hebben plaatsgevonden, maar die bij hem niet bekend waren of redelijkerwijs niet bij hem bekend konden zijn. In het verzoekschrift staan alleen argumenten waaruit blijkt dat verzoeker het niet eens is met de uitspraak van 24 april 2019. Omdat dat geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb zijn, kan de uitspraak van het College van 29 april 2019 niet worden herzien.

Uitspraak op het verzoek van

[Naam], wonend te [woonplaats], verzoeker

om herziening van de uitspraak van het College van 24 april 2019 in zaak nr. CBHO 2018/184.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 24 april 2019 in zaak nr. CBHO 2018/184 heeft het College het beroep van verzoeker tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE) van 8 november 2018 niet-ontvankelijk verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Van die uitspraak heeft verzoeker herziening gevraagd.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 19 augustus 2019, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op grond van artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet

bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak;
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. In de uitspraak van 24 april 2019 gaat het om het tentamen Aansprakelijkheidsrecht. Het CBE heeft de onvoldoende voor dat tentamen bij beslissing van 8 november 2018 in stand gelaten en geen gevolgen verbonden aan een incident dat tijdens het inleveren van dat tentamen heeft plaatsgevonden. In de uitspraak van 24 april 2019 heeft het College vastgesteld dat appellant niet opkomt tegen de vaststelling van de uitslag van het tentamen, maar alleen beroepsgronden heeft gericht tegen het incident dat tijdens het tentamen plaatsvond. Omdat verzoeker geen gronden heeft gericht tegen het in stand laten van de uitslag en hij over het incident als zodanig niet bij het College kan klagen, heeft het College het beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Verzoeker vindt dat deze uitspraak moet worden herzien. In zijn verzoek schrijft hij dat hij opkomt tegen de beslissing van de examencommissie van 14 mei 2018 en de beslissing van 8 november 2018 van het CBE. Volgens hem is de uitslag voor het tentamen Aansprakelijkheidsrecht niet op regelmatige wijze tot stand gekomen. Verzoeker voert in dit kader aan dat de examencommissie, noch het CBE, noch het College het door hem opgestelde proces-verbaal van het incident op 5 april 2018 heeft behandeld. In het bijzonder is niet aan bod gekomen het maken van foto’s door de docente en haar verbale aanval jegens hem bij het inleveren van het tentamen. Het College heeft in de uitspraak van 24 april 2019 niet ingezien dat het wettelijk bevoegd is over deze incidenten te oordelen. Daarbij had het College, aldus verzoeker, de juistheid van de beweringen van de desbetreffende docente dat zij in het voorjaar van 2000 getuige is geweest van een strafrechtelijk voorval kunnen nagaan. Een behoorlijke belangenafweging door het College heeft niet plaatsgevonden, aldus verzoeker.

2.3.1. Het bijzondere rechtsmiddel van herziening dient er niet toe om een geschil, waarin al onherroepelijk is beslist, in volle omvang opnieuw aan de rechter voor te leggen. Er worden daarom strenge eisen gesteld aan een herziening van een rechterlijke uitspraak. Anders dan verzoeker ter zitting van het College heeft betoogd, bestaat voor het College in het kader van een herzieningsverzoek dus geen ruimte om de onherroepelijke uitspraak van 24 april 2019 opnieuw te beoordelen. Dat zou zelfs zo zijn indien het College, zoals verzoeker stelt, wettelijk bevoegd zou zijn om zich over het incident tijdens het inleveren van het tentamen uit te spreken. De eisen voor herziening staan in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten en omstandigheden die vóór de uitspraak van 24 april 2019 hebben plaatsgevonden, maar die bij hem niet bekend waren of redelijkerwijs niet bij hem bekend konden zijn. In het verzoekschrift staan alleen argumenten waaruit blijkt dat verzoeker het niet eens is met de uitspraak van 24 april 2019. Omdat dat geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, van de Awb zijn, kan de uitspraak van het College van 29 april 2019 niet worden herzien.

2.4. Het verzoek om herziening dient te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek om herziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/071**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 oktober 2019
Partijen	:	appellant en de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	discriminatie instellingscollegegeld nationaliteitseis verblijfstatus verblijfsvergunning wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.51d, eerste lid Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2 Besluit Studiefinanciering: artikel 3 EVRM: artikel 14 Eerste Protocol bij het EVRM: artikel 2 Vreemdelingenbesluit 2000: Artikel 3.4:
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf. Vaststaat dat appellant met zijn niet-Nederlandse vader naar Nederland is gekomen op basis van een aan de vader verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid in loondienst. Vóór 1 februari 2017 beschikte appellant over een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd onder de beperking gezinshereniging met ouders. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden verkregen. De aan appellant verleende verblijfsvergunningvergunning is niet verleend onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. Gelijkstelling met een Nederlander op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf is dan ook niet aan de orde. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. Zoals het College in de uitspraak van 11 juni 2019 in zaak nr. 2019/193, heeft overwogen, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CvB).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 oktober 2018 heeft de Centrale Studenten Inschrijving (hierna: CSI) het verzoek van appellant om het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld te mogen betalen, afgewezen.

Bij beslissing van 16 mei 2019 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. V. Sarkisian, advocaat te Amsterdam, en het CvB, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de Amerikaanse nationaliteit en is sinds 1 februari 2017 houder van een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden. In het studiejaar 2018-2019 heeft appellant zich ingeschreven voor de bachelor Economics and Business Economics aan de Universiteit van Amsterdam. Bij brief van 24 september 2018 heeft hij de CSI verzocht om vast te stellen dat hij het wettelijke collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld verschuldigd is.

2.2. De CSI heeft het verzoek van appellant afgewezen. De CSI heeft hiertoe overwogen dat artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bepaalt dat wettelijk collegegeld is verschuldigd indien een student behoort tot één van de groepen personen aangeduid in artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 dan wel tot de in artikel 3 van het Besluit studiefinanciering 2000 (hierna: Bsf) aangeduide personen. Aangezien de huidige verblijfsvergunning van appellant is afgegeven onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden moet de aanspraak op het wettelijk collegegeldtarief beoordeeld worden op grond van zijn vorige verblijfsvergunning, waarbij gekeken moet worden naar de verblijfstatus van de persoon die staat vermeld op deze verblijfsvergunning. De vorige verblijfsvergunning was onder de beperking gezinshereniging verleend. De persoon, op grond waarvan appellant de oorspronkelijke verblijfsvergunning heeft verkregen, had een verblijfsvergunning onder de beperking arbeid in loondienst. Deze valt niet binnen de voor het recht op studiefinanciering aangeduide categorieën en geeft appellant daarmee geen recht op studiefinanciering, aldus de CSI.
Het CvB heeft de afwijzing van het verzoek, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren van 10 mei 2019, in bezwaar gehandhaafd.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB. Hij blijft bij zijn standpunt dat hij voldoet aan de nationaliteitseis en dat hij recht heeft op het wettelijk collegegeldtarief. Hij betoogt dat het onderscheid dat in artikel 3 van het Bsf wordt gemaakt discriminatoir is, omdat er een onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Hij wijst erop dat zijn verblijfsvergunning een opmaat is naar een verblijf voor onbepaalde tijd. Volgens hem is dan ook sprake van schending van artikel 2 van het

Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol bij het EVRM), in verbinding gelegen met artikel 14 van het EVRM. In dit verband verwijst hij naar de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 8 januari 2019, ECLI:NL:RBAMS:2019:81.

2.3.1. Artikel 14 van het EVRM luidt: “Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM luidt: “Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]”
Het tweede lid luidt: “ Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”
Het derde lid luidt: “ Een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een voltijdse opleiding is het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, verschuldigd.”
Artikel 7.51d, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan voorzieningen treffen voor de financiële ondersteuning van een student die aan de desbetreffende instelling is ingeschreven voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend, en noch tot een van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort, noch de Surinaamse nationaliteit bezit.“
Artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 luidt: “Voor studiefinanciering kan een studerende in aanmerking komen die:
a. de Nederlandse nationaliteit bezit;
b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld.”

Artikel 3, eerste lid, van het Bsf luidt: “Met een Nederlander wordt gelijkgesteld de vreemdeling die in Nederland rechtmatig verblijf heeft:
a. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
b. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000;
c. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000;
d. op grond van artikel 8, onderdelen g of h, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover hij reeds studiefinancieringsgenietende is; of
e. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 die is verleend onder een beperking:
1°. verband houdend met verblijf als familie- of gezinslid van een Nederlander of van een vreemdeling als bedoeld in onderdeel a, of dit onderdeel, of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
2°. verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
3°. als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden; of

4°. verband houdend met afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet als bedoeld in artikel 3.17a, onderdeel b, van het Voorschrift Vreemdelingen

Artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt: “De in artikel 14, derde lid, van de Wet bedoelde beperkingen houden verband met:
a. verblijf als familie- of gezinslid;
[…]
h. arbeid in loondienst.
[…]
s. niet-tijdelijke humanitaire gronden.

2.3.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf.
Vaststaat dat appellant met zijn niet-Nederlandse vader naar Nederland is gekomen op basis van een aan de vader verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid in loondienst. Vóór 1 februari 2017 beschikte appellant over een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd onder de beperking gezinshereniging met ouders. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden verkregen. De aan appellant verleende verblijfsvergunningvergunning is niet verleend onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. Gelijkstelling met een Nederlander op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf is dan ook niet aan de orde. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander.
Zoals het College in de uitspraak van 11 juni 2019 in zaak nr. 2019/193, heeft overwogen, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/072**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Daalder en De Moor-van Vught
Datum uitspraak	:	8 oktober 2019
Partijen	:	appellant en de Open Universiteit
Trefwoorden	:	niet-ontvankelijk certificaat cursusgeld duplicaat ingangseis onrechtmatig restitutie van het collegegeld schadevergoeding verrekend
Artikelen	:	Awb: artikel 1:3 Awb: artikel 7:1 Awb: artikel 8:4, eerste lid, onderdeel f Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b Awb: Artikel 8:88, eerste lid, Awb: artikel 8:90, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De beslissing van verweerder van 21 januari 2019 op het verzoek om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar op grond van artikel 8:4, eerste lid, onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb, niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In de plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing. 2.5. Omdat de beslissing van 21 januari 2019 op grond van de Awb niet vatbaar is voor bezwaar en beroep dient de beslissing van verweerder van 23 mei 2019 waarbij het bezwaar van appellant ongegrond is verklaard, te worden vernietigd. Om die reden zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van 23 mei 2019 gegrond verklaren en het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb niet-ontvankelijk verklaren. 2.6. Het College vat het beroep van appellant op als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, en zal dit verzoek beoordelen met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb. 2.6.1. Artikel 8:88, eerste lid, van de Awb luidt: "De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van: a. een onrechtmatig besluit; b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit; c. het niet tijdig nemen van een besluit; d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn." 2.6.2. Uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt dat de schade die appellant stelt te hebben geleden, samen moet hangen met één van de onder a tot en met d opgesomde omstandigheden.

Over de beslissing van 14 september 2018 om appellant in eerste instantie niet toe te laten tot de cursus De dynamiek van het goederenrecht, overweegt het College dat deze beslissing niet onrechtmatig is. De door verweerder gestelde ingangseis voor deze cursus is dat aanmelden mogelijk is nadat inschrijving voor Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht heeft plaatsgevonden en deze cursussen bij voorkeur zijn afgerond. Een redelijke uitleg van deze ingangseis brengt met zich dat een betrokkene zich kan aanmelden voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht als de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheids¬recht met een voldoende zijn behaald of – als betrokkene ten tijde van de aanmelding nog geen tentamen voor deze cursussen heeft gemaakt – hij tenminste ingeschreven staat voor de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht. Niet in geschil is dat appellant niet aan deze uitleg van de ingangseis voldeed. Naar het oordeel van het College mocht verweerder de ingangseis hanteren vanwege de door verweerder noodzakelijk geachte eis van voorkennis voor het succesvol kunnen afronden van deze cursus. Uit de omstandigheid dat verweerder uiteindelijk tegemoet is gekomen aan het bezwaar van appellant en dat hij alsnog is toegelaten tot de cursus De dynamiek van het goederenrecht, kan niet worden afgeleid dat verweerder heeft erkend dat het besluit onrechtmatig is. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat in dit geval een uitzondering is gemaakt op de inschrijvingsregels, omdat appellant in het verleden wel ingeschreven had gestaan voor de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht en om die reden kon worden geacht enige relevante voorkennis te hebben.
Wat betreft de beslissing van 23 oktober 2018 om het betaalde cursusgeld voor de cursus Ondernemingsrecht te restitueren onder de voorwaarde dat appellant het ontvangen cursusmateriaal retourneert, overweegt het College dat ook deze beslissing niet onrechtmatig is. Daarbij is van belang dat in de regel het cursusgeld niet wordt gerestitueerd. Dit gebeurt alleen in bijzondere gevallen. In een geval zoals hier aan de orde, waarin cursusmateriaal is verstrekt maar de cursus nog niet was begonnen, heeft verweerder in redelijkheid de voorwaarde kunnen stellen dat appellant het ontvangen materiaal van de cursus Ondernemingsrecht retourneert.
De wijze waarop het certificaat en de daarbij behorende uitslagbrief voor de cursus Overeenkomstenrecht aan appellant is uitgereikt valt niet onder één van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb opgesomde omstandigheden.
2.6.3. Gelet op het voorgaande hangt het verzoek van appellant om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, onder a tot en met d, opgesomde omstandigheden. Daarom wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2019 heeft verweerder het verzoek van appellant om schadevergoeding voor het onrechtmatig handelen van de Open Universiteit afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 23 mei 2019 heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 augustus 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels en mr. M.F.R.H. Ruijschop, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant heeft zich op 31 augustus 2018 ingeschreven voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht aan de Open Universiteit. Op 14 september 2018 ontving appellant het bericht dat hij niet aan de ingangseis voor deze cursus voldeed, namelijk dat inschrijving voor Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht heeft plaatsgevonden en deze cursussen bij voorkeur zijn afgerond. De inschrijving van appellant voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht is daarom destijds niet verwerkt. Tegen deze beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt omdat hij van mening is dat hij wel aan de ingangseis voldoet. Naar aanleiding van dit bezwaar is de aanmelding voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht alsnog goedgekeurd. Deze cursus had in het studiejaar 2018-2019 een vast startmoment op 11 februari 2019. Appellant ontving ongeveer drie maanden voor de start van de cursus het studiemateriaal en de factuur voor het verschuldigde collegegeld. Appellant heeft het collegegeld voor deze cursus niet betaald, waardoor hij geen onderwijs heeft mogen volgen. De reden dat appellant het collegegeld voor deze cursus niet heeft betaald, is dat appellant zich, voordat op zijn bezwaar werd beslist, ook had ingeschreven voor de cursus Ondernemingsrecht en het collegegeld daarvoor al had voldaan. Appellant wilde echter niet beide cursussen volgen. Op zijn verzoek is hij daarom uitgeschreven voor de cursus Ondernemingsrecht en is zijn verzoek om restitutie van het collegegeld voor deze cursus op 23 oktober 2018 ingewilligd. De restitutiecommissie verzocht appellant het ontvangen materiaal voor de cursus Ondernemingsrecht binnen een maand te retourneren, daarna zou het betaalde collegegeld worden gecrediteerd. Appellant vreesde dat hij het collegegeld niet zou terugkrijgen omdat het materiaal voor deze cursus inmiddels beschadigd was. Hij wilde daarom dat het collegegeld voor de cursus Ondernemingsrecht zou worden verrekend met de openstaande factuur voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht. Maar volgens verweerder is verrekening van collegegelden voor verschillende cursussen niet mogelijk. Appellant heeft vervolgens geruime tijd gewacht met het terugsturen van het materiaal voor de cursus Ondernemingsrecht. Nadat appellant het cursusmateriaal had geretourneerd, is het collegegeld aan appellant gerestitueerd. Verder heeft appellant het door verweerder in december 2018 opgestuurde certificaat en de daarbij behorende uitslagbrief van de cursus Overeenkomstenrecht niet ontvangen. Verweerder heeft appellant vervolgens een duplicaat van het certificaat en de uitslagbrief toegestuurd. Appellant wil echter geen duplicaat omdat een duplicaat zou insinueren dat hij het certificaat is kwijtgeraakt terwijl de oorzaak bij verweerder ligt. Als gevolg van bovenstaande gebeurtenissen heeft appellant verweerder verzocht om schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen van de Open Universiteit.

Besluitvorming

2.2. Bij beslissing van 21 januari 2019 heeft verweerder het verzoek van appellant om schadevergoeding afgewezen. Bij beslissing van 23 mei 2019 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie ongegrond verklaard. Verweerder stelt zich op het standpunt dat geen sprake is van onrechtmatig handelen.

Geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder verenigen. Hij betoogt dat hij schade heeft geleden als gevolg van de handelwijze van verweerder door zijn inschrijving voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht in eerste instantie af te wijzen en vervolgens alsnog goed te keuren en alle omstandigheden die daardoor nadien hebben plaatsgevonden. Appellant voert aan dat de beslissing van 14 september 2018 om hem in eerste instantie niet toe te laten tot de cursus De dynamiek van het goederenrecht, onrechtmatig is. Volgens hem voldeed hij ten tijde van zijn aanmelding op 31 augustus 2018 aan de gestelde ingangseis. Uit de ingangseis blijkt volgens appellant niet dat hij ten tijde van de aanmelding ingeschreven moest staan voor de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht of op dat moment een certificaat voor deze cursussen moest hebben behaald. Daarnaast voert hij aan dat de beslissing om het betaalde collegegeld voor de cursus Ondernemingsrecht te restitueren onder de voorwaarde dat hij het ontvangen cursusmateriaal retourneert, onrechtmatig is. Volgens hem had verweerder het door hem betaalde collegegeld moeten verrekenen met de factuur voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht en had in ieder geval het retourneren van het cursusmateriaal geen voorwaarde mogen zijn voor het restitueren van het betaalde collegegeld. Tot slot voert appellant aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door hem het certificaat voor de cursus Overeenkomstenrecht niet uit te reiken maar per post aan hem toe te zenden. Appellant verzoekt het College het besluit van verweerder te vernietigen en vordert een schadevergoeding van 17.549,35 euro.

Beoordeling van het College

2.4. De beslissing van verweerder van 21 januari 2019 op het verzoek om schadevergoeding is een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), maar op grond van artikel 8:4, eerste lid, onderdeel f, gelezen in samenhang met artikel 7:1 van de Awb, niet vatbaar voor bezwaar en beroep. In de plaats daarvan kan de belanghebbende overeenkomstig artikel 8:90, eerste lid, van de Awb een verzoekschrift bij de bestuursrechter indienen en zijn de regels uit titel 8.4 van de Awb van toepassing.

2.5. Omdat de beslissing van 21 januari 2019 op grond van de Awb niet vatbaar is voor bezwaar en beroep dient de beslissing van verweerder van 23 mei 2019 waarbij het bezwaar van appellant ongegrond is verklaard, te worden vernietigd. Om die reden zal het College het beroep van appellant tegen de beslissing van 23 mei 2019 gegrond verklaren en het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb niet-ontvankelijk verklaren.

2.6. Het College vat het beroep van appellant op als een verzoek als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid, en zal dit verzoek beoordelen met toepassing van de regels uit titel 8.4 van de Awb.

2.6.1. Artikel 8:88, eerste lid, van de Awb luidt:
"De bestuursrechter is bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn."

2.6.2. Uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt dat de schade die appellant stelt te hebben geleden, samen moet hangen met één van de onder a tot en met d opgesomde omstandigheden.
Over de beslissing van 14 september 2018 om appellant in eerste instantie niet toe te laten tot de cursus De dynamiek van het goederenrecht, overweegt het College dat deze beslissing niet onrechtmatig is. De door verweerder gestelde ingangseis voor deze cursus is dat aanmelden mogelijk is nadat inschrijving voor Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht heeft plaatsgevonden en deze cursussen bij voorkeur zijn afgerond. Een redelijke uitleg van deze ingangseis brengt met zich dat een betrokkene zich kan aanmelden voor de cursus De dynamiek van het goederenrecht als de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht met een voldoende zijn behaald of – als betrokkene ten tijde van de aanmelding nog geen tentamen voor deze cursussen heeft gemaakt – hij tenminste ingeschreven staat voor de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht. Niet in geschil is dat appellant niet aan deze uitleg van de ingangseis voldeed. Naar het oordeel van het College mocht verweerder de ingangseis hanteren vanwege de door verweerder noodzakelijk geachte eis van voorkennis voor het succesvol kunnen afronden van deze cursus. Uit de omstandigheid dat verweerder uiteindelijk tegemoet is gekomen aan het bezwaar van appellant en dat hij alsnog is toegelaten tot de cursus De dynamiek van het goederenrecht, kan niet worden afgeleid dat verweerder heeft erkend dat het besluit onrechtmatig is. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat in dit geval een uitzondering is gemaakt op de inschrijvingsregels, omdat appellant in het verleden wel ingeschreven had gestaan voor de cursussen Overeenkomstenrecht en Aansprakelijkheidsrecht en om die reden kon worden geacht enige relevante voorkennis te hebben.
Wat betreft de beslissing van 23 oktober 2018 om het betaalde cursusgeld voor de cursus Ondernemingsrecht te restitueren onder de voorwaarde dat appellant het ontvangen cursusmateriaal retourneert, overweegt het College dat ook deze beslissing niet onrechtmatig is. Daarbij is van belang dat in de regel het cursusgeld niet wordt gerestitueerd. Dit gebeurt alleen in bijzondere gevallen. In een geval zoals hier aan de orde, waarin cursusmateriaal is verstrekt maar de cursus nog niet was begonnen, heeft verweerder in redelijkheid de voorwaarde kunnen stellen dat appellant het ontvangen materiaal van de cursus Ondernemingsrecht retourneert.
De wijze waarop het certificaat en de daarbij behorende uitslagbrief voor de cursus Overeenkomstenrecht aan appellant is uitgereikt valt niet onder één van de in artikel 8:88, eerste lid, van de Awb opgesomde omstandigheden.

2.6.3. Gelet op het voorgaande hangt het verzoek van appellant om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, onder a tot en met d, opgesomde omstandigheden. Daarom wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

2.7. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 23 mei 2019 waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard;
III. verklaart het bezwaar alsnog niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 23 mei 2019;
V. wijst het verzoek om schadevergoeding af;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Open Universiteit het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. E.J. Daalder en mr. A.J.C. de Moor-van Vught, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/074**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	26 augustus 2019
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	beoordeling deelvragen kennen en kunnen studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2. Appellant stelt twee vragen van het tentamen ter discussie, te weten de vragen 19 en 28. Over vraag 19, die volgens appellant uit twee vragen bestaat, heeft de examinator tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat hij, samen met een aantal vakgenoten, van mening is dat stellingvragen soms dubbelzinnig zijn en dat dit oneerlijk is voor studenten. Stellingvragen worden dan ook zoveel mogelijk uit de itembank verwijderd, aldus de examinator. Stellingvragen zijn, zo heeft de examinator ook toegelicht, onderwijskundig echter niet verkeerd en mogen onderdeel zijn van een tentamen. Hij heeft verder het standpunt ingenomen dat vraag 19 van het tentamen strikt genomen geen stellingvraag is, maar een andersoortige vraag. In de vraag worden de onderwerpen ‘gewone verdenking’ en ‘ernstige bezwaren’ benoemd die beide zien op het overkoepelende thema verdenking en de diverse gradaties van verdenking. De vraag is verder gemiddeld gemaakt door de studenten, aldus de examinator. Gezien deze toelichting van de examinator valt niet in te zien dat vraag 19 geen onderdeel zou mogen zijn van het tentamen. Weliswaar heeft de examinator gesteld dat stellingvragen zoveel mogelijk uit de itembank worden verwijderd, maar daarmee heeft hij geen harde toezegging gedaan over vragen zoals vraag 19. Appellant heeft aan de uitlatingen van de examinator niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontlenen dat zo’n soort vraag niet in het tentamen zou worden gesteld. Wat betreft de puntenwaardering van vraag 19, heeft de examinator zich op het standpunt gesteld dat de vraag weliswaar uit twee deelvragen bestaat, maar dat de kennis over één onderwerp wordt getoetst. Getoetst wordt het onderscheid tussen redelijk vermoeden en ernstige bezwaren in het kader van verdenking, aldus de examinator. Verweerder heeft, gezien deze toelichting van de examinator, geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examinator te vernietigen. Ter zitting van het College heeft appellant in dit kader nog betoogd dat bij dubbele vragen waarbij slechts 1 van de twee vragen fout is beantwoord, geen punten worden toegekend en dat dit een onderwaardering van de kennis van de student is. Dat betoog leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van de examinator, alleen al omdat deze situatie zich hier niet voordoet. Appellant heeft beide deelvragen van vraag 19 onjuist beantwoord. Verder heeft de examinator, waar het om vraag 28 van het tentamen gaat, een consistente motivering gegeven waarom het antwoord van appellant op die vraag onjuist is en hij heeft toegelicht dat deze vraag gemiddeld is gemaakt door de studenten. Hij heeft daarbij ook verwezen naar de te bestuderen stof voor het tentamen. Verweerder

heeft geen aanleiding hoeven zien om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling en de beoordeling door de examinator van het antwoord van appellant op vraag 28.
2.2.3. De conclusie is dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examinator van 31 januari 2019 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 januari 2019 heeft de examinator aan appellant meegedeeld dat het door hem gemaakte tentamen voor de cursus RB0104, Inleiding strafrecht met het cijfer 5 is beoordeeld.

Bij beslissing van 15 mei 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 augustus 2019, waar appellant, vergezeld door P. de Wolf sr., emeritus hoogleraar Strategisch Management, en verweerder, vertegenwoordigd door F.E.M. van der Westen LLB en mr. J.J.F.A. Engels, beiden secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examinator heeft het door appellant gemaakte tentamen voor de cursus Inleiding strafrecht (hierna: het tentamen) met het cijfer 5 beoordeeld. Tegen deze beoordeling heeft appellant administratief beroep ingesteld. In het administratief beroepschrift heeft appellant zich – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat vraag 19 eigenlijk uit twee vragen bestaat en dat de cesuur daarom moet worden aangepast en dat de tekst van vraag 28 ruimte laat voor een andere interpretatie. In de beslissing op administratief beroep van 15 mei 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de examinator een redelijke uitleg heeft gegeven voor de puntenwaardering van vraag 19. Ook heeft de examinator, aldus verweerder, een redelijke toelichting gegeven waarom het door appellant gegeven antwoord bij vraag 28 onjuist is. Volgens verweerder is het cijfer op de juiste wijze tot stand gekomen. Hij heeft het administratief beroep daarom bij beslissing van 15 mei 2019 ongegrond verklaard.

2.2. Appellant kan zich niet vinden in deze beslissing van verweerder. Hij betoogt dat vraag 19 van het tentamen een dubbele vraag is, omdat in de vraag twee deelvragen zijn verwerkt. Eerder is in de virtuele klas van de cursus Inleiding strafrecht door de examinator echter gezegd dat dubbele vragen uit de itembank niet in het tentamen zouden worden opgenomen. Dat is een harde toezegging geweest, aldus appellant. Volgens appellant wijzigt door het opnemen van twee vragen de cesuur. Daarnaast voert

appellant aan dat vraag 28 onzorgvuldig is geformuleerd, omdat de beschrijving van de vraag onbedoeld ruimte laat voor een andere interpretatie. Appellant stelt zich verder op het standpunt dat hij financieel nadeel heeft ondervonden en studievertraging heeft opgelopen als gevolg van de uitkomst van het tentamen.

2.2.1. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 15 mei 2019 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.2. Appellant stelt twee vragen van het tentamen ter discussie, te weten de vragen 19 en 28.
Over vraag 19, die volgens appellant uit twee vragen bestaat, heeft de examinator tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat hij, samen met een aantal vakgenoten, van mening is dat stellingvragen soms dubbelzinnig zijn en dat dit oneerlijk is voor studenten. Stellingvragen worden dan ook zoveel mogelijk uit de itembank verwijderd, aldus de examinator. Stellingvragen zijn, zo heeft de examinator ook toegelicht, onderwijskundig echter niet verkeerd en mogen onderdeel zijn van een tentamen. Hij heeft verder het standpunt ingenomen dat vraag 19 van het tentamen strikt genomen geen stellingvraag is, maar een andersoortige vraag. In de vraag worden de onderwerpen ‘gewone verdenking’ en ‘ernstige bezwaren’ benoemd die beide zien op het overkoepelende thema verdenking en de diverse gradaties van verdenking. De vraag is verder gemiddeld gemaakt door de studenten, aldus de examinator.
Gezien deze toelichting van de examinator valt niet in te zien dat vraag 19 geen onderdeel zou mogen zijn van het tentamen. Weliswaar heeft de examinator gesteld dat stellingvragen zoveel mogelijk uit de itembank worden verwijderd, maar daarmee heeft hij geen harde toezegging gedaan over vragen zoals vraag 19. Appellant heeft aan de uitlatingen van de examinator niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontlenen dat zo’n soort vraag niet in het tentamen zou worden gesteld. Wat betreft de puntenwaardering van vraag 19, heeft de examinator zich op het standpunt gesteld dat de vraag weliswaar uit twee deelvragen bestaat, maar dat de kennis over één onderwerp wordt getoetst. Getoetst wordt het onderscheid tussen redelijk vermoeden en ernstige bezwaren in het kader van verdenking, aldus de examinator. Verweerder heeft, gezien deze toelichting van de examinator, geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examinator te vernietigen. Ter zitting van het College heeft appellant in dit kader nog betoogd dat bij dubbele vragen waarbij slechts 1 van de twee vragen fout is beantwoord, geen punten worden toegekend en dat dit een onderwaardering van de kennis van de student is. Dat betoog leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van de examinator, alleen al omdat deze situatie zich hier niet voordoet. Appellant heeft beide deelvragen van vraag 19 onjuist beantwoord.
Verder heeft de examinator, waar het om vraag 28 van het tentamen gaat, een consistente motivering gegeven waarom het antwoord van appellant op die vraag onjuist is en hij heeft toegelicht dat deze vraag gemiddeld is gemaakt door de studenten. Hij heeft daarbij ook verwezen naar de te bestuderen stof voor het tentamen. Verweerder heeft geen aanleiding hoeven zien om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling en de beoordeling door de examinator van het antwoord van appellant op vraag 28.

2.2.3. De conclusie is dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examinator van 31 januari 2019 te vernietigen.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4.Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/076**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 oktober 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	afstudeerproject beoordeling beoordelingscriteria bezwaarprocedure herbeoordeling herkansing kennen en kunnen onvoldoende
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling door het College***

i. Ambtshalve overwegingen

2.2.1. Voordat de procedure in administratief beroep is gevolgd, heeft appellant bezwaar gemaakt bij de examencommissie tegen de beoordeling van de afstudeercommissie van 19 november 2018. In dat bezwaar heeft hij ook verzocht om een herbeoordeling van het afstudeerverslag en zo nodig om een herkansing. De examencommissie heeft het bezwaar tegen de beoordeling van de afstudeercommissie bij beslissing van 14 maart 2019 ongegrond verklaard en de twee verzoeken afgewezen. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat aan de procedure in administratief beroep een bezwaarprocedure vooraf is gegaan.
Zoals het College eerder heeft overwogen, biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft zo'n bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt (zie de uitspraken van het CBHO van 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 en van 23 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/231; www.cbho.nl).
2.2.2. Dit betekent dat verweerder het administratief beroep ten onrechte gericht heeft geacht tegen de beslissing van de examencommissie van 14 maart 2019, voor zover daarbij het bezwaar tegen de beoordeling van het afstudeerverslag ongegrond is verklaard. Verweerder had de beslissing van 14 maart 2019 in zoverre moeten vernietigen, omdat de WHW geen grond biedt voor het nemen van een beslissing op het bezwaar tegen de beoordeling van het afstudeerverslag. Om die reden is het beroep gegrond en dient de beslissing van verweerder van 23 mei 2019 te worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de beoordeling van de afstudeercommissie van 19 november 2018 en de beslissing van 14 maart 2019 van de examencommissie voor zover daarbij de verzoeken om een herbeoordeling en een herkansing zijn afgewezen, in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

ii De beoordeling van het afstudeerverslag

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de

Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of de vaststelling van het cijfer in stand kan blijven, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
2.3.2. De afstudeercommissie heeft de beoordeling verricht aan de hand van het “Beoordelingsformulier school afstuderen V&M”. In dat beoordelingsformulier is voor elk van de competenties die betrekking hebben op het afstudeerverslag een beoordeling vermeld. Op een aantal van die competenties heeft appellant een onvoldoende gescoord. In de toelichting bij de beoordeling van het afstudeerverslag is vermeld dat het veldonderzoek niet of nauwelijks is terug te vinden en/of verantwoord in de scriptie, dat analyses karig zijn uitgevoerd en de analyseresultaten losstaan van de vastgoedstrategie, dat een kritische blik van de student ontbreekt, dat belangen van de betrokken stakeholders (bijvoorbeeld schoolbesturen) niet zijn meegenomen bij de vastgoedstrategie en dat haalbaarheid en implementatie zeer summier zijn aangegeven. De afstudeercommissie heeft zich naar aanleiding van het administratief beroep van appellant verder op het standpunt gesteld dat zij gebonden is aan de vooraf opgestelde beoordelingscriteria en dat deze niet zijn gewijzigd. De afbakening van het onderzoek wordt al in een vroeg stadium vastgelegd in het onderzoeksplan en bij een ingrijpende wijziging, zoals door appellant geschetst, zou er in een later stadium een aangepaste versie van het onderzoeksplan moeten zijn goedgekeurd. Verder heeft de afstudeercommissie gesteld dat appellant na de afstudeerzitting in juni uitvoerige feedback heeft gehad, maar dat deze nauwelijks is terug te vinden in het afstudeerverslag. Ook heeft de afstudeercommissie, zo volgt uit de beslissing van verweerder, bij haar beoordeling rekening gehouden met het feit dat de afbakening van het onderzoek niet is verantwoord in het verslag en heeft zij verklaard dat de afbakening van het onderzoek niet de enige oorzaak is van de onvoldoende beoordeling. Het College ziet geen aanleiding om, zoals appellant ter zitting van het college heeft gesteld, te twijfelen aan deze weergave van de verklaringen van de afstudeercommissie.
2.3.3. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling van het afstudeerverslag zorgvuldig tot stand is gekomen. De motivering van de afstudeercommissie over de beoordeling van het afstudeerverslag is inzichtelijk en consistent. Voor het oordeel dat de afstudeercommissie als gevolg van de afbakening van het onderzoek andere beoordelingscriteria had moeten hanteren, bestaat geen aanleiding. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, is het niet ongebruikelijk om een afstudeeronderzoek af te bakenen en volgt uit de beoordelingscriteria niet dat een afbakening niet zou mogen. Daarbij komt, zo heeft verweerder gesteld, dat de afbakening van het

onderzoek op zichzelf niet de reden geweest voor de onvoldoende voor het afstudeerverslag. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Er bestaat geen aanleiding om de beslissingen van de afstudeercommissie van 19 november 2018 en van de examencommissie van 14 maart 2019 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 november 2018 heeft de afstudeercommissie, bestaande uit drie examinatoren, het afstudeerverslag van appellant met een onvoldoende beoordeeld, waardoor het afstudeertraject van appellant met een onvoldoende is gewaardeerd.

Bij beslissing van 14 maart 2019 heeft de examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om een herbeoordeling van zijn afstudeerverslag en het verzoek om een herkansing afgewezen. Zij heeft het bezwaar tegen de beoordeling ongegrond verklaard en deze in stand gelaten.

Bij beslissing van 23 mei 2019 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2019, waar appellant, bijgestaan door M.M. van den Breemen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markestijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen P.C. Bassant.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant zit in zijn laatste jaar van de opleiding Vastgoed & Makelaardij aan de Hogeschool Rotterdam. Onderdeel van het laatste jaar is het afstudeerproject. Het afstudeerproject bestaat uit een stage, een afstudeerverslag en een afstudeerzitting, waarbij de student een presentatie houdt en zijn werk verdedigt. Bij beslissing van 19 november 2018 heeft de afstudeercommissie het functioneren in het bedrijf met een 8 beoordeeld, het afstudeerverslag met een onvoldoende en de presentatie en verdediging met een 6,5. Die beoordeling heeft tot gevolg dat het afstudeertraject uiteindelijk met een onvoldoende is afgesloten.

2.1.1. Bij beslissing van 23 mei 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellant adequaat is begeleid en dat het afstudeertraject en de beoordeling daarvan overeenkomstig de afstudeerhandleiding hebben plaatsgevonden. Volgens verweerder staan de examinatoren nog altijd achter de gegeven beoordeling en de onderbouwing daarvan. Verder heeft verweerder gesteld dat het feit dat appellant met zijn afstudeerbegeleider tot een afbakening van het onderzoek is gekomen niet betekent dat, in afwijking van de afstudeerhandleiding, andere beoordelingscriteria hadden moeten worden gehanteerd. De beoordeling is zorgvuldig tot stand gekomen, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.2. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder. Volgens appellant heeft de afstudeercommissie ten onrechte niet bij haar beoordeling van het afstudeerverslag betrokken dat aanvullende (afgebakende) beoordelingscriteria overeen waren gekomen. Appellant heeft over de afbakening van het onderzoek en de reden daarvoor een brief overgelegd van zijn bedrijfsbegeleider bij de gemeente Amsterdam. Dat de examinatoren zouden hebben laten weten dat de afbakening onvoldoende in het verslag is verantwoord, staat verder haaks op de verklaring van de bedrijfsbegeleider dat één van de argumenten om tot een onvoldoende te komen was dat zij twijfel hadden bij een juiste afbakening van het onderzoek. De examencommissie had dan ook, aldus appellant, opdracht moeten geven aan de drie examinatoren om het afstudeerverslag te beoordelen overeenkomstig de overeengekomen en afgebakende beoordelingscriteria.

Beoordeling door het College

i. Ambtshalve overwegingen

2.2.1. Voordat de procedure in administratief beroep is gevolgd, heeft appellant bezwaar gemaakt bij de examencommissie tegen de beoordeling van de afstudeercommissie van 19 november 2018. In dat bezwaar heeft hij ook verzocht om een herbeoordeling van het afstudeerverslag en zo nodig om een herkansing. De examencommissie heeft het bezwaar tegen de beoordeling van de afstudeercommissie bij beslissing van 14 maart 2019 ongegrond verklaard en de twee verzoeken afgewezen. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat aan de procedure in administratief beroep een bezwaarprocedure vooraf is gegaan.
Zoals het College eerder heeft overwogen, biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft zo'n bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt (zie de uitspraken van het CBHO van 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 en van 23 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/231; www.cbho.nl).

2.2.2. Dit betekent dat verweerder het administratief beroep ten onrechte gericht heeft geacht tegen de beslissing van de examencommissie van 14 maart 2019, voor zover daarbij het bezwaar tegen de beoordeling van het afstudeerverslag ongegrond is verklaard. Verweerder had de beslissing van 14 maart 2019 in zoverre moeten vernietigen, omdat de WHW geen grond biedt voor het nemen van een beslissing op het bezwaar tegen de beoordeling van het afstudeerverslag. Om die reden is het beroep gegrond en dient de beslissing van verweerder van 23 mei 2019 te worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de beoordeling van de afstudeercommissie van 19 november 2018 en de beslissing van 14 maart 2019 van de examencommissie voor zover daarbij de verzoeken om een herbeoordeling en een herkansing zijn afgewezen, in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

ii De beoordeling van het afstudeerverslag

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een

besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of de vaststelling van het cijfer in stand kan blijven, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.2. De afstudeercommissie heeft de beoordeling verricht aan de hand van het “Beoordelingsformulier school afstuderen V&M”. In dat beoordelingsformulier is voor elk van de competenties die betrekking hebben op het afstudeerverslag een beoordeling vermeld. Op een aantal van die competenties heeft appellant een onvoldoende gescoord. In de toelichting bij de beoordeling van het afstudeerverslag is vermeld dat het veldonderzoek niet of nauwelijks is terug te vinden en/of verantwoord in de scriptie, dat analyses karig zijn uitgevoerd en de analyseresultaten losstaan van de vastgoedstrategie, dat een kritische blik van de student ontbreekt, dat belangen van de betrokken stakeholders (bijvoorbeeld schoolbesturen) niet zijn meegenomen bij de vastgoedstrategie en dat haalbaarheid en implementatie zeer summier zijn aangegeven. De afstudeercommissie heeft zich naar aanleiding van het administratief beroep van appellant verder op het standpunt gesteld dat zij gebonden is aan de vooraf opgestelde beoordelingscriteria en dat deze niet zijn gewijzigd. De afbakening van het onderzoek wordt al in een vroeg stadium vastgelegd in het onderzoeksplan en bij een ingrijpende wijziging, zoals door appellant geschetst, zou er in een later stadium een aangepaste versie van het onderzoeksplan moeten zijn goedgekeurd. Verder heeft de afstudeercommissie gesteld dat appellant na de afstudeerzitting in juni uitvoerige feedback heeft gehad, maar dat deze nauwelijks is terug te vinden in het afstudeerverslag. Ook heeft de afstudeercommissie, zo volgt uit de beslissing van verweerder, bij haar beoordeling rekening gehouden met het feit dat de afbakening van het onderzoek niet is verantwoord in het verslag en heeft zij verklaard dat de afbakening van het onderzoek niet de enige oorzaak is van de onvoldoende beoordeling. Het College ziet geen aanleiding om, zoals appellant ter zitting van het college heeft gesteld, te twijfelen aan deze weergave van de verklaringen van de afstudeercommissie.

2.3.3. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de beoordeling van het afstudeerverslag zorgvuldig tot stand is gekomen. De motivering van de afstudeercommissie over de beoordeling van het afstudeerverslag is inzichtelijk en consistent. Voor het oordeel dat de afstudeercommissie als gevolg van de afbakening van het onderzoek andere beoordelingscriteria had moeten hanteren, bestaat geen aanleiding. Zoals verweerder terecht heeft gesteld, is het niet ongebruikelijk om een afstudeeronderzoek af te bakenen en volgt uit de beoordelingscriteria niet dat een afbakening niet zou mogen. Daarbij komt, zo heeft verweerder gesteld, dat de afbakening van het onderzoek op zichzelf niet de reden geweest voor de onvoldoende voor het afstudeerverslag. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Er bestaat geen aanleiding om de beslissingen van de afstudeercommissie van 19 november 2018 en van de examencommissie van 14 maart 2019 te vernietigen.

Conclusie

2.4. Het beroep is, gelet op hetgeen onder 2.2.2 is overwogen, gegrond. De beslissing van verweerder van 23 mei 2019 dient te worden vernietigd. Het College zal het administratief beroep alsnog gedeeltelijk gegrond verklaren en de beslissing van de examencommissie van 14 maart 2019 voor zover daarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, vernietigen. Voor zover het administratief beroep is gericht tegen de beslissing van 19 november 2018 van de afstudeercommissie en tegen de beslissing van de examencommissie van 14 maart 2019 waarbij de verzoeken om een herbeoordeling en een herkansing zijn afgewezen, is het ongegrond. Dit alles betekent dat de onvoldoende voor het afstudeerproject in stand blijft.

2.5. Verweerder zal worden veroordeeld in de door appellant gemaakt proceskosten, die worden begroot op € 2.048,00. Daarbij zijn in totaal 4 punten toegekend voor het indienen van het administratief beroepschrift, het verschijnen voor de hoorzitting , het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting. Daarbij geldt een wegingsfactor 1 en een waarde van € 512,00 per punt.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 23 mei 2019;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving van 14 maart 2019 gegrond voor zover daarbij het bezwaar tegen de beslissing van de afstudeercommissie van 19 november 2018 ongegrond is verklaard;
IV. vernietigt de beslissing van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving van 14 maart 2019 in zoverre;
V. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de afstudeercommissie van 19 november 2018 en de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving van 14 maart 2019 voor zover daarbij de verzoeken om een herbeoordeling en een herkansing zijn afgewezen, ongegrond;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 23 mei 2019;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.048,00 (zegge: tweeduizend achtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/077**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	16 september 2019
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling bezwaarprocedure niet-ontvankelijk ongeldig plagiaat rechtsmiddelenclausule termijnoverschrijding
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond, administratieve beroepen niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Allereerst is, wat betreft de gevolgde voorprocedure, het volgende van belang. Artikel 1.4 van de OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij verweerder een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Zoals het College eerder heeft overwogen - zie de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280 en 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 (www.cbho.nl) - biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt. De omstandigheid dat de bezwaarfase facultatief is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. 2.2.1. Gelet hierop is het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond. Verweerder had de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen, omdat de WHW voor het nemen van die beslissing geen grond biedt. Dit leidt tot de conclusie dat ook het beroep bij het College gegrond is. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 dient te worden vernietigd. Hieronder zal worden beoordeeld of aanleiding bestaat om de zaak zelf af te doen. 2.2.2. Daarvoor is allereerst van belang om vast te stellen of appellant tijdig een rechtsmiddel – in dit geval: bezwaar bij de examencommissie – heeft aangewend tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018. Voor die beoordeling zal het op 1 februari 2019 ingediende bezwaarschrift als uitgangspunt gelden. De termijn voor het schriftelijk indienen van administratief beroep bedraagt op grond van artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW zes weken. 2.2.3. De beslissing van 14 november 2018 is op die datum aan appellant bekend gemaakt door middel van een e-mail, waarin is vermeld dat voor het project een onvoldoende is geregistreerd. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde dus op 26 december 2018. Vaststaat dat het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant niet binnen deze termijn is ingediend. Vervolgens moet worden beoordeeld of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hoewel in de beslissing van 14 november 2018 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, betekent dit niet dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De termijn voor het indienen van administratief beroep is in de OER opgenomen. Bovendien heeft appellant eerder procedures gevoerd en was hij dus op de hoogte van

de termijnen. Dat het appellant niet duidelijk was dat de beslissing van 14 november 2018 ook de eindbeoordeling was, omdat hij nog op de beoordeling van het individuele rapport wachtte, leidt niet tot een andere conclusie. Appellant heeft geen groen licht gekregen voor deelname aan het eerste assessment, omdat zowel het groepsrapport als het individuele rapport met een onvoldoende waren beoordeeld. Vervolgens heeft hij samen met zijn groep meegedaan aan de herkansing van het project door nieuwe versies van het groepsrapport en het individuele rapport in te dienen. De herkansing heeft uiteindelijk geresulteerd in de beslissing van 28 november 2018. Aangezien appellant heeft meegedaan aan de herkansing, was het hem duidelijk dat hij aanvankelijk een onvoldoende voor het project had behaald. Omdat appellant te laat een rechtsmiddel heeft aangewend tegen de beslissing van 14 november 2018, is het administratief beroep niet-ontvankelijk. 2.2.4. Voor de beslissing van 28 november 2018 geldt dat deze op diezelfde dag schriftelijk aan appellant bekend is gemaakt. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift is op die datum gaan lopen. Dat de registratie 'FRD' in Osiris, pas op 4 februari 2019 heeft plaatsgevonden, maakt dat niet anders. Met deze registratie is, anders dan verweerder veronderstelt, slechts feitelijke uitvoering gegeven aan de beslissing van 28 november 2018. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde op 9 januari 2019. Het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant is niet binnen deze termijn ingediend. Onder deze beslissing is een rechtsmiddelenclausule opgenomen. Appellant heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Ook het administratief beroep tegen de beslissing van 28 november 2018 is te laat ingesteld, zodat het niet-ontvankelijk is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

en het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 14 november 2018 heeft de examinator aan appellant meegedeeld dat zowel de groepsopdracht als de individuele opdracht voor het project Transformatie Onderzoek haalbaarheid met een onvoldoende zijn beoordeeld.

Bij beslissing van 29 november 2018 heeft de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving (hierna: de examencommissie) aan appellant meegedeeld dat als eindbeoordeling van het project 'FRD' (fraude) in Osiris zal worden geregistreerd, waarmee het project ongeldig is verklaard. Die registratie in Osiris heeft op 4 februari 2019 plaatsgevonden.

Bij beslissing van 21 februari 2019 heeft de examencommissie de daartegen gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard. Bij beslissing van 29 mei 2019 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 14 november 2018 niet-ontvankelijk verklaard en het administratief beroep tegen de beslissing van 29 november 2018 ongegrond.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn verschenen ir. M.A. Williams-Schreurs en ir. S.H. van der Meulen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de opleiding Bouwkunde aan De Haagse Hogeschool. In het derde jaar van die opleiding moeten de studenten het project Transformatie Onderzoek haalbaarheid (hierna: het project) doen. Het project bestaat uit een groepsopdracht en een individuele opdracht. De groepsopdracht bestaat uit het opstellen van een gezamenlijk rapport. De individuele opdracht houdt in dat een rapport moet worden opgesteld op een van de terreinen Markt en Economie, Comfort en Milieu, en Management, Organisatie en Recht. Wanneer de twee rapporten met een voldoende worden beoordeeld, krijgen de studenten groen licht voor deelname aan het assessment. Pas na het assessment wordt een eindcijfer aan het project gegeven. In het tijdspad van het project, dat is opgenomen in de handleiding bij het project, is ook een herkansing opgenomen. Dat betekent dat zowel de rapporten als het assessment 1 keer in hetzelfde jaar kunnen worden herkanst.

2.1.1. Appellant heeft met zijn groep het gezamenlijke rapport ingeleverd. Daarnaast heeft hij het individuele rapport op het terrein van Markt en Economie ingeleverd. Beide rapporten zijn bij beslissing van 14 november 2018 met een onvoldoende beoordeeld. Om die reden mochten appellant en zijn medestudenten niet deelnemen aan het eerste assessment voor het eindcijfer. Vervolgens heeft appellant met zijn groep een tweede versie van het gezamenlijke rapport en een tweede versie van het individuele rapport ingeleverd. Aangezien er onvoldoende tijd was om deze rapporten te beoordelen voordat het assessment in de herkansing zou plaatsvinden, heeft appellant aan dat assessment deelgenomen. Het assessment is met een onvoldoende beoordeeld. De docent heeft vervolgens de tweede versie van de rapporten beoordeeld en geconstateerd dat plagiaat is gepleegd bij het gezamenlijke rapport. Bij beslissing van 29 november 2018 heeft de examencommissie de deelname aan het tweede inlevermoment voor het gezamenlijke rapport ongeldig verklaard en bepaald dat als beoordeling in Osiris ‘FRD’ (fraude) wordt geregistreerd. Op 4 februari 2019 heeft de registratie ‘FRD’ in Osiris plaatsgevonden.

2.1.2. Appellant heeft op 1 februari 2019 een bezwaarschrift tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018 bij de examencommissie ingediend. De examencommissie heeft deze bezwaren niet-ontvankelijk verklaard, omdat het bezwaarschrift niet binnen de in de Onderwijs- en Examenregeling 2018-2019 opleiding Bouwkunde (OER) neergelegde termijn is ingediend. Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 3 april 2019 administratief beroep ingesteld.

2.1.3. Verweerder heeft in de beslissing van 29 mei 2019 gesteld dat de examencommissie het bezwaar gericht tegen de beslissing van 14 november 2018 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Verder is het bezwaarschrift tegen de beslissing van 29 november 2018 wel tijdig ingediend, omdat deze beslissing pas op 4 februari 2019 in Osiris is ingevoerd. Omdat de ongeldigverklaring van het project vanwege fraude vaststaat kan een inhoudelijke beoordeling van de klachten echter niet leiden tot een ander resultaat en is het administratief beroep in zoverre ongegrond, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.2. Allereerst is, wat betreft de gevolgde voorprocedure, het volgende van belang. Artikel 1.4 van de OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij verweerder een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Zoals het College eerder heeft overwogen - zie de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280 en 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 (www.cbho.nl) - biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt. De omstandigheid dat de bezwaarfase facultatief is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW.

2.2.1. Gelet hierop is het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond. Verweerder had de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen, omdat de WHW voor het nemen van die beslissing geen grond biedt. Dit leidt tot de conclusie dat ook het beroep bij het College gegrond is. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 dient te worden vernietigd. Hieronder zal worden beoordeeld of aanleiding bestaat om de zaak zelf af te doen.
2.2.2. Daarvoor is allereerst van belang om vast te stellen of appellant tijdig een rechtsmiddel – in dit geval: bezwaar bij de examencommissie – heeft aangewend tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018. Voor die beoordeling zal het op 1 februari 2019 ingediende bezwaarschrift als uitgangspunt gelden. De termijn voor het schriftelijk indienen van administratief beroep bedraagt op grond van artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW zes weken.

2.2.3. De beslissing van 14 november 2018 is op die datum aan appellant bekend gemaakt door middel van een e-mail, waarin is vermeld dat voor het project een onvoldoende is geregistreerd. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde dus op 26 december 2018. Vaststaat dat het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant niet binnen deze termijn is ingediend. Vervolgens moet worden beoordeeld of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hoewel in de beslissing van 14 november 2018 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, betekent dit niet dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De termijn voor het indienen van administratief beroep is in de OER opgenomen. Bovendien heeft appellant eerder procedures gevoerd en was hij dus op de hoogte van de termijnen. Dat het appellant niet duidelijk was dat de beslissing van 14 november 2018 ook de eindbeoordeling was, omdat hij nog op de beoordeling van het individuele rapport wachtte, leidt niet tot een andere conclusie. Appellant heeft geen groen licht gekregen voor deelname aan het eerste assessment, omdat zowel het groepsrapport als het individuele rapport met een onvoldoende waren beoordeeld. Vervolgens heeft hij samen met zijn groep meegedaan aan de herkansing van het project door nieuwe versies van het groepsrapport en het individuele rapport in te dienen. De herkansing heeft uiteindelijk geresulteerd in de beslissing van 28 november 2018. Aangezien appellant heeft meegedaan aan de herkansing, was het hem duidelijk dat hij aanvankelijk een onvoldoende voor het project had behaald. Omdat appellant te laat een rechtsmiddel heeft aangewend tegen de beslissing van 14 november 2018, is het administratief beroep niet-ontvankelijk.

2.2.4. Voor de beslissing van 28 november 2018 geldt dat deze op diezelfde dag schriftelijk aan appellant bekend is gemaakt. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift is op die datum gaan lopen. Dat de registratie ‘FRD’ in Osiris, pas op 4 februari 2019 heeft plaatsgevonden, maakt dat niet anders. Met deze registratie is, anders dan verweerder veronderstelt, slechts feitelijke uitvoering gegeven aan de beslissing van 28 november 2018. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde op 9 januari 2019. Het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant is niet binnen deze termijn ingediend. Onder deze beslissing is een rechtsmiddelenclausule opgenomen. Appellant heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Ook het administratief beroep tegen de beslissing van 28 november 2018 is te laat ingesteld, zodat het niet-ontvankelijk is.

Slotsom

2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 komt voor vernietiging in aanmerking. Het College zal het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond verklaren. De administratieve beroepen gericht tegen de beslissing van de examinator van 14 november 2018 en tegen de beslissing van 28 november 2018 van de examencommissie zijn niet-ontvankelijk, wegens een niet-verschoonbare termijnoverschrijding.

2.4. Verweerder wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld, omdat hij ten onrechte heeft nagelaten de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 te vernietigen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 29 mei 2019;

III. verklaart het door M. appellant bij het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 21 februari 2019 gegrond;

IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 21 februari 2019;

V. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examinator van 14 november 2018 niet-ontvankelijk;

VI. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 29 november 2018 niet-ontvankelijk;

VII. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 29 mei 2019;

VIII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

IX. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/081**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	16 september 2019
Partijen	:	appellant en CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bezwaarprocedure fraude minnelijke schikking plagiaat termijnoverschrijding verschoonbaarheid voorprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid,
Uitspraak	:	gegrond, administratieve beroepen niet-ontvankelijk.
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Allereerst is, wat betreft de gevolgde voorprocedure, het volgende van belang. Artikel 1.4 van de OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij verweerder een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Zoals het College eerder heeft overwogen - zie de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280 en 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 (www.cbho.nl) - biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt. De omstandigheid dat de bezwaarfase facultatief is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. 2.2.1. Gelet hierop is het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond. Verweerder had de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen, omdat de WHW voor het nemen van die beslissing geen grond biedt. Dit leidt tot de conclusie dat ook het beroep bij het College gegrond is. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 dient te worden vernietigd. Hieronder zal worden beoordeeld of aanleiding bestaat om de zaak zelf af te doen. 2.2.2. Daarvoor is allereerst van belang vast te stellen of appellant tijdig een rechtsmiddel – in dit geval: bezwaar bij de examencommissie - heeft aangewend tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018. Voor die beoordeling zal het op 1 februari 2019 ingediende bezwaarschrift als uitgangspunt gelden. De termijn voor het schriftelijk indienen van administratief beroep bedraagt op grond van artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW zes weken. 2.2.3. De beslissing van 14 november 2018 is op die datum aan appellant bekend gemaakt door middel van een e-mail, waarin is vermeld dat voor het project een onvoldoende is geregistreerd. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde dus op 26 december 2018. Vaststaat dat het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant niet binnen deze termijn is ingediend. Vervolgens moet worden beoordeeld of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hoewel in de beslissing van 14 november 2018 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, betekent dit niet dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De termijn voor het indienen van administratief beroep is in de OER opgenomen. Bovendien heeft

appellant eerder procedures gevoerd en was hij dus op de hoogte van de termijnen. Dat het appellant niet duidelijk was dat de beslissing van 14 november 2018 ook de eindbeoordeling was, leidt niet tot een andere conclusie. Appellant heeft geen groen licht gekregen voor deelname aan het eerste assessment, omdat zowel het groepsrapport als het individuele rapport met een onvoldoende waren beoordeeld. Vervolgens heeft hij samen met zijn groep meegedaan aan de herkansing van het project door nieuwe versies van het groepsrapport en het individuele rapport in te dienen. De herkansing heeft uiteindelijk geresulteerd in de beslissing van 28 november 2018. Aangezien appellant heeft meegedaan aan de herkansing, was het hem duidelijk dat hij aanvankelijk een onvoldoende voor het project had behaald. Omdat appellant te laat een rechtsmiddel heeft aangewend tegen de beslissing van 14 november 2018, is het administratief beroep niet ontvankelijk.
2.2.4. Voor de beslissing van 28 november 2018 geldt dat deze op diezelfde dag schriftelijk aan appellant bekend is gemaakt. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift is op die datum gaan lopen. Dat de registratie 'FRD' in Osiris, pas op 4 februari 2019 heeft plaatsgevonden, maakt dat niet anders. Met deze registratie is, anders dan verweerder veronderstelt, slechts feitelijke uitvoering gegeven aan de beslissing van 28 november 2018. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde op 9 januari 2019. Het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant is niet binnen deze termijn ingediend. Onder deze beslissing is een rechtsmiddelenclausule opgenomen. Appellant heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Ook het administratief beroep tegen de beslissing van 28 november 2018 is te laat ingesteld, zodat het niet ontvankelijk is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 14 november 2018 heeft de examinator aan appellant meegedeeld dat zowel de groepsopdracht als de individuele opdracht voor het project Transformatie Onderzoek haalbaarheid met een onvoldoende zijn beoordeeld.

Bij beslissing van 29 november 2018 heeft de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving (hierna: de examencommissie) aan appellant meegedeeld dat als eindbeoordeling van het project 'FRD' (fraude) in Osiris zal worden geregistreerd, waarmee het project ongeldig is verklaard. Die registratie in Osiris heeft op 4 februari 2019 plaatsgevonden.

Bij beslissing van 21 februari 2019 heeft de examencommissie de daartegen gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 29 mei 2019 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 14 november 2018 niet-ontvankelijk verklaard en het administratief beroep tegen de beslissing van 29 november 2018 ongegrond.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn verschenen ir. M.A. Williams-Schreurs en ir. S.H. van der Meulen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellant volgt de opleiding Bouwkunde aan De Haagse Hogeschool. In het derde jaar van die opleiding moeten de studenten het project Transformatie Onderzoek haalbaarheid (hierna: het project) doen. Het project bestaat uit een groepsopdracht en een individuele opdracht. De groepsopdracht bestaat uit het opstellen van een gezamenlijk rapport. De individuele opdracht houdt in dat een rapport moet worden opgesteld op een van de terreinen Markt en Economie, Comfort en Milieu, en Management, Organisatie en Recht. Wanneer de twee rapporten met een voldoende worden beoordeeld, krijgen de studenten groen licht voor deelname aan het assessment. Pas na het assessment wordt een eindcijfer aan het project gegeven. In het tijdspad van het project, dat is opgenomen in de handleiding bij het project, is ook een herkansing opgenomen. Dat betekent dat zowel de rapporten als het assessment één keer in hetzelfde jaar kunnen worden herkanst.

2.1.1. Appellant heeft met zijn groep het gezamenlijke rapport ingeleverd. Daarnaast heeft hij het individuele rapport op het terrein van Management, Organisatie en Recht ingeleverd. Beide rapporten zijn bij beslissing van 14 november 2018 met een onvoldoende beoordeeld. Om die reden mochten appellant en zijn medestudenten niet deelnemen aan het eerste assessment voor het eindcijfer. Vervolgens heeft appellant met zijn groep een tweede versie van het gezamenlijke rapport en een tweede versie van het individuele rapport ingeleverd.
Aangezien er onvoldoende tijd was om deze rapporten te beoordelen voordat het assessment in de herkansing zou plaatsvinden, heeft appellant aan dat assessment deelgenomen. Het assessment is met een onvoldoende beoordeeld. De docent heeft vervolgens de tweede versie van de rapporten beoordeeld en geconstateerd dat plagiaat is gepleegd bij het gezamenlijke rapport. Bij beslissing van 29 november 2018 heeft de examencommissie de deelname aan het tweede inlevermoment voor het gezamenlijke rapport ongeldig verklaard en bepaald dat als beoordeling in Osiris ‘FRD’ (fraude) wordt geregistreerd. Op 4 februari 2019 heeft de registratie ‘FRD’ in Osiris plaatsgevonden.

2.1.2. Appellant heeft op 1 februari 2019 een bezwaarschrift tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018 bij de examencommissie ingediend. De examencommissie heeft deze bezwaren niet-ontvankelijk verklaard, omdat het bezwaarschrift niet binnen de in de Onderwijs- en Examenregeling 2018-2019 opleiding Bouwkunde (OER) neergelegde termijn is ingediend. Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief van 3 april 2019 administratief beroep ingesteld.

2.1.3. Verweerder heeft in de beslissing van 29 mei 2019 gesteld dat de examencommissie het bezwaar gericht tegen de beslissing van 14 november 2018 terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Verder is het bezwaarschrift tegen de beslissing van 29 november 2018 wel tijdig ingediend, omdat deze beslissing pas op 4 februari 2019 in Osiris is ingevoerd. Omdat de ongeldigverklaring van het project vanwege fraude vaststaat kan een inhoudelijke beoordeling van de klachten echter niet leiden tot een ander resultaat en is het administratief beroep in zoverre ongegrond, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.2. Allereerst is, wat betreft de gevolgde voorprocedure, het volgende van belang. Artikel 1.4 van de OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij verweerder een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Zoals het College eerder heeft overwogen - zie de uitspraken van 26 mei 2016 in zaak nr. CBHO 2015/280 en 8 december 2016 in zaak nr. CBHO 2016/094 (www.cbho.nl) - biedt de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen grond voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en tot onduidelijkheid van termijnen leidt. De omstandigheid dat de bezwaarfase facultatief is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW.

2.2.1. Gelet hierop is het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond. Verweerder had de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen, omdat de WHW voor het nemen van die beslissing geen grond biedt. Dit leidt tot de conclusie dat ook het beroep bij het College gegrond is. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 dient te worden vernietigd. Hieronder zal worden beoordeeld of aanleiding bestaat om de zaak zelf af te doen.

2.2.2. Daarvoor is allereerst van belang vast te stellen of appellant tijdig een rechtsmiddel – in dit geval: bezwaar bij de examencommissie - heeft aangewend tegen de beslissingen van 14 november 2018 en 29 november 2018. Voor die beoordeling zal het op 1 februari 2019 ingediende bezwaarschrift als uitgangspunt gelden. De termijn voor het schriftelijk indienen van administratief beroep bedraagt op grond van artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW zes weken.

2.2.3. De beslissing van 14 november 2018 is op die datum aan appellant bekend gemaakt door middel van een e-mail, waarin is vermeld dat voor het project een onvoldoende is geregistreerd. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde dus op 26 december 2018. Vaststaat dat het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant niet binnen deze termijn is ingediend. Vervolgens moet worden beoordeeld of deze termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hoewel in de beslissing van 14 november 2018 geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, betekent dit niet dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De termijn voor het indienen van administratief beroep is in de OER opgenomen. Bovendien heeft appellant eerder procedures gevoerd en was hij dus op de hoogte van de termijnen. Dat het appellant niet duidelijk was dat de beslissing van 14 november 2018 ook de eindbeoordeling was, leidt niet tot een andere conclusie. Appellant heeft geen groen licht gekregen voor deelname aan het eerste assessment, omdat zowel het groepsrapport als het individuele rapport met een onvoldoende waren beoordeeld. Vervolgens heeft hij samen met zijn groep meegedaan aan de herkansing van het project door nieuwe versies van het groepsrapport en het individuele rapport in te dienen. De herkansing heeft uiteindelijk geresulteerd in de beslissing van 28 november 2018. Aangezien appellant heeft meegedaan aan de herkansing, was het hem duidelijk dat hij aanvankelijk een onvoldoende voor het project had behaald. Omdat appellant te laat een rechtsmiddel heeft aangewend tegen de beslissing van 14 november 2018, is het administratief beroep niet-ontvankelijk.

2.2.4. Voor de beslissing van 28 november 2018 geldt dat deze op diezelfde dag schriftelijk aan appellant bekend is gemaakt. De termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift is op die datum gaan lopen. Dat de registratie ‘FRD’ in Osiris, pas op 4 februari 2019 heeft plaatsgevonden, maakt dat niet anders. Met deze registratie is, anders dan verweerder veronderstelt, slechts feitelijke uitvoering gegeven aan de beslissing van 28 november 2018. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift eindigde op 9 januari 2019. Het administratief beroepschrift van 1 februari 2019 van appellant is niet binnen deze termijn ingediend. Onder deze beslissing is een rechtsmiddelenclausule opgenomen. Appellant heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Ook het administratief beroep tegen de beslissing van 28 november 2018 is te laat ingesteld, zodat het niet-ontvankelijk is.

Slotsom

2.3. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 29 mei 2019 komt voor vernietiging in aanmerking. Het College zal het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 21 februari 2019 gegrond verklaren. De administratieve beroepen gericht tegen de beslissing van de examinator van 14 november 2018 en tegen de beslissing van 28 november 2018 van de examencommissie zijn niet-ontvankelijk, wegens een niet-verschoonbare termijnoverschrijding.

2.4. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Haagse Hogeschool van 29 mei 2019;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 21 februari 2019 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 21 februari 2019;
V. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examinator van 14 november 2018 niet-ontvankelijk;
VI. verklaart het administratief beroep gericht tegen de beslissing van de examencommissie Technologie, Innovatie & Samenleving van 29 november 2018 niet-ontvankelijk;
VII. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 29 mei 2019;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/085.5**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk
Datum uitspraak	:	5 september 2019
Partijen	:	appellante en Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	ambitie decentrale selectie motivatie rangnummer
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Niet in geschil is dat appellante zeer gemotiveerd voor de opleiding is. Voor het onderdeel 'motivatie' heeft appellante het maximaal aantal te behalen punten behaald. Zoals in het door verweerder overgenomen advies van de geschillenadviescommissie is vermeld, zijn appellante voor het onderdeel 'ambitie' echter 0 van de 5 punten toegekend, omdat uit haar motivatiebrief niet blijkt dat zij een duidelijk beeld van het uitstroomprofiel van de opleiding heeft en dat zij zich in het beroepsprofiel heeft ingelezen. Verder is in de motivatiebrief het zelfstandig werken op hbo-niveau en het belang van preventie en voorlichting niet benoemd. Niet is gebleken dat dat deze beoordeling van de motivatiebrief onjuist is. Dat appellante een vooropleiding op hbo niveau heeft gedaan en haar situatie anders is dan die van de meeste studenten, noopte niet tot een andere beoordeling van de brief. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, zijn aspecten als het meelopen met een mondhygiënist en het meedoen op een open dag in het kader van het onderdeel 'motivatie' beoordeeld. Gelet hierop heeft verweerder de beslissing van de directeur van 17 april 2019 terecht gehandhaafd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 april 2019 heeft de directeur van het instituut Paramedische Studies aan appellante de door haar behaalde resultaten voor de decentrale selectie van de opleiding Mondzorgkunde voor het studiejaar 2019-2020 medegedeeld.

Bij beslissing van 18 juli 2019 heeft verweerder die beslissing gehandhaafd.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 augustus 2019, waar appellante, bijgestaan door [Naam], en verweerder, vertegenwoordigd door J. Kroon LLB en drs. H. de Heer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie van de opleiding Mondzorgkunde voor het studiejaar 2019-2020. In de eerste selectieronde heeft zij 23 van de 45 beschikbare punten behaald. De directeur heeft haar dit bij de beslissing van 17 april 2019 medegedeeld. De behaalde punten waren onvoldoende om aan de tweede selectieronde te mogen deelnemen en hebben geleid tot toekenning van het rangnummer 390. Er komen slechts 105 studenten voor plaatsing in aanmerking. Bij de beslissing van 18 juli 2019 heeft verweerder de beslissing van de directeur gehandhaafd onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie van 16 juli 2019.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Volgens haar zijn er ten onrechte 0 van de 5 beschikbare punten voor het onderdeel 'ambitie' toegekend. Zij wijst er hierbij op dat zij zich goed in de opleiding heeft verdiept, met mondhygiënisten heeft meegelopen, te kennen heeft gegeven welk werkveld haar voorkeur heeft en goed heeft meegedaan op de open dag en de meeloopdag. Verder wijst zij erop dat zij een vooropleiding op hbo niveau heeft afgerond. Deze is volgens haar ten onrechte op één lijn gesteld met een vooropleiding als een middelbare schoolopleiding of een mbo opleiding. Ter onderbouwing van haar ambitie wijst zij er verder op dat zij op haar vijftiende naar Nederland is gekomen en haar situatie daarom anders is dan die van de meeste studenten.

2.3. Niet in geschil is dat appellante zeer gemotiveerd voor de opleiding is. Voor het onderdeel 'motivatie' heeft appellante het maximaal aantal te behalen punten behaald. Zoals in het door verweerder overgenomen advies van de geschillenadviescommissie is vermeld, zijn appellante voor het onderdeel 'ambitie' echter 0 van de 5 punten toegekend, omdat uit haar motivatiebrief niet blijkt dat zij een duidelijk beeld van het uitstroomprofiel van de opleiding heeft en dat zij zich in het beroepsprofiel heeft ingelezen. Verder is in de motivatiebrief het zelfstandig werken op hbo-niveau en het belang van preventie en voorlichting niet benoemd. Niet is gebleken dat dat deze beoordeling van de motivatiebrief onjuist is. Dat appellante een vooropleiding op hbo niveau heeft gedaan en haar situatie anders is dan die van de meeste studenten, noopte niet tot een andere beoordeling van de brief. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, zijn aspecten als het meelopen met een mondhygiënist en het meedoen op een open dag in het kader van het onderdeel 'motivatie' beoordeeld. Gelet hierop heeft verweerder de beslissing van de directeur van 17 april 2019 terecht gehandhaafd.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/087**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Vermeulen
Datum uitspraak	:	21 november 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	cijferregistratiesysteem gerechtvaardigd vertrouwen stage vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32 WHW: artikel 7.33 WHW: artikel 7.34
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie appellante niet hoefde te behandelen als ware zij een student die in het studiejaar 2012-2013 met de opleiding is begonnen. Appellante heeft zich pas per 1 maart 2018 als student voor de opleiding ingeschreven. Dat appellante vanaf het studiejaar 2012-2013 op informele wijze tot de opleiding is toegelaten, betekent niet dat zij voor de opleiding was ingeschreven. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is het aan het instellingsbestuur om iemand in te schrijven en mag iemand op grond van de artikelen 7.32, 7.33 en 7.34 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek pas na inschrijving gebruik maken van onderwijs- en tentamenvoorzieningen. Appellante heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat zij, ondanks het ontbreken van inschrijving, aanspraak zou hebben op dezelfde behandeling als iemand die zich daadwerkelijk als student heeft ingeschreven. Omdat appellante verder niet betwist dat haar aanvraag om vrijstelling voor de stage Werkervaring onvoldoende is onderbouwd, heeft verweerder terecht de afwijzing ervan in stand gelaten. Verweerder heeft ook terecht de beslissing om de cijfers uit het cijferregistratiesysteem te verwijderen in stand gelaten, omdat appellante ten tijde van het afleggen van de desbetreffende toetsen niet als student was ingeschreven. Op 2 september 2017, per welke datum de cijfers in het cijferregistratiesysteem zijn ingevoerd, en voor die datum, was appellante evenmin ingeschreven. Overigens heeft de examencommissie ter zitting uitgesproken bereid te zijn verzoeken van appellante tot het verlenen van vrijstellingen vanwege door haar afgelegde tentamens inhoudelijk te beoordelen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juni 2018 heeft de examencommissie van het domein Techniek, Ontwerpen en Informatica een aanvraag van appellante om vrijstelling voor de stage Werkervaring, deel uitmakend van het studieprogramma van de opleiding Werktuigbouwkunde, afgewezen.

Bij bericht van 5 maart 2019 is appellante op de hoogte gebracht van de beslissing van de examencommissie van 11 december 2018 om, voor zover thans van belang, alle onrechtmatig ingevoerde cijfers op haar naam uit het cijferregistratiesysteem te verwijderen.

Bij beslissing van 20 mei 2019 heeft verweerder de door appellante tegen de beslissingen van de examencommissie ingestelde administratief beroepen ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 oktober 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. A. Yandere, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B.F.Th. de Moor, advocaat te Middelburg, zijn verschenen. Verder is aan de kant van appellante ir. E.W. Bol verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter, R.C. van Leeuwen, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante werkt sinds 2006 voor de hogeschool als docent bij de opleidingen Economics en Social Works. Sinds 2015 werkt zij ook als docent bij de opleiding Werktuigbouwkunde. Vanaf het studiejaar 2012-2013 is zij gaan deelnemen aan het onderwijs en de toetsen voor de opleiding Werktuigbouwkunde, zonder zich voor deze opleiding als student te hebben ingeschreven. Per 1 maart 2018 heeft zij zich alsnog als student ingeschreven. Op enig moment na haar inschrijving zijn met terugwerkende kracht per 2 september 2017 op haar naam cijfers in het cijferregistratiesysteem ingevoerd. Op 4 maart 2018 heeft zij een aanvraag ingediend om vrijstelling voor de stage Werkervaring. Zij meende hiervoor in aanmerking te komen omdat vrijstelling voor deze stage pleegde te worden verleend aan studenten die in het studiejaar 2012-2013 met de opleiding zijn begonnen. De examencommissie heeft de aanvraag, wegens onvoldoende onderbouwing ervan, bij de beslissing van 1 juni 2018 afgewezen. Hierbij is de examencommissie ervan uitgegaan dat appellante niet een student is die in het studiejaar 2012-2013 met de opleiding is begonnen, omdat zij pas per 1 maart 2018 is ingeschreven. Voorts heeft de examencommissie op 11 december 2018 besloten dat alle onrechtmatig ingevoerde cijfers op haar naam per 5 maart 2019 uit het cijferregistratiesysteem zullen worden verwijderd.
Tegen de beslissingen om de aanvraag om vrijstelling voor de stage Werkervaring af te wijzen en de cijfers uit het cijferregistratiesysteem te verwijderen heeft appellante administratief beroep ingesteld bij verweerder. Verweerder heeft de beslissingen in stand gelaten. Volgens verweerder heeft appellante zich pas per 1 maart 2018 voor de opleiding ingeschreven. De examencommissie hoefde haar dan ook niet te behandelen als ware zij een student die in het studiejaar 2012-2013 met de opleiding was begonnen en haar verzoek om vrijstelling derhalve ook niet te beoordelen aan de hand van het vrijstellingenbeleid 2012-2013. En omdat zij niet als student was ingeschreven zijn de cijfers op 2 september 2017 onbevoegd in het cijferregistratiesysteem ingevoerd, aldus verweerder.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij vanaf het studiejaar 2012-2013 student was, omdat de opleiding haar vanaf dat moment heeft behandeld als ware zij een ingeschreven student en haar aldus heeft toegelaten. Verder voert zij aan dat de opleiding zelf aan de cijferadministratie opdracht heeft gegeven om de cijfers in te voeren.

2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie appellante niet hoefde te behandelen als ware zij een student die in het studiejaar 2012-2013 met de opleiding is begonnen. Appellante heeft zich pas per 1 maart 2018 als student voor de opleiding ingeschreven. Dat appellante vanaf het studiejaar 2012-2013 op informele wijze tot de opleiding is toegelaten, betekent niet dat zij voor de opleiding was ingeschreven. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, is het aan het instellingsbestuur om iemand in te schrijven en mag iemand op grond van de artikelen 7.32, 7.33 en 7.34 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek pas na inschrijving gebruik maken van onderwijs- en tentamenvoorzieningen. Appellante heeft geen feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan moet worden geoordeeld dat bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat zij, ondanks het ontbreken van inschrijving, aanspraak zou hebben op dezelfde behandeling als iemand die zich daadwerkelijk als student heeft ingeschreven. Omdat appellante verder niet betwist dat haar aanvraag om vrijstelling voor de stage Werkervaring onvoldoende is onderbouwd, heeft verweerder terecht de afwijzing ervan in stand gelaten. Verweerder heeft ook terecht de beslissing om de cijfers uit het cijferregistratiesysteem te verwijderen in stand gelaten, omdat appellante ten tijde van het afleggen van de desbetreffende toetsen niet als student was ingeschreven. Op 2 september 2017, per welke datum de cijfers in het cijferregistratiesysteem zijn ingevoerd, en voor die datum, was appellante evenmin ingeschreven. Overigens heeft de examencommissie ter zitting uitgesproken bereid te zijn verzoeken van appellante tot het verlenen van vrijstellingen vanwege door haar afgelegde tentamens inhoudelijk te beoordelen.
Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/089**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, De Moor – van Vugt en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	28 november 2019
Partijen	:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	fraude onevenredig ongeldigverklaring sanctie sanctieladder studievertraging vervalsen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen van de Examencommissie: artikel 8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Niet in geschil is dat appellant fraude heeft gepleegd door het certificaat van de externe cursus bij opleidingsinstituut Laudius te vervalsen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE dit terecht als ernstige fraude aangemerkt. Het College is verder van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aan appellant opgelegde sanctie niet onevenredig zwaar is. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met de sanctieladder in de Regels en Richtlijnen en dat de Regels en Richtlijnen in overeenstemming zijn met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. De examencommissie heeft de sanctie al gematigd door de duur van de uitsluiting van toetsen ten opzichte van de maximale termijn in de sanctieladder met drie maanden te verkorten. Dat appellant als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. Appellant vreest dat hij als gevolg van de sanctie niet voor het einde van het studiejaar 2021-2022 zal kunnen afstuderen en daarom zijn studiefinanciering zal moeten terugbetalen. Naar het oordeel van het College is dat niet aannemelijk geworden. Ook als rekening wordt gehouden met het feit dat appellant eerder al aanzienlijke studievertraging heeft opgelopen, moet het voor appellant niet op voorhand onmogelijk worden geacht om voor het einde van het studiejaar 2021-2022 af te studeren, gelet op het aantal studieonderdelen dat nog moet worden afgerond. Appellant kan direct na afloop van toetsperiode 2 weer deelnemen aan toetsen. Het CBE heeft daarover ter zitting verklaard dat de examencommissie in dit geval maatwerk zal bieden. Dat houdt onder meer in dat appellant voor de nog openstaande toetsen niet gebonden is aan de reguliere tentamendata. Daardoor krijgt hij niet te maken met lange wachttijden voor toetsen. Gelet hierop hoefde het CBE in de studievertraging geen reden te zien om de sanctie onevenredig zwaar te achten. Het betoog van appellant dat hij de externe cursus feitelijk wel heeft doorlopen leidt ook niet tot een andere conclusie. Voorop staat dat het opzettelijk vervalsen van een certificaat op zichzelf al ernstig genoeg is om een sanctie op te leggen, ook als de desbetreffende cursus wel is gevolgd. Anders dan appellant betoogt, is de eis van de examencommissie dat bij een externe cursus een certificaat moet worden overgelegd bovendien niet onredelijk, omdat anders niet kan worden vastgesteld of een student de cursus daadwerkelijk met goed gevolg heeft afgerond. Het College is verder van oordeel dat uit het

Reglement Vrije Studiepunten volgt dat een certificaat moet worden overgelegd, aangezien in dat reglement is bepaald dat een door de opdrachtgever getekend opdrachtformulier moet worden overgelegd. Verder blijkt uit de overgelegde e-mail van de coördinator van 25 september 2018 dat appellant tijdig en voldoende duidelijk is gewezen op de noodzaak om een certificaat over te leggen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij besluit van 1 april 2019 opgelegde sanctie passend is.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 april 2019 heeft de examencommissie van Fontys Hogeschool Bedrijfsmanagement, Educatie en Techniek, opleidingskamer BMKB, (hierna: de examencommissie) aan appellant een sanctie opgelegd wegens fraude.

Bij beslissing van 24 juni 2019 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 oktober 2019, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door J.C.J.H. Janissen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Verder is de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. Y.J.A. van Hoeck, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Bedrijfsmanagement MKB/Automotive Management aan de Fontys Hogeschool Bedrijfsmanagement, Educatie en Techniek. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd bij het verkrijgen van een vrij studiepunt. Dat is een onderdeel van de opleiding waarbij de student opdrachten verricht waarbij opgedane kennis in de praktijk wordt gebracht of die gericht zijn op het verbeteren of ondersteunen van het onderwijs. In de opleiding moeten twee vrije studiepunten worden gehaald.
De vastgestelde fraude houdt in dat appellant een certificaat van de cursus Autotechniek voor managers van het externe opleidingsinstituut Laudius heeft vervalst. De examencommissie heeft in de beslissing van 1 april 2019 de volgende maatregelen genomen: het ingeleverde werk wordt ongeldig verklaard en er wordt geen cijfer toegekend; in het studentdossier wordt de aantekening opgenomen dat fraude is geconstateerd; appellant wordt uitgesloten van alle toetsen in toetsperiode 4 van het studiejaar 2018-2019 en in de toetsperiodes 1 en 2 van het studiejaar 2019-2020.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

In artikel 8 van de Regels en Richtlijnen van de Examencommissie Fontys Hogeschool Bedrijfsmanagement, Educatie en Techniek (hierna: de Regels en Richtlijnen) zijn maatregelen bij fraude opgenomen. Deze bepaling bevat een zogenoemde sanctieladder, die voor verschillende vormen van fraude de maatregelen vermeldt bij de eerste keer fraude en bij recidive.

2.3. Appellant heeft erkend dat hij het certificaat van de cursus bij opleidingsinstituut Laudius heeft vervalst en dat hij daarmee fraude heeft gepleegd. Hij vindt de opgelegde sanctie echter onevenredig zwaar.
In de eerste plaats stelt appellant dat het certificaat weliswaar vervalst is, maar dat hij de online cursus wel volledig heeft gevolgd en ook een daarmee samenhangende praktijkstage bij een autobedrijf heeft voltooid. Omdat hij gebruik heeft gemaakt van de inloggegevens van een vriend, kon hij niet op eigen naam examen doen. Appellant stelt dat hij dit niet op tijd heeft gemerkt. Hij is toen in paniek geraakt en heeft het certificaat vervalst, omdat hij zonder het vrije studiepunt een andere toets niet zou kunnen herkansen en niet aan zijn afstudeertraject zou kunnen beginnen.
Appellant stelt daarnaast dat het belang van een certificaat hem vooraf niet duidelijk was. Het Reglement Vrije Studiepunten schrijft niet voor dat een certificaat wordt overgelegd. Volgens hem is voldaan aan de eisen dat de opdracht 28 studiebelastingsuren omvat, direct gerelateerd is aan de opleiding en dat kennis uit de opleiding in de praktijk wordt gebracht.
Verder stelt appellant dat de opgelegde sanctie tot grote studievertraging leidt. Dat geldt vooral voor de uitsluiting van toetsen tot en met toetsperiode 2 van het studiejaar 2019-2020.

2.4. De examencommissie heeft zich bij het opleggen van de maatregelen gebaseerd op de sanctieladder die is opgenomen in artikel 8 van de Regels en Richtlijnen. Het bewust manipuleren van documenten of gegevens met als doel de eigen beoordeling positief te beïnvloeden valt daarin onder de zwaarste categorie fraude. In de sanctieladder worden daarvoor als maatregelen bij een eerste geval van fraude genoemd: ongeldigverklaring van het cijfer, aantekening en uitsluiting deelname van toetsen voor een jaar. De maatregelen die aan appellant zijn opgelegd, passen volgens de examencommissie binnen het door de opleiding vastgestelde fraudebeleid. De examencommissie heeft de sanctie ten opzichte van de sanctieladder gematigd door appellant niet voor een jaar, maar voor negen maanden uit te sluiten van toetsen.

2.5. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant ongegrond verklaard. Volgens het CBE heeft de examencommissie overeenkomstig het vastgestelde fraudebeleid gehandeld en heeft zij de sanctie bovendien al gematigd. Vanwege de ernst van de fraude ziet het CBE geen reden om de sanctie verder te matigen.
Het CBE heeft in zijn beslissing verder overwogen dat het voor appellant duidelijk kon zijn dat voor het vrije studiepunt een certificaat moest worden overgelegd, omdat dit in een e-mail van de coördinator van 25 september 2018 is vermeld. Zonder certificaat is volgens het CBE geen oordeel mogelijk over kennis, inzicht en vaardigheden van appellant. Volgens het CBE was appellant ruim op tijd op de hoogte van de noodzaak om een certificaat over te leggen.
Het CBE stelt verder dat appellant weliswaar tot 1 februari 2020 is uitgesloten van tentamens, maar – mits hij bij de opleiding is ingeschreven – wel onderwijs mag volgen. Appellant kan de studievertraging volgens het CBE beperken door tijdens die periode opdrachten en toetsen voor te bereiden.

2.6. Niet in geschil is dat appellant fraude heeft gepleegd door het certificaat van de externe cursus bij opleidingsinstituut Laudius te vervalsen. Naar het oordeel van het College heeft het CBE dit terecht als ernstige fraude aangemerkt. Het College is verder van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt

heeft gesteld dat de aan appellant opgelegde sanctie niet onevenredig zwaar is.
Daarbij is in de eerste plaats van belang dat de opgelegde sanctie in overeenstemming is met de sanctieladder in de Regels en Richtlijnen en dat de Regels en Richtlijnen in overeenstemming zijn met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. De examencommissie heeft de sanctie al gematigd door de duur van de uitsluiting van toetsen ten opzichte van de maximale termijn in de sanctieladder met drie maanden te verkorten.
Dat appellant als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. Appellant vreest dat hij als gevolg van de sanctie niet voor het einde van het studiejaar 2021-2022 zal kunnen afstuderen en daarom zijn studiefinanciering zal moeten terugbetalen. Naar het oordeel van het College is dat niet aannemelijk geworden. Ook als rekening wordt gehouden met het feit dat appellant eerder al aanzienlijke studievertraging heeft opgelopen, moet het voor appellant niet op voorhand onmogelijk worden geacht om voor het einde van het studiejaar 2021-2022 af te studeren, gelet op het aantal studieonderdelen dat nog moet worden afgerond. Appellant kan direct na afloop van toetsperiode 2 weer deelnemen aan toetsen. Het CBE heeft daarover ter zitting verklaard dat de examencommissie in dit geval maatwerk zal bieden. Dat houdt onder meer in dat appellant voor de nog openstaande toetsen niet gebonden is aan de reguliere tentamendata. Daardoor krijgt hij niet te maken met lange wachttijden voor toetsen. Gelet hierop hoefde het CBE in de studievertraging geen reden te zien om de sanctie onevenredig zwaar te achten.
Het betoog van appellant dat hij de externe cursus feitelijk wel heeft doorlopen leidt ook niet tot een andere conclusie. Voorop staat dat het opzettelijk vervalsen van een certificaat op zichzelf al ernstig genoeg is om een sanctie op te leggen, ook als de desbetreffende cursus wel is gevolgd. Anders dan appellant betoogt, is de eis van de examencommissie dat bij een externe cursus een certificaat moet worden overgelegd bovendien niet onredelijk, omdat anders niet kan worden vastgesteld of een student de cursus daadwerkelijk met goed gevolg heeft afgerond. Het College is verder van oordeel dat uit het Reglement Vrije Studiepunten volgt dat een certificaat moet worden overgelegd, aangezien in dat reglement is bepaald dat een door de opdrachtgever getekend opdrachtformulier moet worden overgelegd. Verder blijkt uit de overgelegde e-mail van de coördinator van 25 september 2018 dat appellant tijdig en voldoende duidelijk is gewezen op de noodzaak om een certificaat over te leggen.
Gelet op het voorgaande heeft het CBE, mede gelet op de ernst van de fraude, terecht geoordeeld dat de bij besluit van 1 april 2019 opgelegde sanctie passend is.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Th. Drop, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/091.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	appellante en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling mediaanscore numerus fixus rangnummer selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Bij de beslissing op bezwaar van 20 juni 2019 heeft verweerder het bezwaar gegrond verklaard, bepaald dat een nieuwe beoordeling van de werkstukken diende plaats te vinden en dat aan de hand van die beoordeling een nieuw rangnummer moest worden toegekend. Vervolgens is de beslissing van 3 juli 2019 genomen. Deze laatste beslissing is een aanvullende beslissing op bezwaar die is toe te rekenen aan verweerder en waarbij de waardering van de werkstukken heeft geleid tot het nieuwe rangnummer 90. Over de totstandkoming van dat rangnummer heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de werkstukken in eerste instantie met de laagst mogelijke score waren gewaardeerd, omdat deze niet konden worden beoordeeld aan de vooraf opgestelde beoordelingscriteria. Bij de beoordeling worden de werkstukken op een mal gelegd, waardoor precies is te zien of een werkstuk de juiste breedte en lengte heeft en of de lijnen en uiteinden evenwijdig zijn aan elkaar, aldus verweerder. Daarbij wordt ook gekeken naar de afwerking van het werkstuk. De werkstukken konden, aldus verweerder, niet op de mal worden gelegd omdat deze aan het traypapier waren gekleefd. De selectiecommissie heeft de werkstukken naar aanleiding van de beslissing op bezwaar van 20 juni 2019 nogmaals bekeken, maar deze konden als gevolg van de wijze van aanlevering door appellante slechts op enkele criteria worden beoordeeld. Volgens verweerder zou een inhoudelijke herbeoordeling nauwelijks leiden tot een verbetering van de toegekende score van 24 punten. Daarom is besloten om de mediaanscore toe te passen + 1 punt. De mediaanscore is de middelste score van de deelnemers van de toets. Daarbij heeft verweerder betrokken dat appellante bij de overige selectieonderdelen scores heeft behaald die rond het gemiddelde van alle kandidaten liggen. De mediaanscore sluit daarom aan bij haar overige scores. Naar verwachting doet deze score, aldus verweerder, meer recht aan de capaciteiten van appellante dan de (lagere) score die daadwerkelijk door haar zou zijn behaald op basis van de criteria die wel konden worden beoordeeld. Ter zitting van het College heeft verweerder aan de hand van de door appellante gemaakte werkstukken nog eens toegelicht waarom hij de werkstukken als gevolg van de wijze van aanlevering niet heeft kunnen beoordelen op de daarvoor geldende beoordelingscriteria. Om die reden heeft verweerder bij nader inzien niet een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de werkstukken op de criteria gemaakt, maar de mediaanscore toegepast. 2.3.2. Verweerder heeft, gelet op de wijze van aanlevering door appellante van haar werkstukken, de hiervoor geschetste achtergrond van de wijze van beoordeling en de toelichting daarover ter zitting van

het College en in het licht van de geldende beoordelingscriteria, niet onjuist of in strijd met procedurele voorschriften gehandeld door voor de waardering van de werkstukken de mediaanscore toe te passen en daarbij 1 punt extra toe te kennen. Daarbij heeft verweerder van belang mogen achten dat een beoordeling van de werkstukken aan de hand van de achter de praktische opdracht gevoegde beoordelingscriteria niet tot een hogere score zou leiden dan de mediaanscore. In reactie op het betoog van appellante dat verweerder de werkstukken toch inhoudelijk aan de hand van de criteria had kunnen beoordelen door deze handmatig op te meten, heeft verweerder ter zitting verduidelijkt dat bijvoorbeeld het symbool € niet met een liniaal is op te meten. Verder dient de beoordeling met voldoende precisie aan de hand van de relevante criteria te gebeuren en dat is met behulp van een liniaal niet mogelijk. Daarom wordt gebruik gemaakt van een mal, aldus verweerder. Het College acht dit standpunt niet onjuist. Verweerder heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat hij niet gehouden is om appellante in de gelegenheid te stellen een nieuwe opdracht te laten maken. In dat kader is, zoals verweerder stelt, van belang dat alle kandidaten dezelfde toetsen maken en dat de rangnummers worden bepaald door de gecombineerde toetsscores van de kandidaten onderling met elkaar te vergelijken. Een vervangende toets voor appellante betekent dat geen zuivere vergelijking van kandidaten onderling kan worden gemaakt. Ter zitting van het College heeft verweerder daar nog aan toegevoegd dat het bij de selectie van kandidaten soms om honderdsten van punten gaat en dat aan de hand van een ander werkstuk, dat onder andere omstandigheden wordt gemaakt geen vergelijking met de andere kandidaten kan worden gemaakt.
2.3.3. Het College ziet gelet op hetgeen is overwogen onder 2.3.1 en 2.3.2 geen aanleiding om de beslissing van 3 juli 2019, waarbij het rangnummer op 90 is vastgesteld, te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2019 heeft de opleidingsdirecteur tandheelkunde namens de selectiecommissie tandheelkunde Radboudumc (hierna: de selectiecommissie) aan appellante meegedeeld dat haar naar aanleiding van de selectie voor de Voltijd opleiding bachelor Tandheelkunde het rangnummer 159 is toegekend.

Bij beslissing van 20 juni 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar gegrond verklaard, bepaald dat de door appellante gemaakte werkstukken opnieuw worden beoordeeld en dat aan de hand van de nieuwe gecombineerde toetsscores het daarbij behorende rangnummer wordt toegekend.

Bij aanvullende beslissing van 3 juli 2019 is aan appellante, naar aanleiding van een nieuwe waardering van de werkstukken van appellante, het rangnummer 90 toegekend.

Tegen deze beslissingen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 augustus 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. M.R.A. Arntz, rechtsbijstandverlener bij ARAG Rechtsbijstand, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.A. van Zomeren. Namens de selectiecommissie is prof. dr. N.H.J. Creugens verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op grond van artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.
In het tweede lid is bepaald dat het instellingsbestuur de aspirant-studenten selecteert in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Voor de bacheloropleiding Tandheelkunde is een beperkt aantal plaatsen beschikbaar. Toelating tot die opleiding vindt daarom plaats door middel van een selectieprocedure. Deze selectieprocedure bestaat voor alle kandidaten uit een huiswerkopdracht, een kennistoets en een motivatietest. Nadat deze onderdelen zijn beoordeeld, worden 150 – 170 kandidaten met de hoogste gecombineerde score voor de kennistoets en de motivatietest en een voldoende voor de huiswerkopdracht uitgenodigd voor de psychomotorische toets. Appellante behoorde tot de groep kandidaten die aan deze psychomotorische toets mocht deelnemen. Het geschil draait om de beoordeling van deze door appellante gemaakte psychomotorische toets (hierna ook: de toets).

2.2.1.Voor de selectie voor het studiejaar 2019 – 2020 bestaat de toets uit het maken van de symbolen #, € en @ met behulp van composiet. Composiet is een tandheelkundig materiaal waarmee tandkleurige restauraties worden gemaakt, zo is in de praktische opdracht behorend bij de toets vermeld. In de praktische opdracht is ook vermeld dat de uiteindelijke werkstukken op het gele kaartje moeten worden geplakt met een stukje plakband. Het gele kaartje met de drie werkstukken moet vervolgens samen met het kaartje met het studentnummer in het plastic bakje worden geplaatst. Bij de praktische opdracht zijn daarnaast de criteria en de puntentelling die bij de beoordeling worden gebruikt, kenbaar gemaakt. Voor het maken van de opdracht hadden de kandidaten een aantal voorwerpen ter beschikking. Deze voorwerpen, die afzonderlijk zijn vermeld in de praktische opdracht, lagen op de werktafel uitgestald op een vel traypapier.

2.2.2. Appellante heeft de werkstukken gemaakt door, zo heeft zij ter zitting van het College verklaard, de figuren op het vel traypapier over te trekken en met behulp van het composietpistool op het traypapier te spuiten. Nadat het composiet was uitgehard, was het echter niet meer mogelijk om de drie werkstukken van het traypapier te scheiden en in te leveren op het gele kaartje. Omdat het traypapier aan de composietfiguren van appellante zat vastgeplakt, was het volgens de selectiecommissie niet mogelijk om de werkstukken aan alle kanten te zien en goed op te beoordelen. Daarom heeft de selectiecommissie de laagst mogelijke score van 24 punten toegekend voor de psychomotorische toets en is aan de hand van deze score en de scores voor de andere onderdelen van de selectie aan appellante bij beslissing van 15 april 2019 het rangnummer 159 toegekend. Appellante heeft tegen die beslissing bezwaar gemaakt.

2.2.3. Verweerder heeft het bezwaar onder verwijzing naar het advies van de geschillenadviescommissie bij beslissing van 20 juni 2019 gegrond verklaard, daarbij vermeld dat de werkstukken opnieuw worden beoordeeld en dat aan de hand van de nieuwe gecombineerde toetsscores een nieuw rangnummer zou worden toegekend. In de aanvullende beslissing van 3 juli 2019 is voor de waardering van de werkstukken de mediaan toegepast. Vervolgens zijn aan appellante in totaal 39 punten toegekend, waardoor de werkstukken met een kleine voldoende zijn beoordeeld. Het rangnummer is vervolgens met inachtneming van deze nieuwe waardering op nummer 90 vastgesteld.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante heeft beroep ingesteld, omdat zij zich nog steeds niet met de beoordeling van de toets kan verenigen. Zij voert aan dat ten onrechte de mediaan is toegepast voor de waardering van haar werkstukken. In de bezwaarprocedure is uitvoerig aan de orde gekomen of de werkstukken konden worden nagekeken en heeft de adviescommissie geadviseerd de werkstukken toch na te kijken. Door de mediaan toe te passen, wordt haar recht op een inhoudelijke beoordeling van de opdracht ten onrechte terzijde geschoven. Verweerder heeft op geen enkele wijze gemotiveerd waarom met het toepassen van de mediaan recht wordt gedaan aan de inspanningen van appellante. Indien het niet mogelijk is om de opdracht inhoudelijk te beoordelen, dan had een andere passende oplossing moeten worden gezocht, bijvoorbeeld door haar in de gelegenheid te stellen een nieuwe opdracht te maken, aldus appellante.

2.3.1. Bij de beslissing op bezwaar van 20 juni 2019 heeft verweerder het bezwaar gegrond verklaard, bepaald dat een nieuwe beoordeling van de werkstukken diende plaats te vinden en dat aan de hand van die beoordeling een nieuw rangnummer moest worden toegekend. Vervolgens is de beslissing van 3 juli 2019 genomen. Deze laatste beslissing is een aanvullende beslissing op bezwaar die is toe te rekenen aan verweerder en waarbij de waardering van de werkstukken heeft geleid tot het nieuwe rangnummer 90. Over de totstandkoming van dat rangnummer heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de werkstukken in eerste instantie met de laagst mogelijke score waren gewaardeerd, omdat deze niet konden worden beoordeeld aan de vooraf opgestelde beoordelingscriteria. Bij de beoordeling worden de werkstukken op een mal gelegd, waardoor precies is te zien of een werkstuk de juiste breedte en lengte heeft en of de lijnen en uiteinden evenwijdig zijn aan elkaar, aldus verweerder. Daarbij wordt ook gekeken naar de afwerking van het werkstuk. De werkstukken konden, aldus verweerder, niet op de mal worden gelegd omdat deze aan het traypapier waren gekleefd. De selectiecommissie heeft de werkstukken naar aanleiding van de beslissing op bezwaar van 20 juni 2019 nogmaals bekeken, maar deze konden als gevolg van de wijze van aanlevering door appellante slechts op enkele criteria worden beoordeeld. Volgens verweerder zou een inhoudelijke herbeoordeling nauwelijks leiden tot een verbetering van de toegekende score van 24 punten. Daarom is besloten om de mediaanscore toe te passen + 1 punt. De mediaanscore is de middelste score van de deelnemers van de toets. Daarbij heeft verweerder betrokken dat appellante bij de overige selectieonderdelen scores heeft behaald die rond het gemiddelde van alle kandidaten liggen. De mediaanscore sluit daarom aan bij haar overige scores. Naar verwachting doet deze score, aldus verweerder, meer recht aan de capaciteiten van appellante dan de (lagere) score die daadwerkelijk door haar zou zijn behaald op basis van de criteria die wel konden worden beoordeeld. Ter zitting van het College heeft verweerder aan de hand van de door appellante gemaakte werkstukken nog eens toegelicht waarom hij de werkstukken als gevolg van de wijze van aanlevering niet heeft kunnen beoordelen op de daarvoor geldende beoordelingscriteria. Om die reden heeft verweerder bij nader inzien niet een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de werkstukken op de criteria gemaakt, maar de mediaanscore toegepast.

2.3.2. Verweerder heeft, gelet op de wijze van aanlevering door appellante van haar werkstukken, de hiervoor geschetste achtergrond van de wijze van beoordeling en de toelichting daarover ter zitting van het College en in het licht van de geldende beoordelingscriteria, niet onjuist of in strijd met procedurele voorschriften gehandeld door voor de waardering van de werkstukken de mediaanscore toe te passen en daarbij 1 punt extra toe te kennen. Daarbij heeft verweerder van belang mogen achten dat een beoordeling van de werkstukken aan de hand van de achter de praktische opdracht gevoegde beoordelingscriteria niet tot een hogere score zou leiden dan de mediaanscore. In reactie op het betoog van appellante dat

verweerder de werkstukken toch inhoudelijk aan de hand van de criteria had kunnen beoordelen door deze handmatig op te meten, heeft verweerder ter zitting verduidelijkt dat bijvoorbeeld het symbool € niet met een liniaal is op te meten. Verder dient de beoordeling met voldoende precisie aan de hand van de relevante criteria te gebeuren en dat is met behulp van een liniaal niet mogelijk. Daarom wordt gebruik gemaakt van een mal, aldus verweerder. Het College acht dit standpunt niet onjuist. Verweerder heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat hij niet gehouden is om appellante in de gelegenheid te stellen een nieuwe opdracht te laten maken. In dat kader is, zoals verweerder stelt, van belang dat alle kandidaten dezelfde toetsen maken en dat de rangnummers worden bepaald door de gecombineerde toetsscores van de kandidaten onderling met elkaar te vergelijken. Een vervangende toets voor appellante betekent dat geen zuivere vergelijking van kandidaten onderling kan worden gemaakt. Ter zitting van het College heeft verweerder daar nog aan toegevoegd dat het bij de selectie van kandidaten soms om honderdsten van punten gaat en dat aan de hand van een ander werkstuk, dat onder andere omstandigheden wordt gemaakt geen vergelijking met de andere kandidaten kan worden gemaakt.

2.3.3. Het College ziet gelet op hetgeen is overwogen onder 2.3.1 en 2.3.2 geen aanleiding om de beslissing van 3 juli 2019, waarbij het rangnummer op 90 is vastgesteld, te vernietigen.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/092.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	adresgegevens
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a Awb: artikel 6:6 Awb: artikel 6:21 Awb: artikel 8:54
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Omdat geen adres van appellante bekend is, heeft het College de ontvangst van het beroepschrift bevestigd via een in het Engels opgestelde e-mail van 1 augustus 2019. In die e-mail heeft het College appellante verder verzocht om het griffierecht ter hoogte van € 47,00 binnen vier weken te betalen en is haar informatie verstrekt over een zittingsdatum en over de voertaal tijdens de procedure. Ten slotte heeft het College appellante er in deze e-mail op gewezen dat correspondentie soms aangetekend dient te worden verzonden en haar daarom verzocht een correspondentieadres door te geven, waarnaar post kan worden gestuurd. Op 5 augustus 2019 heeft het College appellante vervolgens bericht dat is geprobeerd om haar telefonisch te bereiken, omdat geen reactie op de e-mail van 1 augustus is ontvangen. Het College heeft haar nogmaals verzocht om contact op te nemen. Na telefonisch contact met appellante is gebleken dat zij haar beroep niet wenst door te zetten. Op 7 augustus 2019 heeft het College appellante vervolgens verzocht de intrekking van het beroep schriftelijk te bevestigen. In die e-mail is ook vermeld dat ingeval appellante geen enkele reactie zou geven vóór 16 augustus 2019, het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard. 2.4. Vaststaat dat het beroepschrift van appellante geen adres bevat. Van appellante is slechts een e-mailadres bekend. Daarmee is niet voldaan aan het vereiste neergelegd in artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Appellante is ook gewezen op dat verzuim en zij is in de gelegenheid gesteld om alsnog een correspondentieadres door te geven. Omdat appellante niet meer heeft gereageerd op de e-mail van het College van 7 augustus 2019 en zij het verzuim dus niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld, is het beroep kennelijk niet-ontvankelijk.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) op het beroep van:

[Naam] verblijvend in [Land], appellante.

1. Procesverloop

Appellante heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 17 juli 2019. Bij die beslissing is het door appellante gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 15 april 2019, waarbij aan haar het rangnummer 539 is toegekend, ongegrond verklaard.

2. Overwegingen

2.1. Artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb luidt als volgt:
“Het bezwaar- of beroepschrift wordt ondertekend en bevat ten minste:
a. de naam en het adres van de indiener.
[…].”
Artikel 6:6 van de Awb luidt, voor zover van belang, als volgt:
“Het bezwaar of beroep kan niet-ontvankelijk worden verklaard, indien:
a. niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep,
[…]
mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.”
Artikel 6:21 van de Awb luidt als volgt:
“1. Het bezwaar of beroep kan schriftelijk worden ingetrokken.”

2.2. Nadat appellante de beslissing van het college van bestuur van 17 juli 2019 had ontvangen, heeft zij het college van bestuur een e-mail gestuurd met als onderwerp “Raising a Final Appeal”. In die e-mail van 25 juli 2019 heeft zij aan het college van bestuur kenbaar gemaakt het niet eens te zijn met de beslissing van 17 juli 2019. Het college van bestuur heeft deze e-mail vervolgens op grond van artikel 6:15 van de Awb doorgezonden aan het College ter behandeling als beroepschrift.

2.3. Omdat geen adres van appellante bekend is, heeft het College de ontvangst van het beroepschrift bevestigd via een in het Engels opgestelde e-mail van 1 augustus 2019. In die e-mail heeft het College appellante verder verzocht om het griffierecht ter hoogte van € 47,00 binnen vier weken te betalen en is haar informatie verstrekt over een zittingsdatum en over de voertaal tijdens de procedure. Ten slotte heeft het College appellante er in deze e-mail op gewezen dat correspondentie soms aangetekend dient te worden verzonden en haar daarom verzocht een correspondentieadres door te geven, waarnaar post kan worden gestuurd. Op 5 augustus 2019 heeft het College appellante vervolgens bericht dat is geprobeerd om haar telefonisch te bereiken, omdat geen reactie op de e-mail van 1 augustus is ontvangen. Het College heeft haar nogmaals verzocht om contact op te nemen. Na telefonisch contact met appellante is gebleken dat zij haar beroep niet wenst door te zetten. Op 7 augustus 2019 heeft het College appellante vervolgens verzocht de intrekking van het beroep schriftelijk te bevestigen. In die e-mail is ook vermeld dat ingeval appellante geen enkele reactie zou geven vóór 16 augustus 2019, het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard.

2.4. Vaststaat dat het beroepschrift van appellante geen adres bevat. Van appellante is slechts een e-mailadres bekend. Daarmee is niet voldaan aan het vereiste neergelegd in artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Appellante is ook gewezen op dat verzuim en zij is in de gelegenheid gesteld om alsnog een correspondentieadres door te geven. Omdat appellante niet meer heeft gereageerd op de e-mail van het College van 7 augustus 2019 en zij het verzuim dus niet binnen de gestelde termijn heeft hersteld, is het beroep kennelijk niet-ontvankelijk.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/094**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Streefkerk en Vermeulen
Datum uitspraak	:	3 december 2019
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	aanhalingstekens citaten disproportioneel ongeldigverklaring plagiaat uitsluiten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Fraude en plagiaat regeling studenten UvA,: artikel 1 Fraude en plagiaat regeling studenten UvA,: artikel 6
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit de stukken die de examencommissie bij verweerder heeft ingediend, blijkt dat appellante een aanzienlijke hoeveelheid tekstgedeelten van verschillende bronnen letterlijk in haar papers heeft overgenomen. Appellante heeft daarbij wel de bron vermeld, maar niet duidelijk gemaakt dat het om letterlijke citaten gaat. Appellante heeft daarom plagiaat gepleegd als bedoeld in artikel 1, derde lid, onder c, van de Regeling. Van een lichte tekortkoming is, gelet op de aanzienlijke hoeveelheid betrokken tekstgedeelten, geen sprake. De invulling van plagiaat in die bepaling is niet onredelijk of in strijd met de WHW. De Gedragscode staat evenmin aan die invulling in de weg. Dat appellante niet eerder op het plegen van plagiaat is aangesproken, terwijl zij de hier tegengeworpen wijze van bronvermelding naar eigen zeggen vaker heeft toegepast, betekent niet dat zij hier geen plagiaat heeft gepleegd. Het College acht voorts niet aannemelijk dat appellante onvoldoende over de toegestane wijze van bronvermelding is voorgelicht. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College onbetwist heeft toegelicht, wordt in de handleiding van het betrokken vak naar de Regeling verwezen en wordt daarin ook vermeld dat duidelijk uit de opmaak van de tekst moet blijken wanneer sprake is van citaten of van letterlijk overgenomen tekst. Ten slotte is het College van oordeel dat de opgelegde sanctie, zoals door de examencommissie in administratief beroep gematigd, proportioneel is. De examencommissie heeft door de matiging van de sanctie voldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat appellante in de laatste fase van haar opleiding zit. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 27 februari 2019 is appellante op de hoogte gesteld van de beslissing van de examencommissie van de *Graduate School of Humanities* om wegens door haar gepleegd plagiaat haar theoriepaper en slotpaper van het vak *The state of the European economy* binnen de opleiding *European Studies: Governing Europe* ongeldig te verklaren en haar uit te sluiten van deelname aan dat vak tot het einde van het studiejaar 2018-2019.

Hiertegen heeft appellante administratief beroep ingesteld. Hangende het administratief beroep heeft de examencommissie de opgelegde sanctie gematigd in de zin dat appellante de mogelijkheid wordt geboden om vanaf 1 september 2019 nieuwe werkstukken in te dienen en dat eventueel behaalde deelcijfers voor het vak blijven staan, zodat zij niet hoeft te wachten totdat het vak in de loop van het studiejaar 2019-2020 wordt aangeboden.

Bij beslissing van 24 juni 2019 heeft verweerder het administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 november 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter dr. M.E. Spiering verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft bij de door verweerder in stand gelaten beslissing geoordeeld dat appellante met betrekking tot het theoriepaper en het slotpaper van het vak *The state of the European economy* plagiaat heeft gepleegd, omdat zij in die papers teksten letterlijk uit bronnen heeft overgenomen zonder dat zij deze teksten tussen aanhalingstekens heeft geplaatst. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat zij de gebruikte bronnen correct heeft vermeld en dus geen plagiaat heeft gepleegd. Er was hoogstens sprake van een lichte tekortkoming. De invulling van het begrip plagiaat in de Fraude en plagiaat regeling studenten UvA (hierna: de Regeling) is volgens haar onredelijk. Hierbij wijst zij op de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit (hierna: de Gedragscode). De haar tegengeworpen wijze van bronvermelding heeft zij voorts vaker gehanteerd, maar zij is hierop eerder nooit aangesproken. De universiteit heeft haar verder onvoldoende op de hoogte heeft gesteld van de wijze waarop bronnen moeten worden vermeld. Ten slotte voert zij aan dat de opgelegde sanctie disproportioneel is.

2.2. Artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."
Het derde lid luidt: "De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. De examencommissie kan onder door haar te stellen voorwaarden bepalen dat niet ieder tentamen met goed gevolg afgelegd hoeft te zijn om vast te stellen dat het examen met goed gevolg is afgelegd."

Artikel 1, derde lid, van de Regeling luidt: "Onder plagiaat wordt in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding;
b. het presenteren als eigen werk of eigen gedachten van de structuur dan wel het centrale gedachtegoed uit bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen;
c. het niet duidelijk aangeven in de tekst, bijvoorbeeld via aanhalingstekens of een bepaalde vormgeving, dat letterlijke of bijna letterlijke citaten in het werk werden overgenomen, zelfs indien met een correcte bronvermelding;
d. het parafraseren van de inhoud van andermans teksten zonder voldoende bronverwijzingen; […]"

Artikel 6, eerste lid, luidt: "Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 1, derde lid, waarbij bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk en uitsluiting van deelname aan het tentamen van het desbetreffende vak dan wel volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van maximaal 6 maanden. Indien het werkstuk betrekking heeft op een bachelor dan wel masterscriptie worden de begeleidingswerkzaamheden van de scriptiebegeleider voor duur van deze periode opgeschort."

2.3. De examencommissie, die gelet op artikel 7.12b, derde lid, van de WHW bevoegd is regels vast te stellen over de uitvoering van de in het tweede lid neergelegde, in deze zaak toegepaste bevoegdheid, heeft de Regeling, die door het college van bestuur is vastgesteld, tot de hare gemaakt.

2.4. Uit de stukken die de examencommissie bij verweerder heeft ingediend, blijkt dat appellante een aanzienlijke hoeveelheid tekstgedeelten van verschillende bronnen letterlijk in haar papers heeft overgenomen. Appellante heeft daarbij wel de bron vermeld, maar niet duidelijk gemaakt dat het om letterlijke citaten gaat. Appellante heeft daarom plagiaat gepleegd als bedoeld in artikel 1, derde lid, onder c, van de Regeling. Van een lichte tekortkoming is, gelet op de aanzienlijke hoeveelheid betrokken tekstgedeelten, geen sprake. De invulling van plagiaat in die bepaling is niet onredelijk of in strijd met de WHW. De Gedragscode staat evenmin aan die invulling in de weg. Dat appellante niet eerder op het plegen van plagiaat is aangesproken, terwijl zij de hier tegengeworpen wijze van bronvermelding naar eigen zeggen vaker heeft toegepast, betekent niet dat zij hier geen plagiaat heeft gepleegd. Het College acht voorts niet aannemelijk dat appellante onvoldoende over de toegestane wijze van bronvermelding is voorgelicht. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College onbetwist heeft toegelicht, wordt in de handleiding van het betrokken vak naar de Regeling verwezen en wordt daarin ook vermeld dat duidelijk uit de opmaak van de tekst moet blijken wanneer sprake is van citaten of van letterlijk overgenomen tekst. Ten slotte is het College van oordeel dat de opgelegde sanctie, zoals door de examencommissie in administratief beroep gematigd, proportioneel is. De examencommissie heeft door de matiging van de sanctie voldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat appellante in de laatste fase van haar opleiding zit. Van omstandigheden die tot verdere matiging hadden moeten leiden, is niet gebleken.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/096**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	28 oktober 2019
Partijen	:	appellante en CBE van de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	aanwezigheidsplicht dwingend advies functiebeperking studentendecaan weblectures Wet gelijke behandeling op grond van een handicap of een chronische ziekte (hierna: Wgb),
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, OER: artikel 6.6 Wgb: artikel 1 Wgb: artikel 2 Wgb: artikel 5b protocol Studeren met een Functiebeperking
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het College overweegt dat hoewel in het protocol 'Studeren met een Functiebeperking aan de Universiteit Leiden' is vermeld dat de studentendecaan een dwingend advies geeft, de bevoegdheid om al dan niet aan een student een voorziening toe te kennen in dit geval exclusief toebehoort aan de examencommissie. Dit betekent in dit geval dat, nog daargelaten de vraag in hoeverre uit de verklaringen van de studentendecaan kan worden afgeleid dat hij de verstrekking van een voorziening aan appellante noodzakelijk acht, de examencommissie een eigen afweging dient te maken en gemotiveerd voorbij kan gaan aan het advies van de studentendecaan. Het College is van oordeel dat de examencommissie toereikend heeft gemotiveerd waarom zij het verzoek van appellante om weblectures ter beschikking te stellen, heeft afgewezen. Hiertoe overweegt het College dat de examencommissie verschillende algemene voorzieningen alsook op appellante toegesneden voorzieningen ter beschikking heeft gesteld om haar in de gelegenheid te stellen onderwijs te volgen en tentamens af te leggen. Wat betreft de algemene voorzieningen is de opleiding zo ingericht dat er zowel hoorcolleges in de ochtend alsook in de avond worden ingepland. Daarnaast worden PowerPoints van de hoorcolleges via de Blackboardomgeving aan de studenten ter beschikking gesteld. Verder is er een spreekuur waar studenten met hun vragen terecht kunnen. Daarnaast is het volgen van werkgroepen niet verplicht gesteld. Kiest een student ervoor om wel werkgroepen te volgen, dan geldt er een aanwezigheidsplicht en mag een student niet meer dan twee keer afwezig zijn. Wat betreft de specifiek op appellante toegesneden voorzieningen heeft de opleiding bij uitzondering uitsluitend aan appellante de weblectures van het vorige studiejaar ter beschikking gesteld. Ter zitting van het College is gemotiveerd gesteld dat deze weblectures de tentamenstof volledig dekken. Voorts is voor appellante de voorziening getroffen dat zij, indien zij werkgroepen wil volgen, is vrijgesteld van de aanwezigheidsplicht. Daarbij is toegelicht dat ook zonder het volgen van de werkgroepen de tentamens uitstekend te maken zijn. Voorts heeft de opleiding ervoor gezorgd dat appellante alleen en op afroep de tentamens mag afleggen, waardoor zij op een

voor haar geschikt moment de tentamens kan afleggen. Verder is aan de zijde van de opleiding ter zitting toegelicht dat docenten bereid zijn een op een afspraken met appellante te maken en dat zij zich ervan bewust zijn dat appellante als gevolg van haar functiebeperking niet altijd een gemaakte afspraak kan nakomen. De examencommissie heeft aldus de studie van appellante, voor zoveel als redelijkerwijs mogelijk is, aan de functionele beperking van appellante aangepast. Strijd met de Wgb en de WHW is derhalve niet aan de orde.
Het College overweegt voorts dat de examencommissie voldoende heeft gemotiveerd waarom het ter beschikking stellen van weblectures niet gewenst is. Hiertoe is van belang dat ter zitting is toegelicht dat na het einde van het afgelopen jaar het ter beschikking stellen van weblectures met de docenten van de opleiding is geëvalueerd. Uit de evaluatie is naar voren gekomen dat de docenten het om onderwijskundige redenen niet wenselijk achten dat de hoorcolleges en werkgroepen in beeld en geluid worden opgenomen. Dat, zoals appellante stelt, het ter beschikking stellen van weblectures gebruikelijk is bij andere opleidingen en andere universiteiten doet er niet aan af dat in dit geval de docenten van de opleiding daar anders tegenaan kijken.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van het CBE in stand kan blijven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden)hierna: CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 21 maart 2019 heeft de examencommissie van de bacheloropleiding BA Engelse taal het verzoek van appellante om haar weblectures van de te volgen colleges ter beschikking te stellen, afgewezen.

Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 oktober 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. E.J. Brouwer - van Vliet, rechtsbijstandverlener te Leusden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. D.H. Mandel, zijn verschenen. Voorts zijn mr. drs. W.A.A.C. van Ingen Scholten, secretaris van de examencommissie en dr. I.M. Tieken, voorzitter van de opleiding BA Engelse taal, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt sinds 1 september 2005 de bacheloropleiding Engelse Taal en Cultuur aan de Universiteit Leiden. Als gevolg van een functiebeperking ondervindt zij hinder bij haar studieactiviteiten. Een van de gevolgen van de functiebeperking is dat zij weinig energie heeft, waardoor zij zeer beperkt belast kan worden. Hierdoor is zij niet of nauwelijks in staat om hoorcolleges en werkgroepen te volgen. Zij heeft daarom de examencommissie verzocht om de colleges in beeld en woord op te nemen en deze zogeheten weblectures aan haar ter beschikking te stellen, zodat zij op een voor haar geschikt tijdstip de colleges kan volgen. Bij haar verzoek heeft zij een advies van de studentendecaan van het zogeheten Fenestra Disability Center overgelegd.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen en heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Wat betreft het vak Linguistics 4 wordt het hoorcollege niet alleen op woensdag van 11.00 tot 13.00 uur gegeven, maar ook op dinsdagavond van 19.00 tot 19.45 uur met aansluitend een werkgroep. Ook kan appellante op woensdagochtend van 11.00 tot 12.00 uur een werkgroep volgen. Verder is er een Blackboardomgeving waarop alle PowerPoints van de hoorcolleges ter beschikking worden gesteld. Daarbij is er ook een vragenforum waarop studenten de docenten vragen kunnen stellen en bestaat de mogelijkheid een individuele afspraak met een van de docenten te maken als iets niet duidelijk is. Volgens de examencommissie is er voor appellante voldoende gelegenheid om het vak te volgen en vragen te stellen en zich zo voor te bereiden op het tentamen. Wat betreft het vak Language Acquisition 6 gaat het volgens de examencommissie om een vak waarbij het zwaartepunt bij de werkgroep ligt en waarbij er altijd een werkgroep ingeroosterd is die binnen de venstertijd van appellante valt. Er zal alsdan naar gestreefd worden om de hoorcolleges te plannen binnen haar venstertijd. Wat betreft het BA-eindwerkstuk geldt dat hiervoor tijdslots worden afgesproken met de begeleider. Daarbij kan appellante in redelijkheid haar mogelijkheden doorgeven zodat hiermee te zijner tijd door de toegewezen begeleider rekening gehouden kan worden. Volgens de examencommissie wordt gelet op het vorenstaande, naast de reeds voor appellante getroffen voorzieningen, voldoende rekening gehouden met het bevorderen van de toegankelijkheid en studeerbaarheid van de opleiding voor mensen met een functiebeperking.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat uit de stukken en de toelichting daarop ter zitting kan worden opgemaakt dat de examencommissie er heel veel aan heeft gedaan om het appellante mogelijk te maken haar opleiding te continueren en de laatste twee vakken van de opleiding af te ronden. Wat betreft het vak Linguistics 4 heeft de examencommissie weblectures van vorig jaar ter beschikking gesteld en daarbij aangegeven dat appellante naast de reguliere mogelijkheid om vragen te stellen aan docenten en medestudenten, ook de mogelijkheid is geboden om individuele afspraken met de betrokken docenten te maken om specifieke vragen te stellen over het vak. Dat de examencommissie voor het studiejaar 2018/2019 geen weblectures ter beschikking wenst te stellen, houdt verband met de privacy van de docenten en medestudenten. Bovendien is het hoorcollege er ook op gericht om te toetsen of de student zich in een kort tijdsbestek bepaalde vaardigheden eigen kan maken. Dat zijn de zogeheten transferable skills, waarbij getoetst wordt of een student 45 minuten kan luisteren en zich meteen daarna een mening kan vormen over de aangeboden lesstof. Die toetsing wordt onmogelijk op het moment dat een student op een ander, wellicht langer durend moment, de lesstof tot zich neemt. Daarmee zou die student bevoordeeld kunnen worden ten opzichte van andere studenten die die mogelijkheid niet hebben. Ook het standpunt van de examencommissie dat de aanwezigheid bij een werkgroep er juist toe dient om te participeren in een groep komt het CBE aannemelijk voor. Nu de werkgroepen, zoals de examencommissie ter zitting heeft aangegeven, in dit geval bestaan uit een beperkt aantal (vier) personen dient deze “intieme” relatie volgens het CBE te worden gewaarborgd, zodat de studenten zich vrij voelen om over en weer in die werkgroepen te acteren. Het meekijken door een buiten die werkgroep staande medestudent is daarbij niet bevorderlijk. Verder heeft de examencommissie toegelicht bij de vaststelling van het rooster voor volgend jaar rekening te zullen houden met het door appellante gewenste tijdslot. Dit vergt niet alleen inspanning van de examencommissie, maar ook van de medestudenten, die hiermee ook zullen worden geconfronteerd.

Gelet hierop is het CBE van oordeel dat de examencommissie overeenkomstig het bepaalde in artikel 6.6 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleidingen Geesteswetenschappen 2018-2019 (hierna: OER) aan appellante voldoende gelegenheid heeft geboden haar studie, voor zoveel als redelijkerwijs mogelijk is, aan de functionele beperking van appellante aan te passen. Deze aanpassingen zijn zoveel mogelijk op haar individuele functiebeperking afgestemd, zonder daarmee de kwaliteit of moeilijkheidsgraad van het vak te wijzigen, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat haar verzoek had moeten worden toegewezen en voert hiertoe het volgende aan. Het protocol 'Studeren met een Functiebeperking aan de Universiteit Leiden' schrijft voor dat de noodzakelijk geachte voorzieningen worden vastgelegd in een -dwingend- advies van de studentendecaan van Fenestra Disability Center. Uit de verklaringen die de studentendecaan heeft opgesteld blijkt dat hij met appellante van mening is dat zij baat heeft bij het ter beschikking stellen van weblectures. De examencommissie is gehouden het advies van de studentendecaan op te volgen.
Over de weblectures merkt appellante op dat het ter beschikking stellen ervan gebruikelijk is bij de universiteit en dat de universiteit per faculteit een speciale videowerknemer in dienst heeft die zorg draagt voor de opname van weblectures. Volgens appellante is de opleiding op grond van de Wet gelijke behandeling op grond van een handicap of een chronische ziekte (hierna: Wgb) en de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) verplicht om het onderwijs en de toetsvormen zoveel mogelijk aan te passen aan de aard van de handicap mits dit geen onredelijke inspanning vergt van de instelling. Volgens appellante had de examencommissie deze belangenafweging in haar voordeel moeten laten uitvallen, omdat zij door het volgen van weblectures haar studie op een voor haar geschikte wijze kan afronden. Voor het opnemen van de colleges is geen onredelijke inspanning van de opleiding vereist, aangezien apparatuur en een videomedewerker al beschikbaar zijn. Verder gaat het privacy-argument volgens appellante niet op, aangezien weblectures van het vorige studiejaar wel beschikbaar zijn gesteld. Bovendien heeft de functionaris gegevensbescherming medegedeeld dat er geen privacy-belemmeringen zijn. Appellante voert verder aan dat er geen individuele voorzieningen zijn getroffen om haar in staat te stellen de vaardigheden die tijdens de colleges worden opgedaan eigen te maken.

2.4.1. Artikel 1 van de Wgb luidt: "In deze wet wordt verstaan onder:
a. onderscheid: direct en indirect onderscheid, alsmede de opdracht daartoe;
b. direct onderscheid: indien een persoon op grond van handicap of chronische ziekte op een andere wijze wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld;
c. indirect onderscheid: indien een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een handicap of chronische ziekte in vergelijking met andere personen bijzonder treft.
Artikel 2, eerste lid, luidt: "Het verbod van onderscheid houdt mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen."
Artikel 5b, eerste lid, aanhef en onder c, luidt: "Onderscheid is verboden bij het aanbieden van of verlenen van toegang tot goederen of diensten en bij het sluiten, uitvoeren of beëindigen van overeenkomsten ter zake, alsmede bij het geven van loopbaanoriëntatie en advies of voorlichting over school- of beroepskeuze, indien dit geschiedt door instellingen die werkzaam zijn op het gebied van volkshuisvesting, welzijn, gezondheidszorg, cultuur of onderwijs."

Artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder m, van de WHW luidt: "In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen de wijze waarop studenten met een handicap of chronische ziekte redelijkerwijs in de gelegenheid worden gesteld de tentamens af te leggen".

Artikel 6.6 van de OER luidt: “Aan studenten met een handicap of een chronische ziekte wordt de gelegenheid geboden hun studie, zoveel als redelijkerwijs mogelijk is, aan de beperkingen die de handicap of chronische ziekte met zich meebrengt aan te passen. Deze aanpassingen worden zoveel mogelijk op de individuele functiebeperking van de student afgestemd, maar mogen de kwaliteit of moeilijkheidsgraad van een vak of het examenprogramma niet wijzigen.”

2.4.2. Het College overweegt dat hoewel in het protocol ‘Studeren met een Functiebeperking aan de Universiteit Leiden’ is vermeld dat de studentendecaan een dwingend advies geeft, de bevoegdheid om al dan niet aan een student een voorziening toe te kennen in dit geval exclusief toebehoort aan de examencommissie. Dit betekent in dit geval dat, nog daargelaten de vraag in hoeverre uit de verklaringen van de studentendecaan kan worden afgeleid dat hij de verstrekking van een voorziening aan appellante noodzakelijk acht, de examencommissie een eigen afweging dient te maken en gemotiveerd voorbij kan gaan aan het advies van de studentendecaan.
Het College is van oordeel dat de examencommissie toereikend heeft gemotiveerd waarom zij het verzoek van appellante om weblectures ter beschikking te stellen, heeft afgewezen. Hiertoe overweegt het College dat de examencommissie verschillende algemene voorzieningen alsook op appellante toegesneden voorzieningen ter beschikking heeft gesteld om haar in de gelegenheid te stellen onderwijs te volgen en tentamens af te leggen. Wat betreft de algemene voorzieningen is de opleiding zo ingericht dat er zowel hoorcolleges in de ochtend alsook in de avond worden ingepland. Daarnaast worden PowerPoints van de hoorcolleges via de Blackboardomgeving aan de studenten ter beschikking gesteld. Verder is er een spreekuur waar studenten met hun vragen terecht kunnen.
Daarnaast is het volgen van werkgroepen niet verplicht gesteld. Kiest een student ervoor om wel werkgroepen te volgen, dan geldt er een aanwezigheidsplicht en mag een student niet meer dan twee keer afwezig zijn. Wat betreft de specifiek op appellante toegesneden voorzieningen heeft de opleiding bij uitzondering uitsluitend aan appellante de weblectures van het vorige studiejaar ter beschikking gesteld. Ter zitting van het College is gemotiveerd gesteld dat deze weblectures de tentamenstof volledig dekken. Voorts is voor appellante de voorziening getroffen dat zij, indien zij werkgroepen wil volgen, is vrijgesteld van de aanwezigheidsplicht. Daarbij is toegelicht dat ook zonder het volgen van de werkgroepen de tentamens uitstekend te maken zijn. Voorts heeft de opleiding ervoor gezorgd dat appellante alleen en op afroep de tentamens mag afleggen, waardoor zij op een voor haar geschikt moment de tentamens kan afleggen. Verder is aan de zijde van de opleiding ter zitting toegelicht dat docenten bereid zijn een op een afspraken met appellante te maken en dat zij zich ervan bewust zijn dat appellante als gevolg van haar functiebeperking niet altijd een gemaakte afspraak kan nakomen. De examencommissie heeft aldus de studie van appellante, voor zoveel als redelijkerwijs mogelijk is, aan de functionele beperking van appellante aangepast. Strijd met de Wgb en de WHW is derhalve niet aan de orde.
Het College overweegt voorts dat de examencommissie voldoende heeft gemotiveerd waarom het ter beschikking stellen van weblectures niet gewenst is. Hiertoe is van belang dat ter zitting is toegelicht dat na het einde van het afgelopen jaar het ter beschikking stellen van weblectures met de docenten van de opleiding is geëvalueerd. Uit de evaluatie is naar voren gekomen dat de docenten het om onderwijskundige redenen niet wenselijk achten dat de hoorcolleges en werkgroepen in beeld en geluid worden opgenomen. Dat, zoals appellante stelt, het ter beschikking stellen van weblectures gebruikelijk is bij andere opleidingen en andere universiteiten doet er niet aan af dat in dit geval de docenten van de opleiding daar anders tegenaan kijken.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van het CBE in stand kan blijven.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/097.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	verzoekster en de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	instellingscollegegeld voorlopige voorziening
Artikelen	:	
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Bij uitspraak van vandaag, zaak nr. CBHO 2019/048, heeft het College beslist op het beroep van appellante tegen de beslissing van verweerder van 15 maart 2019, waarbij haar bezwaar tegen de beslissing van de Centrale Studentenadministratie van 13 september 2018 over de hoogte van het instellingscollegegeld voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 door verweerder ongegrond is verklaard. Gelet op die uitspraak is er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen reden te veronderstellen dat verweerder bij de te nemen beslissing op bezwaar met betrekking tot de hoogte van het verschuldigde instellingscollegegeld voor het studiejaar 2019-2020, gehouden is een lager tarief toe te passen. Daarom wordt het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2019 heeft de Centrale Studentenadministratie afwijzend beslist op het verzoek van appellante om voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2019-2020 instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in plaats van € 8.000,- te betalen.

Tegen deze beslissing heeft appellante bezwaar gemaakt en de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 augustus 2019, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verzoekster verzoekt opschorting van de betalingsverplichting tot verweerder op het door haar gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 17 juli 2019 heeft beslist en om uitschrijving met terugwerkende kracht indien verweerder haar bezwaar ongegrond verklaard.

2.2. Bij uitspraak van vandaag, zaak nr. CBHO 2019/048, heeft het College beslist op het beroep van appellante tegen de beslissing van verweerder van 15 maart 2019, waarbij haar bezwaar tegen de beslissing van de Centrale Studentenadministratie van 13 september 2018 over de hoogte van het instellingscollegegeld voor de bacheloropleiding Geschiedenis in het studiejaar 2018-2019 door verweerder ongegrond is verklaard. Gelet op die uitspraak is er naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen reden te veronderstellen dat verweerder bij de te nemen beslissing op bezwaar met betrekking tot de hoogte van het verschuldigde instellingscollegegeld voor het studiejaar 2019-2020, gehouden is een lager tarief toe te passen. Daarom wordt het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.

2.2. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S.E. Reichardt, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/098**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, De Moor – van Vugt en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellante en CBE van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	fraude ongeldigverklaring uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 4.6 OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. De beslissing van de examencommissie, die door het CBE in stand is gelaten, berust hoofdzakelijk op de waarneming van de surveillante tijdens het tentamen. Zij heeft verklaard dat de medestudente een beschreven kladpapier aan appellante heeft doorgegeven. Het College stelt vast dat de verklaring van de surveillante later wel is bijgesteld en aangevuld, maar niet op dit punt. Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de verklaring van de surveillante over het doorgeven van het kladpapier. De surveillante is een externe surveillant die niet voor de opleiding werkzaam is. De examencommissie heeft de naam van de surveillante niet in de stukken vermeld, omdat werd gevreesd voor mogelijke represailles. Het ontbreken van de naam van de surveillante – die bij de examencommissie en het CBE bekend is – is naar het oordeel van het College op zichzelf geen reden om de verklaring van de surveillante onbetrouwbaar te achten. Het enkele feit dat de verklaring van de surveillante door een medewerker van het toetsbureau is opgetekend, maakt deze verklaring naar het oordeel van het College evenmin onbetrouwbaar. Daarbij is ook van belang dat het CBE heeft toegelicht dat dit de gebruikelijke gang van zaken is. Uit een aantal overgelegde e-mails blijkt dat er vervolgens nog een aantal keren contact met de surveillante is geweest over haar verklaring. Het College ziet in de inhoud van deze e-mails geen duidelijke aanwijzingen dat de examencommissie de verklaringen van de surveillante inhoudelijk zodanig heeft gestuurd, dat de verklaring niet meer betrouwbaar is te achten. Gelet hierop staat voldoende vast dat tijdens het tentamen aan appellante een beschreven kladpapier is doorgegeven door haar medestudente. Volgens artikel 4.6 van de OER wordt onder fraude mede verstaan het uitwisselen van informatie tijdens een tentamen. De examencommissie en het CBE hebben het aannemen van een beschreven kladpapier door appellante daarom terecht als fraude aangemerkt. Naar het oordeel van het College is de waarneming van het doorgeven van het beschreven kladpapier op zichzelf al voldoende om fraude vast te stellen. Dit betekent dat niet hoeft te worden ingegaan op de vraag wie van beide studenten op welk moment kladpapier in de prullenbak heeft gegooid en op de betrouwbaarheid van de verschillende verklaringen hierover. Het College geeft ook geen oordeel over wat is aangevoerd over overeenkomsten in de gemaakte tentamens van appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft dit niet aan haar beslissing

van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd. In de beslissing van het CBE van 11 juli 2019 is wel vermeld dat de vakdocent overeenkomsten in de antwoorden van beide studenten heeft vastgesteld, maar is dit standpunt niet nader onderbouwd, bijvoorbeeld door het aanduiden van die overeenkomsten. Het College stelt echter vast dat dit voor het CBE niet doorslaggevend is geweest. De beslissing van het CBE berust immers op de waarneming van het doorgeven van het kladpapier tijdens het tentamen, zoals ter zitting is bevestigd.
[…]
2.6.2. Naar het oordeel van het College stelt het CBE zich terecht op het standpunt dat het tentamenafnameprotocol niet onder alle omstandigheden hoeft te worden gevolgd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er gegronde redenen waren om van het protocol af te wijken. Het College stelt daarnaast vast dat de in artikel 4.7 van de OER beschreven procedure bij een vermoeden van fraude in dit geval is nageleefd. De surveillante heeft haar vermoeden van fraude immers bij de examencommissie gemeld en de examencommissie heeft appellante en haar medestudente binnen tien werkdagen gehoord. Later zijn de beide studenten opnieuw gehoord, zodat zij hebben kunnen reageren op de verklaringen van de surveillante. Artikel 4.7 van de OER vereist niet dat de surveillant de student tijdens het tentamen aanspreekt bij een vermoeden van fraude. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat op dit punt onzorgvuldig is gehandeld en dat de beslissing op administratief beroep daarom niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.
[…]
2.7.2. Appellante heeft niet bestreden dat zij eerder is bestraft voor fraude bij hetzelfde vak. Zij is toen uitgesloten van herkansing van het tentamen en andere tentamens uit blok 4 van het desbetreffende studiejaar. De eerdere fraude is reden geweest om nu een zwaardere sanctie op te leggen. Het College stelt vast dat het hier gaat om een vaste gedragslijn van de examencommissie, die niet in een beleidsregel is vastgelegd. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie wordt opgelegd niet onredelijk.
Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. De duur van de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden, is korter dan de maximale duur van één jaar die in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW en artikel 4.7 is neergelegd. Dat geldt ook nog als zou worden aangenomen dat de uitsluiting zich feitelijk ook uitstrekt over blok 2 van het studiejaar 2019-2020, omdat de verplichte stage voor blok 1 en blok 2 is voorzien. Daarnaast is van belang dat ter zitting door het CBE is gesteld dat appellante voor blok 2 van het studiejaar 2019-2020 een verzoek kan doen om aanpassing van het studieprogramma wanneer zij als gevolg van de sanctie in blok 2 geen vakken zou kunnen volgen.
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de opgelegde sanctie onevenredig zwaar had moeten achten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 mei 2019 heeft de examencommissie van de opleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de examencommissie) aan appellante een sanctie opgelegd wegens fraude.

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep, gevoegd met zaak nr. 2019/099/CBE, ter zitting behandeld op 21 oktober 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Verder is de examencommissie vertegenwoordigd door L. de Bruijn, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Aviation aan de Hogeschool van Amsterdam. De examencommissie heeft aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen voor het vak Electrical Power Systems (hierna: het tentamen) op 5 april 2019. Volgens de examencommissie heeft de surveillante verklaard dat een medestudente tijdens het tentamen een beschreven kladpapier aan appellante heeft doorgegeven. Volgens de examencommissie staat hiermee vast dat tijdens het tentamen informatie is uitgewisseld tussen appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft de volgende maatregelen getroffen: ongeldigverklaring van het tentamen, een aantekening van fraude in het dossier en uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden tijdens blok 4 en blok 5 van het studiejaar 2018-2019 en blok 1 van het studiejaar 2019-2020. Bij het opleggen van de sanctie heeft de examencommissie meegewogen dat aan appellante al eerder bij hetzelfde vak een sanctie is opgelegd wegens fraude.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 4.6 van de Onderwijs- en Examenregeling Aviation 2018-2019 (hierna: de OER), voor zover hier van belang, wordt onder fraude verstaan elk handelen, nalaten, pogen tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Onder fraude wordt onder

meer verstaan tijdens het (deel)tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte, informatie uitwisselen. Het vermoeden van fraude kan zowel voor, tijdens als na afloop van het (deel)tentamen worden vastgesteld. Dit laatste kan onder meer het geval zijn als bij correctie blijkt dat een groot deel van de gegeven antwoorden – waaronder ook foutieve antwoorden – bij twee of meer studenten (nagenoeg) identiek zijn.

Ingevolge artikel 4.7 deelt de examinator of surveillant, wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat een student fraudeert of plagieert, dit mee aan de examencommissie. De examencommissie stelt vast of de student inderdaad fraude – ernstige fraude daaronder begrepen – heeft gepleegd. Is dit het geval, dan deelt de examencommissie dit de student schriftelijk mede, met de hieraan verbonden sanctie. De examencommissie stelt voordat zij een besluit neemt de student binnen een termijn van 10 werkdagen na melding in de gelegenheid te worden gehoord. Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen.

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217 (www.cbho.nl), dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.4. Het College gaat hierna eerst in op de vaststelling van de fraude. Daarna worden de beroepsgronden over de zwaarte van de opgelegde sanctie besproken.

2.5. Appellante voert aan dat de examencommissie en het CBE niet van de juiste feiten zijn uitgegaan. Volgens haar is onduidelijk of en wanneer de surveillante het uitwisselen van kladpapier daadwerkelijk heeft waargenomen. Daarnaast vindt appellante de verklaringen van de surveillante niet betrouwbaar en twijfelt zij aan de authenticiteit daarvan. Zij wijst er onder meer op dat de melding niet door de surveillante zelf is opgeschreven en niet is ondertekend en dat de surveillante in de stukken geanonimiseerd is. Ook is de verklaring volgens appellante herhaaldelijk gewijzigd en aangevuld en heeft de examencommissie de verklaringen volgens haar inhoudelijk gestuurd.
Daarnaast betoogt appellante dat het CBE de bevindingen van de vakdocent ten onrechte in de besluitvorming heeft betrokken. Het gaat om niet-toevallige overeenkomsten in de antwoorden van appellante en haar medestudente die de docent heeft vastgesteld. Volgens appellante is er geen schriftelijke verklaring van de docent. Zijn oordeel is daarom volgens appellante niet controleerbaar en appellante heeft daar niet inhoudelijk op kunnen reageren.

2.5.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat van de verklaringen van de surveillante kon worden uitgegaan. De verklaring is volgens het CBE in ieder geval duidelijk en consistent over de overtreding zelf, namelijk het doorgeven van het kladpapier door de medestudente aan appellante.
In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat bij fraude de gangbare praktijk is dat de surveillant een melding doet bij het toetsbureau van de faculteit en dat het toetsbureau een schriftelijke verklaring afneemt van de surveillant. Die verklaring wordt vervolgens door de examencommissie met de surveillant besproken. Daarna wordt de student gehoord. Deze procedure is in dit geval gevolgd.

2.5.2. De beslissing van de examencommissie, die door het CBE in stand is gelaten, berust hoofdzakelijk op de waarneming van de surveillante tijdens het tentamen. Zij heeft verklaard dat de medestudente een beschreven kladpapier aan appellante heeft doorgegeven. Het College stelt vast dat de verklaring van de surveillante later wel is bijgesteld en aangevuld, maar niet op dit punt.
Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de verklaring van de surveillante over het doorgeven van het kladpapier. De surveillante is een externe surveillant die niet voor de opleiding werkzaam is. De examencommissie heeft de naam van de surveillante niet in de stukken vermeld, omdat werd gevreesd voor mogelijke represailles.

Het ontbreken van de naam van de surveillante – die bij de examencommissie en het CBE bekend is – is naar het oordeel van het College op zichzelf geen reden om de verklaring van de surveillante onbetrouwbaar te achten. Het enkele feit dat de verklaring van de surveillante door een medewerker van het toetsbureau is opgetekend, maakt deze verklaring naar het oordeel van het College evenmin onbetrouwbaar. Daarbij is ook van belang dat het CBE heeft toegelicht dat dit de gebruikelijke gang van zaken is. Uit een aantal overgelegde e-mails blijkt dat er vervolgens nog een aantal keren contact met de surveillante is geweest over haar verklaring. Het College ziet in de inhoud van deze e-mails geen duidelijke aanwijzingen dat de examencommissie de verklaringen van de surveillante inhoudelijk zodanig heeft gestuurd, dat de verklaring niet meer betrouwbaar is te achten.
Gelet hierop staat voldoende vast dat tijdens het tentamen aan appellante een beschreven kladpapier is doorgegeven door haar medestudente. Volgens artikel 4.6 van de OER wordt onder fraude mede verstaan het uitwisselen van informatie tijdens een tentamen. De examencommissie en het CBE hebben het aannemen van een beschreven kladpapier door appellante daarom terecht als fraude aangemerkt.
Naar het oordeel van het College is de waarneming van het doorgeven van het beschreven kladpapier op zichzelf al voldoende om fraude vast te stellen. Dit betekent dat niet hoeft te worden ingegaan op de vraag wie van beide studenten op welk moment kladpapier in de prullenbak heeft gegooid en op de betrouwbaarheid van de verschillende verklaringen hierover.
Het College geeft ook geen oordeel over wat is aangevoerd over overeenkomsten in de gemaakte tentamens van appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft dit niet aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd. In de beslissing van het CBE van 11 juli 2019 is wel vermeld dat de vakdocent overeenkomsten in de antwoorden van beide studenten heeft vastgesteld, maar is dit standpunt niet nader onderbouwd, bijvoorbeeld door het aanduiden van die overeenkomsten. Het College stelt echter vast dat dit voor het CBE niet doorslaggevend is geweest. De beslissing van het CBE berust immers op de waarneming van het doorgeven van het kladpapier tijdens het tentamen, zoals ter zitting is bevestigd.

2.6. Appellante voert aan dat de surveillante haar en haar medestudente tijdens het tentamen, of direct daarna, had moeten aanspreken op het vermoeden van fraude. De gang van zaken is volgens appellante in strijd met het tentamenafnameprotocol, omdat daarin staat dat de surveillant moet melden waar de student van verdacht wordt, het fraudemateriaal veilig moet stellen en een verslag moet opstellen.

2.6.1. Het CBE stelt dat het tentamenafnameprotocol geen bindende regeling is, maar een richtlijn, waar opleidingen van kunnen afwijken. Als de vrees bestaat dat het aanspreken van een student leidt tot onrust tijdens een tentamen, mag volgens het CBE op dit punt van het tentamenafnameprotocol worden afgeweken. Dat was volgens het CBE in dit geval aan de orde. Direct na het tentamen was de surveillante volgens het CBE te druk bezig met het innemen van de tentamens.

2.6.2. Naar het oordeel van het College stelt het CBE zich terecht op het standpunt dat het tentamenafnameprotocol niet onder alle omstandigheden hoeft te worden gevolgd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er gegronde redenen waren om van het protocol af te wijken. Het College stelt daarnaast vast dat de in artikel 4.7 van de OER beschreven procedure bij een vermoeden van fraude in dit geval is nageleefd. De surveillante heeft haar vermoeden van fraude immers bij de examencommissie gemeld en de examencommissie heeft appellante en haar medestudente binnen tien werkdagen gehoord. Later zijn de beide studenten opnieuw gehoord, zodat zij hebben kunnen reageren op de verklaringen van de surveillante. Artikel 4.7 van de OER vereist niet dat de surveillant de student tijdens het tentamen aanspreekt bij een vermoeden van fraude.
Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat op dit punt onzorgvuldig is gehandeld en dat de beslissing op administratief beroep daarom niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Appellante is het niet eens met de opgelegde sanctie. Zij vindt de sanctie onevenredig zwaar. Appellante vindt dat de sanctie onvoldoende is gemotiveerd en dat geen zorgvuldige belangenafweging is gemaakt.
In het bijzonder stelt appellante dat de verwijzing naar eerdere fraude geen toereikende motivering is voor

de opgelegde sanctie. Daarnaast stelt zij dat de examencommissie in algemene zin heeft verwezen naar eigen beleid, maar dat beleid is niet in een beleidsregel vastgelegd. De examencommissie kon daarom niet volstaan met een verwijzing naar haar beleid, aldus appellante.
Verder betoogt appellante dat de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden haar onevenredig zwaar treft. De sanctie geldt tot en met blok 1 van het studiejaar 2019-2020. Volgens appellante is het gevolg van de sanctie dat zij in blok 1 niet kan beginnen met haar stage. Omdat de stage een half studiejaar duurt, geldt de sanctie daarmee feitelijk ook voor blok 2 van het studiejaar, aldus appellante.

2.7.1. De examencommissie heeft aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie kan worden opgelegd. In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE het standpunt van de examencommissie gevolgd. Volgens het CBE is de sanctie niet onevenredig zwaar.

2.7.2. Appellante heeft niet bestreden dat zij eerder is bestraft voor fraude bij hetzelfde vak. Zij is toen uitgesloten van herkansing van het tentamen en andere tentamens uit blok 4 van het desbetreffende studiejaar. De eerdere fraude is reden geweest om nu een zwaardere sanctie op te leggen. Het College stelt vast dat het hier gaat om een vaste gedragslijn van de examencommissie, die niet in een beleidsregel is vastgelegd. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie wordt opgelegd niet onredelijk.
Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. De duur van de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden, is korter dan de maximale duur van één jaar die in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW en artikel 4.7 is neergelegd. Dat geldt ook nog als zou worden aangenomen dat de uitsluiting zich feitelijk ook uitstrekt over blok 2 van het studiejaar 2019-2020, omdat de verplichte stage voor blok 1 en blok 2 is voorzien. Daarnaast is van belang dat ter zitting door het CBE is gesteld dat appellante voor blok 2 van het studiejaar 2019-2020 een verzoek kan doen om aanpassing van het studieprogramma wanneer zij als gevolg van de sanctie in blok 2 geen vakken zou kunnen volgen.
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de opgelegde sanctie onevenredig zwaar had moeten achten. Het betoog slaagt niet.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Th. Drop, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/099**
Rechter(s)	:	mrs. Drop, De Moor – van Vugt en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	fraude sanctie proportioneel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. De beslissing van de examencommissie, die door het CBE in stand is gelaten, berust hoofdzakelijk op de waarneming van de surveillante tijdens het tentamen. Zij heeft verklaard dat appellante een beschreven kladpapier aan de medestudente heeft doorgegeven. Het College stelt vast dat de verklaring van de surveillante later wel is bijgesteld en aangevuld, maar niet op dit punt. Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de verklaring van de surveillante over het doorgeven van het kladpapier. De surveillante is een externe surveillant die niet voor de opleiding werkzaam is. De examencommissie heeft de naam van de surveillante niet in de stukken vermeld, omdat werd gevreesd voor mogelijke represailles. Het ontbreken van de naam van de surveillante – die bij de examencommissie en het CBE bekend is – is naar het oordeel van het College op zichzelf geen reden om de verklaring van de surveillante onbetrouwbaar te achten. Het enkele feit dat de verklaring van de surveillante door een medewerker van het toetsbureau is opgetekend, maakt deze verklaring naar het oordeel van het College evenmin onbetrouwbaar. Daarbij is ook van belang dat het CBE heeft toegelicht dat dit de gebruikelijke gang van zaken is. Uit een aantal overgelegde e-mails blijkt dat er vervolgens nog een aantal keren contact met de surveillante is geweest over haar verklaring. Het College ziet in de inhoud van deze e-mails geen duidelijke aanwijzingen dat de examencommissie de verklaringen van de surveillante inhoudelijk zodanig heeft gestuurd, dat de verklaring niet meer betrouwbaar is te achten. Gelet hierop staat voldoende vast dat tijdens het tentamen door appellante een beschreven kladpapier is doorgegeven aan haar medestudente. Volgens artikel 4.6 van de OER wordt onder fraude mede verstaan het uitwisselen van informatie tijdens een tentamen. De examencommissie en het CBE hebben het doorgeven van een beschreven kladpapier door appellante daarom terecht als fraude aangemerkt. Naar het oordeel van het College is de waarneming van het doorgeven van het beschreven kladpapier op zichzelf al voldoende om fraude vast te stellen. Dit betekent dat niet hoeft te worden ingegaan op de vraag wie van beide studenten op welk moment kladpapier in de prullenbak heeft gegooid en op de betrouwbaarheid van de verschillende verklaringen hierover. Datzelfde geldt voor de juistheid van het verslag van het horen van appellante door de examencommissie. Het College geeft ook geen oordeel over wat is aangevoerd over overeenkomsten in de gemaakte tentamens van appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft dit niet aan haar beslissing

van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd. In de beslissing van het CBE van 11 juli 2019 is wel vermeld dat de vakdocent overeenkomsten in de antwoorden van beide studenten heeft vastgesteld, maar is dit standpunt niet nader onderbouwd, bijvoorbeeld door het aanduiden van die overeenkomsten. Het College stelt echter vast dat dit voor het CBE niet doorslaggevend is geweest. De beslissing van het CBE berust immers op de waarneming van het doorgeven van het kladpapier tijdens het tentamen, zoals ter zitting is bevestigd.[…]
2.6.2. Naar het oordeel van het College stelt het CBE zich terecht op het standpunt dat het tentamenafnameprotocol niet onder alle omstandigheden hoeft te worden gevolgd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er gegronde redenen waren om van het protocol af te wijken. Het College stelt daarnaast vast dat de in artikel 4.7 van de OER beschreven procedure bij een vermoeden van fraude in dit geval is nageleefd. De surveillante heeft haar vermoeden van fraude immers bij de examencommissie gemeld en de examencommissie heeft appellante en haar medestudente binnen tien werkdagen gehoord. Later zijn de beide studenten opnieuw gehoord, zodat zij hebben kunnen reageren op de verklaringen van de surveillante. Artikel 4.7 van de OER vereist niet dat de surveillant de student tijdens het tentamen aanspreekt bij een vermoeden van fraude. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat op dit punt onzorgvuldig is gehandeld en dat de beslissing op administratief beroep daarom niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.
[…]
2.7.2.Appellante heeft niet bestreden dat zij eerder is bestraft voor fraude bij hetzelfde vak. Zij is toen uitgesloten van herkansing van het tentamen en andere tentamens uit blok 4 van het desbetreffende studiejaar. De eerdere fraude is reden geweest om nu een zwaardere sanctie op te leggen. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie wordt opgelegd niet onredelijk.
Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. De duur van de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden, is korter dan de maximale duur van één jaar die in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW en artikel 4.7 is neergelegd. Dat geldt ook nog als zou worden aangenomen dat de uitsluiting zich feitelijk ook uitstrekt over blok 2 van het studiejaar 2019-2020, omdat de verplichte stage voor blok 1 en blok 2 is voorzien. Daarnaast is van belang dat ter zitting door het CBE is gesteld dat appellante voor blok 2 van het studiejaar 2019-2020 een verzoek kan doen om aanpassing van het studieprogramma wanneer zij als gevolg van de sanctie in blok 2 geen vakken zou kunnen volgen.
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de opgelegde sanctie onevenredig zwaar had moeten achten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 mei 2019 heeft de examencommissie van de opleiding Aviation van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de examencommissie) aan appellante een sanctie opgelegd wegens fraude.

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep, gevoegd met zaak nr. 2019/098/CBE, ter zitting behandeld op 21 oktober 2019, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Verder is de examencommissie vertegenwoordigd door L. de Bruijn, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Aviation aan de Hogeschool van Amsterdam. De examencommissie heeft aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd tijdens het tentamen voor het vak Electrical Power Systems (hierna: het tentamen) op 5 april 2019. Volgens de examencommissie heeft de surveillante verklaard dat appellante tijdens het tentamen een beschreven kladpapier aan een medestudente heeft doorgegeven. Volgens de examencommissie staat hiermee vast dat tijdens het tentamen informatie is uitgewisseld tussen appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft de volgende maatregelen getroffen: ongeldigverklaring van het tentamen, een aantekening van fraude in het dossier en uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden tijdens blok 4 en blok 5 van het studiejaar 2018-2019 en blok 1 van het studiejaar 2019-2020. Bij het opleggen van de sanctie heeft de examencommissie meegewogen dat aan appellante al eerder bij hetzelfde vak een sanctie is opgelegd wegens fraude.
Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 4.6 van de Onderwijs- en Examenregeling Aviation 2018-2019 (hierna: de OER), voor zover hier van belang, wordt onder fraude verstaan elk handelen, nalaten, pogen tot of toelaten van gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt. Onder fraude wordt onder

meer verstaan tijdens het (deel)tentamen afkijken of, binnen of buiten de tentamenruimte, informatie uitwisselen.
Het vermoeden van fraude kan zowel voor, tijdens als na afloop van het (deel)tentamen worden vastgesteld. Dit laatste kan onder meer het geval zijn als bij correctie blijkt dat een groot deel van de gegeven antwoorden – waaronder ook foutieve antwoorden – bij twee of meer studenten (nagenoeg) identiek zijn.
Ingevolge artikel 4.7 deelt de examinator of surveillant, wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat een student fraudeert of plagieert, dit mee aan de examencommissie. De examencommissie stelt vast of de student inderdaad fraude – ernstige fraude daaronder begrepen – heeft gepleegd. Is dit het geval, dan deelt de examencommissie dit de student schriftelijk mede, met de hieraan verbonden sanctie. De examencommissie stelt voordat zij een besluit neemt de student binnen een termijn van 10 werkdagen na melding in de gelegenheid te worden gehoord. Indien fraude of plagiaat is vastgesteld kan de examencommissie voor een termijn van maximaal één jaar de student het recht ontnemen aan bepaalde (deel)tentamens deel te nemen.

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217 (www.cbho.nl), dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen.

2.4. Het College gaat hierna eerst in op de vaststelling van de fraude. Daarna worden de beroepsgronden over de zwaarte van de opgelegde sanctie besproken.

2.5. Appellante voert aan dat de examencommissie en het CBE niet van de juiste feiten zijn uitgegaan. Volgens haar is onduidelijk of en wanneer de surveillante het uitwisselen van kladpapier daadwerkelijk heeft waargenomen. Daarnaast vindt appellante de verklaringen van de surveillante niet betrouwbaar en twijfelt zij aan de authenticiteit daarvan. Zij wijst er onder meer op dat de melding niet door de surveillante zelf is opgeschreven en niet is ondertekend en dat de surveillante in de stukken geanonimiseerd is. Ook is de verklaring volgens appellante herhaaldelijk gewijzigd en aangevuld en heeft de examencommissie de verklaringen volgens haar inhoudelijk gestuurd. Verder stelt appellante dat zij in de eerste hoorzitting bij de examencommissie op 18 april 2019 heeft verklaard dat zij zelf haar kladpapier heeft verscheurd en weggegooid. Dit is volgens haar ten onrechte niet in het verslag van die hoorzitting opgenomen.
Daarnaast betoogt appellante dat het CBE de bevindingen van de vakdocent ten onrechte in de besluitvorming heeft betrokken. Het gaat om niet-toevallige overeenkomsten in de antwoorden van appellante en haar medestudente die de docent heeft vastgesteld. Volgens appellante is er geen schriftelijke verklaring van de docent. Zijn oordeel is daarom volgens appellante niet controleerbaar en appellante heeft daar niet inhoudelijk op kunnen reageren.

2.5.1. Het CBE stelt zich op het standpunt dat van de verklaringen van de surveillante kon worden uitgegaan. De verklaring is volgens het CBE in ieder geval duidelijk en consistent over de overtreding zelf, namelijk het doorgeven van het kladpapier door appellante aan de medestudente.
In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat bij fraude de gangbare praktijk is dat de surveillant een melding doet bij het toetsbureau van de faculteit en dat het toetsbureau een schriftelijke verklaring afneemt van de surveillant. Die verklaring wordt vervolgens door de examencommissie met de surveillant besproken. Daarna wordt de student gehoord. Deze procedure is in dit geval gevolgd.

2.5.2. De beslissing van de examencommissie, die door het CBE in stand is gelaten, berust hoofdzakelijk op de waarneming van de surveillante tijdens het tentamen. Zij heeft verklaard dat appellante een beschreven kladpapier aan de medestudente heeft doorgegeven. Het College stelt vast dat de verklaring van de surveillante later wel is bijgesteld en aangevuld, maar niet op dit punt.
Het College ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen reden om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de verklaring van de surveillante over het doorgeven van het kladpapier. De

surveillante is een externe surveillant die niet voor de opleiding werkzaam is. De examencommissie heeft de naam van de surveillante niet in de stukken vermeld, omdat werd gevreesd voor mogelijke represailles. Het ontbreken van de naam van de surveillante – die bij de examencommissie en het CBE bekend is – is naar het oordeel van het College op zichzelf geen reden om de verklaring van de surveillante onbetrouwbaar te achten. Het enkele feit dat de verklaring van de surveillante door een medewerker van het toetsbureau is opgetekend, maakt deze verklaring naar het oordeel van het College evenmin onbetrouwbaar. Daarbij is ook van belang dat het CBE heeft toegelicht dat dit de gebruikelijke gang van zaken is. Uit een aantal overgelegde e-mails blijkt dat er vervolgens nog een aantal keren contact met de surveillante is geweest over haar verklaring. Het College ziet in de inhoud van deze e-mails geen duidelijke aanwijzingen dat de examencommissie de verklaringen van de surveillante inhoudelijk zodanig heeft gestuurd, dat de verklaring niet meer betrouwbaar is te achten.
Gelet hierop staat voldoende vast dat tijdens het tentamen door appellante een beschreven kladpapier is doorgegeven aan haar medestudente. Volgens artikel 4.6 van de OER wordt onder fraude mede verstaan het uitwisselen van informatie tijdens een tentamen. De examencommissie en het CBE hebben het doorgeven van een beschreven kladpapier door appellante daarom terecht als fraude aangemerkt.
Naar het oordeel van het College is de waarneming van het doorgeven van het beschreven kladpapier op zichzelf al voldoende om fraude vast te stellen. Dit betekent dat niet hoeft te worden ingegaan op de vraag wie van beide studenten op welk moment kladpapier in de prullenbak heeft gegooid en op de betrouwbaarheid van de verschillende verklaringen hierover. Datzelfde geldt voor de juistheid van het verslag van het horen van appellante door de examencommissie.
Het College geeft ook geen oordeel over wat is aangevoerd over overeenkomsten in de gemaakte tentamens van appellante en haar medestudente. De examencommissie heeft dit niet aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd. In de beslissing van het CBE van 11 juli 2019 is wel vermeld dat de vakdocent overeenkomsten in de antwoorden van beide studenten heeft vastgesteld, maar is dit standpunt niet nader onderbouwd, bijvoorbeeld door het aanduiden van die overeenkomsten. Het College stelt echter vast dat dit voor het CBE niet doorslaggevend is geweest. De beslissing van het CBE berust immers op de waarneming van het doorgeven van het kladpapier tijdens het tentamen, zoals ter zitting is bevestigd.

2.6. Appellante voert aan dat de surveillante haar en haar medestudente tijdens het tentamen, of direct daarna, had moeten aanspreken op het vermoeden van fraude. De gang van zaken is volgens appellante in strijd met het tentamenafnameprotocol, omdat daarin staat dat de surveillant moet melden waar de student van verdacht wordt, het fraudemateriaal veilig moet stellen en een verslag moet opstellen.

2.6.1. Het CBE stelt dat het tentamenafnameprotocol geen bindende regeling is, maar een richtlijn, waar opleidingen van kunnen afwijken. Als de vrees bestaat dat het aanspreken van een student leidt tot onrust tijdens een tentamen, mag volgens het CBE op dit punt van het tentamenafnameprotocol worden afgeweken. Dat was volgens het CBE in dit geval aan de orde. Direct na het tentamen was de surveillante volgens het CBE te druk bezig met het innemen van de tentamens.

2.6.2. Naar het oordeel van het College stelt het CBE zich terecht op het standpunt dat het tentamenafnameprotocol niet onder alle omstandigheden hoeft te worden gevolgd. Het CBE heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er gegronde redenen waren om van het protocol af te wijken. Het College stelt daarnaast vast dat de in artikel 4.7 van de OER beschreven procedure bij een vermoeden van fraude in dit geval is nageleefd. De surveillante heeft haar vermoeden van fraude immers bij de examencommissie gemeld en de examencommissie heeft appellante en haar medestudente binnen tien werkdagen gehoord. Later zijn de beide studenten opnieuw gehoord, zodat zij hebben kunnen reageren op de verklaringen van de surveillante. Artikel 4.7 van de OER vereist niet dat de surveillant de student tijdens het tentamen aanspreekt bij een vermoeden van fraude.
Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat op dit punt onzorgvuldig is gehandeld en dat de beslissing op administratief beroep daarom niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Appellante is het niet eens met de opgelegde sanctie. Zij vindt de sanctie onevenredig zwaar.

Appellante vindt dat de sanctie onvoldoende is gemotiveerd en dat geen zorgvuldige belangenafweging is gemaakt.
In het bijzonder stelt appellante dat de verwijzing naar eerdere fraude geen toereikende motivering is voor de opgelegde sanctie. Daarnaast stelt zij dat de examencommissie in algemene zin heeft verwezen naar eigen beleid, maar dat beleid is niet in een beleidsregel vastgelegd. De examencommissie kon daarom niet volstaan met een verwijzing naar haar beleid, aldus appellante.
Verder betoogt appellante dat de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden haar onevenredig zwaar treft. De sanctie geldt tot en met blok 1 van het studiejaar 2019-2020. Volgens appellante is het gevolg van de sanctie dat zij in blok 1 niet kan beginnen met haar stage. Omdat de stage een half studiejaar duurt, geldt de sanctie daarmee feitelijk ook voor blok 2 van het studiejaar, aldus appellante.

2.7.1. De examencommissie heeft aan haar beslissing van 10 mei 2019 ten grondslag gelegd dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie kan worden opgelegd. In de beslissing op administratief beroep heeft het CBE heeft dit standpunt van de examencommissie gevolgd. Volgens het CBE is de sanctie niet onevenredig zwaar.

2.7.2.Appellante heeft niet bestreden dat zij eerder is bestraft voor fraude bij hetzelfde vak. Zij is toen uitgesloten van herkansing van het tentamen en andere tentamens uit blok 4 van het desbetreffende studiejaar. De eerdere fraude is reden geweest om nu een zwaardere sanctie op te leggen. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat bij herhaalde fraude een zwaardere sanctie wordt opgelegd niet onredelijk.
Dat appellante als gevolg van de sanctie studievertraging oploopt, is inherent aan de opgelegde sanctie. De duur van de uitsluiting van tentamens en andere studieonderdelen waaraan een beoordeling is verbonden, is korter dan de maximale duur van één jaar die in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW en artikel 4.7 is neergelegd. Dat geldt ook nog als zou worden aangenomen dat de uitsluiting zich feitelijk ook uitstrekt over blok 2 van het studiejaar 2019-2020, omdat de verplichte stage voor blok 1 en blok 2 is voorzien. Daarnaast is van belang dat ter zitting door het CBE is gesteld dat appellante voor blok 2 van het studiejaar 2019-2020 een verzoek kan doen om aanpassing van het studieprogramma wanneer zij als gevolg van de sanctie in blok 2 geen vakken zou kunnen volgen.
Gelet op het voorgaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat het CBE de opgelegde sanctie onevenredig zwaar had moeten achten. Het betoog slaagt niet.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Th. Drop, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Teuben, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/100**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Streefkerk en Vermeulen
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellant en college van bestuur De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	betalingsachterstand inschrijving schadevergoeding studievertraging tussentijdse inschrijving
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, vierde lid WHW: artikel 7.33, eerste lid Reglement in- en uitschrijving: artikel 1.3 Reglement in- en uitschrijving: artikel 4.3
Uitspraak	:	beroep ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College heeft eerder in de uitspraak van 30 maart 2015 in zaak nr. 2015/043.5 (www.cbho.nl) overwogen dat, hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijk kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 1.3, vijfde lid, van het Reglement de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving wordt geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de toestemming van de faculteitsdirecteur is vereist. Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de faculteitsdirecteur een inzichtelijke belangenafweging maken. De faculteitsdirecteur is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de faculteitsdirecteur ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven. 2.5. In dit geval heeft de faculteitsdirecteur geen toestemming voor tussentijdse inschrijving van appellant gegeven, omdat appellant op dat moment niet meer vóór 1 september 2019 zijn propedeuse kon halen. Appellant zou derhalve aan het eind van het studiejaar 2018-2019 een bindend negatief studieadvies krijgen, waardoor hij zijn opleiding aan de hogeschool niet zou kunnen voortzetten. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen grond om aan deze inschatting van de faculteitsdirecteur, waarbij rekening is gehouden met het belang van appellant, te twijfelen. Voorts wordt in aanmerking genomen dat, zoals ter zitting van het College is komen vast te staan, appellant de betalingsachterstand van het collegegeld voor het studiejaar 2017-2018 nog altijd niet ongedaan heeft gemaakt. Gelet op artikel 4.3, negende lid, van het Reglement stond ook deze omstandigheid aan tussentijdse inschrijving in de weg. Dat appellant op enig moment een betalingsvoorstel heeft gedaan, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, doet aan het bestaan van de betalingsachterstand niet af. Gelet

hierop mocht de tussentijdse inschrijving van appellant geweigerd worden. Hetgeen appellant verder aanvoert, kan hieraan niet afdoen. Dit richt zich met name tegen de weigering aan het begin van het studiejaar om hem voor het volledige studiejaar in te schrijven. Tegen die weigering heeft appellant echter geen rechtsmiddel ingesteld, zodat het College van de rechtmatigheid ervan moet uitgaan.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 maart 2019 is appellant inschrijving geweigerd voor het vierde kwartaal van het studiejaar 2018-2019 van de Engelstalige opleiding Rechten.

Bij beslissing van 2 juli 2019 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend. Hierin heeft hij om schadevergoeding verzocht.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 november 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. A. Post, rechtsbijstandverlener te Leusden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de Engelstalige opleiding Rechten. Hij was tot en met 31 augustus 2018 voor de opleiding ingeschreven. Inschrijving voor het volledige studiejaar 2018-2019 is hem aan het begin van het studiejaar geweigerd, omdat hij nog een betalingsachterstand van het collegegeld voor het studiejaar 2017-2018 had openstaan en hij niet in Studielink de wijze van betaling van het collegegeld voor het studiejaar 2018-2019 had vermeld.
Bij e-mailbericht van 21 maart 2019 heeft appellant verzocht hem in te schrijven voor het vierde kwartaal van het studiejaar 2018-2019. Bij de beslissing van 26 maart 2019 is inschrijving geweigerd, omdat appellant volgens de directeur van de Faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid op dat moment niet meer vóór 1 september 2019 zijn propedeuse kon halen. Het halen van de propedeuse voor die dag was als vereiste verbonden aan een appellant eerder gegeven uitgesteld bindend negatief studieadvies. De weigering van de inschrijving heeft verweerder bij zijn besluit op bezwaar gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij voert aan dat verweerder zijn belangen onvoldoende heeft onderzocht en gewogen. Voorts is verweerder onvoldoende op zijn bezwaarschrift ingegaan. Hij wijst erop dat onrechtmatige verwerking van zijn persoonsgegevens heeft plaatsgevonden, waardoor hij is gedupeerd. Voorts wijst hij erop dat hij in een moeilijke financiële situatie verkeerde, als gevolg waarvan hij de betalingsachterstand van het collegegeld voor het studiejaar 2017-2018 niet kon inlossen, en dat hij aan het

begin van het studiejaar 2018-2019 contact heeft gezocht met de Dienst Uitvoering Onderwijs en de Centrale Studenten Inschrijving om de situatie op orde te krijgen. Door de weigering hem in te schrijven, zal het voor hem feitelijk niet mogelijk zijn de opleiding af te ronden, aldus appellant. Hij verzoekt om schadevergoeding ten bedrage van € 20.875,00 als gevolg van de opgelopen studievertraging.

2.3. Artikel 7.32, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: "De inschrijving voor een opleiding geschiedt voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar."
Artikel 7.33, eerste lid, luidt: "Onverminderd artikel 7.39, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard."

Artikel 1.3, vijfde lid , van het toepasselijke Reglement in- en uitschrijving bacheloropleidingen (hierna: het Reglement) luidt: "Inschrijving moet uiterlijk hebben plaatsgevonden vóór:
a. 1 september bij inschrijving voor een opleiding die per 1 september start of vóór 1 februari voor een opleiding die per 1 februari start;
b. in afwijking van onderdeel a kan inschrijving na deze data alleen plaatsvinden met voorafgaande toestemming van de faculteitsdirecteur."
Artikel 4.3, negende lid, luidt: "Het College van Bestuur weigert of beëindigt de inschrijving indien (een deel van) het collegegeld van het voorafgaande studiejaar of de voorafgaande studiejaren niet is betaald."

2.4. Het College heeft eerder in de uitspraak van 30 maart 2015 in zaak nr. 2015/043.5 (www.cbho.nl) overwogen dat, hoewel uit het hiervoor weergegeven wettelijk kader volgt dat de hoofdregel is dat studenten hun inschrijvingsprocedure moeten hebben afgerond voor aanvang van het desbetreffende studiejaar, zowel in artikel 7.32, vierde lid, van de WHW als in artikel 1.3, vijfde lid, van het Reglement de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving wordt geboden, zij het dat daarvoor volgens laatstgenoemde bepaling dan de toestemming van de faculteitsdirecteur is vereist.
Bij de beantwoording van de vraag of al dan niet met een tussentijdse inschrijving kan worden ingestemd moet de faculteitsdirecteur een inzichtelijke belangenafweging maken. De faculteitsdirecteur is in staat die belangenafweging te maken omdat juist hij zicht heeft op mogelijke organisatorische en andere problemen die zich bij de opleiding zouden kunnen voordoen indien zich na aanvang van het studiejaar een of meer studenten aanmelden die zouden moeten worden ingeschreven, terwijl met hun komst geen rekening is gehouden. Daarbij moet de faculteitsdirecteur ook rekening houden met administratieve en financiële belangen van de instelling, omdat tussentijdse inschrijving beslag legt op de administratieve capaciteit van de onderwijsinstelling en haar bekostiging mede wordt bepaald door het aantal studenten dat op 1 oktober van het desbetreffende studiejaar aan de instelling is ingeschreven.

2.5. In dit geval heeft de faculteitsdirecteur geen toestemming voor tussentijdse inschrijving van appellant gegeven, omdat appellant op dat moment niet meer vóór 1 september 2019 zijn propedeuse kon halen. Appellant zou derhalve aan het eind van het studiejaar 2018-2019 een bindend negatief studieadvies krijgen, waardoor hij zijn opleiding aan de hogeschool niet zou kunnen voortzetten. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen grond om aan deze inschatting van de faculteitsdirecteur, waarbij rekening is gehouden met het belang van appellant, te twijfelen. Voorts wordt in aanmerking genomen dat, zoals ter zitting van het College is komen vast te staan, appellant de betalingsachterstand van het collegegeld voor het studiejaar 2017-2018 nog altijd niet ongedaan heeft gemaakt. Gelet op artikel 4.3, negende lid, van het Reglement stond ook deze omstandigheid aan tussentijdse inschrijving in de weg. Dat appellant op enig moment een betalingsvoorstel heeft gedaan, zoals hij ter zitting van het College heeft gesteld, doet aan het bestaan van de betalingsachterstand niet af. Gelet hierop mocht de tussentijdse inschrijving van appellant geweigerd worden. Hetgeen appellant verder aanvoert, kan hieraan niet afdoen. Dit richt zich met name tegen de weigering aan het begin van het studiejaar om hem voor het volledige studiejaar in te schrijven. Tegen die weigering heeft appellant echter geen rechtsmiddel ingesteld, zodat het College van de rechtmatigheid ervan moet uitgaan.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond;
wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/101.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 augustus 2019
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling toetsen colloquium doctum
Artikelen	:	WHW: artikel 7.29
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. De examinator heeft zich op het standpunt gesteld dat hij alle formulieren die appellante heeft ingeleverd bij de surveillant, heeft beoordeeld. Naar aanleiding van de stelling van appellante, dat zij op 21 en 22 mei 2019 ook formulieren met kladantwoorden heeft ingeleverd en dat de examinator deze kladantwoorden heeft beoordeeld, heeft de examencommissie alle bewaarde papieren die ten tijde van de tentamens zijn achtergelaten, laten onderzoeken. De tentamenorganisatie verzamelt alle achtergebleven papieren in een speciale container. Deze container is meermaals doorzocht om eventueel nog aanwezige formulieren van appellante te vinden. Na herhaaldelijk zoeken is geen enkel papier gevonden met daarop de naam en het studentnummer van appellante. De tentamenorganisatie heeft op verzoek van de examencommissie ook handschriften en de kleur pen op de vellen kladpapier zonder naam en studentnummer vergeleken met het handschrift van appellante, maar zonder resultaat. 2.3.3. Verweerder heeft zich, gelet op dit onderzoek, terecht op het standpunt gesteld dat voor de stelling van appellante dat er op beide dagen naast het beoordeelde tentamenwerk nog andere formulieren met antwoorden door haar zijn ingeleverd, geen aanknopingspunten bestaan. De verantwoordelijkheid voor het inleveren van de juiste antwoordformulieren ligt, zoals verweerder ook terecht heeft gesteld, bij appellante. Naar aanleiding van de stellingen van appellante heeft zorgvuldig onderzoek plaatsgevonden. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissingen van de examinator van 4 en 11 juni 2019 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 4 en 11 juni 2019 heeft de examinator aan appellante meegedeeld dat de door haar gemaakte colloquium doctum tentamens Engels en Geschiedenis II met het cijfer 2,4 en het cijfer 1,7 zijn beoordeeld.

Bij beslissing van 5 augustus 2019 heeft verweerder het tegen die beslissingen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 augustus 2019, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder zijn verschenen. Tevens is prof. mr. K.W.H. Broekhuizen, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de wens om de bachelor Fiscaal recht te gaan volgen aan de Erasmus Universiteit. Omdat appellante niet voldoet aan de wettelijke vooropleidingseisen voor toelating tot die bachelor, heeft zij gebruik gemaakt van de mogelijkheid om het colloquium doctum examen af te leggen voor toelating tot de bachelor. Zij heeft de tentamens Frans en Nederlands behaald. Op 21 en 22 mei 2019 heeft zij de tentamens Engels en Geschiedenis II afgelegd. Die tentamens heeft zij niet behaald. Daarom kan zij niet worden toegelaten tot de bachelor.

2.2. Omdat appellante zich niet kan vinden in de beslissingen van de examinator waarbij voor de tentamens Engels en Geschiedenis II het cijfer 2,4 en het cijfer 1,7 is toegekend, heeft zij administratief beroep ingesteld. In haar administratief beroepschrift heeft zij zich op het standpunt gesteld dat zij alle papieren heeft voorzien van een handtekening en heeft ingeleverd. Zij heeft gesteld dat zij met enige zekerheid kan zeggen dat de examinator de kladformulieren heeft beoordeeld. Verweerder is niet meegegaan met de argumenten van appellante en heeft het administratief beroep vervolgens bij beslissing van 5 augustus 2019 ongegrond verklaard.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van 5 augustus 2019. Zij betoogt dat zij haar verantwoordelijkheid heeft genomen door de daadwerkelijke antwoorden en de kladantwoorden in te leveren bij de surveillant. Haar daadwerkelijke antwoorden zijn echter niet beoordeeld, omdat deze niet goed zijn terechtgekomen. Dat niet haar antwoorden zijn beoordeeld, maar de antwoorden op de kladformulieren, valt ook af te leiden uit de beoordeelde formulieren. Daarop is volgens appellante duidelijk veel gekras te zien en de formulieren bevatten onvolledige antwoorden.

2.3.1. Ter zitting van het College heeft appellante nog toegelicht dat zij zich niet kan herinneren gebruik te hebben gemaakt van de gekleurde vellen kladpapier. Zij heeft nieuw lijntjespapier gevraagd en daarop haar definitieve antwoorden gegeven. Vervolgens heeft zij alle papieren, zowel de definitieve antwoorden als de kladantwoorden, ingeleverd bij de surveillant. Zij heeft de surveillant nadien verzocht de formulieren met de kladantwoorden te verwijderen. De surveillant heeft toegezegd dat het in orde zou komen. Zo is het op beide dagen gegaan, aldus appellante.

2.3.2. De examinator heeft zich op het standpunt gesteld dat hij alle formulieren die appellante heeft ingeleverd bij de surveillant, heeft beoordeeld. Naar aanleiding van de stelling van appellante, dat zij op 21 en 22 mei 2019 ook formulieren met kladantwoorden heeft ingeleverd en dat de examinator deze kladantwoorden heeft beoordeeld, heeft de examencommissie alle bewaarde papieren die ten tijde van de tentamens zijn achtergelaten, laten onderzoeken. De tentamenorganisatie verzamelt alle achtergebleven papieren in een speciale container. Deze container is meermaals doorzocht om eventueel nog aanwezige formulieren van appellante te vinden. Na herhaaldelijk zoeken is geen enkel papier gevonden met daarop de naam en het studentnummer van appellante. De tentamenorganisatie heeft op verzoek van de examencommissie ook handschriften en de kleur pen op de vellen kladpapier zonder naam en studentnummer vergeleken met het handschrift van appellante, maar zonder resultaat.

2.3.3. Verweerder heeft zich, gelet op dit onderzoek, terecht op het standpunt gesteld dat voor de stelling van appellante dat er op beide dagen naast het beoordeelde tentamenwerk nog andere formulieren met antwoorden door haar zijn ingeleverd, geen aanknopingspunten bestaan. De verantwoordelijkheid voor het inleveren van de juiste antwoordformulieren ligt, zoals verweerder ook terecht heeft gesteld, bij appellante. Naar aanleiding van de stellingen van appellante heeft zorgvuldig onderzoek plaatsgevonden. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissingen van de examinator van 4 en 11 juni 2019 te vernietigen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/102.4**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	18 november 2019
Partijen	:	Verzoekster
Trefwoorden	:	herziening BNSA Voorlopige voorziening persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	- Verzoekster heeft in haar verzoekschrift aangevoerd dat verweerder onlangs heeft bevestigd dat zij voor de studie IBL alle 60 studiepunten heeft behaald. Het bindend negatief studieadvies kan daarom volgens haar niet in stand blijven. Hiermee heeft verzoekster geen feiten en omstandigheden aangevoerd die hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak, die bij haar niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. In de uitspraak waarvan herziening is verzocht, heeft het College in overweging 2.4 al een oordeel gegeven over de door haar behaalde resultaten tijdens de door het CBE getroffen voorlopige voorziening. - Verzoekster heeft verder bij het verzoek om herziening een medisch rapport overgelegd van 25 februari 2019, waaruit volgens haar volgt welke voorzieningen hadden kunnen worden getroffen om ervoor te zorgen dat zij wel tijdig haar propedeuse had kunnen behalen. Ook dit is geen feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 8:119 van de Algemene wet bestuursrecht. Verzoekster had immers in de eerdere procedure al een medisch rapport kunnen overleggen. - Verder bestaat in het kader van een herzieningsverzoek geen ruimte om de onherroepelijke uitspraak van 5 juli 2018 opnieuw te beoordelen.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak van het College op het verzoek om herziening van de uitspraak van het College van 5 juli 2018 in zaak nr. CBHO 2018/044:
:
[Naam], wonend te [Plaatsnaam), verzoekster.
[
Openbare zitting gehouden op: 18 november 2019 om 13.45 uur.

Tegenwoordig:	mr. C.J. Borman	lid van de enkelvoudige kamer
	mr. R. Grimbergen	wnd. secretaris
Verschenen	Verzoekster is, met bericht van verhindering, niet verschenen.	

Procesverloop

Bij uitspraak van 5 juli 2018 in zaaknr. CBHO 2018/044 heeft het College het beroep van verzoekster tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam (hierna: CBE) van 8 december 2017 ongegrond verklaard.

Van deze uitspraak heeft verzoekster om herziening gevraagd.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Nadat de zaak is uitgeroepen, heeft het lid van de enkelvoudige kamer het onderzoek gesloten en meteen mondeling uitspraak gedaan.

Beslissing

Het College wijst het verzoek om herziening af.

Gronden

- Verzoekster heeft in haar verzoekschrift aangevoerd dat verweerder onlangs heeft bevestigd dat zij voor de studie IBL alle 60 studiepunten heeft behaald. Het bindend negatief studieadvies kan daarom volgens haar niet in stand blijven. Hiermee heeft verzoekster geen feiten en omstandigheden aangevoerd die hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak, die bij haar niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn. In de uitspraak waarvan herziening is verzocht, heeft het College in overweging 2.4 al een oordeel gegeven over de door haar behaalde resultaten tijdens de door het CBE getroffen voorlopige voorziening.

- Verzoekster heeft verder bij het verzoek om herziening een medisch rapport overgelegd van 25 februari 2019, waaruit volgens haar volgt welke voorzieningen hadden kunnen worden getroffen om ervoor te zorgen dat zij wel tijdig haar propedeuse had kunnen behalen. Ook dit is geen feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 8:119 van de Algemene wet bestuursrecht. Verzoekster had immers in de eerdere procedure al een medisch rapport kunnen overleggen.

- Verder bestaat in het kader van een herzieningsverzoek geen ruimte om de onherroepelijke uitspraak van 5 juli 2018 opnieuw te beoordelen.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/103**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Van Rijswick
Datum uitspraak	:	28 oktober 2019
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	beoordeling compensatie functiebeperking persoonlijke omstandigheden stage vrijstelling zorgplicht
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het CBE heeft terecht overwogen dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat een beoordeling van de stage van appellante niet mogelijk is nu zij een substantieel aantal dagen tijdens haar stage afwezig was. Dit is ook het geval indien wordt uitgegaan van de door appellante genoemde aantal dagen. De examencommissie mocht daarbij afgaan op hetgeen door de stagebegeleider van appellante, [Naam 1], in het gesprek van 29 januari 2019 met appellante en haar stagedocent is medegedeeld. De stagebegeleider heeft blijkens het gespreksverslag toegelicht dat de feitelijk gewerkte periode van appellant te kort is en dat er door diverse onderbrekingen, als gevolg van de afwezigheid van appellante, onvoldoende continuïteit is geweest om het lerend vermogen en de groei van de competenties te kunnen zien. Dat appellante tijdens haar stage wel een portfolio heeft opgesteld, kan aan het voorgaande niet afdoen nu de examencommissie gemotiveerd heeft gesteld dat een stage meer omvat dan alleen het opstellen van een portfolio. Verder kan de omstandigheid dat appellante op verschillende wijzen compensatie heeft aangeboden om de gemiste stagedagen in te halen, bijvoorbeeld door vier weken extra bij haar nieuwe stagebedrijf te werken, haar niet baten. Dit neemt immers niet weg dat de door haar gelopen stage niet kan worden beoordeeld. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de opleiding haar zorgplicht jegens appellante heeft geschonden. Uit de door appellante overgelegde stukken blijkt niet dat zij de opleiding heeft verzocht haar een vrijstelling te verlenen of een voorziening voor haar te treffen en dat de opleiding vervolgens in gebreke is gebleven hierop te reageren. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij aan de stagedocent juist had medegedeeld dat ze gewoon door zou gaan en dat zij zeer gemotiveerd was de stage af te ronden. Uit die mededelingen kon de opleiding dan ook niet afleiden dat appellante een vrijstelling of een voorziening nodig had. Het behoort voorts tot de verantwoordelijkheid van de student om kennis te nemen van geldende regelgeving. Dit geldt temeer voor appellante daar zij reeds acht jaar ingeschreven staat aan de hogeschool. Voorts gaat de vergelijking met de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de rechtbank Overijssel van 6 februari 2019, ECLI:NL:RBOV:2019:502, niet op. In die zaak ging het om een student die persoonlijke omstandigheden had, jarenlang ingeschreven heeft gestaan zonder dat de opleiding actief contact had gezocht met de student om hem te adviseren de opleiding te

beëindigen. Dat is in deze zaak niet aan de orde. Verder komt de omstandigheid dat de financiële situatie van appellante achteruit gaat als gevolg van het opnieuw moeten lopen van de eerste stageperiode voor haar risico.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Leiden (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 maart 2019 heeft de examencommissie van de Faculteit Management en Bedrijf (Kamer HBO Rechten en Sociaal Juridische Dienstverlening) het verzoek van appellante om haar vrijstelling te verlenen voor de dagen die zij tijdens haar stage heeft moeten missen, afgewezen.

Bij beslissing van 19 juli 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 oktober 2019, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.J. Smit, voorzitter van het CBE, zijn verschenen. Voorts zijn mr. T.B. den Boer, voorzitter van de examencommissie, en mr. Y. Koster, docent, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2012-2013 begonnen aan de bacheloropleiding HBO-Rechten aan de Hogeschool Leiden. In september 2018 is zij gestart met haar eerste stageperiode van twintig weken bij Claves Advocaten in Leiden. Tijdens deze stage heeft appellante wegens psychische en fysieke gezondheidsklachten, naar zij stelt, tweemaal veertien achtereenvolgende stagedagen gemist. Omdat haar klachten in januari 2019 verergerden, is de stage van appellante vroegtijdig beëindigd. Op 7 februari 2019 heeft appellante bij de examencommissie een verzoek ingediend om haar vrijstelling te verlenen voor de gemiste dagen. Hiermee wil zij bereiken dat haar stage alsnog kan worden beoordeeld.

2.2. De examencommissie heeft het verzoek afgewezen. Zij heeft hiertoe overwogen dat een beoordeling van de stage uitsluitend mogelijk is als de student de gehele stage heeft gelopen. Appellante heeft te weinig dagen stage gelopen om deze als voltooid te beschouwen. De stage die appellante nu loopt bij Europa Decentraal wordt dan ook beschouwd als haar eerste stageperiode. De examencommissie heeft appellante wel de mogelijkheid geboden om tijdens haar tweede stageperiode drie in plaats van vier dagen per week stage te lopen, om het te kunnen combineren met het volgen van onderwijs.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat uit het door de stagebegeleider-docent overgelegde overzicht blijkt dat appellante op 32 van de 80 stagedagen afwezig is geweest op het stageadres, hetgeen een substantiële afwezigheid is. Appellante heeft volgens het CBE niet aannemelijk gemaakt dat er desondanks in de stage voldoende continuïteit is geweest en voldoende materiaal voorhanden was voor een beoordeling. De

examencommissie heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de eerste stageperiode van appellante niet kon worden beoordeeld. Naar het oordeel van het CBE heeft de examencommissie de persoonlijke omstandigheden van appellante voldoende gemotiveerd bij haar besluit betrokken. Zo heeft de examencommissie compensatie verleend voor het door appellante geleden tijdverlies in haar opleiding. Dat gaat niet zo ver dat de volgens appellante gemiste dagen van de stage volledig worden gecompenseerd, maar de maatregel biedt appellante wel een ruime mogelijkheid om tijdens het tweede deel van de nieuwe stage nog andere studieactiviteiten te verrichten. Dat appellante van mening is dat bij een langere duur van de studie de financiële gevolgen voor haar te groot zijn, leidt volgens het CBE niet tot een ander oordeel. Appellante heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de problematische financiële omstandigheden het rechtstreekse gevolg zijn van het feit dat de eerste stageperiode zonder beoordeling is gebleven en niet een uitvloeisel zijn van haar studietijd als geheel. Het CBE heeft verder overwogen dat de regelingen waarop studenten met een functiebeperking aanspraak kunnen maken op het intranet van de Hogeschool Leiden staan vermeld. Het is de verantwoordelijkheid van appellante om deze regelingen te raadplegen. Indien appellante van mening is dat zij hierop een beroep kan doen, dient zij een aanvraag in te dienen bij de studentendecaan, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij voert hiertoe aan dat zij slechts 23 van de 80 stagedagen heeft gemist en niet 32 waar het CBE vanuit is gegaan. Volgens appellant kan haar stage dan ook wel degelijk worden beoordeeld. Zij wijst er in dit verband op dat zij een portfolio heeft bijgehouden en dat zij verschillende werkzaamheden op het advocatenkantoor heeft verricht. Voorts voert zij aan dat zij op verschillende wijzen compensatie heeft aangeboden om de gemiste stagedagen in te halen, bijvoorbeeld door vier weken extra bij haar nieuwe stagebedrijf te werken. Ook voert zij aan dat haar financiële situatie wel degelijk achteruit gaat als gevolg van het opnieuw moeten lopen van de eerste stageperiode. Verder voert zij aan dat zij door de opleiding nooit op de vrijstellingsmogelijkheden voor studenten met psychische en fysieke gezondheidsklachten is gewezen. Ook niet toen zij tijdens haar stage uitviel met klachten. Volgens appellante heeft de opleiding dan ook haar zorgplicht jegens haar geschonden. In dit verband wijst zij op een uitspraak van de rechtbank Overijssel waar volgens haar een soortgelijke situatie aan de orde was.

2.4.1. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het CBE heeft terecht overwogen dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat een beoordeling van de stage van appellante niet mogelijk is nu zij een substantieel aantal dagen tijdens haar stage afwezig was. Dit is ook het geval indien wordt uitgegaan van de door appellante genoemde aantal dagen. De examencommissie mocht daarbij afgaan op hetgeen door de stagebegeleider van appellante, [Naam 1], in het gesprek van 29 januari 2019 met appellante en haar stagedocent is medegedeeld. De stagebegeleider heeft blijkens het gespreksverslag toegelicht dat de feitelijk gewerkte periode van appellant te kort is en dat er door diverse onderbrekingen, als gevolg van de afwezigheid van appellante, onvoldoende continuïteit is geweest om het lerend vermogen en de groei van de competenties te kunnen zien. Dat appellante tijdens haar stage wel een portfolio heeft opgesteld, kan aan het voorgaande niet afdoen nu de examencommissie gemotiveerd heeft gesteld dat een stage meer omvat dan alleen het opstellen van een portfolio. Verder kan de omstandigheid dat appellante op verschillende wijzen compensatie heeft aangeboden om de gemiste stagedagen in te halen, bijvoorbeeld door vier weken extra bij haar nieuwe stagebedrijf te werken, haar niet baten. Dit neemt immers niet weg dat de door haar gelopen stage niet kan worden beoordeeld.
Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de opleiding haar zorgplicht jegens appellante heeft geschonden. Uit de door appellante overgelegde stukken blijkt niet dat zij de opleiding heeft verzocht haar een vrijstelling te verlenen of een voorziening voor haar te treffen en dat de opleiding vervolgens in gebreke is gebleven hierop te reageren. Ter zitting van het College heeft appellante toegelicht dat zij aan de stagedocent juist had medegedeeld dat ze gewoon door zou gaan en dat zij zeer gemotiveerd was de stage af te ronden. Uit die mededelingen kon de opleiding dan ook niet afleiden dat appellante een vrijstelling of een voorziening nodig had. Het behoort voorts tot de verantwoordelijkheid van de student om kennis te nemen van geldende regelgeving. Dit geldt temeer voor appellante daar zij reeds acht jaar ingeschreven staat aan de hogeschool. Voorts gaat de vergelijking met de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de

rechtbank Overijssel van 6 februari 2019, ECLI:NL:RBOV:2019:502, niet op. In die zaak ging het om een student die persoonlijke omstandigheden had, jarenlang ingeschreven heeft gestaan zonder dat de opleiding actief contact had gezocht met de student om hem te adviseren de opleiding te beëindigen. Dat is in deze zaak niet aan de orde. Verder komt de omstandigheid dat de financiële situatie van appellante achteruit gaat als gevolg van het opnieuw moeten lopen van de eerste stageperiode voor haar risico.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/104**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	11 november 2019
Partijen	:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	beginselen van behoorlijk bestuur belangenafweging beoordeling evenredigheidsbeginsel gronden, motivering onzorgvuldig puntentoekenning
Artikelen	:	Awb: artikel 3:4 Awb: artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d Awb: artikel 8:52 Awb: artikelen 7:12 OER: artikel 33
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Omdat het beroepschrift van appellant geen gronden bevat, heeft het College appellant bij brief van 21 augustus 2019 tot en met 4 september 2019 in de gelegenheid gesteld het beroepschrift van gronden te voorzien. Daarbij heeft het College appellant erop gewezen dat ingeval de gronden niet binnen de gestelde termijn zijn ontvangen, het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Appellant heeft vervolgens bij brief van 2 september 2019, ontvangen op 4 september 2019, verzocht om uitstel. Redenen voor dat verzoek zijn, aldus appellant, de omvang van de zaak, de ingewikkeldheid van de materie en de gebrekkige kennis van het bestuursrecht bij het College. Daarbij heeft appellant vermeld dat de beslissing van verweerder in strijd met de Awb niet per post is verzonden, maar per e-mail waardoor hij veel later kennis kon nemen van de beslissing. Ter zitting van het College heeft appellant daaraan toegevoegd dat de termijn voor het indienen van de gronden te kort was. 2.6.1. In de Procesregels van het CBHO (gepubliceerd op www.cbho.nl) is vermeld dat op beslissingen van het college van beroep voor de examens altijd de versnelde behandeling, neergelegd in artikel 8:52 van de Awb, van toepassing is. Voor het indienen van gronden van beroep geldt daarom, zo volgt uit de Procesregels, een uitsteltermijn van twee weken. Appellant heeft in overeenstemming met de Procesregels een termijn van twee weken gekregen om het beroepschrift van gronden te voorzien. Ook staat in de Procesregels dat een partij uiterlijk tot zeven dagen voor het einde van de termijn gemotiveerd om uitstel kan verzoeken. Indien een partij niet tijdig om uitstel verzoekt, wordt dat verzoek afgewezen. Aangezien appellant niet tijdig om uitstel heeft verzocht, is het verzoek van appellant afgewezen. Verder is het College van oordeel dat de extra termijn van twee weken lang genoeg is om concrete gronden tegen de beslissing van 11 juli 2019 te formuleren. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat was om een concrete grond te formuleren. Dat de beslissing van verweerder per e-mail bekend is gemaakt en dat die e-mail door appellant over het hoofd is gezien, is daarvoor onvoldoende. Appellant heeft de beslissing van 11 juli 2019 meegezonden met het beroepschrift, zodat hij in elk

geval binnen de beroepstermijn kennis heeft genomen van die beslissing en daartegen een concrete grond had kunnen formuleren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en
het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 februari 2019 heeft de examinator het door appellant gemaakte tentamen Straf(proces)recht I met het cijfer 4,5 beoordeeld.

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 oktober 2019, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie Rechtsgeleerdheid is de secretaris, mr. J. de Haar, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 18 januari 2019 het tentamen Straf(proces)recht I gemaakt. De examinator heeft dat tentamen met een 4,5 beoordeeld. Appellant kan zich niet vinden in die beoordeling en heeft daarom administratief beroep ingesteld bij verweerder.

2.2. Verweerder heeft dat administratief beroep bij zijn beslissing van 11 juli 2019 ongegrond verklaard. Volgens verweerder is het slagingspercentage van het tentamen met 57,3 % weliswaar niet hoog, maar het wijkt niet significant af van eerdere jaren. Verder zijn de examinatoren ook als zodanig aangewezen en is het op grond van artikel 33 van de Onderwijs- en examenregeling toegestaan om meerdere examinatoren aan te wijzen. Over de puntentoekenning heeft verweerder het standpunt ingenomen dat deze inzichtelijker had kunnen zijn als per onderdeel van een antwoord punten zouden zijn toegekend, maar appellant heeft tijdens een individuele inzage ruim de gelegenheid gehad om zijn vragen over het tentamen aan twee docenten te stellen. Daarnaast heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat de getentamineerde kennis niet tot de lesstof behoorde. De examinator heeft in redelijkheid tot zijn beoordeling kunnen komen, aldus verweerder.

2.3. Appellant is het niet eens met deze beslissing. In het beroepschrift heeft appellant vermeld dat de beslissing in strijd met de artikelen 7:12, 3:2 en 3:4 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), niet op een deugdelijke motivering berust, onzorgvuldig is voorbereid en niet op een belangenafweging berust dan wel in strijd met het evenredigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Verder heeft appellant gesteld dat verweerder kennelijk vooringenomen is en dat is in strijd met artikel 2:4 van de Awb. Appellant heeft daarnaast in het pro forma beroepschrift vermeld dat een toelichting zo spoedig mogelijk zou volgen.

2.4. Verweerder heeft in zijn verweerschrift gesteld dat het beroepschrift geen concrete gronden tegen de beslissing van 11 juli 2019 bevat. Omdat appellant het beroepschrift niet binnen de door het College gegeven termijn van gronden heeft voorzien, dient het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard, aldus verweerder.

2.5. Op grond van artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb dient het beroepschrift ten minste de gronden van het beroep te bevatten. Van zulke gronden is geen sprake als het beroepschrift geen zodanig concrete grond bevat, dat daartegen verweer kan worden gevoerd. Dit betekent dat het beroepschrift een standpunt moet bevatten ten aanzien van de overwegingen van de bestreden beslissing waarmee duidelijkheid wordt verschaft over het punt, dan wel de punten, waarmee de indiener van het beroepschrift het niet eens is. Het College wijst in dit verband op de uitspraak van de CRvB van 24 december 2014, ECLI:NL:2014:CRVB:4418, waarop verweerder terecht in zijn verweerschrift heeft gewezen. Dat deze uitspraak ziet op nadere gronden van bezwaar maakt, anders dan appellant meent, geen verschil. Artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb stelt dezelfde eisen aan een beroepschrift, hetgeen betekent dat ook een beroepschrift duidelijkheid moet verschaffen over de punten van de bestreden beslissing waarmee de indiener het niet eens is.

2.5.1. Appellant heeft in het beroepschrift volstaan met het in algemene termen vermelden van een aantal artikelen van de Awb waarin een aantal beginselen van behoorlijk bestuur is neergelegd. Daarmee bevat het beroepschrift naar het oordeel van het College geen concrete grond in de zin van artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb (vgl. ook de uitspraak van de Afdeling van 17 juni 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BI8450). Pas ter zitting van het College heeft appellant concreet duidelijkheid verschaft over de punten van de beslissing van 11 juli 2019, waarmee hij het niet eens is en de redenen daarvoor.

2.6. Omdat het beroepschrift van appellant geen gronden bevat, heeft het College appellant bij brief van 21 augustus 2019 tot en met 4 september 2019 in de gelegenheid gesteld het beroepschrift van gronden te voorzien. Daarbij heeft het College appellant erop gewezen dat ingeval de gronden niet binnen de gestelde termijn zijn ontvangen, het beroep niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Appellant heeft vervolgens bij brief van 2 september 2019, ontvangen op 4 september 2019, verzocht om uitstel. Redenen voor dat verzoek zijn, aldus appellant, de omvang van de zaak, de ingewikkeldheid van de materie en de gebrekkige kennis van het bestuursrecht bij het College. Daarbij heeft appellant vermeld dat de beslissing van verweerder in strijd met de Awb niet per post is verzonden, maar per e-mail waardoor hij veel later kennis kon nemen van de beslissing. Ter zitting van het College heeft appellant daaraan toegevoegd dat de termijn voor het indienen van de gronden te kort was.

2.6.1. In de Procesregels van het CBHO (gepubliceerd op www.cbho.nl) is vermeld dat op beslissingen van het college van beroep voor de examens altijd de versnelde behandeling, neergelegd in artikel 8:52 van de Awb, van toepassing is. Voor het indienen van gronden van beroep geldt daarom, zo volgt uit de Procesregels, een uitsteltermijn van twee weken. Appellant heeft in overeenstemming met de Procesregels een termijn van twee weken gekregen om het beroepschrift van gronden te voorzien. Ook staat in de Procesregels dat een partij uiterlijk tot zeven dagen voor het einde van de termijn gemotiveerd om uitstel kan verzoeken. Indien een partij niet tijdig om uitstel verzoekt, wordt dat verzoek afgewezen. Aangezien appellant niet tijdig om uitstel heeft verzocht, is het verzoek van appellant afgewezen. Verder is het College van oordeel dat de extra termijn van twee weken lang genoeg is om concrete gronden tegen de beslissing van 11 juli 2019 te formuleren. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat was om een concrete grond te formuleren. Dat de beslissing van verweerder per e-mail bekend is gemaakt en dat die e-mail door appellant over het hoofd is gezien, is daarvoor onvoldoende. Appellant heeft de beslissing van 11 juli 2019 meegezonden met het beroepschrift, zodat hij in elk geval binnen de beroepstermijn kennis heeft genomen van die beslissing en daartegen een concrete grond had kunnen formuleren.

2.7. Omdat appellant het verzuim niet binnen de aan hem geboden termijn heeft hersteld, is het beroep niet-ontvankelijk.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/105**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling evaluatieformulier herkansing kennen en kunnen masterthesis
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het College stelt vast dat appellant zich beperkt heeft tot het verwijzen naar hetgeen hij bij het CBE naar voren heeft gebracht. In de overwegingen van het bestreden besluit is gemotiveerd ingegaan op wat appellant heeft aangevoerd (zie de overwegingen 7, 8 en 9 van het bestreden besluit). Zo heeft het CBE wat betreft het evaluatieformulier geconcludeerd dat dat inderdaad ontbrak, maar het CBE heeft geen aanleiding gezien om daaraan de consequenties te verbinden die appellant daaraan verbonden wenst te zien. Daarbij heeft het CBE van belang geacht dat appellant uitgebreid mondeling en schriftelijk feedback heeft gehad en ook gedurende het proces van het maken van de thesis ervan op de hoogte is gesteld dat de supervisors twijfelden over de thesis. Verder heeft het CBE erop gewezen dat het verkrijgen van een "GO" niet impliceert dat een masterthesis met een voldoende cijfer wordt beoordeeld. Ter zitting heeft het CBE in dat kader nader toegelicht dat appellant bij de verdediging van zijn werk de aan hem gestelde vragen niet goed kon beantwoorden. Appellant heeft in het beroepschrift, noch ter zitting, redenen aangevoerd waarom de weerlegging door het CBE van zijn betogen in het bestreden besluit onjuist zou zijn. Appellant heeft ter zitting verwezen naar wettelijke bepalingen waaruit zou volgen dat de evaluatieformulieren bewaard hadden moeten worden. Het College merkt hierover op dat, wat daar ook van zij, het CBE ook heeft erkend dat de evaluatieformulieren ten onrechte ontbraken, maar daaraan op basis van andere, hierboven weergegeven redenen geen gevolgen heeft verbonden. Het College stelt vast dat appellant niet heeft aangegeven waarom die redenen onjuist zouden zijn. Gelet op het vorenstaande geeft hetgeen appellant met verwijzing naar het eerder door hem aangevoerde naar voren heeft gebracht geen aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen. De betogen falen. […] 2.4.1. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat appellant in plaats van de gebruikelijke 5 tot 6 maanden 11 maanden over zijn masterthesis heeft kunnen doen en gelet op die langere periode extra feedback heeft kunnen krijgen. Gelet op die toelichting – die appellant niet concreet heeft betwist – vermag het College niet in te zien dat in dit opzicht niet is voldaan aan de voorwaarden van formele aard, als hiervoor onder 2.2 bedoeld. Verder kan in de wens van appellant tot het behouden van zijn verblijfstitel, nu dit op zichzelf geen verband houdt met de beoordeling van zijn masterthesis, geen grond zijn gelegen voor het oordeel dat niet

is voldaan aan voorschriften van formele aard.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 november 2018 is de masterthesis van de opleiding Automotive Systems, faculteit Techniek van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen met een onvoldoende cijfer – een 3,4 – beoordeeld.

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 november 2019, waar appellant, in persoon, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.E. Jansen, secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de examencommissie is de voorzitter, ir. R.C. Kaandorp, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant kan zich niet verenigen met de handhaving door het CBE van de beoordeling van zijn masterthesis. Hij stelt dat hij geen eerlijke kans heeft gekregen en voert aan dat hem een herkansingsmogelijkheid geboden had moeten worden.

2.2. Het College stelt vast dat in deze zaak een beoordeling van het kennen en kunnen van een student voorligt.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3. Appellant heeft in beroep verwezen naar hetgeen hij in administratief beroep bij het CBE naar voren heeft gebracht. Hij heeft daarbij erop gewezen dat er onduidelijkheid was over de rollen van de supervisors,

dat er sprake was van tegenstrijdige feedback en dat een evaluatieformulier ontbrak. Ook heeft appellant erop gewezen dat hij een "GO" kreeg voor de verdediging van zijn masterthesis, maar hij daarvoor uiteindelijk slechts een 3,4 als cijfer heeft behaald. Appellant wenst van het College een integrale hernieuwde beoordeling van wat hij bij het CBE heeft aangevoerd.

2.3.1. Het College stelt vast dat appellant zich beperkt heeft tot het verwijzen naar hetgeen hij bij het CBE naar voren heeft gebracht. In de overwegingen van het bestreden besluit is gemotiveerd ingegaan op wat appellant heeft aangevoerd (zie de overwegingen 7, 8 en 9 van het bestreden besluit). Zo heeft het CBE wat betreft het evaluatieformulier geconcludeerd dat dat inderdaad ontbrak, maar het CBE heeft geen aanleiding gezien om daaraan de consequenties te verbinden die appellant daaraan verbonden wenst te zien. Daarbij heeft het CBE van belang geacht dat appellant uitgebreid mondeling en schriftelijk feedback heeft gehad en ook gedurende het proces van het maken van de thesis ervan op de hoogte is gesteld dat de supervisors twijfelden over de thesis. Verder heeft het CBE erop gewezen dat het verkrijgen van een "GO" niet impliceert dat een masterthesis met een voldoende cijfer wordt beoordeeld. Ter zitting heeft het CBE in dat kader nader toegelicht dat appellant bij de verdediging van zijn werk de aan hem gestelde vragen niet goed kon beantwoorden.
Appellant heeft in het beroepschrift, noch ter zitting, redenen aangevoerd waarom de weerlegging door het CBE van zijn betogen in het bestreden besluit onjuist zou zijn. Appellant heeft ter zitting verwezen naar wettelijke bepalingen waaruit zou volgen dat de evaluatieformulieren bewaard hadden moeten worden. Het College merkt hierover op dat, wat daar ook van zij, het CBE ook heeft erkend dat de evaluatieformulieren ten onrechte ontbraken, maar daaraan op basis van andere, hierboven weergegeven redenen geen gevolgen heeft verbonden. Het College stelt vast dat appellant niet heeft aangegeven waarom die redenen onjuist zouden zijn.
Gelet op het vorenstaande geeft hetgeen appellant met verwijzing naar het eerder door hem aangevoerde naar voren heeft gebracht geen aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen.
De betogen falen.

2.4. Appellant heeft verder gesteld dat hij geen eerlijke kans heeft gehad. Hij wijst er ook op dat hem een herkansingsmogelijkheid geboden had moeten worden, mede vanwege de omstandigheid dat hij zijn verblijfstitel wenste te behouden. Appellant vreest dat, wanneer hem geen herkansingsmogelijkheid wordt geboden, hij zijn studie niet kan afronden.

2.4.1. Het CBE heeft in het verweerschrift toegelicht dat appellant in plaats van de gebruikelijke 5 tot 6 maanden 11 maanden over zijn masterthesis heeft kunnen doen en gelet op die langere periode extra feedback heeft kunnen krijgen. Gelet op die toelichting – die appellant niet concreet heeft betwist – vermag het College niet in te zien dat in dit opzicht niet is voldaan aan de voorwaarden van formele aard, als hiervoor onder 2.2 bedoeld.
Verder kan in de wens van appellant tot het behouden van zijn verblijfstitel, nu dit op zichzelf geen verband houdt met de beoordeling van zijn masterthesis, geen grond zijn gelegen voor het oordeel dat niet is voldaan aan voorschriften van formele aard.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/106**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	25 november 2019
Partijen	:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling herkansingsmogelijkheid inzage rubric
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. De examinator heeft de beoordeling verricht aan de hand van de in Blackboard opgenomen rubric. In deze rubric zijn de beoordelingspunten van de opdracht opgenomen en is voor de verschillende beoordelingspunten vermeld wanneer aan deze punten is voldaan en hoe zwaar deze punten wegen in de beoordeling. Deze rubric is voorafgaand aan het inleveren van de opdracht aan de studenten bekend gemaakt. Voor zowel het oorspronkelijk ingeleverde werk, als voor het werk dat in de herkansing is ingeleverd, geldt dat appellant op een aantal van deze punten onvoldoende heeft gescoord. Daarnaast heeft de examinator het door appellant ingeleverde werk voorzien van commentaar. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij geen inzage heeft gehad in de door de examinator ingevulde rubric bij de eerste beoordeling van het werk. Volgens appellant heeft hij geprobeerd om in de periode tussen de eerste beoordeling en het inleveren van het werk voor de herkansing daarover in contact te komen met de examinator. Hij is lokalen langs gegaan en heeft in de docentenkamer gekeken, maar hij trof de examinator niet aan. Ter zitting van het College heeft de examinator hierover verklaard dat hij niet kon weten dat de door hem ingevulde rubric niet zichtbaar was voor de student. Verder heeft de examinator toegelicht dat hij ongeveer vier dagen per week op de Hogeschool aanwezig is en dat hij er niet van op de hoogte was, ook niet via collega-docenten, dat een student hem zocht. Verweerder heeft daaraan nog toegevoegd dat de gebruikelijke manier van communiceren binnen de Hogeschool via de e-mail verloopt. Naar het oordeel van het College dient, onder deze omstandigheden, de keuze van appellant om het werk ten behoeve van de herkansing in te leveren zonder dat voor hem de ingevulde rubric zichtbaar was, voor zijn risico te blijven. Appellant had, toen hij de examinator niet in persoon op de Hogeschool aantrof, direct een e-mail kunnen sturen met de mededeling dat hij de ingevulde rubric niet kon inzien. Daarnaast had hij bij het inleveren van het werk voor de herkansing daarover een toelichting kunnen geven. Verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van appellant lag om zich - als hij vindt dat kennisneming van de niet zichtbare gedeelten van de rubric voor hem noodzakelijk is om aan de herkansing deel te nemen - meer in te spannen om zich vóór het inleveren van het werk van de herkansing tot de examinator te wenden. Appellant had daarvoor voldoende tijd en gelegenheid. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien om de beoordeling van de examinator te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Saxion, verweerder.

1. Procesverloop

De examinator van de Academie Bestuur, Recht & Ruimte (hierna: de examinator) heeft de door appellant ingeleverde opdracht 'WOZ-bezwaarschrift' die onderdeel is van de module 'Project Werken als bestuursjurist I' met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 oktober 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. A.A. Robbers, juridisch adviseur te Ugchelen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Ook is mr. L.A.D Fischer, de examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding HBO Recht aan de Hogeschool Saxion. Onderdeel van deze opleiding is de module 'Project Werken als bestuursjurist I'. Voor deze module moest appellant de opdracht 'WOZ-bezwaarschrift' maken. Appellant heeft deze opdracht samen met een andere student gemaakt en het werk op 21 maart 2019 ingeleverd. Bij beslissing van 5 april 2019 heeft de examinator het werk met een onvoldoende beoordeeld. Vervolgens hebben appellant en zijn medestudent gebruik gemaakt van de herkansingsmogelijkheid en een tweede versie van het werk ingeleverd. Ook de herkansing heeft de examinator met een onvoldoende beoordeeld.

2.1.1. Bij beslissing van 11 juli 2019 heeft verweerder deze beslissing van de examinator in stand gelaten. Hij heeft zich op het standpunt gesteld dat de beoordeling van het werk op juiste wijze tot stand is gekomen. Voor zover appellant de ingevulde rubric van het eerste werk niet op Blackboard kon raadplegen, lag het op de weg van appellant om daarover tijdig contact op te nemen, aldus verweerder.

2.2. Appellant kan zich niet vinden in de beslissing van verweerder. Volgens appellant wordt hij, doordat verweerder hem verwijt geen contact te hebben opgenomen over de niet-ingevulde rubric, ongelijk behandeld. Verweerder heeft verder onvoldoende onderzoek laten plaatsvinden en vervolgens ten onrechte geconcludeerd dat de beoordeling van de examinator zorgvuldig tot stand is gekomen. Hij is onvoldoende geïnformeerd en heeft zich niet op de juiste wijze kunnen presenteren in de herkansing, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze

is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of de vaststelling van het cijfer in stand kan blijven, omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. De examinator heeft de beoordeling verricht aan de hand van de in Blackboard opgenomen rubric. In deze rubric zijn de beoordelingspunten van de opdracht opgenomen en is voor de verschillende beoordelingspunten vermeld wanneer aan deze punten is voldaan en hoe zwaar deze punten wegen in de beoordeling. Deze rubric is voorafgaand aan het inleveren van de opdracht aan de studenten bekend gemaakt. Voor zowel het oorspronkelijk ingeleverde werk, als voor het werk dat in de herkansing is ingeleverd, geldt dat appellant op een aantal van deze punten onvoldoende heeft gescoord. Daarnaast heeft de examinator het door appellant ingeleverde werk voorzien van commentaar. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij geen inzage heeft gehad in de door de examinator ingevulde rubric bij de eerste beoordeling van het werk. Volgens appellant heeft hij geprobeerd om in de periode tussen de eerste beoordeling en het inleveren van het werk voor de herkansing daarover in contact te komen met de examinator. Hij is lokalen langs gegaan en heeft in de docentenkamer gekeken, maar hij trof de examinator niet aan. Ter zitting van het College heeft de examinator hierover verklaard dat hij niet kon weten dat de door hem ingevulde rubric niet zichtbaar was voor de student. Verder heeft de examinator toegelicht dat hij ongeveer vier dagen per week op de Hogeschool aanwezig is en dat hij er niet van op de hoogte was, ook niet via collega-docenten, dat een student hem zocht. Verweerder heeft daaraan nog toegevoegd dat de gebruikelijke manier van communiceren binnen de Hogeschool via de e-mail verloopt. Naar het oordeel van het College dient, onder deze omstandigheden, de keuze van appellant om het werk ten behoeve van de herkansing in te leveren zonder dat voor hem de ingevulde rubric zichtbaar was, voor zijn risico te blijven. Appellant had, toen hij de examinator niet in persoon op de Hogeschool aantrof, direct een e-mail kunnen sturen met de mededeling dat hij de ingevulde rubric niet kon inzien. Daarnaast had hij bij het inleveren van het werk voor de herkansing daarover een toelichting kunnen geven. Verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het op de weg van appellant lag om zich - als hij vindt dat kennisneming van de niet zichtbare gedeelten van de rubric voor hem noodzakelijk is om aan de herkansing deel te nemen - meer in te spannen om zich vóór het inleveren van het werk van de herkansing tot de examinator te wenden. Appellant had daarvoor voldoende tijd en gelegenheid. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien om de beoordeling van de examinator te vernietigen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/107**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 november 2019
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA bindend negatief studieadvies mantelzorger persoonlijke omstandigheden studieplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat vaststaat dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan en ook niet aan de voorwaarden van de schikking die zij met de examencommissie is overeengekomen. Appellante kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de examencommissie onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Het College overweegt hiertoe dat de examencommissie appellante in meerdere studiejaren uitstel heeft verleend van het studieadvies. Appellante kan evenmin worden gevolgd in haar stelling dat de studieloopbaanbegeleider haar onvoldoende hebben begeleid. Zo heeft de studieloopbaanbegeleider appellante in het studiejaar 2018-2019 ingedeeld in een eerstejaars klas, zodat zij opnieuw de mogelijkheid kreeg om lessen te volgen. Appellante heeft van deze mogelijkheid weinig gebruik gemaakt. Daarnaast is niet gebleken dat appellante in het laatste studiejaar actief contact heeft gezocht met de studieloopbaanbegeleider of met de studentendecaan. Hierdoor heeft appellante de opleiding de mogelijkheid ontnomen om haar bij haar studie te begeleiden. Verder blijkt uit de door appellante overgelegde stukken niet dat zij een verzoek bij de examencommissie heeft ingediend om een voorziening voor haar te treffen en dat de examencommissie vervolgens in gebreke is gebleven op dit verzoek te reageren. De examencommissie kan dan ook niet worden verweten dat zij appellante over de jaren te weinig voorzieningen heeft geboden. Het tegendeel lijkt eerder het geval. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, (hierna; CBE), verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 maart 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Management & Organisatie namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 9 juni 2019 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 november 2019, waar appellante, en het CBE, vertegenwoordigd door J.J.A.W. Franssen, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn drs. B.A.C. Bierman, voorzitter en J. de Bie, ambtelijk secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2015-2016 begonnen met de bacheloropleiding Bedrijfskunde. In juli 2016 had appellante 11 studiepunten behaald in de propedeuse en heeft zij wegens persoonlijke omstandigheden een jaar uitstel gekregen van het studieadvies. Aan het einde van het studiejaar 2016-2017 had appellante nog maar 18 studiepunten behaald in de propedeuse. De examencommissie heeft appellante op 18 juli 2017 opnieuw uitstel gegeven van het studieadvies, omdat nog steeds dezelfde persoonlijke omstandigheden zich voordeden. De examencommissie heeft vervolgens in het studiejaar 2017-2018 op 13 juli 2018 appellante een BNSA gegeven, omdat zij nog steeds niet meer dan 18 studiepunten van de propedeuse had behaald. Nadat appellante tegen deze beslissing administratief beroep had ingesteld, is de examencommissie met appellante een schikking overeengekomen, inhoudende een voorwaardelijk uitstel van het BNSA. De voorwaarden van de schikking hielden is dat appellante aan het einde van blok 2 van het studiejaar 2018-2019 minimaal 50 studiepunten in de propedeuse behaald diende te hebben en dat zij uiterlijk op 30 september 2018 een studieplan bij de examencommissie had ingeleverd.

2.2. De examencommissie heeft appellante bij beslissing van 18 maart 2019 een BNSA gegeven, omdat zij nog steeds 18 studiepunten uit de propedeuse heeft behaald en appellante aldus niet aan de voorwaarden van de schikking heeft voldaan.

2.3. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe overwogen dat de examencommissie appellante voldoende begeleiding heeft aangeboden maar dat appellante sinds september 2018 ervoor heeft gekozen hier geen verder gebruik van te maken omdat zij hier geen resultaat van verwachtte. Appellante heeft verder ook niet verzocht om passende voorzieningen. Het CBE heeft voorts overwogen dat de examencommissie voldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante daar zij meerdere keren uitstel heeft verleend tot het geven van een studieadvies. Het CBE heeft verder overwogen dat de examencommissie appellante voldoende heeft gehoord en dat zij ook voldoende heeft toegelicht waarom appellante geen vooruitgang heeft geboekt. Ten slotte heeft het CBE overwogen dat de beslissing van de examencommissie niet getuigt van een onredelijke belangenafweging. Appellante heeft zelf medegedeeld sinds de verbetering van haar persoonlijke omstandigheden meer tijd aan zichzelf te hebben besteed en niet met haar studie bezig te zijn geweest. Hieruit blijkt dat de inschatting van de examencommissie dat appellante niet binnen een redelijke termijn haar studie zal kunnen afronden en dus niet gebaat is bij een verder uitstel niet onredelijk is geweest, aldus het CBE.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Zij betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de examencommissie onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij voert hiertoe aan dat zij mantelzorger is voor zowel haar zusje en broertje die beiden een meervoudige beperking hebben. Zij wijst erop dat zij in de voorgaande jaren haar persoonlijke omstandigheden steeds kenbaar heeft gemaakt bij de studentendecaan, waarbij zij heeft gevraagd om

passende voorzieningen. De studentendecaan heeft haar echter medegedeeld dat haar geen maatwerk kon worden geboden. Volgens appellante heeft de studieloopbaanbegeleider haar onvoldoende begeleid. Ook heeft zij in 2018 de examencommissie verzocht om passende voorzieningen te treffen. Zij wijst erop dat in de Strategische Agenda Hoger Onderwijs en Onderzoek 2015-2025 is vermeld dat de opleiding rekening dient te houden met de persoonlijke omstandigheden van de student. Zij doet in dit geval een beroep op de uitspraken van het College in zaken nrs. 2017/209 en 2018/204. Appellante wijst er verder op dat zij een studieplan had opgesteld in samenspraak met haar studentendecaan, maar dat de examencommissie dit studieplan heeft afgewezen.

2.4.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”

2.4.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het CBE niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe dat vaststaat dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan en ook niet aan de voorwaarden van de schikking die zij met de examencommissie is overeengekomen. Appellante kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de examencommissie onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Het College overweegt hiertoe dat de examencommissie appellante in meerdere studiejaren uitstel heeft verleend van het studieadvies. Appellante kan evenmin worden gevolgd in haar stelling dat de studieloopbaanbegeleider haar onvoldoende hebben begeleid. Zo heeft de studieloopbaanbegeleider appellante in het studiejaar 2018-2019 ingedeeld in een eerstejaars klas, zodat zij opnieuw de mogelijkheid kreeg om lessen te volgen. Appellante heeft van deze mogelijkheid weinig gebruik gemaakt. Daarnaast is niet gebleken dat appellante in het laatste studiejaar actief contact heeft gezocht met de studieloopbaanbegeleider of met de studentendecaan. Hierdoor heeft appellante de opleiding de mogelijkheid ontnomen om haar bij haar studie te begeleiden. Verder blijkt uit de door appellante overgelegde stukken niet dat zij een verzoek bij de examencommissie heeft ingediend om een voorziening voor haar te treffen en dat de examencommissie vervolgens in gebreke is gebleven op dit verzoek te reageren. De examencommissie kan dan ook niet worden verweten dat zij appellante over de jaren te weinig voorzieningen heeft geboden. Het tegendeel lijkt eerder het geval.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/110**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	3 december 2019
Partijen	:	appellante en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	gemotiveerd herbeoordeling verbeteringen
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Naar het oordeel van het College is verweerder in de beslissing van 24 juni 2019 voldoende ingegaan op hetgeen appellante in administratief beroep heeft aangevoerd. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet waarom de beslissing van de examencommissie niet in strijd met het recht is en heeft daarbij de voor de toetsing van die beslissing relevante beroepsgronden van appellante betrokken. Verweerder mocht die gronden in de beslissing van 24 juni 2019 tot de kern terugbrengen en was niet verplicht op alle door appellante aangevoerde argumenten afzonderlijk in te gaan. Naar het oordeel van het College is verweerder er voorts terecht vanuit gegaan dat de examinator appellante niet tot en met 9 januari 2019 de tijd hoefde te geven voor het inleveren van een opnieuw aangepast plan van aanpak. De examinator heeft in het e-mailbericht van 4 januari 2019 concreet aangegeven wat de tekortkomingen van het ingeleverde plan van aanpak waren en heeft suggesties voor verbetering gedaan. Voorts heeft de examinator vermeld dat hij graag uiterlijk op maandag 7 januari 2019 om 15.00 uur een verbeterd plan van aanpak ontvangt. Appellante heeft al op 4 januari 2019 een aangepaste versie van het plan van aanpak ingeleverd, zonder de door de examinator bedoelde verbeteringen door te voeren. Dat is haar eigen keuze geweest en daarmee heeft zij het risico genomen dat de examinator het plan van aanpak opnieuw als onvoldoende uitgewerkt zou beoordelen. Verweerder heeft ter zitting van het College voorts onbetwist toegelicht dat in de door appellante gevolgde opleiding slechts één herstelmogelijkheid wordt geboden en dat het uiterste inlevermoment van het plan van aanpak volgens het lesmateriaal een week voor het toetsgesprek is. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder appellante ten slotte niet te volgen in haar stelling dat zij ongelijk is behandeld. Van appellante mocht worden verwacht te concretiseren op welke onderdelen haar werk vergelijkbaar is met dat van anderen. Dit heeft zij bij de examencommissie, verweerder noch het College gedaan. Reeds daarom bestaat er geen reden niet van het oordeel van de examinator uit te gaan.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 januari 2019 heeft de examencommissie van Fontys Hogeschool Mens en Gezondheid een verzoek van appellante om herbeoordeling van haar plan van aanpak voor het vak COM2 afgewezen.

Bij beslissing van 24 juni 2019 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 november 2019, waar appellante, vertegenwoordigd door haar echtgenoot [Naam], en verweerder, vertegenwoordigd door J.C.J.H. Janissen, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het vak COM2 bestaat uit het opstellen van een plan van aanpak en, na goedkeuring daarvan, het voeren van een toetsgesprek. De examinator van het vak heeft appellante bij e-mailbericht van 4 januari 2019 medegedeeld dat het door haar ingeleverde plan van aanpak onvoldoende is uitgewerkt. Appellante heeft daarop op dezelfde dag een aangepast plan van aanpak ingeleverd. Bij e-mailbericht van 7 januari 2019 heeft de examinator appellante medegedeeld dat de uitwerking nog steeds niet voldoende is, zodat het toetsgesprek van 15 januari 2019 niet kan doorgaan. Daarop heeft appellante de examencommissie op 9 januari 2019 om een herbeoordeling verzocht, waarbij zij zich op het werk van medestudenten heeft beroepen. Bij de beslissing van 29 januari 2019 heeft de examencommissie dit verzoek afgewezen, omdat geen reden bestaat om te twijfelen aan de deskundigheid en professionaliteit van de examinator. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder niet op alle door haar aangevoerde punten is ingegaan. Voorts voert zij aan dat de examinator haar ten onrechte niet tot en met 9 januari 2019 de tijd heeft gegeven om een aangepast plan van aanpak in te leveren. Ten slotte voert zij aan dat zij ongelijk behandeld is, omdat haar plan van aanpak vergelijkbaar is met wel goedgekeurd werk van medestudenten.

2.3. Naar het oordeel van het College is verweerder in de beslissing van 24 juni 2019 voldoende ingegaan op hetgeen appellante in administratief beroep heeft aangevoerd. Verweerder heeft gemotiveerd uiteengezet waarom de beslissing van de examencommissie niet in strijd met het recht is en heeft daarbij de voor de toetsing van die beslissing relevante beroepsgronden van appellante betrokken. Verweerder mocht die gronden in de beslissing van 24 juni 2019 tot de kern terugbrengen en was niet verplicht op alle door appellante aangevoerde argumenten afzonderlijk in te gaan. Naar het oordeel van het College is verweerder er voorts terecht vanuit gegaan dat de examinator appellante niet tot en met 9 januari 2019 de tijd hoefde te geven voor het inleveren van een opnieuw aangepast plan van aanpak. De examinator heeft in het e-mailbericht van 4 januari 2019 concreet aangegeven wat de tekortkomingen van het ingeleverde plan van aanpak waren en heeft suggesties voor verbetering gedaan. Voorts heeft de examinator vermeld dat hij graag uiterlijk op maandag 7 januari 2019 om 15.00 uur een verbeterd plan van aanpak ontvangt. Appellante heeft al op 4 januari 2019 een aangepaste versie van het plan van aanpak ingeleverd, zonder de door de examinator bedoelde verbeteringen door te voeren. Dat is haar eigen keuze geweest en daarmee heeft zij het risico genomen dat de examinator het plan van aanpak opnieuw als onvoldoende uitgewerkt zou beoordelen. Verweerder heeft ter zitting van het College voorts onbetwist toegelicht dat in de

door appellante gevolgde opleiding slechts één herstelmogelijkheid wordt geboden en dat het uiterste inlevermoment van het plan van aanpak volgens het lesmateriaal een week voor het toetsgesprek is. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder appellante ten slotte niet te volgen in haar stelling dat zij ongelijk is behandeld. Van appellante mocht worden verwacht te concretiseren op welke onderdelen haar werk vergelijkbaar is met dat van anderen. Dit heeft zij bij de examencommissie, verweerder noch het College gedaan. Reeds daarom bestaat er geen reden niet van het oordeel van de examinator uit te gaan. Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/118**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellante en het college van bestuur van de Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	beurs bevoegdheid College proceskostenveroordeling terugvordering tijdige melding willekeur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:22
Uitspraak	:	ongegrond, wel vergoeding proceskosten
Hoofdoverwegingen	:	***Beoordeling van het beroep*** *Bevoegdheid buitenlandcoördinator* 2.4. Verweerder heeft erkend dat de beslissing op bezwaar namens het college van bestuur had moeten worden genomen en dat de processen intussen zijn aangepast. Verder heeft verweerder de beslissing van 1 augustus 2019 bekrachtigd en daarmee voor zijn rekening genomen. 2.4.1. Ingevolge artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 14) is niet de aard van het geschonden voorschrift beslissend voor de beantwoording van de vraag of een gebrek in een besluit kan worden gepasseerd, maar uitsluitend het antwoord op de vraag of door de schending iemand is benadeeld. Aangezien verweerder de beslissing van 1 augustus 2019 voor zijn rekening heeft genomen en ook overigens niet is gebleken dat appellante is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek dat aan het besluit van 1 augustus 2019 kleeft, zal het College het geconstateerde gebrek passeren. Wel bestaat aanleiding om in dit geval een proceskostenveroordeling uit te spreken en om een vergoeding van het griffierecht te gelasten. *De beslissing tot terugvordering* 2.5. Het betoog van appellante dat de beslissing van 1 augustus 2019 voor vernietiging in aanmerking komt, alleen al omdat verweerder geen beleid heeft vastgesteld over het gebruik van zijn bevoegdheid tot terugvordering, faalt. Voor verweerder bestaat geen wettelijke verplichting om beleid vast te stellen. Verder heeft appellante haar stelling dat de toepassing van de bevoegdheid tot terugvordering door verweerder in haar geval tot willekeur heeft geleid niet aannemelijk gemaakt. In dat kader heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellante terecht stelt dat twee andere studenten ook hun studieprogramma voortijdig hebben beëindigd, maar dat de aan hen verstrekte beurs niet is teruggevorderd. Volgens verweerder is de situatie in die gevallen echter niet vergelijkbaar met de situatie van appellante. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover toegelicht dat een student ziek is geworden en voor de behandeling terug moest keren naar Nederland. De andere student heeft intussen

een beslissing tot terugvordering van de beurs ontvangen omdat deze student nooit naar Turkije is vertrokken, aldus verweerder. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat verweerder zijn bevoegdheid tot terugvordering willekeurig heeft toegepast.
2.5.1. Over het betoog van appellante dat de beurs ten onrechte is teruggevorderd, overweegt het College als volgt. Aan de beurs, die is bedoeld om in Turkije te studeren en daar met goed gevolg een studieprogramma af te ronden, is een aantal voorwaarden verbonden. Eén van die voorwaarden is dat een student bij het beëindigen of onderbreken van het studieprogramma zo snel mogelijk contact opneemt met de desbetreffende contactpersoon van de opleiding. Deze voorwaarde is gesteld, zodat het onderbreken van het studieprogramma dan wel het beëindigen daarvan niet eenzijdig en zonder overleg met de opleiding gebeurt. Ook de instelling maakt kosten voor het verblijf van een student in het buitenland. Appellante was er van op de hoogte dat zij zo snel mogelijk contact met de contactpersoon van de opleiding diende op te nemen, althans zij had van deze voorwaarde op de hoogte kunnen zijn. De voorwaarden die samenhangen met de beurs zijn namelijk vermeld op het door haar ondertekende aanvraagformulier. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij aan genoemde voorwaarde heeft voldaan. Appellante heeft ter zitting gesteld dat zij telefonisch contact heeft opgenomen met de begeleider, de heer Kon. Onder de gedingstukken bevindt zich echter een e-mail van de heer Kon, waarin staat dat appellante zich onverwacht en onaangekondigd op een Leids college meldde. In die e-mail is weliswaar vermeld dat appellante telefonisch contact met de heer Kon heeft gehad, maar niet dat zij tijdens dit contact heeft gemeld dat zij naar Nederland zou terugkeren. Ook zijn in het dossier e-mails aanwezig van de studiecoördinator en van medewerkers van het NIT; daaruit volgt evenmin dat appellante contact heeft opgenomen met het studiecoördinaat dan wel het NIT over haar vertrek naar Nederland heeft ingelicht. Gelet hierop, volgt het College het standpunt van verweerder dat appellante niet heeft voldaan aan de voorwaarde dat zij zo spoedig mogelijk contact dient op te nemen met de contactpersoon van de opleiding over het beëindigen dan wel onderbreken van het studieprogramma.
Verweerder was daarom bevoegd om over te gaan tot terugvordering van de aan appellante verstrekte beurs. Naar het oordeel van het College heeft verweerder verder voldoende rekening gehouden met de belangen van appellante en haar persoonlijke omstandigheden vanwege het overlijden van haar oma. In de beslissing van 1 augustus 2019 heeft verweerder gemotiveerd dat hij aanleiding ziet om niet de gehele beurs terug te vorderen, maar de helft. Daarbij heeft verweerder betrokken dat appellante ondanks haar persoonlijke omstandigheden heeft geprobeerd om haar buitenlandverblijf tot een succes te maken, gezien het feit dat zij vaak op en neer heeft gereisd tussen Turkije en Nederland en dat zij haar huisdieren naar Turkije had meegenomen. Verweerder heeft verder terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van 1 maart 2019 bij zijn besluitvorming over de terugvordering van de beurs te betrekken. De beslissing tot terugvordering van de beurs staat los van de beslissing van 1 maart 2019, waarbij appellante is uitgesloten van tentamens en examens tot en met 31 januari 2020. Naar het oordeel van het College

heeft verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik kunnen maken om de aan appellante verstrekte beurs voor de helft terug te vorderen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 april 2019 heeft de buitenlandcoördinator uitgaande studenten (hierna: de buitenlandcoördinator) aan appellante laten weten dat de aan haar verstrekte beurs van € 1.675,- ten behoeve van een studieprogramma aan het Nederlands Instituut in Turkije (hierna: NIT) wordt teruggevorderd.

Bij beslissing van 1 augustus 2019 heeft de buitenlandcoördinator het door appellante daartegen ingestelde bezwaar gegrond verklaard, de beslissing van 11 april 2019 herzien en beslist dat de helft van de aan appellante verstrekte beurs wordt teruggevorderd.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 november 2019, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop - van de Loo, vergezeld door K. Aalderink, buitenlandcoördinator, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante volgt de opleiding Bachelor Midden-Oostenstudies. Op 22 januari 2019 heeft zij een aanvraag ingediend voor een “Sustainable Humanities Scholarship” (hierna: de beurs) ten behoeve van een studieprogramma aan het NIT voor de periode van 1 februari 2019 tot 1 augustus 2019. Eén van de aan de beurs gestelde voorwaarden is dat ingeval het studieprogramma voortijdig moet worden beëindigd of onderbroken, de ontvanger van de beurs daarover zo snel mogelijk contact opneemt met de contactpersoon van de universiteit. Indien het studieprogramma wordt beëindigd of onderbroken, kan de buitenlandcoördinator beslissen of en zo ja welk bedrag van de beurs wordt teruggevorderd.

2.1.1. Appellante heeft haar studieprogramma aan het NIT voortijdig beëindigd en is teruggekeerd naar Nederland. Omdat appellante volgens de buitenlandcoördinator niemand heeft laten weten dat zij voornemens was het studieprogramma af te breken en zij daarmee onzorgvuldig en eenzijdig heeft gehandeld, heeft de buitenlandcoördinator appellante bij beslissing van 11 april 2019 laten weten dat de aan haar verstrekte beurs volledig wordt teruggevorderd. Bij beslissing van 1 augustus 2019 heeft de buitenlandcoördinator de eerdere beslissing herzien en appellante laten weten dat de helft van de beurs wordt teruggevorderd.

Het geschil in beroep

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van 1 augustus 2019. In het beroepschrift voert zij in de eerste plaats aan dat het gaat om een privaatrechtelijke aangelegenheid en dat niet het College maar de civiele rechter bevoegd is. In de tweede plaats betoogt zij dat de buitenlandcoördinator niet bevoegd is om een beslissing over de terugvordering van de beurs te nemen. Verder stelt appellante dat, voor zover het College bevoegd is en de beslissing van 1 augustus 2019 bevoegd is genomen, ten onrechte geen beleid is vastgesteld ter invulling van de bevoegdheid tot terugvordering. Zonder beleid kan niet tot een zorgvuldige afweging worden gekomen en bestaat het risico op willekeur, aldus appellante. Tevens stelt appellante zich op het standpunt dat de beurs ten onrechte is teruggevorderd. Daarvoor is volgens haar van belang dat zij bij beslissing van 1 maart 2019 is uitgesloten van het afleggen van tentamens en examens tot en met 31 januari 2020 en dat het afronden van het studieprogramma aan het NIT daarom geen gevolg zou hebben. Verder is ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de oma van appellante is overleden. Dat appellante niet tijdig melding heeft gemaakt van het afbreken van het studieprogramma mag niet ten grondslag worden gelegd aan de terugvordering. Een tijdige melding van het afbreken van het studieprogramma had de situatie niet anders gemaakt, aldus appellante. Ter zitting van het College heeft appellante het betoog dat de beslissing van 1 augustus 2019 geen beslissing op bezwaar is, ingetrokken. Ook heeft zij het betoog over de bevoegdheid van het College introkken.

2.3. Volledigheidshalve overweegt het College dat het zich bevoegd acht beroepen over beslissingen als hier aan de orde te beoordelen. Zoals verweerder heeft toegelicht in zijn verweerschrift, is het volgen van een studieprogramma in het buitenland een verplicht onderdeel van de opleiding en is het budget daarvoor afkomstig van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. De beslissing om een beurs toe te kennen dan wel terug te vorderen, is zeer nauw verweven met de in de WHW geregelde rechtsverhouding tussen de instelling en de student. Het College acht zich daarom de meest aangewezen instantie om beroepen ten aanzien van beslissingen als hier aan de orde te beoordelen. Het College wijst in dit verband op de uitspraak van
14 november 2016 in zaaknr. 2016/047 (www.cbho.nl), waarin het ging over de afwijzing van een Erasmusbeurs.

Beoordeling van het beroep

Bevoegdheid buitenlandcoördinator

2.4. Verweerder heeft erkend dat de beslissing op bezwaar namens het college van bestuur had moeten worden genomen en dat de processen intussen zijn aangepast. Verder heeft verweerder de beslissing van 1 augustus 2019 bekrachtigd en daarmee voor zijn rekening genomen.

2.4.1. Ingevolge artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 14) is niet de aard van het geschonden voorschrift beslissend voor de beantwoording van de vraag of een gebrek in een besluit kan worden gepasseerd, maar uitsluitend het antwoord op de vraag of door de schending iemand is benadeeld. Aangezien verweerder de beslissing van 1 augustus 2019 voor zijn rekening heeft genomen en ook overigens niet is gebleken dat appellante is benadeeld door het bevoegdheidsgebrek dat aan het besluit van 1 augustus 2019 kleeft, zal het College het geconstateerde gebrek passeren. Wel bestaat aanleiding om in dit geval een proceskostenveroordeling uit te spreken en om een vergoeding van het griffierecht te gelasten.

De beslissing tot terugvordering

2.5. Het betoog van appellante dat de beslissing van 1 augustus 2019 voor vernietiging in aanmerking komt, alleen al omdat verweerder geen beleid heeft vastgesteld over het gebruik van zijn bevoegdheid tot terugvordering, faalt. Voor verweerder bestaat geen wettelijke verplichting om beleid vast te stellen. Verder heeft appellante haar stelling dat de toepassing van de bevoegdheid tot terugvordering door verweerder in haar geval tot willekeur heeft geleid niet aannemelijk gemaakt. In dat kader heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellante terecht stelt dat twee andere studenten ook hun studieprogramma voortijdig hebben beëindigd, maar dat de aan hen verstrekte beurs niet is teruggevorderd. Volgens verweerder is de situatie in die gevallen echter niet vergelijkbaar met de situatie van appellante. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover toegelicht dat een student ziek is geworden en voor de behandeling terug moest keren naar Nederland. De andere student heeft intussen een beslissing tot terugvordering van de beurs ontvangen omdat deze student nooit naar Turkije is vertrokken, aldus verweerder. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat verweerder zijn bevoegdheid tot terugvordering willekeurig heeft toegepast.

2.5.1. Over het betoog van appellante dat de beurs ten onrechte is teruggevorderd, overweegt het College als volgt. Aan de beurs, die is bedoeld om in Turkije te studeren en daar met goed gevolg een studieprogramma af te ronden, is een aantal voorwaarden verbonden. Eén van die voorwaarden is dat een student bij het beëindigen of onderbreken van het studieprogramma zo snel mogelijk contact opneemt met de desbetreffende contactpersoon van de opleiding. Deze voorwaarde is gesteld, zodat het onderbreken van het studieprogramma dan wel het beëindigen daarvan niet eenzijdig en zonder overleg met de opleiding gebeurt. Ook de instelling maakt kosten voor het verblijf van een student in het buitenland. Appellante was er van op de hoogte dat zij zo snel mogelijk contact met de contactpersoon van de opleiding diende op te nemen, althans zij had van deze voorwaarde op de hoogte kunnen zijn. De voorwaarden die samenhangen met de beurs zijn namelijk vermeld op het door haar ondertekende aanvraagformulier. Zoals verweerder verder terecht heeft gesteld, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij aan genoemde voorwaarde heeft voldaan. Appellante heeft ter zitting gesteld dat zij telefonisch contact heeft opgenomen met de begeleider, de heer Kon. Onder de gedingstukken bevindt zich echter een e-mail van de heer Kon, waarin staat dat appellante zich onverwacht en onaangekondigd op een Leids college meldde. In die e-mail is weliswaar vermeld dat appellante telefonisch contact met de heer Kon heeft gehad, maar niet dat zij tijdens dit contact heeft gemeld dat zij naar Nederland zou terugkeren. Ook zijn in het dossier e-mails aanwezig van de studiecoördinator en van medewerkers van het NIT; daaruit volgt evenmin dat appellante contact heeft opgenomen met het studiecoördinaat dan wel het NIT over haar vertrek naar Nederland heeft ingelicht. Gelet hierop, volgt het College het standpunt van verweerder dat appellante niet heeft voldaan aan de voorwaarde dat zij zo spoedig mogelijk contact dient op te nemen met de contactpersoon van de opleiding over het beëindigen dan wel onderbreken van het studieprogramma. Verweerder was daarom bevoegd om over te gaan tot terugvordering van de aan appellante verstrekte beurs. Naar het oordeel van het College heeft verweerder verder voldoende rekening gehouden met de belangen van appellante en haar persoonlijke omstandigheden vanwege het overlijden van haar oma. In de beslissing van 1 augustus 2019 heeft verweerder gemotiveerd dat hij aanleiding ziet om niet de gehele beurs terug te vorderen, maar de helft. Daarbij heeft verweerder betrokken dat appellante ondanks haar persoonlijke omstandigheden heeft geprobeerd om haar buitenlandverblijf tot een succes te maken, gezien het feit dat zij vaak op en neer heeft gereisd tussen Turkije en Nederland en dat zij haar huisdieren naar Turkije had meegenomen. Verweerder heeft verder terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van 1 maart 2019 bij zijn besluitvorming over de terugvordering van de beurs te betrekken. De beslissing tot terugvordering van de beurs staat los van de beslissing van 1 maart 2019, waarbij appellante is uitgesloten van tentamens en examens tot en met 31 januari 2020. Naar het oordeel van het College heeft verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik kunnen maken om de aan appellante verstrekte beurs voor de helft terug te vorderen.

Slotsom

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Gelet op het in overweging 2.4.1 geconstateerde gebrek, bestaat aanleiding verweerder op navolgende wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij wordt 1 punt toegekend voor het indienen van een beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting. Daarbij geldt een wegingsfactor 1 (gemiddeld) en een waarde van € 512,00 per punt.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Leiden tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,- (zegge: duizendvierentwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Leiden aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,- (zegge: zevenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/119**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Hoogvliet en Van Diepenbeek.
Datum uitspraak	:	12 december 2019
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	hardheidsclausule kennistoets persoonlijke omstandigheden schikkingsvoorstel selectieprocedure Zij-Instroomprogramma
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30e WHW: artikel 7.61, derde lid Reglement Voorbereidend jaar VUmc Zigma : artikel 9 Reglement Voorbereidend jaar VUmc Zigma : artikel 33
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	**Beoordeling van het beroep** *Minnelijke schikking* 2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich gelet op deze omstandigheden terecht op het standpunt gesteld dat in overeenstemming met artikel 7.61, derde lid, van de WHW is gehandeld. Anders dan appellante meent, heeft de toelatingscommissie zich in het kader van haar verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, voldoende ingespannen. De beslissing van verweerder van 29 juli 2019 komt op dit punt niet voor vernietiging in aanmerking. *De toelating tot de vooropleiding* 2.4.2. Het College acht de invulling van het in artikel 7.30e van de WHW neergelegde criterium door middel van een selectie op een aantal bacheloropleidingen, aangevuld met een kennistoets, gezien de inhoud van het voorbereidend jaar waarmee tekortkomingen voor toelating tot de master VUmc Zigma worden weggenomen, niet onredelijk. De enkele stelling van appellante dat de toets niet noodzakelijk is, omdat zij met het behalen van haar bachelordiploma heeft laten zien dat zij over de kennis op het vereiste niveau al beschikt, leidt niet tot een ander oordeel. Deze stelling doet niet af aan de redelijkheid van het standpunt van verweerder met de in het Reglement genoemde bachelors niet rechtstreeks toelating te bieden tot de master VUmc Zigma maar een kennistoets te vereisen om te bezien welke kandidaten over voldoende kennis bezitten om het voorbereidend jaar, waarin zware eisen worden gesteld, binnen een jaar af te ronden. 2.4.3. Vaststaat verder dat appellante de kennistoets niet heeft gehaald. Zij heeft vanwege haar persoonlijke omstandigheden een beroep gedaan op de in artikel 33 van het Reglement opgenomen hardheidsclausule. Volgens appellante dienen deze persoonlijke omstandigheden ertoe te leiden dat zij, ongeacht de resultaten van de toets, wordt toegelaten tot de tweede ronde van de selectie. Verweerder heeft zich in de beslissing van 29 juli 2019 op het standpunt gesteld dat appellante de toelatingscommissie voorafgaand aan het maken van de toets niet op de hoogte heeft gebracht van persoonlijke omstandigheden die haar prestaties negatief zouden kunnen beïnvloeden. De toelatingscommissie kon daarom geen maatregelen nemen om negatieve gevolgen van de omstandigheden zoveel mogelijk weg te nemen, bijvoorbeeld door het gunnen van extra tijd voor het

maken van de kennistoets. Ter zitting heeft verweerder verder toegelicht dat het verschil tussen de ondergrens voor het behalen van de toets, te weten 68 punten, en het door appellante behaalde aantal punten, te weten 54, te groot is om op basis van de hardheidsclausule het resultaat van de toets naar boven af te ronden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat toepassing van het Reglement niet tot onevenredige benadeling of onbillijkheid van zwaarwegende aard voor appellante leidt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 maart 2019 heeft de Toelatingscommissie Geneeskunde (hierna: de toelatingscommissie) appellante laten weten dat de score van de door haar gemaakte toets te laag is voor verdere deelname aan de selectieprocedure voor VUmc Zigma.

Bij beslissing van 29 juli 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 november 2019, waar appellante, vergezeld door R.J. Steenmeijer en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de toelatingscommissie zijn verschenen drs. M.A. Westerhof-Sinke (voorzitter) en dr. I.J. van Wijk.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante studeert Psychobiologie aan de Universiteit van Amsterdam. Omdat zij psychiater wil worden, heeft zij deelgenomen aan de selectieprocedure van het Zij-Instroomprogramma ‘Voorbereidend jaar VUmc Zigma’ (hierna: het voorbereidend jaar). Het voorbereidend jaar maakt de uiteindelijke toelating mogelijk tot de masteropleiding VUmc Zigma. Dit is de masteropleiding geneeskunde VUmc-compas met het aanvullend research profileringsprogramma.

2.1.1. Het voorbereidend jaar beoogt, zoals uit artikel 3 van het Reglement Voorbereidend jaar VUmc Zigma 2019-2020 (hierna: het Reglement) volgt, de student te onderrichten in kennis, vaardigheden en inzicht op het gebied van de geneeskunde op het wetenschappelijke niveau van de bachelor geneeskunde VUmc-compas. Het voorbereidend jaar kent, naast een aantal vooropleidingseisen, een selectieprocedure. Deze procedure bestaat uit drie rondes. De eerste ronde bestaat uit het afleggen van een kennistoets. Bij de best scorende deelnemers aan de kennistoets vindt vervolgens een beoordeling plaats van het CV-inschrijfformulier en bijgevoegde bewijsstukken. Van de kandidaten die in deze ronde het best scoren,

worden ten slotte mondelinge toetsen op vaardigheden en competenties (multiple mini interviews) afgenomen. Toelating tot het voorbereidend jaar vindt plaats op basis van rangorde in kwaliteiten gebleken tijdens alle drie de rondes van de selectieprocedure.

Besluitvorming

2.2. Appellante heeft bij beslissing van 19 maart 2019 te horen gekregen dat de score van de door haar gemaakte kennistoets te laag is voor verdere deelname aan de selectieprocedure. Zij is dus niet door naar de tweede ronde van de selectieprocedure. Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 29 juli 2019 ongegrond verklaard. Over de door appellante opgeworpen persoonlijke omstandigheden, heeft verweerder gesteld dat deze niet voorafgaande aan de toets zijn gemeld. Daarom konden geen maatrelen worden genomen die eventuele negatieve gevolgen ongedaan zouden kunnen maken. Appellante heeft evenmin gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de toetstijd te verlengen, aldus verweerder.

2.2.1. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 29 juli 2019 en heeft daarom beroep ingesteld bij het College.

Beoordeling van het beroep

Minnelijke schikking

2.3. Appellante voert in de eerste plaats aan dat de procedure om tot een minnelijke schikking te komen niet is voltooid en de mogelijkheid van een minnelijke schikking onvoldoende is verkend.

2.3.1. Verweerder heeft het administratief beroepschrift in overeenstemming met artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) doorgezonden aan de toelatingscommissie, met de uitnodiging om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. De toelatingscommissie heeft appellante vervolgens uitgenodigd voor een gesprek op 28 mei 2019. Na dat gesprek heeft de toelatingscommissie appellante bij e-mail van 29 mei 2019 laten weten dat zij aan de uitslag van de kennistoets niets kan veranderen, om andere deelnemers niet te benadelen. Wel heeft zij voorgesteld om de deelname aan de toets in februari 2019 niet te laten meetellen als deelname aan de selectieprocedure voor het voorbereidend jaar. Dat betekent dat appellante niet nog één, maar twee mogelijkheden heeft om deel te nemen aan de selectieprocedure. Appellante heeft de toelatingscommissie over dat voorstel laten weten dat zij daarmee niet akkoord gaat. Zij heeft een tegenvoorstel gedaan, dat inhoudt dat voor haar een plek wordt gereserveerd voor de vooropleiding voor het studiejaar 2020-2021, vergezeld van een adviesvoorstel voor een op maat samengesteld studieprogramma voor het studiejaar 2019-2020. De toelatingscommissie heeft het tegenvoorstel van appellante geïnterpreteerd als een afwijzing van het door haar gedane schikkingsvoorstel en zij heeft een verweerschrift bij verweerder ingediend. Vervolgens heeft verweerder de procedure in administratief beroep voortgezet en appellante uitgenodigd voor een hoorzitting.

2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich gelet op deze omstandigheden terecht op het standpunt gesteld dat in overeenstemming met artikel 7.61, derde lid, van de WHW is gehandeld. Anders dan appellante meent, heeft de toelatingscommissie zich in het kader van haar verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, voldoende ingespannen. De beslissing van verweerder van 29 juli 2019 komt op dit punt niet voor vernietiging in aanmerking.

De toelating tot de vooropleiding

2.4. Appellante betoogt verder dat de selectieprocedure voor het voorbereidend jaar onjuist is ingericht. Bij de kennistoets wordt geen rekening gehouden met persoonlijke omstandigheden van de deelnemer. Pas bij een voldoende score wordt volgens appellante gekeken of er bijzondere omstandigheden zijn waar

rekening mee gehouden moet worden. Als gevolg van deze procedurefout, kunnen deelnemers die de toets onder moeilijke omstandigheden maken geen verklaring aanvoeren voor de lage score. Bij haar spelen persoonlijke omstandigheden die tot een lage score van de kennistoets hebben geleid en verweerder had daar rekening mee moeten houden, aldus appellante. Ter zitting van het College is appellante uitvoerig ingegaan op haar persoonlijke omstandigheden.

2.4.1. In artikel 7.30e van de WHW staat dat indien de betrokkene niet voldoet aan de toelatingseisen, bedoeld in de artikelen 7.30b of 7.30c, en van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij daaraan binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen, hem de mogelijkheid wordt geboden de tekortkoming weg te nemen en alsnog aan de toelatingseisen te voldoen. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat met het voorbereidend jaar invulling is gegeven aan de mogelijkheid om de tekortkomingen voor de master VUmc Zigma weg te nemen, als bedoeld in artikel 7.30e van de WHW. Omdat het voorbereidend jaar beoogt de kennis van twee jaren van de bachelor Geneeskunde in één jaar te onderrichten, is in artikel 9 van het Reglement opgenomen dat alleen bezitters van een aantal specifiek genoemde universitaire bacheloropleidingen toelaatbaar zijn voor de selectieprocedure voor het voorbereidend jaar. Daarnaast dient, zo heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht, ter invulling van het in artikel 7.30e van de WHW neergelegde criterium dat van een betrokkene redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij binnen een redelijke termijn alsnog kan voldoen aan de toelatingseisen, een kennistoets te worden gemaakt.

2.4.2. Het College acht de invulling van het in artikel 7.30e van de WHW neergelegde criterium door middel van een selectie op een aantal bacheloropleidingen, aangevuld met een kennistoets, gezien de inhoud van het voorbereidend jaar waarmee tekortkomingen voor toelating tot de master VUmc Zigma worden weggenomen, niet onredelijk. De enkele stelling van appellante dat de toets niet noodzakelijk is, omdat zij met het behalen van haar bachelordiploma heeft laten zien dat zij over de kennis op het vereiste niveau al beschikt, leidt niet tot een ander oordeel. Deze stelling doet niet af aan de redelijkheid van het standpunt van verweerder met de in het Reglement genoemde bachelors niet rechtstreeks toelating te bieden tot de master VUmc Zigma maar een kennistoets te vereisen om te bezien welke kandidaten over voldoende kennis bezitten om het voorbereidend jaar, waarin zware eisen worden gesteld, binnen een jaar af te ronden.

2.4.3. Vaststaat verder dat appellante de kennistoets niet heeft gehaald. Zij heeft vanwege haar persoonlijke omstandigheden een beroep gedaan op de in artikel 33 van het Reglement opgenomen hardheidsclausule. Volgens appellante dienen deze persoonlijke omstandigheden ertoe te leiden dat zij, ongeacht de resultaten van de toets, wordt toegelaten tot de tweede ronde van de selectie. Verweerder heeft zich in de beslissing van 29 juli 2019 op het standpunt gesteld dat appellante de toelatingscommissie voorafgaand aan het maken van de toets niet op de hoogte heeft gebracht van persoonlijke omstandigheden die haar prestaties negatief zouden kunnen beïnvloeden. De toelatingscommissie kon daarom geen maatregelen nemen om negatieve gevolgen van de omstandigheden zoveel mogelijk weg te nemen, bijvoorbeeld door het gunnen van extra tijd voor het maken van de kennistoets. Ter zitting heeft verweerder verder toegelicht dat het verschil tussen de ondergrens voor het behalen van de toets, te weten 68 punten, en het door appellante behaalde aantal punten, te weten 54, te groot is om op basis van de hardheidsclausule het resultaat van de toets naar boven af te ronden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich onder deze omstandigheden in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat toepassing van het Reglement niet tot onevenredige benadeling of onbillijkheid van zwaarwegende aard voor appellante leidt.

Slotsom

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/121.1**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 september 2019
Partijen	:	verzoeker en het CBE van de Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	BNSA ongeldig plagiaat studievertraging studieadvies voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	Verzoeker heeft een belang, gelegen in het voorkomen van studievertraging, bij het treffen van een voorlopige voorziening. Ter zitting is niet gebleken van een zwaarder wegend belang aan de kant van de universiteit bij het niet treffen van een voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter neemt nog in aanmerking dat volgens verweerder de motivering van zijn beslissingen op korte termijn gereed zal zijn en dat een voortvarende behandeling van het beroep bij het CBHO mogelijk is. De belangenafweging valt daarom in het voordeel van verzoeker uit.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak van de voorzieningenrechter in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

Openbare zitting gehouden op: 20 september 2019 om 10.00 uur.

Tegenwoordig:	mr. H.G. Lubberdink	voorzieningenrechter
	mr. T. Hartsuiker	wnd. secretaris
Verschenen	[verzoeker]	verzoeker
	mr. N. van den Brink	vertegenwoordiger verweerder

Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2019 heeft de voorzitter van de examencommissie namens de examencommissie het door verzoeker behaalde resultaat voor de opdracht van het vak Research Project wegens plagiaat ongeldig verklaard en verzoeker voor de rest van het studiejaar 2018-2019 uitgesloten van deelname aan alle vormen van tentaminering voor dat vak.

Bij beslissing van 22 augustus 2019 heeft de voorzitter van de examencommissie verzoeker namens de examencommissie een bindend negatief studieadvies voor de bacheloropleiding Fiscale Economie gegeven.

Op 29 augustus en 13 september 2019 heeft verweerder verzoeker mondeling medegedeeld dat de door

hem tegen de beslissingen van 12 juli en 22 augustus 2019 ingestelde administratieve beroepen ongegrond zijn verklaard.

Hiertegen heeft verzoeker beroep ingesteld. Tevens heeft hij de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Na behandeling van de zaak ter zitting heeft de voorzieningenrechter mondeling uitspraak gedaan

Beslissing

I. de voorzieningenrechter draagt de Universiteit van Amsterdam op [verzoeker] te behandelen als ware hem geen bindend negatief studieadvies gegeven en hem dus in staat te stellen zijn opleiding te vervolgen, totdat het CBHO op het beroep heeft beslist;
II. de voorzieningenrechter gelast het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan [verzoeker] het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) te vergoeden.

Gronden

Met zijn verzoek beoogt verzoeker zijn opleiding op voorlopige basis, totdat het CBHO op het door hem ingestelde beroep heeft beslist, te mogen voortzetten.

De voorzieningenrechter stelt vast dat een motivering van de beslissingen van verweerder tot ongegrondverklaring van de door verzoeker ingestelde administratief beroepen vooralsnog ontbreekt. De zaak leent zich daarom niet voor een voorlopige rechtmatigheidstoetsing van die beslissingen.

De voorzieningenrechter zal daarom op grond van een belangenafweging op het verzoek beslissen.

Verzoeker heeft een belang, gelegen in het voorkomen van studievertraging, bij het treffen van een voorlopige voorziening. Ter zitting is niet gebleken van een zwaarder wegend belang aan de kant van de universiteit bij het niet treffen van een voorlopige voorziening.

De voorzieningenrechter neemt nog in aanmerking dat volgens verweerder de motivering van zijn beslissingen op korte termijn gereed zal zijn en dat een voortvarende behandeling van het beroep bij het CBHO mogelijk is.

De belangenafweging valt daarom in het voordeel van verzoeker uit.
Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/123.1**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	9 oktober 2019
Partijen	:	verzoeker en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	schorsing spoedeisend belang strafrecht-vonnis toegang ontzegd vervalst masterdiploma voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8.81
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De voorzieningenrechter zal op grond van een belangenafweging op het verzoek beslissen, omdat de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen zich niet allemaal lenen voor beantwoording in deze procedure. Deze belangenafweging valt in het nadeel van verzoeker uit. Gelet op het vonnis van 18 juni 2019 heeft verweerder een zeer zwaarwegend belang om verzoeker te schorsen en hem de toegang tot de universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen te ontzeggen. Het belang van verzoeker bij het deelnemen aan het onderwijs en het afleggen van toetsen is van minder gewicht. De voorzieningenrechter gaat er hierbij vanuit dat verweerder spoedig een besluit zal nemen op het bezwaar van verzoeker.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2019 heeft verweerder verzoeker met ingang van 1 september 2019 tot 1 maart 2020 van de masteropleiding Tandheelkunde geschorst en hem de toegang tot de universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen ontzegd.

Hiertegen heeft verzoeker bij verweerder bezwaar gemaakt. Voorts heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 oktober 2019, waar verzoeker, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen. Aan de kant van de opleiding is G.E.J. Langenbach verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij vonnis van de rechtbank Midden-Nederland van 18 juni 2019, ECLI:NL:RBMNE:2019:3054, is verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, waarvan drie maanden voorwaardelijk, wegens het in de periode gelegen tussen 1 februari en 31 mei 2016 afleveren en voorhanden hebben van

een opzettelijk valselijk opgemaakt en vervalst masterdiploma van de Faculteit der Tandheelkunde van de Vrije Universiteit van Amsterdam en diplomasupplement van het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam, terwijl hij wist dat die geschriften bestemd waren om gebruik van te maken als waren deze echt en onvervalst. Wegens dit vonnis, waartegen verzoeker hoger beroep heeft ingesteld, heeft verweerder de beslissing van 30 augustus 2019 genomen.

2.2. Verweerder voert aan dat geen spoedeisend belang bij het treffen van een voorlopige voorziening bestaat, zodat het verzoek moet worden afgewezen.

2.2.1. De beslissing van 30 augustus 2019 heeft tot gevolg dat verzoeker gedurende zes maanden niet zal kunnen deelnemen aan het onderwijs en geen toetsen zal kunnen afleggen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is hiermee het spoedeisend belang gegeven.

2.3. De voorzieningenrechter zal op grond van een belangenafweging op het verzoek beslissen, omdat de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen zich niet allemaal lenen voor beantwoording in deze procedure. Deze belangenafweging valt in het nadeel van verzoeker uit. Gelet op het vonnis van 18 juni 2019 heeft verweerder een zeer zwaarwegend belang om verzoeker te schorsen en hem de toegang tot de universitaire gebouwen, terreinen en andere universitaire voorzieningen te ontzeggen. Het belang van verzoeker bij het deelnemen aan het onderwijs en het afleggen van toetsen is van minder gewicht. De voorzieningenrechter gaat er hierbij vanuit dat verweerder spoedig een besluit zal nemen op het bezwaar van verzoeker.

2.4. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/161 en 2019/161.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	5 november 2019
Partijen	:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadviseur tijdige melding voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86
Uitspraak	:	ongegrond, verzoek voorlopige voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder gelet op het voorgaande het standpunt van de decaan dat appellante, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding omdat zij niet heeft voldaan aan de geldende studienorm, terecht onderschreven. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de door haar in het studiejaar 2017-2018 ondervonden persoonlijke omstandigheden ook in het studiejaar 2018-2019 tot een dusdanige verminderde studiebelastbaarheid hebben geleid dat deze het tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Zoals verweerder heeft gesteld, heeft appellante in de procedure in administratief beroep alleen melding gemaakt van de persoonlijke omstandigheden die samenhangen met het verblijf in Parijs en de terugreis. Zij heeft bovendien haar stelling dat de eerder door haar ondervonden persoonlijke omstandigheden ook in het studiejaar 2018-2019 hebben geleid tot een verminderde studiebelastbaarheid niet met actuele bewijsstukken onderbouwd. De door appellante overgelegde verklaring van een studievriend is onvoldoende. Verder heeft verweerder bij zijn besluitvorming mogen betrekken dat appellante zich slechts eenmaal bij de studieadviseur heeft gemeld. Verweerder heeft toegelicht dat in september 2018 een groepsgesprek heeft plaatsgevonden, maar dat appellante niet actief deelnam aan dat gesprek. Daarom heeft de studieadviseur haar nog een dringende e-mail gestuurd met het verzoek om een afspraak te maken. Die afspraak vond in diezelfde maand plaats en in het gesprek is alleen de studieplanning aan bod geweest. Appellante heeft geen melding gemaakt van haar persoonlijke omstandigheden. Daarna heeft appellante, zo heeft zij ter zitting van het College bevestigd, alleen nog in januari 2019 telefonisch contact gehad met de studieadviseur over de studievoortgang. Verder heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat ook de persoonlijke omstandigheden die samenhangen met het verblijf in Parijs en de terugreis het tekort aan studiepunten niet kunnen verklaren. Dat deze omstandigheden haar belemmerden bij het afleggen van het tentamen, heeft appellante niet tevoren gemeld. Daarnaast heeft verweerder terecht het standpunt ingenomen dat deze omstandigheden alleen samenhangen met de laatste herkansing voor het tentamen van het vak Lineaire Schakelingen B, terwijl appellante ook nog het vak Lineaire Schakelingen A moest halen. Het College komt tot de conclusie dat verweerder de beslissing van de decaan van 29 augustus 2019 terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2019 heeft de Decaan van de Faculteit Electrotechniek, Wiskunde en Informatica (hierna: de decaan) aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bachelor Electrical Engineering.

Bij beslissing van 8 oktober 2019 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld. Zij heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 oktober 2019, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. N. Wolgemuth Kitslaar, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S Vahabi Barzi, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de opleiding is ir. E. Bol verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Appellante en verweerder hebben daarvoor toestemming gegeven. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Appellante volgt sinds het studiejaar 2017-2018 de Bachelor Electrical Engineering. In het eerste studiejaar heeft appellante onvoldoende studiepunten gehaald, als gevolg waarvan haar aanvankelijk bij beslissing van 27 augustus 2018 een BNSA is gegeven. Later is deze beslissing opgeschort vanwege persoonlijke omstandigheden. Omdat appellante minder dan 15 ECTS had behaald in haar eerste jaar, moest zij in het tweede studiejaar minimaal 45 ECTS behalen. Die norm heeft appellante niet behaald. Daarom heeft de decaan appellante bij beslissing van 28 augustus 2019 een BNSA gegeven. Appellante heeft tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld, waarbij zij zich op het standpunt heeft gesteld dat zij het vak Lineaire Schakelingen B niet heeft kunnen halen, omdat zij niet goed heeft kunnen studeren voor het tentamen. Reden daarvoor was dat zij tijdens haar verblijf in Parijs van haar mobiele telefoon is bestolen en dat de bus die zij voor de terugreis had genomen na een korte stop zonder haar is weggereden terwijl haar bagage zich nog in de bus bevond.

2.3. Bij beslissing van 8 oktober 2019 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en de beslissing van de decaan in stand gelaten. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat de decaan in redelijkheid heeft kunnen stellen dat de persoonlijke omstandigheden niet in voldoende mate het tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Appellante heeft meerdere mogelijkheden gehad om aan de norm van 45 ECTS uit het eerste jaar te voldoen en dat is niet alleen afhankelijk geweest van het behalen van het vak Lineaire Schakelingen B. Er zijn volgens verweerder geen andere bijzondere omstandigheden die uitstel van het BNSA kunnen rechtvaardigen.

2.4. Appellante is het niet eens met deze beslissing van verweerder. Zij heeft zich – kort samengevat – op het standpunt gesteld dat de decaan niet alle persoonlijke omstandigheden heeft meegewogen bij zijn beslissing. Hij heeft alleen de stress die appellante heeft ondervonden als gevolg van de diefstal van haar mobiele telefoon in Parijs en het verlies van haar bagage tijdens de terugreis vermeld, maar hij heeft de in 2018 geaccepteerde relevante persoonlijke omstandigheden buiten beschouwing gelaten. De decaan had zich moeten afvragen of de eerder gemelde persoonlijke omstandigheden nog altijd relevant zijn. Deze omstandigheden moeten bij de beoordeling worden betrokken en hadden moeten leiden tot een vernietiging van de beslissing van de decaan, aldus appellante.

2.4.1. Op grond van het bepaalde in artikel 7.8b kan aan appellante slechts een BNSA worden gegeven, indien zij met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat de studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. Vaststaat dat appellante niet aan de norm van 45 ECTS heeft voldaan. Volgens appellante is het niet-voldoen aan deze norm echter een gevolg van persoonlijke (familie)omstandigheden die zijn begonnen in het studiejaar 2017-2018 en die zich hebben voortgezet in het studiejaar 2018-2019. Daarnaast heeft appellante gesteld dat zij nog één tentamen moest halen om aan de norm te voldoen, maar dat zich vlak voor dat tentamen ongelukkige omstandigheden hebben voorgedaan tijdens een verblijf in Parijs en tijdens de terugreis naar Nederland. Die omstandigheden hebben ertoe geleid dat zij dat ene tentamen niet heeft gehaald, aldus appellante.

2.4.2. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat appellante in het tweede jaar 40 ECTS heeft gehaald. Hiervan maakt een vak deel uit (van 5 ECTS) dat appellante al eerder had afgerond, maar waarvoor zij nadien een hoger cijfer heeft ontvangen. Volgens verweerder staan nog twee vakken van het eerste studiejaar open, te weten de vakken Lineaire Schakeling A en Lineaire Schakelingen B. Dat zijn, aldus verweerder, kernvakken van de opleiding. Voor elk van die vakken heeft appellante in totaal 4 kansen gehad en zij heeft de vakken (ruimschoots) niet gehaald. Voor zover appellante stelt dat het al of niet behalen van de studienorm afhankelijk is geweest van het behalen van Lineaire Schakeling B, heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het lastig is om dat vak succesvol af te ronden, indien Lineaire Schakeling A niet is gehaald. Omdat appellante beide kernvakken niet heeft gehaald, beheerst appellante ook het vak Lineaire Schakelingen B niet. Verweerder ziet daarin de bevestiging dat appellante niet geschikt is voor de opleiding. Over de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiejaar 2017-2018 hebben voorgedaan, heeft verweerder gesteld dat appellante deze niet eerder naar voren heeft gebracht en dat deze het tekort aan studiepunten niet verklaren. Appellante heeft niet, door middel van een verklaring van een deskundige, aannemelijk gemaakt dat de eerdere persoonlijke (familie)omstandigheden de studiebelastbaarheid ook in het studiejaar 2018-2019 hebben verminderd. Daarnaast is volgens verweerder van belang dat appellante, behalve een keer in oktober 2018, geen contact heeft gezocht met de studieadviseur om eventuele persoonlijke omstandigheden te bespreken. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden die samenhangen met het verblijf in Parijs en de terugreis, is evenmin een verklaring van een deskundige overgelegd dat deze omstandigheden hebben geleid tot een verminderde studiebelastbaarheid.

2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder gelet op het voorgaande het standpunt van de decaan dat appellante, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding omdat zij niet heeft voldaan aan de geldende studienorm, terecht onderschreven. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de door haar in het studiejaar 2017-2018

ondervonden persoonlijke omstandigheden ook in het studiejaar 2018-2019 tot een dusdanige verminderde studiebelastbaarheid hebben geleid dat deze het tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Zoals verweerder heeft gesteld, heeft appellante in de procedure in administratief beroep alleen melding gemaakt van de persoonlijke omstandigheden die samenhangen met het verblijf in Parijs en de terugreis. Zij heeft bovendien haar stelling dat de eerder door haar ondervonden persoonlijke omstandigheden ook in het studiejaar 2018-2019 hebben geleid tot een verminderde studiebelastbaarheid niet met actuele bewijsstukken onderbouwd. De door appellante overgelegde verklaring van een studievriend is onvoldoende. Verder heeft verweerder bij zijn besluitvorming mogen betrekken dat appellante zich slechts eenmaal bij de studieadviseur heeft gemeld. Verweerder heeft toegelicht dat in september 2018 een groepsgesprek heeft plaatsgevonden, maar dat appellante niet actief deelnam aan dat gesprek. Daarom heeft de studieadviseur haar nog een dringende e-mail gestuurd met het verzoek om een afspraak te maken. Die afspraak vond in diezelfde maand plaats en in het gesprek is alleen de studieplanning aan bod geweest. Appellante heeft geen melding gemaakt van haar persoonlijke omstandigheden. Daarna heeft appellante, zo heeft zij ter zitting van het College bevestigd, alleen nog in januari 2019 telefonisch contact gehad met de studieadviseur over de studievoortgang. Verder heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat ook de persoonlijke omstandigheden die samenhangen met het verblijf in Parijs en de terugreis het tekort aan studiepunten niet kunnen verklaren. Dat deze omstandigheden haar belemmerden bij het afleggen van het tentamen, heeft appellante niet tevoren gemeld. Daarnaast heeft verweerder terecht het standpunt ingenomen dat deze omstandigheden alleen samenhangen met de laatste herkansing voor het tentamen van het vak Lineaire Schakelingen B, terwijl appellante ook nog het vak Lineaire Schakelingen A moest halen. Het College komt tot de conclusie dat verweerder de beslissing van de decaan van 29 augustus 2019 terecht in stand heeft gelaten.

2.5. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/165**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 december 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA contactverbod deeltijdonderwijs ontzegging toegang uitschrijven
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Het CBE heeft zich zowel in zijn schriftelijke stukken als ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat de beoordeling of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding uitsluitend is gebaseerd op een beoordeling van de studieresultaten van appellant over een periode van een half jaar, te weten in het tweede semester. Hoewel het College de zorgen van de instelling over de studieresultaten van appellant deelt, is het van oordeel dat deze periode te kort is om te oordelen dat appellant niet geschikt moeten worden geacht voor de opleiding. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie appellant op deze wijze geen BNSA geven. De door het CBE ter zitting naar voren gebrachte stelling dat appellant de afgelopen maanden heeft mogen doorstuderen en in die maanden ook weinig studiepunten heeft gehaald, draagt begrijpelijkerwijs bij aan de zorgen om appellant, maar doet hieraan niet af omdat deze resultaten dateren van na de beslissing van de examencommissie. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2019 heeft de examencommissie van de faculteit Business, Finance & Marketing aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde deeltijd bacheloropleiding Finance & Control.

Bij beslissing van 23 oktober 2019 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 december 2019, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, zijn verschenen. Verder is namens de examencommissie A.A. van der Wal verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2018-2019 in deeltijd het eerste jaar van de bacheloropleiding Finance & Control gevolgd. De examencommissie heeft appellant bij beslissing van 25 juli 2019 een BNSA gegeven, omdat hij aan het einde van het eerste studiejaar slechts drie studiepunten heeft behaald en dus niet aan de studienorm heeft voldaan.

2.2. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Het CBE heeft hiertoe het volgende overwogen. Vast staat dat appellant per 2 november 2018 de toegang tot de lessen is ontzegd en dat hij vervolgens drie maanden niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs. Deze door de opleiding aan appellant opgelegde maatregel houdt verband met een door de politierechter aan appellant jegens een medestudent, tevens zijn ex-partner, opgelegd contactverbod. De toenmalige gemachtigde van appellant heeft eerst op 11 januari 2019 een e-mailbericht gestuurd aan appellant, inhoudende dat het door de politierechter opgelegde contactverbod is opgeschort tijdens de hoger beroepsprocedure. Dit bericht heeft appellant vervolgens doorgestuurd aan de decaan en aan de opleiding, waarna hij op 31 januari 2019 - door tussenkomst van de ombudsfunctionaris - ervan op de hoogte is gesteld dat hij weer welkom was bij het deeltijdonderwijs. Het CBE heeft voorts overwogen dat de opgelegde maatregel in deze procedure niet aan de orde is. Dat de maatregel van invloed is geweest op de studieprestaties van appellant is door de examencommissie onderkend, aangezien de examencommissie het eerste semester bij haar besluitvorming buiten beschouwing heeft gelaten.
Het CBE heeft vervolgens vastgesteld dat appellant vanaf 1 februari 2019 weer toegang had tot het onderwijs, maar dat hij pas vanaf april weer lessen is gaan volgen. Hetgeen appellant heeft gesteld over een incident tijdens een les op 8 februari 2019 en het zich niet welkom voelen op de opleiding is naar het oordeel van het CBE onvoldoende om te verklaren dat hij gedurende een periode van anderhalve maand geen onderwijs heeft gevolgd. Het CBE heeft bij dat oordeel betrokken dat appellant in zijn oorspronkelijke verzoek om uitstel heeft gesteld dat hij op 13 februari 2019 een gesprek heeft gehad met zijn docent, de heer Karakaya, en dat hem toen is bevestigd dat hij weer welkom was op de opleiding. Voorts heeft appellant ter zitting toegelicht dat er in februari ook afspraken zijn gemaakt met de bewuste medestudent over het volgen van deeltijdonderwijs in dezelfde klas en dat dat goed ging. Het CBE heeft vervolgens overwogen dat de omstandigheid dat appellant in het afgelopen studiejaar afgeleid is geweest door de lopende rechtszaak tegen zijn medestudent niet af kan doen aan het opgelegde BNSA. De rechtszaak liep al toen appellant zich voor de opleiding inschreef en was een omstandigheid waarmee hij rekening had kunnen houden bij de beslissing om zich in te schrijven. Daarbij komt dat appellant zich vóór 1 februari had kunnen uitschrijven ter voorkoming van een BNSA. Appellant is ook op die mogelijkheid gewezen door de ombudsfunctionaris. Het CBE heeft voorts overwogen dat appellant erg weinig studiepunten heeft gehaald. Hij heeft aan weinig tentamens deelgenomen en heeft voor drie herkansingen in augustus een erg laag resultaat behaald. Verder is de relatie tussen de persoonlijke omstandigheden en het lage studieresultaat lastig te beoordelen. Het CBE acht van belang dat de examencommissie zowel de persoonlijke omstandigheden als de behaalde studieresultaten heeft meegewogen in haar beslissing en dat zij daarbij het eerste semester buiten beschouwing heeft gelaten. De examencommissie heeft dan ook in redelijkheid tot haar beslissing kunnen komen, aldus het CBE.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij betoogt dat zijn persoonlijke omstandigheden niet juist zijn gewogen en dat die omstandigheden uitstel van het BNSA rechtvaardigen. Hij voert hiertoe aan dat hij het gehele studiejaar te kampen heeft gehad met de situatie tussen hem en zijn ex-partner. Volgens appellant heeft het CBE de gevolgen van de opgelegde maatregel, waardoor hij enkele maanden geen toegang tot het onderwijs had, niet voldoende onderkend. Appellant voert voorts aan dat niet valt in te zien hoe hij rekening had moeten houden met het feit dat een strafzaak tegen hem liep. Niet de strafzaak, maar de door de opleiding opgelegde maatregel en de confrontatie met zijn ex-partner

hebben zijn studievoortgang beïnvloed. Volgens appellant mag hem niet worden tegengeworpen dat zijn ex-partner dezelfde opleiding volgt. Appellant voert verder aan dat hem niet mag worden tegengeworpen dat hij zich niet vóór 1 februari 2019 heeft uitgeschreven. In dit verband wijst hij erop dat hij graag verder wilde met de opleiding en dat hij erop rekende dat de opleiding met zijn situatie rekening zou houden. Bovendien is hij eerst op 31 januari 2019 gewezen op de mogelijkheid om zich uit te laten schrijven. Hij wijst er verder op dat hij een groot belang heeft om de opleiding voort te zetten nu zijn werkgever de opleidingskosten betaalt, aldus appellant.

2.3.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. (…)”
Het derde lid luidt: “Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. (…) Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.”
Het vierde lid luidt: “Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.”
Het zevende lid luidt: “Bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.”

Artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 luidt: “De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
[…]
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.”

2.3.2. Het CBE heeft zich zowel in zijn schriftelijke stukken als ter zitting van het College op het standpunt gesteld dat de beoordeling of appellant niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding uitsluitend is gebaseerd op een beoordeling van de studieresultaten van appellant over een periode van een half jaar, te weten in het tweede semester. Hoewel het College de zorgen van de instelling over de studieresultaten van appellant deelt, is het van oordeel dat deze periode te kort is om te oordelen dat appellant niet geschikt moeten worden geacht voor de opleiding. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie appellant op deze wijze geen BNSA geven. De door het CBE ter zitting naar voren gebrachte stelling dat appellant de afgelopen maanden heeft mogen doorstuderen en in die maanden ook weinig studiepunten heeft gehaald, draagt begrijpelijkerwijs bij aan de zorgen om appellant, maar doet hieraan niet af omdat deze resultaten dateren van na de beslissing van de examencommissie.
Het betoog slaagt.

2.4. Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het CBE van 23 oktober 2019 dient te worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van 25 juli 2019 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen.

2.5. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool van 23 oktober 2019;
III. verklaart het administratief beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de faculteit Business, Finance & Marketing van de Haagse Hogeschool van 25 juli 2019;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierentwintig euro);
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Haagse Hogeschool aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,00 (zegge: zevenenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/174.1**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	verzoeker en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	groepsonderwijs minnelijke schikking overgangsrecht voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Bij brief van 23 mei 2019 heeft verzoeker zich tot de examencommissie gewend en verzocht om binnen de Nederlandstalige vakken van zijn masterprogramma in de Nederlandse taal te mogen deelnemen aan discussies en groepsopdrachten met medestudenten. Hij heeft er daarbij op gewezen dat, anders dan in de onder 2.2 genoemde brief van 18 februari 2019 was gesteld, de Nederlandse track in het studiejaar 2019/2020 niet werd aangeboden zoals dat het geval was in het studiejaar 2017/2018. Op 5 juni 2019 heeft de examencommissie afwijzend op het verzoek gereageerd. 2.6. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter, en dus anders dan het CBE heeft geoordeeld, is de reactie van 5 juni 2019 een besluit, omdat daarin niet alleen wordt verwezen naar eerder gemaakte afspraken, maar omdat daarin ook een weigering besloten ligt de uitspraak van het CBE van 23 januari 2019 uit te voeren. Een andersluidende opvatting zou meebrengen dat niet door de rechter zou kunnen worden getoetst of op juiste wijze uitvoering wordt gegeven aan de uitspraak van het CBE. Dat betekent dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het beroep van verzoeker in zoverre niet-ontvankelijk was. Het gegeven dat de uitspraak van 23 januari 2019 ook de praktische vormgeving van het onderwijs raakt, en de directeur van de Graduate School daarbij betrokken is, betekent niet dat de Graduate School de uitspraak niet zou hoeven naleven. Zoals uitdrukkelijk is overwogen is de bedoeling geweest verzoeker de gelegenheid te bieden de Nederlandstalige track te volgen zoals die werd aangeboden in het studiejaar 2017/2018. Die opleiding wordt evenwel niet aangeboden. De variant die aan de orde is, betreft een op maat voor verzoeker gemaakt programma, met vertaalde onderdelen, waarvoor geen andere studenten zijn toegelaten. Juist dat laatste maakt dat naar het oordeel van de voorzieningenrechter voorbij wordt gegaan aan wat in de uitspraak van 23 januari 2019 is beslist. Zoals ook ter zitting door verweerder en de directeur van de Graduate School is onderkend heeft het volgen van groepsonderwijs een duidelijke meerwaarde en om die reden moet het onderwijs worden aangeboden, zoals dat ook werd aangeboden in het studiejaar 2017/2018. Dat brengt mee dat ook andere studenten zich daarvoor moeten kunnen aanmelden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het daarom aangewezen dat de UvA de opleiding Communications Science met een Nederlandse track zoals die werd verzorgd in het studiejaar 2017/2018 eenmalig openstelt voor alle studenten die voor die opleiding kunnen worden ingeschreven en dat daaraan op gepaste wijze bekendheid wordt gegeven. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is een dergelijke voorziening niet onevenredig

bezwarend voor de onderwijsinstelling, omdat de opleiding toch al in aangepaste vorm aan verzoeker wordt aangeboden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam (UvA), verweerder (hierna ook: CBE).

1. Procesverloop

Verzoeker heeft bij brief van 23 mei 2019 verzocht om deel te kunnen nemen aan discussies en groepsopdrachten in de Nederlandse taal, binnen de Nederlandstalige vakken van het masterprogramma Communication Science.

Bij beslissing van 5 juni 2019 heeft de examencommissie van de UvA dit verzoek afgewezen.

Verzoeker heeft op 6 juni 2019 bij verweerder administratief beroep ingesteld tegen de beslissing van 5 juni 2019.

Verweerder het administratief beroep van verzoeker tegen de beslissing van 5 juni 2019 bij beslissing van 25 september 2019 gedeeltelijk niet-ontvankelijk verklaard en voor het overige heeft hij zich niet bevoegd geacht op dat beroep te beslissen.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker op 4 november 2019 bij het College beroep ingesteld. Tevens heeft hij aan de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft op 15 november 2019 een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 november 2019 waar verzoeker, bijgestaan door mr. K.J.T.M. Hehenkamp, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE zijn verschenen. Tevens zijn verschenen prof. E.G. Smit, directeur van de Graduate School, en dr. M.L. Fransen, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker staat sinds het studiejaar 2017/2018 aan de UvA ingeschreven voor de masteropleiding Communications Science. Hij heeft bij zijn inschrijving gekozen voor de zogenoemde Nederlandse track, waarbij het onderwijs gedeeltelijk in het Nederlands werd verzorgd. Verweerder biedt deze variant van de opleiding sinds het studiejaar 2018/2019 niet meer aan, wat voor verzoeker tot gevolg had dat hij zijn opleiding volledig in het Engels moest gaan volgen. Appellant heeft tegen het vervallen van de Nederlandstalige variant van de opleiding administratief beroep ingesteld en is door het CBE bij beslissing van 23 januari 2019 in het gelijk gesteld, onder meer omdat de UvA bij het laten vervallen van de opleiding niet had voorzien in overgangsrecht. Bij brief van 18 februari 2019 heeft de examencommissie aan verzoeker meegedeeld dat overeenkomstig de beslissing van het CBE is besloten dat verzoeker de Nederlandse track aan te bieden, zoals die ook werd aangeboden in het studiejaar waarin verzoeker met zijn opleiding begon.

2.3. Na een gesprek met verzoeker op 2 april 2019 heeft de examencommissie aan verzoeker aan de hand van de uitspraak van het CBE een schikkingsvoorstel gedaan voor het studiejaar 2019/2020 met de volgende inhoud:
- voor de Nederlandse vakken, Marketing Communicatie en Health Communicatie, zijn de tentamenvragen in het Nederlands gesteld, net als de opdrachtsinstructie en de cursushandleiding op Canvas; dat geldt ook voor de werkgroepslides;
- voor de scriptiebegeleiding en het beoordelingsformulier geldt dat niet, omdat er een Nederlandstalige scriptiebegeleider is; ook geldt het niet voor de hoorcollegeslides;
- ook als appellant de enige masterstudent voor de Nederlandse track zal zijn, zal hij daarmee starten.
Het voorstel is per e-mail van 5 april 2019 bevestigd en verzoeker heeft dat op 9 april 2019 geaccepteerd. Bij brief van 25 april 2019 is de schikking schriftelijk aan verzoeker bevestigd.

2.4. Bij brief van 17 mei 2019 heeft de directeur van de Graduate School aan verzoeker meegedeeld dat het niet mogelijk is om als gevolg van een individuele schikking het gehele onderwijs anders in te richten.

2.5. Bij brief van 23 mei 2019 heeft verzoeker zich tot de examencommissie gewend en verzocht om binnen de Nederlandstalige vakken van zijn masterprogramma in de Nederlandse taal te mogen deelnemen aan discussies en groepsopdrachten met medestudenten. Hij heeft er daarbij op gewezen dat, anders dan in de onder 2.2 genoemde brief van 18 februari 2019 was gesteld, de Nederlandse track in het studiejaar 2019/2020 niet werd aangeboden zoals dat het geval was in het studiejaar 2017/2018. Op 5 juni 2019 heeft de examencommissie afwijzend op het verzoek gereageerd.

2.6. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter, en dus anders dan het CBE heeft geoordeeld, is de reactie van 5 juni 2019 een besluit, omdat daarin niet alleen wordt verwezen naar eerder gemaakte afspraken, maar omdat daarin ook een weigering besloten ligt de uitspraak van het CBE van 23 januari 2019 uit te voeren. Een andersluidende opvatting zou meebrengen dat niet door de rechter zou kunnen worden getoetst of op juiste wijze uitvoering wordt gegeven aan de uitspraak van het CBE. Dat betekent dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het beroep van verzoeker in zoverre niet-ontvankelijk was. Het gegeven dat de uitspraak van 23 januari 2019 ook de praktische vormgeving van het onderwijs raakt, en de directeur van de Graduate School daarbij betrokken is, betekent niet dat de Graduate School de uitspraak niet zou hoeven naleven. Zoals uitdrukkelijk is overwogen is de bedoeling geweest verzoeker de gelegenheid te bieden de Nederlandstalige track te volgen zoals die werd aangeboden in het studiejaar 2017/2018. Die opleiding wordt evenwel niet aangeboden. De variant die aan de orde is, betreft een op maat voor verzoeker gemaakt programma, met vertaalde onderdelen, waarvoor geen andere studenten zijn toegelaten. Juist dat laatste maakt dat naar het oordeel van de voorzieningenrechter voorbij wordt gegaan aan wat in de uitspraak van 23 januari 2019 is beslist. Zoals ook ter zitting door verweerder en de directeur van de Graduate School is onderkend heeft het volgen van groepsonderwijs een duidelijke meerwaarde en om die reden moet het onderwijs worden aangeboden, zoals dat ook werd aangeboden in het studiejaar 2017/2018. Dat brengt mee dat ook andere studenten zich daarvoor moeten kunnen aanmelden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het daarom aangewezen dat de UvA de opleiding Communications Science met een Nederlandse track zoals die werd verzorgd in het studiejaar 2017/2018 eenmalig openstelt voor alle studenten die voor die opleiding kunnen worden ingeschreven en dat daaraan op gepaste wijze bekendheid wordt gegeven. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is een dergelijke voorziening niet onevenredig bezwarend voor de onderwijsinstelling, omdat de opleiding toch al in aangepaste vorm aan verzoeker wordt aangeboden.

2.7. Wat is overwogen onder 2.6 betekent dat het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen wordt toegewezen, als hieronder weergegeven.

2.8. Er is aanleiding verweerder te veroordelen in de verzoeker gemaakte proceskosten. Deze worden begroot op € 1.024,-.

3. Beslissing

De Voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek toe;
II. bepaalt dat de onderwijsinstelling uiterlijk één week na deze uitspraak op gepaste wijze bekendmaakt dat het onderwijs in de Masteropleiding Communications Science/Communicatiewetenschap vanaf 1 februari 2020 (tevens) eenmalig zal worden aangeboden met een Nederlandstalige track, zoals dat ook werd aangeboden in het studiejaar 2017/2018 en dat studenten die daarvoor in aanmerking komen de mogelijkheid wordt geboden zich daarvoor aan te melden;
III. veroordeelt verweerder in de proceskosten die verzoeker heeft moeten maken tot een bedrag van € 1.024,-;
IV. bepaalt dat het door verzoeker betaalde griffierecht van € 47,- door verweerder aan hem wordt vergoed.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/184.1**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	11 december 2019
Partijen	:	appellant en de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Verblijfsvergunning IND Voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	Verzoek voorlopige voorziening afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoeker de situatie waarin hij op dit moment verkeert, (voornamelijk) aan zichzelf te wijten, nu hij in mei 2019 een kopie van zijn verblijfsvergunning aan verweerder heeft gezonden, waarbij niet is gemeld dat die op dat moment was ingetrokken. Verweerder heeft vertrouwd en ook mogen vertrouwen op de juistheid van de door verzoeker zelf aangeleverde gegevens. Omdat een wijziging van referent evenwel niet meer tot de mogelijkheden behoort op een moment dat een student niet beschikt over een geldig verblijfsdocument, resteerde voor verweerder, na ontvangst van de afwijzende beslissing van 6 september 2019, slechts het aanvragen van een nieuwe verblijfsvergunning als mogelijkheid. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder, gelet op de tijd die met afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning gemoeid is en verweerder pas na aanvang van het studiejaar op de hoogte was van de afwijzing van het verzoek om wijziging van referent, in redelijkheid kunnen komen tot zijn beslissing om op dat moment geen nieuwe vergunning voor verzoeker aan te vragen. Dat verzoeker zich niet heeft gerealiseerd dat hij zich eerder tot verweerder had moeten wenden, zodat tijdig een aanvraag had kunnen worden ingediend, is een omstandigheid die voor zijn risico komt. 2.5. Wat is overwogen onder 2.4 betekent dat de voorzieningenrechter ervan uitgaat dat het bezwaar van verzoeker ongegrond zal worden verklaard. Gelet daarop is er geen aanleiding een voorlopige voorziening te treffen.

Uitspraak op het verzoek van

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam (HvA), verweerder.

3. Procesverloop

Verzoeker heeft op 23 september 2019 aan de HvA verzocht om ten behoeve van hem bij de IND een aanvraag in te dienen voor een verblijfsvergunning met als doel “studie aan de Hogeschool van Amsterdam”, zodat hij kan worden toegelaten tot de opleiding Accountancy. Op 24 oktober 2019 heeft hij het verzoek nader toegelicht.

Bij beslissing van 1 november 2019 is dit verzoek afgewezen.

Verzoeker heeft tegen de afwijzing bezwaar gemaakt.

Op 12 november 2019 heeft verzoeker aan de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 november 2019 waar verzoeker, bijgestaan door mr. G. Jairam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

4. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker is in 2017 vanuit Suriname naar Nederland gekomen en studeerde in het studiejaar 2017/2018 aan de Vrije Universiteit (VU). Toen hij niet het vereiste aantal studiepunten had behaald en hem een bindend negatief studieadvies (BNSA) is gegeven, heeft verzoeker zich voor het studiejaar 2018/2019 voor een andere opleiding aangemeld bij diezelfde onderwijsinstelling. Het BNSA stond er evenwel aan in de weg dat inschrijving voor die opleiding kon plaatsvinden, waarover verzoeker in november 2018 is ingelicht. Vlak voordien, in oktober 2018, heeft het College van Bestuur van de VU zich als referent van verzoeker teruggetrokken, waarna de IND de verblijfsvergunning van verzoeker met terugwerkende kracht per 16 oktober 2018 heeft ingetrokken bij besluit van 21 februari 2019.

2.3. Verzoeker heeft zich in januari 2019 bij de HvA voor het studiejaar 2019/2020 aangemeld voor het volgen van de opleiding Accountancy. Op 2 februari 2019 is hem verzocht om ten behoeve van de inschrijving enkele documenten aan te leveren. In april 2019 is hem verzocht een kopie van zijn verblijfsdocument over te leggen. Op 18 mei 2019 heeft verzoeker hierop gereageerd met de mededeling dat hij op dat moment student was aan de VU en dat hij daarom beschikte over een geldig verblijfsdocument. Nadien heeft hij nog aanvullende stukken ingezonden. Een kopie van de verblijfsvergunning is door verzoeker op 23 mei 2019 ingezonden, maar het besluit van 21 februari 2019, waarbij die vergunning was ingetrokken, heeft verzoeker niet ingezonden. Na ontvangst op 17 juli 2019 van de laatste voor de aanvraag benodigde stukken is op 2 augustus 2019 een aanmelding voor wijziging van referent gedaan, die bij besluit van 6 september 2019 is afgewezen.

2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verzoeker de situatie waarin hij op dit moment verkeert, (voornamelijk) aan zichzelf te wijten, nu hij in mei 2019 een kopie van zijn verblijfsvergunning aan verweerder heeft gezonden, waarbij niet is gemeld dat die op dat moment was ingetrokken. Verweerder heeft vertrouwd en ook mogen vertrouwen op de juistheid van de door verzoeker zelf aangeleverde gegevens. Omdat een wijziging van referent evenwel niet meer tot de mogelijkheden behoort op een moment dat een student niet beschikt over een geldig verblijfsdocument, resteerde voor verweerder, na ontvangst van de afwijzende beslissing van 6 september 2019, slechts het aanvragen van een nieuwe verblijfsvergunning als mogelijkheid. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder, gelet op de tijd die met afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning gemoeid is en verweerder pas na aanvang van het studiejaar op de hoogte was van de afwijzing van het verzoek om wijziging van referent, in redelijkheid kunnen komen tot zijn beslissing om op dat moment geen nieuwe vergunning voor verzoeker aan te vragen. Dat verzoeker zich niet heeft gerealiseerd dat hij zich eerder tot verweerder had moeten wenden, zodat tijdig een aanvraag had kunnen worden ingediend, is een omstandigheid die voor zijn risico komt.

2.5. Wat is overwogen onder 2.4 betekent dat de voorzieningenrechter ervan uitgaat dat het bezwaar van verzoeker ongegrond zal worden verklaard. Gelet daarop is er geen aanleiding een voorlopige voorziening te treffen.

2.6. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/186**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	3 december 2019
Partijen	:	appellant en het CBE van de Hogeschool voor de Kunsten te Utrecht
Trefwoorden	:	BNSA functiebeperking persoonlijke omstandigheden studieadvies studentendecaan vangnetregeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1 OER: artikel 7.4 OER: artikel 7.5 OER: artikel 8.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Uitgangspunt in de OER is dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan worden gemeld, zodra deze zich voordoen en zij de student hinderen bij het volgen van diens studie. Bij appellant beïnvloeden de problemen zijn studie naar eigen zeggen al langer, maar, op één gesprek met zijn tutor na, hij heeft deze problemen niet bij de onderwijsinstelling aangekaart. Als verklaring heeft hij daarvoor gegeven dat hij van de regeling in de OER niet op de hoogte was. Zoals het College al vaker heeft overwogen, komt onbekendheid met de regeling in de OER voor risico van de student (CBHO 2012/196). Appellant heeft ook aangegeven dat hij na het gesprek met zijn tutor in december 2018, waarin hem 'toezeggingen' zijn gedaan over de aanpassing van het onderwijs, geen aanleiding meer heeft gezien om zijn problemen bij de studentendecaan te melden. Appellant stelt dat het van de voorgenomen aanpassingen echter niet is gekomen. Juist daarin had hij naar het oordeel van het College aanleiding moeten zien om zijn problemen bij de studentendecaan te melden, of, voor het geval dat hij niet wist dat hij die weg moest bewandelen, navraag te doen bij wie hij terecht kon. Ook had appellant in het hem op 18 maart 2019 toegezonden bericht waarin hij voor een BNSA werd gewaarschuwd, aanleiding moeten zien om actie te ondernemen, maar ook toen is dat er niet van gekomen. Dat er op dat moment geen studieachterstand bestond maakt dat, gelet op appellants problemen, niet anders. 2.6. Met verweerder stelt het College vast dat appellant uiteindelijk niet eerder dan aan het einde van het studiejaar bij de studentendecaan heeft gemeld welke problemen hij bij het volgen van zijn studie ondervindt door de recent bij hem vastgestelde functiebeperkingen. De beslissing van examencommissie is, gelet hierop, in overeenstemming met de regeling in artikel 7.4 van de OER en de bedoeling van de regelgever. Van een kennelijk onredelijke uitkomst is geen sprake. 2.7. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep door het College ongegrond zal worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool voor de Kunsten (HKU), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2019 heeft de examencommissie van de Bacheloropleiding Associate Degree in Design (AD-opleiding Design) namens het college van bestuur van de HKU aan appellant meegedeeld dat hem een bindend advies werd gegeven zijn studie te staken met ingang van het studiejaar 2019-2020.

Het tegen deze beslissing bij verweerder ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 22 oktober 2019 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 13 november 2019 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De meervoudige kamer van het College heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 22 november 2019, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. N. Wolgemuth Kitslaar, advocaat. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. A. Zimmerman, secretaris van het College van bestuur van de HKU.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding.
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zoals dit voor zover hier van belang luidde sinds 1 september 2018, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
(…)
d. bijzondere familie-omstandigheden,
(…).

In de voor appellants opleiding geldende Onderwijs- en Examenregeling Associate degree Design – Digital Media 2018-2019 (OER) is in hoofdstuk 7 een regeling met betrekking tot het afgeven van deze afwijzing, het zogenoemd bindend negatief studieadvies (BNSA), opgenomen. In artikel 7.4, derde lid, van de OER is bepaald dat een BNSA wordt gegeven indien aan het einde van het eerste jaar minder dan 52 studiepunten, inclusief de zogeheten 'end year assessment' (EYA) worden behaald.
In artikel 7.5 van de OER is neergelegd in welke gevallen persoonlijke omstandigheden bij deze beslissing een rol kunnen spelen en waar en wanneer die moeten worden gemeld.

2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant, die in het studiejaar 2018-2019 is gestart met de AD-opleiding Design, aan het einde van dat studiejaar niet meer dan 34 studiepunten heeft behaald, zodat niet is voldaan aan de in de OER neergelegde norm van 52 studiepunten inclusief het EYA. Tussen partijen is evenmin in geschil dat appellant bij zijn studie hinder ondervindt van diverse functiebeperkingen, zoals ADD en ASS. Deze omstandigheden vallen binnen de reikwijdte van artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW.

2.3. Appellant betoogt dat, gelet op zijn functiebeperkingen en zijn bijzondere familieomstandigheden, geen BNSA had mogen worden verstrekt. Hij heeft daarbij naar voren gebracht dat hij zijn problemen weliswaar niet (tijdig) heeft gemeld bij de studentendecaan, maar dat 'iedereen' wist dat hij deze problemen had en dat zij 'ingewikkeld' en 'omvangrijk' waren. De bijzondere familieomstandigheden heeft hij evenmin (tijdig) gemeld, maar deze hebben hem wel ernstig belemmerd in zijn functioneren. Appellant heeft tot slot gewezen op problemen rond de start van de opleiding (miscommunicatie tussen studenten en docenten en tussen docenten onderling, niet beschikbare lokalen), die hem hebben belemmerd in zijn studiemogelijkheden. Een en ander brengt volgens appellant mee dat, gegeven het feit dat de voorschriften van hoofdstuk 7 van de OER niet door hem zijn nagekomen (en die hij stelt ook niet te hebben gekend), toepassing van de regeling in artikel 7.4 van de OER leidt tot een onredelijke uitkomst, zodat, als bedoeld in artikel 8.1, tweede lid, van de OER (de vangnetregeling), de directeur van de school moet beslissen over de vraag of in dit geval een BNSA kan worden gegeven.

2.4. De omstandigheden van het geval hoefden, anders dan appellant heeft gesteld, niet te leiden tot toepassing van de vangnetregeling, neergelegd in artikel 8.1 van de OER.

2.5. Uitgangspunt in de OER is dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan worden gemeld, zodra deze zich voordoen en zij de student hinderen bij het volgen van diens studie. Bij appellant beïnvloeden de problemen zijn studie naar eigen zeggen al langer, maar, op één gesprek met zijn tutor na, hij heeft deze problemen niet bij de onderwijsinstelling aangekaart. Als verklaring heeft hij daarvoor gegeven dat hij van de regeling in de OER niet op de hoogte was. Zoals het College al vaker heeft overwogen, komt onbekendheid met de regeling in de OER voor risico van de student (CBHO 2012/196). Appellant heeft ook aangegeven dat hij na het gesprek met zijn tutor in december 2018, waarin hem 'toezeggingen' zijn gedaan over de aanpassing van het onderwijs, geen aanleiding meer heeft gezien om zijn problemen bij de studentendecaan te melden. Appellant stelt dat het van de voorgenomen aanpassingen echter niet is gekomen. Juist daarin had hij naar het oordeel van het College aanleiding moeten zien om zijn problemen bij de studentendecaan te melden, of, voor het geval dat hij niet wist dat hij die weg moest bewandelen, navraag te doen bij wie hij terecht kon. Ook had appellant in het hem op 18 maart 2019 toegezonden bericht waarin hij voor een BNSA werd gewaarschuwd, aanleiding moeten zien om actie te ondernemen, maar ook toen is dat er niet van gekomen. Dat er op dat moment geen studieachterstand bestond maakt dat, gelet op appellants problemen, niet anders.

2.6. Met verweerder stelt het College vast dat appellant uiteindelijk niet eerder dan aan het einde van het studiejaar bij de studentendecaan heeft gemeld welke problemen hij bij het volgen van zijn studie ondervindt door de recent bij hem vastgestelde functiebeperkingen. De beslissing van examencommissie is, gelet hierop, in overeenstemming met de regeling in artikel 7.4 van de OER en de bedoeling van de regelgever. Van een kennelijk onredelijke uitkomst is geen sprake.

2.7. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep door het College ongegrond zal worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/186.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	12 december 2019
Partijen	:	appellant en Hogeschool voor de Kunsten te Utrecht
Trefwoorden	:	proceskostenvergoeding voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:75a Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:82 Awb: artikel 8:84, vijfde lid
Uitspraak	:	vergoeding proceskosten toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Bij de overeenkomstige toepassing van artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb in een voorlopige voorzieningprocedure dient de vraag of geheel of gedeeltelijk is tegemoetkomen in de eerste plaats te worden gerelateerd aan het specifieke doel van die procedure, te weten het voorkomen van onevenredig nadeel hangende een bezwaar- of beroepsprocedure. Aldus wordt geheel of gedeeltelijk tegemoetgekomen in de zin van dit artikel, indien het bestuursorgaan de tenuitvoerlegging van het primaire besluit voorlopig opschort, dan wel anderszins een maatregel neemt waartoe het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening strekt. 2.3 Verzoeker heeft zijn verzoek om voorlopige voorziening ingetrokken, omdat de HKU in reactie op het verzoek heeft toegezegd verzoeker, zoals hij had verzocht, toe te laten tot het onderwijs totdat op het beroep is beslist. Onder deze omstandigheden kan worden geconcludeerd dat is tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb.

Uitspraak op het verzoek van:

[Naam] wonend te [Woonplaats], verzoeker,

om proceskostenveroordeling in geval van intrekking van een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:75a van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2019 heeft de examencommissie van de Bacheloropleiding Associate Degree in Design (AD-opleiding Design) van de HKU aan appellant meegedeeld dat hem een bindend advies werd gegeven zijn studie te staken met ingang van het studiejaar 2019-2020. Het tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 22 oktober 2019 ongegrond verklaard. Daartegen heeft appellant bij het College beroep ingesteld.

Op 12 november 2019 heeft mr. N. Wolgemuth Kitslaar, advocaat, namens verzoeker aan de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Daarop is op 14 november 2019 namens de directeur school Media gereageerd.

Verzoeker heeft het verzoek om een voorlopige voorziening op 19 november 2019 ingetrokken en gelijktijdig verzocht verweerder te veroordelen in de kosten die hij voor het verzoek heeft moeten maken.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:84, vijfde lid, gelezen in samenhang met artikel 8:75a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, in geval van intrekking van het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het verzoekschrift is tegemoetgekomen, dat bestuursorgaan bij afzonderlijke uitspraak in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van die wet worden veroordeeld.

2.2. Bij de overeenkomstige toepassing van artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb in een voorlopige voorzieningprocedure dient de vraag of geheel of gedeeltelijk is tegemoetkomen in de eerste plaats te worden gerelateerd aan het specifieke doel van die procedure, te weten het voorkomen van onevenredig nadeel hangende een bezwaar- of beroepsprocedure. Aldus wordt geheel of gedeeltelijk tegemoetgekomen in de zin van dit artikel, indien het bestuursorgaan de tenuitvoerlegging van het primaire besluit voorlopig opschort, dan wel anderszins een maatregel neemt waartoe het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening strekt.

2.3 Verzoeker heeft zijn verzoek om voorlopige voorziening ingetrokken, omdat de HKU in reactie op het verzoek heeft toegezegd verzoeker, zoals hij had verzocht, toe te laten tot het onderwijs totdat op het beroep is beslist. Onder deze omstandigheden kan worden geconcludeerd dat is tegemoetkomen in de zin van artikel 8:75a van de Awb.

2.4. Het verzoek dient op na te melden wijze te worden toegewezen.

2.5. Het voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht zal ingevolge artikel 8:82, vierde lid, van de Awb door de griffier van het College worden terugbetaald.

3. Beslissing

De voorzitter van het College

Rechtdoende:

I. veroordeelt de HKU tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 512,- (zegge: vijfhonderdentwaalf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
II. verstaat dat de griffier van het College aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 47,- (zegge: zevenenveertig euro) terugbetaalt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2019/191.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	26 november 2019
Partijen	:	verzoekster en het CBE cab de Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden	:	BNSA studieadvies commissie persoonlijke omstandigheden medische verklaring persoonlijke omstandigheden spoedeisend belang verblijfsvergunning
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:84
Uitspraak	:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar stelling dat persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat zij niet aan de studienorm heeft voldaan, een medische verklaring overgelegd nadat verweerder op haar administratief beroep heeft beslist. Verweerder is samen met de examencommissie bereid om te onderzoeken of de inhoud van de medische verklaring aanleiding kan zijn om het bindend negatief studieadvies te herzien, al dan niet onder het stellen van nadere voorwaarden. Verweerder heeft aangegeven dat de toegezonden medische verklaring daartoe zal worden voorgelegd aan de Commissie persoonlijke omstandigheden en dat die commissie mogelijk met verzoekster een gesprek zal willen hebben. Mogelijk is vervolgens nader onderzoek nodig. Daarom is het voor verweerder niet mogelijk om met inachtneming van het advies van de Commissie persoonlijke omstandigheden vóór 1 december 2019 een beslissing te nemen of het bindend negatief studieadvies al dan niet moet worden herzien.

Proces-Verbaal van de mondelinge uitspraak van de voorzieningenrechter op het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht) in de zaak tussen:

[Naam] wonend te [Woonplaats] verzoekster,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven, verweerder.

Openbare zitting gehouden op: 25 november 2019 om 14:00 uur.

Tegenwoordig:	mr. E.J. Daalder	voorzieningenrechter
	mr. S.E. Reichardt	wnd. secretaris

Verschenen	[Naam],	verzoekster
	bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden	
	het college van beroep voor de examens	verweerder
	vertegenwoordigd door mr. L.L.M. Prinsen, voorzitter mr. A.D. van Eggelen, secretaris	
	De examencommissie van de bacheloropleiding Computer Science and Engineering B, vertegenwoordigd door dr. E.F. Kaasschieter	

Beslissing

De voorzieningenrechter schorst bij wijze van voorlopige voorziening de beslissing van verweerder van 11 november 2019 tot 6 weken na de datum van de uitspraak in de hoofdzaak.

Overwegingen

Verweerder heeft het administratief beroep van verzoekster bij beslissing van 11 november 2019 ongegrond verklaard. Het administratief beroep van verzoekster is gericht tegen de beslissing van de examencommissie van de bacheloropleiding Computer Science and Engineering B haar namens de decaan een bindend negatief studieadvies te verstrekken. Verzoekster heeft ter zitting toegelicht dat zij spoedeisend belang heeft bij een oordeel over de beslissing van verweerder, omdat haar verblijfsvergunning op 1 december 2019 afloopt en die zonder schorsing van de beslissing van verweerder niet kan worden verlengd.

Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar stelling dat persoonlijke omstandigheden ertoe hebben geleid dat zij niet aan de studienorm heeft voldaan, een medische verklaring overgelegd nadat verweerder op haar administratief beroep heeft beslist. Verweerder is samen met de examencommissie bereid om te onderzoeken of de inhoud van de medische verklaring aanleiding kan zijn om het bindend negatief studieadvies te herzien, al dan niet onder het stellen van nadere voorwaarden. Verweerder heeft aangegeven dat de toegezonden medische verklaring daartoe zal worden voorgelegd aan de Commissie persoonlijke omstandigheden en dat die commissie mogelijk met verzoekster een gesprek zal willen hebben. Mogelijk is vervolgens nader onderzoek nodig. Daarom is het voor verweerder niet mogelijk om met inachtneming van het advies van de Commissie persoonlijke omstandigheden vóór 1 december 2019 een beslissing te nemen of het bindend negatief studieadvies al dan niet moet worden herzien.
Gelet op deze omstandigheden ziet de voorzieningenrechter aanleiding om de beslissing van verweerder van 11 november 2019 te schorsen tot 6 weken na de datum van de uitspraak in de hoofdzaak. De voorzieningenrechter wijst het anders of meer gevorderde in het verzoekschrift van 19 november 2019 af.

Verder stelt de voorzieningenrechter vast dat de hoofdzaak op 7 januari 2020 om 14:00 uur zal worden behandeld. Het beroep zal mede betrekking hebben op een eventueel nieuwe beslissing van verweerder.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding nu de medische verklaring pas enkele dagen voor de zitting is overgelegd.

III. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer
Internationale regelgeving	
Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)	
artikel 14	2018/193, 2019/071, 2018/193
Eerste Protocol bij het EVRM	
artikel 2	2018/193, 2019/071, 2018/193
Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije	
artikel 9	2018/182
Nationale regelgeving	
Algemene wet bestuursrecht (Awb)	
artikel 1:3	2019/058, 2019/072, 2019/058, 2019/072
artikel 1:3, eerste lid	2019/031, 2019/031
artikel 2:3, eerste lid	2019/059
artikel 2:4	2018/210
artikel 2:6	2018/191
artikel 2:14	2019/022.1,
artikel 4:41	2019/022.1
artikel 3:$	2019/104
artikel 3:46	2018/182, 2019/007
artikel 4:84	2018/067
artikel 5:1	2018/163
artikel 5:2, eerste lid aanhef en onder a	2018/163
artikel 5:9	2018/163
artikel 6:5, eerste lid aanhef en onder d	2019/104
artikel 6:7	2018/139, 2018/208, 2019/005, 2019/021
artikel 6:8	2018/139, 2018/208, 2019/005, 2019/021, 2019/022.1
artikel 6:9, eerste lid	2018/139, 2018/208, 2019/005
artikel 6:11	2018/139, 2018/208, 2019/021, 2019/022.1
artikel 6:22	2018/203, 2018/210, 2019/031, 2019/118
artikel 7:1	2019/072
artikel 7:4, tweede lid	2019/012
artikel 7:11	2018/138
artikel 7:12	2019/104
artikel 7:16, eerste lid	2018/196
artikel 7:18, tweede lid	2018/210
artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a	2019/025
artikel 8:4, eerste lid onderdeel f	2019/072

Artikel	Zaaknummer
artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b	2018/164, 2018/175, 2018/198, 2018/199, 2018/215, 2019/001, 2019/004.1, 2019/020, 2019/026, 2019/028, 2019/032, 2019/036, 2019/043, 2019/046, 2019/074, 2019/076, 2019/105, 2019/106
artikel 8:15	2018/210
artikel 8:26	2019/026
artikel 8:52	2019/104
artikel 8:54, eerste lid	2019/021
artikel 8:58	2019/012
artikel 8:72, derde lid	2019/007, 2019/057
artikel 8:74, tweede lid	2018/210
artikel 8:75	2018/190.6
artikel 8:75a	2018/190.6, 2019/186.1
artikel 8:81	2018/220 en 2019/017.1, 2018/221, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/161 en 2019/161.1, 2019/191.1
artikel 8:81, vijfde lid	2018/218.1
artikel 8:84, vijfde lid	2019/186.1
artikel 8:86, eerste lid	2018/220 en 2019/017.1, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/161 en 2019/161.1
artikel 8:88, eerste lid	2019/072
artikel 8:90, eerste lid	2019/072
artikel 8:119	2019/050.4, 2019/067.4, 2019/102.4
artikel 10:10	2018/203
Gedragscode internationale student hoger onderwijs	
artikel 5.5	2018/158
Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie	
artikel 1	2018/158
Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (UWHW)	
artikel 2.1	2018/158, 2018/178, 2018/203, 2018/204, 2018/213, 2018/195.5, 2018/213, 2019/165
Vreemdelingenbesluit 2000	
artikel 3.4, eerste lid	2018/193, 2019/071
artikel 3.87a eerste lid aanhef en onder b	2018/158
Vreemdelingenwet 2000	
artikel 14	2018/193
Wet gelijke behandeling op grond van een handicap of een chronische ziekte (Wgb)	
artikel 1	2019/096
artikel 2	2019/096
artikel 5b	2019/096

Artikel	Zaaknummer
Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)	
artikel 5a, lid 2a	2019/025
artikel 7.2	2018/223.5
artikel 7.3e	2019/059
artikel 7.8b	2018/167, 2018/176, 2018/178, 2018/180, 2018/183, 2018/191, 2018/194.5, 2018/195.5, 2018/196, 2018/201.5, 2018/202, 2018/203, 2018/204, 2018/206, 2018/207, 2018/212, 2018/213, 2018/214, 2018/217, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/221, 2019/008, 2019/010, 2019/014, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/019, 2019/038, 2019/107, 2019/121.1, 2019/161 en 2019/161.1, 2019/165, 2019/186, 2019/191.1
artikel 7.11	2019/031
artikel 7.10, vierde lid	2018/166, 2019/051
artikel 7.12, eerste lid aanhef en onder b	2019/011
artikel 7.12, derde lid	2019/024
artikel 7.12b	2018/222, 2019/007, 2019/032, 2019/060.5, 2019/094, 2019/098, 2019/099
artikel 7.12b, tweede lid	2018/174, 2019/089
artikel 7.13, tweede lid	2019/096
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder d en x	2019/049
artikel 7.30	2019/119
artikel 7.30b	2018/168, 2018/186, 2019/059
artikel 7.32	2019/009, 2019/087, 2019/100
artikel 7.33	2019/087, 2019/100
artikel 7.34	2019/087
artikel 7.42, eerste lid	2019/012
artikel 7.43	2018/186
artikel 7.43, eerste lid	2019/012
artikel 7.45a	2018/182, 2018/193, 2019/048
artikel 7.45a, eerste lid	2018/169
artikel 7.46	2018/182, 2019/048
artikel 7.48	2018/186, 2019/012
artikel 7.51	2018/158, 2018/224
artikel 7.51d	2018/193
artikel 7.53, eerste lid	2019/091.5
artikel 7.57	2018/151
artikel 7.57h	2019/018
artikel 7.57h, eerste lid	2018/165, 2018/218.1, 2019/035.1, 2019/063.5
artikel 7.57i, eerste lid	2019/009, 2019/059
artikel 7.59a, derde lid	2018/200
artikel 7.59a, vierde lid	2019/005, 2019/081
artikel 7.61	2018/163, 2018/184, 2018/198, 2018/221
artikel 7.61 eerste lid	2019/051
artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder e	2019/031

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.61, derde lid	2019/119
artikel 7.63	2019/048
artikel 7.66	2019/058
artikel 7.66, tweede lid	2018/164, 2018/175, 2018/190.6, 2018/196, 2018/198, 2018/199, , 2019/076 2018/200, 2018/215, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/221, 2019/001, 2019/004.1, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/020, 2019/021, 2019/024, 2019/026, 2019/028, 2019/032, 2019/036, 2019/043, 2019/046, 2019/050.4, 2019/067.4, 2019/074, 2019/105, 2019/106, 2019/161 en 2019/161.1, 2019/186.1, 2019/191.1
Wet studiefinanciering	
artikel 2.2	2018/182
artikel 2.2, eerste lid	2018/193, 2019/071

IV. Register Instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2018/165, 2018/168, 2018/217, 2019/004.1, 2019/009, 2019/038, 2019/062.1, 2019/101.5
Open Universiteit	2018/138, 2018/169, 2018/198, 2018/199, 2018/208, 2019/031, 2019/043, 2019/046, 2019/059, 2019/072, 2019/074
Radboud Universiteit Nijmegen	2019/091.5, 2019/104
Rijksuniversiteit Groningen	2018/182, 2019/012, 2019/020, 2019/092.5
Technische Universiteit Delft	2019/161 en 2019/161.1
Technische Universiteit Eindhoven	2019/191.1
Universiteit Leiden	2018/164, 2018/223.5, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/096, 2019/118
Universiteit Utrecht	2018/194.5, 2019/058
Universiteit van Amsterdam	2018/139, 2018/163, 2018/184, 2018/188, 2019/001, 2019/008, 2019/014, 2019/048, 2019/049, 2019/071, 2019/094, 2019/097.1, 2019/121.1, 2019/123.1, 2019/174.1
Universiteit Maastricht	2018/189, 2019/035.1, 2019/063.5
Universiteit van Tilburg	2018/202, 2018/203, 2019/019
Vrije Universiteit	2018/166, 2018/170, 2018/190.6, 2018/200, 2018/221, 2019/060.5, 2019/119
Hogescholen	
Aeres Hogeschool	2018/191
Avans Hogeschool	2018/175
Christelijk Hogeschool Windesheim	2018/176
Fontys Hogescholen	2019/051, 2019/089, 2019/110
De Haagse Hogeschool	2018/167, 2018/180, 2018/193, 2018/206, 2019/025, 2019/055, 2019/056.1, 2019/081, 2019/100, 2019/107, 2019/165

Instelling	Zaaknummer
Hanzehogeschool Groningen	2018/186, 2019/021
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2018/066, 2018/067, 2018/150, 2019/002, 2019/028, 2019/105
Hogeschool Inholland	2018/158, 2018/183, 2018/196, 2018/218.1, 2018/222, 2019/005, 2019/006.5, 2019/018, 2019/022.1, 2019/024, 2019/026, 2019/032, 2019/087
Hogeschool Leiden	2019/103
Hogeschool NHTV	2018/178
Hogeschool Rotterdam	2018/151, 2018/204, 2018/210, 2019/007, 2019/010, 2019/011, 2019/041, 2019/076
Hogeschool Utrecht	2018/215, 2019/057, 2019/085.5
Hogeschool van Amsterdam	2018/195.5, 2018/201.5, 2018/207, 2018/209, 2018/212, 2018/213, 2018/214, 2018/224, 2019/027, 2019/036, 2019/098, 2019/099
Hogeschool voor de Kunsten	2019/186, 2019/186.1
Hogeschool Zeeland	2018/220 en 2019/017.1
Saxion hogeschool	2019/106
Hogeschool Van Hall Larenstein	2018/174

V. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
A	
aangetekend	2019/018
aangifte	2018/220 en 2019/017.1
aanhalingstekens	2019/096
aanwezigheidsplicht	2019/097.1
adresgegevens	2019/094
advies	2018/217, 2018/218.1, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/221
adviescijfer	2019/005
afstudeer-	
- begeleider	2019/032
- handleiding	2019/026, 2019/027
- opdracht	2019/002, 2019/024, 2019/028
- project	2019/076
- rapport	2019/028
- richting	2018/169
afstuderen	2019/055
algemene beginselen van behoorlijk bestuur	2019/032, 2019/105
ambitie	2019/087
antwoordmodel	2018/200
authentieke akte	2019/032
B	
bachelorgraad	2018/189
begeleiding	2018/178, 2019/006.5, 2019/007, 2019/011
bekendmaking van de resultaten	2018/220 en 2019/017.1
belangenafweging	2019/105
belastingadviseur	2018/138
beleidsregel	2018/067
beoordeling	2018/164, 2018/184, 2018/199, 2018/200, 2018/215, 2019/001, 2019/005, 2019/006.5, 2019/007, 2019/020, 2019/021, 2019/026, 2019/027, 2019/032, 2019/036, 2019/048, 2019/055, 2018/058, 2019/074, 2019/076, 2019/077, 2019/091.5, 2019/104, 2019/105, 2019/106, 2019/107
beoordelings-	
- criteria	2019/025, 2019/076
- datum	2019/036
- formulier	2019/002, 2019/036, 2019/038
- systematiek	2019/026, 2019/027
beroep	2019/058
beroepstermijn	2018/2018, 2019/006.5
besluit	2019/059
bestraffende sanctie	2018/163
bestuurlijke sanctie	2018/163

Trefwoorden	Zaaknummer
betalingsachterstand	2019/100
beurs	2019/119
bevoegd	2018/218.1
bewakingscamera	2019/018
bewijs	2018/223.5, 2019/031
bezwaar -	2019/058, 2019/076, 2019/062.1
- procedure	2019/081, 2019/077
bijzondere omstandigheden	2018/067, 2018/176, 2019/008, 2019/032, 2019/055
bindend negatief studieadvies (BNSA)	2018/167, 2018/176, 2018/178, 2018/180, 2018/195.5, 2018/196, 2018/201.5, 2018/202, 2018/203, 2018/206, 2018/208, 2018/209, 2018/210, 2018/212, 2018/214, 2018/215, 2018/217, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/221, 2019/006.5, 2019/009, 2019/011, 2019/014, 2019/015 en 2019/015.1, 2019/016 en 2019/016.1, 2019/019, 2019/038, 2019/103, 2019/110, 2019/123.1, 2019/165, 2019/191.1
bron vermeld	2018/174
C	
camerabeelden	2018/218.1
campusverbod	2018/165
causaal verband	2018/167, 2018/176, 2018/180, 2018/182, 2018/194.5, 2018/195.5, 2018/201.5, 2018/203, 2018/206, 2018/210, 2018/215, 2018/217, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/221, 2019/001, 2019/011, 2019/014, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/018, 2019/019, 2019/055
certificaat	2019/072
cijferregistratiesysteem	2019/089
citaten	2019/096
collegegeld	2018/186, 2019/010, 2019/012, 2019/051
colloquium doctum	2019/102.4
Commissie persoonlijke omstandigheden	2019/191.1
compensatie	2018/178, 2019/104,
compensatieregeling	2018/191, 2019/038
competentie	2018/150
competentieverwerving	2018/066
computerfaciliteiten	2019/018
computerprobleem	2019/021
connexiteit	2019/063.5
contactverbod	2019/174.1
contractstudent	2018/201.5
co-schap	2019/004.1
coulance	2018/193
culturele afkomst	2019/055
cursusgeld	2019/074
cursusmateriaal	2018/199
D	

Trefwoorden	Zaaknummer
decentrale selectie	2019/087
deeltijd	2019/038, 2019/174.1
deelvragen	2019/074
digitale inbraak	2018/218.1, 2019/018
discriminatieverbod	2018/183
discriminatoir	2019/071
disproportioneel	2019/062.1, 2019/096
dossierverklaring	2019/031
duplicaat	2019/072
dwaling	2019/012
dwingend advies	2019/097.1
dwingendrecht	2018/169
E	
eindbeoordeling	2018/215, 2019/001
eindopdracht	2019/048
eindscriptie	2019/058
elektronisch verzenden	2019/024
Engels	2018/191, 2018/223.5, 2019/024
ergotherapeut	2019/011
ernstige fraude	2018/174
evaluatieformulier	2019/106
evenredigheidsbeginsel	2019/105
examinator	2019/043, 2019/050.4
extern opslagmedium	2019/018
extra herkansing	2018/067, 2018/180, 2018/182, 2018/189, 2018/190.6, 2019/021
F	
familieomstandigheden	2018/221
feedback	2019/036
financiële situatie	2018/189
fraude	2018/066, 2018/150, 2018/163, 2018/222, 2019/081, 2019/089 2019/098,
functiebeperking	2018/223.5, 2019/057, 2019/096, 2019/104, 2019/186.1
G	
geldigheidsduur	2018/166, 2019/049, 2019/051
gelijkheidsbeginsel	2018/200, 2019/006.5, 2019/007, 2019/025, 2019/026, 2019/025, 2019/026
gemotiveerd	2018/118
gerechtvaardigd vertrouwen	2019/087
geschillenadviescommissie	2019/067.4
geschrapte studiestof	2018/200
getuigschrift	2018/138, 2018/169, 2019/025, 2019/031
groeps-	

Trefwoorden	Zaaknummer
- beoordeling	2018/175
- onderwijs	2019/174.1, 2019/186
- opdracht	2019/060.5
gronden	2019/105
H	
hardheidsclausule	2018/202, 2018/204, 2019/008, 2019/009, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/048, 2019/119, 2019/123.1
herbeoordeling	2018/164, 2018/175, 2018/215, 2019/004.1, 2019/024, 2019/031, 2019/058, 2019/076, 2019/118
herkansing	2018/221, 2019/006.5, 2019/060.5, 2019/076, 2019/106, 2019/107
herziene tentamenuitslag	2018/209
herziening	2019/050.4, 2019/050.4, 2019/102.4
hinderverklaring	2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/018
hoor en wederhoor	2019/018
hoorzitting	2019/012, 2019/014
horen	2018/196
I	
incident	2019/071
inconsistenties	2019/210, 2019/212
IND	2018/158, 2019/184.1
informatieverstrekking	2019/012
ingangseis	2019/074
innovatieve stage	2019/011
inschrijving	2019/007, 2019/024, 2019/100
inschrijving van appellant als student te beëindigen	2018/165
instellingscollegegeld	2018/169, 2018/182, 2018/193, 2019/048, 2019/058, 2019/071, 2019/098
internationalisering	2018/223.5, 2018/224
intervisietraject plaatsgevonden	2019/026
inzage	2018/210, 2019/110
K	
kennelijk onredelijk	2018/178, 2018/180, 2019/025, 2019/026
kennelijke verschrijving	2018/163
kennen en kunnen	2018/164, 2018/199, 2018/215, 2019/005, 2019/020, 2019/021, 2019/025, 2019/026, 2019/032, 2019/076, 2019/106
kennismigrant	2018/193, 2018/194.5
kennistoets	2019/121.1
keylogger	2018/218.1, 2019/018
klacht	2019/063.5
knockout-criterium	2018/164

Trefwoorden	Zaaknummer
kopopleiding	2019/007
kwalitatieve criterium	2018/184
kwalitatieve norm	2018/167
kwalitatieve toelatingseis	2018/168
L	
LEARN	2018/221
leerdoelen	2019/001, 2019/002
lesuitval	2018/180
lijsten	2018/221
M	
mantelzorg	2018/204, 2019/110
Master of Arts	2019/026
masterdiploma	2019/049
masterthesis	2019/106
medepleger	2018/163
mediaanscore	2019/091.5
medische verklaring	2019/191.1
melding	2019/165
minnelijke schikking	2019/081
mondeling	2018/221
motivatie	2019/087
motivering	2019/024, 2019/058, 2019/105
N	
nationaliteitseis	2019/071
Nederlands	2018/191, 2018/223.5
niet afgehaald	2019/018
niet-ontvankelijk	2018/139, 2018/194.5, 2019/077
nominale	2018/180
noodzaak	2018/223.5
Nuffic	2019/008
NVAO	2019/026
O	
onevenredig	2018/150, 2019/091.5
ongedeelde opleiding	2019/031
ongeldig	2018/222, 2019/060.5, 2019/077, 2019/089, 2019/094, 2019/098, 2019/123.1
ongerechtvaardigd onderscheid	2018/193, 2018/194.5, 2019/010
ongewenst gedrag	2018/151, 2018/165
ongewenste intimiteiten	2019/063.5
onomkeerbare situatie	2019/063.5
onpartijdig	2019/057, 2019/058
onrechtmatig	2019/074
ontwikkelpunten	2019/001

Trefwoorden	Zaaknummer
ontzegging toegang	2019/018
onverwijlde spoed	2019/063.5
onvoldoende	2019/024, 2019/076
onzorgvuldig	2019/020, 2019/105
openbaar	2019/012
opgeroepen	2019/018
opzet	2018/150
ordemaatregel	2019/063.5
orderegels	2018/165
Osiris	2018/210
overgangsrecht	2019/186
overgangsregeling	2019/048
P	
patiëntcontact	2018/168
persoonlijke omstandigheden	2018/158, 2018/166, 2018/167, 2018/168, 2018/176, 2018/178, 2018/180, 2018/184, 2018/195.5, 2018/196, 2018/201.5, 2018/202, 2018/203, 2018/204, 218/207, 2018/208, 2018/210, 2018/212, 2018/214, 2018/215, 218/217, 2018/218.1, 2018/221, 2018/224, 2019/006.5, 2019/007, 2019/009, 2019/011, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/018, 2019/019, 2019/025, 2019/028, 2019/038, 2019/041, 2019/056.1, 2019/103, 2019/110, 2019/121.1,2019/165, 2019/186.1, 2019/191.1
plagiaat	2018/163, 2019/060.5, 2019/077, 2019/081, 2019/094, 2019/123.1
plausibel	2018/222
portfolio	2019/001
Premaster	2019/010
presentatie	2018/215
Probleem Gestuurd Leren	2019/038
proceskosten	2019/118, 2019/186.1
processuele belangen	2019/012
profileringsfonds	2018/224
projectbeschrijving	2019/049
psychische problemen	2018/165
punitief karakter	2019/079
puntentoekenning	2019/105
R	
rangnummer	2019/087, 2019/091.5
rechtmatigheidsoordeel	2018/220 en 2019/017.1
rechtsgevolg	2018/182, 2019/006.5, 2019/031
rechtsmiddel	2018/201.5, 2019/062.1
rechtsmiddelenclausule	2019/005, 2019/058, 2019/077
rechtsmiddelenvoorlichting	2018/217
rechtszekerheid	2018/163, 2018/163, 2018/221
rechtszekerheids- en/of vertrouwensbeginsel	2018/166, 2018/199

Trefwoorden	Zaaknummer
redelijkheid en billijkheid	2019/015
reflectieverslag	2018/151
remediëring	2019/001
restitueren	2018/186, 2018/193
restitutie	2019/010, 2019/072
Rubric	2019/046
S	
sanctie	2018/163, 2018/220 en 2019/017.1, 2019/060.5, 2019/091.5
sanctieladder	2019/091.5
schade	2018/138, 2018/169
schadevergoeding	2018/138, 2019/012, 2019/048, 2019/072, 2019/100
schakelprogramma	2019/059
Schakelzone	2019/059
schikking	2019/174.1
schikkingsvoorstel	2019/119
schorsen	2018/151, 2018/218.1, 2019/018, 2019/161 en 2019/161.1
screenshots	2018/210
scriptie	2019/026
second opinion	2019/026, 2019/032, 2019/046
selectieprocedure	2019/091.5, 2019/119
spoedeisend belang	2019/035.1, 2019/123.1, 2019/191.1
stage -	2019/006.5, 2019/011, 2019/027, 2019/006.5, 2019/041, 2019/055, 2019/087, 2019/103
- adres	2019/006.5
- dossier	2019/055
- examinator	2019/041
- gids	2019/027
- handleiding	2019/011
- overeenkomst	2019/011
- traject	2019/055
studentdecaan	2018/158, 2018/167, 2018/176, 2018/180, 2018/195.5, 2018/196, 2018/201.5, 2018/206, 2018/209, 2018/212, 2018/214, 2018/217, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/223.5, 2019/005, 2019/010, 2019/019, 2019/096, 2019/186
studieadvies	2018/183, 2018/194.5, 2018/203, 2018/210, 2018/212, 2018/213, 2018/214, 2018/220 en 2019/017.1, 2018/224, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016 , 2019/038
studieadviseur	2019/008, 2019/161 en 2019/161.1
studiefinanciering	2018/193
studiekosten	2018/224
Studielink	2018/139
studieloopbaanbegeleider	2018/176, 2018/180
studiematerialen	2018/150

Trefwoorden	Zaaknummer
studiepad	2018/190.6
studieplan	2018/180, 2018/196, 2019/107
studieschuld	2018/186
studievertraging	2018/166, 2018/186, 2018/224, 2019/060.5, 2019/074, 2019/089, 2019/100, 2019/121.1
studievoortgang	2018/158
studievoortgangs-	
- eis	2018/178, 2018/210
- norm	2018/176, 2018/195.5, 2018/201.5, 2019/015.1 en 20019/015
- overzicht	2018/066, 2019/019
subjectiviteit	2018/164
supervisie	2019/049
supplement	2019/031
T	
tarief	2018/182
tegemoetkomen	2018/190.6
tekortkoming	2019/059
tentamenstof	2018/198
tentamenuitslag	2018/208
tentamenvragen	2018/198
termijnoverschrijding	2019/021, 2019/022.1, 2019/058, 2019/081
terugbetaling	2019/012, 2019/050.4
terugvordering	2019/118
tijdige melding	2018/217, 2019/010, 2019/118
toegang	2018/151, 2018/165, 2018/218.1, 2019/018, 2019/063.5, 2019/123.1, 2019/165
toelating	2018/168, 2019/031
toelatings- eisen	
- eisen	2018/188, 2019/022.1, 2019/059
- toetsen	2018/170
toetsingskader	2018/198
transitietabel	2018/186
Turnitin	2019/060.5
tussentijdse inschrijving	2019/100
tweede studie	2019/048
U	
uit te sluiten	2019/094
uitgeschreven	2018/165, 2018/188
uitgesloten	2018/163, 2018/222
uitgesteld studieadvies	2018/167
uitlopende masterprogrammering	2018/169
uitschrijven	2019/165
uitsluiting	2019/098

Trefwoorden	Zaaknummer
uitstel	2018/204
V	
vangnetregeling	2019/186
veiligheidsincident	2018/151
verbeteringen	2019/110
verblijfs-	
status	2018/182, 2019/071
vergunning	2018/158, 2018/193, 2019/071, 2019/184.1, 2019/191.1
verdediging	2018/215
vergoeding	2019/009
verkorte herstelstage	2019/027
verlenging	2018/166
vermoeden	2018/218.1
verrekend	2019/072
verschoonbaar	2019/058, 2019/081
verslag	2018/215
verslagen van de gesprekken	2019/062.1
vertaling	2019/021
vertrouwen	2019/049
vertrouwensbeginsel	2018/166, 2018/193
vervalsen	2019/089
vervalst masterdiploma	2019/123.1
vervaltermijn	2019/051
voltijd	2019/038
vonnis	2019/123.1
vooringenomenheid	2018/210
voorlichting	2018/138, 2018/169
voorlopige beoordeling	2018/215
voorlopige voorziening	2018/158, 2018/220 en 219/017.1, 2019/004.1, 2019/015.1 en 2019/015, 2019/016.1 en 2019/016, 2019/022.1, 2019/056.1, 2019/062.1, 2019/097.1, 2019/102.4, 2019/123.1, 2019/186.1
vooropleiding	2019/007, 2019/059
voorprocedure	2019/081
voorzieningen	2018/189
vrijdagmiddagonderwijs	2019/038
vrijstelling	2018/066, 2018/166, 2019/007, 2019/027, 2019/051, 2019/087, 2019/103
vrijstellingsvereisten	2018/166
VWO-niveau	2018/170
W	
waarschuwing	2019/063.5
weblectures	2019/096
werkstuk	2019/060.5

Trefwoorden	Zaaknummer
wettelijk collegegeld	2018/169, 2018/182, 2018/193, 2019/071
Whatsapp	2018/151, 2019/063.5
willekeur	2019/118
wraking	2018/210
Z	
Zij-Instroomprogramma	2019/119
zorgplicht	2019/103
zorgvuldigheidbeginsel	2019/024
zwaarwegend belang	2019/006.5
zwangerschap	2018/195.5

VI. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2018/175	3 januari 2019
2018/139	4 januari 2019
2018/195.5	7 januari 2019
2018/150	7 januari 2019
2018/067	7 januari 2019
2018/066	7 januari 2019
2018/165	10 januari 2019
2018/167	11 januari 2019
2018/201.5	15 januari 2019
2018/218.1	30 januari 2019
2019/004.1	30 januari 2019
2018/180	4 februari 2019
2018/174	4 februari 2019
2018/178	5 februari 2019
2018/168	6 februari 2019
2018/220 en 2019/017.1	14 februari 2019
2018/194.5	20 februari 2019
2018/188	20 februari 2019
2018/187	20 februari 2019
2018/183	20 februari 2019
2018/182	20 februari 2019
2018/170	20 februari 2019
2018/166	20 februari 2019
2018/163	20 februari 2019
2018/158	20 februari 2019
2018/151	20 februari 2019
2019/015.1 en 2019/015	20 februari 2019
2019/016.1 en 2019/016	20 februari 2019
2018/199	22 februari 2019
2018/198	22 februari 2019
2019/022.1	7 maart 2019
2018/213	14 maart 2019
2018/212	14 maart 2019
2018/202	14 maart 2019
2019/021	14 maart 2019
2019/006.5	14 maart 2019
2018/208	22 maart 2019
2018/217	26 maart 2019
2018/207	26 maart 2019
2019/010	26 maart 2019
2018/169	27 maart 2019
2018/138	27 maart 2019
2018/196	1 april 2019

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2018/209	3 april 2019
2019/019	3 april 2019
2018/200	4 april 2019
2018/164	4 april 2019
2019/035.1	5 april 2019
2018/186	8 april 2019
2018/210	10 april 2019
2018/221	12 april 2019
2018/223.5	15 april 2019
2018/203	16 april 2019
2018/204	18 april 2019
2018/214	24 april 2019
2018/184	24 april 2019
2019/005	2 mei 2019
2018/189	6 mei 2019
2019/020	6 mei 2019
2018/224	8 mei 2019
2018/222	8 mei 2019
2018/191	8 mei 2019
2019/007	8 mei 2019
2018/206	22 mei 2019
2019/008	22 mei 2019
2019/025	4 juni 2019
2019/056.1	6 juni 2019
2019/014	6 juni 2019
2019/001	6 juni 2019
2018/215	11 juni 2019
2018/193	11 juni 2019
2019/032	11 juni 2019
2019/062.1	27 juni 2019
2018/176	28 juni 2019
2019/038	28 juni 2019
2019/041	4 juli 2019
2019/011	4 juli 2019
2019/009	4 juli 2019
2019/036	9 juli 2019
2019/024	9 juli 2019
2019/063.5	22 juli 2019
2019/028	22 juli 2019
2019/027	22 juli 2019
2019/012	22 juli 2019
2019/060.5	29 juli 2019
2019/057	29 juli 2019
2019/043	29 juli 2019
2019/018	1 augustus 2019

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2019/050.4	7 augustus 2019
2019/031	14 augustus 2019
2019/101.5	22 augustus 2019
2019/097.1	22 augustus 2019
2019/092.5	22 augustus 2019
2019/048	22 augustus 2019
2019/002	22 augustus 2019
2019/091.5	22 augustus 2019
2019/074	26 augustus 2019
2019/067.4	26 augustus 2019
2019/085.5	5 september 2019
2019/046	10 september 2019
2019/081	16 september 2019
2019/077	16 september 2019
2019/051	16 september 2019
2019/121.1	20 september 2019
2019/058	7 oktober 2019
2019/072	8 oktober 2019
2019/055	8 oktober 2019
2019/123.1	9 oktober 2019
2019/076	24 oktober 2019
2019/071	24 oktober 2019
2019/049	24 oktober 2019
2019/103	28 oktober 2019
2019/096	28 oktober 2019
2019/161.1 en 2019/161	5 november 2019
2019/104	11 november 2019
2019/059	13 november 2019
2019/107	21 november 2019
2019/087	21 november 2019
2019/106	25 november 2019
2019/102.4	25 november 2019
2019/191.1	26 november 2019
2019/089	28 november 2019
2019/186	3 december 2019
2019/110	3 december 2019
2019/094	3 december 2019
2019/184.1	11 december 2019
2019/174.1	11 december 2019
2019/118	11 december 2019
2019/105	11 december 2019
2019/100	11 december 2019
2019/099	11 december 2019
2019/098	11 december 2019
2019/186.1	12 december 2019

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2019/119	12 december 2019
2019/165	18 december 2019
2019/026	20 december 2019